

4

1

2

3

4

1

2

•

Abg. Bähr Heidelb. J. 1856 No. 901-7
Volkman Jahr B. LXXV p. 353-59.
Hermann Freinkel 1921.

N I C A N D R E A .

NICANDREA

THERIACA ET ALEXIPHARMACA

RECENSUIT ET EMENDAUIT

FRAGMENTA COLLEGIT, COMMENTATIONES ADDIDIT

OTTO SCHNEIDER

ACCEDUNT

SCHOLIA IN THERIACA

EX RECENSIONE HENRICI KEIL

SCHOLIA IN ALEXIPHARMACA

EX RECOGNITIONE BUSSEMAKERI ET R. BENTLEI EMENDATIONES

PARTIM INEDITAE



*Kraibol
Aug. 1911.*

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI

MDCCCLVI.



RA

1216

N52

1856

UNIVERSITATI LITERARUM
GRYPHISVALDENSI

ALMAE BONARUM ARTIUM MATRI

D. XVII OCTOBR. A. MDCCCLVI

TERTIUM SAECULUM CONDITURAE

PERPETUAM FELICITATEM PRECATUS

SACRAVIT

OTTO SCHNEIDER

STRALSUNDENSIS.

Lectores, si qui forte erunt qui huc animum advertant, paucis vult prologus, ut quid praestare editor voluerit ne ignorent neve plus exspectent quam praestare potuerit. neque enim omnes quae ad Nicandrum pertinent quaestiones pertractandas sibi sumpsit, sed hoc egit, ut Nicandrum ad Arati exemplar se composuisse ac *μεταφράστην* fuisse probaret. Unde enatae illae de poetae huius aetate et patre patriaque et de fragmentis disputationes, quibus apparuit ne eos quidem, quorum hoc interfuerit, olim studiose eius carmina legisse (pag. 19 med., p. 70 seq., p. 163). in eodem factum est ut quaesiverit, qui tandem scriptores Theriaca et Alexipharmaca Nicandri citent, unde medicos veteres fere despiciatui habuisse haec poetae carmina patuit (p. 181). Ad haec quum accederent et Suidae narratio, Nicandrum *προγνωστικὰ* Hippocratis *μεταφράσαι*, et literatorum quorundam hominum fabellae quas in eandem partem interpretari licet (p. 124), satis editori videbatur causae esse, ut certe in Theriacis et Alexipharmacis quemnam convertisset Nicander disquireret (p. 181 seqq.). Verum his quaestionibus si qua alia commode interponi poterant quae ad Nicandrum spectant, hanc non detrectavit militiam, in primis autem sedulo se attulisse dicit quae facere viderentur ad emendanda poetae verba, Theriaca praesertim et Alexipharmaca, ad quorum emendationem quum talia sibi ad manus fuisse gloriatur (p. 212 seq.) subsidia, qualia editorum qui ante fuerunt nemini, novae recensionis provinciam sibi suscipiendam esse putavit. Sed cum locum, qui est de poetae dicendi genere, dolet quod inchoare tantummodo, non absolvere potuerit. nam quum in eo esset ut quae per aliquot annos in hunc usum collegerat li-

terisque consignaverat tybothetae traderet, ecce famula incuriosa, quasi essent haec literarum luce plane indigna, tradidit camino. quod damnum urgente tybotheta resarciri non iam potuit. — Iam nihil restat prologo nisi ut veniam petat erroribus operarum sat multis, quorum alii non morabuntur doctum lectorem, aliorum haec esto correctio, ut

p. 15 l. 16 scribatur anno 133 a. Chr. — p. 24 l. 27 addatur: cf. p. 205 n. 1. — p. 25 l. 30 add.: cf. p. 130 n. 1. — p. 27 n. 1 add.: idem affirmat Cobet. var. lect. p. 203. — p. 30 l. 29 scrib.: arbitramur. — p. 31 l. 6 add.: cf. ad fr. 113. — p. 37, l. 4 add.: sed cf. Keil. ad schol. Ther. 460. — p. 38 l. 27 add.: nunc unice probo quam God.⁸ Bernhardt mecum communicavit coniecturam *ἐνζώει*. — p. 41 l. 35 scrib. XXX,85. — p. 62 l. 31 *ὀπλῆ*. — p. 69 l. 37 *Ἀδώνιδος*. — p. 87 l. 37 *ἀνὰ*. — p. 93 in text. v. 58 *ναιομένοισι*. — p. 104 l. 29 add.: rem conficit Plin. nat. hist. 27,44. — p. 116 l. 5 scrib. *πίνης* (coll. ad Alex. 394). — p. 119 l. 16 scrib. *κατάπυρρος*. — p. 133 l. 34 Euxantium. — p. 159 l. 21 add.: Plin. nat. hist. 20, 236. — p. 160 l. 37 deleatur in Ther. 822 *οἶδ' ὄσα*. — p. 164 l. 13 scrib. Virgilius (cf. Unger. de Valg. Ruf. p. 199 seqq.). — p. 166 l. 32 cenchridis. — p. 176 l. 23 loquentem. — p. 192 l. 27 *αἰγιαλῆι*. — p. 201 l. 3 add.: sed cf. Keil. ad schol. Ther. 256. — p. 211 l. 27 scrib. *ἴσον*. — p. 224 in text. v. 92 scrib. *ἀβροτόνοιο*. — p. 242 in text. v. 387 *ὄλζος*. — p. 250 in text. v. 536 *λοβός*. — p. 250 in comm. l. 21 Scaliger et habet scholiasta. — p. 254 in text. v. 617 *σαμψύχον* (sic codd. omn.). — p. 255 in comm. l. 16 *κλάξος*, BP, *κλέξος* Ald. — p. 257 in comm. l. 8 *φαλακράίοισιν ἐπακτῆρ*. — p. 272 in comm. l. 6 admittere licitum. — p. 278 in text. v. 49 *βάμμασι* (sic certe libri omn.). — p. 285 in comm. l. 13 scrib. 186, 188, 187. — p. 292 in comm. l. 10 firmet. — p. 297 in comm. l. ult. *γναθ. ὑπαί*. — p. 299 in comm. l. 2. *ἄνευ ΠΓ*. — p. 308 in comm. l. 18 *τέλεσκεν Π*. — p. 313 add.: *αἶμα* 344. — p. 315 add. *ἄπεμύξατο* A. 482.

I.

Notus satis Marci Tullii locus est quo de Arato et Nicandro poetis iudicium fecit, *de Oratore* I, 16: „ — constat inter doctos hominem ignarum astrologiae ornatissimis atque optimis versibus Aratum de coelo stellisque dixisse, — de rebus rusticis hominem ab agro remotissimum Nicandrum Colophonium poetica quadam facultate, non rustica, scripsisse praeclare.“ — Quod iudicium quum pervulgatum olim fuisse ex ipsius appareat Ciceronis verbis, mirum est hodie fere delitescere necdum suam exercuisse vim quam in quaestiones de Nicandri aetate poesisque proprietate habet aliquo cum fructu instituendas. Ac primum quidem de Nicandri aetate qua vixerit videamus, non quo plane nova prolaturum me putem, sed ut aliorum quae mihi verissima videntur placita contra vanas recentissimorum hominum ariolationes defendam novisque rationibus confirmem. Constat autem huius quaestionis fundamenta partim ex narratione incerti auctoris *περὶ γένους Νικάνδρου*, quam novissime Westermannus in *Βιογράφοις* p. 61 seq. edidit, nos scholiis Nicandreis praefigendam curabimus, partim ex eorum narrationibus esse petenda, qui de vita Arati scripserunt (T. I p. 3 et T. II p. 429 seqq. Buhl. sive p. 52 seqq. Westerm.). nam quod Suidam et Eudociam Viol. p. 308 inter locupletes testes non refero, causa haec est, quod ex *γένους Νικάνδρου* scriptoris auctoritate pendent toti. Is autem de aetate Nicandri haec scripsit: — χρόνῳ δ' ἐγένετο κατ' Ἀτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς κατελίθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ᾧ προσφωνεῖ πού λέγων οὕτως·

Τευθραυλίδης, ὃς κληρὸν αἰεὶ πατρῷον ἴσχεις,
κέκλυθι μηδ' ἄμνηστον ἀπ' οὔατος ὕμνον ἐρύξης,
Ἀτταλ', ἐπεὶ σέο ῥίζαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος,
εἰσέτι Λυσιδίκης τε περίφρονος, ἣν Πελοπηὶς
Ἴπποδάμεια φύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμήν.

Horum priora disceptabimus, ubi primum ipsius Nicandri versus emendaverimus. neque enim sufficiunt quae ad corrigenda poetae verba protulerunt primum I. G. Schneiderus, in praef. The-riac. p. XII *Λυσιδίκης* restituens pro *Λυσιακῆς* ex Plutarch. vit. Thes. 7 et schol. Pindar. Olymp. VII, 49 (parum enim probant et ipsi a Schneidero citati Pausan. VIII, 14, 2 et Apollodor. II, 4, 4) qui Lysidicen Pelopis filiam et Alcmene matrem i. e. Herculis aviam fuisse dicunt (1) —, tum Meinekius, qui in Analect. Alex. p. 46 iure tutatus est codicis Goettingensis scripturam *Ἰπποδάμῃ ἐφύτευσεν*, docte de illo metaschematismo disputans, cuius exemplis addo *Ἰφιμέδην* appellatam a Parthenio narr. amat. 19 et Hygin. fab. 28, *Ἰφιμέδειαν* ab Homero, Pindaro, Apollodoro, Hesychio, — postremo Ricardus Volkmann in dissertationis de Nicandri Colophonii vita et scriptis Halis 1852 editae p. 21 non sine causa e codd. vestigiis post I. G. Schneiderum commendans *ὦ κληῆρον — ἰσχων*, — haec igitur non sufficiunt neque ab omni parte in integrum poetae verba restituunt. Nam *εἰσέτι* non potest cum genetivo construi, qui casus indicio est Nicandrum non *εἰσέτι* scripsisse, sed *Ἡρακλῆος ἐξέτι Λυσιδίκης τε*. Ab Hercule igitur et Lysidice reges Pergamenos ducere originem quum poeta audivisset, ob hunc ipsum natalium splendorem regiam Attalorum familiam celebraturum se indicavit hymno aliquo, quem cum Theocriti Encomio Ptolemaei quandam habuisse similitudinem probabile est. ergo non primus hos illis natales Nicander assignavit, quod statuit Wegener. de aula Attalic. p. 172, sed usus est quam pridem ipsi sine dubio reges Pergameni famam sparserant haec quoque in re Ptolemaeis aemulantes quos et ipsos non a Dionyso solum (cf. Theophil. in Autolye. II, 7 et Monument. Adulitan. p. 79 Chish., p. 162 Buttm.), sed ab eodem etiam Hercule originem suam repetiisse constat. cf. Theocrit. XVII, 20 seqq. et Monument. Adulitan. l. l. Ad splendorem autem illum imprimis pertinet, quod Attalorum maiores olim Peloponnesi imperium tenebant. hoc ipse indicat poeta fragmento extremo, *ἦν Πελοπηῆς Ἰπποδάμῃ ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδου ἤρατο τιμῆν*, ubi *Πελοπηῆς Ἰπποδάμῃ* Pelopis uxorem Hippodamiam significat, quem-

1) Nicandri, non nostri, opinor, sed alius cuiusdam uxorem Lysidicen habemus in Anthol. Palat. VII, 474.

admodum Euadnen Capanei uxorem *Εὐάδνην Καπανηίδα* Maximus *περὶ καταρχῶν* 91 vocat, Arethusa Ovidio *Metam.* V, 487 *Alpheias*, Eos eidem *Fast.* IV, 943 *Tithonia* audit, *τιμὴ* autem *Ἀπίδος* — sic enim scribendum. nam *Ἀπίς* Peloponnesus est, sed *Ἀπις* Phoronei filius. cf. Meinek. ad *Theocrit.* XXV, 183 — aperte significat *Peloponnesi imperium* (cf. *Apollod.* II, 1, 10 *Westerm.*), ut mirum sit quod *Volkmannus* scripsit l. l. p. 21: „de Hippodame *Lysidicae* matre, quae rem cum *Apide* habuerit, apud alios rerum mythicarum scriptores nihil inveni.“ certissimum enim est ad *ἦρατο* subintelligendum esse *Πέλοψ*, sive hoc ex *Πελοπηίς* eliciendum nomen, cuius syntaxis anomaliae aliquot etiam in nostro poeta extant exempla, *Theocrit.* 540 (*οἴνης* scil. *κοτύλην*), *Alex.* 219 (*οἱ δὲ* i. e. *λαοί*), sive ipse poeta in sequenti versu posuerat hac vel simili ratione usus: ὅτ' *Ἀπίδος* ἦρατο *τιμὴν Τανταλίδης*, ἵπποισιν ὅς ἔξοχα κάλυτο πάντας, sive in antecedenti scripserat *Πελοπῆι Ἴπποδάμη* ἐφύτευσεν paulo inhabilius versui hexametro nomen traducens in eorum nominum analogiam, quorum exitus est *εἰς*, quod tum in aliis nominum generibus cum antiquioribus poetis *Nicander* fecit (cf. *Lobeck.* ad *Aiac.* p. 294 seq. et *Element. pathol.* I. p. 423), tum factum saepius est in eodem vel consimili genere, maxime in fine versus. nam ab *Αἰθίοψ* *Homerus* duxit *Αἰθιοπῆας* *Il.* I, 423, in quo secuti eum sunt posteriores epici, *Theocrit.* XVII, 87, *Callimach.* in *Del.* 208, *Apollon.* *Rhod.* III, 1192, *Dionys.* *Perieg.* 559, auctor *Cyneget.* III, 251 et IV, 147, *Quintus Smyrn.* II, 216 et 642, *Nonnus* *Dionys.* XVII, 395, XXVI, 228, alii, etsi nemo *Αἰθιοπεὺς* dicere ausus est. porro a *φύλαξ* et *σκύλαξ* *Cynegeticorum* auctor (cf. *Lehrs.* praef. *Oppian.* p. VII) formavit *φυλακῆες*, *σκυλακῆος*, *σκυλακῆων*, a *μέροψ* *Eudocia* ap. *Bandin.* *Bibl. Med.* I p. 130, 165 et alibi *μεροπήων*, *μεροπήος*, ut non iam opus sit *Πελοπηιάδας* in auxilium vocare, qua forma usi sunt *Pindar.* *Nem.* VIII, 12 et *Theocrit.* *Adoniaz.* 142.

Encomio alieni, qui de Attalorum fuit clara prosapia, haec a poeta intexta fuisse coniecimus, quam quidem coniecturam paulo meliorem putamus eis esse, quas *Wegenerus* de aul. *Attal.* p. 270 et *Volkm.* l. l. p. 21 commendabant, quorum ille ad libros *Γεωργικῶν* fragmentum rettulisse videtur secutus opinor *Sprengelium* in *histor. art. medic.* I p. 594 edit. IV frustra ad

Eudoc. Violar. p. 308 provocantem, ubi nihil eius modi legitur, hic e prooemio libri *περὶ ποιητῶν* sumptum putabat, uterque aut nulla aut perversa nixus argumentandi ratione. Cui autem Nicander carmen inscripserit — nam hoc significat *προσφωνεῖν τιμ.* cf. Galen. Tom. XIV. p. 232 Kühn. Suid. s. *Ἐρμόλαος* et Steph. Thes. Parisin. Tom. VI p. 2037 —, ita affirmat aliis sine dubio in eam rem usus integri carminis locis sive ipse auctor *περὶ γένους Νικάνδρου* sive is, ex quo ille hausit, ut nefas ducam vel transversum unguem ab eius discedere sententia, poetam allocutum fuisse *Ἄτταλον τὸν τελευταῖον ἄρχαντα Περγάμου*, praesertim quum idem iisdem ferme verbis affirmant Suidas et Eudocia. At maiora etiam molitus est. Wegenerus l. l. p. 169, qui tam indoctum rudemque appellavit vitae scriptorem, cui nulla sit fides habenda, nimis ille cupide in iudicii sui societatem pertrahens I. G. Schneiderum, qui praef. Theriac. p. XII seq. nihil nisi scriptoris ipsius aut interpolatoris errorem notaverat. Et est sane errori simillimum quod vitae auctor, Attalum appellans *τὸν τελευταῖον ἄρχαντα Περγάμου, ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων*, a Romanis *sublatum* hunc regem dicit quem pueri norunt non a Romanis imperio expulsum esse, sed populum Romanum reliquisse regni bonorumque suorum omnium heredem. Verum tamen etiam aliter de hoc loco statui posse video. Per se enim verisimile est mortuo Attalo non omnes Pergamenos a Romanis stetisse, sed multos esse Aristonici causam secutos, qui quoniam eodem quo Attalus patre natus erat, iure et sibi et aliis regnum affectare videbatur. Iam si quis cum animo reputaverit, partium studio correpti homines quantum a veritate deflectere soleant, non videbitur sane ad fidem difficile esse, si statuero rumorem tunc Pergami manavisse de Attali morte violenta malisque Romanorum artibus quibus regno privaverint — praesertim quum famam fuisse constet Romanos simulato impio testamento Attali heredes factos esse. cf. Sallust. fragm. p. 317 Kritz. — eiusque opinionis consortem fuisse eum, qui primus scripsit quod in vita Nicandri legimus, Attalum *ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθῆναι*. Quamquam ego eo potius inclino, ut leviter corruptum locum putem atque in hunc modum emendandum: *Ἄτταλον — ἄρχαντα Περγάμου, ὃ κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων*, ut τὸ *Πέργαμον* auctor *καταλυθῆναι* dixerit genere loquendi usus simili ei, quo Isocrates

Areopagit. § 58, Demosthenes *περὶ συντάξ.* p. 153, 12 Bekk. alii dicunt *καταλύεσθαι τὸν δῆμον* i. e. *τὴν δημοκρατίαν*. nam imperium quidem Pergamenum mortuo Attalorum ultimo a Romanis sublatum est. Illud certe parum me movet, quod traditae scripturae patrocinantur Suidas et Eudocia (*ὃν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν*, — *ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων*). quos ubi corrupta deceptos fuisse scriptura dixerō, non mirabuntur qui meminerint ipsos saepe veteres scriptores de exemplaribus depravatis conquestos esse. cf. Plin. nat. hist. VI § 170, Stephan. Byzant. p. 26, 19, p. 199, 8, Lehrs. de Aristarch. p. 370 seq.

Verum sive hoc recte coniecimus sive cum I. G. Schneidero l. l. et Bernhardyo ad Suid. p. 982 generis Nicandrei auctor erroris insimulandus est, nihil tamen inde patet contra reliquae fidei narrationis, Nicandrum Attalorum *ultimo* carmen inscripsisse, iure colligi posse, nisi si forte alia accedant quae huius quoque rei fidem infringant. Atque eius modi aliquid possit sibi quispiam in Suidae narratione invenisse videri, quem tametsi supra dixi a scriptore generis Nicandrei pendere, tamen fatendum est paulo liberius anonymi scriptoris verba reddidisse quam fecit Eudocia. Haec enim nihil fere de anonymi verbis immutans scripsit: *χρόνῳ δὲ ἐγένετο κατὰ τὸν Ἄτταλον τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων*. contra Suidas haec habet: — *γεγονῶς κατὰ τὸν νέον Ἄτταλον ἤγουν τὸν τελευταῖον, τὸν Γαλατονίκην, ὃν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν*, satis ille quoque ultimis verbis indicans, unde sua hauserit. Verum hic Suidae in parte narrationis cum anonymo consensus fidem facit etiam in reliquis eum ab anonymo non recessisse. quodsi Attalum Galatonicen immiscet, id non hanc habebit vim, ut Suidam putemus anonymi narratione — Nicandrum sub Attalo tertio vixisse — sprete affirmare voluisse sub Attalo primo sive Galatonicae poetam nostrum aetatem egisse, sed ut Suidae verba leniter corrigamus in hanc speciem: — *κατὰ τὸν νέον Ἄτταλον (ἤγουν τὸν τελευταῖον, οὐ τὸν Γαλατονίκην), ὃν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν*. Cuius emendationis necessitas ita est ante oculos posita, ut satis mirari doctos Suidae editores nequeam qui Suidam errasse nec scivisse quod omnes norunt, Attalum Galatonicen diversum fuisse ab Attalo ultimo, statuere maluerint quam librariorum agnoscere errorem et emendandi facere periculum. Omnium autem maxime mirum est et

fidem excedit quod de Suidae loco Volkmannus scripsit p. 2 a Wegenero l. l. p. 171 n. 2 in errorem induci se passus, sed errorem errore cumulans, Suidam diversas de Nicandri aetate sententias quae ipsi innotuerint in unum conflavisse eiusque verba ita saltem legenda videri: κατὰ τὸν νέον (πρῶτον? ita ipse Volkmannus quaerit) Ἄτταλον τὸν Γαλατονίην ἤγουν τὸν τελευταῖον κ. τ. λ., quae refellere nihil iam attinet. — Neque errore captus Suidas dici potest quum νέον Attalorum nominaverit eum, qui huius nominis fuit tertius, ut videri possit ὁ νεώτατος appellandus fuisse, quemadmodum ab ipso statim Suida verbum verbo exprimente dicitur ὁ τελευταῖος, unde simul patet νέον non esse de viro iuvene intelligendum. At recte potuit Attalorum ultimus nuncupari ὁ νέος. Nam quum pater eius Eumenes, qui Attali primi sive Galatonicae filius fuit, e vita excessurus filium videret admodum infantem esse, eius voluit tutorem esse fratrem suum qui et ipse Attalus vocabatur. quod enim Eumenem eum appellat Iustin. XXXVI, 4, qui, „rex Attalus“, inquit, „florentissimum ab Eumene patruo accepit regnum“, — mihi quidem dubium non est quin librarii potius quam Iustinus vel Trogus Pompeius culpandi sint et corrigi oporteat: „ab Eumene patr[e et Attalo patr]uo.“ Verum quum tutor iste per unum et viginti annos (cf. Strabon. XIII p. 624 C.) regnum administraret nec nisi moriens Eumenis filio locum traderet, factum est ut et ipse saepe et olim appellatus sit et nunc appelletur rex Attalus secundus, etsi hoc nomen uni convenit Eumenis filio sive Attalo Philometori. Quem qui omisso Eumenis fratre sive Attalo Philadelpho Attalorum esse secundum putabant, recte potuerunt etiam τὸν νέον Ἄτταλον nominare, ut dicitur ὁ νέος Θεοδοσίος pro Theodosio iuniore, praesertim si eius epitheti haec causa fuit, ut Attalus Philometor videretur avi sui i. e. Attali eius, qui Galatas vicerat primusque Pergami rex factus plurimum ad imperii florem contulerat, ut huius Attali vera ille et germana effigies videretur. nam in hunc significatum a Graecis νέος, ἄλλος. δεύτερος, ἄλλος δεύτερος, ὀπλότερος heroum et deorum adeo nominibus addi solita fuisse praeter vv. dd. in Thesaur. Parisin. Tom. V. p. 1438 citatos docet Naeke ad Catonis Diras p. 87. — Sed ne quid omittam quod ad elevandam anonymi fidem afferri possit, addam hoc, etsi a Wegenero et Volkmanno non memini

allatum. Nam qui de Attali tertii imperio narrationem Iustini l. l. legerit hanc: „rex Attalus florentissimum — acceptum regnum caedibus amicorum et cognatorum suppliciis foedabat, nunc matrem anum, nunc Beroniceen sponsam maleficiis eorum necatas confingens. post hanc scelestam violentiae rabiem squalidam vestem sumit, barbam capillumque in modum reorum summittit. non in publicum prodire, non populo se ostendere, non domi laetiora convivia inire aut aliquod signum sani hominis habere, prorsus ut poenas pendere manibus interfectorum videretur. omissa deinde regni administratione hortos fodiebat, gramina seminabat et noxia innoxiiis permiscebat eaque omnia veneni succo infecta velut peculiare munus amicis mittebat. ab hoc studio aerariae artis fabricae se tradit cerisque fingendis et aere fundendo proeudendoque oblectabatur. matri deinde sepulcrum facere instituit, cui operi intentus morbum ex solis fervore contraxit et septima die decessit“, — haec igitur qui legerit, subdubitabit fortasse num eiusmodi fuerit regis Attali tertii indoles, quae allicere poetas potuerit ut sua ipsi carmina inscriberent. Sed etiamsi vicerit haec sententia, non tamen causam me perdidisse putabo. nam ne sic quidem Attali primi temporibus cum Wegenero asserere Nicandrum cogimur. nihil enim impedit quominus ita statuamus, Nicandrum Attalo Philometori carmen dedicasse vivo etiamtum eius patruo Attalo Philadelpho. nam quum patruus non rex haberetur, sed tutor, recte Nicander Philometorem potuit dicere *κλῆρον ἀεὶ πατρώιον ἴσχειν* vel ante annum 138 a. Chr. n. quo anno Philometor mortuo Philadelpho imperium suscepit, et ipsius hymni Nicandrei argumentum, quale e fragmento supra tractato elucet, non alienum putaverim ab iunioris auditoris persona. Quin immo maxime iuvenem alloquutus esse Philometorem Nicander videbitur. nam quo diutius Philadelphus regnaverat, eo minus patet aptum futurum fuisse quod de Attalo Philometore Nicander dixit: *ὃς κλῆρον ἀεὶ πατρώιον ἴσχεις*, quibus verbis verendum erat ne Philadelphum offenderet eo tempore, quo non iam pro tutore se, sed pro rege gerebat. etenim hoc fecisse eum, quem vel vivo fratre imperii cupidissimum fuisse constat, inde colligo, quod ad mortem usque per unum et viginti annos imperium tenuit. Ergo si concedendum fuerit Nicandrum non ante annum 138 carmen illud scripsisse scriptum-

que Philometori tradidisse, statui licebit poetam suum istud carmen Philometori inscripsisse anno fere 148, quum Philadelphus decem iam annos regnasset, regius autem puer fere sedecim esset annorum. nam qui patre e vita discedente anno a Chr. n. 159 νέος τελέως fuit ad regnum capessendum (cf. Strab. XIII p. 624 C.), anno 148 sextum decimum fere aetatis annum agebat. — Sed nondum tamen persuasum habeo Nicandrum carmen suum inscribere non potuisse Philometori *post susceptum regnum*. namque alios etiam reges item a comitate alienorumque consuetudinem perosos invenisse tamen legimus qui sua illis carmina traderent, et ipse Philometor rex litteris operam navabat. praeter alia enim de antidotis et de agricultura libros composuit (cf. Wegener. l. l. p. 43 et 272 seqq.), quorum argumentum quum ad ea pertineat studia, quibus Iustinus Attalum Philometorem rerum potitum tradidisse se affirmat, probabile est eos libros scriptos fuisse intra annos 138 — 133 a. Chr. n. nam per hos annos Philometor regnabat. Quae quum ita sint, quidni eodem tempore Nicander carmen suum Attalo Philometori inscripserit?

Iam satis mihi videor pro anonymi scriptoris fide propugnasse, cuius testimonio posthac constabit Nicandrum Attalo tertio sive Philometori hymnum aliquem dedicavisse. nunc videndum quae tam valida fuerint argumenta, ut Wegenerum et Volkmannum transversos egerint eoque impulerint, ut posthabita indubitabili anonymi narratione dixerint sub Attalo primo, qui ab anno 241 usque ad annum 197 a. Chr. n. regnabat, Nicandrum vixisse i. e. toto fere seculo ante id tempus, quod anonymus auctor indicat. Videlicet prae scriptore anonymo, qui tamen iudicii sui causas apposit allato ipsius Nicandri testimonio, fidem malebant adiungere non clari cuidam nominis scriptori, sed auctoribus et ipsis anonymis, quos prava fuisse coniectura ductos inter veteres constabat. Nam auctor vitae Arati quartus Westermanni p. 60, 17 seq. *Θουλλόμενον*¹⁾ *ἔστιν, inquit, ὑπό τινων ὡς ἦν (ὁ Ἄρατος) κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Νικάνδρῳ τῷ Κολοφωνίῳ τῷ τὰ Θηριακὰ γράψαντι.*

1) Praeedit: *ἦν δ' ὁ Ἀντίγονος (apud quem Aratus vivebat) υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ παρέλαβε τὴν ἀρχὴν περὶ οὐκ Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐβασίλευσεν, ὥστε καὶ Θουλλόμενον ἔστιν κ. τ. λ., in quibus ὥστε locum non tenebitur nisi pro ὥστε καὶ scripseris ὥστε κακῶς.*

λέγονται τε (corrige λέγονται δὲ) προτεῖναι ἀλλήλοις ὁ μὲν Ἀράτῳ σκέψασθαι τὰ Φαινόμενα, ὁ δὲ Νικάνδρῳ τὰ Θηριακά. Paulo aliter scribit secundus vitae Arateae auctor, p. 56, 12: ἐνίοις δὲ ἄρῃσκει Ἀρατον ἰατρὸν γεγονέναι τῇ ἐπιστήμῃ, ὅλον τε (φίλον δὲ recte corrigit Schneiderus ad Theriac. p. 6.) γεγονότα γνήσιον Νικάνδρῳ τῷ μαθηματικῷ γράψαι τὰ Θηριακὰ καὶ δοῦναι Νικάνδρῳ, λαβεῖν τε παρ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα καὶ ἴδια γράψαι (corrigen- dum videtur cum Westermanno ἐπιγράψαι), qui quum Nicandrum non Colophonium, sed mathematicum dicat, hoc addito nomine et eos, qui illam famam secuti sunt, et eos, qui aliter statuerunt, conciliare inter se voluisse videtur, certe ex eorum numero testium (si quidem testes appellandi sunt) videtur recedere velle, qui Aratum et Nicandrum Colophonium tempore aequales fuisse dictitabant. Quos data opera refellunt quartus et primus vitae Arateae auctor, alter hoc addens p. 60, 20 seq.: τοῦτο δὲ καταφανῶς ἐστὶ ψεῦδος. ὁ γὰρ Νίκανδρος δώδεκα ὄλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται, alter ita scribens, p. 54, 70: ἀγνοοῦσιν ὡς οὐ συνήκμασε τῷ Ἀράτῳ Νίκανδρος, ἀλλ' ἔστιν αὐτοῦ πολὺ νεώτερος. Ἀντίγονος γὰρ, ᾧ συνεγένετο Ἀρατος, κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον γέγονε Πτολεμαῖον, Νίκανδρος δὲ κατὰ τὸν πέμπτον. atque primus auctor tacite illorum opinionem certe ex parte refellit etiam eis, quae habet p. 53, 47: προειράπη (Aratus) ὑπ' αὐτοῦ (Ἀντιγόνου) τὰ Φαινόμενα γράψαι, τοῦ βασιλέως Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κατόπτρου δόντος αὐτῷ καὶ ἀξιόσαντος τὰ ἐν αὐτῷ καταλογάδην λεχθέντα περὶ τῶν φαινομένων μέτρῳ εἶναι (sic vulgo legitur. Westerm. corrigit ἐντεῖναι. fortasse scribendum mutatione lenissima: μέτρῳ εἶναι) καὶ ἅμ' εἰπόντος ὡς εὐδοξότερον ποιεῖς (legend. ποιῆς. Westerm. cum Scaligero ποιήσεις) τὸν Εὐδόξον ἐντεῖνας τὰ παρ' αὐτῷ κείμενα μέτρῳ. hoc enim si verum est — et apparet ita comparatum esse, ut fingi vix potuerit, praesertim quum additum sit: μέμνηται δὲ τοῦ Κατόπτρου Εὐδόξου καὶ Ἀντιγόνου — καὶ ὡς ἠξιώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως γράψαι, ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς Ἀρατος¹⁾ —, hoc igitur si verum est, non potest simul illud verum esse, Aratum et Nicandrum proposuisse alterum alteri carminum

1) Quamquam fuit qui de Arati epistolis dubitaret. cf. ibidem p. 55, 102 seq. coll. Bentl. de Phalarid. epistol. p. 80.

argumenta vel suum inscripsisse nomen Aratum ei quod Nicander, Nicandrum ei quod Aratus fecerat carmini. Quamquam etiam tertiam habemus huius narrationis formam, qua quae primae et secundae propria sunt ita inter se conciliare studuit nescio quis, ut in eam admitti nequeat illud impugnandi genus, quo cum maxime usi sumus. nam apud primum vitae Arateae auctorem haec legimus p. 54, 66: λέγουσιν, ὡς ἄρα ὁ Ἀντιγόνοσ Ἀράτω μὲν ὄντι ἰατρῶ ἐπέταξε τὰ Φαινόμενα γράψαι, Νικάνδρω δὲ ἀστρολόγῳ ὑπάρχοντι τὰ Θηριακὰ καὶ τὰ Ἀλεξιφάρμακα, — in quem sensum si quis ea quoque interpretari voluerit quae habet tertius vitae Arateae auctor, Nicandri nusquam memor, p. 58, 20: Ἀντιγόνοσ κελεύσαντοσ ἔγραψε (ὁ Ἄρατοσ) τὰ Φαινόμενα, nihil equidem refragabor, sed concessuros tamen mihi putaverim omnes, quoniam tres extant de eadem re narrationes diversae, ea propter ipsius rei fidem non mediocriter vacillare.

Quodsi probabiliter conici possit quo modo ista fama orta sit, non iam erit qui fabulatoribus illis vel unum verbum credat. Atque invenisse mihi videor quibus famae illius origo commode explicari possit. Nimirum ob eandem causam, ob quam Cicero l. l. Aratum et Nicandrum composuit, etiam alii idem fecisse videntur, aliquanto tamen ulterius progressi quam res sinebat. Nam summam quidem rei si spectamus, et Cicero et fabulae istius auctores nihil aliud affirmant nisi hoc, Aratum et Nicandrum edidisse carmina quorum argumenta ab ipsorum arte quam profitebantur et vitae genere aliena fuerint. Quod quin iure dictum sit quis dubitare velit? Iam vero ab hoc tenui initio fabulatores isti eo sunt progressi, ut utrumque poetam non iam dicerent poesis genus excoluisse ab utroque alienum, sed alterum alterius artem sibi elegisse carmine celebrandam. Itaque pro Nicandri Georgicorum libris, de quibus Cicero dicit, substituerunt eiusdem poetae Theriaca — nam Aratum medicum fuisse constabat, non rusticum —, et in Nicandri medici locum suffecerunt Nicandrum mathematicum (p. 56, 13) vel astrologum (p. 54, 67), quoniam Phaenomenon et Diosemeion argumentum attingere videbatur non medicum, sed mathematicum vel astrologum. Hinc triplex mox orta narrationis forma, prima ea, qua ipsos sibi invicem Aratum Nicandro Theriaca, Nicandrum Arato Phaenomena carmine celebranda proposuisse narrabatur — quam

narrationis formam habet vitae Arateae auctor quartus p. 60, 19, —, altera ea, qua Antigonus rex Arato quod Nicandri, Nicandro quod Arati fuit argumentum proposuisse dicitur, uti narrat vitae Arateae auctor primus p. 54, 64, tertia denique ea, qua Aratum ipsum scripsisse Theriaca, Nicandrum Phaenomena, sed alterum alteri suum dedisse carmen alterius nomine edendum memoriae proditum est, quod fecit auctor vitae Arati secundus p. 56; 13. Hac igitur via ad fabulam istam perventum est, Aratum et Nicandrum Colophonium aequales fuisse. ista enim omnia narrari non poterant nisi hoc simul fictum erat. nam ne quis dicat — quo Ritschelium inclinare video, de biblioth. Alexandr. p. 86 not. — revera eodem quo Aratum tempore vixisse Nicandrum aliquem mathematicum vel astrologum a Colophonio diversum (ut statuisse videtur quartus vitae Arateae auctor p. 60, 18 sq.) nec culpandos esse quos impugnavimus auctores nisi quod scriptores hosce cognomines male inter se permutaverint, monendum est eos, qui Nicandrum dixerint astrologum vel mathematicum, eundem tamen dixisse Theriaca et Alexipharmaca auctorem, ut de Colophonio nostro Nicandro cogitare eos non desuisse appareat. nisi forte quis astrologum quoque Nicandrum Theriaca edidisse putet, de quibus tamen non magis quam de Nicandro quodam mathematico vel astrologo certi quicquam unquam in-
audivimus.

Indicato igitur erroris fonte istis fabulatoribus desinemus vel aliquam fidem habere. Quod non fecit Wegenerus l. l., qui tametsi falso haud dubie traditum sit, Aratum et Nicandrum ab Antigono Gonata ita esse commutatos, ut quod alterius esset, id alterum conscribere rex iuberet, tamen eam narrationem docere dicit aequales Aratum et Nicandrum fuisse. ac poterat Wegenerus ad firmandam hanc sententiam uti etiam grammatico qui hypothesin in Theocrit. idyll. I scripsit, ubi p. XIII Ziegler. legimus: *ιστίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου καὶ τοῦ Νικάνδρου κ. τ. λ.*, cui similia fortasse olim dixerat auct. vit. Arat. quartus p. 60, 6 *συνήμασε δὲ (ὁ Ἀρατος) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Καλλιμάχῳ καὶ Μενάνδρῳ καὶ Φιλητᾷ*, siquidem ibi pro Menandro (nam comici quidem vix apta memoria. cf. Meinek. Analect. Alex. p. 215), Nicandri nomen restituendum est cum Ritschelio l. l. Verum

tamen qui ita de novo existunt fabulatoribus illis opitulaturi testes duo non iam timorem nobis incutiunt qui persuasissimum habeamus fabulae istius, in qua refellenda fortasse iam nimis diu haesimus, aliquam etiam ad illos manasse famam. Ac ne hoc quidem de Is. Tzetze dici potest qui in libello *περὶ γένους Ανσόφρονος* p. 263 Müller. Aratum et Nicandrum sub Ptolemaeo Philadelpho vixisse narrat inter Pleiadis poetas ab ipso relatos. quae narratio ex vano hausta est tota. cf. Naeke Opuscul. I p. 4.

His excussis restat ut quaeramus, num temporum notationes, quibus ad fabulam istam refellendam usos vidimus vitae Aratae auctores primum et quartum, consentiant eis, quas auctor generis Nicandri habet. ita enim et illorum in refellendo fidem auctoritatemque auctum iri patet, et Nicandri vitae tempora accuratius definientur. Ordiamur autem ab auctoris primi computatione, quae talis est (p. 54; 72): — *Ἀντίγονος, ᾧ συνεγένετο Ἄρατος, κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον γέγονε Πτολεμαῖον, Νίκανδρος δὲ κατὰ τὸν πέμπτον.* Haec paulo negligentius scripta sunt. nam qui Nicandrum *κατὰ τὸν πέμπτον Πτολεμαῖον* vixisse dicit, non ultra quintum Ptolemaeum Nicandrum perduxisse vitae tempus, i. e. vix implevisse viginti quinque annos, indicare velle videtur, nam per tot fere annos Ptolemaeus quintus regnavit (ab anno 205 a Chr. n. ad ann. 181), sin minus voluit, sextum vel septimum adeo Ptolemaeum addere debebat. Verum tamen hoc quidquid est indiligentiae non fallet nisi lectorem incautum et plane securum de scriptoris consilio, cuius non intererat docere longane an brevis vita poetae suppetierit, sed quantum temporis spatium inter Nicandrum et Aratum medium fuerit, quam in rem satis erat descripto in quo vixerit Aratus seculo Nicandri vitae *initia* indicare. Hoc igitur sensu suum illud posuit *κατὰ τὸν πέμπτον Πτολεμαῖον*, unde discimus *Nicandrum sub finem tertii ante Chr. n. seculi natum esse*, idque egregie convenit eis, quae auctoris *περὶ γένους Νικάνδρου* auctoritate freti supra diximus de tempore quo Attalo Philometori poeta carmen aliquod suum inscripserit. nam sive anno 148 hoc fecit regnante etiamtum Attalo Philadelpho, sive anno 138, quo anno Attalus Philometor imperium cepessivit, — nemo facile hominem vix quinquagenarium vel vix sexagenarium hebetem ad pangenda carmina dixerit.

Dein quarti vitae Arateae scriptoris testimonium audiamus, qui *Νίκανδρος*, inquit (p. 60, 21), *δώδεκα ὄλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται*, scilicet quam Aratus. Verum hoc testimonium multo etiam magis cavendum est ne perperam intelligamus, id quod Volkmanno accidit. nam hunc quoque scriptorem inter eos numerat, quorum computationes temporibus Attali primi Nicandrum ascribant. Et videbuntur sane ascribere, si scriptorem statuimus affirmare voluisse quadraginta octo annis ante quam Nicander natus fuerit Aratum *in vitam editum fuisse*. Constat enim Aratum cum Persaeo philosopho, magistro suo, in Macedoniam profectum et apud Antigonum Gonatam introductum fuisse (vit. Arat. p. 60, 10). Persaeum autem post annum 277 vel 278 (cf. Droysen. Hellenism. II p. 176), quo tempore Antigonus Macedoniae imperium recepit, et ante annum 271 (quo anno Epicurus, qui Persaeum memoraverat apud Antigonum commorantem, mortuus est) in Macedoniam migrasse a Zenone philosopho Antigono regi missum, docent temporum rationes a Clinton Fasc. Hellen. I p. 380 Krueg. accurate ductae. nam quod scriptor vitae Arateae l. l. Persaeum dicit ab Antigono *μεταπεμφθέντα* venisse, Zeno autem (in epistola apud Diogen. Laert. VI, 8, qua epistola Clintoni rationes imprimis nituntur) rogatus ab Antigono, ut ipse veniret, rescripsit malle se quosdam *συσχολαστών* suorum mittere, haec igitur diversitas profecto non est eiusmodi, ut propterea vitae Arateae scriptorem aliud ac quod posuimus tempus spectasse dicamus. Quodsi ponimus Aratum cum magistro suo in Macedoniam profectum esse anno 275, quum viginti saltem annos complevisset, natus fuerit non post annum 295. deductis autem de hoc numero annis quadraginta octo, quibus Aratus Nicandrum superabat, Nicandri annum natalem habebimus 247 a Chr. n. i. e. sextum annum antequam Attalus primus imperium iniit, cuius temporibus Volkmannus Nicandrum vindicaturus erat. Verum enim vero tota haec computatio grandi nititur errore. Nam non eo sensu verba illa — *Νίκανδρος δώδεκα ὄλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται* — scriptorem posuisse ut quadraginta octo annis post *natum* Aratum lucem Nicandrum aspexisse significarent, apertissimum fit ubi scriptoris consilium respicimus. Qui quum demonstrare vellet Aratum et Nicandrum aequales non fuisse ideoque non potuisse

ea qua fabulatores illi narrabant ratione sua poesis studia coniungere, causa cecidisse dicendus esset si nihil nisi hoc affirmasset, inter Arati et Nicandri dies natales quadraginta octo annorum spatium interiectum fuisse. Quemadmodum enim Aratus *ἐκέχρητο Ζήνωνι τῷ Στωικῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολὴ πρὸς τοῦτον* (vit. Arat. p. 58, 21), qui Zeno, quum Aratus vicenarius Macedoniam peteret, senex erat octoginta fere annorum (cf. Clinton. l. l. coll. Droysen. l. l. p. 207 n. 96), — quemadmodum Aratus iuvenis Hieronymo Cardiano utebatur in studiis commilitone ¹⁾, qui paucis post Arati in Macedoniam adventum annis, certe non ante annum 272, quo Pyrrhus mortem obiit ab Hieronymo memoratam (cf. Pausan. I, 13, 9), vita defunctus est plus centum annorum senex, sed *μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιος ὦν ἐν ταῖς συνουσίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς, μηδενὸς γενόμενος τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆς*, ut Agatharchides ait apud Lucian. de longaev. 22, — nonne eodem modo Aratus familiari uti potuerit Nicandro quadraginta octo annis iuniore? Ergo apparet parum causae suae prospecturum grammaticum fuisse, si dicere voluisset quadragesimo nono post natum Aratum anno Nicandrum susceptum esse. Consentaneum igitur est ita statui, scriptorem illis verbis longe aliud quid significare

1) Hoc nititur vit. Arat. scriptoris tertii testimonio, p. 58, 15 *Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, παρ' ᾧ διέτριβεν Ἄρατος καὶ σὺν αὐτῷ Περσαῖος ὁ Στωικὸς καὶ Ἀνταγόρας ὁ Ρόδιος ὁ τὴν Θηβαΐδα ποιήσας καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, ὡς αὐτὸς φησιν ὁ Ἀντίγονος ἐν τοῖς περὶ Ἱερώνυμον*, ubi causam non video cur cum Ruhkenio Meinek. Anal. Alex. p. 216 *ἐν τοῖς πρὸς Ἱερώνυμον* corrigat Hieronymum non Cardianum historicum, sed Rhodium philosophum intelligens. Nam τὰ περὶ Ἱερώνυμον quidni sint „res Hieronymi“, quemadmodum τὰ περὶ τὸν Κῦρον, τὰ περὶ τὴν Ἑλένην, τὰ περὶ τὸν Βάττον Herodotus dicit I, 95; 2, 113; 4, 154 —? Iam quum nullo quantum scio veterum testimonio probari possit Antigono aliquid cum Hieronymo Rhodio commercii fuisse, constet autem regem Hieronymo Cardiano usum esse familiari (cf. Pausan. I, 9, 10; I, 13, 9), profecto omnes numeros nostra habet coniectura, Antigonom Gonatam de mortui paulo ante Hieronymi Cardiani vita libellum scripsisse viri sibi amicissimi memoriae dicatum et in eo Hieronymum quoque dixisse doctorum illi hominum cohorti ascriptum fuisse, quam sibi rex litterarum amantissimus adiunxerat et quam ne inter belli quidem strepitum (cf. Athenae. VIII p. 340 f. et Plutarch. quaest. conviv. IV, 2, 12) decesse sibi voluit.

voluisse, quod quale sit quum iam Ritschelius l. l. p. 87 not. breviter indicaverit, eo magis mirandum est Volkmanuum in alia omnia transiisse. Nimirum hoc voluit grammaticus, Nicandrum natum fuisse duodecim Olympiadibus post *mortuum* Aratum. Atque hoc apprime congruit eis, quae supra duorum grammaticorum in unum coniunctis non levibus testimoniis ut verum praedicavimus, Nicandrum sub finem tertii a. Chr. n. seculi natum esse. nam tametsi de anno quo Aratus obiit non constat certo, hoc tamen scimus Suidae (sub Ἄρατος) testimonio, mortuum eum esse apud Antigonum regem, ergo ante annum 239, quo Antigonus e vita hominum migravit. Unde apparet saltem huius scriptoris computationem non repugnare reliquorum testimonio scriptorum, rebusque consideratis omnibus iam iure nostro dicemus Aratum circa annum 248 a. Chr. n. mortuum, Nicandrum autem quadraginta octo annis post i. e. circa annum 200 a. Chr. natum esse vitamque ad tempora Attali tertii, qui obiit anno 113 a. Chr., perduxisse. Et vide Ritschel. de bibl. Alex. p. 87 not.

Postquam autem eos de Nicandri aetate testes interrogavimus qui expressis verbis quando vixerit eloquuntur, iuvat fortasse alia circumspicere testimonia si qua forte in aliis aliud agentium scriptorum locis lateant. Verum hic equidem frustra me intendisse oculos profiteor paulo fortasse timidior factus aliorum in hac re erroribus et impropero successu. Velut fuit inter scholiastas Nicandri qui in Theriac. v. 3 φιλ' Ἑρμησιάνναξ κ. τ. λ. Hermesianactem hunc, cui Nicander Theriaca inscripsit, non diversum putaret a notissimo poeta elegiaco, Leontii amatore. Sed huic alius opponit scholiasta: αὐτὸς δ' ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἑρμησιάννακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. Sic ille quidem coniectura excidit. Verum ista scholiastae opinatio alius me admonet I. G. Schneideri, Protagoram Cyzicenum Alexiph. 3 memoratum fortasse eundem esse atque quem Protagoridem Cyzicenum aliquoties Athenaeus nominat, „ex cuius loco III p. 124 e“ (Schneideri verba sunt) „cognoscitur eum Antiochi regis aetate vixisse. sed Antiochum illum, quis intelligendus sit, ignoramus.“ Athenaei locus hic est: Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ τῶν κωμικῶν ἱστοριῶν τὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων κ. τ. λ., unde mihi quidem satis

patere videtur quis sit Antiochus rex intelligendus. ridiculae enim et quasi de comicorum pulpito ductae historiae (ita enim interpretor τὰς κωμικὰς ἱστορίας. aliter Meinek. com. graec. I p. 12) de quo alio potuerint narrari praeter Antiochum quartum sive Epiphanem? qui tam multa commisit scurrilia neque homine sano, nedum rege, digna, ut Polybius eum Ἐπιμανῆ quam Ἐπιφανῆ nominare mallet. cf. Tom. IV p. 353 Schweigh. Et ad Antiochum Epiphanem etiam alius libri a Protagoride conscripti indice ducimur. scripsit enim praeterea περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων (Athenae. IV p. 150 c) sive περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων (id. IV p. 176 a, p. 183 f), quos ludos tametsi iam Antiochus tertius sive magnus celebrare solebat (cf. Liv. XXXIII, 49), tamen Antiochus Epiphanes tam insana paene munificentia instituit convocatis undique, etiam e Graecia, hominibus (cf. Polyb. fragm. Tom. IV, p. 495 seq. p. 499), ut non dubitem quin hos ab Epiphane celebratos ludos Protagorides sibi elegerit haud ingrati plerisque legentium scribendi materiam. Modo igitur statui liceat Protagoridem rebus quas descripsit interfuisse ipsum, concedendum videatur aequalem eum fuisse Nicandri. nam Antiochus Epiphanes ab anno 176 usque ad an. 164 regnavit. Ab hac igitur parte non inepta I. G. Schneideri coniectura, in qua ne hoc quidem offendimus, quod quem Protagoridem Athenaeus nominat, a Nicandro vult Protagoram appellari. nomina enim simplicia et patronymica saepe nullo discrimine esse posita docent praeter Passow. Opusc. p. 303 seq. et Nauck. de Aristoph. Byz. p. 2 n. 3 docti viri quos Meinekius Comic. graec. I p. 12 provocat valde placere sibi dicens hanc I. G. Schneideri coniecturam. Mihi tamen non satis firmo niti videtur fundamento, in tanta praesertim nominis Protagorae frequentia (cf. Fabric. bibl. gr. II p. 670. — ἐπικῆδειον εἰς Πρωταγόραν aliquem scripsit Euphoriion paulo Nicandro antiquior). quod quum dederim, dari vicissim mihi cupio hoc, non licitum Wegenero et Volkmano Schneideri coniecturam in rem suam convertere Protagoridem, si forte, interpretantibus Protagorae *filium*. — Denique verbo dicam de alia quadam Volkmani ratione qua nuper admodum antiquiorem Nicandro aetatem asserere studuit, Comment: epic. p. 15, ubi exposita artificiosa numerorum ratione, qua post alios imprimis Apollonius Rhodius usus est, „hanc ipsam,“ inquit,

„numerorum rationem hand parvi faciendam esse censeo in ea solvenda quaestione, *utrum Nicander Apollonium antecesserit aetate necne*. etenim hoc mihi certum videtur, Nicandrum, modo paucos Apollonii versus legisset, qua erat doctrina studiorumque assiduitate, versus suos longe aliter formaturum fuisse.“ qualis argumentatio mihi certe ne tum quidem admittenda videretur, si constaret ad Apollonii exemplar in rebus metricis exprimendum sese applicasse quiqui ante Nonnum epicae poesi operam dederunt, id quod nec demonstravit Volkmannus nec demonstrari unquam potest. —

Pauciora etiam quam quae de aetate Nicandri veteres tradidere, de reliquis viri rebus memoriae prodita sunt. Et primum quidem secundum auctorem τοῦ γένους Νικάνδρου Dionysius Phaselites in libro quem περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως scripsit, eo opinor loco ubi de Antimachi ξηλωταῖς monuit¹⁾, Nicandrum dixerat Αἰτωλὸν εἶναι τὸ γένος. sed statim addit biographus: ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν ποιητῶν ἱερέα φησὶν αὐτὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος. ἐκ προγόνων δεξάμενον τὴν ἱερωσύνην. atque haec credere cogimur Dionysio, si quidem αἱ δεύτεραι πῶς φροντίδες σοφώτεροι, ut aiunt, praesertim quum Clari se adolevisse et vivere scribentem ipse dicat Nicander Theriac. extr. et Alexipharm. 9 seqq., ut non iam opus sit eos memorare scriptores qui Colophonium dicunt. Quamquam Dionysii de sacerdotio Nicandri hereditario memoria admodum improbabilis visa est I. G. Schneidero ad Alexipharm. p. 83. iniuria quidem. nam Taciti Annal. II, 54 de Clarii Apollinis oraculo verba haec: „non femina illic ut apud Delphos, sed certis e familiis et *ferme Mileto accitus* sacerdos edit responsa“ si vel maxime concedas ad Nicandri etiam tempora pertinere, nihil tamen in eam, quam Schneiderus voluit, rem valebunt, modone concedas quod temere ille sumsit pro certo, Dionysii illud ἱερέα ipsum significare Apollinis προφήτην, non ex reliquorum aliquem sacerdotum numero.

1) Cf. schol. ad Theriac. 3: ἔστι δὲ καὶ Νικάνδρος ξηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν· πηῶν γὰρ ἔστιν, ὃ ἔστι συγγενῶν. quae mirifice pervertit Sprengelii interpretatio, histor. artis medic. I p. 595 Rosenb., Nicandrum narrantis in Theriacis et Alexipharmacis Antimachum quendam imitatum fuisse qui dorica dialecto usus sit.

nam praeter προφήτην multos fuisse qui Apollinis Clarii res curarent per se probabile est. Et quominus προφήτην Nicandrum fuisse putemus vel ea impediunt, quae Tacitus addit, responsa edentem Apollinis Clarii sacerdotem *ignarum plerumque litterarum et carminum* fuisse, unde, si quis reputaverit quae Suidas tradit, Nicandrum *περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία* scripsisse, in hanc potius coniecturam incidere, Nicandri *ἱερωσύνην* in eo constitisse, ut prophetae responsa versibus incluserit, quemadmodum de Pythico oraculo Strabo narrat, *ἐντείνειν ταῦτα (Pythiae effata) εἰς μέτρον ποιητᾶς τινος ὑπουργοῦντας τῷ ἱερῷ*. cf. Hermannii antiquitat. sacr. p. 201 seq. Sed hoc utut est — et de libro quidem qui *περὶ χρηστηρίων πάντων* fuit probabiliora multo disputari possunt — illud saltem apparet, temere I. G. Schneiderum de secundae Dionysii narrationis fide dubitasse, cui etiam auctor vitae Nicandri nihil habuit quod opponeret. Quoniam autem hereditarium hoc Nicandri sacerdotium cum origine Aetolica constare nequit, alteram Dionysii memoriam, *Αἰτωλὸν τὸ γένος* Nicandrum fuisse, iure mittemus, etsi aliquod eius vestigium etiam apud Suidam superest (*Νικάνδρος — Κολοφώνιος, κατὰ δὲ τινος Αἰτωλός*). Ceterum in illam sententiam quomodo Dionysius delapsus sit satis clare apparet ex his auctoris *περὶ γένους Νικάνδρου* verbis: *διέτριψε δ' ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλείονας χρόνους, ὡς φανερόν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως*. vid. Meinek. Anal. Alex. p. 173 coll. p. 238, cuius mihi sententia verisimilior ea videtur, quam Bernhardtus histor. liter. graec. II. p. 1041 significat, Aetolum Nicandrum fuisse non φύσει, sed θέσει. nam civitatem ei ab Aetolis propter *Αἰτωλικά* quae scripserit datam esse, hoc quidem in tanta eius populi barbarie et bonarum artium paene dixerim odio parum est credibile. —

Sed ut de patria, ita etiam de patre Nicandri non una et consentiens veterum opinio fuit. nam Suidas *Xenophane* ortum Nicandrum dicit, auctor autem vitae Nicandri ipsum se alicubi poetam tradit *Damaei* filium appellasse hoc versu

αἰνήσεις νίηα πολυμνήστοιο Δαμαίου,

quae verba vel in prooemio vel in fine alicuius carminis poetam posuisse, quibus studia sua ei, cui inscripserat carmen, commen-

daret, probabile fit ex Theriacorum initio et fine, item ex Alexipharmacis extremis.

His ubi addideris Nicandrum fuisse ἄμα γραμματικόν τε καὶ ποιητὴν καὶ ἰατρόν (Suid. — Γραμματικὸν Eudocia omisit), habebis omnia quae de viri rebus veteres memoriae prodiderunt ¹⁾. recentiores autem docti homines si qua praeter haec narrarunt, velut Wegener. l. l. p. 168 seq., fabulae sunt, quas oportet „omnes unius aestinemus assis“, adeo arbitraria sunt et ex lubricitate conficta. — Verum illa tam pauca, quae veteres tradiderunt, non sine causa post alios denuo composui. nimirum errores isti de patre et patria Nicandri commissi, in quibus non unum aliquem, sed plures versatos fuisse docet Suidae narratio, quomodo oriri unquam potuissent, si multorum manibus trita et crebro studioseque lecta fuissent Nicandri opera, quibus istos redargui errores vidimus? Unde iure nobis colligere videmur non multos utique lectores Nicandri scripta invenisse. quod quam vim habeat postea apparebit, nunc idem docebimus perspicui etiam ex infrequenti singulorum Nicandri librorum apud veteres memoria.

II.

Ordiamur autem a librorum Nicandreorum catalogo quem Suidas fecit — nam Suida nemo plura Nicandri scripta enumeravit una —: ἔγραψε Θηριακά, Ἀλεξιφάρμακα, Γεωργικά, Ἐτεροιομένων βιβλία πέντε, Ἰάσεων συναγωγὴν, Προγνωστικὰ δι' ἐπῶν (μεταπέφρασται δὲ ἐκ τῶν Ἰπποκράτους Προγνωστικῶν), περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία, καὶ ἄλλα πλείστα ἐπικῶς. Ubi quum aliquam multa omissa a se esse indicet Suidas, cavendum propter ipsa eius verba erit, ne quae non nominavit Nicandri scripta epica fuisse putemus *omnia*. Nam, ut hinc initium ducam,

(I.) Αἰτωλικά, quorum minimum tres erant libri, certissime non carmen fuerunt, sed oratione prosa idque ionica dialecto

1) Nicandri aliquem filium ne quis ex Galeno, comm. in Hippocrat. Aphorism. 12, Tom. XVII B p. 400 Kühn. (γέγραπται δὲ καὶ Πραξαγόρα τῷ Νικάνδρου δύο τῶν συνεδρευόντων βιβλία) cognosse se dicat, hunc locum moneo corruptum esse. nam Praxagoras non Nicandri, sed Nicarchi filius fuit. cf. Galen. Tom. II p. 141 et Tom. VII p. 584 coll. Kühn. opuscul. II p. 128 n. 2. —

conscripta, quicquid in contrarium docti homines ad hoc usque tempus disputaverunt. Nostrum autem iudicium primum firmant ea quae de libri argumento auctor γεν. Νικανδ. his usus verbis narrat: διέτριψε δ' ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλείονας χρόνους, ὡς φανερὸν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως, ποταμῶν τε τῶν περὶ Αἰτωλίαν καὶ τόπων ἐκεῖσέ τε (nonne scribendum τε ἐκεῖσε?) καὶ ἄλλων διαφορῶν διηγήσεως. ἔτι δὲ καὶ φυτῶν ἰδιότητος, quibus transcriptis Eudocia integriore forsitan exemplari usa addit: ἀέρος τε καὶ (hoc efficiendum. an scripsit ἀέρος τε καὶ ὠρῶν εὐκ.?) εὐκρασίας. Haec ab homine sano et quid voluerit conscio sibi scripta esse, ecqua causa sit cur negemus? Ergo primum Ungerum *de Aemil. Macr.* p. 18 erroris convincamus necesse est, qui iusto latiore sensu Quintiliani X, 1, 56 verba („quid? Nicandrum frustra sequuti Macer atque Virgilius?“) interpretatus ex anonymi verbis περὶ — φυτῶν ἰδιότητος aperte ad Aetolica referendis *peculiare* aliquod Nicandri de herbis carmen exsculpsit quod Aemilius Macer imitatus sit. Praeterea autem — id quod aliquanto magis ad rem nostram pertinet — σύγγραμμα, συγγραφή, συγγραφεύς ubi per se ponuntur, plerumque, ubi opponuntur ποιήσει, ποιητῇ fere semper¹⁾ et paene necessario pedestri sermone conscriptum librum vel pro-sarium scriptorem, non carmen vel poetam significant. atqui anonymus scriptor id, quod affirmaverat, apparere dicit ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως, non in Aetolicis solum, sed *praeterea* (nam id significat τῆς ἄλλης) etiam in carminibus suis rerum Aetolicarum saepe mentionem iniecissee Nicandrum indicaturus. ergo ipsa Αἰτωλικά carmen non fuerunt. Atque hanc nostram sententiam, quam etiam ex multifario rerum in Aetolicis tractatarum genere comprobare quispiam possit, e fragmentis inde servatis plurima non infestant, duo aperte firmant, non nisi unum videtur refutare. Sed videamus singula.

¹⁾ *Athenae.* XI p. 477 B (add. *Macrob. Satur.* V, 21 et *Eustath. ad Odyss.* p. 1632, 8 Rom. = p. 359, 12 Bas.): Νικανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰτωλικῶν γρά-

1) Galen. tamen *Tom.* XIV p. 145 scribere non dubitavit: τῶν καλῶν τούτων ποιημάτων συγγραφείς.

φει· „έν τῇ ἱεροποιῇ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Ὅμηρος· κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.“ Ἀσκληπιάδης δ' ὁ Μυρλεανὸς κ. τ. λ. Haec quomodo cum rebus Aetolicis Nicander coniunxerit quaerere nihil attinet, illud autem hinc patet, non carmen Aetolica fuisse. primum enim quis Nicandri verba probabiliter in hexametri numeros se redacturum mihi recipiat? nam eo metro conscripta Aetolica fuisse sibi persuadebant. deinde integer Homeri versus orationi interpositus Tzetzianae poesi conveniat, non convenit Nicandreae. quamquam ultimum hoc argumentum callide removere studuit Volkmann. p. 23 qui Dindorfii quam nos retinimus scribendi ratione relicta novam instituit hanc: „— κισσύβια φωνέεται.“ Ὅμηρος κ. τ. λ. —, non facturus si considerasset inter grammaticos et antiquarios, quorum ibi Athenaeus placita recenset, Neoptolemum Parianum, Clitarchum, Eumolpum, Asclepiadem, Homero locum non esse. Sed hoc callido invento non contentus mox aliud artificium Volkmanus excogitat. nam tamquam de Apollinis tripode ita effatur: „Athenaeus nescio quem auctorem sequutus est qui Nicandrea in prosam dissolverat“, quod quem crediturum sibi sperare possit? Postremo post γράφει orationem esse mutilam suspicari Bernhardum dicit, qui certe in histor. lit. graec. II p. 1041 extr. aliter iudicabat.

2. *Athenae*. VII. p. 296 extr.: ὁ δὲ αὐτὸς Νίκανδρος ἐν 2 πρώτῳ Αἰτωλικῶν τὴν μαντικὴν φησὶν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Γλαύζου διδασθῆναι· θηρῶντα δὲ περὶ τὴν Ὀρείην, ὄρος δὲ τοῦθ' ὑπάρχειν ὑψηλὸν ἐν Αἰτωλίᾳ, λαγῶν θηρᾶσαι, ὃν λειποθυμοῦντα ὑπὸ τῆς διώξεως ἀπαγαγεῖν ὑπὸ κρήνη τινὶ καὶ τῇ παρακειμένῃ πύα ἤδη ὑποψυχόμενον (malim ἀποψυχόμενον cum Piersono) ἀπομάσσειν. ἀναζωπυρήσαντος δὲ τοῦ λαγῶ τῇ βοτάνῃ ἐπιγνόντα τῆς βοτάνης τὴν δύναμιν ἀπογεύσασθαι, καὶ ἔνθεον γενόμενον ἐπιγενομένου χειμῶνος κατὰ Διὸς βούλησιν εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὸν ἐκρῖψαι.

3. *Harporat*. p. 99 Bekk. Θύστιον· Αἰσχίνης κατὰ Κτησι-3 φῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐπαγόμενος μαρτύριον ἐκ τῆς ἀ' Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν.

4. *Photii lex.* sub Τιτανίδα γῆν. — Ἰστρὸς δ' ἐν ἀ' Αἰτικῶν, 4 Τιτᾶνας βοᾶν· ἐβοήθουν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ἐπακούοντες, ὡς Νίκανδρος ἐν ἀ' Αἰτωλικῶν· ἐνομίζοντο δὲ τῶν Πριαπωδῶν θεῶν

εἶναι. Haec aliquam exiguam lucem e sequenti accipiunt fragmento, unde vel toti Aetoliae vel cuidam eius parti Titanidis nomen fuisse apparet. rursus autem Photianum fragmentum firmat libri Laurentiani in schol. Apollon. Rhod. I, 419 scripturam iniuria ab editore principe sprete. sic enim H. Keil exaratum invenit

- 5 5. ap. schol. Apollon. Rhod. I, v. 419: — Νίκανδρος ἐν ἀ' (non ἐν τρίτῃ ut legebatur) τῶν Αἰτωλικῶν [ἀπό] τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων τάδε οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν τὴν Ἔφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὀμοτέρμονα Σικελίας νῆσον, ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βοῶνται. καὶ ἡ Δήλος οὖν οὐχ ὡς μεμύθενται ἀπὸ τῆς Ἀστειρίας μεταμορφώσεως, τῆς Αἠτοῦς ἀδελφῆς, ἀλλὰ καθὸ πᾶσαι Ὀρτυγίαι ἀποικίαι εἰσὶ τῆς κατ' Αἰτωλίαν Ὀρτυγίας. Ubi quum priora Nicandri verba purum putum hexametrum efficiant, post alios olim (cf. Schneidew. Philol. IV p. 564) carminis fragmentum agnoscere mihi visus sum ita, si Dis placeat, redintegrandum:

οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες,
οἱ μὲν τὴν Ἔφεσον, οἱ δὲ πρότερόν [ποτε] Δῆλον
κλειομένην, ἄλλοι δ' ἐ[ρα]τὴν ὀμοτέρμονα νῆσον
Σικελίης, ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βοῶνται, —

neque enim committendum putabam, ut quae maxime subducere se metro viderentur Nicandri verba haec: οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην —, vel ab interprete¹⁾ aliquo apposita dicerentur cum Bergkio com. critic. specim. I, Marburg. 1844 p. 14 — nam in his totius disputationis a scholiasta institutae cardo vertitur — vel duobus carminis Nicandrei particulis ut *prosa* oratio interponerentur, quod etiamnum fecisse video Volkmannum p. 24 nihil monentem num interposita verba pedestria profecta ab ipso scholiasta putet, qui Nicandri aliquem versum numerorum vinculo exsolverit, an a librariis, qui a scholiasta positum Nicandri versum depravaverint. quorum illud propter vim quam in omni

1) is certe non scripsisset πρότερον, sed potius ὕστερον, quod ipsum restituere Bergkio voluit. iniuria, cf. Serv. ad Aeneid. III, 72: „Ortygia dicta est, quae ante Delos nominabatur.“ add. schol. Apollon. Rhod. I, 308: — ἡ πρὶν μὲν Δήλος, ὕστερον δὲ Ἀστειρία διὰ τὸ σχῆμα, πάλιν δὲ Ὀρτυγία κ. τ. λ.

illa disputatione ista verba habere dixi parum placet, hoc Hermannum Opuscul. IV p. 247 not. statuisse puto, qui „ex his“, inquit, „fragmenta Nicandri haec eruas: οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν ἔτην Ἐφεσον (sequebantur, ut videtur, duorum nomina virorum) et: ἄλλοι δ' ὁμοτέρμονα νῆσον Σικελίης, πᾶσαι τόθεν¹⁾ Ὀρτυγίαι βούωνται.“ — Verum enim vero magnopere nunc vereor ne, si quis et anonymi scriptoris de Aetolicis Nicandri narrationem et nostras de fragmentis primo et octavo observationes diligenter perpenderit, oleum et operam perdidisse nos omnes iudicet qui in extundendis tribus vel quattuor Nicandri versibus desudaverimus. Et recte ita iudicabit. Nam omnia illa verborum Nicandreorum in versuum formam restituendorum conamina eo solo nituntur argumento, quod *prima* verba omnes hexametri epici numeros expleant. Quid autem, si invito et incogitanti Nicandro versus excidit? id enim quam saepe fiat et pro se quisque quotidie experitur et e multis constat graecorum et romanorum scriptorum locis (cf. Schaeferi apparatus. crit. et exeget. in Demosthen. V p. 528. seq.). velut nuper aliquot bellissimos Strabonis versus Meinekius in lucem protraxit Vindic. Strabon. p. 123²⁾, cuius sobrium de eiusmodi versiculis iudicium mihi lege ad Alciphron. p. 173 prolatum. Quod quum ieiunis et frigidis scriptoribus usu venerit, quanto minus mirum accidisse Nicandro, qui et integra alias carmina scribere consueverit et dialecto in hoc libro usus sit ionica quae proximo a versu epico est gradu. Ac fortasse principio verba illa ne efficiebant quidem hexametrum, sed non nisi ad eius modulum proxime accedebant ita cum sequentibus scripta: οἱ δὲ ἐξ Ὀρτυγίης τῆς Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν οἴκισαν (nam eiusmodi verbum aegre in Nicandri verbis desideramus) τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλεομένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίης νῆσον· ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βέβωνται, — quae sua cum versibus similitudine facile libentarios decipere deceptosque

1) Paulo aliter idem Hermannus ad Sophocl. Trachin. 212.

2) Sed horum versuum duo non sine causa poetae alicui ascribit, cuius verba Strabo retinuerit. Quod Parthenii me admonet, quem Narrat. amator. III ex Sophoclis Euryalo hanc puto retinuisse versus particulam: — δέλτοῦ κατασφραγισμένα.

allicere ad restituendum primum certe versum poterant, quemadmodum Eustathius primi Aetolicorum fragmenti verba haec: ὄθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα aperte versus particulam putavit quum scriberet τὰρχαῖ' ἐκπώματα. — Apparet igitur parum causae esse cur neglectis quae ex anonymi narratione et fragmentis Aetolicorum primo et octavo duximus argumentis Nicandri a scholiasta Apollonii allata verba in versuum formam redigere eaque via docere studeamus carmen fuisse Aetolica. Et sint adeo versus, — novimus tamen Nicandri consuetudinem suos aliorumve versiculos testimoniorum instar suo interponendi sermoni pedestri, cuius rei vel ipsa Aetolica exemplum praebent, fragmentum primum. qua in re vel a Nicandro ipso notissima, puta, aut sua citanti, vel a librariis testium nomina nonnumquam esse suppressa et per se probabile est et patet ex schol. Theriac. 382: τὴν μάλκην φησὶ Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὑποδείγματα τίθησι· πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες. adde Philet. ap. Athenae. p. 678, a. et imprimis Apollon. Citiens. schol. in Hippocrat. p. 10: ἄμβων, τῆς λοπάδος τὸ περικείμενον χεῖλος Ἀριστοφάνης, ὁ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλέξας, quae non Aristophanis poetae sunt, sed Aristophanis grammatici, Eupolidis versum (Vol. II, p. 440 Mein.) apponentis. Et maiorem etiam cum scholio Apolloniano similitudinem haec habent quae leguntur ap. schol. Aristoph. Equit. 408: ἔστι δὲ (ὁ βᾶκχος) καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως· βᾶκχοισιν κεφαλὰς περιανθέσιν ἐστέψαντο, unde non mirarer si quis probaturus esset¹⁾ περὶ γλωσσῶν *carmen* scripsisse Nicandrum Thyatirenum. nam etsi hunc, non Nicandrum nostrum Colophonium, a scholiasta Aristophaneo respici puto, nihil tamen nos hoc vetat isto quoque loco in rem nostram uti. Quidni igitur statui liceat Nicandrum in Aetolicorum καταλογάδην scriptorum aliquo loco vel suorum carminum²⁾ — nam in his quoque anonymo teste

1) Et fecit hoc, ut nunc demum video, Maussac. dissert. crit. de Harpocrat. p. 35 Lips. —

2) Haec Bernhardyi videtur sententia esse, histor. lit. graec. II, p. 1041 extr. Quod ipse olim (cf. Schneidew. Philol. IV, p. 561) obscurius significavi quam clarius exposui, Aetolicorum priores libros pedestri

Aetolicas res haud raro attigit — vel alius poetae aliquod apposuisse frustulum?

6 et 7. *Schol. Apollon. Rhod. IV, 57* (coll. *Eudoc. Viol. p. 148*): 6 — τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκῃς, παρὰ Διὸς εἰληφότα τὸ δῶρον ἔν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν. — *Etymol. Magn. p. 153, 7* 4 ex emendatione Meinekii *Anal. Alex. p. 179*: Ἀσέληνα ὄρη οὕτω καλούμενα παρὰ τὴν Τραχίνα, ἅπερ οἱ μὲν παρὰ * * * * εἰρησθαι ὡς Ῥιανὸς ἐν τῷ τετρακαιδεκάτῳ Ἡρακλείας· Νίκανδρος δὲ ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς ὅτι, φησὶν, ἐν αὐτοῖς τῆς Σελήνης τῷ Ἐνδυμίῳ συναθευδοίσης συνέβαινε τοὺς ἄλλους τόπους ἀσελήνους εἶναι.

8. *Tzet. ad Lycophr. 799*: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ Εὐρύτανος ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσεύς. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρός φησὶν ἐν Αἰτωλικοῖς, quae item liquido confirmant Aetolica carmen epicum non fuisse. nam Εὐρύτανες (cf. *Lycophr. l. l.*) versu heroico constringi nequeunt. et quamvis probe sciam quantum sibi in vocabulorum mensura Nicander licitum putaverit, tum quibus machinis nonnumquam poetae versibus intulerint vel id „quod versu dicere non est“, idem tamen cur hic statuamus factum esse, propter primum fragmentum parum causae est. — Itaque mihi quidem non aeque liquet quod *Volkmannus p. 25* liquere sibi dicit, ad Aetolica referendos esse duos et dimidium versus quos citat *schol. Theriac. 215*: Νίκανδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος· δι' αἰπεινήν τε κολώνην Οἰωνοῦ Ῥυπῆς τε πάγον καὶ Ὀυθίδα λίμνην στείχοντες Ναύπακτον ἐς Ἀμφιδύμην τε πέλαζον. Potuerunt autem haec in eorum aliquo locorum sedem habere suam, quibus teste anonymo extra Aetolica Nicander rerum Aetolicarum memoriam renovare solebat. —

II. *Κολοφωνιακά* etiam, unde nullus a quoquam versus prolatus est, tamen carmen fuisse *Volkmannus* sibi persuasit p. 7 et p. 17. mihi secus videtur. certe ex duobus quae inde servata fragmenta sunt — nisi unum praestat appellare, quum can-

sermone, tertium sive ultimum versibus scriptos fuisse videri, quemadmodum *Columellam* fecisse videmus, id nunc reiiciendum video, postquam hoc quod cum maxime tractamus fragmentum cognovimus e libro primo ductum esse i. e. ex eodem libro, unde sumptum fragm. 1.

dem utrumque rem attingat — nihil ad hanc firmandam sententiam colligi potest.

- 9 1. *Athenae*. XIII. p. 569 d: — καὶ Φιλήμων δ' ἐν Ἀδελφοῖς προσιστορῶν ὅτι πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναϊα πριάμενος, καθὰ καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἱστορεῖ ἐν τρίτῳ Κολοφωνιακῶν, φάσκων αὐτὸν καὶ πανδήμου Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἰδρῦσασθαι ἀφ' ὧν (Valckenarii enim coniecturam Animadv. in Ammon. p. 177 ἱερῶν πρῶτον ἔ. ἐφ' ὧν, a Dindorfio non memoratam, redarguunt Harpocratonis verba mox afferenda) ἠργυρίσαντο αἱ προστάσαι τῶν οἰκημάτων. Quibus iungenda quae
- 10 2. *Harpocrat.* s. πάνδημος Ἀφροδίτη habet, p. 144, 3 Bekk.: Νίκανδρος ἐν 5' Κολοφωνιακῶν Σόλωναί φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ ἐπὶ στέγης στηῆσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγενομένων χρημάτων ἰδρῦσασθαι Ἀφροδίτης πανδήμου ἱερόν. ubi causam non video, cur cum Volkmanno pro ἐν 5' ex Athenaeo scribam γ'. uter enim verius dicat quis nisi ipso inspecto Nicandri libro docere possit?

Praeter haec autem duo fragmenta nullum inventum est quod ad Colophoniaca probabiliter referri possit. Heynii enim sententia, *Dissert. antiquar.* II p. 109 not. t., huc referentis *Plin. nat. histor.* XXXVI, 16, 25: „Magnes appellatus est ab inventore, ut auctor est *Nicanter*, in Ida repertus —“, omni fundamento destituta est. et vere *Volkmann.* p. 18 se dicit eodem iure (h. e. nullo) Colophoniacis ascribere quae apud *Suidam* s. *Εὐρύβατος* extant: — οἱ δὲ (*Eurybatum* dicunt) τὸν *Κέρκωπα* τὸν ἔτερον. *Διότιμος* Ἡρακλέους ἀέθλοις — *Νίκανδρος* *Αἰγίνειον* *Εὐρύβατον* πανουργότατον.

Omissus item a *Suida* (III) *περὶ γλωσσῶν* liber, de quo postea commodior erit loquendi locus, certissime prosa oratione conscriptus fuit. Sed inter eos quoque, quos *Suidas* enumerat, unus certe est, quem, qua ille usus est loquendi ratione, carmen fuisse prae fracte negaveris. Memoratis enim *Theriacis*, *Alexipharmacis*, *Heteroeumenis*, quae carmina fuisse omnia constat, ita pergit: *λάσεων συναγωγὴν, προγνωστικὰ δι' ἐπῶν, περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία.* Ubi soli *προγνωστικῶν* libro apposita verba δι' ἐπῶν in contrarias partes animum distrahunt. neque enim apparet, num ad eos quoque omnes, qui praece-

dunt, titulos ista verba referri voluerit, an ad sola rettulerit *προγνωστικά*. Illud si voluit, quae probabilior sane sententia, consentaneum est (IV) *περὶ χρηστηρίων πάντων* libros tres epos non fuisse. quamquam hoc rectene an secus collegerim non potest nec comprobari nec refelli, quoniam nullum superest fragmentum, unde non mirandum ne de argumento quidem libri inter doctos homines constare. nam vide mihi diversa Meieri Com. Andocid. VI, 3 p. III, Lobeckii Aglaopham. p. 196, Ungeris de Aemil. Macr. p. 18 iudicia. Sin autem ad sola *προγνωστικά* pertinere illud *δι' ἑπῶν* Suidas voluit, his videri potest, propterea addidisse, quoniam (V) *λάσεων συναγωγὴν* non item epos, sed prosa oratione conscriptum librum fuisse indicare voluit. verum neque hoc ea qua dixi via confirmari potest. nam etsi recte fortasse Rosenbaum. ad Sprengel. histor. medic. I p. 594 n. 52 ad hunc librum rettulit Caelii Aureliani de morb. chronic. I, 4 p. 323 Ammon. verba: „multi quoque vetustiores istam (epi- 11 lepsiae) curationem ordinantes variis erroribus conciderunt — item *Nicander* tertio libro,“ — inde tamen nihil de libri forma colligi licet.

Postremo vix haereo quid iudicem de (VI) *libro περὶ ποιητῶν*, sive hoc generale nomen, quo Parthenius narr. amator. IV utitur, libro inscriptum fuit, sive *περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν* fuit titulus, quem habet *schol. Theriac.* 3 in hoc libro di- 12 cens Nicandrum mentionem fecisse Hermesianactis ὡς *πρεσβυτέρου* quam Nicander ipse fuit. *Parthenius* autem l. l. inde refert 13 Paridis et Oenonae historiam non aliter enarratam atque quomodo reliqui enarrarunt scriptores. Idem autem *Parthenius* quum narrat. XXXIV memoriae prodiderit haec: *Νίκανδρος μέντοι τὸν Κόρυθον οὐκ Οἰνώνης ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι λέγων ἐν τούτοις.*

ἤρία τ' εἰν Ἀἴδαο κατοικομένου Κορύθιο κ. τ. λ.

etsi Nicandrum inter testes totius narrationis XXXIV non memorat, probabile tamen est propter continuitatem argumenti quod narrationibus IV et XXXIV Parthenius tractat, istud quoque Nicandri fragmentum ex eodem *περὶ ποιητῶν* libro petitum esse¹⁾.

1) Quamquam eaderet omnis haec argumentatio, si verum esset quod Hercherus in Schneidew. Philolog. VII p. 452 seq. et in Iahn. Annal. LXXI,

Quo concesso non est tamen continuo concedendum etiam hoc, carmen hunc fuisse librum, quoniam in hoc quoque libro vel suos vel aliorum versus apponere Nicander potuit. In neutram autem partem valet etiam tertium, quod ex hoc fluxisse libro 14 probabile est fragmentum, apud *Plutarch.* (sive Porphyrium dicere mavis¹⁾) de vit. Homer. p. 283 Gal. (Tom. V. p. 151 Ernest. add. Westermanni Biograph. p. 28, 28 et Cramer. Anecd. Parisin. II. p. 98, 14): Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χιῶν τε καὶ Συρραῖον γενέσθαι, — Ἀντίμαχος δὲ καὶ Νίκανδρος Κολοφώνιον. De qua Nicandri memoria qui aliquid inaudiverat Tzetzes Exeg. Iliad. p. 829 Bachm. ita scripsit: Νίκανδρος — ἐν τῷ τέλει τῶν αὐτοῦ Θηριακῶν Κολοφώνιον φησὶν εἶναι τὸν Ὅμηρον, quod verum non est.

At plura nuper ad hunc librum relata fragmenta sunt, quibus si vindicanda ista sedes esset, diremtam haberemus omnem hanc controversiam. Passovius enim ad Parthen. p. 52 apud auctorem τοῦ γένους Νικάνδρου edixit λεγέειν αὐτὸν scribendum esse, librum περὶ ποιητῶν ibi citatum non Dionysii Phaselitae esse ratus, sed ipsius Nicandri. Quae sententia quanto-pere propter sequentia auctoris verba (καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ — φησὶ) laboretsi probe vidit Volkmannus p. 19, malebat tamen ad tutandam Passovii sententiam summa imis miscere

7 p. 452 sq. professus est, poetarum fragmenta quae in Parthenii narrationibus legimus non minus quam singulis capitibus praepositos indiculos non a Parthenio, sed a vetere quodam literatore apposita esse. Verum illud ex Parthenii epistola dedicatoria Cornelio Gallo scripta colligi nullo modo potest. nam quod dicit Parthenius conscripsisse se has e poetarum libris excerptas historias ut quam brevissimae sint et absit τὸ περιττὸν illud, quod et alii poetae de suo addere solent et a Gallo addi cupit, — istud περιττὸν aperte non ad singula verba, sed ad totius historiae conformationem poeticam pertinet, quae, ut cuiusque est consilium, apud alium alia esse solet. Hinc non video, quo iure ex Parthenii verbis Hercherus colligat: „non igitur orationem aut suis aut aliorum poetarum distinguere potuit *fragmentis*, quippe quae nativam Cornelii indolem quasi vinculis constrictura fuissent.“ — Nec meliores causae sunt propter quas testium indiculos a Parthenio et Antonino Liberali profectos ipsis negat. —

1) Sed vide contra Rudolphi Schmidt Porphyrio librum vindicantis rationes disputantem, Basil. Lannay. Gildersleeve, de Porphyry. stud. Homer. (Goetting. 1853), p. 35 seqq.

quam servata lectione vulgata Passovinum erroris coarguere. Ita enim haec scribenda censuit p. 20: αὐτὸς δὲ ἐν τῷ περὶ ποιητῶν ἱερέα φησὶν αὐτὸν τοῦ Κ. Ἀ. ἐκ προγ. τ. λ. δεξάμενον, υἱὸν δὲ Δαμαίου, οὕτως λέγων· αἰνήσεις υἱ. π. Δαμαίου. Χρόνῳ δὲ ἐγένετο — ᾧ προσφωνεῖ λέγων οὕτως κ. τ. λ. eiectis e verborum ordine verbis καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ — πολίχνη, quae a lectore aliquo male sedulo illata putat. Tanti equidem nova dicendi gloriolam non emerim neque tantum valent quas affert causae ut eo modo in scriptoris verba liceat grassari. Velut quod primum dicit eiecta verba notanda esse, quibus Theriaca ita allegentur quasi nullum praeterea carmen Nicander composuisset, — quidni statuamus istud Γένος Νικάνδρου ab eo qui apposuit uni destinatum fuisse Theriaca libro, quem, hoc si fuit, recte potuit τὴν βίβλον (i. e. ταύτην τὴν β. sive τὴν παρούσαν β.) appellare. Mitto reliqua Volkmanni argumenta, quae illo non firmitiora sunt nec mihi quidem unquam persuadebunt scriptoris illius verba corrupta esse. Sed si sana sunt, fragmenta ista αἰνήσεις κ. τ. λ. et Τευθρανίδης κ. τ. λ. dici non possunt in Nicandri περὶ ποιητῶν libro locum olim habuisse, ut hoc quidem abiiciendum sit argumentum, si quis carmen fuisse illum librum probare velit. Ac ne in uno quidem eodemque libro utrumque fragmentum ab anonymo inventum fuisse dixerim propterea quod alteri fragmento praeposit hoc: ᾧ προσφωνεῖ πού λέγων οὕτως, ubi Volkmannus πού delet. Idem aperte erravit etiam in eis quae habet p. 22: „ex eodem libro mutila (?) etiam Eustathii verba ad Odys. p. 1796 Rom., ubi Νόστων poeta nescio quis Colophonius exhibetur, fluxisse creduntur —“, quod nec Welkerus, quem testatur, de Cycl. epic. I p. 273 seq., credidit nec cuiquam in mentem venire potuit. — Ceterum multi fuerunt qui περὶ ποιητῶν scripserunt (cf. M. Schmidt. de Didym. p. 386 seq.), sed ii pedestri oratione usi omnes. —

Iam reliqui quos novimus Nicandri libri carmina fuerunt omnes. Velut (VII) Οἰταικά, qui duo minimum libri erant. Primum citat schol. Apollon. Rhod. I, 1304: Νίκανδρος 15 ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Οἰταικῶν φησὶ Βορέαν αἴτιον γεγονέναι τοῦ θανάτου τῶν προειρημένων (scil. τῶν Βορεαδῶν) διὰ τὸ χειμάσαι τὸν Ἡρακλέα εἰς Κῶ ὑποστρέφοντα. cf. Hom. Il. O, 25 seqq. De Herculis amore agi videtur eis versibus, quos servavit

16 *Athenae*. VII p. 282 f: Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Οἰταϊκῶν φησι

πομπίλος, ὃς ναύτησιν ἀδημονέουσι κελεύθους
μηνύσας φιλέρωσι, καὶ ἄφθογγός περ ἀμύνων,

ut Dindorfius scripsit, in quo scribendi genere aegre caremus verbo finito. itaque quoniam optimus codex Venetus habet μηνύσαι, Meinek. Exercit. philol. in *Athenae*. I. p. 24 μηνύει suavit. ego vero non video quid in optativo μηνύσαι vituperandum sit. ita Erinna ap. *Athenae*. I. I. p. 283 d: πομπίλε — πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδείαν ἑταίραν. Praeterea interpungere malim μηνύσαι, φιλέρωσι καὶ ἄ. π. ἄ. nam ipsum φιλέρωσι cur ab hoc quidem loco abhorreat et cum φιλίησι commutandum sit, ne ipse quidem qui affirmat Volkmannus p. 26 dicere possit. — Rursus

17 apertis verbis de Hercule admonemur fragmento ap. *Athenae*. IX p. 411 a: καὶ Κύαθον δὲ, τὸν Πύλητος μὲν υἱὸν, ἀδελφὸν δὲ Ἀντιμάχου, ἀπέκτεινεν ἄκων Ἑρακλῆς οἰνοχοοῦντα αὐτῷ, ὡς Νίκανδρος ἱστορεῖ ἐν β' Οἰταϊκῶν. ᾧ καὶ ἀνεῖσθαι φησι τέμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους ἐν Προσχίῳ, ὃ μέχρι νῦν προσαγορεύεσθαι Οἰνοχόου, — ubi Hecker. in Schneidew. Philol. V p. 425 ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν scribendum censebat, de Oeta monte Nicandrum libros scripsisse non credere se professus. Et sane hoc ne ipse quidem credo. sed quidni putemus regionis Οἰταίας sive *incolarum Οἰταίων* fabulas, quarum praeter Herculis in Oeta monte cremationem etiam alia eius facinora non exigua pars fuerunt (cf. Müller. Dor. I p. 426 seq. ed. I), a Nicandro eo carmine comprehensas fuisse? Itaque neque huic loco neque reliquis duobus, quos apposuimus, eripiemus Οἰταϊκῶν nomen recteque idem a Dindorfio (cf. praefat. *Athenae*. p. IV not.) restitutum arbitra-

18 rum apud *Athenae*. VII p. 329 a: τῶν δὲ ἰώπων μνημονεύει Νίκανδρος ἐν β' Οἰταϊκῶν.

ὡς δ' ὅπότε ἄμφ' ἀγέλησι νεηγενέεσσιν ἰώπων.
ἢ φάγροι ἢ σκῶπες ἀρείλωνες ἢ καὶ ὄρφος —.

legebatur ἐν Βοιωτικῷ ex correctione Musuri, libri autem habent ἐν βοιωτικῶν, ad quarum ductus literarum Heckerus multo propius quam Dindorfianam accedere hanc suam dicit emendationem: ἐν β' Θηβαϊκῶν, quod non puto. Ceterum recte Meinek. I. I. statuere videtur ad comparationem aliquam fragmentum referendum esse. idem iure reiecit I. G. Schneideri coniecturam ἢ

φάγροι ἢ βῶκες. sed de ἀρείονες cum Meinekio non dubitaverim, quum ad phagros scopesque et orphos aeque referri possit quo hi omnes opponantur *ιώπων ἀγέλῃσι νεηγευέεσσιν*. — Postremo ad Oetaica referendum mihi videtur fragmentum a Suida positum sub *Εὐρύβατος*, de quo dicemus in dubiae sedis fragmentis.

(VIII). Sequantur *Θηβαϊκά*, quorum una est certa et definita memoria apud *schol. Theriac. 214*: *Παμβώνια ὄρη τῆς Μεγαρικῆς, ὡς αὐτὸς (ὁ Νίκανδρος) ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Θηβαϊκῶν φησιν*.

τείχεά τε προλιπόντες, ὑπὲρ Παμβωνίδας ὄχθας
ἔσσόμενοι Μεγαρῆος ἐνευνάσσαντο δόμοισι.

ita enim vulgatum *Μεγαρῆες* correxit Meinek. ad *Stephan. Byz. I p. 438*. postea idem e cod. *Vatican.* dedit *Volkm. p. 28*. Qui autem pro *Παμβωνίδας* scribendum *Πατρωνίδας* putavit *Müller. Orchom. p. 38 not.*, aut non inspexit ipsum *Nicandr. Theriac. 214*. aut hunc quoque eadem ratione corrigendum putavit. — Praeterea autem iam alii huc rettulerunt *Plutarch. de mal. Herodot. XXXIII p. 867 c*: — οὔτε *Λεοντιάδης ἐν Θερμοπύλαις ἦν στρατηγός (τῶν Θηβαίων), ἀλλ' Ἀνάξανδρος, ὡς Ἀριστοφάνης* ¹⁾ ἐκ τῶν κατὰ ἄρχοντίας ὑπομνημάτων (ἐν τοῖς κατὰ ἄ. ὑπομνήμασιν coniecit *Hecker. l. l. p. 425*. malim ε' τῶν vel ἕκτω τῶν κατὰ ἄρχ. ὑπομνημάτων) *ιστόρησε καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος*. Postremo *Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 8 not. in Etym. Magn. p. 27, 51* verbis: *Αἰγοφάγος, ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάνδρω ἐν Θηριακοῖς*, quod in nostris *Theriacon* exemplaribus non extat, scribendum putat ὡς παρὰ *Νικάνδρω ἐν Θηβαϊκοῖς*, cui praeter emendandi facilitatem nihil auxiliatur.

(IX). Non celebrior *Σικελίας* memoria est, carminis satis ampli, ut cuius vel septimus vel octavus vel adeo decimus liber citetur. ita enim codices variant in *Stephan. Byz. s. Ζάγκλη, p. 293, 210*: *Νίκανδρος ἐν τῷ ἡ' (ζ' Rhedigeran., δεκάτῳ Aldin.) Σικελίας*.

καὶ τις καὶ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηίδος ἄστν,

ubi non exputo cur *Meinek. δρεπανηίδος* scripserit litera maiuscula, quam ferrem si urbi etiam *Δρέπανον* nomen fuisse constaret aut a *Δρεπανεῦσι* condita fuisset. nunc autem *Nicandrum*

1) De hoc cf. *Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 98 seq. coll. p. 818*.

nihil aliud puto significare voluisse quam quod de eadem urbe agens Thucydides VI, 4 narrat, nomen urbi impositum fuisse ὅτι δρεπανοειδὲς τὴν ἰδέαν τὸ χωρίον ἐστὶ, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσιν. Et ut hoc loco Nicander δρεπανηὶς posnit pro δρεπανοειδῆς, ita Theriac. 838 (δὴ γὰρ ὅτ' ἀγχοῦσης θριδακηῖδα λάξεο χαίτην) θριδακηῖς idem valet quod θριδακοειδῆς. — Alterum fragmentum debemus scholiast. Theriac. 382: τὴν μάλκην — αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ ναρκῶν κέχρηται. καὶ ἐπὶ μὲν ψύχους ἐν τῇ Σικελίᾳ οὕτως·

ὄμβρω τε κρυμῶ τε ὅταν δάμνωνται μάλκαι,
ἐπὶ δὲ τοῦ ναρκῶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις χρεῖται. sic enim cum editionibus vetustis Nicandri versum scripsit Bussemakerus, melioribus quae optimi codices subministrant uti nescius. nam in Goettingensi est — δέματ' ὅτε δάμνατο μάλλον, a quo quantum distet Lorreianus, propter Schneideri dicendi brevitatem, quantum Parisinus, propter Bussemakeri breviloquentiam certo dici nequit. non multum autem distare et certe in δέματ' ὅτ' conspirare, utriusque verba fidem faciunt, praesertim quum etiam Vaticanus habeat quod proxime ad illorum lectionem accedat: — δέσμαθ' ὅτ' ἐδάμνατο μάλλον. Itaque non est cur me poeniteat quod pridem (cf. Schneidew. Philol. IV p. 564) in fine versus restitui μαλκόν. cuius vocis tametsi alicunde non allatum exemplum est (nam Hesychii μαλκόν· μαλακόν alio pertinet), firmant tamen aliquatenus quae Suidas habet: μάλκιον· ἀσθενές, ψυχρότατον, et μαλκίστατον· ψυχρότατον. Reliquam autem versus partem paulo propius ad libri Vaticani fidem emendandam puto hoc modo:

ὄμβρω τε κρυμῶ τε δέμας θ' ὅτε δάμνατο μαλκόν —,
i. e. „imbre frigoreque quum et corpus domaretur et . . .“ Olim scripseram δέμας τότε cum Lobeck. Rhem. p. 205, quae facilius certe correctio est quam a Volkmanno p. 27 proposita haec: ὁ τ. κρυμῶ θ' ὅτε δέματ' ἐδάμνατο μάλκαις, metricum illa vitium inferens. — Contra recte puto Volkmannum coniecisse ad idem carmen referendum esse quod narrat Clemens Alex. Protrep. II, 39 p. 33: — Ἀφροδίτῃ περιβασίῃ (περιβασοῖ ex Hesych. emendat G. Dindorf. Thes. VI p. 793) μὲν οἱ Ἀργεῖοι, ἐταίρα δὲ Ἀθηναῖοι καὶ καλλιπύργω (cf. Athenae. XII p. 554 c) θύουσι Συρακούσιοι, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητὴς „καλλιγλουτόν“ που κέκληκεν. —

(X) Neque de nomine neque de argumento constat eius carminis, cuius quintum vel nonum librum Stephan. Byz. s. "Αθως p. 36, 4 citat: *Νίκανδρος πέμπτῳ* (codd. Perusin. et Vossian. *ἐνάτῳ*) *τῆς Εὐρωπείας*. sed eiusdem sine dubio carminis memor Athenae. VII p. 296 f dicit: *Νίκ. ἐν τῷ τρίτῳ Εὐρωπείας*, quod tametsi facile ad loci Stephaniani normam corrigi potest ut fecit L. Dindorf. in Thesaur. Parisin. III p. 2438, manum tamen cohibet schol. Apoll. Rhod. IV, 57, ubi citatum legimus Nicandrum *ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης*. Horum autem trium nominum quod verum sit liqueret fortasse, si de libri argumento constaret. nunc ne hoc quidem quale fuerit certo scimus. nam quod post alios Volkmannus p. 28 sibi persuasit, Europam Agenoris filiam hoc carmine a Nicandro celebratam esse, fragmentorum ope demonstrari non potest verum esse. nec commendatur ea opinio magno carminis ambitu, quamquam huius quidem argumenti vim diluere Volkmannus eo studuit, quod videri sibi dicit Nicandrum amplissimo hoc carmine Cadmeas quoque fabulas comprehendisse iuncta regionum illarum descriptione quas Cadmus in erroribus attigisse ferebatur. In universum autem temere mihi videntur rem administrare qui Eumeli et Stesichori similiter inscriptis carminibus, quorum cum Nicandreo similitudo demonstrari nequit, inducti de Nicandrei libri titulo ita statuunt, ut unam probandam formam *Εὐρώπεια* dicant, reliquas reiiciant. Nam eodem certe iure, quo illi Eumeli et Stesichori memoria duci se patiebantur in designando carminis Nicandrei argumento, nos poterimus affirmare, memores Alexandri Lychni, quem *Εὐρώπη* inscriptum carmen condidisse constat geographicam huius, quam incolimus, continentis descriptionem complectens (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 374), Nicandrum eo carmine non Agenoris filiam celebrasse, sed hanc nostram continentem descripsisse. Unde primum hoc lucrabimur, ut nihil mutandum sit in Athenaei verbis, cuius multo maior auctoritas quam Stephani (sive potius Hermolai) et scholiastarum gregis qui doctorum hominum copias excerptes miro saepe modo depravabant. Nam si *terram* Nicander descripsit, recte Athenaeus dixisse censendus est, ipsum sine dubio Nicandrum sequutus, *Νίκ. ἐν γ' Εὐρωπείας*, quum Stephan. Byz. p. 287, 9 dicat: *Εὐρώπη, ἡ χώρα. — λέγεται — καὶ διὰ τοῦ ἰ Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ Αἰχμαλωτίσι*, καὶ νησιώτας καὶ

μακρᾶς ¹⁾ *Εὐρωπίας*.“ καὶ *Εὐριπίδης ἐν Θησεΐ κ. τ. λ.* — Verum nec scholiasta Apollonii magnopere vituperandus erit qui rei magis quam verbo intentus ἐν β' *Εὐρώπης* Nicandrum aliquid narrasse dicit vulgari forma usus. quam qui sprexit Hermolaus eo tantum errasse censendus est, quod e duobus formis poeticis (nam *Εὐρώπεια* quoque terrae nomen fuit. cf. Stephan l. l.) eam elegit qua Nicander non usus erat. nisi eodem quo alii errore ductus significare voluit de Agenoris filia Nicandrum egisse, quod aliter uno verbo significare non potuit nisi ut *Εὐρώπεια* diceret. ita certe de Agenoris filia agens Stesichorus scripserat (cf. fragm. 15 Bergk.), et scripserat sine dubio etiam Eumelus, quicquid ad defendendam apud Clem. Alex. Strom. I p. 449 Pott. et schol. Venet. ad Il. Z, 131 positam formam *Εὐρωπία* Markschffel. „de Hesiod. etc. fragment.“ p. 236 disputat. tu vide L. Dindorf. in Thesaur. Parisin. V p. 1763. — Praeterea non iam mirabimur quod qui *Θηβαϊκὰ* scripserit Nicander etiam de Europa egerit. nunc enim praeter Thebarum historiam non scripsit Europae et Cadmi res, quae illius historiae eximia quaedam pars fuerunt, sed hanc continentem enarravit *χωρογραφικῶς*, quemadmodum in *Σικελία* (sive potius in *Σικελίῃ*. nam ipsum Nicandrum *Σικελίῃ* libro inscripsisse patet) non tam fabulas enarravisse quam eius insulae regiones descripsisse videtur. Qua in re utrobique ita tamen egisse videtur, ut cum descriptis regionibus coniungeret fabularum enarrationem ad hunc et illum locum pertinentium et in Europia quidem neque Aetoliam excluderet (cf. ad fragm. Europ. 1 et 2.), etsi de hac peculiari libro egerat, sed sermone pedestri. Quod si ita fuit, inter Europiam et mythologica Nicandri carmina similis intercedebat ratio ei, quae inter Theriaca et Ophiaca. nam Ophiacis quoque fabulas quae ad regiones serpentibus infestas pertinebant enarrasse, non rem Theriacis tra-

1) μακρᾶς corrigit Meinek., nescio an recte. nam quale sequenti versu secutum sit substantivum feminini generis ad μακρᾶς relatum et ad praecedens vocabulum νησιώτας aptum non extrico. — Hac data occasione moneo, in Etym. Gudian. p. 220, 50: *Εὐρώπη δὲ παρὰ τοῦ εὐρώρου ὠνομάσθη. ἔστι δὲ ἡ χώρα τοῦ Ὀδυσσεύς* (sic) legendum videri: *παρὰ τοῦ εὐρώρου ὠνομάσθη. ἔστι δὲ ἡ χώρα τῆς δύσεως* coll. Hesych. *Εὐρώπη· χώρα τῆς δύσεως ἢ σκοτεινῆ.* et Doederlein. gloss. Hom. I p. 6 extr. et II p. 255.

etatum denuo excussisse videtur. — Sed iam tempus est finire hanc disputationem, qua nihil volumus nisi demonstrare neque de titulo neque de argumento *Εὐρωπίας* satis constare. nunc fragmenta apponamus.

1. *Schol. Apoll. Rhod. IV, 57* (coll. Eudoc. p. 148): *περὶ δὲ 24 τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος Σαπφῶ καὶ Νίκανδρος ἐν β' Εὐρώπης ἱστοροῦσι.* eandem rem Nicander attigit in Aetolicis. cf. fragment. Aetol. 6 et 7.

2. *Athenae. VII, p. 296 f.*: *Νίκανδρος ἐν γ' Εὐρωπίας 25 Νηρέως ἐρώμενον τὸν Γλαῦκον ἱστορεῖ γενέσθαι.* iam sequitur Aetolicorum fragmentum quod nobis est 2.

3. *Stephan. Byz. s. "Αθως* p. 36, 3 seqq.: *"Αθως, ὄρος Θρά- 26 κης, ἀπὸ "Αθω γίγαντος, ὡς Νίκανδρος πέμπτω τῆς Εὐρωπείας· καὶ τις "Αθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρήικος ὑπ' ἄστροις ἔκλυεν οὐ δηθέντος ἀμετρήτω ὑπὸ λμνῆ, ὅς ἀναποῦν χεῖρεςσι δύο ῥίπτεσκε βέλεμνα ἠλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἄκρης.*

ubi Meinekio non sufficere visae sunt neque Hermanni (*ἀνδηθέντος — ἀμετρήτω ἐπὶ λμνῆ ὅσσα νάπους*) coniecturae a Volkmanno receptae, neque Isaaci Vossii (ad Mel. II, 2) aut Heringae (in *Miscellan. Amstelod. novis. tom. VIII p. 955*) conamina, nec quicquam mutavit praeter ultimam vocem, quae in libris non est ἄκρης, ut Holstenius coniecit, sed ἀκτῆς. praeterea fortasse ῥίπτεσκε scribendum esse monuit. Mihi praeter singulas quasdam voces etiam eo corruptum fragmentum videtur, quod non integrum Hermolaus apposuit, sed versus quosdam omisit quibus ab Atho gigante nomen traxisse montem Nicander dixerat. nam hoc fecisse eum Stephani verba indicant: *"Αθως — ἀπὸ "Αθω γίγαντος ὡς Νίκανδρος.* Itaque Nicander ita, opinor, haec narravit, peregrinantem unum et alterum, qui viderit ingentem montis altitudinem, ex eius regionis incolis quaerendo audivisse sparsam de eo famam, qui montem ibi collocaverit. traiecisse enim olim (in gigantomachia, puto, cf. Claudian. fragm. Gigantom. ap. Iriarte bibl. Matrit. cod. gr. I p. 219 seq. v. 35 *κούρης δ' ἄντα δύο γλαυκώπιδος Ἀτρυτώνης γηγενέες μάραντο· φέρειν δ' ὃ μὲν οὐρεος ἄκρην κ. τ. λ.*) in hanc regionem tamquam tela in deos missa Canastraeo promontorio abrupta cacumina Athon gigantem, unde factum esse, ut traiecta frustula etiamnum eius

nomine appellentur. Quibus concessis facili opera emendari corrupta verba poterunt in hunc modum:

καί τις Ἄθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρήικος ὑπ' ἄστροις¹⁾
 ἔκλυ' ἐν οὐδεῖ θέντος ἀμετρήτῳ ἐπὶ λίμνῃ
 ὄσσαν· ἀπ' οὖν χεῖρεσσι δύο ῥίπτεσκε βέλεμνα,
 ἠλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἀκτῆς
 [ἄκρα²⁾ * * * * *],

ut suasi in Bergkii et Caesaris diar. philol. 1849 n. 49 p. 546. In quibus ne quis pro θέντος fortius aliquod vocabulum desideret, in simili re eodem verbo usus est Quintus Smyrn. IX, 320: αἶψα δ' ἀναρρήξας μεγάλης χθονὸς αἰνὰ βέρεθρα Αὐτὴν Ἴλιον εἶθα εἰς ἅμα τείχεσι πᾶσαν Θήσω ὑπὸ ζόφον εὐρύν. add. Homer. Il. 12, 26. Deinde ἀπ' οὖν eodem plane modo corruptum erat in Nicandri Alexiph. 574, ubi correxit Meinek. Anal. Alex. p. 232, et in Hippoactis fragment. 58 Bergk. Hermannii cura emendato Opuscul. V p. 10. Postremo προθέλυμνα (quod „avulsa“ significat ut in loco plane gemino Callimachi in Del. 134: ἀλλά οἱ Ἄρης Παγγαίου προθέλυμνα καρῆατα μέλλεν αἰέρας Ἐμβαλέειν δίνησιν) quoniam cum βέλεμνα iungi nequit, nomen aliquod sibi flagitat quod montis cacumina significet. id ubi ἄκρα fuisse concesseris, sive hanc vocem Nicander posuerat solam sive cum alio nomine coniunxerat, apparebit cur noluerit Καναστραίης ἄκρης dicere, quod quum proprium huic loco nomen sit, hic quoque Holstenius restitui iussit. quamquam ne sic quidem causa fuit ulla cur ἀκτῆς mutaretur. vid. Fix. in Thesaur. Parisin. I p. 1364 med. et interpretes ad Xenoph. Anab. 6, 2, 1.

Praeter haec autem tria fragmenta Volkmannus p. 29 ad Europiam non sine veri specie rettulit alia duo Europiae nomine ab eis qui servarunt non insignita, quorum primum legitur (+) 27 ap. schol. Nicandr. Theriac. 460: τῆς δὲ Ζώνης μέμνηται — καὶ αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ἀλλαγῶν.

1) Cf. Alexiph. 7 ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν ἐνάσσαο.

2) Quo magis appareat non quae scripserit poeta, sed quo sensu scripserit, ita sequentes duo versus ludibundi explevimus: ἄκρα κάρην ὁ πέλωρος Ἄθως, ὅτ' ἐπ' ἀθανάτοισι | δεινὴν ἐν Φλέγγῳσι μάχην ἤσαντο Γίγαντες.

καὶ μὲν ὑπὸ Ζωναῖον ὄρος δρύες ἀμφὶ τε φηγοὶ
 ῥιζόθι δινήθησαν ἀνέστησάν τε χορείαν
 οἶά τε παρθενικαί —,

sic enim cum Bussemakero scripsit Volkmannus. at corrigendum χορείην. nam illud non magis ferri potest quam τέφραν¹⁾ in Alex. 95, quem I. G. Schneideri errorem (nam Ald. et codd. omnes τέφρην habent) secure propagavit Lehrs. — aut χώραν in Dionys. Perieg. 118 quod vel Bernhardyus tulit, — aut γατομέοντες in his de Chalybum populo Apollonii Rhodii versibus, II, 1005 seq.: ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες ὄνον ἀμείβονται βιοτήσιον, ubi λατομέοντες scribendum censeo. Nec ferri posse videtur ἴαμα in Marcell. Sidet. 87 coll. 41 et 1. aut συνάορον in Maxim. περὶ καταρχῶν v. 115.

(5) Eodem haud dubie loco Nicander de Zone urbe egit, de 28 qua *schol. Apollon. Rhod. I, 29*: Ζώνη ἐστὶν ὄρεινός τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Θράκη· καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὡς φησι Νίκανδρος.

(6) Postremo eodem quo haec iure ad Europiam referri licebit fragmentum apud *Stephan. Byz. p. 494, 21*: Ὁρδαία, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Ὁρδοί. λέγονται καὶ Ὁρδαῖοι, ὡς Νίκανδρος, ubi pro more suo Hermolaus appositum a Stephano Nicandri versum omisisse videtur. —

(XI) Europiae propter argumenti aliquam similitudinem, de qua paulo ante diximus, Ὀφιακὰ adiungimus, elegiacum carmen, quod non dixerim continuo cum Nicolao Bach. „histor. critic. poes. Graecor. elegiac.“ p. 32 et Volkmanno p. 37 didacticum fuisse. neque enim liquido demonstrari e fragmentis potest nec per se credibile est hoc quoque carmine ut Theriacis e serpentium morsu ortos morbos eorumque remedia Nicandrum recensuisse. imo fragmentum primum docere videtur fabulas poetam narrasse de eis qui serpentium morsu laesi fuerint. quilibet narrandis fabulis ne in Theriacis quidem et Alexipharmacis plane abstinuit, hoc autem carmine data opera incubuit, remedia nisi obiter non attingens (cf. fragm. 3 et 6). Cui argumento quam apta elegia fuerit quisvis videt. Ceterum elegiaca carminis forma sola nititur coniectura, sed ea admodum proba-

1) sed fero in Arcestrati fr. 57, 4 Bussem., quoniam is quidem plura in hoc genere novasse videtur.

billi. Nam quoniam vix sumi potest tertio etiam aliquo praeter Theriaca et Ophiaca libro de serpentibus poetam egisse, fragmenta elegiaca ad serpentes spectantia quae Aelianus duobus locis servavit iure Ophiacis vindicabimus. Itaque Ophiacorum habemus tria saltem fragmenta haec:

30 1. *Schol. Nicandr. Theriac. 377 extr.* Νίκανδρος ἐν τοῖς Ὀφιακοῖς φησι Διόνυσον ἐμμανῆ γενόμενον ὑπὸ τῆς Ἥρας ὑπνώσαι, τὴν δ' ἀμφίσβαιναν πεδήσαι αὐτοῦ τὰ σκέλη, τὸν δ' ἀναστάντα καὶ πλήξαντα τῷ κλήματι αὐτὴν ἀποκτείνειν, ὅθεν ἔτι καὶ νῦν κλήματι τελευτᾷ.

31 2. *Aelian. de nat. animal. X, 49*: — ἀλλά γε καὶ Νίκανδρος οἷς λέγω (nimirum ἐν Κλάρω χῶρον τοῖς ἰοβόλοις θηρίοις ἀστιβῆ τε ἅμα καὶ ἔχθιστον εἶναι dixerat) μάρτυς λέγει δὲ Νίκανδρος:

οὐκ ἔχεις, οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθές, οὐδὲ βαθυπλήξ

ἄλσεσιν ἐνζώοις σκορπιός ἐν Κλαρίοις·

Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' αὐλῶνα βαθὺν μελλίαισι καλύψας

ποιηρὸν δάπεδον θῆκεν ἑκάς δακέτων.

Versus apposui prout scripsit Iacobsius qui secundo versu librorum scripturam retinere quam doctorum virorum coniecturas parum probabiles recipere maluit. cui enim magnopere placeat pro ἐνζώοις (sic enim libri habere videntur, non ἐνζώοις, quod Iacobsius dedit, quem vide praefat. Tom. I p. XXII. n. 10. nam haec prava scriptura est. cf. Lobeck. Elem. p. 444) commendatum vel εὐζώοις vel ἐν ζώοις vel εὐζώος vel εὐθήροις vel εὐχλώροις, quibus omnibus, quod ad sensum, praestat Lobeckii coniectura l. l. p. 262 n. 41: ἄλσεσιν ἐνδιάει, sed nimis a literarum ductibus recedit. Quod non item cadit in nostram coniecturam, qui αἰζηοῖς („hominibus“) scribendum putamus, praesertim quum eadem vox similiter corrupta sit in Theriac. 613 (μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι γεράσμιον), ubi Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 375 verissime monuit ἐν αἰζηοῖσι corrigendum esse. Meum autem illud αἰζηοῖς pendere puto ab ἀπεχθές, ut eius loci incolis neque viperae neque phalanges neque scorpii dicantur noxii esse. hoc enim ἀπεχθές significat. cf. Theriac. 799 et Alex. 158, ut opus non sit ἐπαχθές corrigi, etsi saepe inter utrumque codices fluctuant. cf. Pierson. Verisim. p. 67 sq. et vv. ll. ad Theriac. 818 et 483, Alex. 72. Totum igitur Ophiacorum frag-

mentum ab Aeliano servatum ita scribendum censeo mutatis etiam orthographicis quibusdam:

οὐκ ἔχῃς οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθῆες οὐδὲ βαθυπλήξ
 ἄλσεσιν αἰζηοῖς σκορπίος ἐν Κλαρίοις,
 Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' αὐλῶνα βαθὺν μελίησι καλύψας
 ποιηρὸν δάπεδον θῆκεν ἑκάς δακετῶν. —

3. *Aelian. de nat. animal.* XVI, 28, de Psyllis agens qui et 32
 ipsi serpentium morsu non infestentur et ab angue ictis facillime
 medeantur, ὑπὲρ τούτου, inquit, εἴη ἂν μάρτυς καὶ Νικανδρὸς ὁ
 Κολοφῶνιος λέγων·

ἔκλυον ὡς Λιβύης Ψύλλων γένος οὔτε τι θηρῶν
 αὐτοὶ κάμνουσιν μυδαλέησι τυπαῖς,
 οὓς Σύρτις βόσκει θινότροφος, εὖ δὲ καὶ ἄλλοις
 ἀνδράσιν ἤμυναν τύμμασιν ἀχθομένοις,
 οὐ ῥίξαις ἔρδοντες, ἑῶν δ' ἀπὸ σύγχροα γυλῶν —

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. quae duobus locis paulo aliter scripta legun-
 tur apud Iacobsium cuius hic quoque recensionem putavi mihi
 deserendam esse. nam primum magnopere displicent licet e codi-
 cibus enotata omnibus verba haec: Λίβυες, Ψύλλων γένος, οὔτε.
 ita enim si scripsit Nicander, num aliter hoc intellecturos lecto-
 res sperare potuit atque ita, Libyes esse gentis Psyllorum? Sed
 ille, qui *Psyllos inter Libyae gentes* fuisse probe sine dubio nove-
 rat, idem profecto significare voluit quod Aelian. l. l. dicit Λίβυς
 ἀνὴρ, Ψύλλος ὢν τὸ γένος. atque hoc vulgata lectione dixisse
 Nicander nemini videbitur, videbitur autem omnibus ubi unius
 literulae mutatione scripserimus Λιβύης Ψύλλων γένος, id quod
 Bergkium quoque commendare video, praef. Anthol. lyric. p. VII.
 Praeterea autem recte sane v. 3 ex optimis libris Iacobsius re-
 posuit θινότροφος pro eo quod olim vulgatum fuit θηροτρόφος
 (quod et ipsum probum est et tum aliis locis, tum Andromachi
 v. 26 ap. Galen. Antid. I P. II Tom. XIV p. 34 Kühn. defendi
 potest, sed a codicibus parum habet commendationis). at non
 θινότροφος, sed θινότροφος exarandum fuit.¹⁾ Postremo I. G.
 Schneiderus in eo quem Aelianus omisit versu φάρμακα positum

1) Contra in Claudian. fragment. Gigantom. v. 40 male scripsit Arm.
 Koechly: τῷ δ' ἄρα λαῖνοεργὸν ἐπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Γοργοῦς
 δεῖξε κάρηνον. debebat λαῖνοεργόν. cf. Arcad. p. 87, 18.

fuisse opinatur, ad quod relatum fuerit σύγχροα. mihi tamen Aeliani l. l. verba consideranti: ὁ δὲ (Ψύλλος) τῷ νοσοῦντι παρακλίνεται γυμνῶ γυμνὸς καὶ τοῦ χρωτὸς οἱ τοῦ ἰδίου προσανατριψας τὴν ἰσχὺν τὴν συμφυῆ, εἶτα μέντοι τοῦ κακοῦ πεποίηκε τὸν ἄνθρωπον ὀξάντην, — aliquanto credibilius videtur secutum in Nicandri versu fuisse vel ipsum istud Aelianum ἰσχὺν vel alius vocabuli synonymi accusativum singularis numeri generisque vel masculini vel feminini. nam pro eo quoque casu σύγχροα haberi posse, etsi Thesaur. Parisin. non novit nisi nominativum σύγχροος, plurima tamen evincunt exempla similia, velut Nicandr. Theriac. 941 ἔλλεβόρου μελανόχροος, Quint. Smyrn. II, 642 μελανόχροες Αἰθιοπῆες, auct. Lithicor. 33 ἠΐθειοι τερενόχροες, id. 357 ὀρείτην (λίθον) μελανόχροα aliaque a Lobeck. Paralip. p. 256 producta. Ac fortasse plura etiam in eis quae exscripsi Aelianis latent Nicandri verba, quae causa fuisse videtur cur Aelianus sermonem Nicandri in medio cursu abrumperet.

4. Verum ob eandem causam ob quam fragm. 2 et 3 ad Ophiaca rettulimus, alia quaedam frustula, quibus et ipsis de 33 serpentibus agitur, eodem referenda erunt. velut quod *Athenae*. III p. 99 b servavit: οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης πού ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἄϊδην ἀγησίλαον, Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον. nam hoc nec legitur nunc in Theriacis nec commode ibi restitui potest, cui autem magis conveniat carmini quam cuius serpentes argumentum erant? Ceterum de loquendi genere quod isto loco Athenaeus attigit, praeter Eustath. ad *Odys.* p. 1479, 29, qui Nicandrei quoque huius loci meminit, vide Lobeck. Paralip. p. 368 n. 86 et Aglaoph. p. 857 et Meinek. ad Euphorion. fragm. XCV. quorum exemplis alia multa addi possunt, ut Aeschyl. *Agam.* 442 ἀντήνορος σποδοῦ, Suppl. 988 ἀστινάνακτας θεούς, Sophocl. fragm. 765 Dind. νόστον — παυσανίαν, Simonid. Epigr. 136 μῆν' ἀλέξανδρου πολέμου, auct. Lithic. 627 πυριφλεγέθων πυρετὸς et Orph. fragm. p. 544 Lob. τέκνα πυριφλεγέθοντα προσώποις, etc. — Tum eodem referimus

34 5. *Aelian. de nat. animal.* VIII, 8: ἀμφισβάλνης δὲ τὴν δορὰν βακτηρίᾳ περικειμένην ἐλαύνειν λέγει Νίκανδρος τοὺς ὄφεις πάντας καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, ὅσα μὴ δακόντα μὲν, παίσαντα δὲ ἀναιρεῖ, quae I. G. Schneiderus in *Curis posterioribus* p. 236 apposuit

Theriac. versibus 377 seqq. Aelianeā ex alio Nicandri carmine ducta monens. Sed restat tamen dubitationis aliquid, quoniam scholiasta Theriac. l. l. in ea quam interpretabatur Theriacorum editione aliud quid et fortasse id ipsum quod Aelianus narrat legisse videatur. In nostris enim exemplaribus quum Nicandri verba ita habeant:

τὴν μὲν ὄθ' ἀδρύνηται, ὀροτύποι οἷα βατῆρα
κόψοντες ῥάδικα πολυστεφῆος κοτίνοιο,
δέρματος ἐσκύλευσαν, ὅτε πρῶτιστα πέφανται
380 πρόσθε βοῆς κόκκυγος ἐαρτέρου· ἢ δ' ὀνύνησι
ῥινῶ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμησιν ἀεργοὶ
μάλκai ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,
ἢ δ' ὀπόταν νεύρων ξανάα κεχαλασμένα δεσμά —,

scholiasta tamen ita explicat: τὴν ἀμφίσβαιναν δὲ φησὶν ἐκδείραντες καὶ περιτιθέντες τὸ δέσμα αὐτῆς τῇ ῥάβδῳ, ὅταν ἐξέρχονται ἐπ' ἔργον, ἐκείνῳ διατρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ θερμαίνονται, quae interpretatio non minus falsa est quam Eutecnii metaphrasis, etsi I. G. Schneidero aliter videtur. nam Nicander nihil dicit nisi hoc: οἱ ὀροτύποι τὴν ἀμφίσβαιναν τοῦ δέρματος σκυλεύουσιν, οἷα βατῆρα τινα τοῦ φλοίου σκυλεύουσιν, ὅταν (εἰς βατῆρα) κόψωσι ῥάδικά τινα τοῦ πολυστεφοῦς κοτίνου, de circumligata autem baculo pelle ne verbum quidem habet. Propter hoc igitur inter Nicandri versus et verba scholiastae dissidium suspicari quempiam posse dixi, olim hic lectos fuisse alios versus atque quos nunc habemus inque eis expositum fuisse quod Aelianus narrat, quocum scholiasta certe de circumligata baculo pellicula consentit. Verum nec perspicui facile potest quomodo Aelianeis commode coniungi potuerint quae Nicander habet v. 381 seq. ἢ δ' ὀνύνησι κ. τ. λ. et codicum in verss. 377, 378 auctoritatem firmat cod. Leidensis Etymologici Magn. p. 18, 49. cf. Schneid. p. 140. Itaque praestat statuere scholiastam allato ad hunc locum a doctis poetae interpretibus Nicandri eo loco, quo Aelianus usus est, deceptum a vera vv. 377 seq. interpretatione aberrasse.

6. Eundem quem Aelianus Ophiacorum locum *Plinius nat. 35 histor. XXX*, 35 ante oculos habuit: „perfrictionibus remedio esse tradit *Nicander* amphisbaenam mortuam adalligatam, vel pellem tantum eius. *quin imo arbori quae caedatur adalligata non algere caedentes faciliusque succidere. Itaque (?) sola serpentium fri-*

gori se committit prima omnium procedens et ante cuculi cantum.“ unde colligere posse videmur, in Ophiacis Nicandrum quaedam repetiisse quae in Theriacis v. 377 seqq. dixerat.

36 7. Praeterea si recte Servius ad Virgilio Georg. II, 214 seqq. verba:

— et tophus scaber et nigris exesa chelydris
creta negant alios aequae serpentibus agros
dulcem ferre cibum et curvas praebere latebras, —

monuit hoc: „negant Solinus et Nicander, qui de his rebus scripserunt,“ de Ὀφιακῶν carmine cogitavit. nam in Theriacis quidem nulla eius rei mentio extat. an ex Nicandri Georgicis sumserit?

37 8. Postremo — nam de Polluc. V, 38 et Etym. Magn. 395, 44, ut qui item huc referendi sint, nemo facile Volkmano p. 38 seqq. assentiatur — vix alibi quam in Ophiacis locum habuerint quae schol. Theriac. 781 tradit: τὸ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται (cf. Lobeck. Elem. Pathol. p. 212), ὡς ἄλλοθι ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος (σκορπίου) ἐννεάκεντρον εἰπών. εἰσὶ γὰρ ἔνιοι δύο κέντρα ἔχοντες.

III.

Progredimur ad (XII) Ἐτεροιοιουμένων heroico metro scriptorum libros quinque. tot enim fuisse libros, quibus in nova Nicander mutatas dicere formas corpora instituit, Suidae dicenti merito fidem adiungimus, licet apud reliquos scriptores quinti libri nullum extet vestigium. In ea autem tractanda materia Nicandrum longo post se intervallo reliquit is qui vere auguratus est per omnia saecula fama se victurum esse, Ovidius. Nam quae apud hunc conspicua est artificiosa metamorphoseon dispositio singularumque fabularum artissima inter se connexio, ea apud Nicandrum nulla fuit, ut hanc quoque ob causam vere dixisse videatur Valckenaer. in Callimach. eleg. fragm. p. 235 ad Ovidii illud opus Nicandri nullo modo posse equiparari. Sed ut via et ratione nostra haec procedat disputatio, ante omnia monendum in Antonini Liberalis narrationibus viginti duobus¹⁾

1) nam fab. XIV contra codicis Palatini (de quo post alios monuit Hercher. in Schneidew. Philol. VII, p. 452) et editionis principis fidem dicitur ex Nicandri ἔτεροι. libro secundo excerpta esse.

eis, quas e Nicandri Heteroeumenis excerpſit, nihil eſſe quod ab ipſo additum Antonino, non e Nicandro petitum putari oporteat. leguntur enim in hiſ e Nicandro ductis fabulis quae, quum ipſam metamorphoſin non attingant, nemo deſideraverit. nam primum videmus de cultu deorum heroumque et feſtis diebus quaedam narrari cum transformationibus coniuncta in fabb. I, IV, XIII, XVII, XXIV, XXV, XXVI, XXIX, XXXII, qualia quum in reliquis apud Antoninum fabulis non legantur, iure affirmare nobis videmur hoc non minus proprium Nicandri fabulis fuiſſe quam Boei fabulis ornithogonicis, quas et ipſas Antoninus excerpſit, proprium hoc fuit monere, ex hominibus converſae aves quae αἰῶναι fuerint, quae non fuerint (cf. fabb. XI, XV, XIX, XXI). Unde ut Boeo vindicamus fab. VI, quam non dicit Antoninus ex quo petierit, ita Nicandro confidenter aſcribimus fabul. XL, cuius item auctorem Antoninus celat, praesertim quum illa fabula non tam μεταμόρφωſιν quam ἀφανιſμὸν aliquem (cf. Preller. Demet. et Perſeph. p. 260 n. 45) contineat, qualis in Nicandri ἑτεροποιουμένων ab Antonino ſervatis ſaepeius quam in reliquorum auctorum videmus mentionem factam ſive per ſe poſiti (cf. fab. XXVIII) ſive cum metamorphoſi quadam vel cum aliquo alio artificio coniuncti (cf. fabb. I, VIII, XII, XIII, XXV, XXVII, XXX, XXXII. ſed cf. etiam fabb. III, V, XXII, XXXVII). Hoc igitur tenebimus, in eligendis huius libri fabulis Nicandrum eas cum primis metamorphoſes ſpectaſſe, quibus cur quid moris eſſet in deorum vel heroum cultu explicari poſſet. ac conſtat in eiſmodi tractandis argumentis aetiologicis quantopere ſibi veteres placuerint (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 676 ſeqq. et p. 1095 ſeq.), praesertim poſtquam in quarto Αἰτίων libro eiſdem generis argumenta aetiologica magna cum laude tractavit Callimachus, cuius exemplo incitatum fuiſſe Nicandrum ſi dixerō, nihil affirmare videbor quod non ſit veriſimillimum. Ex eiſdem autem magni exemplaris imitatione etiam alterum explicaverim quod identiſdem legimus Nicandri metamorphoſeon fabulis praeter rem immixtum. nam tametsi etiam in paucis quibusdam aliorum fabulis ab Antonino enarratis rem videmus paulo altius repeti, Nicandreis tamen fabulis negari nequit imprimis proprias eſſe vel praepoſitas metamorphoſi vel poſt enarratam metamorphoſin additas narrationes ſatis nonnunquam longas quae ad earum urbium

terrarumve *πίσεις* vel *ὀνομασίαν* et *μετονομασίαν* (cf. fab. XXXV) pertinent, in quibus aliqua facta est transformatio. cf. fab. VIII extr., XIII, XXIII, XXX, XXXI, XXXVIII. quod *αἰτίων* genus idem ille Callimachus celebravit *Αἰτίων* libro secundo, quo magis etiam apparet nullam causam esse cur haec ab Antonino addita, non ab ipso Nicandro narrata putemus.

Quae hucusque disputavimus tum Nicandri Heteroeumenon naturam, quatenus in tantis tenebris licuit, declarant, tum viam nobis ad eam munierunt quaestionem, num quo artificioso vinculo singulas transformationes poeta ad unius et individui corporis speciem redegerit. Hoc negamus ac pernegamus factum fuisse, ut pridem suis ductus argumentis negavit Mellmannus „de caus. et auct. narrationum de mutatis formis“ p. 93. neque enim futurum fuisse videtur ut tam longe Nicander repeteret narrationes, si singulas fabulas arcte inter se coniunctas esse voluisset. immo quod aliud simul praeter enarrandarum metamorphosium secutus consilium ad transformationes non accedit nisi per ambages, documento est transformationes singulas singulis fuisse carminibus expositas, eisque neque cum priore neque cum posteriore cuiusvis libri parte cohaerentibus. Cui quidem iudicio non repugnat quod interdum plures transformationes uno complexus est carmine, unius cuiusdam fabulae, quae primarium carminis argumentum esset, narrationi alias inserens tamquam emblemata, quod factum esse docent Antonini fabb. XVII, XXII, XXXII. Nec sufficit ad contrarium nostro iudicium comprobandum quod Ovidius transformationum quasdam fabulas arcte coniunxit quas Nicander in eodem *Ἐτεροιοιούμενων* libro narraverat. nam vide Ovidii Metam. V, 302 seq., 325—331, 444—461 coll. Antonin. fabb. IX, VII, IV. Ovid. Metam. VII, 368—370 et 371—379 coll. Anton. fab. I et XII. Ovid. Metam. IX, 454—665 et 666 seqq. coll. Antonin. fab. XXX et XVII. unde cur tandem colligendum sit potius coniunxisse Ovidium quae a Nicandro coniuncta invenerit, quam primum artificiose Ovidium nexuisse quae viderit apte iungi posse etsi seorsum enarrata a Nicandro, quem artificiosum rerum tractandarum ordinem parum curasse abunde docent Theriaca et Alexipharmaca? Itaque obtinebimus, singulas fabulas singulis plerumque carminibus, quae sine ullo artificioso inter se vinculo Nicander composuerat, tractatas fuisse,

ut mirandum non sit, si quae fabulae proprio aliquo citentur nomine iuxta ac si peculiari et ad Heteroeumena non pertinente carmine expositae fuerint. quod propter *Ἰάκινθον* moneo, cuius libri unus meminit scholiasta ad Theriac. 585 (*Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰακίνθῳ*). nam etsi ipsum quidem argumentum non enarravit, quis tamen dubitet quin poeta hoc carmine idem celebraverit quod in Theriac. 902 seqq. attigit breviter, Hyacinthi infelicem casum eiusque in hyacinthum florem conversum cruorem. quod unice aptum Heteroeumenis argumentum et ab Ovidio quoque inter Metamorphoses receptum, Nicandro autem eo magis exoptatum quod ex genere aetiologico fuit. propter Hyacinthum enim interfectum scimus et Hyacinthiorum festum institutum et Hyacinthio mensei (cf. Simmias ap. Stephan. Byz. p. 87, 18 coll. Meinek. delect. poetar. Anthol. graec. p. 100) nomen inditum fuisse. — Quid quod ne singula quidem quae in uno Heteroeumenon libro erant carmina propter argumenti aliquam similitudinem in eo libro composita fuisse videntur. nam qui vel ex primo vel ex secundo vel ex tertio vel ex quarto libro ab Antonino petitas fabulas inter se comparaverit, nullam inveniet inter eiusdem libri fabulas cognationem neque in transformationis causis, neque in ratione transformandi novisque formis, neque in hominum transformatorum sceleribus, neque in deorum transformantium personis neque in ritibus institutisque si qua e transformatione aliqua in hominum vitam manarunt. haec enim omnia in singulis libris leguntur eadem neque ullus est qui habeat aliquid sibi proprii. Ac ne hoc quidem concedi potest, quod nuper Volkmannus commendavit p. 30 seq., Nicandrum tamquam in itinerario vel *περιηγήσει* quadam ab Acarnania incipientem reconditiores Thessaliae, Phocidis, Aetoliae, Boeotiae fabulas exposuisse, geographicum vero filum episodiis distinxisse. nequaquam enim quae eiusdem sunt regionis fabulas eodem libro tractavit. Velut Thessalicas¹⁾ fabulas et primo libro habemus et vero etiam secundo: cf. Antonin.

1) Ad Thessaliam pertinet etiam Antonin. fab. XXII, ubi *γῆν τὴν Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὀθρυος* perperam Volkm. interpretatur de Melo Acarnaniae pago suae ipse interpretationi nocens allato Stephan. Byz. loco p. 450, 13, quem obiter inspexit.

XIII, quam fabulam quominus putemus episodium aliquod fuisse prohibet magnus eius ambitus et a remotissimis rebus repetitio. neque per se credibile est Antoninum proprium assignasse locum fabulae cuiusdam quam obiter et in transcurso Nicander dederat. certe in hac quoque re Nicandrum presse sequutus est, quas a poeta interpositas aliis invenerat fabulas et ipse interponens XVII, XXII, XXXII. Praeterea Volkmannus si de Cragalo fabulam (Antonin. IV) ad Ambraciam rettulit, quoniam ibi in saxum conversum Cragalum conspici dicit Ovidius, *Metam.* XIII, 713 seq. ¹⁾, etsi prope Thermopylas (*παρὰ τὰ λουτρά Ἡρακλέους*, vid. Mülleri Dor. I p. 427) et greges pascere solebat et inter Apollinem Dianamque et Herculem iudex sedebat et convertebatur *Ἴναπερ εἰστήκει* (cf. Anton.), — eodem iure etiam de Batto fabulam (Antonin. XXIII) non ad Thessaliam, sed ad Peloponnesum referre debebat, quo interruptum sane erit filum istud geographicum a Volkmanno excogitatum. Neque eiusdem regionis fabulae sunt quas e secundo libro Antoninus excerpserat, in quo praeter Thessalorum etiam Cretensium, Asianorum, Messapiorum habemus narrationes. Tum ex tertio libro servatarum trium fabularum duae ad Aetoliam pertinent, tertia vel ad Athenas vel ad Ceo insulam, certe non ad Phocidem, quo Volkmannus miro usus argumento rettulit, scilicet ut contiguae essent regiones quarum in tertio libro narratae fabulae sunt. Et Phocensium tamen aliquam fabulam Nicander nar-raverat etiam libro quarto (Antonin. VIII), cuius reliquae fabulae ab Antonino servatae Atticam et Boeotiam sibi vindicant originem, velut de Iphigenia fabula, unde ad fabulas de bello Troiano quae quidem cum transformationibus essent coniunctae exspatiatum Nicandrum fuisse Volkmannus putat, quod nec probari argumentis nec refelli potest. In universum autem iam patere arbitror, si tamquam in itinere versantem Nicandrum Graecorum fabulas enarrasse credendum nobis sit, vere dici posse poetam *πολλὰ ἀναντα, κάταντα πάραντά τε δόξια τ' ἔλθειν*. Sed iam tempus est ipsa *Ἐτεροιομένων* fragmenta apponere.

1) Ubi iterum Cerambi meminit Ovidius, *Metam.* VII, 353, regionem habemus circa Othryn sitam, sed aliam fabulam.

Et e primo quidem libro servata haec sunt:

1. Antonin. Liberal. IV.¹⁾ (Κραγαλεύς. ἱστορεῖ Νίκαν-38
δρος Ἐτεροιομένων α' καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.)

Κραγαλεύς ὁ Δρυόπος ᾧκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λου-
τρά τὰ Ἡρακλείους, ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ
τῆς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν. ὁ δὲ Κραγαλεύς οὗτος ἐγεγόνει
γηραιὸς ἤδη καὶ τοῖς ἐγχωρίοις ἐνομιζέτο δίκαιος εἶναι καὶ φρόνι-
μος. καὶ αὐτῷ νέμοντι βούς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις
καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπειρῷ. καὶ ὁ
μὲν Ἀπόλλων ἐαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς
ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν
Ἠπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὐρύτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἀφ' ἧς ἡ
πόλις Ἀμβρακία καλεῖται καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ
πόλει Σισυφίδας²⁾ μὲν γὰρ αὐτοῖ προστάξαντος ἀφικομένους κα-
τορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς
Ἠπειρώτας. Γόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ

1) In afferendis Antonini verbis sequimur Westermanni recensioem, a qua sicubi discedendum nobis videbitur, indicabimus sedulo.

2) Σισυφίδας i. e. Corinthios. illud suscepisse Antoninum patet ex ipso Nicandro qui eodem usus est vocabulo Alexiph. 619 reliquorum poetarum usum secutus. nam incolae saepe ἐλέγοντο ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ' αὐτοῖς, Ἀθηναῖοι Κοδρίδαι καὶ Κεκροπίδαι, Θεσεῖδαι, Ἐρεχθεῖδαι, quae Stephan. Byz. verba sunt p. 34, 14. ab hoc citatis adde Κραναῖδαι ap. Eurip. Suppl. 715 (coll. παῖδες Κραναοῦ ap. Aeschyl. Eumen. 993 Herm.) et paulo aliter formata, sed idem illud significantia nomina Κέρροπες, Φορωνῆτες, Μέροπες, Κόδροι, de quibus videndi Lobeck. Paralip. p. 303 et Unger. de Valg. Ruf. p. 101. Ceterum ut hic Nicandream Σισυφίδας Antoninus in usum suum convertit, ita fab. XXV e Nicandri narratione retinuit Ἀουλίαν. ac similiter Parthenius nec narrat. XV videtur Ἠλιδίαν scripturus fuisse nisi in Diodori vel potius Duridis (cf. Hecker. in Schneidew. Philol. V p. 416) elegia Ἠλιδίην scriptum invenisset, nec narrat. II Liparam insulam dixisset Μελιγοννίδα (ut Callim. in Artem. 47. cf. Plin. nat. hist. 3, 93 cum not. Sillig.), nisi apud Philetam quem ibi sequitur legisset ἐς Μελιγοννίδα νῆσον, ut hoc frustulum Philetæ fragmentis a Nicol. Bach. collectis addendum sit (aeque ac verba a Choerobosc. in Theodos. canon. p. 360 coll. Gaisford. praef. ad Etym. Mag. p. VII servata: ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἡθεσιν αἰδῶ). Iterum Antoninus fab. XIV scribens ᾧκουν Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον apud Boeum poetam invenerat Κόων Μεροπητῖδα νῆσον, ut scripsit etiam Callimach. in Del. 160 coll. Eustath. ad Il. p. 97, 30.

χρησμούς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου, Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστήσαι καὶ παρὰ τοῦτο πολλοῦ ἀπολιπέσθαι¹⁾ τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ὅλον αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παῦσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας καὶ στάσιν, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τούτων δ' εὐνομίαν καὶ θέμιν καὶ δίκην, ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτήρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ἄδεισθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, παρ' ἐκόντος δ' ἡξίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν αὐτὴ κνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προσφῆναι σκύμνον λέοντος, ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα καὶ προσπεσοῦσαν ἀναρρηῆσαι τὰ στέγνα τοῦ Φαλαίκου, τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν Ἄρτεμιν ἠγεμόνην ἰλάσασθαι, καὶ ποιησαμένους ἀγροτέρης εἴκασμα παραστήσασθαι χάλκεον αὐτῷ θῆρα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε καὶ τὴν σύμπασαν Ἠπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντος γὰρ αὐτοῦ Κελτοῦς²⁾, καὶ Χάονας καὶ Θεσπρωτίους καὶ σύμπαντας Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς συνελθόντες ἀφελέσθαι, χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ

1) In codice est πολλοὺς ἀπολέσθαι, quod qui ita in ordinem cogi posse putarunt, ut πολλοὺς inducerent, debebant certe in sequentibus, ubi Diana sua opera gloriatur Phalaeum a leone interfectum esse, Phalaeo substituere *Phayllum* coll. Aelian. de nat. animal. XII, 40 (nam in Ovid. Ib. 500 ob codicum dissensum nihil est praesidii). Mihi autem multo videtur verisimilius Aelianum potius quam cum Nicandro et Athanada Antoninum in viri nomine errasse. iam quum Phalaeus non potuerit bis mori, et Apollinis et Dianae opera, Apollinem quidem nihil egisse putamus nisi ut seditione exorta Phalaeus *multo inferior evaserit*. in hunc igitur sensum vulgatam lectionem correximus.

2) Vulgo: πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοῦς καὶ Χάονας κ. τ. λ. Sed Celtorum cum Chaonibus et Thesprotiis inita ad debellandum Herculem societate merito offensi sunt interpretes, quorum *Κελαίθους* e Stephan. Byz. Berkelius correxit pro Κελτούς. Sed quum codex habeat αὐτο, non αὐτῷ, scripsi quod supra vides. Hoc dicit Hercules, post debellatos Celtos (quorum terram peragrasset Herculem Geryonis abigentem boves constat vel e Parthenii narrat. XXX) etiam Epirotas se perdomuisse. Ceterum *πολεμεῖν τινα* ab huius aetatis scriptoribus minime abhorret. cf. Dindorf. in Thesaur. Paris. VI p. 1333 et Bast. op. crit. p. 112 seq. ed. Wiedeb.

τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἶσιν ἀφ' Ἡρακλέους. Ἄ διακούσας ὁ Κραγαλεὺς ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὄργην ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ πέτρον ἐποίησεν ἵνα περ εἰστήκει. Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίκασι, Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν. —

2. *Antonin. Liberal. XXII* (Κέραμβος. ¹) Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν 39 α' ἑτεροιοιουμένων.)

Κέραμβος Εὐσείου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθρηίδος ὤκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὀθρουσ. ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτός. νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄδων ἔτερεν· λέγεται γὰρ μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι καὶ ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι καὶ λύρα πρῶτος ἀνθρώπων κεχρησθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι. τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε νύμφας καὶ χορεῦσαι πρὸς τὰ κρούματα τοῦ Κεράμβου, Πᾶνα δὲ τοῦτο κατ' εὐμένειαν αὐτῷ παραγγεῖλαι καταλιπόντι τὴν Ὀθρουν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν. ἔξαισιον γάρ τι καὶ ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος ἐπεῖναι μέλλειν· ὁ δὲ Κέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεότητος οἷα θεοβλαβῆς ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὀθρουσ εἰς τὸ πεδίον οὐκ ἐγλύνωσκεν, ἀπέρριψε δὲ λόγον ἄχαρὸν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμφας, ὅτι γένος μὲν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διός, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ δεῖνα τοῦ Σπερχεῖου, Ποσειδῶν δὲ πόθῳ μιᾶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφάς ἐρρίξωσε καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν. τοιαῦτα μὲν ὁ Κέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἐξαιφνης ἐγένετο κρυμὸς καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι καὶ πολλὴ κατέπεσε χιὼν καὶ τὰ ποιμνία τοῦ Κεράμβου σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη. νύμφαι δὲ μετέβαλον κατ' ὄργην τὸν Κέραμβον, ὅτι αὐταῖς ἐλοιδόρησε, καὶ ἐγένετο ὑλοφάγος κεράμβυξ. Φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν ξύλων καὶ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων καὶ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖ, μέλας, παραμήκης, πτέρυγας στερεὰς ἔχων, ἔοικώς τοῖς μεγά-

1) Vulgatum Κέραμβος hic et ubicunque infra recurrit Berkelius propter nomen κεράμβυξ in fine narrationis positum, Munkernus propter Ovid. Metam. VII, 354 correxerunt. Κέραμπος et κεράμπυξ M. Haupt. ad Ovid. Metam. VII, 353.

λοις κανθάροις. οὗτος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται, παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ. τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες φέρουσιν, ἢ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρα τῇ ἐκ τῆς χελώνης. —

40 3. *Antonin. Liberal. XXIII.* (Βάττος ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτεροιοιμένων ἀ' καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις καὶ Διδύμαρχος¹) μεταμορφώσεων γ' καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὡς φησι Πάμφιλος ἐν ἀ'.)

Ἄργου τοῦ Φοῖβου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ὤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι. ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περιβλεπτός τὴν ὄψιν Ὑμέναιος. ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρωσ ἔλαβε τοῦ παιδὸς καὶ οὐκ ἐξέλιμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἐρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες. καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσίν, αἱ ἐφύλαττον αὐτάς, λήθαργον καὶ κυνόγχην, αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν καὶ τὴν ὑλακὴν ἀπώλεσαν. εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας καὶ ταῦρον, ὅς ταῖς βουσίν ἐπέβαινε. ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἔχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ, καὶ ἦγεν αὐτάς ἐλαύνων διὰ τε Πελασγῶν καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος καὶ διὰ Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος, καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς. ὦζει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρω τῷ²) σκοπέλω· καὶ ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαυνομένων τῶν μόσχων, προελθὼν ἐκ τῶν οἰκείων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν ὅτι κλοπιμαίας ἄγει, καὶ μισθὸν ἤτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο, καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτάς Ἐρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ προῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἄντικρυς Ἰταλίας καὶ Σι-

1) Schmidt. de Didym. p. 364 iecit potius quam coniecit Δίδυμος Ἀριστάρχειος scribendum esse. quo minus etiam probo quod Heckerns Com. crit. de Anthol. graec. I p. 19 not. suavit mox legendum esse Πάμφιλη ἐν ἀ'. nam Pamphilum praeter lexicon περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων scripsisse, in quibus fabulas multas proposuerit, patet ex Galen. T. XI p. 792 et 797.

2) Legebatur ἐπ' ἄκρω τῷ σκοπέλω.

κελίας, αὐτίς ¹⁾ ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτὸν καὶ πειρώμενος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὀρκίοις ἐθέλει, διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν ἐπυρθάνετο παρ' αὐτοῦ, μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα καὶ ἐμήνυσε περὶ τῶν βοῶν. Ἐρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος ἦν, ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ θάβδῳ καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα. λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παρ' ὀδευόντων ἄχρι νῦν σκοπιαί ²⁾ Βάττου.

4. *Antonin. Liberal. XXXII.* (Δρυόπη. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἔτε- 41
ροιοιμένων α'.) Δρυόψ ἐγένετο Σπερχειοῦ παῖς τοῦ ποταμοῦ καὶ Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. οὗτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Οἴτῃ καὶ θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη, καὶ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς. ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυῶς Ἀμαδρυάδες νύμφαι καὶ ἐποίησαντο συμπαίκτριαν ἑαυτῶν, ἐδίδαξαν ὑμνεῖν θεοὺς καὶ χορεύειν. ταύτην ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐγένετο πρῶτα μὲν κλεμμύς, ἐπεὶ δ' ἡ Δρυόπη γέλωτα μετὰ τῶν νυμφῶν καὶ παίγνιον ἐποίησατο τὴν κλεμμὺν καὶ αὐτὴν ἐνέθετο εἰς τοὺς κόλπους, μεταβαλὼν ἀντὶ τῆς κλεμμύς ἐγένετο δράκων. καὶ αὐτὴν κατέλειπον αἱ νύμφαι πτοηθεῖσαι. Ἀπόλλων δὲ Δρυόπη μίγνυται, ἡ δὲ ὄχετο φεύγουσα περίφοβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς καὶ οὐδὲν ἔφρασε πρὸς τοὺς γονεῖς. ἐπεὶ δ' ἔγημεν αὐτὴν Ἰστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλον, γεννᾷ παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἀμφισσον. Οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο πάντων κρατῶν καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἴτην πόλιν ὀμώνυμον τῷ ὄρει καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευεν. ἰδρῦσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Δρυοπίδι. καὶ εἰς τοῦτο παροῦσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπην ἤρπασαν Ἀμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν, καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρουσαν εἰς τὴν ὕλην, ἀντὶ δ' ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηναν ἐκ τῆς γῆς καὶ παρὰ τὴν αἴγειρον ὕδωρ ἀνέρρηξαν. Δρυόπη δὲ μετέβαλε καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. Ἀμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἰδρῦσατο νυμφῶν καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπετέλεσε δρόμου, καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσουσι τοῦτον. γυναικὶ δ' οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν δύο παρθένοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν, πρὸς ὧς ἐχαλέπηναν αἱ νύμφαι καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάτας ἐποίησαν. —

5. *Antonin. Liberal. XXXVIII.* (Λύκος. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἔτε- 42
ροιοιμένων α'.) Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ παῖδες ἐγέ-

1) Correxī αὐτίς pro αὐθίς ob constantem Antonini usum.

2) Vulgo σκοπιά, quod correxī propter v. 16: τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς.

νοντο Τελαμών και Πηλεὺς και τρίτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως. τοῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακός, ὅτι καλὸς καγαθὸς ἦν ἀνὴρ. Πηλεὺς δὲ και Τελαμών φθονήσαντες αὐτῷ κτείνουσι θανάτῳ κρυφαίῳ, και διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ τὴν Αἴγιναν ἐξέλειπον. ὦκησε δὲ Τελαμών μὲν Σαλαμίνα τὴν νῆσον, Πηλεὺς δ' ἐξίκετο πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρον και ἰκετεύσας καθαίρεται παρ' αὐτῷ τὸν φόνον. και αὐτῖς Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίῳς ἄκων ἐπὶ σὺς βολῇ κτείνει, και φυγῶν ἔρχεται παρὰ Ἀκαστον, οὗ ὑπὸ τῆς γυναικὸς πρὸς ἀφροδίσιον ἔργον διαβληθεὶς¹⁾ καταλείπεται μόνος ἐν τῷ Πηλλῷ. και πλαζόμενος ἐντυγχάνει Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ, ἰκετεύοντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται ἐκεῖνος εἰς τὸ ἄντρον. και Πηλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρόβατα και βουῖς ἄγει πρὸς τὸν Ἴρον κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου. ταύτην οὐχ ὑποδέχεται τὴν ποινὴν ὁ Ἴρος, ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν ἀφήσῃ κατὰ χρησμὸν θεοῦ. και τὰ πρόβατα νομέων ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδει, και ὁ λύκος οὗτος κατὰ δαίμονα μεταβαλὼν ἐγένετο πέτρος, και ἄχρι πλείστον διέμενε μεταξὺ Λοκρίδος και τῆς Φωκέων γῆς.

- 43 6. *Stephan. Byz.* p. 134, 5: Ἀσπαλάθεια, πόλις Ταφίων. Νίκανδρος ἐτεροιοιμένων πρώτῃ „Ἀσπαλάθεια βοήροτος“. — Eiusdem fragmenti suspicetur aliquis olim mentionem factam fuisse in his *Etym. Magn.* p. 156, 30 (add. Zonar. s. v.) verbis: ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης. Νίκανδρος: „ἐν γὰρ ὄρει δάμνοι τε και ἀσπάλαθοι κομούνται,“ ut Nicandri et Theocriti (nam huius iste versus est. vid. IV, 57) fragmenta male in unum librarii confuderint. Sed si quis *Etym. Gudian.* p. 84, 25 et *Etymol. Angelican.* Ritschellii I p. VII, 32 contulerit, eo potius inclinabit, ut *Etym. Magni* locum ita emendandum censeat: εἶδος ἀκάνθης. Ἀμάραντος εἰς τὸ (Θεοκρίτου) ἐν γὰρ ὄρει κ. τ. λ.

E secundo libro has Antoninus fabulas excerpit:

- 44 1. *Antonin. Liberal.* XIII. (Ἀσπαλίς. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτεροιοιμένων β'.) Διὸς και νύμφης Ὀθηρίδος ἐγένετο παῖς Μελιτεύς. τοῦτον ἢ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλην κατὰ δέος Ἥρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς ἐμίχθη. ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλήν οὐκ ἠφανίσθη, ἀλλ' ἠῤῥετο τρεφόμενος ὑπὸ μελισσῶν. ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρόβατα Φάγρος ὁ Ἀπόλ-

1) διαβληθεὶς addidi cum Munkero et G. Hermanno. vid. Koch. praef. p. LI, ubi quod dicit unius fere verbi lacunam apparere in codice, nescio unde hoc acceperit. nam in codice hodie fabulam XXXVII extremam, tum fab. XXXVIII totam, postremo fab. XXXIX fere dimidiam non iam comparere ipse dixerat praefat. p. XII.

λωνος καὶ Ὀθρηίδος νύμφης, ἣτις ἔτεκε Μελιτέα τὸν ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα. θανμάσας δὲ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος καὶ ἔτι πλέον πρὸς τὰς μελίσσας ἀνείλετο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία καὶ ἔτρεφεν ¹⁾ πολλῇ σπουδῇ θέμενος αὐτῷ Μελιτέα ὄνομα διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ ὁ χρησμός, ἐν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε σῶζειν ὁμόγνιον ὄντα τὸν ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον. Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος καὶ πλείστων ἤρξε περιοίκων καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην. Ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος καὶ ὑβριστής, ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσιν, ὑπὸ δὲ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. οὗτος εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτήν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' οὖν εἴρητο πρὸς τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα τὴν θυγατέρα τὴν Ἀργαίου τῶν οὐκ ἀσῆμων ἢ δὲ παῖς ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας ἀνήρτησεν ἑαυτήν. τῆς δὲ πράξεως οὐπω διαβοηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀστυγίτης ᾧμοσεν, ὅτι πρότερον τίσεται τὸν τύραννον ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς. ἐνδὺς δὲ τάχιστα τὴν στολὴν τῆς Ἀσπαλίδος καὶ κρύψας παρὰ τὴν εὐώνυμον πλευρὰν τὸ ξίφος ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν ἀντίπαις ᾧν, παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακτον τὸν τύραννον κτείνει. οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀστυγίτην ἐστεφάνουν καὶ μετὰ παιάνων προέπεμπον, τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι, τὸ δὲ σῶμα τὸ τῆς Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον, ὅπως κηδεύσωσιν ἐπισήμως, οὐκ ἠδυνήθησαν εὐρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἠφανίσθη κατὰ θεόν, ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐσθηκός· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη ²⁾ Ἐκαέργη, ᾧ καθ' ἕκαστον

1) Fuit ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ, quod iure suspectum Westermanno fuit.

2) Hoc quid sit ego nescio, archaeologi et mythologi nostri non dubito quin facile explicant ab Hesychio memoratum verbum μελεῖν i. e. ἀρέσκειν, μελίσσειν producentes, ut ἀμειλήτη significet τὴν οὐκ ἴλεων, qua in re femininam formam non curabunt magnopere. interim philologi videant sitne Ἀσπαλὶς ἐν Μελίτῃ Ἐκαέργη scribendum, quod eo quoque commendari videtur, quod aperta tenet metri vestigia, quae Antonino remove non licuit nisi si ipsum a Nicandro proditum nomen mutare voluit. Praeterea conf. Galen. de comp. medic. sec. loc. IX, Tom. XIII, p. 272 Kühn.: εἰώθασι πολλοὶ καὶ χωρὶς ποιητικῆς ἐν τῷ βίῳ λέγειν, μὰ τὸν ἐν Περγάμῳ Ἀσκληπίον, μὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτεμιν, μὰ τὸν ἐν

ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμνων, ὅτι καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένος οὕσα ἑαυτὴν ἀπηγχόνησεν. —

- 45 2. *Antonin. Liberal. XVII* (Λεύκιππος. Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτεροιοιμένων β.) Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτωνος ἐγγήματο ἐν Φαίστῳ τῆς Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίωνος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ· οὗτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ἠΰξαστο μὲν ἄρῃενα γενέσθαι αὐτῷ παῖδα, προηγόρευσε δὲ τῇ γυναικί, ἐὰν γεννήσῃ κόρην, ἀφανίσαι. καὶ οὗτος μὲν ἀπιῶν ἐποίμαινε τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γαλατεία θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ κατοικτείρασα τὸ βρέφος καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων, οἳ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κόρον ἐκτρέφειν, ἐψεύσατο τὸν Λάμπρον ἄρρεν λέγουσα τεκεῖν, καὶ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον. ἐπεὶ δὲ ἠΰξαστο ἡ κόρη καὶ ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος, δέσασα τὸν Λάμπρον ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνῆν ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν καὶ πλεῖστα τὴν θεὸν ἱκέτευσεν, εἴ πως αὐτῇ κόρος ἡ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναίτο γενέσθαι, καθάπερ ὅτε Καίνις μὲν Ἄτρακος οὕσα θυγάτηρ βουλῇ Ποσειδῶνος ἐγένετο Καίνεὺς ὁ Λαπίθης, Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρός, ὅτι τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχῶν ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὐτὴς ἀνῆρ ἐγένετο διὰ τὸ δράκοντας πολλὰ λακτίσαντα κτανεῖν¹⁾, καὶ Ὑπερμήστραν πιπρασκομένην ἐπὶ γυναικὶ μὲν αἴρασθαι τῆμον, ἀνδρα δὲ γενομένην Αἴθωνι τροφὴν ἀποφέρειν τῷ πατρὶ, μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν Κρητὰ Σιπρολίτην, ὅτι κνηγετῶν λουομένην ἶδε τὴν Ἀρτεμιν. Ἡ δὲ Λητὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύουσαν ὤκτειρε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον. ταύτης ἔτι μέμνηται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι καὶ θύουσι Φυτίῃ²⁾ Λητοῖ, ἢ τις ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ, καὶ

Δέλφοις Ἀπόλλωνα κ. τ. λ. Ceterum ἀμειλικτος commendavit Ed. Jacobi lex. myth. p. 118.

1) Corruptam codicis scripturam διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις πάνακτα δὲ plurimi emendare conati sunt viri docti a Westermanno diligenter enumerati, quorum conamina vereor ut aliis magis placeant quam placent mihi. ipse quod dedi, certe ad codicis scripturam paulo propius accedit. De λακτίσαντα cf. Hygin. 75: „postea monitus a sortibus in eodem loco dracones quum calcasset, redit in pristinam speciem.“

2) Pro Φυτίῃ a Valckenaerio coniectum Hermannquo (ap. Koch. p. LI) probatum Φυσιμήδη Nicander certe scribere non potuit quum versus resultet.

τὴν εὐροτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἢ παῖς ἐξέδυν νόμιμον δ' ἐστὶν ἐν τοῖς γάμοις πρότερον παρακλίνασθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λευκίππου. —

3. *Antonin. Liberal. XXX* (Βυβλῖς. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροίου- 46 μένων β'.) Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος. τοῦτον ἢ Ἀκακαλλίς δεισασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην, καὶ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντες λύκοι βουλήν Ἀπόλλωνος ἐφύλαττον καὶ ὄρεγον παρὰ μέρος γάλα, ἔπειτα δὲ βουκόλοι περιτυζόντες ἀνείλοντο καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκέλοις. ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ἠϋξέτο καὶ ἐγένετο καλὸς καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβὰς εἰς ἄκατον βουλήν Σαρπηδόνος εἰς Καρίαν ἀποδιδράσκει, καὶ πόλιν ἐνταυθοῖ κτίσας Μίλητον ἐγγυμένον Εἰδοθέην τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν. καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῷ, Καῦνος, ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ Καῦνος, καὶ Βυβλῖς· ταύτης ἐγένοντο πλεῖστοι μνηστήρες ἐπιχώριοι καὶ κατὰ κλέος ἐκ τῶν πέριξ πόλεων. ἢ δὲ τῶν μὲν λόγον ἐποιεῖτο βραχύν, αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρωσ ἐξέμηνε τοῦ Καῦνου. καὶ τὸ πάθος ἄχρι μὲν ἐδύνατο κρύπτειν ἐλελήθει τοὺς γονεῖς, ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέραν εἶχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν. καὶ ἢ μὲν εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα ῥίπτειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε, νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτείρασθαι καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον καὶ αὐτὴν ἠλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα καὶ ὠνόμασαν Ἀμαδρυάδα νύμφην Βυβλίδα καὶ ἐποιήσαντο συνδίατον ἑταιρίδα. καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις δάκρυον Βυβλίδος. —

4. *Antonin. Liberal. XXXI* (Μεσσάπιοι. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτε- 47 ροιουμένων β'.) Λυκάονος τοῦ αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ καὶ Δαῦνιος καὶ Πενκέτιος. οὗτοι λαὸν ἀθροίσαντες ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν, ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἐνταυθοῖ οἰκοῦντας Ἀῦσονας αὐτοὶ καθιδρύθησαν. ἦν δὲ τὸ πλεον αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἔποιον, Ἰλλυριοὶ Μεσσάπιοι¹⁾. ἔπειτα δὲ τὸν στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γῆν

1) Scribebatur Ἰλλυριοί, Μεσσάπιοι, in quo non solum copulae defectus offendit, sed multo magis etiam hoc, quod Illyriorum, etsi et ipsi cum Messapiis maior exercitus pars erant, nulla tamen in assignanda terra ratio habita est. Itaque Nicandrum puto nominasse Messapios ab *Illyria oriundos*. quamquam inter Illyriae populos non memini Messapios ab aliis memoratos esse. sed fuit tamen ibi quoque urbs Ἰαπυγία. cf. Steph. Byz. p. 322, 11. At fortasse Anton. scripsit Ἰλλύριοι Μεσσα-

ἐμέρισαν τριχῆ καὶ ὠνόμασαν ὡς ἐκάστοις ἡγεμόνος εἶχε Δαυνίους καὶ Πευκετίους καὶ Μεσσαπίους. τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰαπυγίας ¹⁾ ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ἣ πόλις ᾠκῆται Βρεντέσιον· τὸ δὲ παρὰ ταύτην ²⁾ ἐντὸς τοῦ Τάραντος ἐγένετο Πευκετίων. ἐνδοτέρω δὲ τοῦτου τῆς θαλάσσης ἐπιπλέοντι ³⁾ Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων. καὶ ἐγένετο ταῦτα πολὺ πρὸ τῆς Ἡρακλέους στρατείας. ἦν δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρημμάτων καὶ νομῆς. Μυθολογοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῆ παρὰ τὰς λεγομένας ἱερὰς πέτρας φανῆναι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορευούσας, τοὺς δὲ παῖδας τῶν Μεσσαπίων καταλιπόντας τὰ ποιμνία καὶ θεωμένους εἶπειν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύουσιν. οὗτος ὁ λόγος ἤλγυνε τὰς νύμφας καὶ τὸ νεῖκος ἐπιπλέον ἐγένετο περὶ τῆς χορείας. οἱ δὲ παῖδες ὅτι μὲν ἦσ' αὐτοῖς ἄμιλλα πρὸς δαίμονας ἡγνόουν, ἐχόρευον δ' οἷα πρὸς ὀμήλικας θνητάς, καὶ ὁ τρόπος αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως ἅτε ποιμένων ἄμουσος ἦν, ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον δὴ ⁴⁾ πλεῖστον ἐπέδωκεν εἰς κάλλος. καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι τῶν παίδων καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τάδε· „ὦ κοῦροι, τὸ νεῖκος ἤρασθε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας, οὐκοῦν, ᾧ ἄφρονες, νικῶμενοι δώσετε δίκην. καὶ οἱ παῖδες ἵναπερ ἐστήκεσαν παρὰ τὸ ἱερόν τῶν νυμφῶν ἐγένοντο δένδρη, καὶ ἔτι νῦν ἀκούεται φωνὴ νυκτὸς ἐκ τῆς ὕλης, οἷα θρηνούντων, ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων. —

πίου, ut Messapius Illyriorum dux fuerit, aut Ἰλλύριοι male huc illatum ex fab. XXXVII.

1) Vulgo τῆς Ἰταλίας, quod, quum Italiae ἐσχατιαὶ plures sint, nemo putabit ab Antonino scribi potuisse.

2) Vulgo παρὰ τὴν. intelligo: παρὰ τὴν Μεσσαπίαν, cuius nominis simul cum τὸ — Μεσσαπίων facta tacita memoria, unde etiam ἐν ἣ πόλις explicatum habet.

3) In libris et scripto et editis fuit ἐπέπλεον, quod verum esse nequit, certe non eo sensu quem Munkerus statuit: „mare illud navibus invadebant et usum eius sibi sumebant.“ nam τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρημμάτων καὶ νομῆς erat, ut mox legimus lin. 7. Sed si quis ita vulgatum interpretabitur, ut Daunios classe profectos in eam regionem esse dicat quae ipsis distributione facta obtigisset, non imperfectum, sed aoristum ponendum fuisse apparet. Itaque ἐπιπλέοντι scripsi hoc sensu: si quis ulterius τούτου (i. e. „quam Peucetiorum ager est) in mare Adriaticum invehitur, Daunios inveniet. nam τῆς θαλάσσης aperte cum ἐνδοτέρω iungendum, ut πόρρω τῆς ὁδοῦ etc. dicitur.

4) Cod. ὅσον ἢ πλεῖστον. Bastius voluit ὅσον ἢν πλ. rectius utique quam qui ἢ πλεῖστον doleri iubent.

5. *Antonin. Liberal. XXVI*¹⁾. recte enim Munckerus pro ἱστο- 48
 ρεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοιμένων δ' restituendum monuit — ἑτεροιοι-
 μένων β' propter schol. Apoll. Rhod. 1, 1236: καὶ Νίκανδρος ἐν
 τῷ δευτέρῳ τῶν ἑτεροιοιμένων ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν (τὸν Ὑλαν)
 ἀρπαγῆναι τῶν Νυμφῶν, ὃ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπὸ μιᾶς. quo aliquanto
 negligentior scholiast. Theocriti XIII, 46 hoc dicit: συμφωνεῖ δὲ
 τῇ ἀρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος²⁾. Antoninus
 autem ita scribit: (Ὑλας. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοιμένων β'.) Ἡρα-
 κλῆς ὅτε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἔπλει, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀπο-
 δειχθεὶς συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὑλαν, παιδὰ μὲν Κήνκος *ἰτυ-
 πος*, νέον δὲ καὶ καλόν. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξέκοντο τοῦ Πόντου
 καὶ τὰ σφυρὰ παρέπλευσαν τῆς Ἀργανθώνης καὶ ἐγένετο χειμῶν καὶ
 σάλος, ἐνταῦθα καταβαλόντες ἀγκύρας ἀνέπαυσαν τὴν ναῦν. καὶ Ἡρα-
 κλῆς παρεῖχε τοῖς ἥρωσι τὸ δεῖπνον. ὃ δὲ παῖς Ὑλας ἔχων κρωσσὸν
 ἦλθε πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ὕδωρ ἀποίσων τοῖς ἀριστεῦσι. καὶ
 αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, τοῦ ποταμοῦ τούτου θυγατέρες, ἠράσθησαν,
 ἀρούμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὴν κρήνην. καὶ ὁ μὲν Ὑλας ἀφα-
 νῆς ἐγένετο, Ἡρακλῆς δ', ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόστει, καταλιπὼν τοὺς
 ἥρωας ἐξερευνᾶ πανταχοῖ τὸν δρυμὸν καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὑλαν.
 νύμφαι δὲ δέσασαι τὸν Ἡρακλέα, μὴ αὐτὸν εὖροι κρυπτόμενον παρ'
 αὐταῖς μετέβαλον τὸν Ὑλαν καὶ ἐποίησαν ἠχώ. καὶ πρὸς τὴν βοήην
 πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδύνατο πλεῖστα
 ποιησάμενος ἐξευρεῖν τὸν Ὑλαν, παρεγένετο πρὸς τὴν ναῦν καὶ αὐ-
 τὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστεῶν, Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ
 χωρίῳ, εἴ πως δύναιτο ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸν Ὑλαν. καὶ ὁ μὲν
 Πολύφημος ἔφθη τελευτήσας, Ὑλα δὲ θύουσι ἄχρι νῦν παρὰ τὴν κρή-
 νην οἱ ἐπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρεῖς ὁ ἱερεὺς φωνεῖ καὶ
 εἰς τρεῖς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἠχώ.

Tertii libri has superstites habemus fabulas:

1. *Antonin. Liberal. I* (Κτήσυλλα. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοι- 49
 μένων γ') Κτήσυλλα ἐγένετο Κεῖα τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλκιδάμαν-
 τος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἐρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυ-
 θίοις περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ ἐπεθύμησεν αὐ-

1) Fabulam XIV. iniuria huc referri supra monitum est.

2) Nicandri etiam in schol. ad Theocrit. XIII, 7 mentionem factam
 esse putabat Hemsterhusius corrupta ibi verba corrigens ita: Ἀπολλώνιος
 ὁ Ῥόδιος Θειοδάμαντος, Νίκανδρος δὲ Κήνκος.

τῆς, καὶ ἐπιγράψας μῆλον ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος· ἡ δὲ ἀνείλετο καὶ ἀνέγνω. ἐγγράπτο δὲ ὄρκος κατὰ¹⁾ τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ μὴν γαμηθήσεσθαι Ἐρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἡ μὲν οὖν Κτήσυλλα ἀπέρριψε τὸ μῆλον αἰδесθεῖσα καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίπην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἐρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατήρ ὁ τῆς Κτησύλλης καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἀψάμενος. ἐπεὶ δὲ διήλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐλαθόμενος τὸν ὄρκον ὃν ὤμοσεν ἐτέρῳ συνόκιζε τὴν θυγατέρα. καὶ ἡ παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ φέρων Ἐρμοχάρους ἐπὶ τῷ τούτῳ διαμαρτεῖν εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμῖσιον. καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠράσθη, καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφῆς διαλαθοῦσα τὸν πατέρα νύχιον ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἐρμοχάρει. τεκοῦσα δ' ἡ Κτησυλλα καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθειῖσα ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα. ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς ἐπυεύσατο τὸν ὄρκον. καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν, ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειᾶς ἐξέπιτῆ καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. χρωμένῳ δ' Ἐρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπεν ἰδρῶσασθαι ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις ἐπώνυμον Ἀφροδίτης²⁾ Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τοῖς Κελοῖς, οἳ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν, Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτην³⁾ Κτησύλλαν ὀνομάζοντες, οἳ δὲ ἄλλοι Κτησύλλαν Ἐκαίρην. —

50 Ad hanc fabulam referendum esse Nicandri fragm. apud Athenae. III p. 82 a: μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἐν Σιδουῦντι μῆλων) καὶ Νικάνδρος ἐν Ἐτεροιοιουμένοις οὕτως·

αὐτίχ' ὅ γ' ἢ Σιδόεντος ἢ Πλείστου ἀπὸ κήπων

μῆλα ταμιῶν χροάοντα τύπους ἐνεμάσσετο Κάδμου —

primus coniecit Mellmannus l. l. p. 79, sed mox temere sprexit quoniam intelligi non possit quomodo in Cea insula versans Hermochares mala petere potuerit ἐκ Σιδόεντος, qui locus est in agro Corinthio, aut ex hortis ad Plistum, Phocidis fluvium⁴⁾. at tum

1) Κατὰ Koch. dicit in codice oblitteratum esse, Westermannus deletum esse. deletum si consilio est, iure putabimus Antoninum quidem rariori loquendi genere, quod in praepositione omissa cernitur (cf. Krüger. ad Xenoph. Anab. II, 5, 7), usum fuisse.

2) Ἀφροδίτης abesse malim.

3) Sequor Perizonii (ad Aelian. v. h. IV, 15) coniecturam etiam Hermannō (ap. Koch. l. l.) probatam. fuit Ἀφροδίτη, Κτησύλλαν.

4) Propter Plistum Volkmannus p. 32 ad Phocidem fabulam rettulit arbitrato suo, non rationibus usus.

forte non meminerat vir optimus nullam facile olim fuisse panygin in quam non cadat illud, quod de Deliorum festis diebus agens Strabo dicit X p. 486: ἡ πανήγυρις ἐμπορικόν τι πρᾶγμα ἐστὶ. cf. Hermann. antiq. public. § 10 n. 8. Unde perspicitur ista optimi generis mala quomodo Hermochares sibi comparaverit, quae profecto non ἀπέταμεν ipse in hortis Siduntis aut Delphicis. nam ταμῶν non iungendum cum ἀπὸ κήπων, sed cum ἐνεμάσσειτο. sic enim optime Dindorfius correxit librorum lectiones νομήσατο vel νεμέσατο. — Χνοάοντα pro χλοάοντα suaserat Jacobs. ad Antholog. Tom. VIII p. 203. —

2. Antonin. Liberal. II (Μελεαγρίδες. Ἱστορεῖ Νικάνδρος ἑτεροίου- 51 μένων γ'.) Οἰνέως ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου Μελέαγρος, Φηρεὺς, Ἀγέλεως, Τοξεὺς, Κλύμενος, Περίφας, θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐρυμήδη, Δημίανειρα, Μελανίπη. ἐπεὶ δ' ἔθνευ ἀπαρχὰς ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη κατὰ μῆνιν ἐφορμᾷ σὺν ἄγριον, ὃς κατέφθειρε τὴν γῆν καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἔπειτα Μελέαγρος καὶ οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν τοὺς ἀριστέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σὺν, οἱ δὲ ἀφικόμενοι κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας τὰ κρέα αὐτοῦ τοῖς ἀριστεύσιν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος ἐξαιρεῖ γέρας ἑαυτῷ. Ἄρτεμις δὲ, ἐπεὶ τὸν λερόν σὺν ἔκτειναν, ἔτι μᾶλλον ἐχολώθη καὶ νεῖκος ἐνέβαλεν αὐτοῖς. οἱ γὰρ παῖδες οἱ Θεστίου καὶ οἱ ἄλλοι Κουρήτες ἄπτονται τοῦ δέρους, φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς· Μελέαγρος δ' 1) ἀφαιρεῖται κατὰ βίαν καὶ κτείνει τοὺς Θεστίου παῖδας. Ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κουρήσι καὶ Καλυδωνίοις· καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξήκει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἢ μήτηρ διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον. ἤδη δὲ τῶν Κουρήτων μελλόντων αἰρεῖν τὴν πόλιν ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἢ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμῦναι· ὁ δὲ ἀναστὰς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κουρήτων καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης τὸν παρὰ τῶν Μοιρῶν 2) αὐτῇ δοθέντα δαλόν· ἐπέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμένοι. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι, καὶ πέν-

1) δ' addidi Westermannio suasore.

2) Scribebatur μοιρῶν. Contra nescio cur in cultissima Quinti editione Koechly scripserit IX, 502 et alibi ὑπὸ δαίμονος Αἴση, praesertim quum X, 396 idem dederit ὑπὸ δαίμονος αἴση.

θος ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνον ἀδιαλείπτως, ἄχρῖς αὐτὰς Ἄρτεμις ἀψαμένη ῥάβδῳ μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας καὶ ἀπώκισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον ὀνομάσασα Μελεαγρίδας· αἱ δὲ ἄχρι νῦν ἔτι καθ' ὥραν ἔτους λέγονται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν. δύο δὲ τῶν Ἀλθαίας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δημίανειραν, φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅτι τὴν χάριν αὐτῷ Ἄρτεμις δίδοι. — Huc Volkmannus p. 32 pertinere dicit fragm. ap. Athenae. II p. 35 a: ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κολοφώνιος Νίκανδρος ὀνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως·

Οἰνεὺς δ' ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπάεσσιν
οἶνον ἐκλήσε.

quos versus affert etiam Suid. s. οἶνος. Ego tamen malim cum Schweighaeusero ad Georgica referre, quoniam non video ab Antonino excerptis quomodo aliter inseri possint nisi ut statuas altius etiam quam in Antonini excerptis narratam videmus rem repetitam a Nicandro fuisse. —

- 52 3. *Antonin. Liberal. XII* (Κύνκος. Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοιμένων γ' καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ἄσματι Κύνκῳ.) Ἀπόλλωνος καὶ Θυρίης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύνκος. οὗτος ἦν εὐσχήμων τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος, πρὸς κυνηγέσια ἐκτόπως φιλότιμος. ὥκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος. ἐγένοντο δ' αὐτοῦ καὶ ἑρασταὶ πλείστοι διὰ τὸ κάλλος· ὁ δὲ Κύνκος καθ' ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα· τάχιστα δὲ διαμισηθεὶς ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἑραστῶν καταλείπεται, Φύλιος δὲ μόνος αὐτῷ συνέμενεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν. ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λέοντος ἐν Αἰτωλοῖς, ὃς αὐτούς τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον οὖν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύνκος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κάκεινος ὑπέσχετο καὶ ἀνεῖλε μηχανῇ τοιαύτη· εἰδὼς ἦντινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ἐπιφοιτήσειν ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σιτίων καὶ οἴνου, καὶ πρὸς ἐλάσεν ὁ θῆρ, ἐξήμεσεν ὁ Φύλιος τὰ σιτία. καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῇ ταύτῃ χρησάμενος ἐκαρώθη ὑπὸ τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῆ ἐσθῆτι ἢ ἐφόρει ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος, ἀνελὼν δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύνκον, καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ κατορθώματι τούτῳ. ὁ δὲ Κύνκος ἕτερον ἄθλον ἐπέταττεν ἀτοπώτερον. ἐγένοντο γὰρ ἐν τῇ γῆ ταύτῃ γῦπες, ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίννυον ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσης μηχανῆς. ἀποροῦντι

δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπίταγμα κατὰ θεὸν αἰετὸς ἠρπακῶς λαγῶν ημι-
 θνήτα κατέβαλε πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεία. ὁ δὲ Φύλιος ἀναρ-
 ρήξας τὸν λαγῶν καὶ τοῦ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο.
 οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν, ὁ δὲ Φύλιος πιέσας τῶν
 σφυρῶν δύο καὶ κατασχῶν ἀπήνεγκεν πρὸς τὸν Κύκνον. ὁ δὲ αὐτῷ
 τρίτον ἔτι χαλεπώτερον ἄθλον ἐπέταττεν. ἐκέλευε γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦ-
 ρον ἐκ τῆς ἀγέλης ταῖς χερσὶ λαβόντα μέγρι πρὸς τὸν βωμὸν τὸν τοῦ
 Διός. ὁ δὲ Φύλιος ἀμηχανῶν ὅτι χρήσεται πρὸς τὸ ἐπίταγμα ἠΰξατο
 συλλαβέσθαι αὐτῷ τὸν Ἡρακλῆα. καὶ πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐφά-
 νησαν δύο ταῦροι περὶ μίαν οἰστρήσαντες βουὴν καὶ τοῖς κέρασι τύ-
 πτοντες ἀλλήλους κατέβαλον εἰς τὴν γῆν· ὁ δὲ Φύλιος, ἐπειδὴ παρεί-
 θησαν, τὸν ἕτερον ταῦρον ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους ἀπήγαγεν ἄχρι
 πρὸς τὸν βωμὸν, βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμέλησε¹⁾ τῶν ἐπιταγ-
 μάτων τοῦ παιδός. τῷ δὲ Κύκνῳ παρέστη δεινὸν ἀτιμωθέντι παρὰ τὴν
 δόξαν, ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν Κωνώπην λεγομένην
 λίμνην καὶ ἠφανίσθη· πρὸς δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ Θυρίη ἡ μήτηρ
 κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην, καὶ ἐγένοντο βουλή
 Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφοτέρω ἐν λίμνῃ. ἀφανισθέντων δὲ καὶ ἡ λί-
 μνη μετωνομάσθη καὶ ἐγένετο κυκνεΐη, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρό-
 του²⁾ ἐνταῦθα φαίνονται κύκνοι. πλησίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τοῦ Φυ-
 λίου σῆμα. —

Sequuntur quarti libri fabulae, quarum haec habemus frustula.

1. Antonin. Liberal. VIII (Λαμία ἢ Σύβαρις. ἱστορεῖ Νικάνδρος 53
 ἑτεροιοιούμενων δ΄.) Παρὰ τὰ σφυρὰ τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς νότον ὄρος
 ἐστίν, ὃ καλεῖται Κίρφισ³⁾, παρὰ τὴν Κριῖσαν, καὶ ἐν αὐτῷ ἐστίν ἔτι
 νῦν σπήλαιον ὑπερμέγεθες, ἐν ᾧ θηρίον ᾧκει μέγα καὶ ὑπερφυές, καὶ
 αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον. τοῦτο καθ' ἡμέραν ἐκάστην

1) Fuit ἀμελῆσαι. sequor Bastium, nam augmentum neglectum ab Antonino etiam XVII, 1 (ἰδεῖν), XXVIII, 1 (ἀρύσαντο) et alibi.

2) Correxī accentum. in codice enim fuit ἀροτου. cf. Spitzner. excurs. XXX ad Iliad.

3) Scribebatur Κιρφίς. accentum correxī ad normam ab Arcadio p. 32, 4 propositam cui convenit codicum in Strabon. I p. 265, 21 et I p. 270, 8 Kram. auctoritas. vide tamen Kramerum ad I, p. 270, 6. — Simili errore mox relieta erat forma Pindarica (cf. Spitzner ad II. β, 520) Κριῖσαν, qua vel Nicandrum usum esse parum probabile, nedum Antoninum. Nentri autem loco in codice qui superest unico quicquam auxilii, in quo haec quoque narratio hodie fere tota desideratur.

τὸ θηρίον ἐπιφοιτῶν ἀνήρπαζεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ὀνθρώπους. ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν βουλευομένων ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ χρηστηριαζομένων εἰς ἦντινα παρέδονται χώραν, ὁ θεὸς ἀπόλυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι παρὰ τῷ σπήλαιῳ ἕνα κοῦρον τῶν πολιτῶν. κίκεῖνοι καθάπερ ὁ θεὸς εἶπεν ἐποίουν. Κληρομένων δ' ἔλαχεν Ἀλκωνεὺς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενῆς ὢν τῷ πατρὶ καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἠθος. καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκωνεῖα στέφαντες ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Συβάριδος σπήλαιον, Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαίμονα ἐν τῆς Κουρήτιδος ἀπιῶν ὁ Εὐφήμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, νέος δ' ὢν καὶ γενναῖος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ παιδί, πληγείς δ' ἵ) ἔρωτι καὶ πυθόμενος καθ' ἦντινα πρόσφασιν ἔρχονται, δεινὸν ἐποίησατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναιμιν, ἀλλὰ περιιδεῖν οἰκτρῶς ἀναίρεθέντα τὸν παιδα. περισπάσας οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκωνεῖος τὰ στέμματα καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος ἐκέλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδραμῶν καὶ τὴν Σύβαριν ἐκ τῆς κοίτης συναρπάσας παρήνεγκεν εἰς ἔμφαντες καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν· ἡ δὲ καταφερομένη προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κροίσης· καὶ αὐτὴ μὲν ἐν τοῦ τραύματος ἀφανῆς ἐγένετο, ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐνείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν. —

- 54 2. *Antonin. Liberal. IX* (Ἡμαθίδες. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιομένων δ.) Ζεὺς Μνημοσύνη μιγείς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευε Πίερος ἀντόχθιον Ἡμαθίας, καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγένοντο ἑννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἕστησαν αὐταὶ Μούσαις, καὶ ἀγῶν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι. ὅτε μὲν οὖν αἱ θυγατέρες ἄδοιεν τοῦ Πίερον, ἐπήγλυε πάντα καὶ οὐδὲν ὑπῆκουε πρὸς τὴν χορείαν, ὑπὸ δὲ Μουσῶν ἴστατο μὲν οὐρανός καὶ ἄστρα καὶ θάλασσα καὶ ποταμοί, ὁ δ' Ἑλικῶν ἠῦξετο κηλούμενος ὑφ' ἠδονῆς εἰς τὸν οὐρανόν, ἄχρις αὐτὸν βουλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυσεν ὁ Πήγασος τῇ πλῆτὴν κορυφῆν πατάσας. ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἦσαντο θνητὰ θεαῖς, μετίβαλον αὐτὰς αἱ Μούσαι καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἑννέα· καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις κολυμβάς. ἴνγξ. κεγχρίς. κίσσα. χλωρίς, ἀκαλανθίς, νῆσσα, πιπώ, δρακοντίς. —

- 55 3. *Antonin. Liberal. X* (Μιννάδες. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιο-

1) δ' addidi, quod suaserat Westermann.

μένων δ' καὶ Κόριννα.) Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη· καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί, πλείστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμφαντο, ὅτι ἐκλιπούσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον, ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρη παρήνευσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ προσεῖχον. πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος καὶ λεῶν καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεύοντων ἐρρῦή νεκταρ αὐτῶ καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλήρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ἠΰξατο θῦμα τῷ θεῷ δῶσειν. καὶ Ἴππασον τῆς ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς. καταλιπούσαι δὲ τὰ οἰκεία τοῦ πατρὸς ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μίλακα καὶ δάφνην, ἄχρισ αὐτὰς Ἐρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαυῆ, ἡ δὲ βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου. —

4. Antonin. Liberal. XXIV (Ἀσκάλαβος. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτε- 56
ροιοιμένων δ'.) Δημήτηρ ὅτε πλανῆτις ἐπῆει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ. καὶ αὖθις ὑπὸ πολλοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφитον εἰς αὐτό· καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε κατὰ τὸ δίψος τὸ ποτὸν ἀθροῦν. ὁ δὲ παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος ἰδὼν ἐποίησατο γέλωτα καὶ αὐτὴς ἐκέλευεν ὀρέγειν αὐτῇ λέβητα βαθὺν ἢ πιθάκνην. Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ καταλειπόμενον προσέχεεν· ὁ δὲ μεταβαλὼν¹⁾ ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσηται· καὶ ἐστὶν αὐτῷ δίαιτα παρ' ὀχετόν· ὁ δ' ἀποκτείνας κεχαρισμένος γίνεται Δήμητρι. —

5. Antonin. Liberal. XXV (Μητιόχη καὶ Μενίππη. ἱστορεῖ Νί- 57
κανδρος ἐτεροιοιμένων δ' καὶ Κόριννα ἐτεροίων α'.) Ὀρίωνος τοῦ Ἰριέως ἐν Βοιωτίᾳ θυγατέρες ἐγένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὐταί, ὅτε Ὀρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρὶ καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀουίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροῦς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς ἰλάσασθαι τοὺς δύο²⁾ ἔριονίους θεοὺς· ἔφη δὲ

1) Pro μεταβαλὼν recepi emendationem Lennepii.

2) Ita propter sequentia emendandum videbatur. legebatur δύο τοὺς. Contra ἰλάσασθαι, quod mox sequitur, mutare nolui, utpote sine dubio ex Nicandro sumptum.

καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἔκουσαι παρθένοι θύματα γένοιτο. πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐσήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὀρίωνος. αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἴστων ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ ἀσπίων θάνατον ἐδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον· τρεῖς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἔκουσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα καὶ ἀνέροηξαν τὴν σφαγὴν. καὶ αὐταὶ μὲν ἀμφοτέρω κατέπεσον ἐς τὴν γῆν, Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἄιδης οὐκείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν, ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οὐ δὲ φανέντες ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἰδρῦσαντο δὲ πάντες Ἄσους ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων· καὶ αὐταῖς καθ' ἕναστος ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσιν. προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους. —

- 58 6. Antonin. Liberal. XXVII (Ἰφιγένεια. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοιμένων δ.) Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἢ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα, πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Ἑλένη γὰρ πυνθανομένων¹⁾ τῶν ἀδελφῶν ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἢ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προσήμεινον οἱ μάντις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσῃ τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ διδοῖ σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν, πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ μὲν ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις. Ἀρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφη μύσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὐξείνου λεγόμενον πόντον παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα· καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο τῶν νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφη ταῦρον, αὐτὴν δ' ὄνομα²⁾ Ταυροπόλον· κατὰ δὲ χρόνον ἰκνούμενον ἀπώκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λευκὴν λεγομένην παρὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγῆρων καὶ ἀθάνατον δαίμονα καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας Ὀρ-

1) Legebatur πυνθανομένη. correxit Ruhnkenius.

2) In codice est αὐτὴν δ' ὀσταυροπόλον, quod mutarunt in αὐτὴν δὲ ταυρόπολον. mihi praeterea in ὄνομα nominis ὄνομα compendium latere videbatur. —

σιλόχειαν¹⁾. ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεῖ σύνοικος. — Eandem fabulam respiciunt Tzetz. in Lycophr. 183 p. 464, Etymol. Magn. p. 748, 3 et Eudoc. Violar. p. 241.

7. *Antonin. Liberal. XXVIII* (Τυφῶν. ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἐτε- 50
ροισιουμένων δ.) Τυφῶν ἐγένετο Γῆς²⁾ υἱὸς ἐξαισίως δαίμων πρὸς ἰσχύν,
κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος· ἐπεφύμισαν γὰρ κεφαλαὶ πλείσται
καὶ χεῖρες καὶ πτέρυγες, ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγιστα δρακόντων σπει-
ραι, φωνὰς δὲ παντοίας ἤφει καὶ αὐτὸν οὐδὲν ὑπέμεινε εἰς ἀκλήν.
οὗτος ἐπεθύμησε τοῦ Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχὴν, καὶ αὐτὸν ἐπερχόμενον
οὐδεὶς ὑπέμενε³⁾ τῶν θεῶν, ἀλλὰ δεισάντες ἔφυγον πάντες εἰς τὴν
Αἴγυπτον, Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι. Τυφῶν δ' ἐκ
ποδὸς ἐδίωκεν, οἱ δὲ προμηθεῖα διέφυγον ἀλλάξαντες εἰς ζῶα τὰς
ὄψεις. καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐγένετο ἰέραξ, Ἑρμῆς δὲ ἴβις, Ἄρης δὲ
λεπιδωτὸς ἰχθύς, Ἄρτεμις δὲ αἰλουρος, τραγῶ δὲ εἰκάζεται Διόνυ-
σος, ἔλλω δ' Ἡρακλῆς, βοῖ δ' Ἡφαιστος, μυγαλῆ δὲ Αἰγῶ, καὶ
ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὴν ὄψιν. ἔπειτα δὲ
Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῶ, καιόμενος δὲ ὁ Τυφῶν ἔκρουσεν ἐαν-
τὸν καὶ ἠφάνισε τὴν φλόγα τῇ θαλάσῃ. Ζεὺς δ' οὐκ ἀνέησιν, ἀλλ' ὁ
μέγιστον ὄρος ἐπιβάλλει Τυφῶνι, τὴν Αἴτην, καὶ αὐτῶ φύλακα
τὸν Ἡφαιστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐνερείσας τοὺς ἄκμο-
νας αὐτοῦ τῶ τραχήλῳ διάπυρον ἐργάζεται μύθρον. — Huc fortasse
revocandum fragmentum apud Athenae. VII p. 305 d: Νίκανδρος
δ' ἐν τετάρτῳ Ἐτεροισιουμένων φησὶν· ἢ σκᾶρον ἢ κίχλην πο-
λυώνυμον —, suspicor enim his verbis Nicandrum usum esse
quum Martem in ἰχθὺν λεπιδωτὸν se transformasse narraret. —

8. *Antonin. Liberal. XXIX* (Γαλιουθιάς. ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἐτε- 60
ροισιουμένων δ.) Προῖτου θυγάτηρ ἐν Θήβαις ἐγένετο Γαλιουθιάς. αὕτη

1) Cod. ὄρειλοχίαν^{αι}, sed in cloucho fabular. p. 201, 9 Westerm. est Ὀρειλόχη idemque nomen codd. habent in Ammian. Marcellin. XXII, 8, 34. aut hoc restituendum fuit aut quod nos dedimus Ὀρειλόχειαν. nam Ὀρειλόχίαν versus hexameter non capit, ut Nicander certe ita scribere non potuerit.

2) Scribebatur γῆς.

3) In cod. et edd. fuit οὐδὲν ὑπέμενε εἰς ἀκλήν — οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν, ubi ὑπέμενε et ὑπέμεινε sedem inter se suam permutavisse mihi certissimum, nam priori enuntiationi unice convenit imperfectum, alteri aoristus magis aptus.

παρθένος ἦν συμπαικτρια καὶ ἑταίρις Ἀλκμήνης τῆς Ἡλεκτρούωνος. ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγε τοῦ Ἡρακλέους, Μοῖραι καὶ Εἰλείθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδίσι τὴν Ἀλκμήνην. καὶ αὐταὶ μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, Γαλινθιάς δὲ δεῖσασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσῃσι βαρυνομένην οἱ πόνοι, δραμοῦσα παρὰ τε τὰς Μοῖρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν ἐξήγγειλεν, ὅτι Διὸς βουλή γέγνε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος, αἱ δὲ ἐκείνων τιμαὶ καταλέλυνται. πρὸς δὴ τοῦτ' ἐκπληξίς ἔλαβε τὰς Μοῖρας καὶ ἀνήκαν εὐθύς τὰς χεῖρας, Ἀλκμήνην δὲ κατέλιπον εὐθύς αἱ ὠδίνες, καὶ ἐγένετο Ἡρακλῆς. αἱ δὲ Μοῖραι πένθος ἐποίησαντο καὶ τῆς Γαλινθιάδος ἀφείλοντο τὴν κορείαν, ὅτι θνητὴ τοὺς¹⁾ θεοὺς ἐξηπάτησε, καὶ αὐτὴν ἐποίησαν θολερὰν γαλῆν καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῶ καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνήν· θορίσκειται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὠτων, τίκτει δ' ἀναφέρουσα τὸ κνούμενον ἐκ τοῦ τραχήλου. ταύτην Ἐκάτη πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρε καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον, Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ ἠϋξήθη. τὴν χάριν ἐμνημόνευσε καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρῦμα παρὰ τὸν οἶκον καὶ ἱερὰ προσήνεγκεν. ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι καὶ πρῶ²⁾ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ. —

His adiungimus fragmenta quibus incertum quoto in libro locus fuerit, quaedam etiam de quorum in Heteroeumenis sede non constat certo.

- 61 1. *Antonin. Liberal. XXXV* de bucolis Lyciis a Latona in ranas transformatis acturus haec praefatur: *Ἰστορεῖ Μενεζράτης Ξάνθιος Λυκιακοῖς καὶ Νίκανδρος*. Ubi quum secundo, non primo loco Nicandri mentio fiat, recte colligere nobis videmur Antoninum fabulam e Menecratis Lyciacis excerpisse, non ex He-

1) τοὺς deletum malim. cf. fabul. IX νεῖκος ἦσαντο θνηταὶ θεοῖς.

2) Legebatur καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ. Bastius correxit ἑορτῆς, receptum illud a Koch. et Westermann. verum hoc aliter ferri nequit nisi simul πρῶτῃ deleas quo Herculi secundo ante Herculis festum diem sacra esse facta tecte significaretur. viderat hoc Perizonius, dissert. histor. V p. 373, ab interpretibus iniuria contemptus, sed quod idem verba sic construenda putabat (ἐν) ἑορτῇ θύουσι Γ. πρώτῃ πρὸ Ἡρακλέους, offendit non esse additum cuius fuerint feriae. accedit quod, quo sunt ordine collocata verba, Ἡρακλέους vix aliter quam cum ἑορτῇ coniungi possit. Itaque πρῶ scripsi.

teroeumenis Nicandri, qui quomodo in singulis fabulam enarraverit nescitur.

2. *Schol. cod. Marcian.* Euripid. Hecub. 1 pone Geelii 62 Phoeniss. p. 251: *Νίκανδρος δὲ Εὐριπίδῃ συνδραμῶν τὴν Ἐκάβην φησὶ Κισσέως·*

*ἔνθ' Ἐκάβῃ Κισσηίς, ὅτι ἐν πυρὶ δέρετο πάτρην
καὶ πόσιν ἔλκηθειῖσα παρασπαίροντα θυηλαῖς,
εἰς ἄλα ποσσὶν ὄρουσε καὶ ἦν ἠλλάξατο μορφήν
γρημονυρνακίδεσιν ἐειδόμενον σκυλάκεσσιν.*

quae utcumque corrupta docent tamen apud Nicandrum non in Thracia ut apud Ovidium *Metamorph.* XIII, 429 seqq. aliosque, sed in ipsa Troade Hecubam, quum videret etiamtum flagrantem urbem interfectumque Priamum, in canem, dein in saxum conversam fuisse, ut narrat etiam Quintus Smyrn. XIV, 346 seqq. Quo cautum esse volumus ne quis *ἔνθα* existimans *τοπικῶς*, non *χρονικῶς*, positum ad Europiam fragmentum referat, ubi de Thraciae regionibus expositum fuisse supra vidimus. Quodsi in Troade res agitur, ipsa illa transformatio suadet ut ad Heteroeumena pertinere fragmentum dicamus. nam de Troicis rebus in univ-
ersum sive *χωρογραφικῶς* ¹⁾ sive *ἱστορικῶς* Nicandrum egisse quis propter unum illud fragmentum apud Parthen. XXXIV, quod nobis est 105, credat? immo huic fragmento et ipsi in illius transformationis enarratione locum fuisse puto Ovidii versu (XIII, 422) ductus „in mediis Hecabe natorum inventa *sepulchris*“ etsi paulo aliter conformatae narrationi interposito. Hoc autem concesso denuo perspicitur paulo altius interdum poetam repetivisse transformationum enarrationes, qui Hecubae metamorphosin noluerit enarrare nisi descriptis quae capta urbe Graeci commiserunt facinoribus. Haec facinora respicit illud *ἔνθα* v. 1, et *θυηλαῖς* etiam utpote nimis nude positum docere videtur in antecedentibus uberius fuisse de Priamo ad Iovis Hercei aram interfecto (cf. veterum testimonia ap. Fuchs. de variet. fab. Troic. p. 149 et Bachmann. ad Lycophr. I p. 82) expositum. nam quod G. Hermannus in Schneidew. Philol. II p. 134 et Heckerus ibid. IV

1) nam in Troade etiam monstrabant *Κυνὸς σῆμα, Ἐκάβης τάφον* (cf. Strabon. fragm. libri VII n. 28), non in Thracia solum. Propria sibi narrat Quintus XIV, 352 seq.

p. 489 in ipso id factum fragmento statuunt corrigentes alter καὶ πόσιν ἐρζειῆσι, alter καὶ πόσιν Ἐρκεῖοιο, si nihil aliud, certe iniuriam faciunt voci ἐλκηθεῖσα quae et per se est aptissima (cf. Homer. II. 22, 62 — πόλλ' ἐπιδόντα, νῖάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθεῖσας τε θυγάτρας κ. τ. λ.) et non sine vi participio παρασπαίροντα proxime apposita videtur. Itaque hoc quidem versu Hermannianae et Heckerianae crisi praestare putamus Cobeti rationem — nam is primus dedit ἐλκηθεῖσα παρ. θυηλαῖς pro eo quod codex subministrabat ἐλκηθεῖσαν παρ. θηλαῖς —, in ultimo autem versu, quem Cobetus et Heckerus intactum reliquerunt, acute Hermannus emendavit γρήϊων Ἐρκανίδεσσιν, sed ultra modum scripsit καὶ ἀντηλλάξατο μορφὴν γρήϊον Ἐρκανίδεσσιν ἐειδομένην σκ. nam satius erat corrigere καὶ ἦν ἡλλάξατο μορφὴν | γρήϊον, Ἐρκανίδεσσι δ' ἐειδομένη σκυλάκεσσιν (scil. etiamnum cerni potest in saxum conversa).

63 3. *Plin. natur. histor.* XXXVII, 31: „Phaethontis fulmine icti sorores luctu mutatas in arbores populos lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem quem Padum vocavimus, electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit elector, plurimi poetae dixere primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, *Nicander*.“

64 4. *Probus ad Virgil. Georg.* I, 399 p. 44 Keil. (add. Pompon. Sabin. ad h. l.): *dilectae Thetidi alcyones*.] „Varia est opinio harum volucrum originis. Itaque in altera sequitur Ovidius *Nicandrum*, in altera Theodorum. Putatur enim Ceyx, Luciferi filius, cum Alcyone, Aeoli filia, mutatus in has volucres. Idem refert Alcyonen, Scironis filiam, latronis Attici, Polypemonis filii, cum pater ei praeciperet, ut quaereret maritum, arbitratam permissum sibi, ut concumberet cum quibus vellet, ab irato patre deiectam in mare, mutatam in hanc volucrem.“ Priorem fabulam Ovidius enarrat *Metam.* XI, 270 seqq., alteram brevissime attigit *Metam.* VII, 401, ut plurima de suo Probus ex Theodori metamorphosis (de quibus cf. Meineke *Anal. Alex.* p. 269 seq.) addidisse videatur. nam priorem (*Metam.* XI, v. 270 seqq.), non secundam, e Nicandro haustam ab Ovidio fabulam esse ipse quo Probus usus est ordo docere videtur. aliter tamen iudicat Volkmannus p. 34.

65 5. *Schol. Theocrit.* V, 92: τὴν ἀνεμῶνην Νίκανδρός φησιν ἐκ τοῦ Ἀδόνιδος αἵματος φυῆναι. Hunc locum quin recte ad Heteroemena rettulerim eo minus dubito, quod eandem rem in *Metamorph.*

libr. X extr. narrat Ovidius. cuius qui versus meminerit X, 537 seqq. hosce:

*hortaturque (Venus) canes, tutaeque animalia praedae,
aut pronos lepores aut celsum in cornua cervum
aut agitat dammas, —*

facile suspicetur in eadem narratione poetam usum esse verbis, quae Etym. Magn. p. 395, 14 e Nicandro citat sic: "Αρτεμις εὐρίνων ἔσμὸν ἄγει σκυλάκων (cf. Gaisford.), mutanda illa — nam Heteroeumena puris constabant hexametris — in hunc fere modum:

● Ἀρτεμις * * * * εὐρίνων τε
ἔσμὸν ἄγει σκυλάκων καὶ

ipse tamen neque huic coniecturae multum tribuo, praesertim quum aliud poetae carmen noverim quo referri tutius verba possint, neque probarem magnopere si quis scholiastae Theocritei memoria fretus Nicandro vindicaturus esset Antonini Liberalis fabulam XXXIV, ubi de Smyrnae, quae Adonidis mater fuit, facinore et in arborem mutatione itemque de Veneris in Adonidem amore agitur, sed de morte Adonidis eiusque in anemonen converso cruore ne verbum quidem extat. —

6. Schol. Nicandr. Theriac. 585: Δημήτριος ὁ χλωρὸς τὴν βού- 66
πλευρον δένδρον εἶναι φησιν, οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ λάχανον, οἱ μνημο-
νεύει Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰακίνθῳ. de quo paulo ante diximus ubi de ἔτεροι. in universum dicebamus.

7. Ibidem coniecturam protulimus de Antonin. Liberal. fa- 67
bula XL ad Nicandrum referenda hac: Βριτόμαρτις. Κασσιεπείας
τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη ταύτη μιγείς
Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν. αὕτη φυγοῦσα τὴν ὀμίλλαν τῶν ἀνθρώ-
πων ἠγάπησεν αἰὲ παρθένος εἶναι. καὶ παρεγένετο πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄρ-
γος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίνου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελλίτην
καὶ Μαίραν καὶ Ἀγχιρόην, ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Κεφαλληνίαν
ἀνέβη καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφρίαν καὶ ἱερὸν ἠγα-
γον ὡς θεῶ· ἔπειτα ἔρχεται εἰς Κρήτην, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως καὶ
ἔρασθεὶς ἐδίωκεν, ἣ δὲ κατέφυγε παρ' ἀνδρας ἀλιέας· οἱ δὲ αὐτὴν κα-
τέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρηῆτες Δίκτυναν καὶ
ἱερὰ προσήνεγκαν. ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα ἐξίκετο ἣ Βριτόμαρτις εἰς Αἴ-
γιναν ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ ἀλιεῖ Ἀνδρομήδει. καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνεχέλ-
ρησεν ὀρεγόμενος μιχθῆναι, ἣ δὲ Βριτόμαρτις ἀποβᾶσα ἐκ τοῦ πλοίου
κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθιπέρ ἔστι νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγέ-

νετο ἀφανῆς καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφαίαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν τε¹⁾ τόπον ἐν ᾧ ἀφανῆς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀφίερωσαν Αἰγινῆται καὶ ὠνόμασαν Ἀφαίαν²⁾: καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ. — Sed quod XLI quoque Antonini fabulam Nicandro vel totam vel ex parte post alios vindicabant I. G. Schneiderus in Biblioth. philol. Goetting. III, 5. p. 436 (cf. ad Theriac. p. 305) et Bastius Epistol. crit. p. 200 seq. Lips., solo haec quidem coniectura nititur Pollucis loco V, 38 infra apponendo, quem ubi sequeremur, Nicandri Heteroeumena dicenda essent non heroico, sed elegiaco vel certe mixto metro scripta fuisse. —

IV.

Iam placet sistere paulisper gradum ut respiciamus retro. tamen enim nondum omnium Nicandri librorum frustula perlustravimus, vel sic tamen maiori certe enumerata parte facile pro se quisque poterit diiudicare quam verum sit quod supra diximus, non admodum multos olim Nicandri scripta sibi invenisse lectores. nisi forte quis hanc quaestionem omnino detrectaverit ut quae si qua alia lubrica sit et errantibus pateat. in hac enim re unum regnare casum, huic dandum quod hodie quidem paucos numero scriptores suis videamus testimoniis probare Nicandrum ab ipsis

1) Lacunae signum ego posui. nam ut nunc res est, duobus locis Britomartis evanuisse videbitur, et in ἄλσει et in ἱερῷ Ἀρτέμιδος. nam si unum eundemque locum fuisse Antoninus significare voluisset, videtur εἰς ἄλσει Ἀρτέμιδος scripturus fuisse. praeterea in τὸν τε τόπον, quod editores in τὸν δὲ τόπον mutarunt, non habet τὸ quo referatur. quod autem maximum est, in indice capitum (p. 201, 19 Westerm.) huius fabulae argumentum hoc dicitur esse: Βριτόμαρτις εἰς ξόανον Ἀφαίαν. atqui de ξόανῳ, in quod Britomartis conversa sit, in tota Antonini fabula nunc nec vola nec vestigium apparet. Quibus ductus argumentis unum excidisse versum conicio, ad quem supplendum viam monstrat eius, qui capitum elenchum confecit, de ξόανῳ admonitio, cui iungenda Antonini narrat. XIII extr. ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος (τῆς ἀφανισθείσης Ἀσπαλίδος) ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἕστηκός. Unde sic olim scriptum fuisse putamus: ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐφάνη ξόανον. καὶ τὸ ξόανον τοῦτο τὸν τε τόπον κ. τ. λ. Ita demum apparet simul cur de loco quo Britomartis evanuerit denuo monitum sit. nam id ipsum, quod et ξόανον et locum consecrarunt et utrique Ἀφαίαν nomen indiderunt, indicio est istud ξόανον habitum fuisse pro Britomarti.

2) Legebatur Ἀφάην.

esse lectum, quum revera legerint multo plures. Audio, sed equidem non tam *quot* sint qui Nicandrum legisse se profiteantur, quam *qui* sint considerandum esse existimo. Hoc enim concessuros mihi omnes putaverim affirmanti, ita demum non iam dubitari posse quin scriptor aliquis frequenter lectitatus sit, ubi non a certo quodam hominum genere, sed ab omnibus generibus, eorum praesertim qui elegantiores haberi se velint, crebro eius mentio iniciatur. Atqui Nicandrum qui tandem scriptores hodie superstites identidem commemorant? Primum ipsius poetae commentatores, eos dico, unde qui hodie supersunt rivulos deduxerunt suos, grammaticos antiquos et doctos, quibus ad illustranda Nicandri opera diligenter poetae libros omnes pervolutandos praeter ceteris fuisse quis negaverit? Inter hos — quos sat multos fuisse, plures certe quam quot Bussemaker. praef. schol. p. I seqq. enumerat, docet schol. ad Theriac. 52 (*οἱ πλεῖστοι τῶν ἐξηγησαμένων*) — fuerunt etiam Plutarchus Chaeronensis (cf. Bussem. p. III. add. I. G. Schneider. ad Theriac. p. 154) et Theon, qui praeter alios poetas etiam Lycophronem (cf. Bussem. p. I) et Apollonium Rhodium (cf. schol. Apollon. p. 532 Merk.) commentariis illustravit. hinc non mirandum quod et Plutarchum de mal. Herodot. 33 p. 867 C Nicandrum citantem vidimus, et in scholiis Apollonianis saepe numero, in Tzetzianis ad Lycophronem scholiis aliquoties Nicandri libros citatos legimus. Ex utriusque autem poetae scholiis qui meminerit quantum sit ab Etymologo magno inter suas receptum opes, non mirabitur ibi quoque Nicandrum interdum citari neque colligere inde velit, vel Etymologum magnum suis manibus tractasse poetae nostri volumina. quamquam negare nolum praeter illos quos modo dixi fontes etiam alios Etymologo usui fuisse, unde Nicandreorum notitiam hauriret, velut Didymi scripta, ex quibus mihi quidem non dubium est quin etiam in schol. Homeri et schol. Euripidis, item in Harpocrationis et Photii lexica manaverit Nicandri memoria (cf. Schmidt. de Didym. p. 362 extr.). et aliunde si Nicandri notitiam hauserunt, non e solo Didymo, hauserunt tamen ex aliis grammaticis vetustis et doctis, quos Nicandrea tractasse non nego, ut et M. Valerium Probum, Virgilii commentatorem, Nicandri scripta legisse ipsum lubens concesserim, fortasse etiam Porphyrium vel quicumque tandem istum de vita Homeri librum conscripsit. contra Suidas et Eudo-

cia in hac quidem re toti pendent ab antiquioribus grammaticis neque Nicandri volumina suis ipsi manibus volvisse videntur.

Ad secundum lectorum genus, quos Nicandri scripta invenerunt, Athenaeum refero, „heluonem istum librorum et antiquitatum“ (Bernhardy comm. de Suid. lexic. p. LIV), qui quum remotissimum quemque literarum quasi recessum perreptaret, non mirandum quod eo frequentius uti Nicandri testimoniis voluerit, quo magis ille ab aliis iacebat neglectus. Athenaei autem opes largissimas tum alios constat in rem suam convertisse (ut fecit fortasse etiam Macrobius, Saturn. V, 21. cf. fragm. Aetol. 1), tum, qui nobis imprimis hic nominandus est, Eustathium. is enim maiorem Nicandreorum quae habet partem Athenaeo debet, quaedam etiam grammaticis vetustis eorumque diasceuastis, sed integra Nicandri opera non legit. Quod fecit eum Athenaeo ille comparandus propter consilii rationem, etsi lectionis copia multo hoc inferior Aelianus, fecerunt etiam Plinius maior et Parthenius, et ipsi cum Athenaeo Aelianoque inter eos referendi scriptores, qui non tam propria ingenii condere monumenta volebant, quam tessellariorum instar ex collectis undique aliorum frustulis opera extruebant.

Restat tertium genus eorum, qui in eodem aliquo quo Nicander occupati argumento eius studiorum laboribus usi sunt, ut Ovidium et Antoninum Liberalem studiose Nicandri Heteroecumena lectitasse vidimus. Ad haec autem tria genera qui non pertinere videatur unum supra (fragm. Sicelic. 3) invenimus Clementem Alexandrinum, nec multo plures inveniemus paulo post ubi de reliquis Nicandri scriptis sermo nobis erit, ut iam videamur affirmare posse iure optimo, Nicandri libros olim fere non legisse nisi quorum hoc officium fuerit. Quamquam ne ii quidem, quorum imprimis hoc fuisse dixeris, ut et legerent Nicandrum et frequenter eum testem adhiberent, poetae voluminibus usos videmus omnes. quod ubi demonstravero — et spero me demonstraturum liquido —, equisnam me negabit quam constitui causam obtinuisse? Ac primum quidem eorum, qui de Nicandri patre et solo natali egerunt de industria, Nicandrum non legisse omnes, supra probavimus capite primo. Deinde attendamus animum ad geographos veteres, quorum studiis quamvis suspiceris egregie inserviisse Nicandri Aetolica et Europiam, tum Oetaica, Thebaica,

Sicelica, nemo tamen eorum praeter Stephanum Byzantium Nicandri istis libris se usum dicit, non Strabo, etsi Theriacorum quendam locum attigit p. 823 C = 1179 A, non Pausanias, non reliquorum quisquam, quorum vel integra opera vel fragmenta supersunt. et Stephanum quidem maluerit fortasse quispiam ex hoc censu expulsum, ubi eius Ethnicorum consilium et rationem reputaverit, quae ad grammaticam magis quam ad geographiam pertinent et fere tota pendent ab Herodiano grammatico, quem Nicandrum diligenter legisse non nego. quamquam vel sic mirum accidit quod Stephanus (qui, ut hoc asseram, toties usus est Rhiani Thessalicis) Nicandri *Σικελικά*, crassum volumen, non nisi semel, Europiam non nisi bis memorat, Aetolicorum autem nusquam mentionem facit, etsi diligentiam in hoc libro conspicuam auctor vitae Nicandr. praedicat et pauci extitisse videntur qui Aetolorum terram resque olim gestas de industria descripserint. certe nullius scriptoris *Αἰτωλικὰ* citari memini praeter Dioclis et Dercylli, quos si ab uno Pseudo-Plutarcho, de Flumin. 22, 3 et 5, memoratos dixero, plerique omnes vix dubitabunt quin horum quidem Aetoliae nunquam extiterint. cf. R. Hercher. ad Pseudo-plut. de Fluv. p. 17 seqq. — Pergamus ad medicos, quorum unum adhuc Caelium Aurelium vidimus prodentem aliquam Nicandri librorum notitiam ex ipsorum lectione profectam, nec multos postea inveniemus qui reliquis Nicandri scriptis medicis usi sint, ut in re cum aliis miratus sit Volkmannus p. 9 Nicandri medici memoriam apud scriptores rerum medicarum fere intermortuam esse. Idem autem Volkmannus quod hoc excusat, Nicandrum empirica tantum ratione disciplinae medicae usum esse a qua recentiores medici paulatim recesserint eosdemque forte paraphratarum opera et epitomatorum ipsi Nicandro praetulisse, — utut verum sit, apparet tamen aliam quaerendam causam esse communem, qua non medica solum, sed reliqua etiam Nicandri scripta cur tantopere neglecta iacuerint perspiciatur. De qua dicam, ubi primum de eo Nicandri carmine exposuero, cui

(XIII) *Γεωργικά*

titulus fuit. nam hoc quoque nihil fere curabant qui simile tractabant argumentum, etsi omnem paene rem rusticam illo poeta carmine complexus erat.

At dixerit quispiam a rei rusticae scriptoribus non sine causa spreta esse Nicandri Georgica, quibus ille herbarium potius et medicum quam rusticum egerit. certe ita iudicare Bernhardy, histor. literar. graec. II p. 1042. Verum enim vero ab hoc eximii viri iudicio mea multum discrepat sententia. quae enim causa fuerit cur negaverit veram esse rationem eam, qua Cicero de Orat. I, 16 consideraverit Nicandri Georgica¹⁾, quem dicit *de rebus rusticis*, hominem ab agro remotissimum, poetica quadam facultate, non rustice scripsisse praeclare —? an in Bernhardyi partes nos rapiat Quintiliani notissimus locus (X, 1, 56), ubi Nicandrum laudaturus *quid?* inquit, *Nicandrum frustra seculi Macer atque Virgilius?* quod enim aliud Nicandri carmen Virgilius secutus sit nisi *Γεωργικά*? tum qui potuisset sequi, nisi eo Nicander tractasset rem rusticam? certe si Nicander herbarium potius et medicum eo carmine egisset, ut Virgilius non potuisset nisi singulas quasdam observationes inde excerpere, equis putet Quintilianum *istis* usum fuisse verbis?²⁾ sin vero nihil nisi hoc Quintilianus sibi voluit, Virgilium libri Nicandrei virtutibus commotum accinxisse se ad simile condendum carmen, vel sic patet Nicandri istud carmen ad rem rusticam pertinuisse totum. — Sed Virgilius utut secutus est Nicandri Georgica, idemne illud carmen etiam Aemilius Macer, quem cum illo Quintilianus coniunxit, putandus est secutus

1) „der gesichtspunkt von Cicer. Orat. I, 16 trifft nicht.“

2) nihilo tamen secius Bernhardy scribit histor. lit. Roman. p. 415 ed. II: „die voraussetzungen der physik und was sonst an einleitenden vorkenntnissen und wissenschaftlichen beobachtungen haengt, zog Virgil mit genebtem blick aus den saetzen der gelehrtesten naturkuendiger, wie eines Demokrit und Nicander.“ quae, quod quidem ad Nicandrum, tum domum credam ubi quis me docuerit Nicandrum ad rerum causas et principia ascendere solitum fuisse. nam Alexiph. 171 seqq. vereor ut quisquam huc referat. sed perspicere mihi videor quomodo in istam sententiam vir doctissimus delatus sit. miratur enim p. 418 n. 374, quod nullum supersit Nicandri fragmentum quo Virgilium usum fuisse demonstrari possit. at hoc mihi quidem non admodum mirum qui videam, fragmentorum e Nicandri Georgicis hodie superstitem maximam partem ad eum pertinere locum, quem Virgilius tractare noluit i. e. ad cultum hortorum. — Ceterum non sum nescius in Quintiliani loco citato Ungerum expulso Virgilio *Macer atque Valgius* scribi nuper iussisse. verum etsi Virgilium Nicandri Georgica secutum esse hodie non iam demonstrari potest, nulla tamen satis gravis causa est cur secutum esse negemus.

esse? non credo. neque enim aliunde novimus Macrum rem rusticam carmine tractasse. ergo aliud potius circumspiciendum putamus Macri carmen, in quo Nicandrum sequi potuerit. Quod si illud fuisse dixeris, quo poeta Romanus descripsit *herbarum vires* — *corporis ut cunctos possis depellere morbos* (Dionys. Cat. praef. II p. 20), habebis sane unde Bernhardyanae de Nicandri Georgicis opinioni aliquam concilies fidem, modo certum sit Quintilianum de Georgicis cogitasse quae Macer secutus sit. sed id incertum potius, multo autem probabilius hoc, Quintilianum in animo habuisse Nicandri Theriaca, quae imitatus Macer sit, cuius Theriaca et Ovidius tecte significat Trist. IV, 10, 44: *saepe suas volucres legit mihi grandior aevo, quaeque nocet serpens, quae iuvat herba, Macer*, et ipso hoc Theriaca nomine citant grammatici. cf. Unger. de Aemil. Macro Nicandri imitatore, program. gymnas. Friedland. 1845 p. 6 seqq., quem persuasum mihi est plane a vero aberrasse, quum iusto liberiori interpretatione usus loci Quintilianei (ubi de uno tantum Macri libro rhetor cogitare mihi videtur) pleraque omnia Macri carmina ex Nicandreis expressa putaret, adeo ut ornithogoniam et de viribus herbarum carmen aliquod, quae Macrum scripsisse constat, etiam a Nicandro condita fuisse diceret, falsus etiam in eo, quod ex elencho libri decimi Pliniani (quo libro „continentur volucrum naturae“), ubi inter auctores etiam Nicander memoratur, Nicandro librum aliquem de avibus conscriptum vindicaturus erat. nam in illo libro Plinius etiam de serpentibus multa exprompsit. praeterea autem in eodem illo libri X elencho una cum Nicandro inter testes enumerantur scriptores haud pauci qui de re rustica scripserunt, inter quos etiam Nicandrum iure referri satis, opinor, contra Bernhardyem evicimus Ciceronis et Quintiliani adhibitisiis.

Sed quid ego aliorum utor testimoniis quibus Georgicorum libris non medicum et herbarium, sed vere rusticum Nicandrum egisse contra Bernhardyem probem, quum ipsum nobis liceat poetam de carmine suo haud obscure testantem producere? Nam primum Athenaeus IX p. 395 C *Νίκανδρος*, inquit, *ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειάδων φησί· καὶ τε σὺ γε θρέψαι ο Δρακοντιάδας διτοκεύσας ἢ Σικελὰς κ. τ. λ.*, unde certissimum Nicandrum in Georgicis etiam de columbarum cultu

de industria egisse ut Varronem, Columellam, Palladium, alios, qui de re rustica scripserunt. num vero hanc quoque memoriam ad rem medicam referri praestiterit? Deinde de conchis scribere posse qui medicum cum maxime acturus sit, et ipsius Nicandri exemplum docet Alex. 390 seqq. et probant Mnesithei medici verba ex libro *περὶ ἐδέστων* sumta ab Athenaeo III p. 92 B seqq., ne alios memorem medicos. sed quae illis Athenaeus statim subicit e Nicandri Georgicis ut dicit (*Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς τάδε τῶν ὀστρέων καταλέγει*) deprompta, num continuo dicenda sunt eius esse qui nihil habuerit antiquius quam ut promoveret artem medicam? non opinor, non magis quam idem facere voluisse putandus est Archestratus, cuius e Gastronomia petitos de conchis versus dein Athenaeus apposuit. Nec difficile fuerit demonstrare ad quem doctrinae de re rustica suae locum Nicander ista verba rettulerit. satis enim ex tam paucis quae supersunt Georgicon fragmentis patet Nicandrum expromississe etiam quae ad victum tum familiae rusticae, tum ipsorum dominorum pertineant: cf. fr. 1, 3 v. 6 seqq., 4, 5, 13, 14 et 15, ut qui eodem etiam illud de conchis fragmentum referat, a vero vix aberraverit.

Iam constare putaverim *Γεωργικῶν* libris rem rusticam Nicandrum tractasse de industria. Quo magis mirum eos, qui postea et ipsi de re rustica scripserunt, Nicandro uti noluisse. An mirum non sit quod Varro, qui de re rust. I, 1 quinquaginta amplius Fundaniae enumerat scriptores qui de re rustica egerint vel obiter vel de industria, tum soluta oratione, tum vero etiam versibus¹⁾, undeque et illam haurire posse dicit, si qua apud ipsum frustra quaerat, et ipsum se aliquam praeceptorum suorum partem hausisse indicat capite extremo, — quod igitur Varro Nicandrum neque inter auctores rettulerit neque usquam nominaverit atque quantum nunc quidem coniectura assequi nobis licet, in usum suum converterit? Nulla enim causa est cur putemus, in illo

1) nominat Hesiodum et Menecratem Ephesium. de hoc cf. Guhl. Ephesiac. p. 147, cuius locis addendus Etym. magn. p. 422, 36 feliciter emendatus ab O. Iahn. in Schneidew. Philol. I p. 649: *Μενεκράτης ἐν Ἐργῶν α'* (legebatur Ἐργωνᾶ), *ἠθρῶ δὲ προπάροιθεν ἀφαρπάξει νέον αἰεὶ ἀφρόν.* incertior I. G. Schneideri ratio, ad schol. Alexiph. pag. 209, Menecratem a schol. Alex. 172 memoratum huc referentis.

Varronis catalogo quae scriptores Romanos a Varrone promissos hausit lacuna, eandem ad eum quoque locum pertinuisse, quo de scriptoribus graecis Varro exposuit. Namque etiam Columella, quem in suo conficiendo indiculo I, 1, 7 seqq. istum Varronis catalogum presse secutum esse certissimis cognoscet indicibus qui utrumque inter se contulerit, Nicandrum inter rei rusticae auctores quos commendat legendos non enumeravit, etsi semel ad partes vocavit IX, 2, 4, ubi tamen Georgica intelligi non puto. Quodsi Varro Nicandrum huc non rettulit, fortasse de alio quoque, qui graecis usus est scriptoribus rusticis, suspicari quae in rem sint nostram possumus. nam enumeratis graecis qui de re rustica scripserint pergit Varro l. l.: *hos nobilitate Mago Carthaginiensis praeteriit Poenica lingua, quod res dispersas comprehendit libris XXIX. quos Cassius Dionysius Uticensis vertit libris XX ac graeca lingua Sextilio praetori misit. in quae volumina de graecis libris eorum quos dixi adiecit non pauca et de Magonis dempsit instar librorum IIX. hosce ipsos utiliter ad VI libros redegit Diophanes in Bithynia et misit Deiotaro regi.* Hinc igitur fortasse non iniuria colligi potest ne Cassium quidem Dionysium Nicandro uti voluisse, modo demonstrari queat *potuisse* eum ob temporum rationes uti. neque enim de aetate Cassii Dionysii Uticensis, quem *ἱστορικὸν* quoque sive *περὶ φντων* (cf. Varr. de re r. I, 1) scripsisse scimus (cf. Meinek. ad Steph. Byz. I p. 342 coll. Schmidt. de Didym. p. 83), satis constat. nam quod Baehrius in Pauly. encyclop. philol. II p. 203 ann. 50—60 a. Chr. vixisse eum dicit, et ad libidinem fictum videtur et aperte falsum est quum in ipsos istos annos inciderit Deiotari regis aetas cui Diophanem in brevius contractum Dionysii opus misisse Varro memoriae prodidit. Ergo Dionysius vixit ante medium a. Chr. saeculum primum. quousque autem ad eius inveniendos natales regrediendum sit incerti haeremus, quum ne hoc quidem constet, quando Mago vixerit, quem qui non diversum statuunt ab eo esse Magone, qui „primus omnium ordinata disciplina militari imperium Poenorum condidit“ (Justin. XIX init.) vixitque sub finem saeculi ante Chr. sexti, pro certo statuunt ad quod demonstrandum nulla posunt vel levissima argumenta afferri. atque etiam I. G. Schneiderus ad script. rustic. Tom. IV P. III p. 88 dubius de Magonis aetate haerebat, de qua nihil constat nisi ante ann. 146 a. Chr.

Magonem vixisse, quo anno senatus Romanus quum capta Carthagine regulis Africae bibliothecas donaret, Magonis **XXIIX** volumina censebat in latinam linguam transferenda, uti Plin. nat. histor. **XVIII** §. 22 testatur. Hinc igitur de Dionysii aetate coniectura duci nequit, at potest fortasse duci a Sextilii praetoris memoria, si quidem Sextilius ille idem fuit qui anno 88 a. Chr. praetor Africam provinciam regebat quum Marius post infortunium Minturnense ibi refugium quaereret. cf. Plut. Mar. 40. certe veri non dissimile, praetori Romano qui sedem habebat Uticae — nam hoc caput provinciae erat — librum suum misisse hominem Uticensem¹⁾. Eademque via videtur doceri posse, Cassii nomen quod Dionysio adhaeret unde venerit sive ipsi inditum primo, sive a patre traditum. nam Cassium Longinum praetorem anno 111 a. Chr. in Africam missum novimus e Sallust. Iug. 32. — Quae si non improbabilia coniecimus, iure mirabimur cur Dionysius Nicandri Georgica in usum suum non converterit, quum ob temporis rationes potuerit convertere. sin autem ista nobis non dabuntur, non aegre feremus Dionysium quasi e manibus nostris elapsam, quum quorum causa Dionysium testem producere volebamus, eadem alii duo testes in Dionysii vicem producti omnibus facile iudicibus probaturi sint. Nam etiam Vindanium Anatolius Berytius, cuius *γεωργικῶν ἐπιτηδευμάτων συναγωγήν* libros XII complexam Photius Biblioth. p. 106 B. Bekk. legisse se narrat, Nicandreis non usus est — neque enim Nicander inter eos auctores comparet, quos secutum Vindanium Photius dicit —, et Cassianum Bassum, qui auspiciis Constantini Porphyrogenetae a veteribus de re rustica tradita excerptando in breve viginti librorum corpus redegit quod hodie quoque teritur *Γεωπονικῶν* nomine inscriptum, nostris ipsorum oculis videmus Nicandri Georgica sprevisse praec aliorum libris unde sua se collegisse scribit I, 1. — Apparet igitur, quos imprimis expectabas Nicandri Georgicis fuisse usos, ut qui in eodem tractando argumento versarentur, poetae carmen fere neglexisse — nam etiam Cato et Palladius Nicandrum numquam memorant —, ut absque Athenaeo esset, vix ullum haberemus inde servatum fragmentum.

1) Haec dudum scripseram, quum similia et olim a Pighio annal. Rom. III p. 232 et nuper a Meyero hist. botan. I p. 301 prolata viderem.

Athenaeus enim ut Aeschylidis, Androtionis (vel Philippi vel Hegemonis. cf. Athenae. III p. 75 D), Antiphontis, Dionysii Uticensis, Dorionis, Quintiliorum fratrum, ita Nicandri Georgicorum libros diligenter legit, unde quae apposuit fragmenta deinceps tractabimus.

1. *Athenae. III p. 126 B*: οὐ σὺ μέντοι τὸν Κολοφώνιον Νίκανδρον αἰεὶ τεθαύμακας τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ; καὶ ὡς τὸ πέπερι νέον ¹⁾ ὀνομάσαντα παρέθου; οὗτος τοίνυν αὐτὸς ἐν τῷ προτέρῳ τῶν Γεωργικῶν ἐμφανίζων τὴν τοῦ χόνδρου χρῆσιν καὶ μύστρον ὠνόμασε διὰ τούτων.

ἀλλ' ὅπότε ἢ ἐρίφοιο νεοσφάγος ἢ καὶ ἀρνὸς

ἢ αὐτοῦ ὄρνιθος ἐφοπλίζηαι ἐδωδῆν,

χίδρα μὲν ἐντρίψειας ὑποστρώσας ἐνὶ κοίλοις

ἄγγεσιν, εὐώδει δὲ μιγῆ ἀνάφυρσον ἐλαίῳ.

ὁ ζωμὸν δὲ βρομέοντα καταντλάσ[αι] * * * * *

* * * * * πνίγε δὲ, πῶμα

ἀμφιβαλὼν· φωκτὸν γὰρ ἀνοιδαίνει βαρὺ κρίμνον.

ἠρέμα δὲ χλιαρὸν κοίλοις ἐκδαίνυο μύστροις.

διὰ τούτων, ὃ θαυμάσιώτατε, ὑπογράφει ὁ Νίκανδρος τὴν χρειαὴν τοῦ τε χόνδρου καὶ τῆς ἐπισημένης κριθῆς, ἐπιχεῖν κελεύων ἀρνὸς ἢ ἐρίφου ζωμὸν ἢ ὄρνιθος. τὰ μὲν οὖν χίδρα, φησὶν, ἔκτριψον μὲν ἐν θυεῖα, μίξας δ' ἔλαιον αὐτοῖς ἀναφύρασον. ἠνίκ' ἂν ἔψηται τὸ ἐκ τῆς τοιαύδε σκευῆς ²⁾, ἀναβρομοῦντα ζωμὸν πυκνότερον τῇ ζωμηρῶσει καταμίγνυε μηδ' ἕτερον ἐπεγχείων, ἀλλ' αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀρῶμενος, πρὸς τὸ μηδὲν ὑπερξέσαι τοῦ πιμελεστέρου. διὸ καὶ φησι, κατάπνιγε τὸ ὑπερξέον ἐπιθείς πῶμα· τὸ γὰρ κρίμνον οὕτω φωκτὸν γινόμενον διοιδεῖ. τελευταῖον δὲ πρῶτως χλιαρὸν γενόμενον κοίλοις προσφέρου τοῖς μύστροις.

V. 1. librorum lectioni ἢ ἐ κεν cum I. G. Schneidero praetuli ἢ καί. nam ita ubique Nicander. — V. 3. ἐκτρίψειας, quod codices habent, vereor ut sensus toleret. quod reposui habes etiam

1) Sic scripsi e Nicand. Ther. 876 (πολλάκι δ' ἢ πέπεριν κόψας νέον), quem versum Athenae. apposuerat II p. 66 E. legebatur πεπέριον ὄνομ., quod Casaub. in πέπερι, Dindorf. in πέπεριν mutari iusserunt.

2) Editiones habent: ἀναφύρασον ἠνίκ' ἂν ἔψηται. τὸν ἐκ τῆς τ. σ., quod e Nicandri quidem verbis peti non potuit, nisi statuis inter vv. 4 et 5 quoque quaedam intercidisse. itaque correxi ut vides.

in Ther. 527, 539, 597, item in Alex. 621, in quibus alibi ἐνθρόπτιν regnare solet (cf. 106, 154, 204, 266, ut Ther. 81, 606, 655, 914). — V. 4. codd. μιγῆ ἄμα φῦρσον ἐλαίω. I. G. Schneid. pro μιγῆ commendavit μιγένθ' ἄ. probavitque Lobeckio Paralip. p. 163, quoniam adiectivum μιγῆς nullum sit. Sed quidni μιγῆ putemus adverbium esse, pro μίγα dictum, ut dicuntur κρούφα et κρουφή, δίχα et διχῆ (quo ipse Nicander usus est Al. 52) et ἄμα et ἄμᾶ, τρίχα et τριχᾶ (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 34 et 373). certe μιγῆ φύρειν non magis mire dictum quam μίγδην φρυγῆσασθαι Ther. 932, ἄμμιγα συμφύρσαιο Ther. 954, ἐνομήρεα φύρων Alex. 238. φύγδην διώξειαι Ther. 21. adde Ther. 154, 250, 709. At pro ἄμα φῦρσον praestare videbatur ἀνάφρσον scribi propter Athenaei paraphrasin ἀναφύρσον. — V. 5. secutus sum Dindorfium recte monentem quae inter καταντλάς et πνίγε δὲ deteriores codices habent a Casaubono ita emendatius scripta: κατάντλασον αὐτὸν ἐπ' αὐτοῦ ἀρνύμενος, ἵνα μηδὲν ὑπερξῆ· πνίγε δὲ . . . ex Athenaei paraphrasi petita esse omnia. sed pro καταντλάς tamen, quod optimi libri habent, Dindorfius autem in Thes. Paris. IV p. 1158 ex κατάντλησον corruptum iudicabat, recte crediderim a me coniectum esse καταντλάσαι, modone a καταντλεῖν, sed a καταντλάζειν derives. hoc tametsi in communem usum non receptum fuisse videtur — ignorant enim lexica, quae κομπάζειν (κομπεῖν), λαλάζειν (λαλεῖν), ἡρεμάζειν (ἡρεμεῖν), οἰνοποτάζειν (οἰνοποτεῖν), alias verborum in εῶ vel ᾠω desinentium propagines similiter formatas, quorum nonnulla certe ultra praesens et imperfectum declinantur, non ignorant. cf. Lobeck. Rhemat. p. 219—, potuit tamen Nicander in praesentem usum fingere, ut ἰσάζειν cum aliis dixit, μαστάζειν Ther. 918, μημάζειν Ther. 432 et Alex. 214, ἰκμάζειν fragm. Georg. 3, v. 17, κατικμάζειν Al. 582. fortasse primus finxit, νομάζειν Ther. 950, Alex. 345, θερμάζω Al. 587 (θερμάσσαιο) finxit quantum scimus solus. iuncti autem imperativus et infinitivus nemini puto offensioni erunt. — V. 7. meliores libri ἐκδαίνεο habent, pauci neque ii boni ἐξαίρειο. ex illo Steph. Bernardus fecit ἐξάλνυσο, quod cum I. G. Schm. receperunt Dind. et Lehrs. nobis ad literarum vestigia paulo propius accedere videbatur ἐκδαίνυο (nam ὄ ut interponatur nulla causa est. cf. Hom. Il. ω, 63: ἐν δὲ σὺ τοῖσιν δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα), cui quod in paraphrasi Athenaeus habet, προσφέρειο, non minus convenit quam Bernardiano ἐξάλνυσο. —

2. *Athenae*. II, p. 52 E:

69

φηγοὶ Πανὸς ἄγαλμα

φησὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν. —

3, a et b. *Athenae*. IX p. 369 B: Νίκανδρος ἐν τοῖς Γεωρ-70
γικοῖς τῆς βουνιάδος μνημονεύει. — — —

γογγυλίδας· σπείροις δὲ κυλινδρωτῆς ἐφ' ἄλωσ, ὄφρ' ἂν ἴσαι πλαθάνοισι χαμηλότεραι θαλέθωσι·
βουνιάς ἀλλ' εἴσω ῥάφανος κείσθω *λαθαρωκοί.*
γογγυλίδος δισσή γὰρ ἰδ' ἐκ ῥαφάνοιο γενέθλη

5 μακρὴ τε στιφρὴ τε φαίνεται ἐν πρασιῇσι.

Eundem locum partim integriorem partim minus integrum habet *Athenae*. IV p. 133 D, ubi postquam dixit: ὅτι δ' ἤσθιον διὰ τὴν ἀναστόμωσιν καὶ τὰς δι' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας σαφῶς παρῆσθησι Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν λέγων οὕτως —, eundem locum apposuit omissis tribus prioribus versibus, sed post verbum 5 additis his:

καὶ τὰς μὲν θ' αὔηνον ἀποπλύνας βορέησι,
προσφιλέας χειμῶνι καὶ οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς·
θερμοῖς δ' ἰκμανθεῖσαι ἀναζώουσ' ὑδάτεσσι.
τμηγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας, κατακαρφέα φλοιὸν
10 ἦκα καθηράμενος, λεπτοργέας, ἠελίῳ δὲ
αὔηνας ἐπὶ τυτθὸν, ὅτ' ἐν ζεστῷ ἀποβάπτων
ὑδατι δριμείη πολέας ἐμβάπτισον ἄλμη·
ἄλλοτε δ' αὖ λευκὸν γλεῦκος συστάμνισον ὄξει,
ἴσον ἴσῳ, τὰς δ' ἔντος ἐπιστύψας ἀλὶ κρύψαις·
15 πολλάκι δ' ἀσταφίδας προχέαις τριπτῆρι λεήνας
σπέρματα τ' ἐνδάκνοντα σινήπυος· εἰν ἐνὶ δὲ τρυξ
ὄξεος ἰκμάζουσα καὶ ὠμοτέρη ἔτι κόρση
ῶριον ἀλμαῖην ἀνύσαι κεχαρηόσι δαίτης.

V. 1. Scribebatur γογγυλίδας σπείροις δέ. mutata ut feci interpunctione evanescunt difficultates quas non sustulit Volkm. com. epic. p. 9 seq. — V. 2. πλαθάνοισι e codd. quibusdam primus edidit Schweigh. quum olim esset πλατάνοισι. at parum idem interpretationem adiuvit quum nihil diceret nisi πλαθάνοισι esse discis, orbibus. Sed egregie I. G. Schneiderus ad Theophrast. hist. plant. VII, 4, Tom. III p. 561 huic loco admovit Theophrasti de caus. plant. V, 6, 9 verba haec: ἡ γογγυλὶς, ἂν εὐθύς τις ἐπὶ τῆς ἄλω φυτεύσῃ, πλατεῖα γίνεται, et Columell. XI, 3, 62:

rapae semina Hyginus putat post trituram iacentibus adhuc in area paleis inspergi debere, quoniam fiant laetiora capita, quum subiacens soli duritia non patitur in altum descendere, ubi propter Theophrasti πλατεῖα nescio an lutiora scribendum sit, etsi etiam apud Plin. nat. hist. XVIII §. 131 editur: „rapa laetiora, si eum palea seminentur“, quod quum per se non ineptum sit, minus tamen accurate id significat, quod Theophrastus dicit et Nicander etiam indicat nomine *πλάθανον* usus. — *V. 3.* libri *βουνιὰς ἀλλ' εἶσω ῥαφάνοις εἶσω λαθαρωκοί*, quibus salutem non attulisse criticorum coniecturas vere monet Dindorfius. Nobis primum hoc patere videtur e *v. 4* seqq., Nicandrum non nisi duo distinxisse genera, quorum alterum *γογγυλίδα*s appellat, alterum *ῥαφάνους*, unde simul apparet poetam neglecto — ut certe *Alex. 527* etiam fecit, nam errat Sillig. ad Plin. Tom. III p. 296, ut docent Dioscorid. I p. 256; Cels. 5, 27 (*radicula*), Scribon. Larg. 198 (*radice quam nos edimus*) — neglecto igitur usu Atticorum, quibus *ῥάφανος* erat crambe, rapum autem *ῥαφάνις*, *rapi* quoddam genus appellasse *ῥάφανος*, quod inter ipsos Atticos etiam Callias comicus ap. Athenae. p. 57 A (cf. Meinek. com. fragm. II, 2 p. 740), posteriores autem Graeci fecerunt constanter (cf. Niels. ad Geopon. XV, 1 p. 1049). Quodsi non nisi duo *rapi* genera poeta distinxit, consequitur *βουνιάδα* (de qua vid. I. G. Schneider. ad Theophrast. Tom. III p. 559) non tertium significare genus, sed ad *ῥάφανον* accuratius definiendam appositum esse, ut *v. 5* appositum est *μακρὴ τε στιφορὴ τε*. (Quamquam alii inter *γογγυλίδα* et *βουνιάδα* nullum voluerunt esse discrimen. cf. Galen. de aliment. facult. 2, 62 vol. VI p. 648 K.). Hinc certum est *βουνιὰς ἀλλ' εἶσω ῥάφανος* scribendum esse, ubi in postposito *ἀλλὰ* non offendendum. cf. Callim. in Iov. 18 *Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν*, et Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 535. Iam ex *ΙCΕΙCΩ* quasi sponte sua (nam *ΙC* et *κ* ubique fere confusa. cf. Cobet. orat. de art. interpret. p. 59 et in Var. lect. pp. 14, 124, 127, 199) nascitur *κεῖσθω*, quod, utpote eodem modo dictum ut fr. Georg. XVIII, 1 *λείη μὲν κράμβη. ὅτ' ἄγριὰς ἐμπίπτουσα σπειρομένη — ἐνηβήσαι προσιῆσιν*, significat inter *γογγυλίδα*s et ab his inclusam etiam *βουνιάδα ῥάφανον* serendam esse. Restat *λαθαρωκοί*, cui medelam non habeo nisi hanc parum certam, ut *θαλερωπός* corrigatur, de quo adiectivorum genere monebimus ad Georg. fr. VII v. 19. — *V. 4.* Libri

scripti et priore et altero Athenaei loco habent γὰρ δ' ἐκ ῥ. vel γὰρ ἰδ' ἐκ ῥ. vel γὰρ τ' ἐκ ῥ., in ἐκ conspirantes omnes. iniuria igitur cum I. G. Schn. Dindorfius et I. H. Vossius ad hym. Hom. in Cer. p. 61 commendabant ἰδὲ ῥ. accedit quod in semel posita secundoque demum verbo iuncta praepositione posteriores epici quandam quaesivisse videntur quasi elegantiam. cf. Theriac. 640: πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια. Ther. 762 τοῖα κονίης ἢ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαίνεται. add. Ther. 393, Alex. 181, Apollon. Rhod. 1, 1193, Arat. 85, Quint. Smyrn. 5, 590 seqq., 12, 166 seqq., 12, 178 seqq., 14, 163 et 333 etc. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 249 seq. propter elisum autem eo versus loco ἰδ' de ἐκ non dubitandum esse docet Hom. Il. β, 511 οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Ceterum sensus est: duplex et diversum in arcis conspicitur γογγυλίδος et βουνιάδος genus. — V. 9. Codices καὶ ἀκαρφέα φλοιόν. in his quid καὶ sibi velit non exputo. accedit quod ἀκαρφέης (*insiccatus* vertunt) non aptum φλοιού epitheton videtur, certe non tale quod ubique cortici conveniat. sin autem propter id ipsum quod agitur poeta istud epitheton addidit quo significaret secandas esse γογγυλίδας nondum siccato cortice, vereor ne ἔτ' ἀκαρφέα scribendum ei fuerit, quod versus non respuit. Sed mihi vix dubium, quin pro adiectivo apud alios scriptores non lecto reponendum sit aliud, quod nec ipsum quidem alibi repertum, at recte tamen formatum et rei convenientissimum est: κατακαρφέα i. e. κατασκελέα sive καρφαλέον. — V. 10 λεπτοουργέας τμήγειν recte videntur interpretari: *minutatim secare*. — V. 11 ὅτ' cum Schweigh. edidit I. G. Schneid., quem nolim sequi. nam ὄτ', non ὅτ' in simili causa libri vel certe exemplar Aldinum habent in Ther. 838, 839, Alex. 616. adde Apollon. Rhod. 3, 1301. atque vel non elisum ὅτὲ veteres pronuntiasse παροξυτόνως ter monet Eustath. ad Il. p. 831, 20; 1101, 40; 1166, 39. cf. Merkel. ad Apollon. Rhod. 3, 1023. Similiter libri vel certe editio Aldin. ἄλλοτε — τότ' ἐπ. Alex. 480. Th. 238, 257, 261, 911. Alex. 56, 64, 511, 516, 517, 603. et πολλάκι — τότε Al. 289 edd. vett. et codd. nonnulli (ut ὄτε in Alex. 119, 442 etc.). — V. 12 πολλάς malebat I. G. Schneid. Sed cf. Wellauer. ad Apoll. Rhod. 3, 21 et Mein. Anal. Alex. p. 208. adde ἡέρα πουλὺν ap. Hom. Il. ε 776, θ 50 et Quint. Smyrn. XI, 291. at Apollon. Rhod. 3, 211 (ἡέρα πουλὺν ἐφήκε) cave compares, quoniam ἀῆρ Apollonio non femininum est ut Homero et Quinto (cf.

Koechly p. 190), sed masculinum. — V. 15 legebatur προχέας -- λήναις, quod mutandum fuit. nam ἀσταφίδας semel superinfusas ῥίξαις (hoc enim necessario subintelligendum) patet non iam conteri potuisse, sed conterendae erant priusquam infunderentur. — V. 16. Σπέρματα τ' ἐνδάκνοντα σιγήπυος hinc citat Athenae. etiam IX p. 366 D. Sequentia ita edebantur: εἰν ἐνὶ δὲ τρυῆ ὄξεος, ἰκμάζουσα καὶ ὁμοτέρην ἐπὶ κόρσην. ὄριον ἀλμαίην ἄμυσαι, ubi quum τρυῆ verbo suo carere neque reliqua oratio recte procedere videretur, Dindorfius post v. 17 quaedam omissa putabat. Sed verbum quod desideratur facile restitui potest delota in extremo versu 17 interpunctione maxima et ἄμυσαι v. 18, quod Casaubon. ἄρυσαι corrigendum putabat, mutato in ἀνύσαι, ut hic sensus sit: simul aulem humectantes τρυῆ ὄξεος et σκίλλα muriam temperativam perficiant. nam εἰν ἐνὶ est simul, ut εἰν ἐνὶ πάντες, quod aliquoties legimus in Nonni Paraphr. Ev. Ioann. (cf. Thes. Paris.) est σύμπαντες. ¹⁾ praeterea operae pretium est cognatae admonuisse locutionis εἰς ἔν, de qua cf. Blomfield. glossar. Aeschyl. Choeph. 293 et Hermann. ad Eurip. Helen. 1554. Tum sequenti versu corrigendum fuit ὁμοτέρη ἔτι κόρση, ubi quum ἔτι semel corruptum esset in ἐπὶ, ut saepe factum, consentaneum fuit nominativum in accusativum mutari. Ipsum autem illud κόρση quod statui significare σκίλλαν, non mirabitur magnopere qui meminerit Nicandrum Alex. 253 σπειρώδει κόρση σκίλλης dixisse (cf. σκίλλης κόρη Ther. 881, κώδεια σκορόδοιο Alex. 432), quem locum imitatus est Andromachus (ap. Galen. Tom. XIV p. 32 seq. sive ap. Ideler. physie. et med. graec. minor. I p. 138 seqq.) v. 107 seq.:

αὐτίκα δὲ σκίλλην σπειρώδεσιν ²⁾ ἄμμιγα φλοιοῖς
 σταιτὶ περιπλάσσας θάλπε κατὰ φλογιῆς,
 ὄφρα κεν ὀπταλέην τε καὶ οὐ σκληρὴν περὶ κόρσην
 ἐντύναις ³⁾ σποδιῆς ἠρέμα δαιομένης.

1) add. Nonni. Dionys. 31, 281. contra εἰν ἐνὶ τεύχεϊ μίξας Theriac. 652. —

2) Legebatur τριχώδεσιν, quod quum aperte metro adversetur, mirum est ne Idelerum quidem correxisse. scribendum certe erat τριχοειδέσιν. sed hoc epitheton quum non videam quomodo in σκίλλαν cadat, e Nicand. Alex. 253 et 527 correxi σπειρώδεσιν. Sed σκίλλην in σκίλλαν mutare nolui magna deterritus similitum copia, quae prodixerunt Lobeck. ad Phryn. p. 331, 437, 499 et Meinek. Exercit. in Athenae. II p. 4, ad Stephan. I p. 440. — Versu 3 τε omissum erat. —

3) Legebatur ἐντείναις, quod et ipsum corrigendum fuit. σκίλλην ἐν-

Ac similiter Nicander *διπλή*, quae multarum esse rerum potest, nullo addito nomine (quod plerique omnes facere solent) *ventum* significare voluit Georg. fr. VII v. 48. et alibi quoque qui ad definiendam notionem necessarius est genetivum omittere solet. nam *γάστρη* dicit Ther. 106 pro *γάστρη τρίποδος* vel *λέβητος* (Hom., Orph. Lith. 718, Quint. Smyr. 5, 382), *πύλη* Al. 138 pro *πύλη κόλων* (Al. 22), *στομίον* Al. 12 pro *στομίον γαστροῦς* (ut est in Al. 509). — V. 18 libri *ἀμύσαι κερηόσι*. illud modo emendavimus, sed *κερηόσι* etiam vix dubito quin corruptum sit. nam aegre quis sibi persuadeat a *κηρήσω* poetam derivasse, praesertim quum simul concedendum esset perfectum pro praesenti esse positum. nec magis credibile Nicandrum, quum *indigentibus* (sic enim vertunt) significare voluerit, non *κερημένοις* posuisse, quod eo sensu posuerunt Homerus et alii¹⁾, sed activam eius participii formam plane inauditam. his igitur difficultatibus quum istud *κερηόσι* prematur, quidni una addita literula scribamus *κεραρηόσι*, quod vel ipsa re unice commendatur. nam iste non vilis et simplex apparatus non tam *indigentes* cibo cogitare nos iubet quam *cupediis lactatos* homines, servos, opinor, ut Nicander in sequenti quem Athenaeus omisit versu *οἰκουροῖς*, vel simile quid addiderit. ac vid. v. 7 (*βουνιάδας*) — *προσφιλέας* — *οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς* coll. fragm. Georg. XIV, 4 *ἠϊθέοισι πάλαι ποθέουσιν ὀρέξης* et fr. Georg. XIII, 2 *φορέουσι νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα*. Sed propter genetivum *δαίτης* ne quis *κεραρηόσι* spernat, cf. Theocrit. 27, 69 *κεραρημένος εὐνᾶς*, unde etiam de eius modi locis rectius iudicari poterit quales sunt Arat. 1072 *ὄψε δὲ μισγομένων αἰγῶν μήλων τε συῶν τε χάρει ἄνολβος ἀνήρ*, eiusd. 1096 *ἐρχομένου θέρεος χάρει*, Quint. Smyrn. 6, 298 *χαίρω σεῖο κίοντος* etc. — Ceterum de ipso hoc apparatu cf. Ga-

τύνειν ὀπταλέην Andromachus dixit ut Maxim. *περὶ καταρχ.* 115 *χίρην μοι τῆμόσδε συνήρορον ἐντύναιο*, coll. *ibid.* v. 439, 454. De re ipsa cf. Galen. T. XIV p. 50.

1) Alexandrini etiam in indicativo ea significatione utuntur, velut Arat. 4, Theocrit 16, 73 et 26, 18, ad quorum exemplum in Schneidew. Phil. IV p. 548 not. Callimachi fragm. 508 Blomf. constitui sic: *τῷ τοῖων | αἰεὶ κέρηται*. at Meinek. Vind. Strabon. p. 211 not. praestare putat: *καὶ Καλλιμάχος τῷ „τοῖων δεῖν“ κέρηται* miraturque me hoc non vidisse. verum ego iure opinor acquievi in tradita lectione cuius, modo recte interpreteris, eadem sententia est atque quam Meinokius effecit mutando.

len. Tom. VI p. 648 seq.: πολυειδῶς δὲ καὶ ταύτην (τὴν γογγυλίδα) σκευάζουσιν ἄνθρωποι ἄγρι τοῦ συντιθέναι δι' ἄλμης ἢ ὄξους, ὡς ἔχειν εἰς ὅλον ἐνιαυτὸν χρῆσθαι. —

71 4. *Athenae*. IX p. 371 B de staphylyno agens postquam Diphili et Numenii ¹⁾ locos apposuit, ita pergit: Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν φησιν

ἐν δέ τε καὶ μαράθου καυλὸς βαθύς, ἐν δέ τε ῥίζαι
πετραίου, σὺν δ' αὐτὸς ἐπαυχημῆεις σταφυλῖνος,
συρνεῖον, σόγκος τε κυνόγλωσσός τε σέρις τε·
σὺν καὶ ἄρου δριμεῖα καταψήχοιο πέτηλα,
ἣδ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται γάλα.

V. 1. Parum curiose ex verborum contextu evulsum esse fragmentum docet verbi in tribus prioribus versibus defectus. apparet hic quoque Nicandrum muriam aliquam vel cibum descripsisse ad quem apparandum edixerat: ἐν μὲν — εἶεν. cf. Theriac. 937 seqq. — Libri ἐν δέ τε — οὐδέ τι ῥίζαι, quod correxit Steph. Bernardus. Qui bis ἐν δ' ἔτι scripsit Schweighaeus., non cogitavit in eiusmodi particularum iunctura Nicandrum sequi certum usum, a quo quae recedunt non licet temere poetae obtrudi. Nicander ἐν δέ τε dixit Ther. 84, 531, 590, 937, Alex. 430 (ubi bis est in eodem versu ut hic), vel ἐν δέ Th. 103, 530, 564, 577, 591, 601, 710, 841, 860, 939, Alex. 205 (bis), fragm. Georg. V v. 7 (ἐν δέ νυ Al. 410. sed in Th. 885 pro ἐν δέ σύ γε, quod pro vulgato εἰ δέ σύ γε I. G. Schn. posuit, id ipsum scribendum est quod in Comm. p. 168 commendavit, ἣ ἐ σύ γε. nam hoc habemus Ther. 45, 557, 645, 909, Al. 90, 142, 197, 262, 427, 607), vel ἐν καὶ Ther. 946, Al. 329, 564 (ubi male ἐν δέ ἐπαρκεῖς editum, etsi verum praebent codices, quod commendavit iam Herm. ad Orphic. p. 737), Al. 373 (ἐν καὶ που), vel ἐν δέ καὶ Ther. 476 et 592. solum ἐν δέ τε καὶ, quod hic habemus in priore versus parte, alibi non memini me legere, sed satis defensum est simili iunctura σὺν δέ τε καὶ Th. 907 et Al. 259, cui simplex σὺν δέ substitutum Th. 853, 892, 897, fr. Georg. VII v. 60, Th. 843 (σὺν δ' ἄρα), σὺν δέ

1) φύλλων δ' ὄσος ἄσπαρτα, τὰ τ' ἐρρίζωται ἀρούραις | χειμάτος ἣδ' ὀπότεαν πολυάνθεμον εἶαρ ἔκηται κ. τ. λ. ubi offendit perfectum ἐρρίζωται. neque enim plantata sunt ubi hiems vel ver advenit, sed ipsis illis demum plantantur temporibus. scribendum igitur: τὰ τε ῥιζῶται.

καὶ Th. 605, 650, 910, Al. 46, 266, 274, 491, 534, fr. Georg. VII, v. 62, *σὺν δέ τε* Th. 834, 940, Al. 154, *σὺν καὶ* Th. 8, 628, 869, 948, fr. Georg. VII, 36 et 56, fr. Georg. IV, 4 et XIII, 1, Th. 881 (*σὺν καὶ πού*). sed quod in Th. 491 recentiores editores nimis patienter toleraverunt *σὺν τ'* (sic) ὅσον (*σὺν θ' ὅσον* Aldus), mutandum fuit in *σὺν δ'*. nec magis ferendum quod in huius quod cum maxime tractamus fragmenti v. 2 Casanbonus scripsit *σὺν δ' αὐτός ἔτ' ἀνχημῆις* — codd. enim habent *ἐπ' ἀνχημῆιν* —. nam ne hic quidem *ἔτι* unquam deprehendimus additum. contra ubi non coniectivis particulis, sed disiunctivo ἢ poeta utitur, *ἔτι* non sprevit. nam ἢ *ἔτι* habemus Th. 845, Al. 88, et saepius legeremus, si I. G. Schneid. et Lehrsius in Al. 59, 136, 349, 368, 393 codicibus vel editionibus vetustis obtemperare voluissent. nunc autem ἢ *ε* *τε* scripserunt, quod etiam in Al. 232, 306, 441, 568 partim sine codd. in ἢ *ἔτι* mutandum esse non minus certo nobis constat quam Ther. 492 pro ἢ *δ'* *ἔτι* restitui debere ἢ *ἔτι*, quod est etiam in *Andromach. Galen.* v. 131 et *Maneth.* II, 430. Itaque Casanboniano *ἔτ' ἀνχημῆις* praestaret I. G. Schneideri inventum *ἐπανχημῆις* probatum illud I. Fl. Lobeckio in *Schneidew. Phil.* VII p. 208 seq., qui neminem dicit inspecta quae est in F. G. Haynii *Descript. Plant.* vol. VII. tab. 2 eius plantae imagine dubitaturum esse amplius quo consilio *σταφυλῆρος* dici possit squallidus vel horridus, scilicet propter eius radicem multis radiculis transversis obsitam et propter superficiem innumerabilibus lineis iisque spurcis dissectam. Sed si ea est superficies, quidni faciliori etiam quam qua I. G. Schneid. usus est correctione scribamus *ἐπανχημῆις*? (cf. *ἐπιδίψιος* Ther. 436). — V. 4 *δρομεῖα* pro *δρομέα* I. G. Schneid. dictum putabat. sed cf. *Buttm. gr. gr.* § 62 n. 3 extr. et *Hermann. ad. Sophocl. Trach.* 122, quorum neuter aut huius loci meminuit aut Antonini fab. 2 (cf. *fragm. Heterocumen.* III, 2) ipsis sine dubio poetae verbis usi: *φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γεῶν ἑαυτοῖς*, ubi erravit Schaefer. ad *Bos. Ellipsis.* p. 280 *ἡμίσεια* corrigens. — §. *Athenae.* IX p. 372 E: *Νικανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν τῷ δευ-72 τέρῳ τῶν Γεωργικῶν μνημονεύει ταύτης τῆς χρήσεως (i. e. τοῦ ἐσθίου ἐν χειμῶνι κολοκύντας). σικίας ὀνομάζων τὰς κολοκύντας. οὕτως γὰρ ἐκαλοῦντο. ὡς πρότερον εἰρήκαμεν. λέγει δ' οὕτως:*
αὐτὰς μὲν σικίας τμήγων ἄνα κλώσασσι τ' εἴραις,
ἠέρι δὲ ξήρανον· ἐπεγχεμάσαι δὲ καπνῶ,

χείμασιν ὄφρ' ἄν δμῶες ἄλις περιχανδέα χύτρον
πλήσαντες ῥοφέωσιν ἀεργέες, εὐθ' ἄτ' ἀμετρὶ

5 ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεύησιν ἀλετρὶς.

τῇ ἔνι μὲν σικύης ὄρους βάλλον ἐκπλύναντες,
ἐν δὲ μύκην σειράς τε πάλαι λαχάνοισι πλακείσας,
οὐλοτέροις καυλοῖς τε μιγῇ καὶ εὐφροσι ῥίξῃ.

V. 1 libri ἀνὰ — πείραις, quod ferri non posse monuit etiam Volkmann. specim. novae Sibyll. orac. editionis p. 19 extr., qui ἀνὰ κλώσματ' ἐπείραις scribi voluit. at fatebitur vir doctus praestare quod nos dedimus, in quo τὲ sequente δὲ neminem offendet. — V. 2 ξήρανον, quod ex optimo codice Veneto Schweigh. restituit — olim enim legebatur ξήραινον — nolui in ξήρηνον mutare memor Hom. Il. Φ 347 αἰψ' ἀγξηράνη. cf. Lobeck. Paralip. p. 21 seq. qui Nicandrei huius loci oblitus est unum praeter Iliadis versum hym. Hom. in Merc. v. 140 canoni repugnare dicens. Contra χύτρον, quod cum Casaub. I. G. Schn. v. 3 pro χύτρον reposuit, propter ᾱ patet admitti non posse. neque causa fuit, illud cur mutaretur. nam vel sic τῇ v. 6 recte referemus ad χύτρον, sive τῇ adverbium esse putabimus, sive ad χύτρον ita relatum, ut non huius, sed synonymi vocis χύτρα genus sibi vindicaverit. nam quae de hoc schemate acute disputat Nitzsch. ad Odys. T. IV. p. 577 seq. cadant quidem in Nicandr. Al. 4 seq. ποσίεσσιν — ἄτε φῶτας — δαμάξει, sed vix cadant in Arat. 461 seq. (κύκλα) — τά γε κείται ἀλίγκια δινωτοῖσιν, τέσσαρα — αὐτοῖ (i. e. κύκλοι) δ' ἀπλατέες καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισιν, aut in alios poetarum Alexandrinorum locos. ac vide Apoll. Dyscol. de synt. III p. 199, 25 Bekk. aliosque grammaticos veteres apud Nitzsch. l. l. — V. 4 ἔνθα τε μέτρια codd. omnes. Corrigunt μέτρον, sed vel sic vereor ut satis intellexerint, certe qui vertunt *ibique iusta mensura legumina omnis generis infundat molitrix*, non cogitarunt quam non aptum sit quod molitrix facere dicatur quae fecisse ταμίαν quivis exspectaverit. tum quid ἔνθα sibi velit, nemo facile explicet, praesertim quum ἔνθα τε relativum sit, non demonstrativum, ut statuunt (hoc enim est ἔνθα δὲ. cf. Hermann. ad hym. Hom. in Aphrodit. 59), unde simul patet coniunctivum ἐπεγχεύησιν ex ὄφρα suspensum putari non posse. Sed clara opinor loco depravato, de quo silent interpretes, lux affulgebit, simulac v. 5 recte explicaverimus, ubi ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεῖν nihil

aliud significat quam ex infusis in molam ibique contritis omnis generis leguminibus eam parare pultem, quam plerique aptissimo rei nomine πανσπερμίαν sive πανοσπρίαν, alii χέδροπα (cf. Hesych. II p. 1545), Aleman autem (fr. 63 Bergk.) πνάνιον¹⁾ πόλτον appellabat. vid. Athenae. XIV p. 648 B. Hinc facile est ad intelligendum ἀλετριδα a poeta non memorari quasi haec addiderit aliquid ei cibo, quem descripturus est, sed ut hic cibus, qui ex diversis constabat olerum generibus, cum πανσπερμιά sive πανοσπρία comparatur, quae et ipsa ex diversis generibus componebatur. ergo pro ἔνθα τε desideramus vocem aliquam comparativam. Itaque suspicetur aliquis οἶά τε scribendum esse pro ἔνθα τε. sed aliquanto faciliorem auguror emendationem affore loco rite emendata extrema versus parte, ubi Casaubonianum μέτρῳ pro μέτρια repositum nec literarum vestigiis satis respondet nec vero sententiae. nam ingentem leguminum vim a molitrice infundi solitam fuisse docet is ipse, quocum πανσπερμιά comparatur, servorum istorum apparatus (ἄλις περιχανδέα χύτρον πλήσαντες. add. v. 6 seq.). atqui μέτρῳ ἐπεγγεῖν contrarium potius huic significaverit (ut μετρηδὸν ἀφύσσειν Alex. 45 et 203), i. e. modicam infundere copiam. ergo certa coniectura reponimus ἀμετρῶ, quod ne nimium videatur, restrinxisse poetam puto apposito ἄτε (quasi). iam emendato ἄτ' ἀμετρῶ restat ἔνθ, in quo non posse nisi comparativam particulam latere docuimus. quae ecquisnam dubitabit semel monitus, quin εὔτε (εὔθ' ἄτ' ἀμετρῶ) fuerit? id eodem significato quo Nicander (quemadmodum) semel Homerus posuit Il. γ 10: εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, — ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς, saepius Quintus Smyrnaeus. cf. Koechly p. LXXXIII. Duas autem in eadem enuntiatione particulas comparandi habes etiam in Ther. 240, 241. Hoc igitur poeta dicit: — *satis patentem implentes ollam, quemadmodum molitrix quasi innumeram leguminum vim infundit ad condendam πανσπερμίαν. nam cucurbitarum lineas et fungos etc. etc. iniciunt.* — V. 6 Pro σικύης ὄρμους ne quis σικυῶν ὄρ. scribendum fuisse putet, sciat in unius notionis periphraasi singularem numerum saepius

1) Hinc corrige Theognost. Can. p. 23, 5: πνάνιοι, μίγμα παντοδαπῶν ὀσπρέων. scribendum: πνάνιον coll. Hesych. s. πνάνιον, τὸ διὰ γάλακτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν ἠψημένην ἐν γλυκεῖ.

legi, velut apud Homer. Il. ω, 450 δούρ' ἐλάτης (fichtenbalken), Theocrit. 21, 6 ἰχθυός ἀγρευτήρες, Orph. Lithic. 597 ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλειτον ἔθνος θάισει. — V. 7 codd. σίρας. correxit Schweigh. — V. 8 in libris est ἀνλοτέροις κανλοῖς τε μιγήμεναι εὐφαορίζη. I. G. Schneiderus cum Dalechampio dedit οὐλοτέροις, quos sequor, nisi quod non brassicam crispam (οὐλήν. cf. fr. Georg. XVIII v. 3), sed reliquorum omnium cuiusvis generis λαγάνων caules crispas intelligo. Mox μιγῆ ipse conieci (cf. ad fr. Georg. I v. 4). neque enim dubitari posse videtur quin Nicander λάχανα ita in lineas colligi iusserit, ut κανλοὶ et ῥίζαι simul inessent, prout aut illi aut hae essent esculentae. Hinc etiam ῥίζη scripsi in εὐφασ adiectivum latere ratus, quod num recte detexerim ipse dubito. I. G. Schn. ἰσοφαρίζει dedit *sensum* tamen loci nondum se assecutum professus. —

73 6. Athenae. IX p. 395 C: Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειάδων φησί·

καί τε σύ γε θρέψαιο Δρακοντιάδας διτοκεύσας
ἢ Σικελὰς μεγάροισι πελειάδας· οὐδέ φιν ἄρπαι,
οὐδ' ὄφεις ὄστρακέοις λωβήσιμοι ἐξενέπονται.

V. 2 Codd. μεγάροιο. post I. G. Schn. correxit Meinek. Exercit. philol. in Athenae. I p. 29, quorum emendationem eo minus dubitavi recipere, quo saepius tum in aliorum, tum in Nicandri vetustis exemplaribus οἶο et οἶσι confusa videmus. hoc advertere editores debebant in Nicandri Th. 808 εὐτε χαράξῃ (βέμβιξ) ἄνδρα περίξ σίμβλοισι πονεύμενον ἢ καὶ ἀγροῖς, ubi σίμβλοιο dudum coniectura restitui oportuit nunc demum e codd. Veneto altero et fragmento Parisin. enotatum. neque in Th. 833 τοῦ μὲν ὑπὸ πληγῆσιν ἄτ' ἠελίοιο δαμέντος ῥίζαι, σὺν δέ τε φυλλὰς ἀποφθίνει ferri potest ἠελίοιο. nam quum τοῦ ὑπὸ πληγῆσι aperte sit ad trygonem referendum (cf. Th. 235), nisi devictum solem cogitare velis, necessario scribendum est ἠελίοισι δαμέντος ῥίζαι scil. δενδρέον. ἠέλιοι enim sunt solis ictus, ut ap. Dionys. Perieg. 40 ipsumque Nicandr. Alex. 516 ἠελίοισι δαμάζων, ubi eodem modo erratum in cod. P. postremo in Alex. 134 ἀμμίγδην σπεράδεσσιν ἐὔτροχάλοιο λίνιοιο nescio an praestet ἐὔτροχάλοισι. — Quae mox sequuntur V. 2. et V. 3 ita scripta extant in optimo codice Veneto: οὐδὲ φιναρσαι οὐ δὲ φινοστράκει, a quo non multum recedunt reliqui codices, nisi quod in Laurentiano (B) est ὄστράκεος. haec

partim bene, partim secus administravit Heringa, *Observat.* p. 292. nam verissime sine dubio dixit scribendum esse οὐδέ φιν ἄρπαι. sed dum in ultimo versu temptavit οὐδέ φιν ἴρηκες, parum ei prospere res cessit, certe excogitari possunt quae a literarum vestigiis minus recedant. nam quum vel ex *Geoponic.* XIII, 8, 4 constet veteres columbariis infestos habuisse etiam serpentes, non errare mihi videor qui οὐδ' ὄφεις restituendum censeam (contrario errore in *Ther.* 725 pro δέ φιν cod. R. δ' ὄφιν). neque post plurale ἄρπαι positum singulare ὄφεις quicquam offensionis habet. cf. *Lobeck. Element. Pathol.* I p. 262. Serpentes autem consentaneum est non tam columbis adultis quam columbarum pullis et ovis nocere (cf. *Th.* 452 et *Plin. nat. h.* X § 197). itaque ὄστρακείοις scripsi (id ut οὐα significet) memor fragmenti Aeschylei 336 *Herm.* ἀπτήμα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὄστράκειον, i. e. ὠῶν, ut grammatici explicant. ac similiter quae *Nicand. Al.* 296 οὐα ἀνόστρακα vocat, scholiasta ad eum locum appellat ἐνόστρακα (omiss. in *lexic.*). quamquam autem ὄστρακειον in publico usu fuit, non ὄστράκειον, nemo tamen erit qui hoc a Nicandro alienum putet, modo meminerit non solum δένδρον et ὄρον praeter δένδρον et ὄρον communi usu recepta et a Nicandro quoque usurpata fuisse, sed alia etiam similia ad praesentem usum eadem analogia hic illie poetas finxisse. cf. *Lobeck. Elem.* I p. 417 seq. — In ultimo fragmento cod. A habet νωνήσιμοι ἐξεύπονται, quorum hoc verissime Heringa emendavit. sed alterius vocis emendationi ab eodem propositae (νωνήσιμοι i. e. νη—ὀνήσιμοι) praetuli quod minus longe quaesitum videbatur. cf. ἐπιλωβῆς *Ther.* 771 λώβη *ibid.* 773. *Alex.* 227. λωβητήρες *Ther.* 796. λωβήματα *Alex.* 536. λωβήσατο *Al.* 539. —

7. *Athenae.* XIV p. 683 A seqq. Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ 74 *Γεωργικῶν καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὰ ἄνθη καὶ περὶ τῶν ἰάδιων Νυμφῶν καὶ περὶ ῥόδων τάδε λέγει·*

ἀλλὰ τὰ μὲν σπείροις τε καὶ ὅσσ' ὄραϊα φυτεύοις
 ἄνθε' Ἰαονίηθε· γένη γε μὲν ἰάσι δισσὰ,
 ὠχρόν τε χρυσοῦ τε φύην εἰς ὅσα προσειδές,
 ἄσσα τ' Ἰωνιάδες Νύμφαι στέφος ἄγνόν Ἰωνι

5 Πισαίοις ποθέσασαι ἐνὶ κλήροισιν ὄρεξαν.

ἦνυσε γὰρ γλούνηνδε μετεσσύμενος σκυλάκεσσιν
 Ἀλφειῶ, καὶ λύθρον ἐῶν ἐπλύνατο γυίων
 ἐσπέριος Νύμφησιν Ἰαονίδεσσι νυχεύσων.

- Ἀντὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλάστας,
 10 τάφροις τ' ἐμπήξειας ὅσον διπάλαιστα τελέσκων·
 πρῶτα μὲν, Ὠδονίηθε Μίδης ἅπερ Ἀσίδος ἀρχὴν
 λείπων ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἡμαθίοισιν
 αἰὲν ἐς ἐξήκοντα πέριξ κομόωντα πετήλοις·
 δεύτερα Νισαίης Μεγαρηίδος, οὐδὲ Φάσηλις,
 15 οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρον ἀγασσαμένη ἐπιμεμφής,
 Ἀθηαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα.
 Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλῶν' εὐρυυρίζου καπέτοισι,
 πολλάκι δὲ στέφος αὐτὸ κορυμβήλοιο φυτεύσαις
 Θρασκίῳ ἢ ἀργωπὸν ἢ κλαδέεσσι πλανήτην·
 20 βλαστοδρόπει δὲ χύτ' οἷα καὶ ἐς μίαν ὄρσειο κόρησιν
 σπεῖραν ὅπως σπυρίδεσσι νεοπλέκτοισι καθάπτων,
 ὄφρα δύο κροκόωντες ὑποζυγέοντε κόρυμβοι
 μέσφα συνωρίζωσιν ὑπερφιάλοιο μετώπου,
 χλωροῖς ἀμφοτέρωθεν ἐπηρεφές πετάλοισι.
 25 Σπέρματι μὲν κάλυκες κεφαληγόνοι ἀντελέουσιν
 ἀργήεις πετάλοισι, κρόκῳ μέσα χροισθεῖσαι,
 ἃ κρίνα, λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγγονται αἰοιδῶν,
 οἱ δὲ καὶ ἀμβροσίην, πολέες δέ τε χάσμ' Ἀφροδίτης.
 ἤρισε γὰρ χροίῃ· τὸ δὲ που ἐπὶ μέσσον ὄνειδος
 30 ὄπλον βρωμήταο διεκτέλλον πεφάτισται.
 Ἴρις δ' ἂν ῥίξῃσιν ἀγαλλιάς, ἢ θ' ὑακίνθῳ
 αἰαστῇ προσέοικε· χελιδονίοισι δὲ τέλλει
 ἀνθεσιν ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν· ἢ τ' ἀνὰ κόλπω
 φυλλάδα νηλεῖην ἐκχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ
 35 εἶδαντ' ἡμύουσαι αἰεὶ κάλυκες στομίοισι·
 σὺν καὶ ἅπερ τ' ὄξεια χροῖῃ λυχνίς, οὐδὲ θρυαλλίς,
 οὐδὲ μὲν ἀνθεμίδων κενεὴ γηρύσεται ἀκμή,
 οὐδὲ βοάνθεμα κεῖνα, τὰ τ' αἰπύτατον κάρη ὑψοῖ,
 φλόξ τε θεοῦ ἀυγῆσιν ἀνερχομέναις [γαν]άουσα.
 40 Ἐρπυλλον δ' ἐφύδροισιν ἐπ' ἀμβώνεσσι φυτεύσεις,
 ὄφρα κλάδοις μακροῖσιν ἐφερπύζων διάηται
 ἠδὲ κατακρεμάησιν ἐφιμείρων ποτὰ Νυμφέων.
 Καὶ δ' αὐτῆς μήκωνος * * * * *
 * * * * *
 * * * * * [μήκωνος] ἀπὸ πλαταγώνια βάλλοις·
 ἄβρωτον κώδειαν ὄφρα κνώπεσσι φυλάξῃ.

- 45 φυλλασιν ἢ γὰρ πάντα διοιγομένησιν ἐφίξει
 ἔρπετά, τὴν δὲ δρόσοισιν εἰσκομένην βοτέονται
 κώδεαν, καρποῖο μελιχροτέρου πλήθουσαν.
 θρίων δ' οἰχομένων ἕεα μὲν φλόγες, ἄλλοτε ῥιπαὶ
 πῆξαν σάρκα τυπῆσι· τὰ δ' οὐ βάσιν ἐστήριξαν,
 * * * * *
- 50 οὔτε τί πη βρώμην ποτιδεγμένα· πολλάκι δ' ἴχνη
 στιφροῖς ὠλίσθησαν ἐνιχρίμψαντε καρείοις.
 Ἄδρύνει δὲ βλαστὰ βαθεῖ ἐν τεύχεϊ κόπρος
 σαμψύχου λιβάνου τε νέας κλάδας ἢδ' ὅσα κήποις
 ἀνδράσιν ἐργοπόνοις στεφάνους ἐπιπορσαίνουσιν·
- 55 ἢ γὰρ καὶ λεπταὶ πτερίδες καὶ παιδὸς ἔρωτες
 λεύκη ἰσαίόμενοι, σὺν καὶ κρόκος εἶαρι μύων,
 κύπρος τ' ὄσμηρόν τε σισύμβριον, ὅσα τε κοίλοις
 ἄσπορα ναομένοισι τόποις ἀνεθρέψατο λειμῶν
 κάλλεα, βουφθαλμόν τε καὶ εὐειδὲς Διὸς ἄνθος,
 60 χάλκας, σὺν δ' ὑάκινθον ἰωνιάδας τε χαμηλὰς
 ὀρφνοτέρας, ἃς στύξε μετ' ἄνθεσι Περσεφόνηα·
 σὺν δὲ καὶ ὑψηλὸν τε πανόσμεον, ὅσα τε τύμβοι
 φάσγανα παρθενικαῖς νεοδουπέσιν ἀμφιχέονται,
 αὐταὶ τ' ἠιδέας ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι
- 65 τηλόθεν ὀξύτερησιν ἐφελκόμεναι χροίῃσι.
 πᾶς δὲ τις ἢ ἑλένειον ἢ ἀστέρα φωτίζοντα
 δρέψας εἰνοδίοισι θεῶν παρακάββαλε σηκοῖς,
 ἢ αὐτοῖς βρετάεσσιν, ὅτε πρῶτιστον ἴδωνται·
 πολλάκι θέλκια καλὰ, τοτὲ χρυσανθὲς ἀμέργων,
- 70 λείριά τε στήλησιν ἐπιφθίνοντα καμόντων,
 καὶ γεραὸν πώγωνα καὶ εὐτραπέας κυκλαμίνους,
 σαύρην θ', ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἡγεσιλάου.

Haec apud Dindorfium ut scripta sunt qui legit, et alibi se sentiet difficultatibus impeditum et interdum dubitabit adeo num in una et continua narratione versetur. Et fuerunt sane qui frequentibus etiam lacunis hos versus deformatos putarent, ut I. G. Schmeiderus post v. 26, post v. 39, post v. 42, post v. 52 excidisse quaedam sibi persuasit. A quorum opinione ego quidem ita recedo, ut praeter duos locos nihil fragmento ad sermonis continuitatem deesse putem, modo quaedam rectius corrigantur quam factum adhuc est non perspecto quod Nicander in hac ecloga secutus est

consilio. Hoc enim in illa florum coronariorum enumeratione poeta agit, ut simul doceat quomodo singuli flores in hortis optime proveniant. itaque violas serendas et ubi adultae sint alio transferendas (v. 1 sqq.), rosarum surculos fossis infigendos (v. 9 sq.), hederæ ramos in scrobibus plantandos (v. 17 sq.), serpyllum certis locis ponendum (v. 40 sq.), alios flores in vasculo colendos (v. 52 sq.) esse præcipit, unde facile est ad intelligendum, etiam quæ v. 25 sqq. de liliis, v. 31—39 de iride aliisque quibusdam floribus, v. 43 seqq. de papavere memorantur, ita a poeta huic enumerationi intertextæ fuisse, ut hi quoque flores quomodo optime proveniant docuerit. Ad hanc autem quasi normam, quæ e pluribus locis apparuit, ubi singulas partes exegerimus, et emendari quaedam poterunt certius et bis tantum patebit fragmenti continuitatem lacuna interruptam esse. — Ceterum quum priorum criticorum conamina emendandi G. Dindorfius diligenter enumeraverit, ad eius editionem remittendi sunt si qui accuratius cognoscere volent a quantis vitiis sensim Nicandri verba ad integriorem formam revocata sint. equidem nisi ubi opus sit non afferam. —

V. 1. ἄλλοτε μὲν σπείροις voluit Meinekios, philol. exercit. in Athenæe. specim. II p. 40. quod recte haberet si deinceps poeta diceret quid alias faciendum violis aut qui alii præter violas flores serendi sint. nunc autem de violis quæ dicta sunt opponuntur v. 9 ἀντὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμενο βλάστας. in iis autem quæ præcesserunt vix aliud Nicauder monere potuit nisi hoc, in hortis flores etiam colendos esse, quorum alii alia ratione producantur. — In eodem versu non intelligo quid sit ὡς ὠραῖα, quod eodd. habent. corrigo ὅσῳ ὠραῖα. violas non serendas solum in hortis, sed transferendas etiam quæ in seminario adultæ sint præcipit. σπείρεσθαι violas etiam Theophrastus monet, hist. plant. VI, 6, 11. — Libri ἀνθη, contra epicorum usum, qui ἀνθεῖ I. postulat. cf. Spitzner. de vers. heroic. p. 174 et 225. Ob eandem causam in Ther. 339 revocabimus vulgatum ante I. G. Schn. χεῖλε ὑπ' ἀζαλέης et ibid. 422 scribemus δέρε' ἵππων. contra recte scriptum εὐαλθέ' ἀρωγὴν Alex. 326 itemque verum præbent codices ab editoribus tamen non intellectum in Alex. 478: ἀμφὶ δὲ μήλοις ἀνθεὰ τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίξει, quæ mirum est tamdiu tolerari potuisse, quum manifestum sit scribendum esse ἀνθεῖ ἅτε („quasi quidam flores“), ut Ther. 178 δοιοὶ δ' ἐν σπυρίοισιν ὑπερφάινουσι

μετώπου οἶα τύλοι. eademque correctio adhibenda ibid. 510: φύλλ' ἄτε νισσέντα περικλυμένοι φέρουσα (ubi nunc legitur φύλλα τε) coll. v. 533: ἦτε καθ' ὕλην οἶας θ' ἐρπύλλοιο περὶ ῥάδικας ἀέξει. Ceterum ἄνθε' Ἰαονίηθε recte Meinekius explicat *flores Ionia Eliaca ortos* collato Hesiodico Μοῦσαι Πιερίηθεν et Virgiliano *pastor ab Amphruso*. poterat similia ex ipso afferre Nicandro: Alex. 235 κείνο φυτὸν Κρήτηθεν, ibid. 368: Λιβύηθε ῥίζας, Theriac. 707 ἐν κεράμῳ νεοκμηῆτι καμινόθεν, ibid. 876: ἀπὸ Μήδων κάρδαμον. nec desunt apud alios. cf. Theocrit. 24, 110 Ἀργόθεν ἄνδρες, Arat. 1094 ἠπειρόθεν ἀνήρ, Callimach. in Del. 284 Δωδώνηθε Πελασγοί, Orph. Argon. 129 Μόψον Τιταρήθεν, quae apposui ut errorem notare G. Hermannii Opusc. T. VI p. 219. solis concessum prosae orationis scriptoribus hunc usum dicentis. ac nescio an non aliter explicari possit Homer. Odys. δ, 10 Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος. — *ιάσι* nove dictum pro ἴοις, sed non praeter analogiam. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 443. non recte dissentit Volkm. com. epic. p. 66. — *V. 4.* De ἄσσα τε, quod pro simplici relativo est — nam quae memoraturus erat duo violarum genera iam proposuit — cf. Hom. Il. K, 208. ita ὅστις τε est Il. ψ, 43, ἥτις τε Callim. in Dian. 229, ὄτεω τε Hom. Od. β, 114, ὄτεων τε Od. κ, 39. Ceterum hunc et sequentem versum Athenae. etiam p. 681, d respicit. De Nymphis Ionidibus Meinek. citat Pausan. VI, 22, 7. — *V. 6.* Libri χλοῦν ἦν δε. χλοῦνην correxit Casaubon., τε Schweigh. ultimum merito non sufficere visum Meinekio qui Schweighauseri ne memorata quidem coniectura versum excidisse probabilius statui dicit. Sed nescio an coniunctis elementis scribi praestet χλοῦνηνδε. nam quum ἀνύειν εἰς τινα significare possit *pervenire in locum quo quis versatur*, poetae rariora captanti et eius modi consideranti exempla, cuius sunt Hom. Il. 24, 338 Πηλείωνάδ' ἐκέσθαι et Apoll. Rhod. 3, 647 νέσθαι ἀντοκασιγνήτηνδε, licuit ἦνυσε χλοῦνηνδε eo ponere significatu, ut esset: *ad apri latibula pervenit, cuius vestigia canum auxilio in Alphci ripa persecutus erat.* — *V. 7* sustuli comma quod post γυίων fuit. aliter enim ἐσπέριος non habet quo referatur. nam cum νυχεύσων iungi non posse patet. — *V. 8.* non assentior neque L. Dindorfio Thesaur. Paris. V. p. 1619 Νύμφαις σὺν Ἰ. corrigenti neque Meinekio l. l. I p. 50 et ipsi Νύμφαις cum νυχεύσων iungenti et dativum verborum εὐνηθῆναί τινι, κοιμηθῆναί τινι analogia defendenti. imo Νύμφαις nectendum cum ἐπλύνατο et aquά

significat ut Ther. 623, Al. 65, 128, 164, 266, 321. ac monet Pausanias l. 1. in Ionidum Nympharum πηγῇ λουμένοις καμάτων τε καὶ ἀλγημάτων παντοίων λάματα esse. —

V. 9. Sequuntur rosae, quas seri vetat consentiens Theophrast. hist. plant. VII, 6, 6 p. 213 Schn. φύεται μὲν οὖν ἡ ζοδωνιὰ καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος. — οὐ μὲν ἀλλὰ διὰ τὸ βραδέως παραγίνεσθαι. κατακόπτοντες τὸν κaulὸν φυτεύουσιν. Ceterum ἀκανθοβόλον hinc citat Eustath. ad Hom. p. 1295, 9, quod editores monere neglexerunt. — V. 10. Pro ὁδὸν quod est in codd. pulchre Meinek. emendavit ὄσον. eundem autem non ausim sequi τελίσκων corrigentem, etsi etiam in Alex. 583 τελέσκει expellendum fuit, ubi I. G. Schn. ex suis libris τελίσκει restituit, neque alius usquam locus extare videtur quo τελέσκειν legitur (nam in Callimachi fragm. 434 ἴν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκειν, quod Lobeck. ad Buttmann. p. 60 attulit, τέλεσκειν non est a τελέσκω, sed pro τελέεσκειν, ut in Nicand. Al. 583 et in Callim. hym. Art. 123). at quinquies apud Nicandrum legimus similiter a κορέω (Al. 195, 114, 263, 311) formatum κορέσκω, Alex. 225, 360, 415, 553, 565, ubi codices non mutant. Ipsum autem illud διπάλαιστα τελέσκων. nisi v. 9 pro βλάστιας scribendum βλαστά (cf. ad. v. 52), explicabimus ut Homericum illud δίπτυχα ποιήσαντες, λεία δ' ἐποίησεν (Il. 12, 30) etc., neque intelligemus de spatio inter binos rosarum surculos relinquendo, ut Meinek. voluit, sed de surculi cuiusque altitudine. nam illud qua tandem voce indicatum sit? quamquam Varro non διπαλαιστους, sed palmares surculos fieri iubet de re rust. I, 34, item Didymus in Geopon. XI, 18, 2. at Plin. nat. hist. XXI, §. 21 de surculis quaternum digitorum longitudine aut ampliore loquitur. — V. 13. ἐν ἐξήκοντα temptavit Valcken. ad Herodot. VIII, 138, quod probat Schaefer. ad Long. p. 404 et necessarium putavit etiam Meinek. sed ἐς defendi potest coll. Lobeck. ad Phryn. p. 410. — V. 15. Sequor Schweighauserum ἀγασσαμένη conicientem pro ἀγασσαμένης. nam sensus est: non speruendae ob rosas suas neque Phaselis neque ea urbs quae ad Lethaei undas sita Dianam Leucophryn ita venerabatur ut ab ea sibi nomen inderet. Sed αὐτῇ non muto. nam καὶ αὐτός, οὐδ' αὐτός, ἢ αὐτός saepe Nicander ita posuit ut sit atque adeo, neque adeo, aut adeo. cf. Theriac. 854, 879 (ubi male offendit Steph. Bernardus non memor Alexiph. 405 et 427), fragm. Georg. I, 2; V, 2; XV, 3. —

V. 17. Transit poeta ad hederam, ubi libri in κλώνες consen-

tiunt quod in κλῶνας mutavit Casaubon. equidem putaverim librorum κλῶνες nihil esse nisi κλῶν' (cf. Bast. com. pal. p. 763 seq. Wordsworth. ad Theocrit. p. 48), quo recepto pro ἐϋρρορίζου scribendum fuit ἐϋρρορίζου, quod firmabis Theophrasti verbis h. pl. III, 18, 9 ἅπας κίττος συνεστραμμένος ταῖς ῥίζαις καὶ ξυλώδεσι καὶ παχείαις. (simile vitium in Apoll. Rhod. 4, 269 sustulit Meineke.) — V. 18. vereor, ne nodum in scirpo docti viri quaesiverint. apparet enim facile στέφος non coronam significare, sed ipsam iam florentem hederam. nam ut v. 1 violas non serendas solum in hortis, sed etiam adultas plantandas poeta dicit, sic mox hederæ surculos, mox hederam adultam iam et florentem plantari iubet. Ac similiter Nicander in Ther. 897 μελιλώτιο νέον στέφος profecto non coronam ex meliloto recens nexam, sed ipsum florens melilotum significare voluit. Tum κορυμβήλοιο alibi non repertum nomen non certum hederæ genus significare cum I. G. Schn. arbitror, sed hederam in universum, quemadmodum ipsum unde illud descendit κόρυμβος imprimis ad hederaceorum calycum fasciculos refertur (Plin. nat. hist. 16, 146). ac ne opus quidem est ut pro substantivo κορύμβηλος habeatur, quum adiectivum esse possit ad κισσοῦ v. 17 relatum et corymbis abundantem significans, ut ὕδρηλός et alia dicuntur ap. Lobeck. Prolegom. Pathol. p. 108 seq., inter quæ est etiam καπνηλός, ab uno usurpatum Nicandro, Ther. 54. (nam propter accentum non dubitandum. cf. Lobeck. l. l.). Sed si cui nude positum adiectivum displicuerit, sciat saepius ita Nicandrum præcedentis substantivi memoriam renovare solo posito adiectivo aut participio, ut Al. 77 (πίον), 333 (πηγνυμένοιο), 365 (ἀθροισζομένοιο), 575 (ὀλοοῖο), quæ res vel Lobeckio (Paralip. p. 117) fraudi fuit in Al. 44, ubi ἐϋτριβι non neutrum est, sed dativus ad τίτανον referendus. nam pro ἐϋτριβίης (Al. 328) poetæ licuit ἐϋτριψ dicere ut ipse νεοσφάξ (fr. Georg. I, 1) et νεοσφαγής (Ther. 101) et alii similia saepe variarunt. — V. 19. Dindorfius codd. retinuit scripturam θράσκιον ἢ ἀργωπόνη, cuius priorem partem Iacobsius emendare studuit, Additam. animadv. in Athen. p. 359 scribens θρώσκοντ', quod contulit cum Eryc. in Anthol. Palat. VII, 36, 2 σκηνίτης μαλακούς κισσός ἄλοιτο πόδας. ego in tanta rei obscuritate optimum ratus quam paucissimas mutare literas, Θρασκίω scripsi, i. e. dum Thrascias spirat (coll. Thueyd. 3, 23 ἐπηλιώτου ἢ βορέου) sive verno tempore. nam Thrasciam quum non omnes eum appellaverint ventum, qui media regione est inter se-

ptentrionem et occasum solstitialem (Plin. n. h. 2, 120), sed etiam Zephyrum (Theophr. de vent. 42), Zephyrus autem ver inchoet (Plin. 16, 93), apparet Nicandrum nihil aliud dixisse nisi verno tempore plantandam hederam esse. ac legitur in Geopon. XI, 30 hederam φυτεύεσθαι — ἀπὸ καλανθῶν Μαρτίων. Sed reliqua non opus est coniecturis temptari, dum recte legantur in hunc modum: ἢ ἀργωπὸν ἢ κλαδέεσσι πλανήτην. Ubi ἀργωπὸν — quod ut κοιλωπὸς (i. e. κοῖλος, Eurip. Iph. Taur. 263. contra κοιλώπαιες ἀνγαί Nicandr. Alex. 442 conferendum cum ὄφθαλμοὶ εὐωποί, χαίτη εὐθριξ et similibus ap. Lobeck. Paralip. p. 371 sq. et p. 536), κυανωπὸς (i. e. κυανὸς sive κυάνεος, Andromach. Galen. v. 155), πυρσωπὸς (i. e. πυρσός, Marcell. Sidet. 49), σκολιωπὸς (i. e. σκολιός, Maxim. περὶ καταρχ. prooem. a Dubnero invent. v. 3 et Maneth. IV, 78), αἰθωπὸς (i. e. αἰθός, Maneth. IV, 166), κυανῶπις (θάλασσα, Claudian. fragm. Gigantom. 1, i. e. κυανή), κελαινῶπις (νεφέλα, Pindar. Pyth. I, 7), μελαινῶπις (σηπεδών, Marcell. Sidet. 64) etc. a simplici voce non differt nisi forma exquisitiore — Nicander primus et solus, opinor, finxit ad significandum hederæ id genus, quod λευζὸν κιττὸν Theophrastus hist. plant. III, 18, 6 et Dioscorid. hyl. II, 210 p. 328 appellant, ut κλαδέεσσι πλανήτην eum significare κισσὸν puto quem ἔλικα Theophrastus et Dioscorid. vocant. certe haud inepte κλαδέεσσι πλανήτης appellari is potuit κισσός, quem μήκει τῶν κλημάτων reliquis hederæ generibus præstare Theophrastus dicit. l. l. §. 7 p. 115. hinc patet simul Θρήμιον, quod pro Θράσιον I. G. Schn. reponi voluit, verum non esse. nam Θρακίαν Theophr. l. l. helicis speciem dicit (add. Plin. n. h. 16, 149). Utraque autem vox, et ἀργωπὸν et πλανήτην, ad στέφος κορυμβήλοιο ita a poeta relata est, ut priori vocabulo, non, uti debebat, alteri accommodaretur, qualia sæpe legi constat (cf. Jacobs. l. l.). Nicander autem tum alibi admisit, tum in Theriac. init. μορφάς τε σένη τ' ὀλοφώια θηρῶν ἀπροιδῆ τύπαντα. Postremo propter insolitam vocalæ ἦε mensuram cf. fragm. Heteroeumen. ap. Athenae. III, p. 82: αὐτίχ' ὃ γ' ἢ Σιδόεντος ἦε Πλείστου ἀπὸ κήπων. Numen. ap. Athenae. VII p. 295 B (cf. ibid. p. 328, A) ὕκην ἢ κάλλιχθην ἦε χρομίν, ἄλλοτε δ' ὀρφόν. Maxim. περὶ καταρχ. 127 εἰ δέ τε δεύτερον ἡμαρ ἦε τρίτον ἰθύσειεν. — V. 20. quod libri habent βλαστοδρεπιδεχύτοιο Scaliger et Canterus correxerunt sic: βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι (vel δ' ἐν τοῖο), quod non dubito quin de pampinatione intel-

sive ἔγειρε. — V. 21. σπείραν ὑπὸ non intelligo, certe non video quo iure vertant: *sportam ex viminibus nuper textis adapta*. reposito σπεῖραν ὅπως clara sunt omnia. erecta in altum germina loro circumplicari vult ne replicentur, quemadmodum ob eandem causam fiat sportis recens plexis. — V. 22. Libri: ἐπιζυγέοντε κορύμβοις. ultimum emendavit Canterus κόρυμβοι scribens, primum nihil esse dicit Meinekius et ἐπιζυγέ' ὄντε aut ἐπίζυγες ὄντε corrigi iubet. at de forma quidem vocis dubitari nequit quam satis opinor firmant verba συζυγεῖν, ὁμοζυγεῖν, ἑτεροζυγεῖν, ἰσοζυγεῖν, (Theriac. 908, ubi significatio est transitiva, non ut in reliquis eius generis compositis intransitiva, quae tamen huic quoque loco facillime restitui potest scribendo ἰσοζυγέοντ' ὀδελοῖσιν pro ἰσοζυγέων ὀδελ.). ego de significatione potius dubito. nam quae ita loro circumplicata sunt germina non ἐπὶ ζυγῶ, sed ὑπὸ ζυγῶ esse videntur. itaque ὑποζυγέοντε corrigo. Pro κροκόωντες ne quis optet κροκόεντες (ut Theocrit. epigr. III κροκόεντα κισσόν. add. idyll. I, 31), legat mihi Lobeck. Rhemat. p. 186. — V. 23. feliciter Meinekius emendavit μέσφα συνωρίζωσιν. hederæ ramulos poeta usque ad ipsos corymbos astringi loro iubet. —

V. 25. Sequuntur *lilia*. nam haec intelligenda esse manifesta docet horum florum descriptio v. 26, ut exputare non possim, cur I. G. Schneiderus ante v. 27 unum et alterum versum excidisse dixerit qui sequentium florum notitiam prioribus iungeret. Sed lilia quoque non aliam ob causam memorat Nicander nisi ut doceat quomodo optime proveniant. hinc pendet vocis σπερματίνην (ita enim codd. habent) emendatio, quam parum dextre editores affectabant, ut Casaubonus σπερματικὴν κάλυκες κεφαλὴν corrigi iussit de reliquis securus, Fiorillo σπερματικαὶ κάλυκες κεφαλῆγονοι ἀντέλλουσι suasit, I. G. Schneiderus σπερματικὴν κάλυκες κεφαλὴν γόνοι ἀντέλλουσιν edidit, quod γόνοι in γόνῳ mutato nuper admodum de novo commendavit Iust. Florian. Lobeckius in Schneidewini Philol. VII p. 267. Scribendum potius σπέρματι μὴν, quo recepto sana sunt omnia (neque enim futurum ἀντέλλουσι falsum est, a Brodaeo tamen mutatum in ἀντέλλουσι). nam lilia ubi *e semine* proventura poeta dicit, nihil aliud dicit atque lilia serenda esse. Atque hoc certe concedit fieri posse Theophrast. hist. plant. VII, 13, 4 — παραβλαστάνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς εἰζῆς· ἕνια δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερώως, οἷον ὅ τε ἀνθήρικος καὶ τὸ λείριον, postquam II, 2, 1 dixit: τῶν δὲ

φρυγανωδῶν καὶ ποωδῶν τὰ μὲν πλεῖστα ἀπὸ σπέρματος ἢ ῥίζης, τὰ δὲ καὶ ἀμφοτέρως (βλαστάνει), ἕνια δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βλαστῶν, — ῥοδωνία δὲ καὶ κρινωνία κατακοπέντων τῶν καυλῶν. — φύεται δὲ ἡ κρινωνία καὶ ἡ ῥοδωνία καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος, etc.: quae sequitur Plinius nat. hist. XXI §. 24. Praeterea ad firmandam coniecturam meam Nicandrum moneo ubi ad novum quoddam genus transeat, solere quidem particulis *καὶ μὴν καὶ* (Ther. 51, 145, 520, 896, 921, Alex. 64) vel *καὶ μὴν* (Ther. 66, 76, 334, 822, 863, Alex. 179, 554, 584) uti, sed uti tamen etiam simplici *μὴν* Ther. 828 aut *μὴν* ibid. 630. ¹⁾ *Κεφαληγόνοι* autem (hoc enim accentu notandum videtur, non, ut hucusque editum, *προπαροξυτινῶς*) nemo, sat scio, mutare in animum induxisset, qui meminisset similiter Nicandrum in Alex. 433 dixisse *μήκωνα κεβληγόνον*. ²⁾ — *V. 26. ἀργήεις* contra criticorum libidinem mutandi defendit Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 16, pro *ἀργήεντες* (idque pro *ἀργήεσσαι*) positum docens. adde I. Fl. Lobeck. quaestion. Ionic. p. 50 et Aug. Lobeck. Element. Pathol. I p. 5 not. — *V. 28. πολέες δέ τε* scripsi. fuit enim *δέ γε*. cf. Alex. 36 sq. *τὴν μὲν τε κλείουσι μισκτόνον*, — *οἱ δέ τε πορδαλιαγχές*. adde Ther. 245, 280, 432, Alex. 439. in Alex. 241, *μόλις δέ γε* — *ἰήλαι*, plurimi codices *δέ κε* habent quod male sprevit cum I. G. Schneidero Lehrsius. — *V. 29.* Eandem rem poeta tractat Alex. 406 seqq. —

V. 31. In loco de *iride* aliisque quibusdam floribus, ad quos transit poeta, statim ab initio negotium facessunt quae libri manuscripti ita dabant corrupta: *ἴρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγαλλιάση δ' ὑακίνθω αἰαστιῇ προσέοικε*. haec Sopingius ad Hesychii glossam *ἀγαλλίς· ὑακίνθος* ³⁾ ἢ *θηραλλίς*, ἢ *ἀναγαλλίς* correxit in hunc modum: *ἴρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγαλλίδι ἢ δ' ὑακίνθω αἰ. πο.*, eamque correctionem exi-

1) ἢ *μὴν* (nam sic scribendum, non ἢ *μὴν*) est in Alex. 264 et Ther. 550, γὰρ *μὴν* Ther. 817. — *Ναὶ μὴν καὶ*, de quo admonuit Lehrs. Quaest. Epic. p. 322, restituendum etiam in Anonymi Theriac. apud Galen. Tom. XIV pag. 100 seqq. v. 16 et 40.

2) Aliud est *κεβλήγονος Ἄτρουτώνη*, quod dixit Euphorion ap. schol. Nicand. l. l. cfr. fragm. 159 Mein.

3) contra diversa ab hyacintho *ἀγαλλίς* est in hym. Homer. in Cer. 7 et 426.

mie probarunt Ruhnkenius et Vossius ad hym. Homer. in Cer. 7, probarunt Schweighaeuserus et Dindorfius, Fixius autem in Thes. Paris. I. p. 155 neminem fore auguratus est qui in posterum Sopringii „certissimam coniecturam commoveat.“ Iure tamen assensum cohibuit I. G. Schneiderus. cui enim non mirum videatur quod iris cum hyacintho comparetur propter radicem i. e. propter rem levem parumque in oculos incurrentem, praesertim quum mox v. 30 sq. additum legamus, in quo maxima utriusque floris similitudo cernitur, φυλλάδα νηλέην utrique propriam. Itaque I. G. Schneiderum potius sequerer, qui ex Dalechampii versione („iris radicibus lasciviens“) correxit *ρίζησιν ἀγαλλομένην*, si ea correctione aliud simul mendum tolleretur. Ut enim nunc res est, hic de iride locus cum reliquis non cohaeret, quum non appareat, cur hunc quoque florem poeta memoret. Huic rei indicandae inserviisse puto vocem *ρίζησιν*. dixit enim Nicander, nisi egregie fallor, ut lilia e semine sparso, ita iridem e radice optime proventuram esse. Itaque corripo: *ἶρις δ' ἄν ρίζησιν*, ad quae e v. 25 supplendum *ἀνατελέει*, cuius indicium praebet illud *ἄν* pro *ἀνατελέει* positum ex usu Homericō. Deinde *ἀγαλλιᾶση δ'* mutandum in *ἀγαλλιᾶς, ἢ δ'*. nam etsi iste flos ab aliis *ἀγαλλίς* dicitur, potuit tamen poeta eundem appellare *ἀγαλλιᾶδα*, ut saepe nomina in *ις* et *ιας* sine ullo dicuntur discrimine. cf. Lobeck. Prolegom. Pathol. p. 464 sqq. Iam quum *ἀγαλλίς* iridis species esse videatur, recte iungi potuit *ἶρις ἀγαλλιᾶς*, ut Homerus iunxit *βοῦς ταῦρος, σῦς κάπρος, ὄρνιθες αἰγυπιοί*. Aratus 1119 *βόες πόριες*, ipse Nicander Alex. 60 *ὄρνις στρουθός*. — V. 32. *αἰαστῆ* neque Aeanteum significat, ut Dalechampius et Casaubonus statuisse videntur, neque ab adiectivo *αἰαστός* deducendum cum Schaefero, sed recta via venit ab *αἰάζω* et *lamentatorem* significat (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 71). eum ne quis potius *αἰακτῆν* dicendum fuisse putet, similiter ab *εὐάζειν* formata sunt *εὐασμα, εὐασμός, εὐαστής, εὐαστήρ, συννεαστήρ, εὐαστειρα*. — Postquam autem poeta nihil dixerat nisi similem esse *ἀγαλλιᾶδα ὑακίνθῳ*, addit simul quo differant: *etsi* ¹⁾ *folia illa habet e nigro rubescencia*. sic enim recte Schweighaeuserus interpretatus est coll. Athenae. XIV p.

1) nam eo sensu haec enuntiatio priori adiuncta est per simplicem δὲ particulam, ut etiam *καίπερ τέλλουσα* dici potuisset, fore ut in Homer. Iliad. A 243. Od. δ, 374.

652 F: *χελιδονίας καλεῖσθαι τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας.* (de *ἰσοδραμεῦσα* cf. Meinek. ad Comicor. fragm., Vol. III p. 382). ergo hyacinthum Nicander non eum in animo habuit, quem μέλανα dicit Theocrit. X, 28, πορφύρεον Euphor. fr. 36 et Pancrat. ap. Athenae. p. 677, F. sed fortasse violaceum (cf. Voss. ad hym. in Cerer. p. 5) aut alium quempiam diversi ab agallide coloris. nam multa florum genera colore quidem inter se diversa veteres eodem hyacinthi nomine indicavisse constat. Iam vero v. 33 sq. poeta istam quam indicaverat inter agallidem et hyacinthum similitudinem accuratius definit. quae duplex est, nam primum uterque flos effundit *φυλλάδα νηλείην*. sic enim ingeniose Schweigh. correxit librorum scripturam *φυλλάδα νηλείην* suumque illud interpretatus est de folio gladii speciem referente. alluisse enim poetam Homericis illi *νηλεῖ χαλκῷ*. Unum tamen est in quo vix assentiare viro docto. nam quum a *νηλειῆς* formandum fuisset *νηλειή*. hoc ille sprexit ob foedum ut dicit hiatus (quem tamen defendere poterat Alex. 347 *τριπετὴ ἐν πέτασι μέλαις*) et *νηλείην* derivandum dicit a *νηλεός* quod alibi non legatur. hoc quidem parum firmum esset contra Schweighaeuseri opinionem argumentum. gravius est quod cum *νη-* composita adiectiva femininum non habent, praeter unum illud *νηπιός* (nam *νηγάλιος* et si qua alia femininum habent, derivata sunt, non ipsa cum *νη-* composita), quod ob hanc ipsam causam dubitandum est num ex *νη-* et *εἶπειν* ortum sit. Itaque reiciamus oportet femininum *νηλείην*, et quum aliquid certe tribuendum sit accentui a libris tradito (*ἠλείην*), Nicanderum putabimus a *νηλειῆς* formasse accusativum *νηλείην* Aeolum more, quos *θυσμῆνην*, *κνυλοτέρην*, *ἐφρονέσσην* dixisse retracto simul accentu Choeroboscus tradit in Bekkeri Anecd. p. 1233. cf. Ahrens. de dialect. Aeol. p. 113. ac similiter Nicander Alex. 171 *ἀγλεύκη θάλασσαν* dixit pro *ἀγλευκῆ*. — Sequitur alterum in quo agallidis et hyacinthi similitudo cernitur, v. 34 sq., *ὄσπίγονοι δὲ | εἶδοντ' ἠμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι*, quae pulchre explicuit Voss. ad hym. Cerer. p. 5. — His expositis apparebit *αἶ τ' ἀνὰ κόλπῳ*, quod v. 33 libri habent, ferri vix posse, praesertim quum *αἶ* relativum esse nequeat nec, si demonstrativum est, *τε* recte habeat. itaque *ἦ τ'* reponendum censeo, quod aptissimum huic loco, quo quae antea in universum dicta erant de similitudine horum florum poeta probaturus est singillatim. cf. *ἦ γὰρ* v. 55 et Alex. 82, *ἦ γὰρ δὴ* Alex. 6 et 36. — V. 36. Dindorfius retinuit librorum scripturam

quae talis est: *σὺν καὶ περ τοξία χροῖῃ λυχνίς*. quae ut recte emendantur, ante omnia quaerendum erit quale verbum *λυχνίδι* adiunctum cogitari poeta voluerit. id quum non addatur, non est dubitandum quin ex antecedentibus supplendum sit *ῥίξῃσιν ἀνατελεῖ* (ut saepe Nicander ubi novum quid per *σὺν καὶ* vel aliter adnectit, verbum suppressit utpote e superioribus supplendum, etsi interdum paulo remotius. vide modo v. 62 et Ther. 747, 797, 815), eademque subintellecta notione etiam sequentia recte interpretabimur sic: neque *θρυαλλίς* neque *ἀνθεμίδων ἀκμή* neque *βοάνθημα* etc., ubi e radicibus educta erunt, dicentur *κενεά* (i. e. nullius pretii). nam *γηγρύσεται* cur cum Meinekio in *γηγρύσεται* mutandum sit causam non video. Quodsi iste huius loci sensus est, patet non satisfacere quod Meinekios proposuit: *σὺν καὶ πέρ τ' ὄξεια χροῖῃ λυχνίς* „simul etiam quantumvis igneo colore lychnis.“ accedit quod *καὶ πέρ τε* pro simplici *καὶ περ* nemo dixisse videtur. At Meinekii paululum immutata coniectura scribi licebit: *σὺν καὶ ἄπερ τ' ὄξεια χροῖῃ λυχνίς*, ut sensus sit: simul etiam e radice optime educetur lychnis, quae colore suo oculos quasi prouigil. nam *ἄπερ τε* notum ex Aeschyli Choeph. 375 Herm. *τοῦτο διαμπερὶς οὐς ἴκεθ' ἄπερ τε βέλος*. — V. 39 *φλόξ δὲ* libri, quod cum Schweighausero in *φλόξ τε* mutandum erat: aliter enim non οὐ *γηγρύσεται κενεή*, ut debet, suppleri posset, sed supplendum esset *γηγρύσεται κενεή*. Tum libri habent *ἀνερχομένης ἄουσα*, quorum admodum difficilis emendatio, quum quemnam potissimum florem *φλόγα* veteres nuncupaverint non constet. inter flores ver nuntiantes referunt Theophrast. hist. pl. VI, 6, 11 (cf. Athenae. XIV p. 680 E) et Plin. nat. hist. XXI, §. 64, et *ἄνοσμον* esse iidem dicunt, Theophrast. l. l. et Plin. XXI, §. 59. nomen tamen consideranti hic flos aliquam cum solis orientis radiis similitudinem habuisse videatur. Itaque postquam priores editores vel *ἀνίουσα* scripserunt e Canteri emendatione, quod Schweigh. interpretatus est *φλόξ redeunte solis splendore id est (?) redeunte vere oriens*, I. G. Schneiderus autem non putavit ut videtur recipi posse nisi indicata post hunc versum lacuna, vel Dalechampium secuti sunt *φλόγα* non diversam a solsequio indicantem vertentemque: *φλόξ quae redeuntem Dei splendorem sequitur*, ut *ἄμ' ἰούσα* legi voluisse videatur, — primus certiore emendandi viam ingressus est Meinekios qui *φλόξ δὲ θεοῦ ἀγγῆσιν ἀνερχομένου ἰσάζουσα* corrigi posse putabat. Hanc ego viri ingeniosissimi coniecturam sequerer,

nisi quam excidisse syllabam metrum docet faciliori ratione ex fuga retrahi posse putarem scribendo: φλόξ δὲ θεοῦ ἀνγῆσιν ἀνεροζομέναις γανάουσα, ubi ἀνγῆσιν γανάουσα dictum est ad normam Homericī χιτῶνες στίλβοντες ἐλαίῳ (Il. σ, 596), quod Nicander etiam Ther. 511 imitatus est: ἄνθεα δ' ὕσγίνῳ ἐνερεύθεται i. e. ut ὕσγίνῳ infecta. Pro γανάουσα autem ne quis γανόουσα scribendum fuisse dicat, habemus etiam γλοάουσα Ther. 30 et πελάουσα Alex. 498, neque presse in hac re posteriores epici Homeri usum secutos esse docet Lobeck. Rhemat. p. 176 sqq. — Unum restat quod moneam. nam φλόγα Theophrast. hist. pl. VI, 6, 11 p. 215 non e radicibus produci, sed σπείρεσθαι dicit, quoniam eius radices sint ξυλώδεις. at primum non uno loco Theophrastus indicat quae de planta aliqua valent in certa quadam regione, eadem non cadere continuo in regiones omnes. tum ipsa qua poeta usus est dicendi ratio (οὐδὲ — κενεὴ γηρύσεται ἀκμῆ) docere videtur recessisse Nicandrum ab alius cuiuspiam sententia qui thryallida, anthemida et flammulam e radicibus produci vetuerit.

V. 40. ubi de serpyllo poeta agit, Dindorfius retinuit librorum mss. scripturam hanc: ἔρπυλλον δὲ φριάλευσι τ' ἐν βώλοισι φντεύσεις, ad quae emendanda auxilium petendum e v. 42, ubi serpyllum dependere dicitur aquam petiturum. ergo editiore aliquo loco Nicander plantari voluit. itaque primum ἐπ' ἀμβώνεσσι scribendum censeo, de qua voce grammaticorum omnium praeter Apollon. Cit. schol. in Hippocrat. p. 10 Dietz. testimonia conguessit Nauck. de Aristoph. Byz. p. 186. Deinde a Casanbono sumendum puto ἔρπυλλον δ' ἐφύδροισιν. Ceterum priorum coniecturis non uno nomine praestat R. Merkelii haec: ἔρπυλλον δ' ἐν φρικαλέοις βουνοῖσι φντεύσεις. — V. 41 διάηται, quod olim Canterus suaserat pro δλαχται, postea subministravit cod. Venetus. de verbi forma cf. Hom. Od. ζ, 131 λέων — ὕμενος καὶ ἀήμενος. — V. 42 Libri: ἡὲ κατακρημασι (vel κατακρημασισιν). illud in ἡδὲ cum I. G. Schneidero mutandum fuit, alterum autem nescio an non mutandum sit. nam etsi praesens κρημάω non sit nisi ex aliquanto serioribus Nicandro scriptoribus enotatum (cf. Lobeck. ad Buttmann. p. 224), tamen etiam σκεδάω pro σκεδάννυμι nemo adhuc legit nisi in Nicandri Alex. 583, quod autem κατακρημῶν poeta eo posuit sensu, quo κατακρημασθαι dici solet, verbi generum tam-late patet apud Nicandrum commutatio, ut peculiari loco tractanda sit. Sed si tamen

mutandum aliquid, prae Schweighauseri *κατακρεμάσθαι* aut I. G. Schneideri *κατακρεμέθαι* (??) malim quod specie paulo remotius, revera multo facilius, quippe unius literulae mutatione effectum: *κατ' ἄκρ' ἐλάγησιν* i. e. *κατελάγησι τὰ ἄκρα* sive *ramulos* (cf. Theocrit. XV, 112 et Maxim. *περὶ καταρχ.* 490).

V. 43. Sequitur de *papavere* locus, in quo statim ab initio offendit quod non additum est quomodo papaver educendum poeta velit. nolim enim quisquam Nicandrum hoc egisse v. 52 putet. nam et principio hoc tradi poetae consilio unice consentaneum fuit, et illo concessio tamen post v. 52 certe statui lacunam oporteret. Sed v. 43 quum hoc quod desideramus restitui corrigendo vix possit, notandam putavi lacunam a *μήκωνος* incipientem, ceterum nihil mutans, ne *αὐτῆς* quidem, cui cum Schweighausero Dindorfius *αὐτῆς* substituit. sed cf. ad v. 15 extr. — V. 45. Libri: *φυλάσσειν γὰρ πάντα διοιγομέναισιν*. Porsonus correxit *φυλλοσινῆ γὰρ*, a Dindorfio receptum. sed quum foliorum mentione aegre careamus, praefero non minus facilem Schweighauseri emendationem: *φυλλάσιν ἢ γὰρ*, de qua ipse eius auctor dubitavit iniuria, *φυλλάς*, ut collectivum vocabulum, pluralem vix admittere ratus et *ἢ γὰρ* mediae orationi insertum moleste ferens. atqui legerat *φυλλάδες* in Alex. 374 et *ἀβλεμές ἢ γὰρ* Alex. 82 (*δὴ γὰρ* Al. 187). *Διοιγομένῃσιν* autem esse puto: statim ubi apertis calycibus proveniunt et sese evolvunt. Ceterum etsi leve, monendum tamen etiam hoc, *διοιγομέναισιν* contra poetarum Alexandrinorum usum scriptum fuisse, qui dativum plural. declinationis primae non in *αισι*, sed in *ῃσι* terminant. cf. K. Lehrs. in Seebod. archiv. fuer philol. u. paedag. II (1825) p. 235 seqq. et Koechly. proleg. ad Quint. Smyr. p. LI. huic canonī qui repugnant loci in Theriac. et Alexiph. admodum sunt pauci. nam *αισι* non legimus nisi Ther. 373 *γλήναισιν* (quod annuentibus bonis codicibus in *γλήνεσσι* mutandum suavit Koechly ad Maxim. v. 11), et Theriac. 647 *ἀρπέξαισιν*, quod et ipsum nemo *ἀρπέξῃσιν* scribere dubitabit qui toties apud Nicandrum - *ῃσι* legerit. hinc iudicandum etiam de huius eclogae vers. 8 et 70. Nee in -*ῃς*, sed in *αις* eosdem dativos Nicander terminasse videtur. cf. vv. II. ad Al. 356, 624, 40. Ther. 865, 867. hinc iudicandum de huius eclogae v. 39. — V. 46. Meinekius forsan reponendum dicit *ῥόδοισιν ἐτίσσομένην*. cui non assentior. nam v. 51 foliis decerptis caput papaveris solis ventorumque ictu *στιφρόν* fieri dicit adeo ut insecta

bitror. nam eodem modo ¹⁾ Nicander Alex. 135 a κόρη finxit κορσεῖον.

V. 52. Accedimus ad ultimam huius eclogae partem, quae est *de floribus in testa colendis*. neque enim dubium esse potest quin recte I. G. Schneiderus e Dalechampii versione („vasculo“) correxerit τεύχει pro eo quod libri habent τάχει. nec magis dubitari potest quin male I. G. Schn., quocum Dindorfius fecit, post v. 51 posuerit interpunctionem mediam, post v. 52 maximam, quo sententia de fructu papaveris continuetur et v. 53 demum novam doctrinam poeta exordiat. Hac autem instituta ratione quum ad κλάδας desideraretur verbum, ante v. 53 I. G. Schn. lacunae signa ponere coactus fuit. Verum quum poeta post ea, quae de papavere hucusque dixit, vix potuerit de producendo optime papavere loqui — nam haec quum summa ei esset, principio hoc dicendum fuisse monuimus ad v. 43 —, apparet consideratius egisse qui post v. 51 punctum posuerint. Quamquam ne sic quidem emendate scriptus locus. nam quod libri habent, ἀδρύνει δὲ βλάστα βαθει̃ ἐν τ. καρπὸν σαμψύχου, iure Schweighausero displicuit propterea, quod βλάστα dicantur ἀδρύνειν καρπὸν σαμψύχου, quandoquidem sampsuchum nemo *seminis* vel *fructus* causa colat. neque Nicander flores quos enumerat ob semen vel fructum commendat, sed propter coronas inde nectendas (ac vide Dioscor. III, 4, p. 387: σαμψ. εὐώδης — πλεκομένη καὶ εἰς στεφάνους), et tametsi etiam de papaveris fructu admonuit, hoc tamen fecit obiter. imprimis autem vocem καρπὸν suspectam reddit quod sequitur λιβάνου τε νέας κλάδας, quae manifesto docent, βλάστα quoque pro accusativo, non pro nominativo esse. Itaque καρπὸν quum corruptum esse videatur, correxi κόρος, quod vel propter ἀδρύνει aptissimum est. praeterea βαθει̃ scribendum putavi pro βαθει. nam illud huic rei magis convenit. nec βλάστα ferendum erat, sed βλαστὰ exarandum cum Dindorf. in Thes. Paris., ut φυτὸν, ῥυτὸν, ποτὸν (at in Alex. 59 μυελόεντα πότον scribendum fuit, non ποτόν, quo etiamnum editiones foedantur) et alia dicuntur. ipsam vocem interpretes et Dindorf. l. l. firmarunt Hesychii auctoritate: βλάστα, βλαστήματα, nescii eandem vocem legi in Alex. 332, falso tamen et ibi accentu. praeterea vide

1) nam κόρη ν ἀπέκοψεν Nicander Ther. 131 dixit cum aliis. cf. Spitzner ad Iliad. π, 302 et Naeke de Callim. Hecal. p. 113.

ad v. 10. Postremo Meinek. exercit. phil. in Athenae. I p. 51 malle se dicit ἐνὶ τεύχεϊ pro ἐν τεύχεϊ, qua forma non utantur in hac versus sede poetae Alexandrini. Et dixit sane eodem versus loco Marcell. Sidet. 74 ἐνὶ τεύχεϊ, at rectius tamen de hac re videtur Koechly praef. ad Quint. p. lxxix iudicare, ut ἐν tenendum censeam (praesertim mutato βαθεὶ in βαθεῖ) aliis etiam similibus Nicandri locis firmatum. cf. Ther. 873 νέον τ' ἐν βότρυνσι κλήμα. Alex. 94. πόροις δ' ἐν νέταρι καὶ τὰ. ibid. 129, 347, 369, 493, 547, unde cum libris melioribus etiam Alex. 49 et 68 restituam πόροις δ' ἐν, et in Ther. 368 τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης. adde Ther. 87 ὀλίγω ἐν βάμματι κάμπην. ibid. 667. at in Ther. 83 λίπει ἐν φύλλα κονύξης, recte habet, quemadmodum etiam Ther. 519 ποτῶ ἐν, Alex. 142 γλύκει ἐν, Alex. 144 καμάτω ἐν, Al. 315 μέσῳ ἐν exarandum pro eo quod editiones habent ποτῶ ἐνί etc. In universum autem patet, quam a Quinto observatam legem Koechly monet, eadem se obstrinxisse Nicandrum. — V. 53. κῆποι libri, quod in κήπῳ vel κήποις mutandum fuit. alioquin enim flores qui v. 55 seqq. enumerantur, carent verbo suo, quod est ἐπιπορσαίνουσι στεφάνους. nam quos hic in vasculo colendos flores poeta dicit, coronarios esse vel certe pro corona omnes, patet e v. 63, v. 67, v. 72, etiam si idem non constaret ex Athenaei verbis p. 683, A: Νικάνδρος καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὰ ἄνθη κ. τ. λ. Hinc simul perspicitur, quod v. 53 scriptum est ὅσα ita intelligendum esse ac si scriptum esset ὅσα ἄλλα, quemadmodum ἄχθεα μυρία γαίης Nicander dixit Ther. 9, sed καὶ ἄλλα ἄχθεα intellexit. — V. 56 libri: λευκὴ ἰσαιομένοιεν καὶ κρόκος, quod bene correxit Schweigh. e Pausan. II, 10 §. 5: τὰ δὲ (τοῦ παιδέρωτος) φύλλα — φύλλοις ἂν λευκῆς μάλιστα εἰκάζοις τὴν χοιραν, nisi quod temere sprexit ἐν καὶ κρόκος, praefereus σὺν καὶ κ. nam ἐν καὶ, simul vel praeterea habes etiam Alex. 373. — V. 57 ὄσμηρόν τε, quod codd. omittunt, Schweigh. supplevit ex epitom. C et Eust. ad Odys. p. 1504. 41: τῆς δὲ ὄσμῆς παρὰ γωγόν ἐστι τὸ ὄσμηρόν. Νικάνδρος· σισύμβριον ὄσμηρόν. Ibidem codd. κ' οἶα οἶς vel κοῖα οἶς, quod emendavit Porsonus. Ceterum etsi hos flores sponte nasci dicit in pratis, facile tamen pro se quisque intelliget eosdem etiam in hortis coli voluisse Nicandrum. aliter enim non recte v. 53 κήπους memorasset. — V. 58. Libri νεομένοισι. Casaubon. ναομένοισι scripsit, melius Schweigh. et Meinek. ναιομένοισι ex Alex. 515, de quo cf. Lobeck. Rhem. p. 353. — V. 59

εὐώδεις Διὸς ἄνθος libri. at Theophrasto hist. plant. VI, 6, 2 p. 212 Schm. et Plinio nat. hist. XXI, §. 59 testibus iste flos ἄνοσμος est et colore tantum placet. hinc Dalechampius in versione *inodorum* potius posuit. et hanc quidem notionem non posse poetae restitui facile Schweighausero concedo non solum propter metrum, sed etiam propter rem ipsam. nam si inodorum Διὸς ἄνθος, cur Nicander alia non memorata virtute inter flores coronarios commendaverit? Sed quidni scribamus εὐειδέης? certe Schweighauseri rationem, aliud Theophrastum, Nicandrum aliud in animo habuisse ἄνθος quod Διὸς vocatum fuerit, vereor ut quisquam probet. — V. 60. Librorum scripturam *χάλκας* Casaubonus in *χάλχας* mutari voluit, quod est sane magis usitatum floris nomen (cf. Athenae. p. 682, A.). sed novimus tamen etiam *χάλκειον* florem, item *χάλκιμον* et *χάλκιανθον* (cf. I. G. Schneid. ad Theophrast. T. II p. 487) a nostro fortasse non diversum. ac vide Lobeck. Elem. I p. 528. — V. 61. ἄς τύξε libri. a se emendatum et codice B etiam firmatum explicat Voss. ad hym. in Cer. p. 7. — V. 62. ὑψήεντα πανόσμεον cod. Venet. (reliqui *πανόσμιον*). sed quum v. 64, qui cum hoc aretissime coniunctus est, nominativus legatur, idem casus hic quoque reponendus, quod fecit Meinek. scribendo ὑψήέν τε πανόσμεον. Eodem modo corruptus Ther. v. 585: σπέρματα βουπλεύρον τε καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσου, quod quum in enumeratione ultimum sit, cui quidem copula detrahi nequit, scribendum σπέρμα τε. item in Ther. 724 unice verum puto ἔγμα τε, non ἔγματα. — V. 64. codd. αὐταί τ' ἡϊθεαί. sed cur anemona potissimum ἡϊθεαί vocentur nemo facile dixerit. silent interpretes vulgatam retinentes scripturam, ego donec meliora edoctus ero, Nicandrum αὐταί δ' ἡϊθείας scripsisse putabo, ultimum ut ab ἐφελκόμεναι pendeat. in quo αὐταίς vi sua non caret. nam ut modo dixerat poeta φασγάνοις indui τύμβοι in honorem virginum recens mortuarum, ita nunc ipsas virgines etiamnum viventes anemonarum coloribus alliei monet. — V. 65 pro χοιήσιν in exemplaribus nonnullis se legisse φιλοχοιαῖς ipse annotat Athenaeus. ceterum ultimae voci et hic et vv. 17 atque 24 subtraxi *ν* ophelc. cf. ad Ther. 477. — V. 66. καὶ δέ τις malebat Meinek. causam non video. — V. 68 βρετέσσιν Lobeckio scribendum videbatur, Rhem. p. 316 not. 43. nam id etiam apud Oppianum legi. at ne hoc quidem, utpote apud Nicandrum, necessarium arbitror. Sed pro ἄ τε πρώτιστον cum Meinekio reponendum ὅτε προ. cf. Ther. 379 ὅτε πρώτιστα πέ-

φανται. — V. 69. *θέλκια* quale florum genus sint nescimus. requiri autem aliquem florem patet, ut aperte erraverit Schweighaeuserus *θέλκτρια* corrigens. quasi vero qui antea memorantur flores *θέλκτρια* non sint. Hoc nomine praestat Scaligeri inventum *θ' ὄλκια* (ex Plin. nat. hist. XXVII, §. 90, ubi *holcum* plantam habemus), sed τὲ non ferendum. ego ab omni mutatione abstinendum puto, quum ne copulam quidem addi necessarium putem. cf. Alex. 94, 300, 353, 513, 583. — Mox τὸ τε libri. quod Schweigh. dubitanter coniecit (τοτέ) unice verum est. sic enim ubique post *πολλάκι* vel *ἄλλοτε* poeta *τοτέ* vel *ὄτε* infert. idem vitium in Alex. 234 recto sustulit Lehrsius. — Ceterum cf. Diosc. IV, 57 p. 546: *χρυσανθέμω* — τὰ εἶδωλα στεφανούσιν. add. Plin. n. h. XXI, 168. — V. 70 quum in codicibus sit *λιρίας τε*, non improbabilis Meinekii suspicio est Nicandrum hic *λίρια* scripsisse, de qua forma ipse Meinekius egit Exercit. in Athenae. II p. 39. nec temere hoc poeta fecisse videbitur, sed ut ipso nomine hunc florem ab eo distingueret *λειρίω*, cuius v. 27 mentionem fecerat. Fortasse tamen ne voluit quidem lilii aliquod genus indicare et *λείρια* illud generali posuit sensu, quo *ἄνθη* in universum significat (cf. Theriac. 543 et Steph. Thesaur.). certe Theophrast. hist. plant. VI, 8, 3 florem, quo uti soleant *περὶ τοὺς τάφους*, non lilium dicit, sed *πόθον*. — V. 71. *γεραὸν πώγωνα*, quod libri habent, iam olim in offensus fuit viris eximie doctis, Casaubono et Salmasio, quorum ille *καὶ γε τράγιον πώγωνα*, melius hic (cf. Exercit. Plin. p. 863) *καὶ τράγιον πώγωνα* corrigi iussit. quippe notus est *τραγοπώγων* flos, contra *γεροντοπώγων* praeter Ioann. Gorraeum, qui in Definit. medic. a tragopogone accurate distinxit, nemini notus. itaque non dubito quin Gorraeus ex hoc Nicandri loco sumum illum *γεροντοπώγωνα* ita effluerit, ut fictum non inepte¹⁾ a se nomen transtulerit ad florem aliquem sibi notum, cuius quod apud veteres fuerit nomen nesciverit. Quid igitur? quum *γεροντοπώγων* in rerum natura nusquam extitisse videatur, concedendumne in Casauboni aut Salmasii sententiam? Non credo, immo ubi *πώγωνα* Nicander dicit, ipsum illum quem Casaubonus et Sal-

1) Noverat vir doctissimus Nicandreum *ἵππειον μάρραθρον* Ther. 596 (i. e. *ἵππομάρραθρον*), *ἵππειον σέλινον* Ther. 599 (i. e. *ἵπποσέλινον*), *ἵππειον λειχίνα* Ther. 945 (i. e. *ἵππολείχηννα*), *χαμηλὴν πίτυν* Ther. 841 (i. e. *χαμαίπιτυν*) aliaque plurima.

masius desiderabant τραγοπώγωνα intellexit, quem γεραὸν appellavit propter colorem. nam πώγων ille *canus* est. ita enim Theophrast. hist. plant. VII, 7, 1 p. 239: — ἔχει — ἐξ ἄκρον μέγαν τὸν πώγωνα, πολιόν, ἀφ' οὗ καλεῖται τραγοπώγων. Iam tametsi γεραὸν propter rem ipsam aptissimum est, habet tamen aliquid dubitationis propter formam. neque enim solent epici voce γεραῖος uti media correpta, sed hac mensura ubi opus est, γεραρός dicunt, et ubi οῖος et similia dicunt diphthongo correpta, ipsam tamen diphthongum non mutant. veruntamen etiam in Archestrati fragment. ap. Athenae. I p. 29 B scriptum invenio: ἤδη χρὴ γεραὸν, πολιόν σφόδρα κραῖτα φοροῦντα οἶνον — πίνειν, quam scripturam non Athenaei solum codices, sed Eustath. etiam firmat ad Odys. p. 1449, 15. — In eodem versu quod legitur εὐτραπέας alibi non repertum et ipsum corrigunt editores, Casaubonus εὐπρεπέας, Schweighaeuserus εὐστραφέας. sed vellem hic quoque non obliti essent verborum novatorem fuisse Nicandrum, apud quem quae leguntur dictiones solitariae cavendum ne nimis cito reiciantur, si et rei ipsi et analogiae conveniunt. quod cadit etiam in istud de quo agimus vocabulum. nam quum εὐτερπέας dici potuisset, quod usitatum et tritum fuit, Nicander adiectivum Homericum aoristo secundo ἔτραπον (pro ἔτερπον) assimilare maluisse videtur eadem ratione qua alii ἀδρακῆς, εὐτραφῆς, εὐστραφῆς, εὐπιθῆς ipseque fortasse Nicander εὐβραχῆς (sic certe in Alex. 298 cod. Goetting. et fragm. Parisin.) dixerunt pro ἀδρακῆς, εὐτρεφῆς, εὐστρεφῆς, εὐπειθῆς, εὐβρεχῆς. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 575 sqq. —

75 8. *Athenae*. II p. 51 D. Νίκανδρος δ' ἐν Γεωργικοῖς ἐμφανίζει καὶ ὅτι πρότερον τῶν ἄλλων ἀκροδρύων φαίνεται (τὸ σκιάμινον), μορέην τε καλεῖ τὸ δένδρον ἀεὶ ὡς καὶ οἱ Ἀλεξανδρεῖς·

καὶ μορέης, ἣ παισὶ πέλει μελλιγμα νέοισι
πρωτὸν ἀπαγγέλλουσα βροτοῖς ἠδεῖαν ὀπώρην.

eodem arboris nomine Nicander etiam Alex. 69 usus est. ad versum secundum cf. Plin. nat. hist. 15, 97. —

76 9 et 10. *Athenae*. II p. 54 D.:

λόπιμον κάρυόν τε

Εὐβοέες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο,

Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς. Haec qui ex solo noverat Athenaeo Eustathius ad Odys. p. 1863, 52 satis negliger ita exscripsit: — τὸ λόπιμον κάρυον παρ' Εὐβοεῦσιν, ὃ μετεξέ-

τεροι κάρυον (sic) λέγουσι κατὰ Νίκανδρον. is igitur λόπιμον pro adiectivo habuit. falso. nam cf. Dioscorid. I, c. 145: αἱ δὲ Σαρδιαναὶ βάλανοι, ἃς τινες λόπιμα ἢ κάστανα καλοῦσιν. non verior autem altera videtur quam verba admittunt interpretatio praelata ab editoribus: „lopimum ac nucem Euboeae incolae vocabant.“ nusquam enim legitur λόπιμα Εὐβοϊκά (sive λόπιμοι Εὐβοϊκοί. nam etiam masculinum in usu fuit), sed ubique κάρυα Εὐβοϊκά, quod quum propter vocis κάρυον significationem generaliore aliquid habeat ambigui, vix opinor usu receptum fuisset, si apud eosdem homines alterum etiam nomen fuisset usitatum. nec recte quis Euboeensibus λόπιμον nomen vindicaverit ex Hesychii glossa λόπιμα, κάστανα, οἱ δὲ Εὐβοϊκά. Itaque vereor ne quid in his epitomatores Athenaei turba-verint, Nicander autem castanearum nomina, quae apud alios alia fuerunt, enumerans quum λόπιμον nomen memorasset nescio cui proprium populo, ita fere dixerit: — ὃ μὲν λόπιμον, κάρυον δὲ Εὐβοίης κ. τ. λ. cf. Ther. 414 ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον. Ceterum inter ista nomina etiam Ποντικὸν fuisse apparet ex Athenaei II p. 53, B: ὅτι Ποντικῶν καλουμένων καρύων, ἃ λό- 77 πιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. ubi propter alterum Athenaei locum Casaubonus Εὐβοϊκῶν corrigi voluit pro Ποντικῶν. et sunt sane alibi Ποντικά sive κάρυα Ποντικά non castaneae, sed avellanae (cf. Nielas. ad Geoponic. X, 68). verum Xenophon quoque Anabas. V, 4, 29 quae in Ponto versans invenit κάρυα ita describit, ut dubitari non possit quin castaneas intellexerit. cf. I. G. Schneid. ad Alexiph. p. 162.

11. et 12. Athenaei. II p. 60 F. seq.: φύονται δὲ οἱ μύκητες γη- 78 γενεῖς καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιοι ὀλίγοι· οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγονται. — Νίκανδρος δ' ἐν Γεωργικοῖς καταλέγει καὶ τινες αὐτῶν εἰσὶν οἱ θανάσιμοι λέγων

ἐχθρὰ δ' ἐλαίης

βοιῆς τε πρίνου τε δρυός τ' ἀπὸ πήματα κεῖται,
οἰδαλέα ξύγκολλα βάρη πνιγόμεντα μυκήτων.

φησὶ δὲ καὶ ὅτι

συχέης ὅποτε στέλεχος βαθὺ κόπρω

ὁ κακκρύψας ὑδάτεσσιν ἀειναέεσσι νοτίλοισ,

φύσσονται πυθμέσιν ἀκήριοι· ὧν σὺ μύκητα

θρεπτόν μὴ τι χαμηλὸν ἀπὸ δίξης προτάμοιο.

(τὰ δ' ἄλλ' οὐκ ἦν ἀναγνῶναι.)

79 — καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις,
φῆσιν ὁ αὐτὸς Νικάνδρος ἐν τῷ αὐτῷ.

V. 2. ἔπι voluit I. G. Schneider. ad Alexiph. p. 251, quo non opus est. — V. 4 συκῆς δ' idem ibidem. et desiderari particulam adversativam manifestum est. sed potuit in initio versus esse ἀλλὰ cum συκῆς aliquo epitheto. — V. 5. ἀεινάεσσι codd. (nisi quod B ἀεινάεσσι) et Eustath. ad Il. p. 906, 20: τοῦτῳ (τῷ κτεάτεσσι) δὲ συνεξέδραμε καὶ τὸ ὑδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ ὕδασι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Γεωργικοῖς, οἷον ὑδάτεσσιν ἀεινάεσσι νοτίζοις. cf. Lobeck. Element. I p. 425. — V. 6 seq. interpungebatur: ὧν σὺ μύκητα θρεπτόν, μή τι χαμηλόν, ἀπὸ ῥ. π. Ante haec quaedam excidisse cum Schweigh. statuerunt I. G. Schn. et Lehrs. sine causa. ipsa autem illa verba ita interpretatur Schweigh.: *quorum tu fungum esculentum minime spernendum a radice praecides*. at θρεπτόν ut nutritibile significare possit, ita tamen non continuo significabit ἐδώδιμον sive esculentum. tum quae causa sit cur voci novam affingamus significationem, quum in vulgari eaque formae convenienti acquiescere liceat? nam ut verbo dicam, θρεπτόν significat τὸ τῆς συκῆς (sive potius τοῦ τῆς συκῆς στελέχους) θρέμμα sive alumnus. Porro non dicit hunc fungum *minime spernendum* — nam μή τι posuit, non οὐ τι —, sed vetat fungum *proxime a trunco ficus praecidi*. — V. 9 καί κε Schweighaeuseri suspicio inutilis. nam καί τε Nicandro usitatum. ac vulgatum firmat Eustath. ad Il. p. 1017, 20: ἔτι χρήσις μυκήτων καὶ παρὰ Νικάνδρῳ ἐν τῷ καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις ἢ ἀφεύσαις ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. qui ἀφεύσαις e sua videtur coniectura apposuisse parum necessaria et iniuria a Schweighaeusero commendata. nam Nicauder putandus est fungos alio aliquo cibo incoqui voluisse, velut carne (Plin. n. h. 22, 99) aut piris quibus strangulandi vim fungis detrahi veteres putabant. cf. Dioscor. II p. 33 et 336. alii pirorum folia in eandem rem commendant velut Diosc. l. l., alii pirorum pediculos, ut Plin. nat. hist. 22 §. 99 et Celsus V p. 283 extr. Targ. —

80 13. Athenae. II p. 71 D. de ἐγκεφάλῳ φοίνικος agens: Νικάνδρος Γεωργικοῖς

σὺν καὶ φοίνικος παραφυάδας ἐκκόπτοντες
ἐγκέφαλον φορέουσι νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα.

Primo versu reduxi librorum lectionem παραφυάδας cui Dindorfius substituerat παραφνιάδας, credo, ne metrum rueret. at vide Lobeck.

Proleg. Path. p. 439 n. coll. Alex. 14 et 506. ipsam autem vocem hic non tam stolonem quam gemmam in palmarum cacumine ortam significare apparet ex eis quae interpretes ad Xenoph. Anab. II, 3, 16 disputant. —

14 et 15. *Athenae*. III p. 72 A. *Νίκανδρος ἐν Γεωργικοῖς*· 81

σπείρειας κνάμον Αἰγύπτιον, ὄφρα θερείης
ἀνθέων μὲν στεφάνους ἀνύης, τὰ δὲ πεπτηῶτα
ἀκμαίου καρποῦ κιβώρια δαινυμένοισιν
ἐς χέρας ἠιθέοισι πάλαι ποθέουσιν ὀρέξης.

5 ῥίζας δ' ἐν θοίνησιν ἀφεψήσας προτίθημι.

ῥίζας δὲ λέγει Νίκανδρος τὰ ὑπ' Ἀλεξανδρέων κολοκάσια καλούμενα·
ὡς ὁ αὐτὸς·

— κνάμου λέψας κολοκάσιον ἐντμήζας τε.

82

V. 1 de producta in κνάμον ultima syllaba cf. Alex. 362. — V. 2. στεφάνους ἀνύης. cf. *Athenae*. p. 73, A: γίνεται δὲ ὄντως ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτικόν. — V. 3 καρποῦ κιβώρια sunt lobuli i. e. folliculi sive siliquae fructu pleni, ut Homerus Od. ι, 196 δέπας οἴνου, Theocrit. 5, 53 seq. κρατῆρα γάλακτος, ἐλαίω, ibid. 58 seq. γαυλῶς γάλακτος, σκαφίδας μέλιτος, Quint. Smyrn. 5, 635 ἀμφιφορήσας ἀλείφατος, Orph. Argon. 323 τεύχος κυκεῶνος, id. 1245 δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῦο τετυγμένα τεύχεα, alii similia dixerunt plurima, quorum non memor fuit Doederl. gloss. Hom. II p. 248, quum ob grammaticas rationes diceret sibi non probari eorum interpretationem, qui Homericum κρείων πίνακας esse velint lances plenas carne. Ceterum hunc versum respicit Helladius ap. schol. Dioscorid. in Matthaei Med. graec. p. 362 sive ap. Bussemak. ad Oribas. vol. II p. 745, 17: Αἰγύπτια κιβώρια, ὧν μέμνηται Νίκανδρος Γεωργικοῖς, ὡς Ἑλλάδιος ἐν χρίσει φησὶν (ἐν χρηστομαθία φησὶν correxit Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 10. idem vitium corrigendum in iisdem scholiis p. 361 sive ap. Bussem. l. l. p. 745, 9). — V. 4 legebatur εἰς χέρας. — In altero fragmento legebatur κνάμους, quod correxit Casaubonus. cf. Georg. fr. III, 9 seq. Nihil crisisin adiuvat Eustath. ad Il. p. 948, 35: ὅτι δὲ καὶ Αἰγύπτιος ἐλέγετο τις κνάμος, οὗ ῥίζαι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς τὰ ὑπ' Ἀλεξανδρέων καλούμενα κολοκάσια, — καὶ ὅτι τὸ φυτὸν, οὗ ἡ ῥηθειῖσα ῥίζα καὶ ὁ κνάμος, κιβώριον ἐκαλεῖτο, Ἰστορεῖ Ἀθήναιος, ubi ἐν Θηριακοῖς addidit de suo per errorem lapsus.

83 16. *Athenae*. III p. 92 D. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς τάδε τῶν ὀστρέων καταλέγει·

ἢ καὶ ὄστρεα τόσσα, βυθούς ἄτε βόσκεται ἄλμης,
νηρῖται στρόμβοι τε πελωριάδες τε μύες τε
γλίσχραι τ' ἀλλὰ σύνης τε καὶ αὐτῆς φωλεὰ πίννης.

Ultimum versum non expedio. in codd. est γλίσχραι ταλασυνες vel γλίσχραι τ' ἀλλασύνες.

84 17. *Athenae*. LX p. 366 D. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος — ἐν τοῖς Γεωργικοῖς· σπέρματα τ' ἐνδάκνοντα σινήπυος (cf. fr. Georg. III, 16). καὶ πάλιν·

κάρδαμον ἄρρινόν τε μελάμφυλλον τε σίνηπυ.

Verum videtur quod Casaubonus coniecit κάρδαμ', ἀνάρρινόν τε. nam ἔρρινον, quod Stephan. Bernardo placuit, nescio an Georgicorum argumento non conveniat.

85 18. Corruptissimus est locus *Athenaei* IX p. 370 A. Νίκανδρος ἐν Γεωργικοῖς·

λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀγριάς ἐμπίπτουσα
σπειρομένη πολύφυλλος ἐνήβησε πρασιῆσιν
ἢ οὖλη καὶ τύριος ὁ θαμνῖτις πετάλοισιν,
ἢ ἐπιφοινίσσουσα καὶ ἀνχμηρῆσιν ὁμοίῃ
5 βατραχῆη κύμη τε κακόχροος, ἢ μὲν ἔοικε
πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν·
ἢν μάντιν λαχάνοισι παλαιογόνοι ἐνέπουσιν.

Tria brassicae genera et Theophrastus enumerat hist. pl. VII, 4, 4 p. 230 (ἢ οὐλόφυλλος, ἢ λειόφυλλος, ἢ ἀγρία) et Eudemus ap. Athenae. p. 369 E, atque Plinius etiam nat. hist. XX. §. 79 brassicam in tris species divisisse scribit graecos antiquissimos, ut Cato quoque fecit de re rust. 157, 1. A quibus memoriae prodita brassicae singula genera ut re fortasse non differant, ita partim differunt nomine. Sed quum a Nicandro memorentur κράμβη λείη, ἀγριάς et οὖλη, quae nomina ad Theophrasti memoriam quam proxime accedunt, Nicandrum quoque brassicam divisisse trifariam nec plura novisse eius genera putaverim. Quodsi verum est, consequitur quae v. 3 seqq. enumerantur non nova esse brassicae genera, sed singulas οὖλης species maxime colore diversas. Hac via aliquid fortasse conferri poterit ad emendationem fragmenti corruptissimi, in quo iterum nos plane destituerunt interpretes ne illud quidem docentes, quomodo v. 1 et 2 interpretandi sint. quos ego ut nunc

scripti sunt non intelligo, intelligerem autem sic scriptos: *λείη μὲν
 χράμβη, ὅτε δ' ἀργιᾶς ἐμπύπτουσα σπειρομένη πολύφυλλος ἐνήβησαι
 πρασιῶσιν, ἢ οὔλη, i. e. crambe laevis maturescat in arcis, interdum
 etiam illi intersita crambe sylvestris multifolia aut crambe crispa. nam
 reducendam putavi codicum lectionem ἐνήβησαι (mutato tamen ac-
 centu. ἐνήβησαι enim fuit) quam temere cum Schweighausero
 Dindorfius in ἐνήβησε mutavit. praeterea σπειρομένη scripsi ut ἐμ-
 πύπτουσα habeat quo referatur. postremo comma quod ante πολύ-
 φύλλος fuit dolendum erat licet commendatum etiam ab I. G.
 Schneid. ad Theophrast. Tom. III p. 363. nam πολύφυλλος ad ἀργιᾶς
 referendum, ut docet Theophrasti descriptio hist. pl. VII, 4, 4. —
 V. 3 ἢ οὔλη voluit etiam praeter I. G. Schneid. ad Theophr. l. l.
 Iacobsius add. animad. in Athenae. p. 199. idem autem Iacobsius
 quod reliqua sic scribenda putabat: ἢ οὔλη καπυροῖς ὀλοθαμνίτις πε-
 τάλουσιν, etsi multum hoc praestat Casauboniano ἢ οὔλη σελίνοιο
 (sic) εἰδομένη πετάλουσιν, non dubito tamen quin verum non sit.
 nam τὸ καπυρὸν non cadit in crispae folia, quae vel εὐχλωτέρα τῆς
 λείας est (Theophr. l. l.). Praeterea etsi θαμνίτις crambe dici pro-
 pter multitudinem foliorum potest ut ῥάμνον θαμνίτιδα Nicander
 dixit Ther. 883 i. e. fruticosam vel ramosam, tamen vereor, ut ὀλο-
 θαμνίτις sive tota fruticosa dici possit, quod mihi quidem sensum
 non habere videtur. At poterat minore etiam molimine verum
 restitui. nam quum Nicander etiam ὀρόδαμνος (Th. 863, Al. 603)
 vel ὄραμνος (Th. 92, Al. 154, 420, 487) usus sit, ex librorum
 scriptura ὀ θαμνίτις una mutata litera statim prodibit quod Nican-
 dreum sit: ὄραμνίτις i. e. πολύκλαδος. Tum si verum est quod
 supra dixi, poetam singulas iam οὔλης species enumerare colore di-
 versas, pro καὶ τύριος scribi haud inepte poterit κατὰ πύρρος.
 πυρρός de colore dictum Ther. 739 et 772. — V. 4. libri vel optimi ἢ
 καὶ ἐπιφοῖν. quod profectum ab eis videtur, quos offendebant par-
 ticulae ἢ — καὶ ad se invicem relatae. at cf. Hom. Il. β, 289, Callim.
 in Del. 321 seq., Nicandr. Th. 26—29, 112, Al. 178 seq. add. Boeckh.
 not. crit. ad Pind. p. 351 et p. 575 et Bernhardt. ad Dionys. Perieg.
 p. 913 seq. — V. 5. Τὸ βατραχεῖον esse χρώματος εἶδος constat vel e
 schol. Aristoph. Equit. 522. quale autem viridis coloris genus sit do-
 cet hoc loco additum αἰχυροῦσιν (scil. χράμβας) ὁμοίη, unde genus
 viridis coloris minime vegetum, sed languidum et lentum cogitabi-
 mus. — Quod sequitur ζύμη Casaubonus pro Κρασάη (χράμβη) po-*

situm putabat. hoc non abhorret sane a poetarum usu, nam ita Sophocl. Electr. 174 dixit τὰν Κριῖσαν — ἀκτὰν, ubi Musgrav. Κρίσα scribi voluit, et Callim. Lavaer. Pallad. 18 τὰν Ἰδαν Φρούξ ἐδίξαζεν ἔριον, ubi similiter Bentleius Ἰδα coniecit. Verum obstant alia. nam primum ἡ ἐν Κύμη κρέμβη non crispae, qualem exspectamus, sed silvestris species est (cf. Eudem. ap. Athenae. p. 369 F.). deinde quum addat poeta κακόχροος, ἡ μὲν ἔοιζε πέλασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν, quo hanc speciem propter cutis crassitudinem (κακόχροος) cum soleis e corio factis comparat quibus calcamenta detrita resarciuntur ut nova videantur (nam hoc est παλίμβολα κασσύειν. cf. Ruhnk. ad Timae. p. 240 extr. = p. 171 A Lips.), hoc igitur quum addat Nicander, apparet parum ipsi probari hanc crispae speciem (si quidem species fuit), ut vile genus. atqui Cymae optimam nasei cramben Diphilus Siphnius testatur ap. Athenae. p. 369 F. ergo κύμη illa, quae crassitudine certat cum corio soleari, Cymana crambe esse nequit. Itaque mittamus Casauboni interpretationem, in cuius locum succedat oportet alia, ad quam ducunt Plinii verba nat. hist. XX. §. 90: *ex omnibus brassicae generibus suavissima est cyma, etsi inutilis habetur, difficilis in coquendo.* ubi cavendum ne *cyma* interpretemur de certo quodam brassicae genere. nam dubium non est quin Plinius ut alibi (cf. XIX, 137 seq.), sic hoc loco *cymam* cum aliis scriptoribus intellexerit caulem in florem et semen nitentis seu caulis floriferi rudimentum (cf. I. G. Schneid. ad Columell. X, 129 p. 521 seqq.). cum Graeci ζύμα vel ζύμα vel κυμάτιον appellant, Latini etiam *cymam* e tertia declinatione ad primam traducentes nomen, in quo Graecos secuti videntur. certe Graeci etiam βρώμα et βρώμη, γνώμα et γνώμη, δέσμα et δέσμη, δράγμα et δραγή (δραγή), ἔθμα et ἔθμη (εἰσίθμη), θέλημα et θελήμη, κώλυμα et κωλύμη, μνήμα et μνήμη, νόσημα et νοσήμη, οἶμα et οἶμη, ὄγμα et ὄγη, τραῦμα et τρώμη (Pind.), φίλημα et φιλήμη, χάσμα et χάσμη, χάσμα et χάσμη, χοῦμα et χοῦμη, alia dixerunt, quorum nisi quando alterum alteri poetae sine sensus discrimine praeferebant, vix ullum est quin ad discernendas significationes alteram formam induerit. atque hoc etiam in Nicandri κύμη cadit. nam ea voce ipsam illam Plinii *cymam* a Nicandro indicatam arbitror, praesertim quum Plinius *difficilem in coquendo* dicat. hoc enim ab eo, quod in ζύμη Nicander vituperat (v. 6), non diversum videtur. Sed ita apparet non posse κύμη τε scribi. neque enim aliam οὔλης speciem poeta addit,

sed quod omnibus commune est brassicae generibus nominat. ergo scribendum κύμη δὲ hoc sensu: *brassica maturescat in hortis, sed eius cyma κακόχρους est (propter quod non probo)*. — V. 7 Μάντιν cur cymam veteres vocaverint, ipse Athenaeus dubius haerebat. μήποτε δὲ, inquit, ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην ἰερὰν οὖσαν, quod demonstrare conatus est allatis poetarum locis, ubi per cramben iurant ¹⁾. quae parum probabilis explicatio. sed dativum λαχάνοισι consideranti suspicio alicui oboriatur ex cyma illa veteres coniecturam nescio quam capere solitos fuisse de oleribus. ita erithaces florem Menecrates dicit futurae messis indicium (Plin. n. h. 11, 17), Plin. l. l. 21, 56 thymum augurium mellis ²⁾. — Pro παλαιόγονοι debebat παλαιόγονοι scribi. Totum igitur fragmentum ita puto scribendum esse:

λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀγριάς ἐμπίπτουσα
 σπειρομένη πολύφυλλος ἐνηβήσαι πρασιῆσιν,
 ἢ οὐλη κατάπυρρος ὄραμνῆτις πετάλοισιν
 ἢ ἐπιφοινίσσουσα καὶ ἀνχηρηῆσιν ὁμοίη
 βατραχῆη· κύμη δὲ κακόχρους, ἢ μὲν ἔοικε
 πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν·
 ἦν μάντιν λαχάνοισι παλαιόγονοι ἐνέπουσιν. —

Haec e Georgicis Athenaeus fragmenta apposuit nec novimus alia quae ex eodem petita esse carmine expressis verbis indicatum sit. nam ab Erotiano Gloss. Hippocr. p. 392 e Nicandri Georgicis citatum versum χειροδόποι δ' ἵνα φῶτες ἄνευ δρεπάνοιο λέγωνται, quem ab I. G. Schneid. omissum queritur Unger. de Aemil. Macr. p. 18, e Theriac. 752 petitum esse dudum monuerant et Foesus ap. Franz. ad Erot. l. l. et I. G. Schneid. ad Theriac. p. 158. Georgicorum locum apud Erotianum excidisse statuit Nauck. de Aristoph. Byz. p. 228. — Sed sunt tamen Nicandri fragmenta quae satis certa coniectura ad Georgica referas, velut

19. Athenae. II p. 35 A (cf. Suid. s. οἶνος). ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κο-86
 λοφώνιος Νίκανδρος ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως·

Οἶνεὺς δ' ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπέεσσιν
 οἶνον ἔκλησε.

1) cf. Plin. n. h. 2, 16 et 19, 101 coll. Minuc. Fel. Octav. 28.

2) add. βάτραχος μάντις Theocrit. 10, 18 et Hesych. p. 538, ὑετόμαν-
 τες κορώνη Euphor. fr. 65.

ad Georgica rettulit etiam Schweigh. contra Volkm. p. 32 ex Heteroeumenis desumptum putabat. —

87 20. *Athenae*. II p. 49 F (cf. Eustath. ad II. p. 917, 5) de κοκκυμήλοις disputans: *Νίκανδροσ*.

— μῆλον, ὃ κόκκυγος καλέουσι. —

88 21. *Athenae*. II p. 64 D. *Νίκανδροσ Μεγαρήσ* βολβούσ ἐπαινεῖ. Bulbos Megaricos etiam Cat. de re rust. 8, 2 (indeque Plin. nat. h. XIX. §. 93) et Columell. X, 106 celebrant. —

89 22. *Athenae*. XV p. 701 A. ἐλάνη δὲ ἡ λαμπὰς καλεῖται, ὡς Ἀμερίας φησί. *Νίκανδροσ* δ' ὁ Κολοφώνιος ἐλάνην τὴν τῶν καλάμων δέσμην. λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος κ. τ. λ. Haec ad Glossarum libros rettulit Volkm. p. 14. ego Eustathium ad Od. p. 1571, 9 (a Volkmanno neglectum) sequi malui, qui Athenaei verba ita interpretatur: παρὰ τε Νικάνδρω φησὶν ἐλάνη ὁ ἐκ καλάμων δεσμός. ubi nisi ipse Nicander aut certe Athenaeus et Eustathius neglexerunt discrimen quod est inter κάλαμος et καλάμη (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 10 coll. tamen p. 16), καλαμῶν scribendum videtur, ut Nicander *stipularum* funiculos intellexerit quos Hom. II. σ, 553 ἐλλεδανούσ diceit. —

90 23. *schol. ad Nicandr.* Th. 349: ἀμορβεύειν τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν. *Νίκανδροσ* ἐν ἑτέρω.

βουκαῖοι ζεύγεσσι ἀμορβεύουσιν ὄρηων.

Bernhardy. hist. lit. gr. II p. 1041 ἐν Ἐτεροιοιμένοις coniecit quod certissimum visum Volkmanno p. 33. sed quidni ἐν ἑτέρω sit ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ —? quod quin Georgica fuerint vix dubito. Ceterum cf. Theriac. 5 seq. ἀροτρεὺς βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὄροιτύπος, εὐτε καθ' ὕλην ἢ καὶ ἀροτρεύοντι βάλῃ ἐπιλοιγὸν ὀδόντα. —

91 24. *schol. ad Nicandr.* Alex. 298: εἴωθε γὰρ (ὁ *Νίκανδροσ*) τὰ πικρὰ καὶ δριμύα στύφοντα καλεῖν. τοὺς γοῦν ὄμφακας ἐπιστύφοντας εἶπεν.

ὄμφακες ἠνίκα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσαι.

Legebatur ὄμφακες δὲ, quod correxit Bussemaker. —

Praeter Athenaeum autem et veteres Nicandri interpretes etiam Plinium trivisse poetae nostri Georgica contenderim. certe in elencho libri octavi, qui est de bestiis, item in elencho libri decimi, quo de avibus eorumque pastu etc. agitur, Nicandrum videmus testem citari simul cum eis qui de re rustica scripserunt. inter quos nisi Nicandri nomen compareret, alios eius libros indicatos dicere-

mus, velut Ophiaca et Theriaca — nam de serpentibus quoque in libro VIII sermo — Praeterea etiam inter fontes librorum XX (medicina eorum quae seruntur in hortis), XXI (naturae florum et coronamentorum), XXII (auctoritas herbarum), XXIII (medicina ex arboribus cultis), XXIII (medicina ex arboribus silvestribus), XXV, XXVI, XXVII (naturae herbarum sponte nascentium) Nicandrum nominatum invenimus, sed, id quod imprimis tenendum, non inter medicos auctores quibus praeter auctores Romanos et externos usum se Plinius dicit. Hoc aliquam vim habet propterea, quoniam in indiculis librorum XXIX et XXX, qui sunt de medicina ex animalibus, Nicandrum non iam inter auctores externos, ut in illis libris, sed inter medicos nominatum deprehendimus. Itaque tametsi in libris XX, XXI, XXII Plinius aliquoties Nicandri Theriaca et Alexipharmaca expressis verbis citavit eisdemque poetae operibus fortasse etiam in condendis libris XXIII, XXIII, XXV, XXVI, XXVII usus est, tamen in omnibus hisce scribendis libris etiam Georgica Nicandri ad manus ei fuisse putaverim. Contra ad condendos libros XXIX et XXX, item XXXI et XXXII (quibus de medicina ex aquatilibus agitur et quorum in elenchis et ipsis Nicander citatur, sed a reliquis testibus medici non distinguuntur) sola puto adhibita Theriaca et Alexipharmaca aut alia scripta medica, quorum hodie ne nomen quidem superest. —

His autem scriptoribus ubi Ciceronem et Quintilianum ab eoque nominatum Virgilium addideris, habebis omnes quos hodie certo scimus Nicandri Georgica suis trivisse manibus. nam Eustathium et Suidam carmen non vidisse ipsos vix est quod moueam. De re rustica autem auctores qui post Nicandrum scripserunt nunc magis etiam mirabere poetae rationem non habuisse, ubi ex propositis modo fragmentis collectam huius carminis materiam brevi in conspectu posuerimus. Et prior quidem liber — nam plus quam duos carmen libros habuisse propter Athenaei rationem citandi non est verosimile — de *arborum cultu* fuit, certe eo libro (cf. fr. 1) egit de apparandis ad coenam *χίδροισ*, ut solebat cum serendarum vel plantandarum rerum praeceptis coniungere natarum rerum ad edendum praeparationem. itaque ad hunc librum etiam fr. 23 refero, quod est de *arando agro*, item fr. 22, quo de *stipulis colligendis* agi videtur. Secundo libro actum de *arborum cultura*, velut de *fugis* (fr. 2), quo iudicio etiam fr. 8 (de *moro arbore*), fr. 13 (de *palms*), fr. 9 et 10

(de *castaneis*), fr. 20 (de *coccymelis*) huic libro vindicamus. sed eodem loco etiam de *fungis* locutus poeta videtur, quantum quidem e fr. 11 et 12 colligi licet. praeterea autem secundo libro etiam de *hortorum cultura* dixit, velut de *raparum* (fr. 3) et *cucurbitarum* (fr. 5) cultu et apparatu, de *fabā Aegyptia* (fr. 14 et 15), de *brassica* (fr. 18), de *bulbis* (fr. 21), item de *floribus* (fr. 7). postremo eodem libro actum de *re columbaria*, vide fragm. 6, quod qua est forma manifesto indicat Nicandrum ibidem de aliis quoque alendis animalibus totaque fortasse re pecuaria egisse. —

Haec qui reputaverit et ex iis, quae tractasse poetam constat, de congeneribus coniecturam fecerit, nullum fere rei rusticae locum a Nicandro derelictum hoc carmine esse concedet nisi *vitium culturam* et *curam apum*. At de vitibus doctrina quoniam cum loco de arborum cultura coniuncta est, non errasse mihi videor quod fr. 19 et 22, quae de vite egisse poetam docent, ad Georgicorum librum secundum rettulerim. ergo nihil quod quidem ad rem rusticam pertineat in duobus hisce Georgicon libris Nicander omisit praeter rem apiariam. Eam fuerunt qui et ipsam in Georgicis tractatam a poeta fuisse putarent. ego autem Nicandrum de ea re peculiari libro exposuisse arbitror qui inscriptus fuit

(XIV) *Μελισσουργικά*. ●

92 1. Hunc nominat *Athenae*. II p. 68 B: τὸν δὲ θύμον ¹⁾ ἀρσενικῶς (εἶπε) Νίκανδρος ἐν Μελισσουργικοῖς. Athenacus quum toties Georgicorum libros memoraverit peculiari aliquo non usus libri nomine quod ei, quam inde exprompsit, rei conveniat, hoc loco non potest non citasse diversum a Georgicis librum videri, ut erravisse putem I. G. Schneiderum ad Columell. p. 472 et Unger. de Aemil. Maer. p. 10 *Μελισσουργικά* Nicandri partem fuisse *Γεωργικῶν* conicientes. Iure autem ad eundem librum pertinere putant

93 2. *Aelian*. natur. anim. 5, 42: εἴ σοι βουλομένῳ μαθεῖν ἔστι μελιττῶν ὀνόματα, οὐκ ἂν βασκῆναιμι εἰπεῖν ὅσα πέπυσμαι. ἡγεμόνες καλοῦνται τινες καὶ ἄλλαι σειρήνες καὶ ἐργοφόροι τινες καὶ ἔτεραι πλάστιδες. Νίκανδρος δὲ εὐφορεῖν τοὺς κηφῆνας φησι. ubi εὐφορεῖν

1) is optimus et aptissimus ad mellificium (cf. Niclas. ad Geopon. XV, 9, 5 et Voss. ad Virgil. Georg. 1, 112), effecitque ut mel Hymettium omnium esset optimum (cf. Galen. theriac. ad Pison. T. XIV p. 268). hinc apparet cur Nicander memoraverit.

nec fructum afferre verti cum Gillio potest nec cum Gesnero in ἐργοφορεῖν mutari, quoniam utrumque a fucorum natura abhorret. et si affirmasset tamen Nicander, vix aliter scripsisset quam ita: εὐφορεῖν καὶ τοὺς κηφήνας. magis autem, opinor, his convenit τὸ εὐπορεῖν. nam fuci, ignavum et sine industria pecus, abundant cibo ab apibus invecto. praeterea quum nomina Aelianus enumerare velit, haud scio an scripserit Νίκανδρος δὲ εὐπορέοντας κηφήνάς φησι. —

3. Columell. IX, 2, 4: „sed ne illud quidem pertinet ad agrico- 94 las, quando et in qua regione primum (apes) natae sint, utrum in Thessalia sub Aristaeo, an in insula Cea, ut scribit Euhemerus, an Erechthei temporibus in monte Hymetto¹⁾, ut Euphronius, an Cretae Saturni temporibus, ut Nicander“, unde nolim quis colligat Columellam Nicandri Μελισσουργικὰ, quae alibi non nominat, suis ipsum vidisse oculis. cui Nicandri memoriam debeat, facile ex ipsius apparet verbis quae paulo ante leguntur: „Hyginus veterum auctorum placita secretis dispersa monumentis industrie collegit, — fabulose tradita de originibus apum non intermisit.“ —

Praeterea Plinium legisse Nicandri Μελισσουργικὰ facile concedo Ungero l. l. coniecturam capienti ex Plinii elencho libri XI (quo de insectis et primum quidem de apibus traditur), ubi testibus se usum dicit „Neoptolemo qui μελιτουργικὰ, Aristomacho qui item, Philisto qui item, Nicandro, Menecrate“ etc. — Ceterum cur peculiari libro rem apiariam tractare Nicander maluerit quam Georgicorum libris hunc inserere locum, ut fecit Virgilius Georg. I. IV, plane incertum est, contra hoc certissimum, coniunctis Γεωργικῶν et Μελισσουργικῶν libris totam de re rustica doctrinam Nicandrum absolvisse et plus adeo praestitisse Virgilio, qui hortorum cultum aliis commemorandum relinquere malebat. cf. IV, 116 et 148. coll. Plin. n. h. 14, 7. —

Quae quum ita sint, quid causae dicamus fuisse cur cum reliquis Nicandri doctis operibus hoc quoque poetae opus neglectum

1) Mel atticum, quod omnium optimum putabatur, admonet me de Aglaiae versibus quos primus edidit Siebel. in Revue de Philol. II, 1 p. 7 seq. indeque inter poetarum physicor. et medic. reliquias recepit Bussemakerus, v. 26 ita edens: (μέλι) ὃ τιτύσεται οὐ διὰ χειρῶν ἐν δαπεδοῖς Βάκκης, ἀλλὰ διὰ στομάτων. Corrigo: ἐν δαπεδοῖς Ἄκτῆς coll. Andromach. Galen. 168: Ἄκταίῳ μίσοις συγκεράσας μέλιτι.

tamen iacuerit? Num res tractatas spiritus altiores, quales in Virgilio Georgicis admiramur, non addidisse putabimus homini, qui non assurrexit, sed in operis dispositione, in sententiis, in verbis humilem se praebuerit ideoque fastidiose a plerisque spreus sit? atqui Ciceronem legimus dicentem, Nicandrum de rebus rusticis *poetica quadam facultate* non rustice scripsisse *praecclare*. An longe quaesito dicendi genere quo usus sit plerosque deterritos dicemus quominus Nicandri scripta legerent? at ista longe quaesita vocabula ut multa sint, non nimis tamen multa sunt ex eorum genere, quibus vere obscuritas orationi obtenditur i. e. ex genere glossematico, unde obortas tenebras nisi glossariorum ope vix dispellas, sed pleraque quae propria sunt Nicandro ex notis usitatisque vocabulis procreverunt ope analogiae, cuius concedendum profecto interdum nimis eum dilatasse vim. Quid statuemus igitur? *ψεύδομαι ἢ ἔτιμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.* neque enim aliam ob causam Nicandri scripta mature ex hominum manibus animisque excidisse et contempta iacuisse puto, quam quod non tam propria sibi suoque Marte excogitata tradere versibus solitus sit, quam praeformatam ab aliis materiam consueverit versibus includere ut merus quidam *μεταφράστης*. Cuius rei fama quum primum per eos percrebuisset qui ad eandem atque quam ille carminibus suis tractaverat doctrinam se applicuerant, praeter eos libros, quos illi spreverant primi (et sprevisse, identidem monuimus), mox, ut fit, ii quoque Nicandri libri in eandem contemtionem venisse hominibus videntur, ad quos condendos nullius nisi suo ingenio usus erat, velut *Αἰτωλικὰ*, adeo ut praeter grammaticos singulari dicendi genere allectos pauci posthac Nicandri scripta attingerent. — Atque huic quidem nostrae de plerisque Nicandri operibus sententiae haud leve pondus accedit ex poetae nostri cum Arato comparatione a Cicerone et vitae Arateae auctoribus instituta, quorum hi Nicandro ab aliis suppeditatam fuisse indicant duorum certe carminum materiam. tum maius etiam accedit pondus ex Suidae narratione, qui quum Nicandrum dixisset praeter reliqua *δι' ἐπῶν* scripsisse etiam

(XV) *Προγνωστικὰ,*

addit: *μεταπέφρασται δὲ ἐκ τῶν Ἰπποκράτους Προγνωστικῶν.* ut mirum non sit eius carminis ne unum quidem fragmentum hodie superesse. postremo pondus accedet ex quaestione de Theriacorum et Alexipharmacorum fontibus instituenda, quam ex-

cutiemus ubi primum docuerimus etiam reliquorum Nicandri librorum vel deperditorum dudum vel etiamnum superstitem raram extare apud veteres memoriam.

V.

Et titulorum quidem aliorum praeter Theriaca et Alexipharmaca et quindecim reliquos modo memoratos non extat mentio ulla nisi (XVI) *Cimmeriorum* et (XVII) *Hyacinthi*. illorum unus meminit *scholiasta Nicandri Ther.* 382 μάλκαι — (Νίκανδρος) ἐπὶ τοῦ ναρ- 95
κᾶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις ζητᾶται. ubi olim legebatur Κιμ-
φίοις vel Νυμφίοις correctum nunc e libris melioribus. suspicetur
autem quispiam in eo opere Nicandrum de Cimmeriorum sedibus
eorumque in Asiam incursionibus egisse. nam ne quis ita Κιμμερι-
κά, non Κιμμέριοι inscribendum libro fuisse opinetur, similiter poeta
alii cuidam carmini inscripsit Σικελία, alii Εὐρώπη vel Εὐρωπία. —
Hyacinthum idem memorat *scholiast. Nic. Ther.* 585: βούπλευρον — 96
λάχανον, οὗ μνημονεύει Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ταζίν-
θῳ. sed de huius tituli vi quid statuendum mihi videatur dixi ad
fragm. Heteroeum. p. 45. —

His autem libris undeviginti a veteribus scriptoribus memoriae
proditis alios addo tres non veterum aliquo fretus perspicuo testi-
monio, sed coniectura ductus admodum ut mihi quidem videtur
probabili. primum (XVIII) [*Κυνηγετικά* sive *Θηρευτικά*]. 97
nam *Iulius Pollux* V, 38 seq. p. 199 Bekk. aperte docet Nicandrum
alicubi de canibus venaticis exposuisse de industria. ita enim loqui-
tur: Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος τοὺς Ἰνδικοὺς κύνας ἀπογόνους
εἶναι φησι τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν, αἳ μετὰ τὴν λύτταν σωφρονήσασαι,
διαβᾶσαι τὸν Εὐφράτην ἐπλανήθησαν εἰς Ἰνδοὺς· ὥσπερ καὶ τὰς Χαο-
νίδας καὶ Μολοτιτίδας ἀπογόνους εἶναι φησι κυνὸς ὃν Ἥφαιστος ἐκ
χαλκοῦ Δημονησίου χαλκευσάμενος, ψυχὴν ἐνθεῖς, δῶρον ἔδωκε
Διὶ κάκεινος Εὐρώπη, αὕτη δὲ Μίνω καὶ Μίνως Πρόξριδι καὶ Πρό-
κρις Κεφάλῳ. φύσιν δ' εἶχεν ἄφυκτος εἶναι, ὥσπερ ἡ Τευμησία ἀλώπηξ
ἄληπτος· καὶ διὰ τοῦτο ἀπελιθώθησαν ἄμφω, ὁ μὲν ἵνα μὴ λάβῃ τὴν
ἄληπτον ἀλώπεκα, ἡ δ' ἵνα μὴ φύγῃ τὸν ἄφυκτον κύνα. αἱ δὲ Καστο-
ρίδες Κάστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον· ταύτας δ' ὁ αὐτὸς οὗ-
τος ποιητῆς εἶναι τὰς ἀλωπεκίδας λέγει, μίξαμένου τὸ γένος ἀλώπεκι
Κάστορος. αἱ δὲ Ἐρευτικά, καὶ ταύτας Ἀπόλλων ἔδωκεν· τοὺς δὲ λαβόντας

καὶ θρέψαντας τοὺς Εὐρυτίδας φησὶν εἶναι. καὶ μὴν τὰς γε Μενελαΐδας τὰς αὐτὰς εἶναι φησι ταῖς Ψυλλικαῖς, δὴ ἀδελφῶν κυνῶν ἐκεῖθεν ὑπὸ Μενέλεω περὶ τὴν Ἀργολικὴν τραφεισῶν, — quae e carmine aliquo petita esse etsi Pollux monere noluit, non potuit tamen in excerpando omne metri vestigium delere. nam verba ψυχὴν ἐνθεῖς δῶρον ἔδωκε Διὶ integrum fere pentametrum efficiunt, quem casu vel Nicandro vel Polluci excidisse eo minus verisimile est quo plures olim fuerunt qui de venatione carmina pangerent. neque obstat quod, quum ἐν χαλκοῦ Διμονησίου canem fixisse Hephaestum Nicander diceret, nomine usus videri possit ad dactylicum numerum parum apto. quod ille in ordinem cogere potuit χαλκὸν Διμονήσιον transformans in Διμονησόθε χαλκὸν (cf. ad fr. 74 v. 2), ut Pelopis insulam Πελοπόννησον appellabant omnes, aut alio utens effugio, quemadmodum Χερρόνησος versui hexametro infestum Apollonius Rhodius perdomuit scribendo vel Χέρωνησος (1, 925. cf. Bernhardt ad Dionys. p. 927) vel adeo Χέρονησος (4, 1175). Quodsi recte cum aliis pentametrum agnovimus, apparet parum considerate egisse I. G. Schneiderum et Bastium, qui propter Antonini fabulam XLI, ubi cum vulpe Teumesia eadem illa canis memoratur, quam a Minoe Proeris, a Proeride Cephalus acceperit, Nicandri Heteroemenis et istam Antonini fabulam et a Polluce servatum Nicandri fragmentum vindicabant. nam Heteroemenena puris scripta erant hexametris. Praeterea autem quis tandem sibi persuadeat ita exspatium poetam esse, ut memorata Cephaleae canis historia etiam in Indicarum, Castoridum, Eretricarum, Menelaidum origines inquisiverit? Ob similem autem causam Volkmanni (p. 37 seq.) repudiabimus sententiam, qui Nicandrum in Ophiacis, ubi de Psyllis Libycis sermo fuit, inde ad Psyllicas canes delapsus nobilissimarum canum venaticarum origines per copiosam digressionem persecutum esse putavit. qualis digressionis certe in Theriacis et Alexipharmacis exemplum extat nullum. Indicato autem semel carmine, quod tali metro scriptum κυνηγετικὰ tractabat, statim quivis nobiscum ad 98 idem carmen referet fragmentum quod *Ehym. Magn.* habet p. 395, 44: εὐρίς κυνῶν. τὰ εἰς τὴν δικατάληκτα ἀπλᾶ ὀξύγονται, ὅτι καὶ ῥίς. εἰ δὲ σύνθετα, παροξύγονται, οἷον εὐρίν, καμπυλόριν. εὐρίνων κυνῶν καὶ σκυλάκων — καὶ Νικάνδρος· Ἀρτεμις εὐρίνων ἔσθον ἄγει σκυλάκων. (ultimam vocem Gaisford. addidit de suo). ceterum hoc quoque fragmentum Volkmannus ad Ophiaca referre cona-

satis eleganter¹⁾ tractavit in Lithicis, inter prosarios scriptores attigerunt plurimi, quorum plerosque nominat Heyne (antiquar. Aufsæt. II p. 118 seqq.), vario illi quidem consilio. Nicandro autem medico num quod verisimile est probatius fuisse consilium eo quod etiam Plinius in natur. hist. libris XXXVI et XXXVII non semel, Dioscorides autem (mat. med. IV cap. 138 seqq.), Galenus (de simplic. medicam. temperam. ac facultat. libr. IX c. 2 seqq. = Tom. XII p. 192 seqq.), Oribasius, reliqui medici, postremo Psellus de industria secuti sunt, ut qui lapidum sit ad medicinam usus exposuerint? Inter hos autem scriptores unus Nicandri meminit *Plinius* (qui eundem memorat etiam inter fontes librorum XXXVI et 101 XXXVII) nat. hist. 36, 127: „*magnes* appellatus est ab inventore, ut auctor est *Nicander*, in Ida repertus. namque et passim inveniuntur, ut in Hispania quoque. invenisse autem fertur clavis crepidarum, baculi cuspidē haerentibus cum armenta pasceret.“ nam ultima quoque Plinium putaverim debere Nicandro, qui libenter de fortuita rerum inventionē monet. cf. Ther. 545 seq., 668 seq., Alex. 151 seq. Ceterum hoc Nicandri fragmentum e Colophoniacis sumtum putabat

1) Narrat poeta in itinere obvium sibi factum Theodamantem quendam tum alia de lapidum vi tradidisse, tum sermonem rettulisse quo de eadem re ad Philocteten olim Helenus Priami filius usus sit. eo sermone finito hos poeta versus posuit qui totius carminis sunt ultimi: ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός, ἀτρεστοῦ θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος. νῶϊ δὲ ποιήσσαν ἐς ἀκρόρειαν λούσιν τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρή- ὕναν. quos, uti nunc scripti sunt, eleganti poeta indignos censeo. nam quum duo priores non nisi Theodamas eloqui possit, offendit quod nimis abrupti reliqui duo adiciuntur versus qui non possunt nisi ipsius poetae esse. huic incommodo succurrere mihi videor scribendo: ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλον υἱὸν — φέρειν χάριν Ἡρακλῆος. νῶϊν δ' ἀλπή- σσαν κ. τ. λ. nam ne hoc quidem concesserim, bonum poetam νῶϊ pro dativo posuisse (quod alii quidem licitum sibi putavisse videntur. cf. Buttm. Lexilog. I p. 53 seq.), sed νῶϊ solis puto librariis deberi, qui alia quoque commiserunt vitia ab editoribus nondum sanata. velut v. 454 apertum est non ποιζίλα γὰρ θνητοῖσι θεοῦς ἔρδειν ἀγορεύω legendum esse, sed θνη- τοῖσι λίθους coll. v. 486. nec recte v. 628 scripserunt εἰ — κρυερὸς μάρ- πτων πυρετὸς παρ' ἄδην θείησιν, quod violentissima mutatione Herman- nus correxit, sed scribendum fuit, παρὰ δὴν σείησιν. nec poetam de- disse arbitror quod v. 659 legitur καλέουσιν ἐφ' ἀνθρώπους ἀφικέσθαι, sed κλείουσιν, aut quod v. 662 est, κεράσας pro κορέσας (scil. τὰ βλέ- φαρα), aut v. 276 κνκωμένου pro κνκώμενον (scil. ὕδωρ) etc. —

Heynius, antiqu. Aufs. II p. 109, probavitque eius opinionem Volkm. p. 18 non facturum, si sequentia etiam duo fragmenta ad manum ei fuissent. —

Plin. nat. hist. 37, 102, de lapide sandastro agens: „adfert 102 aliquando errorem similitudo nominis sandaresi. *Nicander sandaserion* vocat, alii sandaseron.“ Hinc ne quis demonstrare velit istum Nicandri librum carmen non fuisse, monendum *σανδασέριον* scribi potuisse, quo metaschematismi genere saepe Nicander usus est. —

Serv. ad Aen. IV, 261: iaspide fulva] „pro viridi ut *fulvaeque* 103 *caput nectantur oliva* (5, 309). dicit etiam Plinius in *nat. hist.* (37, 115 seq.) multa esse iaspidum genera, in quibus etiam fulvum commemorat. [hoc et Didymus ¹⁾] et *Nicander* affirmant. alii tradunt iaspidem in zmaragdum transire.]“ —

Tertium librum, [*ἐγκώμιον εἰς Ἀτταλίδας*] ita ipse signi- 104 ficat Nicander apud auct. vit. Nic. p. 62, 13 seq. Westerm. ut de argumento certe dubitari non possit: *χρόνω δ' ἐγένετο κατ' Ἀτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃ κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ὃ προσφωνεῖ που λέγων οὕτως*:

*Τευθρανίδης ὦ κληῖρον αἰὲ πατρώιον ἰσχων,
κέκλυθι μὴδ' ἄμνηστον ἀπ' οὐατος ὕμνον ἐρύξης,
Ἀτταλ', ἐπεὶ σέο ὄλξαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος
ἐξέτι Λυσιδίκης τε περίφρονος, ἣν Πελοπηῆς
Ἴπποδάμη ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμῆν —*

sic enim emendatum locum explicavimus p. 2 seq.

His subiungimus Nicandri *epigrammata* in Anthologia Palatina servata, etsi de uno alterove dubitari potest num aut Colophonio Nicandro aut omnino Nicandro alicui iure tribuantur.

1. *Anthol. Palat.* VII, 435. *Νικάνδρου.* 105

*Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἄγις, Ἀλέξων,
ἔξ Ἴφικρατίδα παῖδες, ἀπωλόμεθα
Μεσσάνας ὑπὸ τειγος· ὃ δ' ἔβδομος ἄμμε Γύλιππος
ἐν πυρὶ θεῖς μεγάλην ἦλθε φέρων σποδιάν,
Σπάρτα μὲν μέγα κῦδος, Ἀλεξίππα δὲ μέγ' ἄχθος
ματρί. τὸ δ' ἐν πάντων καὶ καλὸν ἐντάφιον. —*

2. *Ibid.* VII, 526. *Νικάνδρου Κολοφωνίου.* 106

Ζεῦ πάτερ, Ὀθρυάδα τίνα φέρτερον ἔδρακες ἄλλον,

1) cf. Schmidt. de Didym. p. 404.

ὃς μόνος ἐκ Θυρέας οὐκ ἐθέλησε μολεῖν
πατρὶδ' ἐπὶ Σπάρταν, διὰ δὲ ξίφος ἤλασε πλευρᾶν
δοῦλα καταγράφας σκῦλα κατ' Ἰναχιδᾶν;

idem epigramma legitur in codice Nicandri Goettingensi, ubi v. 4 male scriptum καταγράφας. —

107 3. *Ibid.* XI, 7. Νικάνδρου. (at in Planudea tribuitur Nicarcho).

Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα
κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται.
οὕτως ἢ φύσις ἐστὶ φιλόκνισος· ἀλλότριος χρώς —,
καὶ ζητεῖ διόλον τὴν ξενοκυσθαπάτην.

In hoc epigrammate paululum recessi ab Iacobsii recensione, quae v. 3 e Toupii coniectura (cf. Emend. in Suid. et Hesych. I p. 407 et II p. 428) habet φιλόκνισος, ἀλλοτριόχρως, ubi ultima vox quid apte huic loco significet non intelligo. itaque codicum reduxi lectionem leviter tamen mutata interpunctione, ut hic sensus sit: „adeo mentulae grata titillatio est: alienam ubi sensit cuticulam, penitus frui gestit cunno non suo.“ nam φύσις Graecis nonnumquam partem pudendam significat (ut *natura* Romanis, velut Ciccr. de nat. deor. III, 22, 56 „Mercurius unus Coelo patre, Die matre natus, cuius obscenius excitata natura traditur“ et Plin. nat. hist. X, 182). cf. Antonin. Liberal. XLI p. 237, 4: κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναικὸς φύσιν. — Praeterea in ultimo versu miror tot criticos tolerasse codicum lectionem ξενοκυσθαπάτην. nam cunnum non κύστιον Graeci dicunt, sed κύσθον. ergo ξενοκυσθαπάτην scribendum fuit. —

Iam ad eos accedimus veterum scriptorum locos, ubi Nicandri citantur fragmenta neque ab ipsis qui citant scriptoribus ad certum quendam Nicandri librum relata neque ita comparata ut certo dici possit ubi locum habuerint suum. ¹⁾

108 1. *Parthen.* narrat. amator. XXXIV. Νίκανδρος μὲν τὸν Κορύθου οὐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἐλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις·

ἦρτα τ' εἰν Ἀἶδαο κατοικομένου Κορύθιοι,

1) nescio qui factum sit, ut supra p. 25 post Actolicor. fr. 8 omiserim schol. Hom. II. E, 843. Ὀχῆσιος Οἰνέως υἱός, ὧς φησι Νίκανδρος ἐν Ἀίτωλικοῖς.

ὄν τε καὶ ἀρπακτοῖσιν ὑποδηθεῖς ὑμεναίοις
 Τυνδαρίς αἶν' ἀχέουσα κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω—,

de cuius fragmenti sede aliorum nostrasque coniecturas protulimus p. 27 et p. 67. Ceterum Heckerus in Schneidew. Philol. V p. 415 v. 2 ὄν τέ κεν ἀρ. corrigendum putabat. sed quod ille desiderabat gignendi verbum adest in tertio versu, ἤρατο. quamquam hoc nolim cum I. G. Schneidero p. 307 ita interpretari, ut γόνον αἵρεσθαι idem sit quod *tollere liberos*. nam etsi concedi fortasse potest pro ἀναιρεῖσθαι quod hac significatione dixisse Graecos constat, Nicandrum, ut solebat nove dicta consecrari, simplex verbum αἵρεσθαι posuisse — quemadmodum saepe alterum verbum alterius fines invasit. cf. Lobeck. Rhem. p. 135 seq. —, tum poetam quod ad patrem referendum erat rettulisse ad matrem, ut apud Plautum Trucul. II, 4, 45 *mulier* de se dicit: „si quid peperissem, id educarem et tollerem“ —: multo tamen probabilior nostra videbitur interpretatio, αἵρεσθαι idem esse quod φέρειν, sive hoc sit φέρειν ἐν γαστέρι (Hom. Il. VI, 58) sive, quod malim, *proferre* et *procreare*. similiter certe apud Arat. 1057 σχῖνον dici video αἵρεσθαι καρπόν. In secundo versu καὶ proxime pertinet ad ἀρπακτοῖσιν, quo significare poeta voluit Helenam etsi raptam ab Alexandro, non ultro secutam (cf. Fuchs. de variet. fab. Troic. p. 61 seq.) mox tamen eius amori indulgisse. Pro κακὸν v. 3 nescio an praestet κακοῦ. Meinekius commendavit καλόν. —

2. schol. Nicand. Ther. 215: Ῥυπαῖον (ὄρος) — ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, 100) ὡς Νίκανδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος·

δι' αἰπεινήν τε κολώνην
 Οἰωνοῦ Ῥυπηῆς τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην
 στείχοντες Ναύπακτον ἐς Ἀμφιδύμην τε πέλαζον.

Οἰώνου Dindorf. Thes. Paris. V p. 1852, Ῥύπης idem ibid. VI p. 2442 suasit. Ὀανθίδα con. Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 485, quo recepto malim simul κατ' pro καὶ legi. Ceterum non ad Αἰτωλικὰ Nicandri fragmentum referendum esse supra monuimus. —

3. Auct. vit. Nicandr. l. l. υἷόν δέ φησιν (Νίκανδρος) αὐτόν 110 Δαμαίου οὕτως λέγων·

αἰνήσεις υἷηα πολυμνήστοιο Δαμαίου.

Δαμναίου bis reliqui codd., Δαμαίου Vatican. et semel Goetting., ut non iam opus sit in auxilium vocare aliorum poetarum locos, ubi literae μν vocalem antecedentem non producunt. quales correptiones

notarunt (Gaisford. ad Hephaest. p. 217 seq. (p. 232 Lips.) et Hecker. com. crit. de Anthol. graec. (edit. prim.) p. 268, sed eas vel duarum vocum concursu excusabiles (cf. Enger. de Aeschyl. antistrophicor. responsionibus p. 93) vel necessitate poetis extortas, quod neque in nostrum hunc locum cadit, ubi πολυμνήστου Δαμναίου scribi potuit, neque in Alex. 92, ubi causa non fuit cur ῥαδάμους diceret, quum ῥαδάμους dicere posset, quod iure ex Hesychio Meinekius restituit. Praeterea iidem illi codices Vatic. et Goetting. subministrant αἰνήσεις pro reliquorum αἰνέσεις. cf. Spohn. ad Hesiod. Op. 12 collato tamen Nauck. de Aristoph. Byzant. p. 54 extr. —

- 111 4. Porphyry. quaest. Homer. p. XCII Barnes. πολλά (οἱ Ἴωνες) τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἶον τὴν τε λίθον καὶ τὴν κίονα. καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα. Κρατῖνος· εὐπιποτάτη Μαραθῶν. Νίκανδρος

ἐνκτιμένην Μαραθῶνα

Hic Cratini aliorumque auctoritate tueri se Nicander potuit, item ubi ἡ λίβανος Al. 107, et ἡ τάρταρος Ther. 203 dixit, sed ἡ λάας Ther. 45, ἡ λείχη Ther. 944, ἡ σφόνδυλος Ther. 797, ἡ σίδηρος Ther. 923, ἡ βότρως Al. 185 quantum equidem scio dixit solus. —

- 112 5. Suidas s. Εὐρύβατος (coll. Michael. Apostol. cent. VIII, 12 p. 427 Leutsch. et Arsen. Violar. XXV, 16): Εὐρύβατος. πονηρός. ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μετὰ χρημάτων, — εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον. ἦν δὲ Ἐφέσιος. οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον. Διότιμος Ἡρακλέους ἀέθλοις· Κέρκωπες, τοὶ πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες κ. τ. λ. Νίκανδρος Αἰγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν α΄ περὶ δικαιοσύνης. Δούρις δὲ κ. τ. λ. In his quum post Nicandri nomen non addita sit δὲ particula, manifestum est Nicandrum non de alio narasse Eurybato atque de quo Diotimus i. e. de Cercope altero. Sic concidit Hemsterhusii coniectura Αἰγιναιῖον scribendum esse rati, quod recepit Bekkerus. neque enim hoc cum veterum de patria Cercopum narrationibus conciliari potest. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1300 seq. Ac non minus facilis in promptu est alia coniectura. nam si concesseris Oli etiam, alterius Cercopis, a Nicandro mentionem esse factam eamque a Suida de solo Eurybato agente omissam esse, sponte emergunt versus frustula haec:

ἀγίνεον (vel ἀγίνεον)

Ἔσλόν τ' Εὐρύβατον τε πανουργότατον

retinui enim quod Suidas nunc memorans Eurybatum dare debebat, *πανουργότατον*. Nicandrum probabile est scripsisse *πανουργοτάτους ἀνθρώπους*¹⁾, ut referri hoc fragmentum ad *Οἰταῖκὰ* possit, quibus Herenlis res gestas Nicandrum celebrasse vidimus. atque erant prope Octaeam ὁ *Μελάμπυγος καλεόμενος λίθος*²⁾ et *Κερκώπων ἔδρα*. cf. Herodot. VII, 216. Ad eadem *Οἰταῖκὰ* referendum fortasse quod

6. *schol. Apollon.* 1, 1300 habet: *τούτους (τοὺς Βορεάδας) Ἴρα- 113 κλῆς ἀνεῖλεν* — *Νίκανδρος δὲ φησιν οὕτως „ἐπειδὴ Ἴρακλῆς ἐμνησικάζει τῷ Βορέα“*, — et rettulissem ad fr. 15, nisi *Οἰταῖκὰ* carmen fuisse certissimum esset. Ergo alibi quoque Nicander eam rem attigit. nisi forte ita statuendum, apud *schol. Apollon.* in οὕτως aliud quid latere neque ipsa poetae verba ibi citata esse. —

7. *schol. Arat.* 161 p. 66 Bekk. *τὴν δὲ Ἀμαλθείαν αἶψα Νίκαν- 114 δρος Διὸς τροφόν φησι*. De re cf. Schoemann. *dissert. de Iovis incunabulis* (Gryph. 1852) p. 12 seq. —

8. *Macrob. Saturn.* V, 22 (add. Philargyr. ad Virgil. *Georg.* 3, 115 392): „apud Vergilium (*Georg.* 1. 1.) Pan niveo lanae munere Lunam illexisse perhibetur — in hoc loco Valerius Probus vir perfectissimus notat nescire se, hanc historiam sive fabulam quo referat auctore. Quod tantum virum fugisse miror, nam *Nicander* huius est auctor historiae, poeta, quem Didymus, grammaticorum omnium quique sint, quique fuerint, instructissimus, fabulosum vocat.“ — Hoc fragmentum cur Volkm. p. 24 vel ad Aetolica vel ad Europiam revocare voluerit non exputo. —

9. *schol. Ovid. Ib.* 473, p. 469 extr. Merkel.: „*Nicander* dicit 116 *Macelon* filiam *Damonis* cum sororibus fuisse. harum hospitio *Iupiter* susceptus quum *Thelonios*, quorum hic *Damo* princeps erat, corrumpentes venenis successus omnium fructuum fulmine interficeret, servavit eas. sed *Macelo* cum viro propter viri nequitiam perit. ad alias vero servatas quum venisset *Minos*, cum *Desithone* concubuit, ex qua creavit *Eusanthium*, unde *Eusantiae* fuerunt.“ — In his quum alia nomina corrupta sunt, quorum certam medelam non habeo, tum *Eusantium*, *Eusantiae*, quibus substituimus *Euxantum* et *Euxantiadac*. cf. *Apollod.* III, 1, §. 29: *Μίνως* — *παῖδας ἐτέ-*

1) alius Eurybatus est in fr. 53.

2) hic λίθος ille μέλας fuisse videtur cuius meminerat Rhianus (cf. Meinek. *Anal. Al.* p. 203). quod si ita est, dixerat illud Rhianus in *Heraclea*.

κνωσε — ἐξ Δεξιθέας Εὐξάνθιον, ut Westermannus edidit. sed vera nominis forma Εὐξάντιος esse videtur, quam et schol. Ovidii commendat et schol. Apollon. Rhod. 1, 186 habet: Μίλητος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνωος ἦν, ubi Εὐξανθίου Wellauerus demum invexit. accedit fragmentum Callimachi (nam huius esse docent schol. Dionys. Thrac. p. 850, 25 et gram. in Crameri anecdotis Oxon. IV p. 326 seq.) apud Etym. Magn. p. 394, 34: Εὐξαντίδος] γενεῆς Εὐξαντίδος. τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης, τὸ θυλυκὸν Εὐξαντιάς Εὐξαντιάδος. ἄρον τὸ ἄλφα, καὶ γίνεται Εὐξαντίς, Εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. nam eiusdem Euxantii genus Callimaechum memorasse mihi quidem certissimum. Ex eodem autem Apollodori loco num Desithone in Dexithea mutandum sit, pro certo affirmare non ausim, quum Ovidii locus Ib. 467 scrupulum iniciat: „aut Iovis infesti telo feriare trisuleo ut satus Hipponoo Dosithoesque pater“, ubi eadem Minois amica intelligi videtur. ac constat quantum in eorundem hominum nominibus proferendis veteres variaverint. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 996 n. pp. et Lehrs. de Aristarch. p. 249 not. —

117 10. *Tertullian.* de anim. 57 p. 1075 Oehl. „Si et de nocturnis imaginibus opponitur non frustra mortuos visos (nam et Nasamones propria oracula apud parentum sepulera mansitando captare, ut Heraclides scribit vel Nymphodorus vel Herodotus, et *Celtas apud virorum fortium busta eadem de causa abnoctare, ut Nicander affirmat*), non magis mortuos vere patimur in somniis quam vivos.“ Hoc fragmentum ad nostrum Nicandrum non aliam ob causam rettuli, quam quod eundem Tertullianus etiam in Scorpiac. cap. 1 citat. —

118 11. *Hesych.* s. κλίσις (κλίσιον?), σκηνή, καθέδρα. καὶ ἡ ἔπαυλις ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ θρέμματα. καὶ πρόθυρον Νίκανδρος. ad glossas rettulit Volkm. p. 15 n. 25, fortasse recte. sed ut in aliis Nicander fecit Homericis vocabulis, ita etiam in Odyss. 24, 207 lectam vocem κλίσιον quomodo explicari voluerit demonstrare potuit ita, ut certa significatione positam in suo aliquo libro usurpaverit. idem valet de aliis quibusdam vocabulis quae inter glossas infra enumerabimus. Ceterum Nicandrum Thyatirenum intelligit Dindorf. Thes. Par. IV p. 1655.

119 12. *Hesych.* s. μέσκος κώδιον, δέρμα. Νίκανδρος. hoc quoque glossographi esse Nicandri Volkm. statuit ibid n. 22. Equidem

putaverim Hesychium in vitiose scriptum Nicandri codicem incidisse, in quo Ther. 549 male μέσκος exaratum fuit pro πέσκος.

Ceterum iure ex hoc fragmentorum Nicandri indice excludemus primum Plinii locum nat. hist. XX, 31: „semen urticae — contrarium esse *Nicanter* adfirmat — fungis et argento vivo.“ certe in Alexipharmacis hoc non fecit nec credibile est in alio eum opere fecisse, ut cum I. G. Schneidero ad Alex. 531 et 604 Plinii errorem subesse credam, — tum schol. Vatic. Theocrit. III, 52: *Νικανδρος κεφάλαν ὡς ἡμέραν. πολλὰ γὰρ σώζεται παρὰ Συρακουσίοις.* ubi Geelins statuit scholiastam indicare voluisse Syracusios pronuntiasse *κεφάλαν* ut *ἡμέραν*, additque post *πολλὰ γὰρ* excidisse *αιολικά*. equidem dubito, quoniam nihil de eiusmodi tonosi monere video Herodian. de diction. solitar. p. 39, 1 seq., qui omittere non solet, si quae dictiones solitariae apud unum alterumve scriptorem in ordinem redactae inveniebantur. praeterea eiusmodi de accentu observationem a Nicandri studiis alienam putaverim, ut saltem in Nicandri locum alius grammatici nomen reponendum esset. Nicanoris restituendam putavit Volkm. p. 17, ego Amaranthum commendarem, nisi vero videretur similis post Nicandri nomen quaedam excidisse. — Postremo in Zonarae lex. p. 855, 3 Nicandri nomini scribarum error locum dedit, qui quomodo corrigendus sit manifestum ex Etym. Magn. p. 356, 7. —

Illa autem fragmenta si quaerimus quibus debeantur auctoribus, paucos numero inveniemus praeter eos quos supra vidimus professos raram aliquam nec cum multis sibi communem contraxisse se cum Nicandri scriptis familiaritatem. quamquam vereor ne unus et alter me praeterierit veterum scriptorum locus ubi Nicandri fragmentum aliquod citetur. quis enim Bentleyanum in colligendis fragmentis accuratorem consequi imitando possit? sed vel sic non dubito affirmare Nicandri opera non multos ex quovis genere lectores olim invenisse, praesertim quum idem appareat etiam eorum scriptorum et numero et genere, qui Nicandri Theriaca et Alexipharmaca se legisse non solum affirmant (velut Lucian. de dips. T. III p. 339 Iacob. Apulei. de mag. c. 41, Artemidor. oneiroc. 2, 13, Plutarch. de audiend. poet. 6, Tertullian. Scorp. 1, alii), sed desumptis inde frustulis persuadent. Quorum ego testimonia nunc ita percurram, ut simul, si quid inde in Theriacorum et Alexipharmacorum emendationem redundet, accurate notem. —

VI.

Theriaca v. 1. ὀλοφώϊα hinc sumptum explicat Etym. Magn. p. 622, 37 nihil addens praeter hoc: παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς. sed plura olim addita fuisse docet Etym. Gudian. p. 426, 37: ὀλοφώϊος θήρ, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ὄ εις ὦ.

Ther. v. 3. Eustath. ad Il. p. 215, 12: — καὶ ἐπίτασις ὑπερθέσεως ἐν τῷ κλέπτιστος κλεπτίστατος, λάλιστος λαλίστατος, κύνδιστος κυνδίστατος παρὰ Νικάνδρῳ. quo opportuno freti testimonio reiciamus oportet Bentley et Ruhnkenii coniecturas κηδίστατε vel κηδέστατε, codicum etiam quorundam etsi non optimorum auctoritate commendatas. Praeterea in Cramer. Anecd. Ox. III p. 195 scriptor anonymus Byzant. (qui etiam p. 190, 3 Θηριακὰ Νικάνδρου καὶ τὰ τούτου Ἀλεξιφάρμακα novisse se gloriatur) hinc citat φίλε — Ἐρμησιάναξ πόλεων κυνδίσταθ' ὀμαῖμον ipse monens in aliis se libris scriptum invenisse πολέων κυνδίστατε πηῶν. ubi ὀμαῖμον certissime ex interpretatione ortum, πηῶν autem eorum videtur esse quos male habebat vulgatum hodie παῶν, cui iure Homericam formam substituere sibi videbantur ab reliquis etiam epicis retentam. cf. Hesiod. Op. 343, Quint. Smyrn. 1, 429 et 6, 148, Maneth. 1, 270 (πηροσύνη Apollon. Rhod. 1, 48). Ac vide mihi quanto molimine vulgatam defendere studuerit scholiasta ad hunc Nicandri locum: ἔστι δὲ καὶ ὁ Νικάνδρος ζηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνλοῖς δωρῖζει, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν. at primum παῶς, quod ad formam, Doribus proprium dici non potest (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 143), tum si esset, aliud tamen ex Nicandreis exemplum, quo ἦ dorice esset in ᾠ mutatum, afferri non posset. aperte enim erravit Volkm. p. 4 δάγμα (vel potius δάγμα), quo pro δῆγμα Nicander usus est, dorismum appellans. cf. potius Lobeck. Paralip. p. 402, Hecker. com. crit. de Anthol. (ed. I) p. 163 et Doederl. glossar. Homer. I p. 29. — Ceterum Hermesianactis memoriam hinc habet Tzetz. Exeg. Iliad. p. 829 Bachm. —

Ther. v. 5. βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὀροῖτυπος hinc citant scholiast. B. ad Iliad. N, 824 (schol. I. τοί λέγει καὶ ὀροικτύπος), gramm. in Cramer. Anecd. Parisin. III p. 380, 19, Etym. Magn. p. 207, 30, Eustath. ad Il. p. 962, 13 (βουκαῖός ὄρει τύπος). —

Ther. v. 8. Phot. lex. p. 637 (= 551, 21): φαλάγγιον, γένος ὄφρεως, ὡς φησι Νικάνδρος. potest etiam in mente habuisse v. 755.—

Ther. v. 18. ὀλλγος schol. Arat. p. 81 ut adnotat I. G. Schneiderus. sed apud Bekker. p. 108, 14 nihil nisi hoc legimus: ὁ μὲν οὖν Νικάνδρος, τῆς τῶν θεῶν εὐσεβείας γινόμενος, βραχύν τινά φησιν εἶναι τὸν σκορπίον, δεικνὺς ὅτι θεῶν βουλήσει καὶ μικρὸς ὢν ἰσχύει κατὰ μειζόνων. —

Ther. v. 20. τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδελον ἐστήρικτο e Nicandro citat Etym. M. p. 21, 24 omissis quae intermedia sunt. similiter Etym. Gud. p. 14 et Etym. Orion. p. 23, 5, qui recte ἐστήρικται habent, sed falso Aratum nominant. —

Ther. v. 33. νήχυτος ὄρπηξ hinc habet schol. Homer. Od. τ, 498, μαράθου δὲ νήχυτος ὄρπηξ omisso Nicandri nomine Etym. M. p. 602, 42. —

Ther. v. 35. Hesych. s. θιβρήν: — παρὰ μὲν Νικάνδρῳ τὴν ἔμπυρον καὶ καυστικὴν· τινὲς δὲ χαλεπήν. qui sua scribendi ratione firmat quod nostro loco boni codd. habent, in Alex. 555 habent omnes. cf. Meinek. Anal. Alex. p. 128. —

Ther. v. 36. respicit schol. Apollon. Rhod. 2, 130 ipsa Nicandri verba non apponens.

Ther. v. 45 seqq. Locum hunc de lapide Thracio invento in flumine Ponto (male enim hucusque v. 49 scribebatur πόντον. cf. Callimach. apud Antigon. histor. mirab. 136 [151], Dioscorid. hyl. T. I p. 813, Pseudo-Aristot. mirab. auscult. 125 [115], Stephan. Byz. p. 570, 13) respiciunt Aelian. de natur. animal. IX, 20 extr. et Galen. de simplic. medicament. temperam. IX, 10, Tom. XII p. 204 Kuehn., obiter ille, hic ipsa Nicandri verba citans:

ἢ ἐ σὶ γε Θρηῖσσαν ἐνὶ φλέξαις πυρὶ λίαν·
εἰθ' ὕδατι θανθεῖσα ἐλάσεται, ἔσβεσε δ' αὐτὴν
τυτθόν, ὅτ' ὀσμύσσηται, ἐπιρρανθέντος ἐλαίου,
τὴν ἀπὸ Θρηῖκλου νομέες ποταμοῖο φέρουσιν,
ὃν Πόντον καλέουσιν,

quae nisi in ἐνὶ φλέξαις non praestant vulgatae hucusque scripturae, immo paulo peiora sunt. —

Ther. v. 55 citat Erotian. p. 394 recte scribens χηραμὰ, sed perperam ὕληωρέας, quod primus bene correxit Bentleyus, ut patet ex Theognost. Cramer. II p. 32, qui ex ipso hoc loco adiectivum illud habere videtur. —

Ther. v. 70 citat Erotian. p. 392, ex parte Etym. M. p. 523, 6 sine Nicandri nomine. —

Ther. v. 71 citat Erotian. p. 100.

Ther. v. 73. cf. infr. ad v. 534.

Ther. v. 85. mendose Erotian. p. 230: σιλφίου ἢν κνηστῆροι κατατρίψαιεν ὀδόντας. —

Ther. v. 86 respicit Galen. de simpl. medicam. temp. X, 16, Tom. XII p. 289. —

Ther. v. 123 citat schol. Arat. 254, p. 74, 12 et ipse praeter ὀκαλῆν legens mirum istud ὀλλίξωνες, quod Nicandri codd. tenent omnes et in *Ther.* 372 subministrat vetus Parisinus. sed quantumvis sit mirum, ferendum tamen in Nicandro erit cum Lobeckio Paralip. p. 555, etsi altum de hac forma grammaticorum silentium est, qui ὀλλίξων ὀλλίξονος et Ὀλιζών Ὀλιζώνος distinguunt (cf. Eustath. ad Iliad. p. 329, 10). —

Ther. v. 128—134 citant Galen. *Ther.* ad Pison. 9, Tom. XIV p. 239 et Tzetz. ad Lycophr. 1114, respiciunt etiam Etym. Magn. p. 404, 29, Michael. Glycas Annal. I p. 108 Bekk. et anonymus qui Aristotelis nomen mentitus περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων scripsit, cap. CLXV (179). nam quod Westermann. p. XXVIII e Nicandro sua hunc sumsisse negare videtur, non dubitaret, si meminisset plura ibi legi quae Nicandro propria sunt, velut περὶ κνὸς ἔχης. Illorum autem scriptorum Galenus nihil habet diversitatis quod quis in ordinem recipiendum ducat. nam quod v. 134 ἀναρρηξάντες pro ἀναβρώσαντες scribit, prae poetae manu posuit interpretamentum. et firmant vulgatam Tzetz. l. l. et schol. Euripid. Orest. 469 Matth. (coll. schol. ad v. 498) solum citans v. 134. Ex Tzetzae autem testimonio v. 131 nova accedit auctoritas veteris Parisini lectioni ἀμύξ, agnitae etiam ab Helladio in chrestom. ap. Phot. bibl. p. 532 Bekk. et a scholiasta. Sed quod v. 129 pro τύπην corrigendum putamus τύπη nihil habet ex his testibus auxilii.

Ther. v. 129. πολόεντος ἐχίδνης habent etiam Stephan. Byz. p. 273, 9, Eustath. ad Il. p. 287, 31, schol. Odyss. β, 214. χολόεσσαν Galen. l. l.

Ther. v. 143. Etym. Magn. p. 35, 13 citat: τροχοὶ μάλα (τρόχμαλα Va) θ' αἵμασιὰ τε καὶ ἰλύος εἰρέοντες (εἰλλοὶ ἢ τρώοντες Va). Hinc tamen codicis Parisini vetustissimi lectioni ἰλυοὺς accedit auctoritas. eandem vocem habent Callimach. hym. in Iov. 25 et incertus poeta ap. Suid. s. ἰλυοῖσι, ταῖς καταδύσειν· ἐρπετὰ δ' ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφεν. quamquam εἰλυθμοὺς Nicander habet *Ther.* 283. —

Ther. v. 145—156. Totum hunc locum in usum suum convertit Pseudo-Aristotel. de mirab. auscult. CLXIV (178), qui quod dicit ὄσσι δ' αὐτῶν ἐν ψαμάθοις διατρίβουσι, ταύταις ἐξομοιοῦνται κατὰ τὸ χρῶμα, videri possit Bentley firmare coniecturam ad *Ther.* 156 propositam, quae mihi non videtur necessaria esse. —

Ther. v. 146. φοινὰ δάπη hinc citare videtur Etym. Magn. p. 797, 33. cf. Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709 (p. 113 B). —

Ther. v. 169. ὀργυῖη μετροῦτον respicit Strabo XVII p. 823. —

Ther. v. 179. ψαφαρὸς vel hinc vel e v. 369 citat Etym. Magn. p. 817, 48, item ψαφαρῆν e v. 262. —

Ther. v. 184. cf. Aelian. nat. animal. IX, 4: ἀκούω δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος, οὓς ἂν ἰοφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν οἶονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους, ὑφ' ὧν περιεμπέχονται. qui videri possit in suo exemplari v. 184 ἰοφόροι legisse, non ἰοδόχοι. Sed non dici certo potest, num ista scribens Aelianus Nicandrum ante oculos habuerit. nam interdum non Nicandrum, sed ipsum quem Nicander fontem secutus est. —

Ther. v. 188. οἶδος e Nicandro citat gram. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 330, 19. sed saepius ea voce poeta usus est. — Καμάτου δ' ἄτερο ὄλλυται ἀνήρ laudant (Dioseorid.) περὶ ἰοβόλων 17, Tom. II p. 73 Sprengel. et Paulus Aeginet. 5, 19 med. —

Ther. v. 196. ἰκτίδος ἢ τ' ὄρνισι schol. Hom. II. K, 335. —

Ther. v. 223. πᾶς δέ τοι ὄξυκάρηνος ἰδεῖν ἔχισ Etym. Magn. p. 404, 27. —

Ther. v. 230. Etym. Magn. p. 404, 33: — παρὰ τὸ ἄχος ἔχισ, ἢ πάνυ λυπούσα. καὶ Νίκανδρος· κωκυτὸν δ' ἐχίναϊον ἐπικλείουσιν ὀδίται. Ergo grammatici quibus haec debet Etym. M. non putabant spurium hunc esse versum, quod fecisse nonnullos scholiasta memorat et I. G. Schneider etiam fecit, quem secutus est Lehrsius. At τὸ λιχιάζειν καὶ τὴν οὐρανὸν σκωλύπτεσθαι viatores vocare¹⁾ solitos fuisse κώκυτον τοῦ ἔχισ per se absurdum non est. itaque in istud iudicium veteres criticos non tam re ipsa compulsos esse crediderim quam insolita vocis ἐχίναϊον forma, quae non potest nisi quod τοῦ ἐχίμου sive crinaeci sit significare. Quodsi Nicandrum ἐχίναϊον scripsisse mecum staueris, non iam ineptum aut indignum Nicandro dices. —

1) ἐπικλείειν „vocare“ Apoll. Rhod. 2, 1156, Nicandr. Ther. 554 et alibi.

Ther. v. 231. Aelian. nat. anim. X, 9: Νίκανδρος δέ φησιν ἐκ μὲν τοῦ δῆγματος, ὅπερ οὖν ὁ ἔχμιν ἐμφύει, δύο ὀδόντων ἴχνη φαίνεσθαι, πλεον δὲ εἰ δάκοι ἢ ἔχιθνα. —

Ther. v. 263. Etym. Magn. p. 174, 37: Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς ἢ καὶ ἀματροχιῆσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει. —

Ther. v. 280 citat Etym. Magn. p. 183, 17. —

Ther. v. 282. Etym. Magn. p. 247, 38 (et lexic. ms. apud Herm. ad Orphic. p. 709): δάκος σημαίνει καὶ δῆγμα ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς: σῆμα δὲ τοι δάκεος αἰμορροῦσιν αὐτίς ἐνίψω (Zonar. p. 469 non nisi haec habet: σῆμα δὲ τι δάκεος αἰμορροῦσιν). Hinc Bentleius et Valcken. ad Adoniaz. p. 248 C, item L. Dindorf. Thes. Paris. III p. 1105 apud Nicandrum αὐτίκ' ἐνίψω scribendum putarunt, quos non sequor. nam ἐνίψω grammaticis notius fuit ex Homer. Od. β, 137, λ, 148, Π, η, 447 quam aoristi coniunctivus ἐνίσπω futuri significatione positus ut Od. ι, 37. contra αὐτίς recipiam motus etiam Parisini veteris auctoritate. —

Ther. v. 282—319. Totum hunc de haemorrois locum sive Nicandro surripuit sive ex eodem quo ille fonte hausit Aelian. nat. animal. XV, 13, cuius verba non sunt ullius ad emendandum Nicandrum momenti. At contra Nicandri ope uno certe loco Aeliani verba melius constitui posse videntur quam factum hucusque est. nam quae nunc ita leguntur: εἰ δὲ θῆλυς αἰμόρρους κρούσει τινὲ μεθίησιν ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων, καὶ εἰς τὰ οὖλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ καὶ αἷμα ἐκχεῖται πάμπολυ καὶ ἐκθλίβονται τῶν οὐλῶν οἱ ὀδόντες, parum respondent Nicandri versibus 305—308, qui docent Aelianum scripsisse: εἰ δὲ θῆλυς αἰμόρρους κρούσει τινὲ ἰὸν μεθίησιν, καὶ εἰς τὰ οὖλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ καὶ ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων αἷμα ἐκχεῖται πάμπολυ κ. τ. λ. —

Ther. v. 283 seq. Etym. Magn. p. 299, 45: εἰλυθὸς καὶ εἰλυθμὸς σημαίνει τὴν κατάδυσιν, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος: ὅστε κατ' εἰλυθμοῦς πετρώδεις αἰὲν ἰαύει τρηχὺν ὑφαρπάζων θαλάμην ὀλιγηρῆα τεύχων ἐνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν· ἔπειτ' ἐκορέσσατο φορβῆς. Hinc recipiendum duco αἰὲν ἰαύει pro eo quod libri habent ἐνδυκὲς αὔει. hoc e v. 263 in ordinem venit male. nam non solet ita Nicander se ipsum imitari. —

Ther. v. 284. ὀλιγήρης hinc habere videtur Herodian. in schol. Iliad. γ, 316, ι, 336 et ap. Arcad. p. 25, 3 et 117, 12. —

Ther. v. 288. δειρὴν δ' ἐσφήκωται ἄλις Etym. Magn. p. 385, 7. —

Ther. v. 310. Eustath. ad Il. p. 379, 34 (coll. p. 1043, 51): Δύσ-

παρι — ὅπερ Εὐριπίδης Αἰνόπαρσί φησιν —. ὅθεν ἀρχῆς ἐνδοθείσης καὶ Αἰνελένην ἔτερός τις ἔφη ἀντι τοῦ αἰνήν Ἑλένην. quem Nicandrum fuisse dubitare non sinit plurimorum codicum in Ther l. l. consensus temere posthabitus ab I. G. Schn. et Lehrs, qui αἶν' Ἑλένην dederunt. —

Ther. v. 312 seq. Etymol. Gudian. p. 297, 51: ἱστορεῖται ὁ Κάνωβος δίσκῳ ἀνηρησθαι ὑπὸ Μενελάου ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ὑπομνήματι ἀλέσσης (corrige α' Λέσσης cum I. G. Schneid. ad Marcell. Sidet. p. 117 et Ritschl. dissert. de Oro et Orione p. 77) Ἡρακλείδου. Νικάνδρος δὲ ἐν Θηριακοῖς φησιν, ὅτι ὑπὸ αἰμορροῖδος ἐπλήγη, οἶον, ἦμος ἀποψύχοντα κυβερνητήρα Κάνωβον Θώνιος ἐν ψαμάθοις ἀθροίσατο. οὕτως Ὄρος. Hinc recipiendum fuit ἀποψ. pro vulgato ἀναψ. id contrarium potius ei quod desideramus significaverit. — Θώνιος ἐν ψαμάθοις citat etiam Ioannes Alex. tonic. par. p. 10, 7 Nicandro non nominato. —

Ther. v. 320—333 respicit Aelian. nat. animal. XV, 18, sed ut nihil inde sit ad emendandum Nicandrum auxilii. —

Ther. v. 334—355 videri posset usus esse Aelian. l. l. VI, 51, nisi vero videretur similis ex eodem illum, quo Nicandrum quem non nominat, fonte hausisse. Sed Nicandri locum respicit Lucian. de dipsad. 9 Tom. III p. 339 Iac. —

Ther. v. 439. Etym. Magn. p. 85, 26 (coll. Phavor. eclog. p. 100 Dind.) ἀμορβεύω]. ἀμορβεύεσκεν, συνφδοιπέρει· οἶον, σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορβεύεσκεν ἀλοίτης (Callim. fr. 475 Blomf.). παρὰ τὸ ἀμορβεύειν, τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὀρμαῖν καὶ πορεύεσθαι. ἀμορβεύοντο σημαίνει τὸ διεκόμιζον. Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς, νωθεὶ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ (νωθεὶ γὰρ κάμνον δὲ — λοπάργῳ codd. D et P). τῷ ὄνω· ἐπεὶ (corr. ἔστι cum Sylb.) γὰρ κατὰ τὴν κοιλίαν λευκός. Sic Gaisfordus, ἀμορβ. ubique scribens pro eo quod codd. habent ἀμορμ. recte. nam huius quidem formae nisi in hoc Etymologi loco et Suid. ἀμορβός ὁ ἅμα τινι ὀρμῶν, ἀμορμός καὶ ἀμορβός — nullum extat vestigium, at illius testes sunt sat multi, partim producti a Naekio, dissert. de Callimachi Hecal. p. 230, quibus adde Antimachi fragm. 24 Stoll. et Hesych. s. ἀμορβεύων, s. ὀμορβεύεσθαι, s. ὀμορβεῖν. Itaque suspicio mihi incidit in Etymol. Magn. ubique in eo verbo μ̄ esse pro β̄ positum postquam semel post verba τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὀρμαῖν καὶ πορεύεσθαι exciderit hoc: καὶ τροπή τοῦ μ̄ εἰς β̄ ἀμορβεύειν, quemadmodum legimus s. ἀμορβῆς p. 85, 24, in quem

sensum ea quoque patet interpretanda esse quae Suidas l. l. habet. Iam concedat fortasse Osannus iniuria a se defensum esse ἀμορμεύειν in Schneidewini Philol. VIII, p. 572 seqq., ubi quod dicit p. 575, numquam futurum fuisse ut in eam originationem veteres grammatici incidere, si alicubi ἀμορβεῖν scriptum invenissent, non cogitavit vir doctissimus qualia saepe monstra grammatici in expiscanda vocum origine effinxerint. Ceterum corruptum Etymol. Magn. locum iam invenit Zonar. p. 160 Nicandrum omittens, cuius aliter corruptus locus est in Cramerii Anecd. Parisin. IV p. 10, 5: νωθοὶ γὰρ κάμνοντες ἀμορμεύοντο λοπάργων, ubi lemma est ἀμορμεύοντο. —

Ther. v. 363. φλιδόωσα citat Etym. Magn. p. 796, 22. —

Ther. v. 377. τὴν μὲν ὄθ' ἀδρύνηται habet Etym. M. p. 18, 49, ubi cod. Va etiam v. 376 et 378 addit, quo firmatur meliorum codicum lectio ῥωγαλέον ab I. G. Schneidero restituta, sed a Lehrsio spreta. idem codex v. 377 habet οἱ ἀβατηῆρες unde paululum auctoritatis accedit receptae hodie lectioni βατηῆρα, cui Demetrius Chlorus substituerat βοτηῆρα (cf. schol.). utramque lectionem explicat Etym. Magn. p. 702, 12 nominato tantum Nicandro, sed integro loco non apposito. —

Ther. v. 380. Tzetzes ad Lycophr. 1290: ἴαμα δὲ χιμέτων, ὡς φησι Νίκανδρος, ἀμφισβήτησι ὄφρα δέρμα, καὶ παλιούρου ῥίξης ζωμὸς περικλυζόμενος. ultima de suo addidisse putandus est, certe apud Nicandrum de hoc ne verbum quidem neque hic neque v. 868, nisi forte Tzetzes in codicem aliquem Nicandri incidit qui in eam rationem interpolatus erat. At Plinii locum nat. hist. XXX, 25, unde I. G. Schneiderus firmare voluit κόκκυρος v. 380, recte opinor ad Ophiaca rettulimus. cf. pag. 41 extr. Ἐάρτερος hinc habere videtur Hesychius s. v. qui alia etiam ex Nicandro non nominato habere videtur. cf. Toup. emend. in Suid. et Hesych. T. IV p. 34 seqq. —

Ther. v. 401. Etym. Magn. p. 137, 44: ἀρδηθμός, ὁ ποτισμός. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, ἢ καὶ ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν ἀίξαντες, unde codicum ἀίξαντος post Bentl. et Bernardum correxit I. G. Schneiderus. ἀίξαντος tamen habet cod. Va. —

Ther. v. 406. cod. V Etymologi M. apud Gaisf. p. 1771 F: ὀμβριφέα κρώζων, ἐπὶ τῷ χειμῶνι πλείονα βοῶν. οὕτως Νίκανδρος. —

Ther. v. 413. Etym. Magn. p. 630, 10: ὀρεσνεύειν, τὸ [ἐν ὄρεσι] διατρέβειν. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς. —

Ther. versum 414, quem sine dubio spurium dicit I. G. Schnei-

derus, cur. posterior. p. 240, citat certe Tzetz. ad Lycophr. 912 et aperte legit schol. Arat. 946, aliter enim hydram appellare non poterat. Neque tamen iniuria in hoc versu I. G. Schneiderus offendit. ut enim nunc res est, sane non perspicitur, cur de nomine Nicander denuo mentionem iniciat. Concedendum autem erit recte habere versum, si additum propterea dixero, ut hydri nominis causa reddatur, quemadmodum v. 412 δρυῖναο nominis originem expositurus poeta dixit ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας. Quamquam quae statim sequuntur: ὅστε βρύα προλιπῶν καὶ ἔλος — σπέρχεται non possunt ita intelligi, ut ad explicandum nomen ὕδρος apposita esse videantur, sic enim non προλιπεῖν, sed contrarium ei ἐμμένειν dici oportebat. atqui ὅστε mutato in ἔστε et interpunctione correcta in hunc modum:

ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον,
 ἔστε βρύα προλιπῶν καὶ ἔλος καὶ ὀμήθεα λίμνην
 ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας
 σπέρχεται, ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὀρμήν,
 ἔνθα κατὰ πρέμνον κ. τ. λ. —

apparebit recte omnia habere. nam ita hoc dicit poeta: hydram vel chelydram appellant tamdiu, dum relicta aqua eo properat ubi in fago vel quercu se collocat. atque ita fere scholiasta quoque ad h. l. —

Ther. v. 416 respicit schol. Arat. 946: ὁ ὕδρος — ὅς τοὺς βατραχούς σιτεῖται, ὡς ἔχομεν παρὰ Νικάνδρου, item Hesychius loco corrupto p. 615: μολουρίδας βατραχίδας. καὶ τῶν σταχύων τὰ γόνατα. cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 461. —

Ther. v. 420. Etym. Magn. p. 148, 8, loco ne post Lobeckii quidem emendationes (Elem. I p. 144 not.) satis perspicuo: ἀρπεδέσσα — οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος (num Ἡρωδιανός. καὶ Δίδυμος, —? cf. Schmidt. de Didym. p. 344) ὅτι ἀρπεδες, οὗ μέμνηται Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς, κάρη γέ μιν ἀρπεδες αὐτῶς. ἀλλ' ὁ Νικάνδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν παραλαμβάνειν (cod. V: ὁ δὲ Νικ. ἐπὶ τῆς ^{του ν γ} μο λέ). unde de spiritu et accentu nihil docemur, ut nesciam num cum Etymologo codicum Nicandreorum fere omnium (nam unus Stephani ἀρπεδές habet) scriptura, quae est ἀρπεδές, retinenda sit an corrigendum ἀρπ. — ὄφ. commendat Doederleinii originationo, gloss. Hom. I p. 24, ἄφ. unice probare videtur Lobeck. l. l. —

Ther. v. 446. Herodianus in schol. Il. Θ, 178 de ἄβληγρος disputans: — τὸ βληγρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μαῖλλον τὸ ἀσθενές. Ἄλκαϊος — καὶ Νίκανδρος, βληγρὸν γὰρ μὲν οἶα μυληβόρου ἐν χοροῖ νύγμα. idem ex Herodori et Apionis qui dicebatur commentario refert Eustath. ad Il. p. 705 extr. et ipse μυληβόρου scribens, ubi Nicandri codd. vel νυχηβόρος habent quod nihili est, vel μυχηβόρος. Iste autem grammaticorum veterum consensus magnam conciliat tertiae huic prae reliquis duobus lectionibus auctoritatem, ut vix dubitem quin in verborum ordinem recipiendum sit non ipsum quidem illud οἶα μυληβόρου, ex quo aptum sensum non extrico, sed quod recte instituto μερισμῶ statim inde provenit, οἷ ἀμυληβόρου, cui nomini convenit Τρωξάρτης ille in Batrachomyomachia. De ἀμύλω cf. interp. ad Theocrit. IX, 21 coll. Dioscorid. hyl. iatr. II, 123 p. 242 et Oribas. I, p. 294 Bussemak. — Ceterum ex hoc Nicandri loco profecisse videtur Aelian. natur. animal. IX, 11, extr. —

Ther. v. 448 respicit schol. Sophocl. Antig. 117 Erf. —

Ther. v. 452. Etym. Magn. p. 822, 48: Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς — κτίλα τ' ὡσα βρούκων — τὰ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων ὡὰ κτίλα καλεῖ. —

Ther. v. 453 citant Herodian. περὶ μὲν. λέξ. p. 15, 20 et Choerobosc. in Theodos. p. 274. —

Ther. v. 461—464 citat Tzetz. ad Lycophr. 912, et ipse legens v. 462 τόθι, quod in τό τε mutandum suavit Bentl., assensum nactus I. G. Schneideri. Debebant potius in proxime antecedentibus αἶ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηκίῳ βέβληνται, ἐκὰς Ῥησκυνθίδος Ἥρας, Ἐβρος ἵνα offendere. nam plane ineptum est loci cuiusdam situm ita definire, ut nominetur regio a qua ille *procul distet*. Itaque mutanda interpunctio fuit in hunc modum: βέβληνται ἐκὰς, Ῥησκ. Ἥρας Ἐβρος ἵνα κ. τ. λ. quamquam Hebrus num sacer Herae fuerit nescio. Heram a Thracibus cultam habemus apud Polyacnum 7, 22. —

Ther. v. 463. Etym. Magn. p. 498, 37: κεγγρίνης, εἶδος ὄφεως. Νίκανδρος, δῆεις κεγγρίνεω δολιχὸν τέρας. His ὄντε λέοντα addit Etym. Gudian. p. 309, 7. add. Zonar. p. 1181. —

Ther. v. 469. Φερειτάτη ἴσταται ἀπίς hinc habent Etym. Magn. p. 447, 3 et Zonar. p. 1031. —

Ther. v. 472. ἡ Σάου ἢ Μοσύχλου citat Tzetz. ad Lycophr. 78 p. 369 Muell. —

Ther. v. 474. μὴ σὺ γε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην
μαινομένου κεγχρίνου citat Galen. de loc. affect. II extr. Tom. VIII
p. 133. —

Ther. v. 499. ἵνα κνωῶπες τραφερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην citat
Tzetzes ad Lycophr. 675. Tzetzen interpolatis usum esse codicibus
apparebit ex eis quae notabimus paulo post ad v. 958. —

Ther. v. 520. Etym. Magn. p. 279, 10 (coll. Etym. Gudian. p.
585, 13): τριόφυλλον εἶδος βοτάνης παρὰ Νικάνδρω. Aristarchus minor
(κανόνων Θεσαυρῶ) fol. 32 habet τὸ τριόφυλλος, ut notavit Bekk.
pone Etym. Gudian. p. 822. gram. in Cramer. Anecd. Oxon. IV,
p. 309 Nicandri nomen omittit. Ceterum hinc pridem vulgatum
τριόφυλλον correxerunt Salmasius et Bentleius. —

Ther. v. 527. καρδόπω ἐντρίψας Etym. Magn. p. 490, 49 (coll.
Gudian. p. 299, 6), at plenius cod. Parisin. 2638 apud Bekk. l. 1.:
σπέρματος ὃν κύμβοιο τραπεζήεντος ὀλέσθαι καρδόπω ἐντρίψας, et
gram. in Cramer. Anecd. Parisin. IV p. 65, 12: ὃν κυμβοῖο τραπε-
ζήεντος ὀλέσθαι καρδόπω ἐντρίψας, πιέειν δ' ὀφίεσσιν ἀρώγην, unde
recipiendum πιέειν δ' et delendum post ἔλεσθαι comma, quod vul-
gata habet, quae iam dudum sola erat coniectura emendanda. —

Ther. v. 534 seq. usus est Plinius nat. hist. XXII §. 67, sed
parum accurate. nam scribit: „(asphodeli) *Nicander* et contra ser-
pentes ac scorpiones vel caulem, quem anthericum vocavimus
(XXI, 109), vel semen vel bulbos dedit in vino tribus drachmis
substravitque somno contra hos metus.“ is scorpiones de suo addi-
dit, item tres drachmas aliunde infersit (cf. Dioscorid. hyl. II, 199:
ἐρπεδοθήκτοις δίδοται ὠφελίμως ὅσον < γ' τὸ πλῆθος), postremo quae
de substrato dormituris asphodelo narrat assumsit ex *Ther.* 73. —

Ther. v. 577. τάμισον e Nicandri Theriacis memorat Erotian.
p. 368. extat eadem vox etiam *Ther.* 711, 949, *Al.* 373. —

Ther. v. 583 citat Erotian. p. 312, sed corruptissimum. —

Ther. v. 586. Plin. nat. hist. XXII, 77: „bupleuron — lauda-
tum in cibis ab Hippocrate, in medicina a Glaucione et Nicandro.
semen contra serpentes valet.“ sed in XXVII, 57: „bupleuri semen
ad ictus serpentium dari reperio foverique plagas decocta ea herba,
adiectis foliis mori aut origani“, alium atque Nicandrum secutus est
auctorem, nam ille de moro et origano hoc certe loco ne verbum
quidem habet. —

Ther. v. 595. ἤτρον — Νίκανδρος ἐπὶ τῆς ἐντερικῶν τίδησι. Etym. Magn. p. 439, 39. add. Gudian. p. 251, 8 et Zonar. p. 1012. —

Ther. v. 596. Plin. nat. hist. XX, 258: „Petrichus — et Micton — adversus serpentes nihil hippomaratho efficacius putavere. sane et Nicander non in novissimis posuit.“ —

Ther. v. 607. Νάρονος ὄχθας hinc citant Choerobosc. in Theodos. p. 79 Gaisf. (= Bekk. Anecd. p. 1401 B) et Theognost. Cramerii II p. 36, 15. Eundem locum ante oculos habuisse videtur Plin. nat. histor. XXI, 40. —

Ther. v. 613 seq. ἡ ἐν Ἀπόλλων μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν citat Stephan. Byz. s. Κορόπη p. 375, 9, ubi libri αὐτὸν Ἀπόλλων, in quo Meinekio αἷς ἐν latere videbatur. sed αἰ et ἐν tam saepe confusa videmus ut codicum Nicandreorum lectionem deserere nolim. nec μαντείας praestare vulgato μαντοσύνας putaverim, nisi forte doctiori vocabulo praestat interpretamentum. —

Ther. v. 626. Plin. nat. histor. XXI, 183: „sanari (corchoro) — invenio apud Nicandrum quidem et serpentium morsus *antequam floret.*“ Ultima egregie firmarent I. G. Schneideri emendationem ἡ μύοντα (coll. fragm. 74, 56), nisi sequi praestaret Parisinum veterem. — De sequentibus cf. Dioscorid. hyl. III, 30 p. 375: ἀγριορίγανος, ἣν πάνακτες Ἡράκλειον, οἱ δὲ κούλην καλοῦσιν, ὧν ἐστὶ καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος. Postremo Nicandri locum respexerint, quibus Hesychius suum debet hoc: πάνακτος, ἡ ὀρίγανος. καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. —

Ther. v. 638. ἀγχούση προσέοικεν ἀκανθῆεν πετάλειον avert Etym. Magn. p. 313, 33 Nicandro non nominato. —

Ther. v. 701. Vel ad hunc locum vel ad Alex. 314 respicit schol. ad Aglaidae fragm. apud Bussemak. carm. medicor. rell. p. 98: εἰαριήτης, αἱματίτης λίθος. τὸ γὰρ ἔαρ (leg. αἷμα) Καλλίμαχος (fr. 247. cf. Naeke de Hecal. p. 184.) αἷμα (l. ἔαρ) λέγει, Νίκανδρος δὲ εἶαρ. —

Ther. v. 708. οὔρον ἀπηθῆσαι hinc habet Etym. Magn. p. 422, 37 (coll. Zonar. p. 980), falsum et ipse cum Nicandri libris (praeter schol.) servans accentum. cf. Arcad. p. 68, 22 et Eustath. p. 906, 59. —

Ther. v. 741. Hunc versum ut hucusque legebatur citant Simplicius in I Aristotel. acroas. phys. c. 52 et Suid. s. βούπαις et s. ἵππος, Nicandri non addito nomine. nihilo tamen minus dubitari non potest quin corruptus sit. ita enim totus locus legebatur:

740. ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσειται ἵππου·
 ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν
 σκῆνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο, —

quo apparet apes potius taurorum praedicari parentes contra quam veterum fuit opinio (cf. Beckmann. et Niclas. ad Antigon. Caryst. p. 36 et Schoemann. ad Plutarch. Cleom. p. 279) et poeta voluit, qui etiam in Alex. 445 de apibus ita loquitur: αἱ τ' ἀπὸ μόσχου σκῆνεος ἐξεγένοντο δεδουπότοσ ἐν νεμέεσσιν. Itaque Bentleius v. 742 malebat deletum, cui vereor ut quisquam assentiatur. nam λυκοσπάδες adeo exquisita vox est, ut nisi a poeta rariora captante, qualis Nicander fuit, addi vix potuerit. Sed ipsum istud vocabulum in causa fuisse puto, Nicandri verba cur in eam formam mutarentur quam hucusque obtinebant. nam λυκοσπάδες ἵπποι quum proprie ii dicerentur qui a lupis essent morsi¹⁾, hoc loco λυκοσπάδες unice convenire tauris videbatur, ut *nominalivum* ταῦροι iure reponere sibi viderentur. Atqui λυκοσπᾶς nominis notio paulo latius patebat. vetus enim opinio fuit, ἵππου ὑπὸ λύκου βρωθέντα ἀγαθὸν ἔσεσθαι καὶ ποδῶκυν, ut est in Geopon. XV, 1, 5, unde factum ut ἵππος λυκοσπᾶς in universum significare coeperit *velocem*. nam Callimachus certe in Aetiorum libro primo agonem aliquem describens ita locutus est: Ἀιράκιον δ' ἤπειτα λυκοσπάδα πῶλον ἐλαύνει (cf. Bergk. Anthol. lyr. p. 130, fr. 75). Similiter autem, sed translato simul nomine ad aliud animalium genus, ut facere poeta solet (nam ut hoc utar, Ther. 532 Homericum χαμαιευνάς ad plantas rettulit), Nicander, nisi egregie fallor, apes appellabat λυκοσπάδας sive veloces. nam ita scripsisse videtur:

ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταύρων δὲ μέλισσαι
 σκῆνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο.

Cui opinioni meae ne quis praeter codd. Nicandreorum et schol. Alex. 446 (ubi citatur versus sic scriptus: ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, quemadmodum etiam in altero Suidae loco legitur) auctoritatem opponat paulo maiorem Simplicii et Suidae, —

1) alii aliter nominis originem explicabant. cf. Henric. Steph. in Thes. s. v., qui tamen erravit, quum Eustathio (ad Il. p. 1052, 6) λυκοσπάδες ἵπποι eos fuisse diceret, qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittant. nam Eustathius nequaquam nominis originationem dare voluit, sed ad explicandum Homeri locum in usum suum convertit Aeliani memoriam, nat. animal. XVI, 24. —



νικοῦν, item Plinius nat. histor. XXXII, 66 („algam maris theriacen esse Nicander tradit“) et XXVI, 104: *Nicander ea (φύκη) et adversus serpentes in vino dedit*, in quibus duplex notandus error est. nam Nicander non iam de serpentibus, sed de scorpionibus, phalangiis etc. agit, neque unice commendat vinum, sed quantum quidem ex vv. 912 seq. apparet (nam isti versus ad totum hunc locum qui incipit a v. 837 pertinent, ut v. 911 et 912 scribendum videatur ῥίξας. Ὄν) etiam acetum, aquam, lac admittit. —

Ther. v. 876. Hunc et sequentem versum usque ad *κάρδαμον* habet Athenae. II p. 66 E, ubi pro *πολύθρονα* legitur *πολύχρονα*, quod scholiasta etiam memorat, et *πέπερι* pro *πέπεριν*. atque idem Athenae. III p. 126 B se attulisse dicit *Νίκανδρον τὸ πεπέριον ὀνομάσαντα*, in quo *πέπεριν νέον* latere supra suspicatus sum. —

Ther. v. 891. Athenae. XIV p. 649 D. *Νίκανδρος μὲν ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς Θηριακοῖς μνημονεύων αὐτῶν (τῶν πιστακίων) φησι*
φιττάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια.

γράφεται δὲ καὶ

βιστάκια — — ἀμύδαλα ὄντα πέφανται.

Sed idem paulo post (E): *ὁ δὲ Νίκανδρος δασέως φιττάκια, Ποσειδώνιος δὲ βιστάκια* (quae hinc sumsit Eustath. ad II. p. 1210, 40), unde apparet supra reponendum esse *φιττάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια*. Huius ipsius autem versus partem ultimam (*ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια*) ubi cum altero contuleris (*ἀμύδαλα ὄντα πεφ.*), concedes ex interpretatione ortam esse maioremque auctoritatem ab Athenaeo eis tribuendam fuisse exemplaribus, quae *ἀμυγδαλόεντα πέφανται* habebant (nam *ἀμύδαλα ὄντα* non Athenaeus scripsit, sed librarii). Hinc etiam forma *βιστάκια* maiorem sibi vindicat prae altera (*φιττάκια*) auctoritatem nec debebat Athenaeus in Nicandro commendare *φιττάκια*. At ne de *βιστάκια* quidem constat, certe optimus Athenaei codex non *βιστ.* sed *πιστ.* habet, ex quo eodem iure *βιστ.* et *πιστ.* extundi potest, quoniam $\bar{\kappa}$ non minus saepe cum $\bar{\beta}$ quam cum $\bar{\pi}$ confusum reperitur. Iam quum Nicandri codd. omnes habeant *πιστάκι'*, nihil mutandum puto. Ceterum de formis huius vocis cf. Niclas. ad Geopon. T. III p. 664 seq. Obiter moneo in Plinii nat. hist. (in qua hodie regnat *pistacia*) XIII, 51 in palimpsest. legi *bistacia*. —

Ther. v. 902—907 citat Tzetz. Chiliad. I, 299 (postquam I, 266 obiter significaverat narrari fabulam in Nicandri Theriacis) et Exe-

ges. Iliad. p. 139 Herm. (p. 834 Bachm.), ubi *φιλοθρήνου* editum, quod scholiast. quoque habet. Sed si ipsum lamentantem hyacinthum dicere poeta voluit, nescio an v. 903 non dixisset ὄν Φοῖβος θρήνησεν, sed aliud verbum posuisset. ut nunc res est, recte positum verbum quod praeparatur quodammodo voce *πολυθρήνου* i. e. valde deplorati. Itaque sic statuo, *φιλοθρήνου* ab eis profectum esse, qui importune memores erant *ὑακίνθου τοῦ αἰακτοῦ* (frag. 74 v. 32) i. e. literas *AI* in foliis suis gerentis. — Ceterum iure I. G. Schn. non *Ῥακίνθου* dedit, ut Bachmann. certe scripsit in Tzetz. exeg. l. l., sed *ὑακίνθου*. nam etsi in eo nomine duae hic notiones confusae latent, et iuvenis et floris, alteram tamen hanc nunc quidem potiore esse docet appositum *καρπὸν*. Contrario modo Lucian. de sacrif. 5: ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσε ἐν αὐτῷ, de quo egregia notavit Fr. V. Fritsch. quaest. Lucian. p. 4 seq., sed omisit quod omnium maxime aptum, (Orph.) Lithic. 644 μηδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίη. Similiter Antonin. Liberal. 15 p. 216, 4 e Boei ornithogon. dedit: ἡ δὲ γῆ πλεῖστον αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν, ὅτι μόνην θεῶν ἐτίμων καὶ ἐπιμελῶς αὐτὴν εἰργάζοντο. Ad eandem confusionem pertinent loci eius modi qualis est in (Herodot.) vita Homer. 9: οἱ πόλιν αἰπεινὴν Κύμην, ἐριώπιδα κούρην, ναίετε, de quibus Lobeck. admonuit, Paralip. p. 330 not. Neque in eo offendendum, quod mox dicens Nicander *προωθήβην Ῥακίνθου* certissime non florem, sed iuvenem intelligit. nam eodem plano modo Homerus dixit Iliad. ε, 859 ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης (deus), ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης (belli), quod imitatus est Eurip. in Iphigen. Aul. 765: Ἄρης — Πέργαμον — κυκλώσας Ἄρει φονίῳ. add. Arat. 469: νυκτὸς καθαρῆς, ὅτε πάντας ἀγανούς ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται οὐρανίη Νύξ. Meleager in Anthol. Pal. V, 140 — ἐπεὶ σοι αἰτριῶσαι Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας (coll. Diodor. Sicul. V, 73, 3: ταῖς δὲ Χάρισι δοθῆναι — πάλιν ἀμείβεσθαι ταῖς προσηκούσαις χάρισι τοὺς εὖ ποιήσαντας). poet. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 386 (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 396): Ὅπνε, τί μ' ἐξ ὕπνου φρενοθέλγος ἐξεσώβησας; — Orph. hymn. 62, 8: Δίκη — μούνη ἐπεμβαίνουσα δίκη ἀδίκους ἐπὶ ἔργοις. id. 64, 2: Νόμον — αἰὲ τηροῦντα νόμοισιν. Nonn. Dionys. 3, 375: ὄφρα γε Κάδμῳ Ἀρμονίην ὀπάσειεν ἐς Ἀρμονίην ὕμενάων. —



Iliad. ζ, 506 habent non magis possum quam Buttmannus potuit Lexilog. II p. 173, illud autem certum, Nicandri memoriam non ad glossarum librum, ut Volkm. p. 16 voluit, sed ad Alexipharmaca referendam esse.

Alex. v. 170 affert schol. Arat. 916, respicit schol. Aristoph. Pac. 1067. —

Alex. v. 174 citat Etym. Magn. p. 183, 7, sed e Theriacis. nam hic quoque ἔνθα quod legitur ex ἐν Θηριακοῖς corruptum ut monuit Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709. vitium iam invenit Zonar. p. 364. ἀχύνετον ὕδωρ hinc habere videtur schol. Apoll. Rhod. 3, 530. —

Alex. v. 181. Etym. Magn. p. 330, 40: ἐλινὸς ἢ ἄμπελος — Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς. —

Alex. v. 185 citat Etym. Magn. p. 510, 17 (ἐν Θηριακοῖς). add. Etym. Gudian. p. 319, 14 et Zonar. p. 1202. —

Alex. v. 186. Etym. Magn. p. 551, 14: Κώνειον] καὶ τε σὺ κωνείου βλαβόεν τεκμαίρεο πῶμα κεινόποτον. Νίκανδρος ἔνθα (i. e. ἐν Θηριακοῖς).

Alex. v. 193 seq. Etym. Magn. p. 168, 9: ἀτύζων] ὁ δ' ἡέρα παῦρον ἀτύζει οἷα κατηβολέων (ἀντὶ τοῦ καταπίπτων σώματι καὶ ψυχῇ), ψυχῇ δ' αἰδωνέα λεύσσει. ἐὰν ἀτύζων, ἀφροντιστῶν, ἐὰν δὲ ἀτίζων, ἄτη περιφερόμενος, καταπίπτων. οὕτως εὔρον ἐν ὑπομνήματι Νικάνδρου ἐν Θηριακοῖς. Haec Etym. Magni memoria eam saltem vim habebit, ut hoc quidem loco codicum praeter Parisinum veterem (qui hic deficit) optimorum, Medicei et Goettingensis, spernamus auctoritatem, quorum ἀλύξει alter, alter ἀλέξει habet, et sequamur deteriores codicum familias, quae partim ἀτύζει, partim ἀτίζει habent. Utrumque statuendum est invenisse in codicibus eum, cuius commentarium citat Etym. Magnus, parum is accurate auctore suo usus, cui ἀτύζων vel ἀτίζων scribere non licuit. nisi forte ad alius cuiuspiam poetae versum male omissum, in quo ἀτύζων legebatur, Etymol. Magnus commentarii Nicandrei verba accommodavit. in ipso autem Nicandri versu quod ἀτύζει posuit, non ἀτίζει, indicare videtur olim non ἀτίζει vulgatum fuisse, sed ἀτύζει, quod et ipse unice probo quamvis sit ad explicandum difficillimum. Sed nisi fallor hic quoque Nicander videtur docere voluisse, de interpretandis Homericis quibusdam glossis qualis ipsius sit sententia, de quo infra dicetur accuratius. Constat autem in explicando verbo ἀτύζεσθαι veteres

illos homines deprehendimus etiam interpolando mutantes quae recte in codicibus scripta secus intellexerunt, quo in genere nullum memorabilius exemplum hoc, quod in Alex. 345 (*βούρηστις — μόσχους πίμπραται, ὁπότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται*) scripserunt — *πίμπραται, ἐσχατιῆσιν ὅταν κενλεῖα φάγωσιν*, quoniam, ut recte nominasse videtur I. G. Schneiderus, *βούρηστιν* non bestiolam, sed plantam putarunt esse. — His autem tribus interpolandi causis ubi praeter medicorum supplendi studium quintam addideris hanc omnium frequentissimam, quod, quae recte scripta invenerant recteque intellexerant, et sibi in repetenda lectione et aliis faciliora intellectu reddere studuerunt vel apposita vel reposita pro reconditiore aliquo vocabulo voce trita et e communi usu petita, — satis multas fuisse causas coniectes quibus fieret ut iam antiquissimis temporibus, certe quibus vivebat Athenaeus, Nicandri exemplaria circumferrentur multifariam interpolata. Quorum si quis unum vel alterum magis honorifico usus nomine recensionem appellare maluerit, non repugnabo, modone recensionem ab ipso Nicandro, sed ab eorum aliquo grammaticorum factam putet qui studia sua ad Nicandrum contulerunt. quamquam argumenta desidero quibus haec opinio commendetur. nam neque alium novimus clari nominis grammaticum qui Nicandrum recensuerit, et quorum in scholiis extat mentio grammatici crisis fere non attigerunt, sed si quando attigerunt, arbitriam crisis exercuerunt tam parum dextre, ut mirum non sit eorum commenta in nullo codice neque hodie reperiri neque, quantum quidem ex scholiastarum verbis colligi possit, olim iuvata fuisse¹⁾. nam ut unum saltem exemplum afferam, in Ther. 622 (*ἡπαρ ἐνὶ σχεδίῃ — i. e. τῇ τυχούσῃ — ποθὲν οἶνῃ*) Demetrius Chlorus si dis placet commendabat ἐνὶ Σχεδίῃ. quamquam dubitari potest suamne Demetrius coniecturam dederit an aliorum, ut idem (siquidem idem est) cum Theone et Plutarcho facit ad Ther. 614 secundum Stephan. Byz. p. 375, 11, unde apparet simul eiusmodi interpolationes antiquiores istis grammaticis fuisse. fuerunt igitur antiquiores etiam Pamphilo, grammatico nobilissimo, cuius Suidas memorat libros *εἰς τὰ Νικάνδρου ἀνεξήγητα καὶ τὰ καλούμενα Ὀπιὰ*

1) nisi quod Demetrii Chlorig coniecturam *βοτῆρα* (Ther. 377) novisse videtur Etym. Magn. p. 702, 12. sed si novit, e commentario Nicandro sumsit, quo utebatur, non e codice aliquo Nicandri.

inscriptos. quamquam Pamphilum vel recensendo vel explicando Nicandri opera attigisse aliunde non constat nisi ex ancipiti illo Suidae loco, quem recte ita interpretatum esse puto Rankium, istum Pamphili librum non Nicandri Colophonii carmina, sed Nicandri Thyatireni ἐξηγητικὰ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου respexisse. pro Ὀπιζὰ autem quod Ὀφιακὰ commendant et in hoc quoque Nicandri carmen Pamphilum commentarium scripsisse putant, non minus arbitraria coniectura est, quali non opus est, aut si opus est praestat alia e Galen. Tom. XI p. 798 edit. Kuehn. ducenda. — Postremo recensionem aliquam Nicandri ab antiquo quodam grammatico factam comprobari quispiam putaverit scholio ad Alex. 99 extr. *Περσείδης δ' εἶπε* (εἶχε cod. Stephan. Thesaur. II p. 1632, quem locum in novo Thesaur. Parisin. non invenio) τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νικάνδρου μεταγεγραμμένον. unde I. G. Schneidero quidem apparere videbatur (praef. Ther. p. VII) Theodosium aliquem criticam emendandis vel describendis Nicandri carminibus operam dedisse. mihi non aeque liquet, praesertim quum ista verba solus recentior scholiasta Goettingensis habeat. et quod ἀρχαῖον (ἀντίγραφον) dicit, nulla causa est cur de antiquissimo aliquo grammatico, qui ante Theonem et Athenaeum vixerit et Nicandri codicem vel descripserit vel adeo recensuerit, cogitandum sit, sed potest codex aliquis medii aevi intelligi.

Doceri igitur nequit istas in Nicandri Theriacis et Alexipharmacis interpolationes referendas ad antiquos et doctos grammaticos esse qui vetustissimorum exemplarium fide Nicandri carmina recensuerint in eoque negotio fidem meruerint, sed potius omnes videntur vel antiquissimorum scribarum stupori vel doctorum lectorum malae sedulitati ascribendae esse. Sed in tanta interpolationum antiquissimarum copia quid faciendum nobis putabimus ut Nicandri Theriaca et Alexipharmaca ad eam revocentur formam qua ex auctoris manibus prodire? Quod quum hodie sperari non iam liceat, amittendum tamen est ut praestetur tantum quantum possit. Proficiscendum igitur ut par est a codicibus manu scriptis qui aetatem tulerunt, quorum non tam quo quis antiquior est, quam quo rarius interpolationes expertus esse videbitur, eo maior erit auctoritas. Codicibus autem si quod adversatur veterum scriptorum testimonium, huic non continuo fidem habebimus, sed prius, si fieri poterit, explorabimus sitne qui suum nobis testimonium dicit auctor interpolatis codicibus

usus. Et grammaticos quidem usos esse omnium minime credibile, utpote criticae arti magis assuetos, velut Herodianum, quem constat non cuiusvis codicis scripturam temere arripuisse, sed pluribus inter se collatis exemplaribus meliorem eruere solitum fuisse (cf. e. g. Herodian. de dict. solit. p. 39, 25). Sed si quos scriptores interpolatis codicibus usos esse probabile est — ut certe Athenaeus, Galenus, Tzetzes et Byzantinorum fortasse plerique (cf. supra ad Ther. 3) interpolatis utebantur —, eorum testimoniis auctoritatem nec maiorem nec minorem, sed parem tribuimus scripturae codicum, quos et ipsos interpolatos esse constat, et accurate utramque scripturam expendemus. Idemque faciendum est ubi codicum nostrorum lectionibus adversantur aliae in scholiis proditae. nam utrorumque scriptura nullam propter ipsum testem auctoritatem habet quia in utrisque interpolationes latent, ut per se aequae verisimile sit in scholiis veram aliquam scripturam, interpolatam in codicibus servatam esse, quam contra. —

Ceterum istae interpolationes tametsi multae sunt, non tamen puto a multis profectas esse lectoribus, sed numero paucis. Nam hoc quoque ex congestis illis veterum de Theriacis et Alexipharmacis testimoniis iure colligi potest, utrumque carmen non ex quovis genere multos sibi invenisse lectores, sed ex aliis praeter grammaticos generibus haud ita multos, ex eorum autem genere, quos suspiceris propter argumenti naturam imprimis allectos fuisse i. e. e medicorum numero, unum tantum et alterum. Etenim in ista nostra congerie frequentissima sunt grammaticorum nomina, quorum vel ipsa verba legimus servata (velut Herodiani et Ori) vel ab aliis in usum suum conversa. nam illos sequuntur grammaticorum posteriorum et scholiastarum turbae, si non Erotianus et Helladius, at Stephanus Byz., Hesychius, Choerobosens, Orion, Etymologus Magnus et Gudianus (quibus etiam *ὑπόμνημα* aliquod Nicandri ad manus fuit¹⁾), Zonaras, Eustathius, grammatici in Crameri Anecdoticis, item scholiastae Homeri, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis, Arati, Theocriti, Apollonii Rhodii, Lycophronis, Luciani, — quos suis manibus Nicandri carmina tractasse vix concedi potest. Cum hoc autem lectorum ordine comparandus alius est nondum a nobis

1) Hic moneo in Etym. Magn. p. 388, 38 pro τὸ Νικαδίων ὑπόμνημα Valckenario legendum visum esse τὸ Νικάνδρον ὑπόμν. —

memoratus, eos dico, qui ut grammatici illi ad peculiare Nicandri dicendi genus et ipsi animos advertebant, non quo singularia notarent et diiudicarent, sed ut in usum suum converterent in propriis pangendis carminibus. quorum imitatorum — sic enim appellare solemus — quo quis similis Nicandreis tractabat argumentum, eo magis consentaneum est Nicandri dicendi rationem imitatum esse. itaque non tam Dionysius Periegetes (cf. Bernbardy ad v. 1074), Colluthus, Christodorus appellandi Volkmanno (de N. vit. et script.) p. 8 fuerunt Nicandri imitatores quam Oppiani, Andromachus, Marcellus Sidetes, Maximus, Pseudorphus (in Lithicis) et anonymus auctor qui de viribus herbarum scripsit ¹⁾, quos lubens concedo Nicandrum lectitasse. Praeter hos autem imitatores ob similem causam inter Romanos scriptores nominandi sunt Virgilius et Aemilius Maecr, qui et ipse Theriaca scripsit. His igitur scriptoribus omnibus propria quaedam causa fuit cur Nicandri Theriaca et Alexipharmaca lectitarent, peculiare dicendi genus et tractandi argumenti ratio. alios ipsius argumenti natura ad lectitandum invitare potuit, praeter medicos, de quibus paulo post agetur, Plinium, Athenaeum, Aelianum et auctorem qui Aristotelis nomen mentitus *περὶ θανασίων ἀνοσμάτων* librum edidit, i. e. scriptores qui ex aliorum doctis laboribus quicumque fuerunt suis libris studiose anquirebant ab aliis paratam materiam. Sed his demptis scriptorum generibus perpauca supersunt quos non sui commodi studio ductos, sed sincera aliqua virtutis Nicandri poeticae admiratione et quodam quasi amore captos poetae Theriaca et Alexipharmaca lectitasse dicas. certe non nisi Strabonem, Plutarchum, Lucianum, Artemidorum, Apuleium et inter ecclesiae patres unum et alterum videmus Nicandri Theriaca (non Alexipharmaca) memorantes semel neque ita, ut ego quidem omnes vere legisse ipsos, non in aliorum

1) ex hoc scriptore unum hic attingam locum quem non recte tractavit novissimus editor, quoniam tum quidem Nicandri non memor erat. V: 45 ita legitur: *ὀφθαλμῶν δέ τε πᾶσαν ἄμ' ἐξοίσειας ἀνίην*, ubi Silligius toleravit semibarbarum istud *ἐξοίσειας*, fretus fortasse exemplis quae Lobeckii diligentia conguessit, parerg. ad Phrynich. p. 733. sed auctorem *ἐξώσειας* scripsisse dubium nemini erit qui Nicandri Ther 587 comparaverit: *πάντα γὰρ ἀλθήσει καὶ ἀθέσφατον ἐκ μόρον ὦσει*. (Quod in simili re anonymus auctor habet *ἐξελαύνειν* v. 67 ex eodem Nicandro Ther. 35 sumpsit cum Marcello Sidet. 89). —

inde excerpta incidisse affirmare ausim. certe Michael Glycas *Annal.* I p. 108 Bekk. ubi scribit: *εἰ δὲ καὶ περὶ φύσεως ὄφρων βούλει μαθεῖν τινων, ὁ Νικάνδρος πρὸ τῶν ἄλλων διδάξει σε. ἀντίκα γὰρ ἐν τοῖς ἔπισιν αὐτοῦ καὶ ταύδε περὶ τῶν ἐχιθινῶν ἱστορεῖ. ἡ θήλεια ἔχισ διὰ τοῦ στόματος αὐτῆς δεχομένη τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρρενος καὶ οὕτω συνευναζομένη ἀναρεῖ αὐτόν. εἰς ἐκδίησιν οὖν ὡς εἶοικε τοῦ πατρὸς ἀναιροῦσι τὴν μητέρα τὰ ἔγγονα· ἐν γὰρ τῷ τοῦ τοκετοῦ καιρῷ τὴν μητρῴαν διαρρήσσουσι νηδὺν καὶ οὕτως ἐξέρχονται.* quae respiciunt *Ther.* 128 seqq., — non tam ipsum legisse Nicandrum videtur, sed aliorum usus esse de Nicandro testimoniis, theologorum opinor, qui Christi praeceptum *γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περισσεραί* explicandum sibi sumserunt. ac vide ipsum Glycam p. 108, 17 seqq. coll. *Epiphani. advers. haeres.* I, 8 *Tom.* I p. 274 seq. *Petav.* — Sed ut ipse Nicandrum legerit Glycas, ut legerint sine dubio praeter illos quos nominavimus multo plures sive integris eius carminibus usi sive metaphrasibus, quales praeter Eutecnii etiamnum superstitem fecit Marianus poetae *Theriaca* in *MCCCLXX* iambos convertens (cf. *Suidas* s. *Μαριανός*). — hoc tamen obtenturum me certo scio, *medicos* saltem veteres Nicandri *Theriaca* et *Alexipharmaca* fere despiciatui duxisse. Sed de his disputandum est singillatim. —

VII.

E satis magno scriptorum numero, qui olim aut coniunctim scripserunt *Theriaca* sive *περὶ δακέτων* et *βλητῶν* (*βλητικῶν*) sive *περὶ ἰοβόλων* sive *ὄφιακά*, et *Alexipharmaca* sive *περὶ δηλητηρίων* vel *θανασίμων φαρμάκων*, aut alterutrum per se tractarunt argumentum, nobis hodie solos inspicere licet libellos Dioscoridis (si vere sunt Dioscoridis. cf. *Sprengel. praef.* I p. XIV) *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* et *περὶ ἰοβόλων*. nam Aelii Promoti *περὶ ἰοβόλων καὶ δηλητηρίων φαρμάκων* commentarius etsi magnopere iam ab I. G. Schneidero desideratus propter ea quae Hieron. Mercurialis inde protulit (cf. I. G. Schneid. *praef. Alex.* p. XIX et *praef. Ther.* p. XI) tamen etiamnum latet in bibliothecis Veneta, Mediolanensi, Vaticana (cf. *Daremb. praef. ad Oribas.* I p. XXII not.), nec quicquam hucusque inaudivimus de edito tum Oribasii super bestiis venenatis libello, quem *Daremb. praef.* invenisse sibi visus est

(praef. ad Oribas. I p. XXXVI), tum Magni iatrosophistae *περὶ ἰοβόλων ζώων* opere, quod e Fabricii Biblioth. graec. memorat I. G. Schneiderus praef. Alex. p. XX. Et in altero quidem *Dioscoridis* libello Nicandri Theriaca laudata legimus semel, cap. XVII: πόρος ὅλου τοῦ σώματος πολυειδής, παντάπασιν ἐλαφρὸς καὶ οὐκ ἄτερ ἡδονῆς παρακολουθεῖ· διὸ καλῶς ὁ Νίκανδρος πεφώνηκε (Ther. 188) καμάτου δ' ἄτερ ὄλλυται ἀνήρ. Nolo suspicari a docto aliquo lectore appositum esse Nicandri testimonium invito ipso scriptore, cuius disputationem quodammodo turbat, quoniam de morte (ὄλλυσθαι) non iam loquitur postea demum facturus, — sed ultro et sponte concedo ex allatis ab ipso auctore Nicandri verbis apparere libelli auctorem legisse poetae nostri Theriaca, quod, si iure Dioscorides libelli auctor habendus est, etiam eo probatur, quod Dioscoridem in hyl. iatric. III, 30 p. 373 et IV, 98 p. 592 Nicandri Theriacis usum videmus. Verum enim vero hoc ipsum perquam mihi mirum accidit, quod qui noverat scriptor Nicandri Theriaca tamen nec alibi adhibere voluit, ubi fieri poterat aliquanto melius, et uno illo loco adhibuit eo quo fecit modo. neque enim ad testimonium dicendum Nicandrum provocavit, sed ut Nicandrum moneret aptissimis verbis expressisse quidpiam de quo aliunde satis auctori constabat. ergo ut laudabat poetam propter aptam qua usus erat dicendi rationem, ita eundem non videtur auctorem habuisse satis dignum quem in rebus ipsis sequeretur, sed Erasistratum potius, medicum celeberrimum, sequendum sibi sumpsit qui paulo antiquior Nicandro fuit. nam ad huius *περὶ δυνάμεων καὶ θανασίμων* librum se applicasse Dioscoridem in eo elaborando commentario non solum ex eius prooemio apparet, ubi quae ad universam rem pertineant Erasistratum πάντα εἰρηκέναι καλῶς καὶ τοῖς ἔργοις ἀκολούθως profitetur (p. 49—51), sed aliunde etiam demonstrari potest. velut de basilisco satis habuit unius Erasistrati verba apponere p. 74 et p. 91, de remediis quae in curandis ἐχιοδήκτοις sint δοκιμώτατα ex Erasistrato rettulit p. 87, de chenchridis morsuum symptomatis singularia quaedam ex Erasistrato excerpit p. 72 aliorum non usus alibi testimoniis. Imprimis autem memorabile quod p. 77 de κοινῇ τῶν ἰοβόλων θεραπεία dicit: οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστοις δυνάμεισ πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγεγραφόσιν, ὡς χολὴν ἐλέφαντος καὶ κροκοδείλου, καὶ αἷμα χελώνης καὶ ὠά. hinc enim perspicitur cur ipse Dioscorides ad specialem doctrinae partem progressus αἷμα χελώνης,

quod praeter Nicandrum (Ther. 700) plurimi inter morsus venenati remedia rettulerunt (cf. Galen. Tom. XIV p. 184 K.), non memoraverit, unde recte colligi posse videtur Dioscoridem ibi quoque ab Erasistrato pendere, ubi nomen eius roticeatur.

Sequitur ut de altero libello, cui *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* inscriptum est, dicamus, quem et ipsum Dioscoridi Sprengelius abindicavit, ego autem vel ei abindicaverim auctori qui Dioscoridis nomine usus *περὶ ἰοβόλων* scripsit, is enim quam *αἵμα χελώνης καὶ ὠά* cum Erasistrato omnino reiecerit, ecce alter contra haustam salamandram commendat *θαλασσίας χελώνης ἢ χειρσαίας ὠά*, cap. IV p. 19, ut dubitari non possit quin hic quidem homo Erasistratum non secutus sit. Cui autem in condendo libro se adiunxerit auctori difficile est dictu, quoniam neque alium quemquam scriptorem neque Nicandrum usquam memoravit, ex ipsarum igitur quae in illo libro traduntur rerum ratione argumentandum erit si quis quaerat Nicandrumne an alium quempiam scriptorem auctor ille secutus sit. Iam negari sane nequit inesse illi *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* libello in quibus aperta Nicandri vestigia cernere tibi videre. Nam confer mihi Nicand. Alex. 165 *ὀφθαλμῶν ἀπαλὴν ὠδίνεα κενώσας* cum Pseudodiosc. cap. 9 p. 24, 2 (*ὠὰ κενωθέντα*), aut Alex. 252 *κνησμὸς οἰά τε — τρηχέϊ κνίδι χρωῖτα μαινομένοις ἢ καὶ σπειρώδει κόρη σκίλλης* cum e. 5, p. 20, 3 (*παρακολουθεῖ κνησμὸς — ὡς ἀπὸ σκίλλης ἢ κνίδης ἐρεθιζομένοις*), aut Alex. 341 *νηδὺς διαπίπραται, ὡς ὀπόθ' ὕδρωψ τυμπανόεις κ. τ. λ.* cum e. 3 p. 18, 10 (*παρακολουθεῖ - - ὄγκος στομάχου καὶ κοιλίας ὁμοίως ὑδρωπικοῖς*), aut Alex. 381 *νηδυίων θολερὴν μυσώδεα χεύει, τηρεσμφ ὡς εἴ τε δυσεντερος ἐχθόμενος φώς* cum cap. 6 p. 21, 9 (*κατὰ κοιλίαν δὲ αὐτοῖς μυσώδη φέρεται ὡς ἐπὶ δυσεντερικῶν*), ubi in ipsis adeo verbis et comparatis rebus mirabilem invenies inter utrumque scriptorem concentum. Accedit quod etiam alibi tum in symptomatis indicandis tum in enumerandis remediis si non concinunt tam mirabili modo, at tamen nequaquam alter alteri contradicunt. Verum enim vero praeter haec in quibus consentiunt undequae ea cuiuspiam probari opinio possit, Pseudodioscoridem Nicandri Alexipharmaca in usum suum convertisse, tam multa uterque sibi propria habet et singularia, ut ista opinio inmane quantum labefactetur et convellatur. Primum enim sat multa quae vel de symptomatis vel de remediis a Nicandro memoriae prodita sunt, Pseudodioscorides omisit, ut ab hoc non

memorata invenio quae Nicander habet Alex. 28 seq., 53, 57, 69 (cui fidem faciunt genuinus Dioscorid. hyl. iatr. I p. 158, Pseudodiosc. Euporist. II, p. 327 extr. et Plin. nat. histor. XXIII, 70), 80 extr., 88, 91, 139, 145, 153, 199, 203, 230 seq., 234 (στρούθεια), 238 (σπέρμα μύλων), 239 seq., 292 seq., 305, 306 (ῥυτῆς βλάσται), 311, 318, 372 (βέτρως ἔνκνήμοιο), 400 seq., 406 (λειριόεν κάρη), 424, 428, 429 (πέρσειον), 436—442, 452 seq., 456 seq., 460 seq., 474—478, 480 (αἱμάσσουσα), 483 (Φωλήεσσα πόσις ἔλλεβόροιο i. e. ellebori albi. nam Pseudodioscor. c. 30 p. 38, 6 ἔλλεβόρον μέλανος habet, ut auctor Euporist. II p. 333, quamquam hic p. 334 etiam album commendat), 493 seq., 511, 528, 531, 535 (στρουθοῖο πάτος), 550 (κνίδης σπέραδος), 603 (ὑπέρεικον), 604 (κράδη), 609 (σίδη). — quibus si ea adderem quae Pseudodioscoridi propria sunt, numerum haberemus quadruplo certe illo maiorem. Deinde Nicander Al. 567 seqq. φρυνουῦ et βατράχου κωφουῦ sive ἐλείου symptomata et remedia tradit diversa esse, Pseudodioscorides dicit eadem. Tum Nicander haud pauca medicamenta habet aliter composita, velut v. 64 seq., 68, 98, 106, 206, 264 seq., 266, 274, 275, 276 seq., 373, 374, 483, 529, 535, 551, 558 seq., 563 seq., vel per se sola danda praecipit quae Pseudodioscorides in unum coniunxit (cf. v. 225 (coll. 239), 310 (coll. 300, 307, 309), 323 (coll. 329), 331 et 332) aut contra, quamquam hoc rarius, quoniam Pseudodioscorides composita magis amat (sed vide tamen v. 327 seq.). Postremo Pseudodioscorides tum alibi multo maiorem praestat accuratorem, tum in indicandis portionibus quas raro Nicander definit. — Quae omnia profecto parum eam commendant opinionem, Pseudodioscoridem secutum Nicandrum fuisse, praesertim quum facile appareat ita eum rem instituisse, ut quam plurima posset et symptomata ac remedia et vero etiam venena (nam plura habet quam Nicander) congereret, — ut si apte explicari possit, ille in singulis quibusdam rebus contentus unde venerit, non iam dicemus Nicandro se Pseudodioscoridem addixisse, quem ne nominat quidem unquam. —

Non singulari volumine comprehensa, sed maioribus de universa medicina voluminibus interposita Theriaca et Alexipharmaca cum aliorum habemus, tum *A. Cornelii Celsi*. nam quum medicinam trifariam divideret, prima ut esset *διαιτητική*, secunda *φαρμακευτική*, tertia *χειρουργική* (cf. I, 1 p. 3 Targ.), secundo loco etiam de serpentibus et venenis exposuit libr. V, 27, 3 seqq., quibus addenda sunt

quae de antidotis habet V, 23, 1 seqq. Qui etsi multis saepe usus est ex omnibus fere medicorum scholis testibus, Nicandrum tamen nusquam nominavit, ut vel hinc coniecturam quis ducere queat Celsum Nicandrea sprevisse. neque aliter iudicabit qui comparatis utriusque libris nihil in Celso invenerit quod iure Nicandro vindicari possit. nam vulgaria quaedam remedia quae praeter reliquos medicos et Nicander habet et Celsus non omisit, quis alterum alteri debere dicat? —

Temporis secuti ordinem denuo revocamur ad *Dioscoridem*, inter cuius scripta qui feruntur libri duo *περὶ εὐπορίστων* sive de medicamentis facile parabilibus etiam de serpentibus et de venenis doctrinam tractant. vid. II c. 113—164. quamquam hoc quoque opus quin Dioscoridi illi Anazarbensi non recte tribuatur vix dubitari potest, cuius iudicii causas Sprengelius exposuit T. I p. XV. Sed quicumque tandem fuit qui istos libros composuit, certe Nicandrum non secutus est. nam nec nominat Nicandrum neque ea habet quae huic sunt propria. An illum scriptorem, qui cuiusvis generis medicamenta constipans nihil quod bonae frugis sit omittere velle videtur atque saepe etiam „quosdam hoc vel illud commendare medicamentum“ monet, an hunc scriptorem putas, si Nicandrum legisset, omissurum fuisse quae poeta inter Theriaca rettulit v. 622 seq. ἔχιος κάρη et ἦπαρ (praesertim quum commendet αἰμορροῦϊδος κεφαλὴν cap. 118, ἦπαρ κάρου c. 115, θύννον c. 119, σκορπίον ὀπίον c. 121, μῖς κατοικιδίους c. 122, ἀσκαλαβώτην c. 122, σαῦρον c. 122, μυγαλὴν c. 123, δράκοντα c. 125, τρίγλαν c. 126) vel ἵπποποτάμον et κάστορος ὄρχιν Ther. 565 seq. (praesertim quum in Alexipharmacis quidem auctor Euporist. habeat utrumque c. 135 et 141) vel φῦζος Ther. 845, vel sanguisugam Ther. 930, — aut quae inter Alexipharmaca Nicander memorat, χελώνης ὠὰ Al. 555 (etsi χελώνης αἷμα habet c. 115 et 155), φρούνης σπλῆνα Al. 575, ova gallinarum Al. 165 —? Sed praeter haec apud pseudonymum istum auctorem alia plurima desiderantur a Nicandro memorata vel inter Theriaca, velut αἰγίλωψ Th. 857, ἄκανθος 645, ἀκτῆ 615 (quam genuinus etiam Dioscorides commendat mat. med. T. 1 p. 667), ἄκρτιον 840, βάτος 839 (certe hanc Pseudodioscorides inter alexipharmaca tantum habet c. 158, non inter theriaca), βούπλευρος 586 (commendata etiam a Plin. nat. hist. 27, 57 coll. 22, 77), γλυκυσίδη (ob hanc causam nominat etiam Plin. n. h. 27, 87) 940, εἰρούσιμον 894, ἐλλέβορος μέλας 941, ἐλξίνη

sive κλύβατις 537 sive κουλυβάτεια 589, 851, ἐρέβινθος 894, ἔρινος 647, εὐκνημος 648 (nisi eadem quae πολύκνημον 559 sive κλινοπόδιον a Diosc. mat. med. I p. 446 dicitur, a Pseudodioscoride memorata), θάψος 529 (nam Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum memorat e. 141 et 163), θρυαλλίς 899 (nisi a lychnitide non diversam putavit Pseudodiosc. ut fecit etiam Plin. n. h. 25, 121) θύμβρα 531, 628, ἶον 900, ἱππολείχην 945 (quem Paulus Aeginet. quoque VII, 3 p. 244 dicit ἰασθαι θηρίον δῆγμα), κανκαλίς 843, 892, κίκαμον 841, κόριον 874, κοτυληδών 681, κρηθμος 909, κρότων 676, λευκάς ποά 848 (commendata illa etiam a Diosc. I p. 450), λύκαψος 840, μελίλωτον 897, μελισσόβοτος 677 (nisi ab hac non differt μελίταινα sive μελισσόφυλλον sive πράσιον 554), μήκων 851, 946, μίλτος Αἰηνίς 864 (a Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum posita e. 135), νήρις 531 (νήριον Dioscorid. I p. 578 ubi monitum videmus: πρὸς δῆγματα θηρίων. contra Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum habet e. 135), οἰνάνθη 898 sive (cf. Diosc. I p. 425) σφονδύλειον 948, ὄνωνις 872 (i. e. ἄνωνις Diosc. I p. 360, Plin. nat. hist. 27, 29), ὄρδειλον (τόρδυλον?) 841, ὄρμινον 893, παλίουρος 868 (laudata etiam ob eandem rem a Dioscor. I p. 116), πενταπέτηλον 839 (i. e. πεντάφυλλον. nisi hoc σπαργανίου nomine significatum Pseudod. voluit, ut fecit etiam Plin. n. h. 25, 109. aliter tamen genuinus Diosc. IV, 21 et 42), πεταλίτις 864 (quae non alia atque φυλλίτις esse videtur, cuius folia μετ' οἴνου πινόμενα πρὸς ἐρπετοθήκτους ποιεῖν dicit gen. Dioscor. I p. 457), πυράκανθα sive σκόλυμος 856, ῥάμνον ἀσπάραγος 883, σίδη 870, 887, σίκνον 866, σίλφιον 911 (cf. Diosc. I p. 432. at Pseudodiosc. inter alexipharmaca tamen habet aliquoties), σίνηπι (bibendum) 878, σκολοπένδρειον 684, στρόχνον 843, τιθύμαλλος 617, χαμαιλέων 656, χελιδόνιον 857 (quod ob hanc causam praedicat Plin. n. h. 25, 101), ψίλωθρον 902 (nisi non distat a πολυγόνω. nam vid. schol. ad h. l. coll. Dioscorid. I p. 507), — vel inter Alexipharmaca, ut βάνχη Al. 354, δάφνη et δαυζρός Al. 198, εὐκνημος 372 (nisi non diversum a πολυκνήμω) κρόμμνον 431, κρύσταλλος 513, λείριον 406, λίβανος 107, ὀρόβινον ἄλευρον 551 (inter theriaca tantum memoratum a Pseudodiosc. e. 117 et e. 123) πυρέτις 531 (i. e. πύρεθρον, inter theriaca sola relatum a Pseudodiosc. e. 114) σίνηπυν 533, σκόροδον 432, — nisi inter haec unum est et alterum, quod alio nomine insinuavit Pseudodioscorides, nam Nicandrum spreto vulgari nomine aliud saepe amplexum esse nomen vel ex hoc nostro indice cognosci potest. His autem, quae

Pseudodioscorides neglexit, ubi addideris haud pauca apud utrumque reperiri, quibus differant — velut floris cuiusdam alter folia, semen alter commendat, cum vino alter, alter cum aceto miscet, alter per se sola propinat, alter cum aliis composita, contra omnes vel serpentium ictus vel venena alter uti iubet, contra singularia alter etc. — satis me profitebere probasse hunc quoque pseudonymum scriptorem Nicandro non dici posse usum esse. —

Progredientibus nobis ad *Scribonii Largi* compositiones medicas, inter quas reperiuntur etiam (cap. 163 seqq.) contra ictus serpentium venenaque facientia remedia, unus in conspectum venit locus qui Scribonium Nicandreis usum demonstrare cupiam videri possit. nam de toxico agens cap. 194, concitat, inquit, mentis furorem cogitque exululare et *palpitate lingua similiter decollatorum capitibus. nihil enim potest intelligi ex voce eorum.* ubi quis est quin recordeatur Nicandr. Alex. 215: *δηθάκι δ' ἀχθόμενος* (toxico hausto) *βοάει ἄτις ἐμπελάδην φῶς ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφρέεσσιν ἀμηθείς* — ? quem locum qui nuper inre risit R. Volkmann. quaest. epic. p. 46 seq. parum tamen intellexit, quippe qui et Scribonii locum ignoraret et voci *ἐμπελάδην* quid faciendum esset non perspiceret. Sed ab hac ut ordiar, *ἐμπελάδην* nihil videtur significare aliud quam *αὐτοσχεδίην* illud vel *αὐτοσχεδόν* in Hom. λ. 536 *αὐτοσχεδίην οὐτασμένος*, P, 294 *πληξ' αὐτοσχεδίην* et alibi, aut *ἐπισταδόν οὐτάζειν* in Apollon. Rh. 2, 84, quae probabilior certe ratio est Volkmanni invento versum ita corrigentis: *δηθάκι δ' ἐμπελάδην βοάει, ἄτις ἀχθόμενος φῶς.* de tota autem sententia propter Scribonii verba non iam dubitari potest. nam aperte Nicander hunc hominem dicere voluit clamare quatenus clamare potest cum ipso capite demesso emoriens lingua, quam etsi palpantem tantummodo et trementem tamen *immurmurare* et *verba edere* vel optimi scriptores narrant post Homer. II. K, 457. cf. Gierig. ad Ovid. Met. V, 104. — Talis igitur Scribonii cum Nicandro consensus nescio an aliquam multos in eam rapiat sententiam, ut Scribonium presse Nicandrea secutum esse putent. Atqui similem paulo ante Nicandrum inter et pseudonymum *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* scriptorem vidimus consensum item in symptomatis conspicuum, quo tamen consensu hoc effici non potuit, Nicandro ut ille usus diceretur, quum sat multae accederent discrepantiae. Quod idem de Scribonio valet. nam ut subsistamus paulisper in eo unde exorsi sumus

Scribonii capite, primum *adiuvantur*, inquit, *qui toxicum biberunt rosa pota aut oleo irino coactique frequentius reicere*, quae tametsi non plane omissa a Nicandro sunt, paulo tamen aliter exposita leguntur in Alex. 239 seq.: *καί τε σύ γ' ἢ ῥοδέης θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσων παῦρα λίπος σταξείας ἀνοιγομένοις στομάτεσσιν ἢ καί ἰρενέοιο*: et v. 226 seq.: *διὰ δὲ στόμα βρῦκον ὀχλίζοις, ὄφρ' ἂν ἰπεξεργῆσι θαμαζόμενος χερὶ λώβην*. pergit Scribonius: „item alvo aeri clysmo saepius ducta, postea passo, lacte et antidoto Mithridatico“, quorum apud Nicandrum nec vola nec vestigium est, ex parte autem ne potest quidem esse. contra ea reliquorum remediorum a Nicandro hausto toxico commendatorum, quae multa sunt, nullum a Scribonio memoratum videmus. Sed eadem ratio in reliquis etiam de alexipharmacis capitibus inter Scribonium et Nicandrum intercedit, nisi quod alius praeter istum non extat locus quo consensus quidam talis, qualem notavimus semel, denovo prodatur. In theriacis autem multo etiam minus ulla est causa cur Scribonium Nicandri praecepta ante oculos habuisse dicamus. nam quae initio Scribonius recensuit prophylactica quibus serpentes fugentur, eorum unum, peucedanum, quod multi scriptores celebrant, utrique commune est, reliqua diversa, inter quae Nicander quaedam posuit satis memorabilia. Tum Scribonius omissis symptomatis, in quibus multus est Nicander, item omissis qualia Nicander habet remediis simplicibus statim ad composita transit sive contra omnes in universon serpentes sive contra certa quaedam genera (qualia Nicander fere non habet) adhibenda, inter quae nullum est quod apud Nicandrum etiam reperiatur aut huius esse dicatur, etsi Antipatri, Zopyri, Mithridatis, Apulei Celsi, Cassii, Marciani theriaca transcribere operae pretium duxit. Postremo ubi externam vulnerum curam attigit (cap. 174), etsi praeter alia cepam quoque et caprificum memorat a Nicandro etiam licet paulo aliter commendatas (Ther. 931 et 923), omisit tamen sanguisugas a Nicandro ibidem laudatas. neque alibi quicquam habet eorum, quae supra produximus ubi de Dioscoridis Euporist. agebamus, Nicandro vel cum paucis vel cum nemine communia. Itaque ego non dixerim continuo a Scribonio Nicandrum esse adhibitum.

Sequitur *Claudius Galenus*, cuius imprimis hic pertinent *de antidotis libri duo*, T. XIV p. 1 seqq. K. Antidotos enim etsi medici ea omnia appellabant remedia, quae non extrinsecus corpori imposita

sed intro assumpta cuiusvis generis πάθειν medeantur, inter haec tamen πάθη primo loco ea erant quae venenis letalibus et ferarum virulentarum morsu oriuntur (cf. Galen. l. l. p. 1 et p. 135), unde factum est, ut praeter antidotos contra τὰ δηλητήρια et τοὺς ἰσθόλους θήρας facientes Galenus attulerit admodum paucas easque fere tales; quarum si contra alia etiam πάθη, at imprimis tamen contra ista vis esset, tum ut propriam antidoti significationem plane oblitus ἐπιθέματα quoque (p. 179 et p. 190) sibi commemoranda putaverit. In omni autem hac tractanda materia Galenus ita versatus est, ut primum de formula medicamenti illius celeberrimi egerit quod Andromachus proposuerat primus theriacae sive γαλήνης nomine insignitum, tum Andromachus iunior (c. 7), Damocrates (c. 16), Criton (c. 17) et incertus quidam poeta medicus (c. 15 extr.) paululum immutaverant. eo enim omnibus propemodum morbis succurri posse credebant (cf. Galen. Theriac. ad Pison. T. XIV p. 271 seqq. et Theriac. ad Pamphil. T. XIV p. 300 seqq.), deinde (II, 1 seq. cf. II, 2 init.) Andromachi usus περὶ τῶν ἐντὸς φαρμάκων libro reliquas enumerat antidotos contra venena potissimum efficaces (etsi alias etiam nonnullas commemorat contra alia πάθη facientes), Mithridateas duas, quarum alteram Antipatrum et Cleophrantum secutus Andromachus apposuerat, Orbani, Aphrodae, Nicostrati, Aelii Galli. Tum recensentur Damocratis contra venena formulae (II, 2 seqq.), item Asclepiadis ¹⁾ contra eadem remedia simplicia (II, 6 seq. 7), tum (II, 8 seq.) composita Apollonii Muris, Nicomedis, Codii Tucei ²⁾ et Crateri, Apellis, antidotus Mithridatis (cuius tres memorantur formulae), ambrosia Philippi Macedonis, antidotus Zopyria, ἀντίδοτοι διὰ τῶν αἱμάτων et διὰ σπύγγων, Mithridatis theriace, ἀντίδοτος ἑκατοντακίγματος. Sequuntur cap. 10 variorum antidoti, Aelii Galli quinque, Archibii, Antipatri, Euclidis, Zenonis, incerti cuiusdam (p. 163 seq.), antidotus Mithridatea ex fide Xenocratis, antidoti Nili et Harpali. Hucusque de eis actum antidotis, quarum imprimis contra venena vis cernitur, quamquam insunt etiam nonnullae quae simul contra bestiarum virulentarum morsus faciant, item paucae quae contra alia πάθη sola.

1) eius opinor, cui cognomen Pharmaceioni fuit. cf. Galen. Tom. XIII p. 903.

2) num Clodii et Tuceii? certe Clodium medicum novimus ex Caelio Aureliano 3, 8; Tuccium medicum ex Plin. nat. hist. VII, 183. —

Iam ad ea Galenus transit remedia, quorum contra morsus venenatos praecipua vis est, et primum quidem Asclepiadem sequitur (cf. p. 167 extr.), qui et suas et aliorum formulas apposuerat, Antonini, Cratippi, Herae, Zenonis, Claudii Apollonii, Menippi, Menelai, Abascanti, Zoili, Arabae, Charitonis, Simmiae, Andreae, Apollodori, Heraclidis Tarentini, Dorothei, Eudemi, Hybristae, Galli aliorumque quorum non dixit nomina. Tum Damocratem de morsuum venenatorum curatione loquentem inducit, denique Herae ἀντιδότους θηριακάς recenset (p. 201 seqq. coll. p. 204 lin. 15), qui et ipse remedia aliorum, velut Antiochi Philometoris, Aphrodae, Nicostrati, Amaranti, attulerat ad alios partim morbos facientia. — Hunc autem libri indicem ego primum propterea confeci, quo pateret non hoc egisse Galenum, ut quorum virorum auctoritatem in hac tractanda materia sequeretur lectores celaret. inter quos viros Nicandri desiderari nomen quis est quin miretur, ubi meminerit Galenum et in aliis libris Nicandro usum esse et in hoc ipso libro identidem (cf. p. 32, p. 89, p. 115) esse professum malle se medicorum qui versus scripserint quam qui prosa oratione sint usi placita afferre, quoniam in illorum quidem formulis pondera et mensurae non aequè corrumpi possint? Ac ne inter eas quidem formulas, quarum auctores a Galeno non nominantur, ulla est quae Nicandro vindicari possit, nedum insint in eis quae Nicandro fere propria sunt. Non dubitari igitur potest quin Galenus Nicandri Theriaca et Alexipharmaca sequi in eo quidem libro noluerit. Sed operae pretium est cognosci cur in aliis libris adhibuerit. velut in Theriac. ad Pisonem 9 Tom. XIV p. 239 enarrata de viperac foetu patris necem ulciscente historia ita pergit: ἄπερ ἡμῖν ὁ καλὸς Νίκανδρος ἐν τοῖς ἔπεσιν οὐκ ἀφυσῶς γράφει, καὶ ἐστὶ τὰ ἔπη ταῦτα· μὴ σὺ γ' ἐνὶ τριόδοισι κ. τ. λ. (Ther. 128 seq.). Hinc intelligere mihi videor, ut Pseudodioscoridem in libro περὶ ἰοβόλων (cf. supra p. 166), ita Galenum poetam Nicandrum magni aestimasse, non medicum Nicandrum. Itaque in aliis etiam libellis a Galeno afferuntur Nicandri loci non tales qui therapiam spectant, sed tales qui ad demonstrandum Nicandri genus dicendi virtutesque poeticas idonei sunt. cf. Tom. XIV p. 265 (Ther. 231), Tom. VIII p. 133 (Ther. 474), Tom. XII p. 289 (Ther. 86), Tom. V p. 275 (Alex. 21), Tom. XVIII A p. 537 (Ther. 788), quibus demtis Galeni locis unus restat in libro 9 de simpl. medic. temp. et facultat. (Tom. XII p. 204), ubi

quae e Nicandri Ther. 45 seq. refert de lapide Thracio non aliunde se cognita habuisse subindicat. at lapidis Thracii quoque usus non tam ad ipsam therapiam pertinet quam inter ea refertur quibus cavetur ne quis a bestia aliqua venenata petatur. — Postremo moneo non mirum esse in aliis libris Nicandro parum usum esse Galenum qui in eo adeo opere spreverit quo iologiam de industria persecutus est. itaque nec in libellis quos de Andromachi theriace ad Pisonem et iterum ad Pamphilianum (Tom. XIV p. 210 seqq. et p. 295 seqq.), item quos *περὶ ἐντοροιστῶν* (Tom. XIV p. 311 seqq.) scripsit, qui quidem libelli similis sunt Antidotis argumenti, Nicandri formulas medicamentorum nemo inveniet. —

Brevioribus nobis de *Q. Sereno Sammonico* esse licet, in cuius *de medicina praeceptis* duo sunt capita quibus de *serpentium morsibus et venenis excludendis*, item *de ictibus scorpium et morsibus muris caeci vel aranci* agitur. Ubi tametsi Varronis et Plinii sententias affert, Nicandri tamen non meminit. nec quicquam inest quod tacito auctoris nomine Nicandro surripuisse dici queat. —

Sequitur *Oribasius*, cuius dolendum est ex *ιατρικῶν συναγωγῶν* libris LXX Iuliano imperatori inscriptis eum quo iologiam tractavit vel non servatum vel certe nondum editum esse. in eo enim opere *Oribasius*, ut docent editae lucusque particulae, accurate notare solebat cui quidque deberet. Quod non factum in eo libro, qui *σύνοψις* inscriptus grande *συναγωγῶν* volumen in brevem aliquam summam ab *Oribasio* in *Eunapii* cuiusdam gratiam contractum continet et aetatem tulit. Quamquam vel sic unum et alterum fontem rinari licet unde hortulos suos *Oribasius* irrigarit. velut quae libr. III e. 63 (nam ab eo inde loco de iologia exponit) dicit, de venenis neque tutum esse indefinite scribere neque memoriae literarum commendare omnes curationes neque nocumenta quae quisque ex eis nasei dicat, siquidem qui haec doceat causam scelestis praebiturus sit ut multa mala faciant, — haec igitur, ob quae eximie laudatus est ab *Heckero*, *histor. med.* II p. 69, aperte a *Galeo* sumpsit, *Eupor.* 1, 17 (T. XIV p. 389, add. *ibid.* p. 145), cui debet etiam *Paulus Aegineta* V, 26. Sed in reliquis quae huc pertinent quos auctores secutus sit mihi non constat, at hoc constat comparatione instituta, *Nicandrearum* formularum nullam eius praeceptis inesse. —

~~—~~ *Oribasii* consilium duobus fere post saeculis acmulatus est *Aetius Amidenus* condendis *contractae medicinae tetrabiblis quattuor*,

quarum quum tertia et quacum unice hic nobis res est quarta nondum sint graece editae, latina Iani Cornarii versione uti cogimur ab Henr. Stephano inter „medicae artis principes“ recepta. Ille igitur quum et ipse spissa antiquiorum medicorum multa volumina excerptendo studeret et sui temporis hominibus et posteris reddere ad usum paululum habiliora, non eandem tamen quam Oribasius fidem praestitit, ut qui haud raro auctorum nomina omitteret. Atque hoc etiam in tetrabibli quartae sermonem primum cadit quo de noxiorum animalium morsu deque venenis ita exposuit, ut antidoti nominis vi commotus paulo latius evagaretur ad aliquot alios morbos. Sed nescio tamen an vel sic exquiri fontes possint unde iste sermo derivatus sit. Nam primum qui de bestiis venenatis est locum quum ita exordiat: „de noxiorum animalium morsibus scribere auspicientes initium ab iis qui ab hominē morsi sunt faciemus, ut *Archigenes inquit*“, — mihi quidem certissimum videtur ista Aetium non scripturum fuisse, si in ea sola Archigenis sententia acquiescere, non totum eius commentarium excerptere voluisset. itaque Aetium puto Archigenem sibi elegisse primum ducem quem in ea re sequeretur, de quo ne quis propterea dubitet, quod capp. 6 et 21 Archigenes denuo citetur, quasi quibus eius nomen non appositum sit loci et antecedentes et sequentes alium sibi vindicent auctorem, monendum est hunc aliorum etiam epitomatorum esse morem, ut bis terque loquentes inducant prodito nomine quem ubique sequuntur tacite. docent hoc Plinii loci plurimi, imprimis libri XI, ubi plurima insunt Aristotelis, quem bis tantum antestatur. Accedit quod tacito Archigenis nomine quaedam Aetius profert quae Archigenis esse aliunde scimus. velut quod extremo capite 21 descripsit remedium Archigeni vindicat Paul. Aegin. V, 13. Praeterea etsi alios etiam praeter Archigenem scriptores Aetius nominat, Aselepiadem (c. 7, 18, 21, 22), Apollonium (c. 6 et 8), Stratonem (c. 7, 14), Andromachum (c. 10), Numenium (siquidem recte eius restitui nomen quod c. 20 scribitur Numius), Galenum (c. 30), hi tamen scriptores uno excepto Galeno, quem posteriores medici imprimis celebrabant, antiquiores Archigene sunt omnes, ut unde eos Aetius acceperit non iam sit dubium. Sed si adeo concedendum fuerit traditis ab Archigene quaedam de suo addidisse Aetium vel sua ipsius experientia vel aliorum scriptorum libris edoctum, hoc tamen concedi nequit, inter istos libros fuisse etiam Nicandri Theriaca, quae

nec nominat nec puto desiderabat. Quod enim primum Aetio fuit, ut bestiae venenatae accurate describerentur, id suis usus fontibus (cf. c. 18 init. et 20 init.) ita consecutus est, ut Nicandreis parum indigeret, adeo quae aliunde hausit Nicandreis accuratatione praestant. nam ne hoc memorem, plures ab Aetio describi serpentes quos Nicander non habet, confer modo c. 23, quod est de haemorrhoides, cum Nic. Ther. 281, ubi quaedam quae scitu dignissima Aetius habet, desiderantur, alia cum Aetianis discrepant, quales discrepantiae non dubito quin Aetio maiorem accuratationis laudem vindicent. Idem autem valet de symptomatis. velut c. 20 Aetius ex aspidum generibus, quae tria sint, sua quodque propria sequi in mordendo symptomata dicit, plane ille haec quidem in re cum Nicandro discrepans (cf. Ther. 157 seq.). Quod autem ad therapiam, Aetii maior accuratio vel eo cernitur quod cum reliquis medicis alii serpentium generi alia remedia accommodat. nam quae Nicander remedia recenset, ad omnes vel serpentes vel scorpiones et phalangia referuntur plerumque omnia. Inter ipsa autem remedia aut prophylactica quod haud pauca Aetius habet quae apud Nicandrum etiam legantur, nemo opinor mirabitur. contra hoc sanequam mirum esset, Nicandrum si Aetius consulisset, cur omississet quae fere propria Nicandro sunt. velut cap. 10 tametsi Aetius cucurbitulas (cf. etiam 20 et 22), inustionem, cepam commendat, quae Nicander etiam habet Ther. 921 seqq., tamen sanguisugas (Nicand. Ther. 930) frustra apud Aetium quaesiveris. —

Restat altera libelli Aetiani pars quae est de venenis ore hantibus c. 46 seqq. ea dicenda erit non ex Archigene, sed e Pseudodioscoridis *περὶ δηλητηρίων* libello hausta esse. nemo enim qui comparaverit Aet. c. 50 cum Pseudod. 3, A. 51 cum P. 2, A. 52 cum P. 4, A. 53 extr. cum P. 30, A. 57 cum P. 5, A. 58 cum P. 6, A. 60 cum P. 8, A. 61 cum P. 9, A. 62 cum P. 10, A. 63 cum P. 11, A. 64 cum P. 12, A. 66 cum P. 14, A. 67 cum P. 15, A. 69 cum P. 17, A. 70 cum P. 20, A. 71 cum P. 21, A. 73 init. cum P. 23 init., A. 74 cum P. 25, A. 75 cum P. 26, A. 76 cum P. 24, A. 77 cum P. 22, A. 78 cum P. 27, A. 79 cum P. 28, A. 80 cum P. 29, A. 81 cum P. 33, A. 82 cum P. 33 extr., A. 83 cum P. 34, — haec igitur qui accurate inter se comparaverit non iam dubitabit quin in hac quidem parte Aetius omisso Archigene Pseudodioscoridem sibi primum ducem elegerit, adeo huius et res memoratas et rerum ordinem et ipsa non-

numquam verba Aetius repraesentat. nisi forte suspicetur aliquis ipsius Archigenis illum esse libellum quem male nescio quis Dioscoridi ascripserit. quae mihi quidem parum probatur suspicio. nam istius libelli auctor aperte vixit ante Andromachum, Neronis imperatoris medicum. aliter enim fieri vix potuisset ut Mithridaticam quidem antidotum memoraret (p. 4 et p. 41), sed omitteret Andromacheam¹⁾, quia Archigenes quidem, ut qui Traiano imperante floruerit, ignorare non potuit. Stat igitur sententia Aetium in doctrina de venenis tractanda istum *περὶ δηλητηρίων* scriptorem quicumque tandem fuit secutum esse. quamquam non negaverim inter ea, quae excerptis e Pseudodioscoride locis et interposuit et subiunxit, interesse quae Archigeni accepta referat, velut Stratonis (c. 46), Theodori (c. 46), Asclepiadis (c. 46) memoriam, ut ipsum Archigenem ad testimonium provocat c. 104. Alia Philagrio (c. 73, c. 110), Oribasio (c. 106, 107, 115. eiusdem sunt quae c. 56 ita scripta leguntur: „nos autem per allii multi esum has eicientes nullo ex praedictis opus habemus.“ nam cf. Oribas. synops. III, 67 extr.), imprimis autem Galeno debet, quem non nominat solum (c. 87 seq. c. 97), sed tacito etiam nomine compilat, ut c. 98 maxima pars fluxit e Galen. T. XIV p. 108 (unde simul patet male ap. Aetium scribi „*Antipater et Cleopater*“ pro „*Antipater et Cleophantus*“), c. 99 e Damocrat. ap. Galen. I. I. p. 117 seq., c. 103 e Galen. I. I. p. 159, c. 111 e Damocr. ap. Galen. I. I. p. 191 seq. Sed pervelim scire unde habeat cap. 86 (p. 647 Steph.), quod eis commendo qui veterum scriptorum reliquias colligunt. quippe afferuntur ibi loci e Pisonis libro de animalibus, e Menelbo (?), Simonide, Aristodemo, Pherecyde. Quae autem nobis summa est, etiam Nicandri Alexipharmaca Aetium adhibuisse nulla ne levissima quidem causa est cur putetur. —

Aetio adiungimus *Paulum Aeginetam* qui in compendii de re medica editi²⁾ libro quinto (is enim τὸν περὶ τῶν θηριακῶν τε καὶ ἀλεξίφαρμάκων λόγον continet) Pseudodioscorideos libellos *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* et *περὶ ἰοβόλων* paene totos exscripsit. Quod adeo

1) quod non fecit auctor *περὶ ἰοβόλων* (cf. p. 64), quo novo documento patet verum esse quod supra dixi, diversos fuisse homines auctorem *περὶ δηλητ.* et auctorem *περὶ ἰοβόλων*.

2) Pauli usi sumus editione Basileensi anni 1538.

bus prolatas), c. 262 ex Aet. c. 10, c. 263 ex Aet. c. 10, c. 264 (praeter extrema verba) e Paul. Aeg. V, 5, c. 269 (praeter initium) e Paul. c. 8, c. 270 ex Aet. c. 18 paucis additis, c. 271 e Paul. c. 3, c. 272 e Paul. c. 9, c. 273 e Paul. c. 13, c. 274 partim ex Aet. 20, partim e Paul. 19, c. 275 e Paul. c. 21 (nisi quod sub finem capituli ignotum mihi auctorem sequitur), c. 276 e Paul. c. 22, c. 277 e Paul. c. 23, c. 278 ex Aet. c. 13 et Paul. c. 33 (ultima verba Theophanes aliunde addidit), c. 279 e Paul. 35, c. 280 e Paul. 37, c. 281 e Paul. 55, c. 282 e Paul. 57, c. 283 e Paul. 58 et 46. Ceterum quod e Paulo Theophanem, non e Pseudodioscoride hausisse dixi, causa haec est, quod ea quoque habet quae Paulus excerptis e Pseudodioscoride locis interposuit (cf. c. 272 et 280) aut omisso Pseudodioscoride aliunde sumpsit (cf. c. 273, 275, 276, 277). Ex his igitur fontibus deductae doctrinae Theophanes et alia quaedam addidit aliunde hausta quae supra indicavi, et cc. 265, 266, 267, 268 quae sunt de abigendis culicibus, muscis, pulicibus, cimicibus, item quae in duobus saltem codicibus (cf. Bernard. II p. 367 extr.) leguntur capita *περὶ μυρμηκῶν, πρὸς ἀνθρωποθήκτους καὶ κυννοθήκτους, πρὸς δῆγμα μυογάλης, πρὸς πληγὴν κεράστου*. quae omnia undeunde venerunt, nihil certe continent Nicander quod sibi vindicet.

A Pseudodioscoride paene totus pendet etiam *Ioannes Actuarius*, qui in *methodi medendi* libris quinto et sexto et ipse hunc locum attigit¹⁾. Et V, 12 quidem de medicamentis exitialibus ita egit, ut Pseudodioscoridis *περὶ δηλητηρίων* libellum ad verbum describeret raro omittens aliquid, de suo nusquam addens quicquam. Nec multo plus praestitit libr. VI, 11 de bestiis venenatis agens. nam hic quoque Pseudodioscoridis *περὶ ἰσβόλων* librum ita secutus est ut raro quaedam supprimeret (velut p. 333 A Nicandri mentionem a Pseudodioscoride p. 73 factam, item p. 333 B Erasistrati, quem memoratum invenerat p. 74 et 91), novi aliquid semel tantum adderet p. 333 B. quae enim p. 331 II in extrema de pastinaca marina narratione leguntur non propria sunt Ioanni, sed apud Pseudodioscoridem extant in narratione de dracone marino p. 84, ut quae ibi praecedunt, apud Ioannem librariorum culpa excidisse videantur. —

Quod restat, verbo monendum in *Marcelli et Nicolai Myrepsi*

1) utimur Mathisii versione latina quae extat in Stephan. „med. art. princip.“ nam graece methodus nondum edita est. —

libellis, quos de medicamentis scripsere, hunc de iologia locum de industria non pertractatum esse, sed si quae proferantur formulae quae ad venena et bestiarum morsus pertineant, eas ad alios quoque morbos pertinere, ut vel hinc certum sit nullam e Nicandro fluxisse. —

Tandem absolvimus hoc per medicorum veterum hodie superstitem libros inceptum iter parum amoenum, paucisque nunc indicandum est, quid inde domum reportasse nobis videamur. Ac primum quidem hoc iam constabit posthac, a quinto inde p. Chr. n. saeculo qui hanc materiam sibi sumpserunt exornandam non Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, quae ne nominant quidem, sed alios fontes secutos esse. Verum ex antiquioribus quoque medicis nemo Nicandrum nominat praeter Pseudodioscoridem (*περὶ ἰοβόλων*) et Galenum iique *poetam* potius Nicandrum quam Nicandrum *medicum* probari sibi haud obscure profitentur, unde factum ut et ipsi relicto Nicandro alios auctores secuti sint. reliqui qui non nominant, partim nihil habent quod e Nicandro ductum dici queat, partim — id quod auctorem *περὶ δηλητηρίων* et Scribonium Largum attingit — quaedam habent quae similiter dixit Nicander. Haec si quis ab illis e Nicandri Theriacis et Alexipharmacis hausta putaverit, concedat tamen fieri etiam potuisse, ut et illi et Nicander alius cuiusdam medici eadem vestigia legerint. Atque nisi me omnia fallunt, satis certa ad manus sunt argumenta quibus vere nos hoc potius coniecisse ita demonstrari possit, ut vel maxime obfirmatis lectorum animis assensus extorqueatur. quod nunc iam annitamus. —

VIII.

Investigandus autem doctus quidam medicus est qui compositis de iologia libellis talem adeptus famam sit, ut et reliqui medici, qui idem tractarunt argumentum, et Nicander huic se applicare libenter voluerint et vero etiam honeste potuerint. eundem autem doctum famaue clarum hominem statuamus oportet ante finem quarti a. Chr. n. saeculi vixisse i. e. ante Erasistratum, celeberrimum medicum, de cuius vitae temporibus videndus est Rosenbaum. ad Sprengelii histor. medic. I p. 522. Erasistrato enim maximam praeceptorum suorum partem debere monuimus auctorem eum, qui

Dioscoridis assumpto nomine *περὶ ἰοβόλων* scripsit et ita scripsit, ut et ipse tamen interdum poetae nostri vestigia legisse videatur. nam de viperæ morsus symptomatis agens p. 69, *φλυκταινῶν τε*, inquit, *ἐπανάστασις καθάπερ ἐπὶ τῶν πυρικαύστων ἔπεται*, — quibuscum contendere mihi Nicandri verba, Ther. 240: *ποιμφόλυγες ὡς εἴ τε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ οἷα πυρικρήταιο χροὸς πλαδόωσιν ὑπερθεῖν*. Ita indicata via est qua communem istum horum ἰολόγων ducem inveniamus, quam si quis tamen dicat nimis esse incertam, mox mutata sententia laudabit nos qui aequi bonique fecerimus, ubi viderit quo ista tam incerta scilicet via perveniatur. Nam apud Pseudodioscor. p. 77 extr. haec legimus: *οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστους δυνάμεις πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγεγραφόσιν, ὡς χολὴν ἐλέφαντος καὶ κροκοδείλου καὶ αἷμα χελώνης*. Atqui testudinis cruorem qui contra serpentium morsus primus adhibuerit hodieque scimus. Galenus enim, de Antidot. Tom. XIV p. 184, τῶν δὲ συνθέτων, inquit, *ἡ μὲν παρ' Ἀπολλοδώρου τεθειμένη καὶ ὑπὸ Σωστράτου ἐπαινουμένη καὶ πάντων δὲ τῶν μετενεγκόντων παρ' αὐτοῦ, ἡ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ χελώνης, ἐστὶν ἡδε κ. τ. λ.* Inter eos autem, qui ab Apollodoro istud remedium sumpserunt, praeter Sostratum, quem et ipsum *περὶ βλητῶν καὶ δακέτων* commentatum esse e schol. Nicand. Ther. 760 et 764 scimus¹⁾, referendus est etiam genuinus Dioscorides de mater. med. II, 97, T. I p. 223, item Pseudodioscor. Eupor. II, 95, T. II p. 315, tum Archigenes medicus, si quidem huic debent Aet. IV, 1, 24 et Paulus Aegin. V, 13 med. et 24. Viden iam quo tendam? mirum enim ni vetustum illum Apollodorum, cui haec debent medici, in aliis quoque rebus libenter secuti essent. Quod is quoque fecit, de quo paulo ante nondum nobis constabat Nicandrumne an alium quempiam secutus esset, auctor *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων*. nam quae hic dixit cap. 7 extr. vel cap. 8 init. (variant enim editiones, unde factum ut Sprengelius plane omiserit) de chamaepityos variis nominibus, transcripta hinc a Paulo Aeginet. V, 45 extr. *καλεῖται δὲ ἡ χαμαίπιτυς — ἐν μὲν*

1) Videntur haec maioris operis *περὶ ζώων* (cf. Jacobs. ad Aelian. T. I p. 464) pars fuisse. quod si est, patet in Athenaeo VII p. 312 E. *Σωστράτος ἐν τοῖς περὶ ζώων, ἔστι δὲ ταῦτα δύο βιβλία — corrigendum esse δ' βιβλία* ex schol. Apollon. Rhod. 1, 1265: *Σωστράτος ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου*.

Ἡρακλεία τῆ Ποντικῇ — *όλόκυρον*, ἐν δὲ *Ἀθήνησι ἰωνιά*, ἐν δὲ *Εὐβοίᾳ σιδηρίτις* (sic enim ista corrigenda sunt), haec igitur Apollodori esse patebit conferenti Athenae. XV p. 681 D: *Ἀπολλόδορος δ' ἐν τῷ περὶ Θηρίων φησὶ „χαμαίπιτυν. οἱ δὲ όλόκυρον, οἱ δ' Ἀθήνησι ἰωνιάν, οἱ δὲ κατ' Εὐβοίαν σιδηρίτιν.* ubi nescio ante *όλόκυρον* num ipse Athenaeus reticuerit an librarii omiserint ἐν *Ἡρακλεία τῆ Ποντικῇ*. Praeterea Heraclidem etiam Tarentinum, cuius fuit *περὶ Θηρίων* sive *Θηριακά* inscriptus liber (cf. Kuehn. opusc. medic. et philol. II p. 160 seq.), ἐν τῶν *Απολλοδώρου* afferentem remedium aliquod πρὸς παντὸς Θηρίου πληγὴν videmus ap. Galen. T. XIV p. 181. Itaque non tam Theophrastum, quem *περὶ δακέτων καὶ βλητικῶν* scriptum librum reliquisse ex Athenae. VII p. 314 B constat, aut Numenium, cuius *Θηριακά* inscriptum carmen novimus e schol. Nicand. Ther. 637, aut Petrichum condito *Θηριακῶν* carmine memorabilem (Plin. nat. hist. XXII, 83. add. XX, 258 et elench. librorum XXI, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, item schol. Nicand. Ther. 557 et 626), aut Pammenen, cuius *περὶ Θηρίων* libro Aelian. nat. anim. XVI, 42 usus est, aut Basileum (cuius *Θηριακῶν* memorat schol. Nic. Ther. 713, ubi tamen Bussemak. Iubam regem intelligit), aut Alexandrum (*περὶ Θηριακῶν*. schol. Nicand. Ther. 932)¹⁾, quam *Απολλοδώρου* in hac tractanda materia reliquis medicis inde ab Erasistrato ducem fuisse primum puto, praesertim quum nullum quantum sciam testimonium extet quo illis quoque usos eos esse probari possit.

Neque huic opinioni adversantur quae de Apollodori aetate librisque scriptis apud auctores testimonia reperiuntur. Inter eos autem auctores quum etiam Plinius sit, qui in naturalis historiae libris non uno aliquo Apollodoro, sed pluribus homonymis usus est, cavendum ne diversos homines inter se confundamus. Et in quarti quidem et sexti libri elencho quem simpliciter Plinius appellat Apollodorum vix dubito quin celeberrimus ille Atheniensis sit, cuius et *γῆς περίοδος* et in *νεῶν κατάλογον* Homericum commentarius largissimam sine dubio ad istos libros Plinio materiam suppeditavit. Hunc autem Apollodorum non mirabimur magnopere quod accura-

1) Eos enumerare solos volui, quos vel ante Erasistratum vixisse constat vel incertum est quando vixerint. de aliorum aetate satis constat, velut Andreae, cuius *περὶ δακέτων* librum citat Athenae. VII, p. 312 D. add. schol. Nicand. Ther. 823, Alex. 537.

tius vel patriae vel alio quodcumque fuit nomine addito significare noluerit, quum inter cognomines viros omnes sine dubio esset celeberrimus. itaque hoc potius agendum Plinio fuit, ut si quem alium deinceps nominaret Apollodorum ab illo distingueret quaqua fuit ratione. Proximo igitur quo Apollodorus aliquis nominandus fuit elenchi loco, de libris VIII et X, Apollodorum nominavit *Lemnium*, id quod demonstrat de eo esse Apollodoro cogitandum qui Aristotele (Polit. I, 11 p. 1258, 59 Bekk.) et Varrone (de re rust. I, 1) testibus de agricultura scripsit. huius igitur librum Plinio ad manus fuisse puto quum scriberet quae in duobus istis libris de animalibus domesticis traduntur, non eius quem quaerimus Apollodori opus, praesertim quum proximo elenchi loco, de libri XI fontibus, is ipse quocum nobis cummaxime res est Apollodorus ita significetur, ut nunc primum a Plinio produci eum appareat. nam ita loquitur: Apollodorus, *qui de bestiis venenatis*. Item aperte novum Apollodorum Plinius inducit in elencho libror. XII et XIII, ubi Apollodorum *qui de odoribus* nominat. Hinc mihi quidem certissimum videtur, Apollodorum nostrum, qui de bestiis venenatis scripsit, diversum esse et a nobilissimo Apollodoro Atheniensi et ab Apollodoro Lemnio et ab eo Apollodoro qui de odoribus scripsit. Eandem autem ob causam nostrum Apollodorum diversum putabimus etiam ab Apollodoro Citiensi et Apollodoro Tarentino medicis, quos non solum in elencho libror. XX, XXI, XXIII Plinius nominat, sed etiam in elencho libror. XXIV, XXV, XXVI, XXVII ita producit, ut simul ab alio quodam Apollodoro ¹⁾ distinguat qui medicus non fuerit. Sed ultimus hiece quinam tandem est? Suspiceris unum aliquem eorum fuisse quibus in superioribus libris usus sit — aliter enim excusari vix poterit cur nihil addiderit quo accuratius ille cognoscatur —, sed neque Atheniensem neque Lemnium, quos addito patriae nomine accuratius indicare facili negotio Plinius potuit, sed

1) quod librorum pars uno alterove loco habent *Apollodoto*, hanc frequentem constat librariorum confusionem esse. Sic variant *Ζηνόδορος* et *Ζηνόδορος* (cf. Iena. allg. literaturz. 1848. p. 872), *Ἡρόδορος* et *Ἡρόδοτος* (Meinek. phil. exercit. in Athenae. I p. 9), *Θεόδορος* et *Θεόδοτος* (codd. Gaisfordii ad Etym. Magn. 630, 37), *Διόδορος* et *Διόδοτος* (Meinek. comic. fr. II p. 228), *Πυθόδορος* et *Πυθόδοτος* (Clint. fast. Hellen. p. 152 Krueg.), *Ἐρμόδορος* et *Ἐρμόδοτος* (Jacobs Anthol. gr. Tom. XIII p. 902) etc. —

eorum alterutrum, quorum quae patria esset Plinius nescivit, id est aut nostrum Apollodorum qui de bestiis venenatis scripsit, aut eum qui scripsit de odoribus. Uter autem sit facile apparebit ipsis inspectis Plinii libris XXIV, XXV, XXVI, XXVII, quibus quum plantarum historia ususque exponatur, saepissime de serpentium scorpionumque et phalangiorum morsibus plantarum vi curandis ipsisque fugandis bestiis monitum videmus. vide XXIV, 7, 15, 16, 19, 22, 25, 29, 30, 31, 38, 44, 45, 46, 52, 54, 55, 61, 62, 64, 71, 73, 79, 83, 90, 94, 101, 108, 114, 115, 117, 120, 130, 136, 137, 141, 148, 149, 150, 154, 175, 180. — XXV, 97, 99—122, 136, 145, 150, 158, 163. — XXVI, 31. — XXVII, 5, 6, 30, 32, 35, 36, 39, 43, 50, 57, 68, 80, 87, 96, 124, 127, 131, — quorum pleraque eidem illi Apollodoro deberi puto qui de bestiis venenatis scripsit. De hoc igitur valebunt quae Plin. XXIV, 167 monet, ubi de magicis quas dicit herbis agens quum e Democriti χειροζυήτοις quaedam apposuisset, ita pergit: „adiecit his *Apollodorus*, *assectator eius*, herbam aeshynomenen, quoniam appropinquante manu folia contraheret, aliam crocida, cuius tactu *phalangia* morerentur“, ubi vel phalangiorum mentio ad eum nos revocat Apollodorum, qui de bestiis venenatis ante Erasistrati tempora scripserat. quidni igitur *assectatorem Democriti* interpretemur non laudatorem aliquem huius philosophi diu fortasse mortui, sed assectam et discipulum aetate supparem? qua in re nihil plane refert, χειροζυήματα ista num genuinum Democriti opus putemus an Boli Mendesii impostoris aliquanto recentioris (cf. Meyer. histor. botan. I p. 277 seqq. ¹). nam ipsum Apollodorum in suo opere τῶν χειροζυήτων rationem habuisse, quae Meyeri sententia est (p. 282), ex Plinii quidem loco probari nequit, qui si adeo suppositicia χειροζυήματα putabat esse (quod non putabat. cf. XXX, 10), tamen genuini Democriti assectam et discipulum Apollodorum fuisse aliunde scire potuit atque ex ista Apollodorum inter et χειροζυήτων auctorem similitudine, qua mirabilia uterque captabant. quamquam quae ex Apollodoro Plinius refert l. l. mihi quidem non videntur tam

1) Nescio equidem an revera mirabilia multa habuerint genuini qui huc pertinent Democriti libri. quo ducit quod Plinius narrat XXV, 11: dixit Democritus, *credidit Theophrastus* esse herbam cuius contactu inlatae ab alite — exsiliret cuneus a pastoribus arbori adactus etc., siquidem recte haec ita intelligo, credidisse Theophrastum Democrito.

mira esse, ut fabulas Apollodorum captasse putem, nedum totum eius opus fabulis refertum fuisse dici possit.

Verum nondum nobis a Plinii elencho, de quo Apollodori causa dicere instituimus, discedere licet. namque inter XXIX quoque et XXX librorum fontes Apollodorum relatum videmus, at non inter auctores externos cum Democrito, sed inter medicos, ut hic quidem de Citiensi potius vel Tarentino Apollodoro quispiam quam de nostro cogitare maluerit. Nihilo tamen minus hic quoque nostrum equidem de bestiis venenatis scriptorem agnosco, qui videam his etiam libris multa inesse quae ad istas bestias pertineant. cf. XXIX, 42, 48, 59, 60, 62, 64—74, 77, 78, 81, 83, 84 seqq., 88, 90—92, 102, 103, 119, 122, 131, 137. XXX, 20, 21, 25, 26, 37, 40, 57, 66, 69, 71, 73, 74, 80, 81, 84, 8, 91, 92, 98, 100, 102, 103, 104, 106, 108, 109, 110, 117, 122, 128, 129, 137, 143, 144, 148 —, quorum ut aliunde multa sumere Plinius potuerit, quidni tamen Apollodoro quoque nostro quaedam deberi putemus, praesertim quum in his libris interdum commenta taxari videamus Magorum, inter quos nostro quoque Apollodoro locum dedisse Plinium ex XXIV, 167 modo intelleximus? Nec sane mirum eum scriptorem, qui non solum bestias venenatas descripserat (cf. Plin. XI, 87 seqq.), sed remedia etiam contra ipsarum morsus adhibenda, item ni fallor remedia ab ipsis bestiis ad alios curandos morbos sumenda indicaverat, a Plinio modo inter naturalis historiae, quam hodie vocamus, scriptores, modo inter medicos relatum esse. — Iam ulterius progredi non auserim. nam in elencho librorum XXXIII, XXXIV, XXXV a Plinio simpliciter nominatum Apollodorum si nostrum esse affirmare vellem, nihil ex ipsis libris afferre possem quo probarem praeter XXXV, 34, 177, 180, quorum quam infirma ad probandum vis sit ultro intelligo. Itaque hoc quidem in medio relinquam, sed illud obtinebo, in antecedentibus Plinii libris (praeter IV et VI) si qui nulla addita nota simpliciter citetur Apollodorus, nostrum cum esse qui de bestiis venenatis scripsit. Eundem igitur intelligendum arbitror etiam XXII, 59: „heliotropium et serpentibus et scorpionibus resistit, — ut Apollophanes et *Apollodorus* tradunt“ — etsi ex Plinii elencho huic sententiae aliqua fides non accedit. Qualis aliunde accedit in XXII, 19: „eryngen — *Apollodorus* adversus toxica cum rana decoquit, ceteri in aqua.“ nam eadem formula, cuius unicum Plinius commendatorem noverat Apollodorum, legitur etiam

apud Pseudodioscor. *περὶ δηλητ.* p. 19 extr., unde sumpta est ab Aet. IV; 1, 52, Paulo Aeginet. 5, 33, Ioann. Actuar. V p. 285 B. a Pseudodioscoride autem praeter nostrum Apollodorum (quem adhibitum ab eo esse modo probavimus e cap. 7 extr. coll. Athenae. XV p. 681 D.) alium etiam homonymum scriptorem adhibitum esse nemo facile affirmaverit. Attamen non celabo, secundum Plinium contra *turica* hoc valere remedium, secundum Pseudodioscoridem autem (cui accedit auctor Euporist. II, 155) contra haustam salamandram. at ranas cum erynge decoctas qui adversus toxica adhibuerit quum alium neminem cognoverimus, non dubito quin Plinius erraverit, quod saepe viro laboriosissimo accidisse satis constat et mox demonstrabitur alio quoque exemplo. Sed sive erravit Plinius sive vere dixit, hoc quidem certum est, hanc Apollodori nostri formulam non ex eo libro, quem de bestiis venenatis scripsit, petitam esse. Itaque sic statuendum, Apollodorum nostrum praeter istum alium scripsisse librum qui fuerit *περὶ θανασίμων* vel *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων*. Atque hoc ita esse, primum perspicitur e schol. ad Nicandr. Alex. 594, ubi Apollodorum de lithargyro exponentem legimus. nam scholiasta Nicandri quum bis citet Apollodori *περὶ θηρίων* librum (ad Ther. 715 et 858), non est credibile alium intelligi eum voluisse *hominem* ubi simpliciter Apollodorum nominat. Accedit quod in iisdem scholiis (ad Alex. 570) Apollodorus de rana rubeta exponit, eum et ipsi veteres iologi quantum scimus omnes inter ea animalia locum dederunt quae ore hausta corpus veneno imbuant. Itaque equidem non iam dubito quin noster Apollodorus in alio quoque Plinii loco intelligendus sit, XX, 86: „*Apollodorus* adversus fungorum venena semen aut succum brassicae bibendum censet“, ubi iterum notandus Plinii error est. nam quum Apollodorus sine dubio dixisset *ῥάφανον*, ut dicunt Aesclepiad. apud Galen. Antid. T. XIV p. 140, Pseudodiosc. de Euporist. II, c. 160 et auct. *περὶ δηλητητ.* p. 33 (cf. ad fragm. 70 v. 3), hanc Plinius male interpretatus est *brassicam*, quum deberet *radiculam*. eam certe nominant Celsus 5, 27, 17 et Scribon. Larg. 198, qui non iam dubium erit quin eum Aesclepiade et Pseudodioscoride hanc formulam debeant Apollodoro. — Nec minus mihi certum videtur non alium atque nostrum esse Apollodorum, quem Plinius XXII, 31 sequitur: „urticae semen — contrarium esse — adfirmat — *Apollodorus* et salamandris eum iure coctae testudinis, item adversari hyoseyamo et serpentibus et scor-

pionibus“, ubi vel serpentium scorpionumque mentio ad nostrum nos Apollodorum rapit. atque ab Apollodoro contra hyoscyamum commendatum *κνίδης σπέσμα* redit apud Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* p. 27. ceterum vide quae de hoc loco paulo post dicentur. —

Iam unus ¹⁾ restat Plinii locus qui ad hanc quaestionem pertineat, XXI, 116: „quod ad cypiron attinet, *Apollodorum* quidem sequar, qui negabat bibendum, quamquam professus efficacissimum esse adversus calculos os eo fovet. feminis quidem abortus facere non dubitat mirumque tradit barbaros suffitum huius herbae excipientes ore lienes consumere et non egredi domibus nisi ab hoc suffitu, vegetiores enim firmioresque sic etiam in diem fieri, intertriginum et alarum vitiiis perfrictionibusque cum oleo inlitum non dubie mederi.“ ubi nescio an nostro Apollodoro haec vindicet mirus ille barbarorum mos, cuius mentio in memoriam nobis revocat Democriti illum assectatorem, XXIV, 167, quem nostrum esse Apollodorum probare paulo ante studuimus. Neque tamen opus est ut propterea tertium huius Apollodori librum effingamus a nemine illum quidem indicatum. immo vel in *θηριακῷ λόγῳ* vel in eo libro, quem de venenis ore haustis Apollodorus scripsit, facile locum ista invenire potuerunt. nam *κύνειρον* non solum adversus scorpionum ictus efficacem esse e Pseudodiosc. *περὶ ἰοβόλ.* 23 scimus, sed contra ranam quoque absorptam Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* 31 commendat. itaque alterutro in loco de cypiro monuisse Apollodorum puto reliqua simul plantae commoda enumerantem. hoc enim ab Apollodori consilio non abhorruisse patet e Galen. Tom. XIV p. 181: *ἄλλη ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου — πρὸς παντὸς θηρίου πληγὴν καὶ τὰ σφοδρότατα τῶν ἀλγημάτων καὶ πνίγας ὑστερικάς.* —

Evicimus opinor multa Plinium debere Apollodoro, quem ipse haud obscuris indiciis prodit scriptorem fuisse satis antiquum, quippe Democriti assectatorem, incertae illum patriae, sed distinguendum ab eiusdem nominis hominibus, Atheniensi, Lemnio, Citiensi, Tarentino iisque qui de odoribus et ad Ptolemaeum regem de vini generibus commentati sunt, eundemque non de bestiis solum venenatis commentarium scripsisse (cuius genuinam inscriptionem

1) Nam qui XIV, 76 a Plinio citatur Apollodorus medicus in volumine quo suavit Ptolemaeo regi quae vina biberet, eum ni fallor ipsa haec apposita nota a nostro Apollodoro distinguit. —

— *περὶ θηρίων* vel *θηριακὸς λόγος* — novimus e schol. Nicandr. 715 et 858 et ex Aelian. nat. animal. VIII, 7), sed in ea quoque quae ore hausta nocent venena inquisivisse alio commentario, cuius quae inscriptio fuerit nescimus. Tantum autem abest hinc ut infirmentur quae certis quibusdam testimoniis usi supra diximus, veteres iologos plerosque omnes ab Apollodoro pendere, ut contra Plinii exemplo magis etiam confirmentur. — Sed de his satis dictum. restat autem altera disputationis pars, qua demonstrandum erit Nicandrum quoque eidem illi Apollodoro sese addixisse. quod iam ita agamus, ut in unum collecta quotquot reperire nobis licuit Apollodori fragmenta cum Nicandri Theriacis et Alexipharmacis comparemus. —

I. Denuo ordiamur a Galeni loco, de Antid. 2, 13, T. XIV p. 184: *τῶν δὲ συνθέτων ἢ μὲν παρ' Ἀπολλοδώρου τεθειμένη καὶ ὑπὸ Σωστράτου ἐπαινουμένη — ἢ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ χελώνης ἐστὶν ἡδε· κυμίνου ἀγρίου σπέρματος ὀξύβαφον, χελώνης θαλασσίας αἵματος ξηροῦ < δ. στατήρας β'. πυτίας νεβροῦ, εἰ δὲ μὴ, λαγωῦ < γ'. ἐριφείου αἵματος < δ. πάντα μίξας καὶ οἴνω βελτίστῳ ἀναλαβὼν ἀπόθου. ἐν δὲ τῇ χρήσει λαβὼν ἐλαίας τὸ μέγεθος, τρίψας μετ' οἴνου ὡς βελτίστου κυάθου ἥμισυ δίδου πίνειν.* Quaeritur autem num Galenus ipsius Apollodori genuinam formulam apposuerit an qualis posteriorum medicorum mutationibus evaserat. cuiusmodi mutationes factas esse patet e Dioscorid. mater. med. II, 97 p. 223: *θαλασσίας δὲ χελώνης (αἷμα) σὺν οἴνω καὶ πυτίᾳ λαγωῦ καὶ κυμίνῳ πινόμενον ἀρμόζει πρὸς θηριοδήγματα,* ubi non vides memoratum neque hinnuli coagulum neque hoedi sanguinem. idem suo et a Galeni et a Dioscoridis formula dissensu probant Plin. nat. hist. 32, 33, Pseudodiosc. Euporist. II, 115 p. 315, Aet. IV, 1, 24, Paul. Aeg. V, 13 med. et 24. Quae quum ita sint, non dubito quin Dioscorid. mat. med. l. l. genuinam Apollodori formulam servaverit solus. nam Dioscorides vetustissimus inter hos quos nominavi scriptores est. Iam vero cum hac Dioscoridis formula conspirat Nicandrea, nisi quod poeta portiones definit ab illo non memoratas, Ther. 710: *(αἵματος τῆς ἐκ πόντου χελώνης) δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος· ἐν δὲ κυμίνου δοσίας ἀγροτέροιο καὶ ἐκ ταμίσοιο λαγωῦ τετράμορον δραχμῆσι δύο καταβάλλει βροῖθος· ἐνθεν ἀποτμήγων πιέειν δραγμαῖον ἐν οἴνῳ.* Haec igitur Nicandrum debere puto Apollodoro. eundem autem secutus est in praeparando ad hunc usum sanguine testudinis. nam Aetius quo-

que et Paulus Aegineta sive potius utriusque dux Archigenes medicus quum Apollodorum in usum suum convertere potuerint, nemo casu factum putaverit, quod Aetii IV, 1, 24 et Paul. Aegin. V, 24 disputatio similis est Nicandri Ther. 703 seq. quae similitudo maior etiam esset, nisi Nicandri locum cum prioribus editoribus parum recte tractasset I. G. Schneiderus.

Nam quum v. 709 seq. ita edidisset:

ἀπηθῆσαι ——— μάκτρον·

ἧς ἔπι δὴ τέρσαιο διατροφῆς αἷμα κεδάσας

δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος κ. τ. λ.,

quibus sane meliora non praebent codd., ille ἧς ἐπεὶ οὖν τέρσαιο — μίσγειν scribendum suavit duces sibi eligens Euteceum et scholiastas, qui et ipsi vitiosa lectione decepti erant, licet certissime ad verum inveniendum ducant Aetius et Paulus Aegineta l. l. Et Pauli quidem graeca verba haec sunt: χελώνης θαλασσίας αἷμα σκευαστέον εἰς ἀπόθεσιν τὸν τρόπον τοῦτον. ἐπὶ ξυλίνου ἢ κερამέου ἄγγους ὑπτίαν κατακλίνας τὴν χελώνην ἀπότεμε ταχέως τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. παγὲν δὲ τὸ αἷμα εἰς πολλὰ αὐτῶ καλάμῳ διαίρει ἐπιθεῖς τε πώματος δίκην τῶ ἄγγείῳ κόσκινον ἐν ἡλίῳ ἀπόθου. ξηρανθὲν δὲ ἀνελόμενος χρῶ ἐπὶ τῶν ἐχιοδήκτων κ. τ. λ., quibuscum consentit Aetii versio Cornariana. Unde certissimum Nicandri verba in hunc modum emendanda esse: μάκτρον· ἧς ὑπο δὴ τέρσαιο διατροφῆς αἷμα κεδάσας (sic cum cod. vetustissimo Parisin.) δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος. nam ne μίσγων quidem ut cum I. G. Schm. in μίσγειν mutetur causa ulla est. Ceterum apparet μάκτρον Nicandrum ita posuisse ut significet κόσκινον errareque scholiastas qui θυεῖαν vel ἰγδην explicent. — Iam nihil restat nisi ut Plinium XXXII, 41 partem tantum harum rerum descripsisse moneam: „sunt qui testudinum sanguinem cultro aereo supinarum capitibus praecisis excipi novo fictili iubeant.“ quae num ex Apollodoro an ex Nicandro petierit non decernam. —

II. III. Plin. nat. hist. XI §. 87 seq. „venenum ab iis (scorpionibus) candidum fundi Apollodorus auctor est in novem genera descriptis per colores maxime, supervacuo, quoniam non est scire quos minime exitiales praedixerit. geminos quibusdam aculeos esse maresque saevissimos — nam coitum iis tribuit —, intellegi autem gracilitate et longitudine. (§. 88) venenum omnibus medio die, cum incandescere solis ardoribus, itemque cum sitiunt, inexplebili potu.

Constat et septena caudae internodia saeviora esse, pluribus enim sena sunt. Hoc malum Africae volucre etiam austri faciunt, pendentibus brachia ut remigia sublevantes. *Apollodorus* idem plane quibusdam inesse pinnas tradit.“ Quae ut non omnia *Apollodori* sint — nam quae §. 88 *Plinius* posuit, eorum pleraque repetito mox *Apollodori* nomine alius esse indicare voluisse videtur —, ita *Apollodoro* vindicant, quae *Aelian.* de nat. animal. VI, 20 memoriae prodidit auctoris nomine omisso: σκορπίων δὲ ὁ ἄρρηγν ἐστὶ χαλεπώτατος, ὁ δὲ Φήλως δοκεῖ προκότερος. ἀκούω δὲ αὐτῶν γένη ἐννέα· λευκὸν εἶναι, καὶ αὐτὸ πάλιν πυρρὸν τινα, καπνοειδῆ ἄλλον, μέλανα ἐπὶ τοῦτοις, πέπυσμα δὲ καὶ χλωρὸν, καὶ γαστροειδῆ τινα, καὶ καρπινοειδῆ ἄλλον· τὸν γε μὴν χαλεπώτατον φλογοειδῆ καλοῦσιν. παρελίθηα δὲ ἄρα φήμη καὶ πτερωτοῖς καὶ δικέντερος τινας. καὶ πον ἐπτά ἔχων σφονδύλους ὠφθη τις. Haec igitur certissimum debere *Aelianum* *Apollodoro*, quem alibi testem produxit. nam ne de aliis dicam, novem vides genera affirmari eaque colore maxime distincta, ut *Apollodorus* fecerat, et quod de septem σφονδύλοις *Aelianus* narrat, a schol. *Nicandr.* Ther. 781 extr. ad *Apollodorum* refertur auctorem: τοὺς σφονδύλους ὁ σκορπίος οὐ πλείους ἔχων τῶν ἐπτά ὁράται, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς σπανίους, καθὰ φησὶν Ἀπολλόδωρος. Itaque ex altero auctore iure alterum exprobimus, praesertim quum *Aetius*, qui alias in describendis bestiis venenatis multus esse solet, de scorpionum generibus et cuiusque proprietate nihil fero dixerit IV, 1, 19, quum hic quidem eius dux *Archigenes* *Apollodorum* videatur sequi noluisse. contra secutus erat homo nescio quis, cui *Theophanes* *Nonn.* c. 269 (p. 313) debet haec: τῶν σκορπίων ἔν μὲν τὸ γένος, εἰς πλείους δὲ τὰς κατ' εἶδος διαφορὰς παρέλκεται. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λευκοί, οἱ δὲ μέλανες, οἱ δὲ χλωροί. οἱ δὲ πτερωτοί. Tantum quidem de scorpionum natura ab *Apollodoro* descripta. nunc *Nicandrum* videamus, Ther. 769 seqq., ubi item novem scorpionum genera enumerantur, quamquam edita ad hunc usque diem *Nicandri* exemplaria non novem, sed octo tantum genera habent. Verum hic notanda editorum socordia est qui levissimum mendum attendere et corrigere noluerint. nam in codicibus quum vv. 797—800 ita scripta sint:

797 τὸν δὲ μελίχλωρον· τοῦ γὰρ προμελαίνεται ἄκρη
σφονδύλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκῆριον ἄτην.
ἔχθιστος δ' ὄγε θαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα
800 ἀνδράσι· νηπιάχοις δὲ παρασχεδὸν ἤγαγεν αἴσαν,

unum his verbis describi genus editores persuasum habebant (cf. Gorrae. p. 169 not. 196 ed. Band.), I. G. Schneiderus autem persuasissimum hoc, v. 800 male post v. 799 collocatum esse sensu contrario et structura verborum contradicente, scholiastam autem inverso ordine versus istos interpretari. quae quum falsa esse omnia facile pro se quisque perspiciat qui et Nicandrum et scholiastam inspexerit, nemo probabit quod v. 800 ante v. 799 I. G. Schneiderus posuit. immo servato antiquo ordine quivis mecum scripserit

Τὸν δὲ μελίχλωρον, τοῦ μὲν προμελαίνεται ἄκη
σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην.
Ἐχθιστος δ', ὅ τε θραιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα,
ἀνδράσι, νηπιάχοις δὲ παρασχεδὸν ἤγαγεν αἰῶσαν.

nam praeter ὄγε, quod ad normam Homeri Iliad. π, 54, ρ. 757. Od. ξ, 221 etc. emendavimus adiuti etiam Nicandr. Ther. 734 (ἄλλος, ὃ δὴ — εἴσατο) et cod. Parisin. vetustissimo, in quo est δὲ τεραῖβα, mutandum simul inficetum istud τοῦ γὰρ fuit, cui opportune μὲν substituit idem ille egregius codex Parisinus. Priore autem illa admissa emendatione apparet iam post reliqua septem scorpionum genera usque ad v. 796 descripta non unum genus v. 797—800, sed duo describi, octavum μελίχλωρον, nonum quod φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα sive φλογοειδές, ut Apollodorus ap. Ael. nominat. nam eo quoque ab Apollodoro Nicander pendet quod ab illo proposita nomina, quae a coloribus maxime ducta erant, et ipse vel integra posuit vel μεταφρασθέντα. praeter φλογοειδές enim genus apud Nicandrum v. 771 λευκόν, v. 772 πυρρόν, v. 775 μέλαν (nam hoc significat Nicandrum ζοφόεν), v. 777 χλωρόν (Nicand. ἄλλος δὲ χλοάων), v. 786 sq. καρκινοειδές (Nicand. τὸν δ' ἕτερον δήεις ἐναλίγκιον αἰγιαλῆς καρκίνω) habemus. In tanto autem generum Nicandreorum cum Apollodoreis consensu non est credibile in reliquis generibus Nicandrum ab Apollodoro descivisse. quod si καπνοειδῆ ἄλλον σκορπίον et γαστροῶδη τινὰ non uno loco Aelianus, sed locis diversis memorat, quae apud Nicandrum unum efficiunt genus (782: ἄλλος δ' ἐμπέλιος, φορέει δὲ τε βοσκάδα νηδὺν εὐρεῖαν), statuamus necesse est vel errasse Aelianum, vel eius librarios omittentes primum, deinde alieno loco suppletes istud καπνοειδῆ turbasse locum, quem ita fere Aelianus scriptum reliquerit — πυρρόν τινα, μέλανα ἐπὶ τούτοις· πέπυσμαί δὲ καὶ χλωρόν καὶ καπνοειδῆ ἅμα καὶ γαστροῶδη τινὰ καὶ καρκινοειδῆ ἄλλον. quam quidem coniecturam eo certiore puto, quod ea ad-

missa in Aeliani excerptis et Nicandri descriptione idem plane est singulorum ordo generum, quot quidem Aeliano memorare placuit. nam septimo (Nicand. 788 seq.) et octavo (Nic. 799 seq.) genere omisso statim adiungit nonum. Praeter haec autem, in quibus summa rerum cernitur, alius cum Apollodoro poetae nostri consensus deprehenditur, quod etiam ex eis quae Nicander de scorpionibus dixit, „non est scire quos minime exitialis praedixerit.“ Item Apollodoro Nicander acceptum refert quod „quibusdam inesse pinnas“ tradit v. 801 seq. Contra quod cum hoc coniungit Aelianus et Plinius quoque Apollodorum narrasse dicit, geminos quibusdam scorpionibus aculeos esse, frustra apud Nicandrum quaeras. nam quod ad v. 781 τοῖς δ' ἐπὶ κέντρῳ σφονδύλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείνουσι κεραίης scholiasta vocem ἐννεάδεσμοι ita interpretatur, quasi scorpionum διὰ κέντρων σφονδύλους significet, nihil habet quo commendetur, praesertim quum luce clarius sit, δεσμούςς illos ab ipsis σφονδύλους diversos esse. hos ubi ἐννεάδεσμούςς poeta dicit, nihil dicit aliud nisi σφονδύλους quosque inter se coniunctos esse novenis vinculis, ut recte in scholiis explicat Antigonus. quod num verum sit viderint homines historiae naturalis periti. interim grammatici est officium, ut ἐννεάδεσμούςς moneat pro πολυδέσμούςς poni potuisse, quod et ipsum voluit schol. ad h. l. firmavitque Lobeck. Elem. Path. I p. 212 allato Hesychii loco ἐννεαίχροσσον, πολλοὺς χροσσούς ἔχον. Ergo nec de σφονδύλων numero quicquam poeta ex Apollodoro sumpsit, qui pluribus scorpionibus sena esse internodia, paucis iisque saevioribus septena memoriae prodiderat. atque alia etiam sunt quae ab Apollodoro ipsi suppeditata minus tamen memorabilia Nicandro visa sunt. qualia etiamsi omiserit plurima — nam uberri- mos studiorum suorum fructus Apollodorum illo libro publice proposuisse vel ex paucis his fragmentis perspicitur —, non desinet tamen verum esse quod dixi, Nicandrum ab Apollodoro pendere. —

IV. V. schol. Nicandr. Ther. 715: Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θηρίων καὶ Ἀριστοτέλης (hist. an. V, 27) φησὶν ὅτι ἐν γυργάθοις γεννῶσι τὰ φαλάγγια. τίκει δ' ὑπὲρ τὰ τριάκοντα, γεννηθέντα δὲ τὰ φαλάγγια ἀναιροῦσιν τὴν μητέρα, ἐνίστι δὲ καὶ τὸν ἄρσενά. Haec quoque recipere Nicander noluit, ut nullius nobis in hanc quaestionem usus essent nisi docerent de phalangiis quoque ab Apollodoro disputatum esse. Unde paulo ante non dubitavimus Plinii locum XXIV, 167: „adiscit his Apollodorus adsectator Democriti herbam — crocida,

cuius tactu phalangia morerentur“, de nostro interpretari Apollodoro. quamquam haec quoque Nicander omisit. At alius Plinii locus extat ad phalangia pertinens, qui tametsi Apollodori nomine non insignitus est, aliquem tamen ad disputationem nostram usum habere videtur. Nam ubi de industria Plinius de phalangiis disserit, XXIX, 84 seqq., quum aperte duobus usus sit fontibus inter se diversis, ex altero profert quae in summa cum Nicandreis similitudine tam sibi habent propria, ut non e Nicandro, quem sane inter auctores libri XXIX Plinius memorat, sed ex eo scriptore sumpta videri possint, quem a Nicandro compilari, etsi non describi totum solitum fuisse satis iam cognovimus, praesertim quum inter huius libri auctores etiam Apollodorum habeamus. Huic igitur Plinium (§. 86 seq.) debere putamus phalangiorum sex genera haecce, primum rhagion (de quo similiter Aelian. n. h. 3, 36), secundum asterion, tertium caeruleum, quartum crabroni similem, quintum myrmecion, sextum tetragnathum. Quae ubi cum Nicandreis (Ther. 715 seq.) comparaverimus, et ordinem et ipsa nomina invenimus eadem, nisi quod Plinius *λύξον*, qui Nicandro quartus est, omisit quoniam ex altero fonte iam attulerat §. 85, parum sibi in ea re constans, ut qui myrmecion sive fornicarium, et ipsum iam descriptum §. 84, denuo eodem plane modo descripserit §. 87. Contra Nicander non solum tetragnathum omisit, sed de eis quoque quae memoravit phalangiis quaedam suppressit ab Apollodoro memoriae prodita. velut rhagion (ita enim ap. Plinium Apollodorus nominat, non *ῥάξ* ut Nicander) pedes habere brevissimos tamquam imperfectos dixerat urinamque ex morsu eius similem esse araneis textis. quorum illud Nicander, quem in aliis cum Plinio consentire facile patebit comparanti, non habet, alteri simile quid de caeruleo genere memorat v. 733. imprimis autem memorabile quod consentiunt in nominibus, id quod non omnes fecerunt. nam cf. schol. Ther. 747: *Σώστρατος δὲ μυρμηκίων καὶ μύρμηκα Ἡρακλεωτικὸν καλεῖ, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων μυρμηκιοειδέξ.* Ceterum alios auctores secutus esse videtur Archigenes vel potius Aetius IV, 1, 18. nam praeter tetragnathum, quem c. 17 phalangii speciem dixerat, sex genera enumerat haec: rhagium, lupum, fornicarium, cranocolapten, sclerocephalon, scolecium. sed vel sic quaedam profert, quae cum Plinianis et Nicandreis comparata fidem faciunt ab Archigene quoque Apollodorum in his non esse neglectum. velut sclerocephalum simile Aetius di-

cit animalibus illis quae noctu lucernas circumvolitent (cf. Nicand. Th. 760), item urinam araneorum textis similem memorat (cf. Plin. l. l. §. 86). —

VI. Aelian. de nat. anim. VIII, 7: τὸν δὲ χέρσυδρον πατήσας τις καὶ εἰ μὴ δηχθείη, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ Θηριακῷ λόγῳ, ἀποθνήσκειν πάντως· ἔχειν γάρ τι σηπτικὸν καὶ τὴν μόνην τοῦ ζώου ἐπίψαυσιν λέγει· καὶ μέντοι καὶ τὸν πειρώμενον θεραπεύειν καὶ ἐπικουρεῖν ἀμωσγέπως τῷ ἀποθνήσκοντι, φλυκταίνας ἴσχειν ἐν ταῖς χερσίν, ἐπεὶ μόνου τοῦ πατήσαντος προσέψαυσεν. Eadem fere de *dryina* narrat Galen. Ther. ad Pison. T. 8 p. 234, cui debent Aetius IV, 1, 29 et Paul. Aeg. 5, 15. unde manifestum est Aelianum in serpentis nomine errasse, ut qui χέρσυδρον nominaverit pro χελύδρω i. e. δρυίνα, eundemque in errorem secum traxisse Philen. de anim. prop. 1416 Duebn. Quodsi χέλυδρος Apollodorus scripsit, illud saltem apparet quo auctore Nicander Ther. 411 dixerit κῆρα δὲ τοι δρυίναο πιφάυσκεο, τὸν τε χέλυδρον ἐξέτεροι καλέουσιν. nam ipsam Apollodori observationem sprevit. —

VII. Aelian. de nat. an. VIII, 12: ὁ παρείας ἢ παρούας (οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει) πυρρὸς τὴν χροάν, εὐωπὸς τὸ ὄμμα, πλατὺς τὸ στόμα, δακνεῖν οὐ σφαλερὸς, ἀλλὰ πρᾶος. Haec quoque Nicander recipere non duxit operae pretium. nisi forte hoc serpentium genus alio nomine eo significavit loco quo ἄβλαπτα κινώπετα recenset, Ther. 488 seq. —

VIII. schol. Nic. Ther. 491: οἱ τύφλωπες τουτέστιν οἱ καλούμενοι τυφλίνοι, οἳ, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν, ὄφεις εἰσίν. — Τύφλωπας praeter Nicandrum Th. l. l. nominat etiam Aelian. VIII, 13, sed alterum etiam nomen apponens τυφλίνην, atque tertium adeo κωφίαν, ut suspicer et ipsam qua Nicander utitur formam Apollodoro deberi. certe ex Apollodoro Aelianum hausisse, etsi hunc testem non nominat, probabile tamen propterea est quod antecedenti capite Apollodorum se sequi expressis verbis indicat. —

IX. schol. Nic. Ther. 858: δαύκειον, ὅπερ Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ θηρίων βοηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημένα i. e. contra morsus bestiarum venenatarum omnium praeter serpentes. Nicander non solum v. 858, sed etiam v. 939 δαύκειον commendat. —

X. Athenae. XV p. 681 D. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ θηρίων φησὶ „χαμαίπιτυν, οἳ δὲ ὀλόκυρον, οἳ δ' Ἀθήνησιν ἰωνίαν, οἳ δὲ κατ' Εὐβοίαν σιδηρεῖτιν.“ Chamaepityn imprimis contra aconitum

efficacem esse asserunt Dioscorid. de mater. med. III, 155 (ubi redeunt *ὀλόκυρον*, *ἰωνιὰ* et *σιδηροίτις* nomina) et Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* 7 extr., item Nicand. Alex. 56, qui hoc ex illo quidem Apollodori loco sumere non poterant, quoniam e libro *περὶ θηρίων* excerptum Athenaeus dicit. Ergo chamaepityn Apollodorus etiam contra bestiarum morsus commendavit. Ac commode accidit, ut Plinius certe libr. XXIV §. 29 i. e. eo libro cui plurima inesse ex Apollodoro petita supra haud inepte opinor coniecimus, chamaepityn monuerit prodesse adversus scorpionum ictus. Hinc vix dubitandum quin Nicander Ther. 841 seq. *πίτυν* suam *χαμηλὴν* (ita enim *χαμαίπιτυν* ille *μεταφράζει*) Apollodoro debeat. — Ceterum Athenaei locus propterea quoque memorabilis est quod Apollodorum docet appossuisse etiam plantarum synonyma. idem quum identidem Nicander fecerit, ecquis negaverit hac quoque in re poetam certe hic illic usum esse Apollodori libro? —

XI. Plin. nat. hist. XXII, §. 31: „semen urticae — adfirmat — *Apollodorus* — adversari — serpentibus et scorpionibus.“ Receptit Nicand. Ther. 879 seq., ubi de *σκορπιοπλήκτοις* et *φαλαγγιοδήκτοις* egit. quod eo magis notabile quoniam his quidem reliqui quantum memini medici urticae semen non commendant, sed commendant *ὀφιοδήκτοις*, quibus Nicander quidem urticae semine non opitulatur. —

XII. Plin. nat. hist. XXII, §. 59: „(heliotropium) et serpentibus et scorpionibus resistit ex vino aut aqua mulsa ut Apollophanes et *Apollodorus* tradunt.“ Heliotropium serpentibus resistere etiam Nicander Th. 678 putavit, ubi tamen de vino aut aqua mulsa nihil relatum invenies, quae soli fortasse Apollophani Plinius debet. tamen etiam Celsus 5, 27, 5 herbae solaris semen vel certe folia ex vino bibenda suavit *σκορπιοπλήκτοις*. —

XIII. Galen. de antid. T. XIV p. 181: ἄλλη ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου, ἣν καὶ ὁ Ταραντῖνος ἐν τῷ πρὸς Ἀστυνδάμαντα ἀναγράφει. πρὸς παντὸς θηρίου πληγὴν καὶ τὰ σφοδρότατα τῶν ἀλγημάτων καὶ πνίγας ὑστερικής. κωνείου χυλοῦ, ὑοσκυάμου ἀνά < δ. καστορίου, πεπέρεως λευκοῦ, κόστου, σμύρνης, ὀπίου ἀνά < α'. ταῦτα λεάνας καὶ ἐπιβαλὼν κνάθους β'. γλυκέος, τριβε ἡλιάζων, ἕως συστραφῆ, καὶ ἀνάπλαττε τροχίσκους κνάμου Ἑλληνικοῦ τὸ μέγεθος, καὶ δίδου μετ' οἴνου κνάθων β'. Omisit Nicander. —

[XIV. schol. Nic. Ther. 303: καὶ Ἀπολλώνιος δέ φησι τῶν

πληγέντων ὑπὸ τῆς αἰμορροΐδος ῥήγκυσθαι καὶ τὰς οὐλάς. Apollonium scholiasta Nicandri alium non nominat nisi eum qui περὶ βοτανῶν scripsit (ad Ther. 559). itaque quoniam Apollonii et Apollodori nomina saepius inveniuntur confusa (cf. Merkel. proleg. in Apoll. Rhod. p. LXXV seq., Reines. var. lect. 2, 6 p. 165, Sillig ad Plin. Tom. II p. 368, Mone ad Plin. palimps. p. 181), exorta mihi suspicio est scholiastam καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ φησι scripsisse. cui quidem opinioni haud leve pondus eo accedit, quod eandem illam de cicatricibus observationem et apud Pseudodiosc. περὶ ἰοβ. 12 et apud Aetium IV, 1, 23 legimus. quodsi vera haec coniectura, Nicander quoque Apollodoro debet quae scripsit Ther. 304.]

XV. schol. Nic. Alex. 570: — ὅτι οἱ φαρμακευθέντες ὠχροὶ γίνονται, ὅτι δ' οὐ πᾶς βάτραχος ἐπιτήδειος (i. e. παρασκευάζεσθαι εἰς θανάσιμον ποτόν), ἀλλ' ὁ ἐν θερμότεροις διατρίβων τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρός φησιν. Nicandri cum Apollodoro consensus nec scholiastam fugit. —

XVI. schol. Nic. Al. 594: καὶ τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσιμὸν ἔστι, μάλιστα δ' οἱ περὶ Ἀπολλόδωρον ἀντί φησι δίδοσθαι μετὰ φανοῦ ἢ πισσίου (corrīg. πισίου) ἢ πλακοῦντος. διὰ τοῦτο γὰρ λανθάνει ὁμόζουον. unde Apollodorum patet etiam de veneficorum nefariis artibus exposuisse. quam libri Apollodorei partem ut Nicander sperneret (ut hanc sprexit Apollodori observationem) eadem videtur causa fuisse qua moti sunt Galen. de antid. II p. 144 et Euporist. p. 387 Kuehn., Oribas. de morb. curat. ad Eumap. III, 63, Paul. Aeginet. V, 27. verebantur enim ne quis ita ad veneficia alliceretur. —

XVII. Plin. nat. hist. XX, §. 86: „*Apollodorus* adversus fungorum venena semen aut succum (raphani) bibendum censet.“ Hunc locum iam excussimus supra apposisis reliquis qui idem remedium commendaverint medicis. quibus nunc iam accedat Nicand. Alex. 527: ἀλλὰ σύ γ' ἢ ἡφαίνοιο πόροις σπειρώδεα κόρησεν. nam semen neque Nicander neque reliquorum quisquam medicorum quantum memini commendandum putavit.

XVIII. Plin. nat. hist. XXII, §. 19: „(eryngen) *Apollodorus* adversus toxica cum rana decoquit, ceteri in aqua.“ Errasse Plinium toxica salamandrae male substituentem paulo ante docuimus allatis medicorum testimoniis. nunc addo Nicandr. Alex. 563: καὶ τε σύ γ' ἢ γερύνων λαιδρούς δαμάσαιο τοκῆας, ἄμμιγα δὲ ῥίζας ἡρυγγίδας.—

XIX et XX. Plin. nat. hist. XXII, §. 31: „(urticae) semen — contrarium esse — adfirmat — *Apollodorus* et *salamandris* cum iure coctae testudinis, item adversari *hyoscyamo*.“ Manifestum est Plinium duos Apollodori locos in unum coniunxisse, quorum priorem, qui de hausta salamandra fuit, vereor ut satis recte descripserit. nam neque auctor Euporist. II, 155, aut libri *περὶ δηλ.* 4 (Aet. IV, 1, 52, Paul. 5, 33, Actuar. V, 12 p. 285, B) urticam temperari coctae testudinis iure iubent (immo ne nominant quidem ius, sed testudinis αἶμα alter, alter ὠά), neque Nicander Alex. 550 utrumque iunxit, sed σπέρματος κνίδης cum ὀρόβοιο παλήματι componit, de iure autem coctae testudinis seorsim monet Al. 558. Nisi forte Plinius non de uno aliquo remedio composito, sed de duobus simplicibus sua illa verba intelligi voluit. quod si est, paulo etiam maior apparet inter Apollodorum et Nicandrum consensus. — Quod autem contra hyoscyamum quoque urticae semen Apollodorus efficax esse dixit, non Pseudodioscoridis solum (*περὶ δηλητ.* 15), sed etiam Nicandri Alex. 427 nactus est assensum. —

XXI. De Plin. XXI, §. 116: „quod ad cypiron attinet, *Apollodorum* quidem sequor, qui negabat bibendum quamquam professus efficacissimum esse etc.“ supra coniecturam protulimus. huius autem loci est ut Nicandrum quoque Alex. 591 *κύνπειρον* commendasse moneam. —

Haec quidem sunt quae reperire mihi licuit Apollodori fragmenta. quorum tametsi non magnus est numerus, tamen dubium non erit nisi pertinacissimi hominibus ingenii, quin recte apteque ad persuadendum vel sic iniri ratio subducique possit. Vidimus autem horum fragmentorum minorem partem, quae vel levioris momenti res vel ad rem minus pertinentes continet, apud Nicandrum non superesse, contra reperiri maiorem partem eamque ita nonnunquam ad Apollodori exemplar expressam, ut, quod ad rem ipsam, non ad dicendi rationem, non sit ovum ovo magis simile. Quid mirum igitur quod medici in eadem tractanda materia occupati Nicandrum contemnebant, aut si non contemnebant, poetam Nicandrum, non medicum laudabant? immo fecerunt quod rei convenientissimum fuit, ut spreto Nicandro eundem quo ille usus erat fontem adirent, quo facto Nicandri Theriacis et Alexipharmacis facile carere potuerunt.

Quodsi et Nicander et reliqui medici pleraque Apollodoro

accepta referunt, iurene affirmabimus, quot sint reliquorum iologorum loci qui Nicandrea referant, tot esse Apollodori fragmenta? Quorum fragmentorum quum de reliquorum iologorum fontibus disputarem exquisitiora quaedam exprompsimus eaque dicendi maxime ratione, ut quae Nicandreae simillima sit, communem sibi cum Nicandreis originem prodentia. neque addere nunc animus est quae alius generis sint. nam in rebus ipsis quoties reliqui iologi Nicandrum referant si enumerare vellem, et longa mora esset et nimium probando fortasse efficerem ut nihil probare viderer. nam v. c. inter remedia a Nicandro ceterisque iologis memoriae prodita sine dubio multa sunt quae olim fuerunt pervulgatissima, ut si ex uno Apollodoro illos petiisse dicrem parum persuaderem. Quamquam ne his quidem rebus sua deneganda vis est, ubi aliunde pondus accedit. Velut quum Aetius — hunc enim nondum propter hanc rem memoravimus — vel Archigenes potius, eius dux, cum Nicandro in rebus quibusdam parum in medio positis consentiat (nam confer Aet. IV, 1, 23 p. 623 F cum Nicand. Ther. 298 seqq. — Aet. IV, 1, 28 p. 625 A, ubi „tumor“, inquit, „plagae capitis clavi similitudine insurgit“, cum Nicandr. Ther. 272: ἀεικέλιον περιὶ νύχτα ἤλωειδόμενον τυλόεν πέλει), quumque idem eis quoque locis factum sit quos ex Apollodoro expressos esse dubium non sit (cf. ad Apollodor. fragm. V extr.), quidni in levioribus quoque rebus Aetii cum Nicandro consensum ex eodem derivemus fonte i. e. ex Apollodoro? — Verum non huius solum artis, sed alius etiam generis scriptores aliquid videntur ad augendum Apollodori fragmentorum quae cum Nicandreis conspirent numerum conferre posse. Certe Aelianus, quem constat et Apollodoro et Nicandro usum esse, ubi auctore non nominato quaedam profert ad serpentes pertinentia, quae in summa cum Nicandreis similitudine tamen propria sibi habent, quis dubitet quin ex Apollodoro sumpserit? cadit hoc in nat. animal. IX, 4: αἰκούω δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ὀσπίδος, οὓς ἂν ἰσφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν ὀλονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους. ὑπ' ὧν περιαιμπέχονται ὅταν σὺν ἐμφύσῃ τινὶ τὸ στόμα ἢ ἄσπις, στρέφασθαι μὲν φασὶ τὰ ὑμένα, ἐκχεισθαι δὲ τὸν ἰόν, καὶ πάλιν συντρέχειν ἐκεῖνα καὶ ἐνοῦσθαι, — ubi primum colon proxime accedit ad Nicandri verborum similitudinem quibus usus est Ther. 182 seqq., alterius autem coli apud Nicandrum vestigium nullum est, unde manifestum Aelianum non e Nicandro sua petiisse,

sed eundem cum Nicandro secutum esse Apollodorum¹⁾. quamquam non intercedam, si quis non ex Apollodoro, sed ex alio quopiam scriptore Aelianum illa sumpsisse putaverit, modo tantum tribuat ei quae inter Aeliani et Nicandri verba est similitudini ut de scriptore cogitet tali, qui et ipse Apollodoro usus sit. velut alius Aeliani locus est, VI, 51, quem qui cum Nicandri Ther. 334 seqq. contulerit singularia quaedam inveniet quae utrique sint communia. at et propria sibi habet Aelianus et inter medium sermonis cursum Sostrati mentionem inicit, ut huic eum debere omnia probabile sit. iam vero Sostratum quoque fuisse inter eos qui Apollodorum secuti sint, supra docuimus allato Galeni loco Tom. XIV p. 184. Sed in hoc Aeliani loco subsistam, non quo plures non habeam in quibus Apollodori librum Aelianum compilasse putem, sed quod minus certa res est minusque in oculos occurrit. eandemque ob causam Plinii non afferam locos quos simili usus artificio vindicaturus Apollodoro eram. — Ad extremum reservavi fragmenta quaedam Numenii, quem et ipsum supra monui *Θηριακά* inscriptum carmen reliquisse, quod praesto esse Nicandro potuit, si quidem Numenius Dienebis medici discipulus fuit (cf. Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 3), ut ante Nicandrum vixisse eum non dubium sit. Et cum hoc quidem Nicandro aliquam intercessisse similitudinem scholiastae in explicando poeta nostro adnotarunt. Primum enim ad Ther. 237 — *ἡ δ' ἐπί οἱ σάφῃ | πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδρουεν οἴδει* — apposuerunt Numenii fragmentum hoc:

*ὑπόχλωρόν γε μὲν ἔλκος
κυκλαίνει, τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδραμεν αὐτόθεν οἶδος,*

sic enim verissime emendavit Meinekius l. l. — Tum ad Ther. v. 256 — *χοιρὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ξοφοειδέος ἴσχει, ἄλλοτε δ' ἠερόεσσα. τότε ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ*, ubi alii legebant *ἄνθεσι κάλχης* — ascriptos in scholiis legimus eiusdem poetae versus ita hucusque editos:

*ἄνθεσσι γε μὲν εἶδεν' ἐπ' ἰχώρ
ἠερόεις, τότε δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος
ἄμφι ἔκυθαίνει κάλχη ἴσον,*

quorum emendationem doleo quod Meinekius l. l. periclitari noluerit.

1) Quae eodem capite de scorpionis aculeo monentur, eidem Aelianum Apollodoro debere puto nec ipsa admissa a Nicandro. —

sed haud scio an viro eximio, cui omnia mea probari cupierim, haec placitura sit emendandi ratio:

χρᾶνθεις γε μὲν εἶδεν' ἐπὶ χρώς
ἠερόεις, τοτὲ δ' αὖ κ. τ. λ.

nam *χρδαίνει* modo intransitive poni posse ut *χρδάνειν* concesseris, non opus videbitur in *χρκλαίνει* auctore I. G. Schneidero mutetur. Satis autem apparet utriusque poetae versus adeo sibi esse similes, ut mirandum non sit quod schol. ad Ther. 237 sua Nicandrum ἐκ τοῦ *Νουμηνίου μεταπεποιηθέναι* dixerit. At licebit tamen hic quoque suspicari utrumque ea in quibus consentiant Apollodoro accepta rettulisse. certe Nicander, credo, satis superque habere debebat quod unius librum scriptoris eo quo fecit modo expilavit, et illum quidem talem qui materiam ei suppeditaret amplissimam. —

IX.

Hac autem ratione ubi Apollodori fragmentorum quae cum Nicandreis consentiant numerum auxerimus, vix ulla utriusque carminis pars erit quin contineat quae ad Apollodorum referenda sint. Iam vero si quem poetam pedestris cuiusdam scriptoris librum non uno et altero loco ¹⁾, sed in omnibus carminis partibus expressisse constat et ita expressisse constat, ut aliquoties Nicandrum videmus fecisse, quale magis in hunc conveniat nomen quam *μεταφράστου* vel *παραφράστου*? Atque hoc Nicandro nomen propter Theriaca et Alexipharmaca vindicare eo minus dubito, quod idem ei vindicat Suidas propter conversa Hippocratis Prognostica, idem si non apertis verbis, at tecte Cicero propter Georgica. Ceterum in isto τοῦ *μεταφράζειν* negotio Nicandrum ultro concedo exemplar suum hic illic ita reliquisse, ut omitteret sat multa, quae parum digna memoratu ipsi viderentur, qualia cognovimus ex comparatione fragmentorum Apollodori cum Nicandro instituta. quin concedo etiam hoc, correxisse interdum poetam, quae parum recte ab Apollodoro dicta essent, vel addidisse quae ab illo male omissa putaret. certe vix dubito quin de suo addiderit quod

1) Quod fecit e. g. Apollonius Rhodius eo loco quo de servato in *τολμήματι* illo *Αημνίω* Thoante narrat. cf. schol. ad I, 623: ὅτι δὲ ἐν-θάδε Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουριεὺς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. —

Ther. 930 dicit sanguisugas ad mittendum sanguinem adhibendas esse, quas reliqui medici ita spreverunt, ut non solum inter medicos Themisone antiquiores praeter Nicandrum nullum inveniamus qui usus sit (cf. Wiggan. praef. ad Aretae. p. LXIX vers. Haller.), sed etiam inter posteriores unum et alterum deprehendamus qui de sanguisugarum ad mittendum sanguinem usu ne verbum quidem dixerit, veluti Celsum, cui qui Galenum adiungit Wigganus aperte erravit, ut docet ipse Galenus Tom. XI p. 317 seqq. Eas si commendasset Apollodorus, a quo quot pendeant medici vidimus, mirum profecto videretur, cur praeter Nicandrum nemo in hac re memoraverit. Verum tamen etsi haec atque eiusdem generis plura Nicandrum Apollodoreis addidisse concedo, nihil tamen eo concessisse mihi videor quin alii etiam metaphrastae licitum sibi putaverint. Neque enim plane singulare Nicandri institutum fuit, sed quem ille sibi sumpsit laborem, eundem etiam alii et ante eius tempora et post eum susceperunt. nam ut nihil dicam de eis qui aliorum carmina metrorum vinculis exsolverint, ipsum Socratem seimus Aesopi fabulas aliquot metro elegiaco inclusisse (cf. Platon. Phaed. p. 60 cum not. Wyttenbach. et Welcker. praef. Theognid. p. LIII n. 82), qua in re tum alii eum secuti sunt (cf. Lachmann. praef. ad Babrii fab. p. VII), tum Babrius, choliambo hic, illi hexametro partim, partim elegiaco metro usi. Deinde Aratum constat Phaenomena scripsisse *Ἀντιγόρου Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κάτοπιτρον δόντος αὐτῷ καὶ ἀξιώσαντος τὰ ἐν αὐτῷ καταλογάδην λεχθέντα περὶ τῶν φαινομένων μέτρῳ ἐντεῖλαι*, ut est apud auctorem vitae Arat. primum, p. 53, 48 Westerm. (cf. ibid. p. 59, 28). Sed maior fuit eiusmodi poetarum posterioribus temporibus proventus. nam Tribonianum, epicum poetam, Suidas memorat pepigisse *μετάφρασιν τοῦ Ὀμηρικοῦ τῶν νεῶν καταλόγου*, item Tryphiodorum *δι' ἐπῶν fecisse παράφρασιν τῶν Ὀμήρου παραβολῶν*. Marianum iambicam fecisse *μετάφρασιν Theocriti, Apollonii Argonauticon, Callimachi Hecales, hymnorum, Aetion, epigrammatum, item Arati, Nicandri Theriacion et ἄλλας πολλὰς μεταφράσεις*. tum Photius Bibl. cod. 414 Eudociae fuisse *ναρρατ μετάφρασιν τῆς Ὀκτατεύχου (ἡρώφ δὲ αὐτὴν μέτρῳ μεταποιεῖ)*, item *μετάφρασιν προφητικῶν λόγων τοῦ τε θεσπεσίου Ζαχαρίου καὶ τοῦ κλεινοῦ Δανίηλ* (add. Tzetz. Chiliad. X, 56 seq.), ex quo sacrae poesis genere etiamnum superstites habemus Nonni metaphrasin Evangelii Ioannei et Apollinarij Laodicensi pa-

raphrasin Psalmorum. qui quidem poetae quanta libidine in exprimendo exemplari suo versati sint et facile pro se quisque cognoscet neque ipse si exponerem, multum ad rem conferret nostram, si quidem quae posteriores poetae sibi sumpserunt, non concedi continuo potest etiam antiquiores poetas, qualis Nicander fuit, licere sibi putavisse. Itaque in uno consistam Arato, quem tametsi Dionysius criticus (cf. vit. Arat. p. 59, 35 seq. Wester.) invenisse sibi visus est οὐδὲν ξένον εἰπόντα τῶν Εὐδόξου, tamen non usquequaque Eudoxi repraesentare doctrinam perspicitur e scholio ad Phaenom. v. 83 verba: Ὀφιοῦχος — ἐμμενὲς εὐ ἐπαρηρῶς ποσσὶν ἐπιθλίβει μέγα θυρίων ἀμφοτέροισιν, Σχορπῶν — ascripto hoc: Εὐδόξῳ καὶ Ἰππάρχῳ, ἀρχαιοτέροις οὖσιν Ἀράτου, οὐ δοκεῖ ἀμφοτέρουσ τούσ πόδας βεβημέναι τοῦ Ὀφιοῦχου ἐπὶ τοῦ Σχορπῶν, ἀλλὰ μόνον τὸν ἕτερον. quo uno exemplo satis liquet, si qui metaphrastae alius cuiusdam scriptoris librum versibus includendum susceperint, non ita suo se addixisse exemplari, ut nusquam ab eo recedere ausi sint. —

Quodsi pleraque quae Nicander condidit ingenii monumenta μεταφράσεις fuisse concesseris, non iam obscenum erit cur praeter grammaticos lectores olim invenerit tam paucos et cur gravissimi de eo proseminati sint errores (cf. cap. I extr.). Nimirum quod medicos vidimus fecisse, ut ipsum Nicandri fontem adierint, idem in aliis eius μεταφράσεσιν alios probabile est facere maluisse, praesertim quum facile absterrentur quaesito quo Nicander usus est dicendi genere, quod hodieque scimus in causa esse, plurimi cur Nicandrum spernant. Non mirum autem singulare dicendi genus ad poesin suam contulisse eum, qui in explorando sermone patrio operam collocaverat non contemnendam, unde effecit ut iure referatur inter grammaticos.

Nam γλώσσας quoque Nicandrum scripsisse novimus, ut fecit etiam cognominis ei grammaticus Thyatirenus, sed diversum ab illo consilium secutus, si quidem non nisi Ἀπτικὰ ὀνόματα explananda sibi sumpsit (cf. Meieri com. Andocid. VI, 3 p. VIII), Colophonius autem latius evagatus est, ut fragmenta docebant, quae post Volkman. de Nicandr. vit et script. p. II seqq. apposui uno alterove addito fragmento, aliis omissis quae alio pertinere videbantur.

1. *Athenae*. II p. 69 B. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν δευ- 120
τέρῳ Γλωσσῶν βρένθιν λέγεσθαι φησι παρὰ Κυπρίοις θρίδακα,

- οὗ ὁ Ἄδωνις καταφυγὼν ὑπὸ τοῦ κάπρου διεφθάρη. quibus Bekk. Anecd. p. 223, 12 et Etym. Magn. p. 212, 43 apposuit Volkm. —
- 121 2. *Athenae*. III p. 111 D. βάρχυλος δ' ἐστὶν ἄρτος σποδίτης παρ' Ἠλείοις καλούμενος, ὡς Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γλωσσῶν ἱστορεῖ. adde Hesych. s. v. —
- 122 3. *Athenae*. VII p. 288 C.: γόγγρους — Νίκανδρος ὁ ἐπιποιὸς ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν καλεῖσθαι φησι καὶ γρούλους. duplex ll in hoc nomine ut in omnibus eius stirpis vocabulis vitiosum esse post L. Dindorf. monet Volkman. —
- 123 4. *Athenae*. IX p. 392 A.: Ἠλεῖοι καλοῦσι τοὺς στρουθοὺς δειρήτας, ὡς Νίκανδρος φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν. — Ceterum ex quattuor his fragmentis apparere videtur Γλωσσῶν opus κατὰ στοιχεῖον scriptum fuisse ita, ut quae ab α inciperent glossae in primo libro, quae a β in secundo, quae a γ et δ in tertio expositae essent, et sic porro reliquae. neque enim in eiusmodi operibus curasse veteres, ut singulae literae singulis responderent libris patet etiam ex eis quae de Stephani Byzantii Ethnicorum libris dixi in *Ephemerid. antiquit.* 1849 p. 527. Unde tametsi non multum lucramur, manifestum tamen est, cur reliquas glossas, quae cui Γλωσσῶν libro interfuerint non indicatum est, secundum litterarum ordinem disponere maluerimus. —
- 124 5. *Erolian. exposit. voc. Hippocrat.* p. 72 Franz.: ἀθέλγηται Βακχεῖός φησι θηλάζηται ἢ ἐπισπᾶται, Ἐπικλῆς δὲ ἐκπιέζηται καὶ ἐκθλίβηται, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγεῖται. add. Hesych. ἀθελβεῖν, ἔλπειν. Νίκανδρος. cf. Lobeck, *Rhem.* p. 53 seq. —
- 125 6. *Etym. Magn.* p. 39, 7: αἰσυητήρ, ὡς μὲν τινες ἐντρεχὴς καὶ κεκοσμημένος· τινὲς δὲ νεανίαν, Νίκανδρος νομέα. Eustath. p. 1353, 55, Suid. et Zonar. (auct. συναγωγῆς λέξ. χρῆσ. in Bekk. Anecd. I p. 357) addit Volkman, qui Nicandrum νόμιον (i. e. δίκαιον) explicasse putat, quod non credo. —
- 126 7, 8. *Athenae*. XV p. 681 B.: Φιλῖνος τὸ κρῖνον ὑφ' ὧν μὲν λείριον, ὑφ' ὧν δ' Ἴον καλεῖσθαι (φησὶ). Κορίνθιοι δ' αὐτὸ καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὡς φησὶ Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις. add. Eustath. ad II. p. 1295, 26. Hac observatione ipse usus est Nicander in fragm. Georg. 74 v. 28, in glossarum autem libro etiam haec addidisse vi-
- 127 detur, quae leguntur ap. *Athenae*. XV p. 684, E.: ἀμβροσίαν δὲ ἄνθος τι ἀναγράφει ὁ Καρύστιος ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι λέγων οὕτως „Νίκανδρος φησιν ἐξ ἀνδριάντος τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου τὴν κα-

λουμένην ἀμβροσίαν φύεσθαι ἐν Κῶ, quem locum Unger. l. l. p. 18 ad librum de herbis rettulit. —

9. *Elym. Magn.* p. 102, 33: ἀνδράγρια — Νίκανδρος τὰ κατ' 128 ἄνδρα λάφυρα. Nicanorem substituendum putat Ritschl. de Oro p. 75. —

10. *Athenae.* XI p. 783 A. (p. 1039 Dind.): ἄροκλον; ἡ φιάλη, 129 παρὰ τῷ Κολοφώνιῳ Νικάνδρῳ. ad Γλώσσας rettuli, quoniam in his Nicandrum de ποτηρίοις libenter monuisse video. —

11. *schol. Aristoph. Equit.* 408 (coll. Suid. s. βάκχος et Eudoc. p. 130 87): βάκχος — ἐστὶ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως: βάκχοισιν κεφαλὰς περιανθέσιν ἐστέψαντο. summe aliquem an alius poetae versum approposuerit Nicander incertum est¹⁾. —

12. *schol. Hom. Il. v.* 824: Νίκανδρός φησιν ὅτι Δουλιχῶται 131 *ρνε. β* καὶ Σάμιοι τοὺς ἐσθιόντας τὸ γάλα, μηδὲν δὲ ἰσχύοντας, βουγαῖτους καλοῦσιν. —

13. *Athenae.* IX p. 369 A. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς 132 Γλώσσαις παρὰ Βοιωτοῖς γάστρας ὀνομάζεσθαι τὰς κράμβας, τὰς δὲ γογγυλίδας ζακελτίδας (φησὶν). —

14. *schol. Hom. Od. γ.* 444: (δ' ἀμνίον), ἀγγεῖον — Νίκαν- 133 δρος δὲ καὶ Θεοδορίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφέρονται ἀσυνδέτως δάμνιον. add. *Cram. Anecd. Paris.* III p. 436, 11. —

15. *Athenae.* III p. 110 D. Νίκανδρος ἐν ταῖς Γλώσσαις 134 τὸν ἄζυμον ἄρτον καλεῖ δάρατον. —

16. *Erotian.* p. 146: ἐκθήλυσις. — Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς 135 ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν. cf. *infra*.

17. *Athenae.* III p. 114 C. Νίκανδρος Διαγόνας φησὶν ἄρ- 136 τους ὑπ' Αἰτωλῶν καλεῖσθαι τοῖς τοῖς θεοῖς γινομένους. — ὁ δὲ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος κ. τ. λ. cf. *Lobeck. Aglaoph.* p. 1071 seq. —

18. *Athenae.* VII p. 306 D. (coll. *Eust. ad Od.* p. 1714, 35 et 137 *Eudoc. Violar.* p. 377) Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν Γλώσσαις τὸν καρχαρίαν καλεῖσθαι φησὶ καὶ λάμιαν καὶ σκύλλαν. —

19. *Athenae.* XI p. 475 D. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς 138 Γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κελέβην εἶναι (φησὶν).

1) ipse mihi succenseo quod quum supra p. 24 l. 27 scriberem, tenax etiamtum veteris mei erroris fui, etsi admonitus a Meiero *Com. Andocid.* VI, 3 p. III n. 114.

- καὶ γὰρ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν ἐΐθηβαῖδος φησί . . . (cf. fr. 17, 18, 19 Stoll.). —
- 139 20. *Athenae*. III p. 105 C. κολύβδαιναν δ' εἶρηκεν Ἐπίχαρμος, ὡς μὲν Νίκανδρος φησί, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, ὡς δ' ὁ Ἡρακλείδης ἐν Ὀψαρτυτικῷ τὴν καρίδα. —
- 140 21. *Athenae*. XI p. 483 A. Σειληνός φησί κύπελλα ἐκπώματα σκύφοις ὅμοια, ὡς καὶ Νίκανδρος Κολοφώνιος. —
- 141 22. *Athenae*. VII p. 309 C. Σικελιώται δ' εἰσὶν οἱ τὸν κωβιὸν (κωβλὸν cf. Dind. thes. Par. s. γ.) κώθωνα καλοῦντες, ὡς Νίκανδρος φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις. —
- 142 23. *Athenae*. XI p. 485 D. λεπαστή. — Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησί Δόλοπας οὕτω καλεῖν τὴν κύλικα. —
- 143 24. *schol. Nicand. Ther.* 382. τὴν μάλκην φησί Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (ὑποδείγματα corr. Lobeck. Rhem. p. 205 not. ante Volkmann. p. 11 et Cobet. Var. lect. p. 131) τίθησι, πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες. — αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ὅτι μὲν ἐπὶ ψύχους, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ ναρκᾶν κέχρηται. —
- 144 25. *Athenae*. XV p. 679 C. πόθος. οὕτως τις στέφανος ὀνομάζεται, ὡς Νίκανδρος φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν Γλώσσαις.
- 145 26. *Hesych.* s. τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησί τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. —

Plura e Nicandri Γλωσσῶν libris non putaverim hodie inveniri fragmenta, atque vel inter ea quae in ordinem recepi unum est et alterum, de quo iusta admodum dubitatio est alione referendum sit. Hoc cadit in glossas Hippocrateas, n. 5 et n. 16, quas huc reposui propter Erotiani „Νίκανδρος ἐξηγεῖται.“ sed quum Nicandri nomen inter glossarum Hippocratearum explanatores qui ab Erotiano in prooem. nominantur non compareat, praestat fortasse ita statuere utrique glossae Nicandrum in suo aliquo libro eam quam Erotianus indicat significationem attribuisse, quo ducunt etiam Erotiani verba n. 16 apposita, nec obstat istud ἐξηγεῖται, quandoquidem etiam Archilochus, Euphorion, alii interdum certa quadam significatione ἐκλαβεῖν vel ἐκδέξασθαι Homericum aliquod vocabulum dicuntur. cf. schol. Il. ζ 507, ι 206 et alibi. Maior etiam dubitatio est de Homericis Nicandri glossis, nn. 6, 9, 12, 14, 21, 26, quas et ipsas fortasse rectius inter incertae sedis fragmenta collocare debebam, ut collocavi Hesychii locum s. κλίσις (fr. 118), non ob aliam illud qui-

dem causam nisi ut occasionem nanciscerer qua de hac mea dubitatione ibi quoque admonerem. Ceterum dubitandi causa haec est duplex, prior, quod nullus extat locus quo Homericæ quoque vocabula in *Γλωσσῶν* Nicandrum tractasse expressis verbis dicatur, altera, quod de aliis quibusdam Homericis vocabulis ab iisdem grammaticis Nicandri ita relata legimus iudicia, ut non possit nisi de ipsis eius operibus, ubi proposuerit, cogitari. velut ad Hom. II. ι. 324 schol. codicis A monet: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι μάλιστα τὴν ἀκρίδα, δεὸν μύσημα καὶ βρωῶμα. sed schol. cod. V hoc habet: Νικανδρὸς τὴν ἀκρίδα, quod aperte referendum ad Ther. 802. Eadem igitur ratione Nicander etiam vocabulorum αἰσθητήρ, ἀνδράγρια, βουγάιος, δάμνιον, κλίσιον, κύπελλον, τριτώ significationes ex aliorum haustas glossographorum libris suis inserere potuit carminibus. quamquam si quis eas utrobique, et in *Γλωσσῶν* libris et in carminibus suis, exprompsisse Nicandrum dixerit, et ipse habebit quo se tueatur. nam studia sua glossographica in *Γλωσσῶν* libris proposita quomodo ad carmina sua contulerit Nicander opportune docent *Γλωσσῶν* fragm. n. 126 et 143. —

Verum hoc utut est, glossographica viri studia multo latius patebant quam ex paucis his *Γλωσσῶν* fragmentis intelligi potest. immo in auxilium vocanda sunt Theriaca et Alexipharmaca, quorum quaevis fere docet pagina, priorum glossographorum quomodo aut usus copius aut imitatus studia sit. Neque tamen animus est plene copioseque de his disputare, praesertim quum in Commentationum Epicarum capite secundo Volkmannus pleraque quae huc pertinent laudabili diligentia comportaverit. itaque non afferam nisi quae aut omissa ab illo sunt aut ad emendanda Theriaca et Alexipharmaca aliquam vim habere videntur.

Notum est quantum glossographi desudaverint in explicando adiectivo ἀδευκής. cf. Merkel. Prolegom. in Apoll. Rhod. p. CLXIX seq. quorum qui a δεῦκος (i. e. τὸ γλυκύ) descendere vocem putaverunt, Nicander ita probavit iudicium, ut ἐνδεικής Al. 328 pro γλυκὺς dicere ausus sit. sed fuerunt etiam qui a verbo repeterent, sive hoc fuit δεύκω τὸ δείκνυμι sive δεύκω τὸ βλέπω (cf. Lobeck. Rhem. p. 60). horum alterutrum non dubito quin adhibuerint ad explicandum adiectivum πολυδευκής, quod olim in Odyss. τ 521 legebatur. cf. Aelian. nat. anim. V, 38: — ἤδη μέντοι τινὲς καὶ πολυδευκέα φωνῆν γράφουσιν (in Odyss. l. l.), τὴν ποιικίλως μεμιμημένην, ὡς τὴν

ἀδευκέα, τὴν μηδ' ὄλως εἰς μίμησιν παρατραπεῖσάν, — quos inter etiam Herodianus fuisse videtur, si quidem huic debet Arcadius quae scripsit p. 27, 11: τὰ εἰς ἧς ἐπίθετα παρὰ ὄψῃμα σύνθετα εἰς οὐς ποιῶντα τὴν γενικὴν ὀξύνεται, εὐσεβῆς, — αἰτοσφαγῆς, πολυδευκῆς. πολυδευκῆς δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. Hinc indicandum de Nicandr. Th. 209, ubi πολυδευκῆς sine dubio ποικίλος significat, cui significationi quod ibidem v. 625 alteram substituisse videtur (cf. schol.), causa sine dubio haec fuit, quod utramque probari sibi indicare voluit, ut saepe mirabili industria Apollonium Rhodium fecisse Merkelius nuper docuit. — Non minus disceptatum olim esse constat quid ἀμολγός significet. cf. Schmidt. de Didym. p. 61 not. Nicander quid iudicaverit docere voluisse videtur Ther. 49, ubi ante nos editum ἀμοσφοῖ post νομέες v. 48 incommodum est, repositum autem nunc ex vetustissimo codice Parisino ἀμολγοῖ eos significare videtur qui lacte vivunt. Similiter de Hom. Od. ι 116 (νῆσος λάχεια) quid senserit Nicander indicasse videtur vocabulis λαχύφλοιος Al. 269 et λαχειδῆς Al. 568. cf. Nitzsch. ad Od. T. III p. 27 seq. coll. Lobeck. Proleg. p. 177 n. 10. Adde μολοβρός Homer. et Nic. Th. 662. — Ceterum nihil refert eiusmodi explicationes nun ab aliis iam propositas invenerit an ipse primus repererit. certe nullo glossographo auctore factum videtur, quod Homericum μορόεις ad φρυνόν referens Al. 569 ὀλοός significare voluit (cf. schol. add. Quint. Smyrn. 4, 402), aut ad ἐλάην, κυκεῶνα, χηρὸς ποτὸν (Al. 455, 130, 136) referens idem statuit esse quod λιπαρός (cf. Dioseorid. περὶ θηλητ. p. 17 l. 15 coll. Al. 136), ut ἀργῆεν ἔλαιον dicit Al. 98, 204, Ther. 592. quamquam quum ἔλαιον certe etiam ἀτμένιον dicat Al. 426 et 178, i. e. μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενον (cf. schol.), nescio an saltem in ἐλαίῳ μορόεντι tertiam explicationem probaverit quam in Hom. Il. Ξ 183 veteres critici agnoscunt solam. —

Verum Homericis glossis non contentus fuit Nicander, sed ut in Γλωσσῶν libris variarum gentium voces reconditas et abstrusas collegerat, ita easdem in Theriacis et Alexipharmacis in usum suum convertit. Nam *Acolum* dicuntur esse ἀκίρός et οἶος (i. e. δεινός), quae restituenda erant Alex. 559 et 99, ut *Acolum* sunt vocabulorum vulgariarum formae ὀδελός, ὄσμα, χελύνη (quod cod. Paris. habet Al. 555 et 558 et restituendum etiam Ther. 703), χένω, — *Actolorum* φρόνα (i. e. φάρμακα cf. Clitarch. ap. schol. Theocrit. 2, 59) et ὕραξ (cf. schol. Alex. 37), *Ambraciensium* μάσταξ i. e. ἀκρίς (cf. Clitarch.

ap. Etym. Magn. p. 216, 11), *Cypriorum* ἀκοστή i. e. κριθή (Alex. 106. cf. Hesych. s. v., Eustath. ad Il. p. 1015, 21), *Dorum* formae πιάζω (cf. Eustath. ad Hom. p. 1573, 63 coll. Herodian. περὶ μονήσ. p. 44, 7 seq.), θιβρός, *Peloponnesiorum* ἄντη i. e. πήγανον (cf. schol. Ther. 521), *Rhodiolorum* φάλλαινα (cf. schol. ad Ther. 760). Multo autem plures apud Nicandrum sunt glossae quarum hodie nescimus auctores: ἄγλαυρος Ther. 62 et 441, ἄθυρος Al. 132 (cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 273), ἀλάλγξ Al. 18, ἀνιγρός Th. 8 et alibi, ἄρβηλος Th. 423, ἀρπεδής Th. 420, ἄρπεξα (cf. ad Ther. 284), ἀτμένιος Al. 178, 426, ἀτμεύειν Al. 172, αὐξίς Al. 469, ἀφύρδιον Th. 692, Al. 140, ἀφύξιμος Th. 603 (cf. Lobeck. El. I, p. 214 et Proleg. Path. p. 164 n. et p. 374), βρυχανᾶσθαι (cf. ad Al. 221), γέρυνες Th. 620, Al. 563, γυροῦν (*effodere*) Al. 514, δανχνός Th. 94, Al. 199, δράκος, *oculus*, Al. 481, ἐμματεῖν, κατεμμ. Th. 809, Al. 536, ἔρμαξ Th. 150, ἔρσω Th. 631, ἔρφος et τέρφος Th. 376, Al. 248, 343, Ther. 323, Al. 268, κάμων i. e. σκαμῶνιον Al. 484, καρδιάν Al. 581, κάρφος (i. e. *putamen*, *cortex*. schol. Al. 230 et 490, vel *fructus* secundum I. G. Schneider. ad Th. p. 172), κίναμον i. e. κινάμωνιον Th. 947, κλώθειν i. e. βλαστάνειν Th. 647, Al. 528 (sed Al. 93 significat *lentum esse*), κνώψ Th. 499, 521, 751, fr. Georg. 7 v. 44 (cf. Lobeck. Paralip. p. 118), λάθαργος Th. 422, Al. 563, λαιδρός Th. 689, Al. 563, λαιφάσσω Th. 477, λεπυρός (*adjectiv.*) Th. 136, 803, λίγδος Th. 589, 618, μᾶνλις Th. 706, μῶλυς i. e. βραδύς Th. 32, νῶκαρ Th. 189, ὄλοσχος Th. 870, ὄραμνος (cf. ad fr. Georg. 18 v. 3), παλαγή Th. 449, πηρίν Th. 586, πρηδόνες Th. 365, ράδαμος Al. 92, ράδιξ *ramus* Th. 378, 533, Al. 57, 331, ῥώθων Th. 213, Al. 117, σκίναξ Th. 577, Al. 67, σκίναρ Th. 694, σκιοός Th. 660, σκυράω vel σκυρόω (cf. ad Th. 75 coll. Lobeck. Rhem. p. 186), σκωλύπτεσθαι (cf. ad Th. 229), σπάδιξ Al. 528, σπέραδος, *semen*, Th. 649, Al. 134, 330, 550, 604, σπληδός Th. 763 (habet etiam Lycophron), σφραθαγεῖν Th. 194, (σμίλος i. e. σμίλαξ Al. 611), τράμπις Th. 268 (usus est etiam Lycophron), τρέμιθος (i. e. τερέβινθος sive τέρμινθος) Th. 844, ὑπέριμος i. e. ὑπέρικον Al. 603, ψώχω Th. 629 (cf. Lobeck. Rhem. p. 68). His glossis intersunt fortasse quas non primus Nicander ex obscuro quodam Graeciae angulo in communem literarum lucem protraxit, sed ante eum quodam quasi civitatis iure donaverant alii poetae, quales glossas apparet non eodem esse cum reliquis loco. Ob eandem causam supra non apposui ἀλκαία, *cauda*. Th. 123 (cf. schol. Apoll. Rhod. 4, 1614), ἀλυκρός Al. 386 (cf. Hecker.

com. Callimach. p. 113), ἀμορβαῖος Th. 489, ἀμορβεύοντο Th. 349, ἀμορβεύουσι fr. 90 (cf. supra p. 141 seq.), ἀτάρμυκτος Al. 161 (Euphor. fragm. 103), λεγνωτός Th. 726 (cf. Callim. in Dian. 12 coll. Erotian. p. 368), λογόδες Th. 292 (cf. Callim. fr. 132), σμυγερός Al. 419 (cf. Ruhnk. Epist. crit. p. 245 Lips.), alias, nam his quoque alii ante Nicandrum usi sunt. Cuius generis multo plures protulit Volkmann. p. 55—59, quas ex Hesiodo, Archilocho, Pindaro, Aeschylō, Sophocle, Euripide, Aristophane petitas a Nicandro dicit. potest hoc de quibusdam verum esse. sed quis idem affirmaverit de ἀναυρος, δότειρα, θιγγηλός, οἰθαλέος, χαιτήεις, μεσιώω — nam talia quoque in indicem istum suum Volkmann. recepit —, praesertim quum illis se scriptoribus addixisse Nicandrum nullo constet grammaticorum testimonio. quale de Antimacho extat in schol. Ther. 4: ἔστι δὲ ὁ Νικάνδρος ξηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται. quamquam ne hoc quidem in tanta fragmentorum Antimachi penuria hodie liquido confirmari potest, certe a Volkmanno demonstratum non est, qui p. 59 admonuit de ἀμορβός, κελέβη, πλόος (*iter terrestre*), πολύστιος ab Antimacho etiam usurpatis. frustra. nam κελέβη in Ther. 913 certe non significat ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν, et ἀμορβός, πλόος (*iter*), πολύστιος habet etiam Callimachus h. in Dian. 45, fragm. 278. h. in Iov. 26. Paulo melius Volkmanus Antimachi fragm. ap. Suid. ἀνατυπῶσαι ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι Ἀντίμαχος — cum Nicandri Th. 705 contulisset, si quidem recte, ut puto, I. G. Schneiderus ex hoc loco Antimacho restituit ἀνατυπῶσαι (cf. Lobeek. Rhem. p. 354), quod praetervidit Stollius p. 94. Porro nescio an ex Hesych. s. κλύμενος — λέγεται δὲ καὶ κισσός, ὡς Ἀντίμαχος (fr. 81 Stoll.) Nicandro Ther. 510 restituendum sit κισσῆεντα περὶ κλυμένοιο (pro περικλυμένοιο), praesertim quum κλύμενον pro περικλύμενον annotaverit etiam Dioscorid. hyl. 4, 14 p. 515. Postremo nominativum κάρηα, quem e codice Parisin. restituumus Th. 642, ex Antimacho sumsisse Nicander videtur. cf. Antim. fr. 105 Stoll. —

Tantum quidem de glossis. verum his finibus circumscribi grammatica sua studia Nicander noluit. Tam multa enim in carminibus suis protulit nove dicta, ut videatur experiri voluisse quousque analogia duce progredi liceat. qua in re quum linguae leges accurate exquirendae fuerint, non dubito quin in his quoque quae nove dixit omnes mecum agnoscant grammatica viri studia. Ac primum quidem de vocabulis quibusdam loquar vel ab Homero aliisque

poetis vel a vulgo acceptis, quorum notionem Nicander immutavit ad alias res transferendo, — non quo omnia dare constituerim, sed ut, si fieri possit, pateat, in his quas sibi leges Nicander scripserit, etsi saepe sola regnare videtur libido. equidem certe non perspicere me fateor, cur ἀμφιβρότη a clypeo ad caput humana transferre voluerit Al. 216, cur βροτολοιγός a bello ad mare Th. 703, cur ζωργαῖν ab hominibus dum vivunt captis ad plantam quae recipitur nondum siccata Th. 51, cur ἠνεμόεις ab locis arboribusque altis ad leporem ἀνεμόκη Th. 453 (τίγριδες ἠνεμόεσσαι Oppian. Cyneg. 1, 432), cur λυκοσπᾶς ab equis ad apes (cf. p. 147), cur ὑπερφιάλος ab hominibus superbis ad plantam in altum erectam fr. 74, 23, cur χαμαιεννάς a suis ad plantae ramos Th. 532. quibus, ut ad alia quoque praeter Homericam vocabula eandem libidinem pertinuisse doceam, addo χαλικρότερος Al. 59 non ad merum, sed ad ius carnis elixae, et αὐγήν ad φάρυγγα (Th. 179, 301, 350, Al. 317, 440, 495. cf. δειρή Th. 435, 732, Al. 257) relatum. Verum in aliis ad immutandum occasionem dedit etymologica ratio. velut Homericum ἀσκελῆς vidit in aliam significationem detorqueri posse, modone a σκέλλω, sed a σκέλος ducatur. proinde ad aequam lancem rettulit Th. 42, etsi Homericam significationem retinuit Th. 279. similiter ἡμιδαής, quod Homero descendit a δαίω υρο, intellexit etiam a δαίω διόλο derivari posse. itaque pro ἡμισυς dixit Al. 55. porro ἰοδόκος non solum ab ἰός sagitta, sed etiam ab ἰός venenum recte formari ratus Th. 184 dixit ἀσπίδος ὀδόντες ἰοδόκοι. cui simillimum est quod vocem ἰοχέαιρα a Diana sagittis gaudente aut sagittas effundente ad serpentem virus evomentem transtulit fr. 33, ubi alia quaedam huius generis ex aliis poetis apposuimus. similiter ἰσοφαρίζειν Th. 572 est ἴσον βάρος φέρειν. — Alibi vocabulorum vim eo immutavit, quod genetivum, qui ad definiendam notionem necessarius fuit, omisit, cuius generis quaedam apposuimus ad fr. 70 p. 85, aut adiectivum aliquod per se posuit solum omisso substantivo quod vel poetarum usus vel communis sermo addi postulabat. cf. λέπαργος (asinus) Th. 349, βρωμήεις (asinus) Al. 409 coll. Th. 357 (βρωμήτωρ) et fr. 74, 30 (βρωμήτης), Θηλυτέρη (femina), Al. 583. —

Sed nulla re magis Nicander docet grammaticum se esse quam vocabulis quae proculd plane novis. Nam sive componendo sive derivando ingentem ille invexit vocabulorum vim quorum neque antea usus fuit ullus neque postea, nisi forte apud eorum aliquem,

qui Nicandrum sibi exemplar elegerunt quod sequerentur. Quo minus autem dubitetur quin talia Nicander dixerit primus, monendum est plerumque non unum ex singulis generibus apud eum reperiri exemplum, sed plura. velut inter substantiva derivata plurima habet solitaria in *ειον*, complura in *ας* et *ις*, inter adiectiva plurima in *εις*, plura in *μων* (cf. ad Al. 37), *αλεος*, *ηλος*, *ηρης*, *αιος*, *ειδης*, *ωδης*, inter adverbia in *δην*, *δον*, *δα*, inter verba plura in *αζω* (cf. ad fr. Georg. p. 80). contra ex aliis generibus non nisi unum et alterum finxit novum vocabulum, quemadmodum parvum verborum in *υθω* numerum auxit fugendo semel *βραδύθω*, quod in Th. 372 e praestantissimo codice Parisino restituendum fuit. — Verum hanc dictionis Nicandreae partem optamus ut mox aliquis sibi sumat accurate pertractandam. qua in re adiutum eum iri speramus emendatius scripto Theriacaon et Alexipharmacaon exemplari quod mox dabimus. antea enim de subsidiis, quae ad recensenda haec Nicandri carmina nobis praesto fuerint, pauca praefanda sunt. —

X.

Contigit enim nobis Henrici Keilii et Eugenii Mehleri maxime opera ut egregia quaedam nancisceremur ad emendandum Nicandrum subsidia. inter quae primum locum obtinet codex Parisinus suppl. CCXLVII (nobis II), pridem de meliore nota commendatus a Bussemakero, praef. schol. Nicand. p. V, mox ab Henrico Keilio accurate excussus qui collationem ad exemplar Didotianum factam nobiscum communicavit. Codex, qui olim fuit bibliothecae S. Germani a pratis, n. 885 notatus, membraneus est formae duodenariae, scriptus saec. X, ut Keilius dicit, saec. XI, ut statuit Bussemakerus. continet animalium plantarumque figuras, quae maximam membranae partem occupant adeo ut in plurimis foliis pauci, in quibusdam nulli legantur Nicandri versus, rarissime non adsint figurae, sed soli adsint Nicandri verba. quae etsi hic illic evanida tamen ubique lectu facillima sunt, praesertim quum qui scripsit raro usus sit compendiis. manus ei similis quae codicem Laurentianum plut. XXXII nonum scripsit, Apollonio Rhodio nuper salutarem. in primis foliis pauca quaedam scholia leguntur rebus illustrandis destinata, sed resecando laesa et ad legendum paululum difficiliora. Dolendum autem quod aliquot codicis folia interciderunt. deside-

rantur enim Th. vv. 57—75, 204—230, 389—540, 564—624, 715—766, 833—847, 885—958. Al. vv. 1—33, 74—106, 157—248, 335—346, 483—494, 611—630, ut de toto versuum numero, qui est 1588, non supersint nisi versus 987. Sed vel sic Nicandro gratulamur inventum codicem, ad cuius praestantiam non accedunt quicumque vel olim excussi sunt vel nunc primum collati. Sunt autem hi¹⁾:

* *A* = cod. olim Augustanus n. 45 (p. 69 Reis.), nunc Monacensis n. 494 saec. XV vel XVI, qui non habet nisi Theriacor. vv. 1—178. Collationem I. G. Schneid. accepit a Loesnero, ego usus sum a G. Hermanno ascripta editionis Bandiniana exemplari quod penes me est. eidem Hermannus paucas quasdam appinxerat emendationes. —

B = cod. Leidensis n. 39 chartac. saec. XV. Theriaca et Alexipharmaca habet integra collatusque cum edit. I. G. Schneideri est ab Eugenio Mehler. —

G = cod. Goettingensis bombycin. folio minore saec. XIII vel XIV (cf. Heyne praef. Pindar. p. 59). comparavit I. G. Schneider. —

H = cod. Vaticano-Palatinus 139 chartac. saec. XV, ut Keilius putat, saec. XVI, ut dicit Bachmann. praef. Lycophr. p. XXXIX. Theriaca et Alexipharmaca continet sine scholiis. cum ed. Aldina Keilius contulit Alexipharmaca integra, Theriacorum vv. 1—132. —

* *K* = cod. Vaticanus n. 305 quadratus bombyc. saeculi XIII sola continens Theriaca cum scholiis. Huius aliquot lectiones inde a v. 935 enotatae fuerunt in Notic. et extr. des mss. de la biblioth. roy. Tom. VIII p. 237, ego duplicem habui collationem, alteram a nescio quo ad exemplar Lectianum factam, quam ex Abrah. Gronovii apparatu Nicandreo in bibl. Leidensi servato (cf. Geel. catal. — bibl. Lugd. Bat. p. 70 n. 280) meum in usum Eugenius Mehler descripsit, alteram ad exemplar Aldinum factam ab Henrico Keil. —

L = cod. Lorrianus, de quo non constat ubi hodie lateat. continet Ther. et Alex. cum scholiis. Eius varias lectiones excerpit Lorry, medicus Parisinus, et cum I. G. Schneidero communicavit. Ad quam editionem facta collatio sit nescimus nec ubique constat quid in hoc codice legatur. —

1) Codicum a Bandinio et I. G. Schneidero collatorum ea retinui sigla, quibus illi usi erant. quibus praefixus asteriscus est Nicandrum habent non integrum. —

M = cod. Laurentianus XXXII, 16, bombyc. saec. XIII. Hunc cum editione Gorraei in Bandinii usum contulit Antonius Sartijs, satis accurate, ut testatur Hen. Keilius, qui Alexipharmaca integra, Theriacorum vv. 61 — 192 denuo cum eadem Gorraei editione comparavit. —

P = codex Parisinus chartae. olim n. 2207, nunc n. 2728 (cf. Bekker. praef. Arat. p. III) chartaceus, sine scholiis. cum Bandiniana contulit I. G. Schneider. —

* *p* = codex Parisinus olim 2794, nunc 2403, bombyc. saec. XIII cum scholiis (cf. Bachmann. praef. Lycophr. p. IX), Theriaca continet integra, Alexipharmacorum versus 28 priores. Totum contulit H. Keilius, Theriaca cum edit. I. G. Schneideri, Alexipharmacorum fragmentum cum Lehrsiana. —

R = Riccardianus n. 18 (cf. Bandin. praef.). totum in Bandinii gratiam contulit Antonius Sartijs. —

V = codex Marcianus n. 480 membraneus saec. XV cum scholiis paucis. cum edit. I. G. Schneid. totum comparavit F. R. Dietzius, quae collatio legitur in editione Didotiana, Theriacorum vv. 1—37 denuo Keilius et ipse cum Schneideriana contulit. —

v = codex Marcianus n. 477 saec. XV cum scholiis. Hunc idem Dietzius cum eadem editione comparavit, post eum H. Keilius Theriaca integra cum edit. I. G. Schn., Alexipharmacorum vv. 1—175 cum editione Gorraei. —

Ald. = editionem principem ab Aldo ann. 1499 cum Dioscoride emissam ipse contuli. —

Praeter hos autem codices alii in commentariis nostris criticis memorabuntur, quorum non integra, sed hinc illinc excerpta lectionis varietate uti nobis licuit. velut

Bentlei codex, cuius ille aliquoties mentionem facit in Emendationibus Nicandreis. Harum ea pars, quae ad Theriaca spectat, pridem edita fuit in Museo critico Cantabrig. I p. 230 seq., 445 seq., altera nunc primum editur ex apparatu Gronoviano, unde cum Scaligeranis descripsit Eugenius Mehler summum futuram editionis nostrae ornamentum. Ceterum codicem Bentlei diversum putabimus a *K*, quem et ipsum memorat (ad Ther. 73). nam affert etiam ex codice suo quae in Vaticano non leguntur. cf. ad Ther. 339, 402, 404, alibi. (plures codd. citat ad Ther. 621 qui possunt esse B et K). —

Dorvillii codex memoratur aliquoties in commentariis in Charitonem. —

Mosq. i. e. Mosquensis codex, unde aliquot vv. ll. apposuit I. G. Schneiderus, quas reliquae varietatis desiderium nullum sibi movisse scribit praef. Alex. p. XV.

Steph. i. e. Stephani codex, unde hic aliquot lectiones protulit in Praefat. p. LIII. sed quas in margine Nicandri notavit ex scholiis sumsit. Ceterum melioris notae codicem fuisse patet. scholia habebat, sed in altera Theriacorum parte lacunosus fuit (cf. Steph. ad p. 330). Ego a Stephano inde prolatas lectiones adnotavi omnes, nisi ubi reliquos praeter Aldinam codices liber iste sequebatur. —

U i. e. cod. Urbinas n. 145 chart. saec. XV, qui Theriaca sola continet sine scholiis. cum ed. Ald. Henricus Keilius contulit vv. 1—67. —

Vorstii liber semel memoratur ab I. G. Schneidero ad Al. p. 333. —

a = cod. Ambrosian. D. 529 chartae. saec. XV, qui praeter alios poetas Nicandri continet utrumque carmen. cum Bandiniana H. Keilius comparavit Ther. 1—31, Al. 1—15. —

b = cod. Ambrosian. C. 32 chart. saec. XV, qui et ipse Theriaca et Alexipharmaca habet. illorum vv. 1—55, horum vv. 1—25 cum Bandiniana contulit idem. —

c = cod. Ambrosian. C. 80 chart. saec. XV. sola Theriaca habet, quorum cum editione Bandiniana H. Keilius contulit vv. 1—56. —

m = cod. Laurentian. XCI, 10, cuius ex Al. 1—40 varias lectiones excerpsit Keilius. —

Hos igitur codices omnes liber Parisinus *II* non solum vetustate, sed etiam virtute superat. Primum enim solus interdum consentit cum veteribus grammaticis quibus imprimis fidem habendam esse supra diximus, velut in Th. 131, 143, 282, 312, Al. 424, aut cum Athenaeo (Th. 826) et Galeno (Th. 788), quorum scriptorum etsi non eadem est atque grammaticorum auctoritas, apparet tamen eorum cum codice *II* consensum eius modi locos defendere ab interpolationis suspitione magisque augere huius codicis auctoritatem. Praeterea *II* in locis aperte corruptis unus aut salutem affert (velut Al. 49), aut suppeditat unde facillime verum restitui possit (velut Al. 42), fere ubique autem habet quae ut doctiora et exquisitoria,

ita Nicandro dicendi generi similia sint. Hinc iure colligere nobis videtur hunc codicem manus interpolatorum minus esse quam reliquos omnes expertum. nam nusquam expertum esse non dixerim, quum et recedere eum nonnumquam eum reliquis codicibus videam a grammaticorum lectionibus (cf. Th. 802, Al. 310), et ipse in Ther. 26 doceat interpolatam scripturam certe se novisse. Nihilominus tamen non dubitavi huic codici tamquam fundamento novam superstruere poetæ recensionem. Sed is codex ubi deficit, quemnam potissimum eligamus ducem in tanto praesertim reliquorum codicum inter se dissensu? Ad hoc ut responderi possit, paulo accuratius considerandi sunt codices, unde primum hoc certissimum erit, ex eodem omnes fluxisse vetusto exemplari, quod et aliis vitiis et vero interpolationibus scatebat atque immane quantum inferius erat eo ex quo *Π* descriptus est. Illud apparet ex eius modi locis qualis est Ther. v. 322, ubi reliqui omnes quasi coniurati in hoc elumbi consentiunt versu: καὶ κεράων δέμας ἔμπλην ἄμμορον· ἡ δὲ νυ χοιρή, *Π* autem habet quod unice verum: καὶ κεράων δ' ἔμπλην δέμας ἄμμορον κ. τ. λ., unde facillime patet causa erroris, qui talis est ut plures eadem ratione in eodem errasse loco parum verisimile sit. Similiter in Al. vv. 410—412 solus *Π* iusto habet ordine, reliqui codices perversissimo omnes. Verum eo modo depravatam vetustum exemplar non omnes eadem fide et accuratione descripserunt, sed praeter reliquos errores novas addiderunt interpolationes sive ex suo quisque ingenio hauriens, sive notatis in scholiorum farragine interpolationibus usus. Qua in re modestissimos gessisse se invenio eos qui exararunt codices G et M, impudentissimos, qui scripserunt codd. A B H P V (Ald.), reliquos autem, i. e. K L R p v, mox illorum modestiam, mox horum impudentiam esse imitatos. Atque hoc ita esse facile pro se quisque intelliget qui totam variantium lectionum farraginem a nobis Nicandri verbis subiectam accurate perpenderit. quo intellecto laudabit nos quod, ubi *Π* defecerit, codd. G et M sequi voluerimus, rarius K L R p v solos, sed A B H P V (Ald.) solos nunquam. —

Θ Η Ρ Ι Α Κ Α .

ΘΗΡΙΑΚΑ.

'Ρεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώια θηρῶν
 ἀπροῖδῃ τύψαντα λύσιν θ' ἕτεραλκέα κήδευς,
 φίλ' Ἐρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν,
 ἔμπεδα φωνήσαιμι· σὲ δ' ἄν πολύεργος ἀροτρεὺς
 βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὄροϊτύπος, εὖτε καθ' ὕλην 5
 ἢ καὶ ἀροτρεύοντι βάλῃ ἐπι λοιγὸν ὀδόντα,
 τοῖα περιφρασθέντος ἀλεξιτήρια νούσων.

'Ἄλλ' ἦτοι κακοεργὰ φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνιγροὺς
 ἐρπηστὰς ἐχιάς τε καὶ ἄχθεα μυρία γαίης
 Τιτήνων ἐνέπουσιν ἀφ' αἵματος, εἰ ἕτεόν περ 10
 Ἄσκραϊος μυχάτιο Μελισσήεντος ἐπ' ὄχθαις
 Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησσοῖο.
 Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
 σκορπίον, ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἦμος ἐπέχρα
 Βοιωτῶ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὁαρίωνι, 15
 ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων·
 αὐτὰρ ὄγε στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἤλασεν ἶχνευς,
 σκορπίος ἀπροῖδῆς ὀλίγω ὑπὸ λαῖι λοχήσας·

V. 1—60 om. M. Αεῖα κέ τοι a. καίτοι R. μορφάστε Π. σήνη H. θνη-
 τῶν c. — 2. κήδες H. — 3. πολλῶν R. κηδέστατε Kv, ut voluerat Ruhnk.
 epist. crit. p. 314 Lips., κηδίστατε a, ut conii. Bentl., κυδίστατε reliqui,
 quod confirmant grammatici. cf. p. 136. κυδίσταθ' ὀμαῖμον var. lect. apud
 gram. Cramer. anecd. Ox. III p. 105. vocis παῶν prima tantum litera
 certa in Π. — 4. πολύεργος Π. solus, ut videtur, πολυεργός reliqui. cf.
 Arcad. p. 87, 21. ἀροτρεὺς Π. — 5. ἀλέγει c. ὄροϊτύπης B. — 6. ἀρο-
 τρεύοντα Π. βάλῃ Π pK, βάλοι BHPVa et v, sed in hoc correctum. ἐπί-
 λοιγον memorat schol. — 7. περιφρασθέντος ΠGKLpRVv et cod. Bentl.,
 παρα | ABHPUac et b, sed in hoc peri correctum. de genetivo cf. ad Al.
 378. ἀλεξιτήρια HUbp. νόσων p. — 8. κακοεργὰ H. ἀνιγροὺς Vv, ἀνίγρους
 Ald. — 9. ἐρπηστὰς av, ἐρπιστὰς H. ἐχίας τε Π. ἐχθεα G in marg. et var.
 lect. in schol. — 11. μοιχάτιο Π. μελισσήεντος edd. omnes. sed cf. schol.
 et Hermann. ad Coluth. 23 (Opusc. IV p. 212). ἐπόχθαις Π, ἐν ὄχθαις
 reliqui. — 12. παρ' ὕδασι Π. περμησσοῖο Π. παρμηήσσοιο H, παρνησσοῖο
 Be, παρνησσοῖο Ab, παρνησσοῖο P, περμησσοῖο reliqui. — 14. ἐκέντροιο
 Π, ἐν κ | AHPbp, ἐν γκέντροιο c. cf. ad v. 227. ἦμος A. — 15. Βοιωτῶ
 Π. in ὠασίῳ in G manus secund. deleuit α, ὠαρίωνι v. — 17. σφυρῶν
 Π. ἶχνες H. — 18. ὀλίγω Π, ὀλίγον ABPbc, ὀλίγων p. τυχήσας KRVnac

τοῦ δὲ τέρας περίσημον ὑπ' ἀστέρας ἀπλανὲς αὐτως
20 οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.

Ἄλλὰ σὺ γε σταθμοῖο καὶ αὐλίου ἐρπετὰ φύγδην
ῥηιδίως ἐκ πάντα διώξῃαι, ἢ ἀπ' ἐρίπνης,
ἢ καὶ αὐτοπόνοιο χαμευνάδος, ἦμος ἀν' ἀγροὺς
φεύγων ἀναλέου θέρεος πυρόεσσαν αὐτμῆν
25 αἰθριος ἐν καλάμῃ στορέσας ἀκρέσπερος εὔδης,
ἢ καὶ ἀν' ὑδρήεντα παρὲκ λόφον, ἢ ἐνὶ βήσσης
ἐσχατιῇ, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
[δρυμοὺς καὶ λασιῶνας ἀμορβαίους τε χαράδρας]
καὶ τε παρὲξ λιστρωτὸν ἄλω δρόμον, ἠδ' ἵνα ποιῆ
30 πρῶτα κυνσκομένη σκιάει χλοάοντας ἰάμνους,
τῆμος ὅτ' ἀζαλέων φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας
μῶλυσ ἐπιστεῖβων, ὅτε φωλεὸν εἶαρι φεύγων
ὄμμασιν ἀμβλώσσει, μαράθου δέ ἐ νήχυτος ὄρπηξ
βοσκηθεῖς ὠκύν τε καὶ ἀνγήεντα τίθησι.

35 Θιβρῆν δ' ἐξελάσεις ὀφίων ἐπιλωβέα κῆρα,

et p, sed in hoc super τν scriptum δοκ, super utrumque λο, reliqui λοχῆ-
σας, nisi quod in b additum γρ. τυχήσας. ac δοκήσας (δοκεύσας?) et τυ-
χῆσας memorat etiam schol. — 19. ὑπ' ἀστερας Π, ἐν ἀστροισιν ABHPUber,
ἐν ἀστροῖς V, ἐν ἀστρασιν reliqui. αὐτως certe G, αὐτως reliqui. ultimae
tres versus syllabae in Π fere evanuerunt. — 20. κοινηλατέοντος Π. αἰ-
δηλον BHP, αἰδελον c. — 21. ἀλλασὺ Π. σταθμοῖο Π, σταθμοῦ τε reli-
qui. — 22. ἢ Π. ἐρίπνης APb. — 23. ἀναγροὺς Π Ap. — 24. ἀναλέου
ΠKVan, ut conii. Benti. et Arnald., ἀναλέος reliqui. θέρεος b, om. c. γρ.
ἢ (καὶ?) πνιγόμεσσαν K, item b et var. lect. in schol., quod probavit Benti.
— 25. καλάμῃ Π. ἀκρέσπερος A. αἰδης AB, αἰδης P, sed e correct. pro
αἰδης ut videtur. — 26. ἢ Π, ἢ reliqui. ὑδρήεντα et in marg.: γρ. καὶ ἀνυ-
ληεντα Π, ἀν' ὑλήεντα reliqui, nisi quod ἀν' ὑλιέντα b. παρ' ἐκ λ| p,
παρ' ἐκ λ| Va, παρακλόφον P, παρὰ κλ| B, παρὰ κλ| A. ἢ ἐνὶ βήσσης Π,
ἢ ἐνὶ βήσσης G, ἢ ἀνὰ βήσσης reliqui. recepto ἐνὶ sequenti versu pro
ἐσχατιῆν corrigendum fuit ἐσχατιῇ. — 27. ἐσχατιῆν omnes. κινώπετα Π.
— 28. in margine habet Π. cf. p. 160. λασιῶντας Kab. τε om. AH. —
29. παρὲξ omnes, nisi quod in V ultimae syllabae superimpositum αι. πα-
ρὲκ conii. Benti. et S. (i. e. I. G. Schneider.) ac vid. Spitzner. excurs.
XVIII ad Iliad. extr. et Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 483. quamquam
autem in simili causa v. 26 codd. omnes habent παρὲκ λόφον, tamen mu-
tare nolui, praesertim quum suspicio oriatur olim παρὲξ ὄμαλιστὸν vel si-
mile quid lectum fuisse. λιστρωτὸν HP. ἄλω Π. ηδῖνα Π. ποιῆ P, πῆ
p. — 30. χνοάει σκιάοντας BHPc. — 31. ἀζαλέων Π, ἀναλέων reliqui,
ἀναλέον conii. Benti. et S. ἀπεδύσατο ΠAHRU. — 32. ἐπιστεῖβων Π,
ἐπιστεῖχων reliqui. cf. v. 570. — 33. ἀμβλώσει HP. μαλάθρου KRv. ἐ Π, δ' ἐ
A. ὄρπηξ Π, ὄρπηξ K. — 34. ὠκύν τε Π. ἀνγήεντα a prima man., ὀπτῆεντα in
marg. G. τίθησιν Π. — 35. Θιβρῆν GKRVv, ut conii. Benti., Θιβρόν-p, Θιβρῆν
Π et reliqui. cf. p. 137. et Al. 555. ὀφίων ΠGLv, ὀφέων p, ὄφρων reliqui. κῆρα

καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην,
 ἄλλοτε δ' ἄζαλέην δαίωv ἐγγαγίδα πέτρην,
 ἣν οὐδὲ κρατεροῖο πυρὸς περικαίννται ὄρμη·
 ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου πυρὶ βάλλεο χαίτην·
 ἢ σύ γε καχρυόεσσαν ἐλῶν πυριθαλπία ῥίζαν 40
 καρδάμω ἀμμίγδην ἰσοελκεί· μίσγε δ' ἔνοδμον
 ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἰστάς,
 καί τε μελανθείου βαρυαέος, ἄλλοτε θείου,
 ἄλλοτε δ' ἀσφάλτοιο φέρων ἰσοαχθέα μοῖραν·
 ἢ ἐ σύ γε Θρήισσαν ἐνιφλέξαις πυρὶ λάαν, 45
 ἢ θ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελάσσειται, ἔσβεσε δ' αὐγὴν,
 τυτθὸν ὄτ' ὀδμήσαιτο ἐπιχρανθέντος ἐλαίου.
 Τὴν δ' ἀπὸ Θρηικίου νομέες ποταμοῖο φέρονται,
 ὃν Πόντον καλέουσι· τόθι Θρήικες ἀμολγοί,

Π. — 36. καπνείων ABHPep. — 37. δαίωv PGL cod. Steph., καίωv reliqui. εἰ γαγγίδα Π, ἐγγάγίδα K et Vv. (sed hi παροξυτότως), ἐγκαγγίδα c, ἐγγάγλιδα B, ἐγγάγγιδα (vel ἐγγαγγίδα) reliqui, Γαγγίτιδα conl. S, γαγγήτιδα Dind. in Thes. Par. gagaten intelligendum esse constat ex frequenti medicorum memoria. cf. Dioscor. I p. 813 et Euporist. p. 323, Paul. Aeg. 5, 1, Aet. 4, 1, 7 et quos citat Bernard. ad Steph. Nonn. I p. 152. is quum a flumine Lyciae appellatus sit cui nomen fuit Γάγας vel Γάγης (Dioscor. I p. 813, Plin. n. h. 36, 141, Aet. 1, 2, 24), Γαγίδα scribi poterat (ut Περσίς, Σκυθίς, alia dicuntur similiter formata), nam duplex γγ poctam posuisse, propter Gangis fluminis similitudinem parum probabile, etsi Γάγης pronuntiatum fuisse manifestum est ex γάγάτην Orph. Lith. 468 et 486. At ἐγγαγίδα πέτρην Nicandro dicere placuit significaturo τὴν ἐν Γάγῃ πέτραν, ut νύμφαι ἐπιμηλίδες et ἐπιποταμίδες dicuntur aut ἰχθύες παραιγιαλίται aut Προποντίς aut urbium populorumque nomina similiter cum praepositione composita. — 38. περικαίνντο ABHKbpv. — 39. βλίτρου ABPUAld. περιβάλλεο V, πυρὶ βάλλεο Kp. χάρτην ABHbc Ald. — 40. καχριο| BHUVbp, κανχριο| A, κακιχρυο| v, καχρυόεσσαν c. πυριθαλπία Π, ut conl. Bentl., περιθ| reliqui. ῥίζαν ΠGKRUVv, reliqui ῥίζην. in Marcell. Sidet. 80 ῥίζην metro firmatum, sed Nicander praeter hunc locum undevicies dixit ῥίζα vel ῥίζαν. — 41. καρδάμω Π. ἀμμίγδην Π, ἀμμίξας reliqui. ceterum ἐξελάσεις repetendum ex v. 35. ἰσοελκεί Π, ἰσοελκεί reliqui. μίσγε Π, μισγ' ἔνοδμον v, ἔνοσμον c. — 42. ἐνὶ Π. κρέας c. ἰστάς K. — 43. μελανθείης Π, μελανθείου G, ut voluit Bentl., μελανθίου reliqui. βαρυαέος p. — 44. ἄλλοδ δ' ἀσ| v. ἰσοαχθέα Π, ἰσοελκεία reliqui. μοῖραν H. — 45. ἢ ἐ Π, ἢ AR. Θρήισσαν v. ἐνιφλέξαις Π, ἐνὶ φλέξαις Galen. (cf. p. 137), ἐνὶ φλέξας reliqui. λάαν ΠpH. — 46. ἢ Π. εἰθ' ὕδατι φανθείσα Galen. γρ. φανθείσα V in marg. αὐτήν omnes. corr. Bernard. cf. Plin. nat. h. 33, 94. — 47. ὀδμήσαιτο ΠV, ὀδμήσεται p, ὀδμήσεται reliqui. „tertia persona verbi passivi saepe hiatum facit.“ Hermann. Orphic. p. 741. cf. v. 326. |χρανθέντος Π, |ρανθέντος reliqui. cf. var. lect. ad Alex. 531. αὐτήν servato Bentl. conl. ἐλαίου. — 48. δ' Π, om. reliqui. ἀπο Π. φέροντα Π, φέρουσιν Galen. — 49. πόντον ed. omnes.

50 κριοφάγοι μήλοισιν ἀεργηλοῖσιν ἔπονται.

Ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος ἐπὶ φλογὶ ζωρηθεῖσα
χαλβάνη, ἄκνηστὶς τε, καὶ ἡ προῖνεσσι τομαίῃ
κέδρος, πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις,
ἐν φλογιῇ καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιον ὄδμῆν.

55 Τοῖς δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ ὑληώρεας εὐνάς
κεινώσεις, δαπέδω δὲ πεσῶν ὕπνοιο κορέσση.

Εἰ δὲ τὰ μὲν καμάτου ἐπιθεύεται, ἄγχι δέ τοι νύξ
αὐλιν ἄγει, κοίτου δὲ λιλαίει εἶργον ἀνύσσας,
τῆμος δὲ ποταμοῖο πολυρραγέος κατὰ δίνας

60 ὑδροηλὴν καλάμινθον ὀπάξω χαιτήεσσαν·

πολλὴ γὰρ λιβάσιν παραέξεται, ἀμφὶ τε χεῖλη
ἔρσεται, ἀγλαύροισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν.

Ἡ σύ γ' ὑποστορέσαιο λύγον πολυανθέα κόψας,
ἢ πόλιον βαρύοδμον, ὃ δὴ ῥίγιστον ὄδωδεν·

65 ὡς δ' αὐτως ἐχίειον, ὀριγανόεσσά τε χαιτή,

ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει

ἀργεννήν ὑπὸ πέζαν, ἢ ἐρπύλλοιο νομαίου,

ὅς τε φιλόζωος νοτερὴν ἐπιβόσκεται αἶαν

ῥιζοβόλος, λασίλοισιν αἰὲ φύλλοισι κατήρης.

cf. p. 137. τ' ὄθι Π. ἀμολγοὶ Π, ἀμορβοὶ reliqui. cf. p. 208. — 50. κριοφάγοι Π, ut voluit Cobet. var. lection. p. 88, κριοφάγοι reliqui, κριοφάγον vel αἰγοφάγον conii. Bernard. — 51. ἐπι Π. num ἐνὶ? ζωρηθεῖσα Π (cf. p. 211), μοιρηχθεῖσα c, μυρηθεῖσα v e correct., μοιρηθεῖσα reliqui. — 52. ἀκνηστὶν Π, ἀκνιστις ABH. προῖνεσσι c. τομαίῃ Π. — 53. κήδεος AUs. πολ| AKc. κατὰ ψ| Π. |ψυχθεῖσα ABHc. — 54. φλογιη Π. καπνηλὸν BHc. αγει Π. πύξιον Π, φύξιμον reliqui. illinc certe φύξιον scripsi. cf. Apoll. Rhod. 4, 699. φύξιμον conii. Bentl. — 55. οἷς Π, τοῖς reliqui et Erotian. p. 394. χήραμα Π, χήραμά K, χηραμὰ ABHCV Ald., χεῖρα μα P. κοῖλα καὶ Π. κοῖλος H. ὑληώρεας Π, ut voluit Bentl., |ωρέας reliqui, nisi quod ὕλη ὠραίας b. cf. Lehrs. quaest. epic. p. 164 seq. — 56. κεινώσης c. δαπέδω Π, δ' ἀπέδω H. κορέσση Π. — 57—75 om. Π. 58. ἄγοι GKPRv, sed in ultimis duobus e corr. λιλαίει K, λιλέηαι H. ἀνύσσαι GL, ἀνύσαι KRVv (qui ἀνύσαι habet), ἀνύσας AHPU. — 59. τῆμος δὲ K. πολυρραγέας GL, cod. Steph. in marg. et cod. Bentl., qui probat. — 60. χαιτήεσσαν var. lect. in schol. — 61. incipit M. λιβάσι ABHKPRUV Ald., λιβάδεσσι V. παραέξεται AHp, παραύξεται V. — 62. ἔρσεται P, ἀρέσεται A. ἀγλαύροισιν G, ut voluit Steph. et Bentl., ἀγραύλοισι M, ἀγραύλοισιν reliqui. cf. Lobeck. Elem. I p. 515. ἐναγαλλομένη M. — 63. ἢ V. ὑποστερέσαιο V, ὑποστρέσαιο A. πολὺν ἀνδιχα conii. Bernard. — 64. ὃ δὴ καὶ ῥ| B. ἦδιστον conii. Saracen. ad Dioscorid. 3, 24. — 66. ἀβρ| certe Ald. cf. ad v. 92. — 67. ἀργεννήν BK. πέζαν GM, sed ille addens ἢ βῆσσαν, quod reliqui habent. ἐρπύλλοιο GHIKPUVv. — 69. ῥιζο-

Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύξης 70
 ἄγνου τε βρούα λευκά, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον·
 αὐτως δὲ τρήχοντα ταμῶν ἄπο κλήματα σίδης,
 ἢ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυανξέα μόσχον,
 τρύχον τε, σκύρα τ' ἐχθρὰ, τά τ' εἶαρι σίνατο βούτην,
 ἦμος ὅταν σκυρόωσι βόες καυλεῖα φαγοῦσαι· 75
 ναὶ μὴν πευκεδάνοιο βαρυπνόου, οὐ τε καὶ ὀδμή
 θηρί' ἀποσσεύει τε καὶ ἀντιόωντα διώκει.
 Καὶ τὰ μὲν εἰκαίη παράθου ἀγραυλεῖ κοίτη,
 ἄλλα δὲ φωλειοῖς· τὰ δὲ διπλάσσαιο χειλαῖς.
 Εἰ γε μὲν, ἐς τεῦχος κεραμήιον ἢ καὶ ὄλπην 80
 κεδρίδας ἐνθρύπτων λιπαῖσις εὐήρεα γυῖα,
 ἢ καὶ πευκεδάνοιο βαρυπνόου, ἄλλοτ' ὀρείου
 αὐὰ καταψήχοιο λίπει ἐνὶ φύλλα κονύξης·
 αὐτως δ' ἀλθήεντ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε ρίζαν
 σιλφίου, ἣν κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες. — 85
 Πολλάκι καὶ βροτέην σιάλων ὑποέτρεσαν ὀδμήν. —
 Εἰ δὲ σύ γε τρίψας ὀλίγω ἐν βάρματι κάμπην

βόλοις AGR. κατηρός pAld. — 70. φράζεσθαι B. κονύξης v et K, sed is correxit, κονήνης H. — 71. ἄγνου p. θρουα v, θρούα K. ἐμπρίοντ' K. — 72. τετρήχοντα M, τε τρήχοντα reliqui, nisi qui τετρήχοντα habent. scripsi δὲ τρ| propter v. 84 et 681. — 73. πολυανξέα Kv et var. lect. in schol. quae etiam πολυανθέα memorant. cf. v. 596. — 74. στρύγγον τε Kv, στρύχον τε reliqui. cf. ad v. 878. σίνατο K. — 75. ὅτε K, ὅτ' ἄν p. σκυρόωσι GKMPv, σκιρ| reliqui. videtur μάλνεσθαι significare et a σκύρον v. 74 descendere. καυλεῖα B. φαγοῦσαι Kv. — 76. πευκεδανοῖο Π. — 77. θηρία ἀπ| p. ἀποσσεύει K. ἀντιόωντα Π. — 78. διώκει, χαιταν τ' εἰκ. coni. Bernard. τα μὲν εἰκαίη Π. παράθου ἀγραυλεῖ Π, reliqui καὶ interponunt. ἀγραυλεῖα v. — 79. φωλειοῖσι BH, φωλεοῖσι A, φωλειοῖσι reliqui. τὰ δὲ διπλάσσαιο χειλαῖς Π, τὰ δ' (vel τὰ δ') ἐμφράξαιο χειλαῖς reliqui, ubi χειλαῖς emendarunt Arnald. et Bentr. (quamquam nescio sitne potius χελύλαις i. e. χεῖλαις sive „marginibus“ corrigendum), tum ex Π scribendum φωλειοῖς· τὰ δὲ διπλάσσαιο. — 80. γέ μὲν εἰς Π. — 81. λιπαῖσις Π, λιπῶης HP, ῥυπόσις v, λιπόσις reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 183 cui non assentiar transitivam verbi vim non admittenti. γυῖα Π. — 82. πευκεδανοῖο Πp. ἐρέλου Π, ἄλλ' ὄτρελου A. — 83. αὐὰ p. καταψήχοιο BH. χίλη H. ἐνὶ Π. φύλλα H. κονύξης v et K, sed in hoc correctum, κονίξης H. — 84. αὐτως Πv. ἀλθήεντα R, αἰθήεντ' H. ἐλίσφακον ABH KPP, ἐμελίσφακον M, μελίσφακον R, ἐςλίσφακον v sed secundae literae imposito α. — 85. κνηστῆρι AHv, κρηστῆρι M. — 86. βροτέην Π, |τέων reliqui. sic Al. 483 Φωκῆεσαν ἄλις πόσιν ἐλλεβόροιο dixit pro Φωκῆεντος metro non coactus, quod alibi saepe in causa fuit ut epitheta coniungeret cum substantivis non suis. ὑπέτρεσαν v. — 87. γ' ἐτριψας Π, τρίψαις GMRV. ἐνὶ KLVv et M, cui Bandini R substituisset videtur. βάρματι

- κηπαίην, δροσόεσσαν, ἐπὶ χλωρηίδα νότω,
 ἢ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονι κάρφει
 90 γνῖα πέριξ λιπάσειας, ἀναίμακτός κεν λαύοις.
 Ψήχεο δ' ἐν στέρονω προβαλῶν μυλόεντι θυεΐης
 ἐν μὲν θ' ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους
 καρδάμου ἀμμίγδην· — ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιος ὀλκή· —
 ἐν δὲ χεροπληθῇ καρπὸν νεοθηλέα δαυχνουῦ
 95 λειαίνειν τριπτῆρι· τὰ δὲ τροχοειδέα πλάσσων,
 τέρσαι ὑποσκιόεντι βαλῶν ἀνεμώδει χώρω·
 αὐὰ δ' ἐν ὄλπη θρούπτε, καὶ αὐτίκα γνῖα λιπαίνοις.
 Εἰ γε μὲν ἐκ τριόδοιο μεμιγμένα κνώδαλα χύτρω
 ζωὰ, νέον θορνύντα, καὶ ἐν θρόνα τοιάδε βάλλης,
 100 δῆεις οὐλομένησιν ἀλεξητήριον ἄταις·
 ἐν μὲν γὰρ μυελοῖο νεοσφαγέος ἐλάφοιο

ABHPpAld. — 88. om. Π. κηπαίην GKMRVv, κηπείην reliqui. δροσέουσαν BHP, δροσέεσσαν A. ἐπιχλωριῖδα K, ἐπιχλωρηῖδα Vv, ut conii. Salmas. sed cf. ad Alex. 138. — 89. ἢ καὶ BP. μολόχης Π, μαλάχης reliqui. in Al. 92 et 487 quum Π nos destituat, malim putare ὁ librarii esse errorem, cuius vetustissimum exemplum memorat Athenae. p. 58, d. et alibi quoque in Π α et ο commutata videmus. ἐγκύμονι κάρφει Π, ἐγκύμονα καρπὸν reliqui. vulgatum legisse iam videtur anonym. de virib. herbarum v. 103 seq., ubi ἐγκύμονα — καρπὸν legendum videtur. — 90. λιπάσειας Π. ἀναιμακτός Π, ἀναιμάτος BH, ἀνήμυκτός conii. Bentl. ἰθύοις Π, ἰάβοις K, ἰάνοις H. — 91. ψήχεο Π, ψήχετο p, sed τ eraso, ψύχεο BHM. στεινῶι Π. προβάλων Π. — 92. ἐν μὲν θ' ΠGKRv, ἐν μέθ' MVp, ἐκ μὲν θ' I, ἐσθλοῦ aperta interpolatione ABHPAld. ἀβροτόνοιο certe GLMRVvAld., ἀβρ | Π hic et Al. 46, cui in eiusmodi rebus nulla auctoritas. nec satis constat de reliquorum codicum scriptura et in Al. l. l. et in Ther. 66 et 574. ἀβρ. unico probat lexic. περὶ πνευμάτ. apud Valcken. ad Ammon. p. 207 et in Lucret. 4, 125 Lachmannus, in Plinio ubique dedit Silligius invito quidem antiquissimo codice palimps. in XIV, 105. Ceterum ἐν μὲν — ἐν δὲ patet a προβαλῶν pendere (cf. v. 101 seqq.), λειαίνειν τριπτῆρι (v. 95) autem otiose additum esse ad repetendam verbi ψήχεο notionem. κομίωντας v. — 93. καρδάμου Π, καρδάμω reliqui. cf. Alex. 558. ἀμμίγδην BHKp. ὀδελοῦ Π, ὀβελοῦ K. δ' ἔχοι Π, δέ οἱ reliqui. αἴσιον ὀλκή B, αἴσιον ὀλκήν APrAld. — 94. χεροπληθῇ (vel θῆ) MR, χειροπλήθῃ K, χεροπλήθει BHPAld., χεροπλείθει A. δαυχνουῦ Π, δαύκον reliqui, δαύχου, δαύχμου, γλύκον varr. lectt. in schol. corr. Bergk. cf. Meinek. ad poet. choliamb. p. 93. vid. Alex. 199. — 95. τροχοειδέα Π. — 96. τέρσον L. ὑποσκιόεντι certe AMRp, reliqui cum Π ὑπὸ σκιόεντι. ἀνεμώδει AH. χώρωι Π. — 97. ὄλπη Π. — 98. γε om. A. ἐς τρι| Rv. μεμιγμένα conii. Bentl. χύτρωι Π. θρούπτε BH. χύτρω R, χυτρί v, sed correctum χύτρω. — 99. ζωὰ Π. ἐν θρόνα Π, ἐν θρόνα KLP. cod. Steph., ἐνθρονα MRVv, ἐν θρόνω G, ἐνθρονα ABHPAld. βάλλης Π., βάλοις Kp, βάλλοις reliqui. — 100. om. M. δῆοις B, δείης V. οὐλομένησιν Π, |νοισιν p. ἀλεξητήριον Bp. — 101. ἐκ μὲν HP. νεοσφαγέως Ald. (GLR?)

δραχμάων τρίφατον δεκάδος καταβάλλεο βριθός,
 ἐν δὲ τρίτην μοῖραν ῥοδέου χοός, ἦν τε θυωροὶ
 πρώτην μεσσατίνην τε πολύτριπτον καλέονται·
 ἰσόμορον δ' ὠμοῖο χέειν ἀργήτος ἐλαίου, 105
 τετράμορον κηροῖο· τὰ δ' ἐν περιηγεί γάστρη
 θάλπε κατασπέρχων, ἔστ' ἂν περὶ σάρκες ἀκάνθης
 μελδόμεναι θρύπτωνται· ἔπειτα δὲ λάξεσ τυκτὴν
 εὐεργῆ λάκτιν, τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν
 συμφύροδην ὀφίεσσιν· ἐκάς δ' ἀπόερσον ἀκάνθας· 110
 καὶ γὰρ ταῖς κακοεργὸς ὁμῶς ἐνιτέτροφεν ἰός.
 γυῖα δὲ πάντα λίπαζε καὶ εἰς ὁδὸν, ἢ ἐπὶ κοῖτον,
 ἢ ὅταν ἀναλέου θέρεος μεθ' ἀλώια ἔργα
 ζωσάμενος θρίναξι βαθὺν διακρίνειαι ἄντλον.
 Εἰ δέ που ἐν δακέεσσιν ἀφαρμάκτῳ χροῖ κύρσης 115
 ἄκμηρος σίτων, ὅτε δὴ κακὸν ἄνδρας λάπτει,
 αἰψὰ κεν ἡμετέρησιν ἐρωήσειας ἐφετμαῖς.
 Τῶν ἦτοι θήλεια παλίγκοτος ἀντομένοισι
 δάχματι, πλειοτέρη δὲ καὶ ὀλκαίην ἐπὶ σειρήν·

emendaverat Scal. — 102. ἰβάλλεο Kp. βριθός v et K, sed in hoc corr. —
 103. τρίτη μοῖρα Π, ῥοδέου μοῖραν Π, ῥοδαίου Α. χοός Hald. ἦν τε Π
 GMV, τε om. ABKp et v (qui simul ἦ habet), γε reliqui. — 104. πρώτην
 Π. μεσσατίνην Π, μεσατίνην K. πολύτριπτοι conii. Reisk. ad Theocrit. T. II
 p. 217. καλέονται Π, καλέουσι reliqui. cf. fragm. 76. — 105. ἰσόμορόν δ'
 v. χείειν BH. — 106. κήροιο Π, κηροῦ KRv, om. p. τὰ γ' P. ἐμπερ| G.
 περιηγεί Π, |ηγέη Kv. γάστρη Πp. — 107. ἔστ' ἂν Π, εὐτ' ἂν GM. περὶ
 Π. — 108. θρύπτωνται MG, sed G corr. — 109. λακτιν Π, λάκτιν H.
 τὰ δε Π. δ' ὁμήρεια conii. Bernard. sed μυρία πάντα non dictum ut Arat.
 113 μυρία πάντα παρεῖχε Δίκη aut Callim. in Dem. 89 ἦσθιτε μυρία πάντα,
 sed μυρία pro adverbio est, μυρία ταράγματα significans. — 110. δ' ὀφί-
 εσσιν M. ἐκάς Π. — 111. γὰρ τις H. malim ἐντετρο. cf. ad v. 911. — 112.
 εἰκ' ὁδὸν Α. ἐπὶ κοῖτον Π, ἐπὶ ἔργα B, qui sequentem versum omittit. —
 113. ἢ Π. ὅτ' ἂν Π, ὅτ' ἂν p. vox ἀναλέοιο M. θέρεος Π. μεταλώια M,
 μετ' ἀλώια Av. — 114. θρίναξιν K. βαθὺν Ald. διακρίνεται p. — 115.
 δεποῦ Π. δακέεσσιν ABP. ἀφαρμάκτῳ Π, ἀφορ| AKPpAld. χροῖ om. Α.
 κύρση Π, κύρσεις v. — 116. ἀκμηρος Π. quid sibi velit poeta apparet
 ex Cels. 5, 27, 10: „illud ignorare non oportet, *omnis serpentis ictum et
 ieiuni et ieiunio magis nocere*“, quod Paul. Aegin. 5, 13 ad solam refert vi-
 peram marem, scholiasta ad aspides. Itaque hoc dicit poeta: „si un-
 guento non munitus in bestias venenatas incidetis ieiunus, quo tempore
 perniciem afferunt morsis hominibus, celeriter effugias nostris quae de
 bestiarum natura sequuntur praeceptis usus.“ ἀνδράσι ἄπτει Π. ἀνέρας
 AB. — 117. ἡμετέρησιν Π. ἐφετμῆς Π. — 118. ἦτοι Π. θήλεια Π. ἀντο-
 μένοισι Π. — 119. δάχματι Π, δήχματι M et G (sed in hoc superscriptum
 δάχματι), δάγματι reliqui codices, qui vv. 128, 152, 187, 274, 338, 654, 710,

- 120 τούνεκα καὶ θανάτοιο θωώτερος ἴξεται αἴσα.
 Ἄλλ' ἦτοι θέρεος βλαβερόν δάκος ἐξαλέασθαι
 Πληιάδων φάσις δεδοκημένον, αἶθ' ὑπὸ ταύρου
 ἀλκαίην ψαίρουσαι ὀλίζωνες φορέονται·
 ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβοσκῆς
- 125 φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ διψὰς λαύη·
 ἢ ὅτε λίπτησιν μεθ' ἐὸν νομόν, ἢ ἐπὶ κοῖτον
 ἐκ νομοῦ ὑπνώουσα κίη κεκορημένη ὕλης.
 Μὴ σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις, ὅτε δάγμα πεφυζῶς
 περκνὸς ἔχισ θυίησι τυπηῖ πολόεντος ἐχίδνης·
- 130 ἠνίκα θορνυμένου ἔχιος θαλεροῦ κυνόδοντι
 θουράς ἀμύξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὀμεύνου,

756 in δῆγμα consentiunt (nisi forte B 654, 701, 756 cum S. δάγμα habet, certe nihil ibi enotavit Mehlerus. idem de V valet v. 128). contra optimus codex Π quater habet δάχ., bis δῆχ., item bis δῆγ. (v. 756 excidit). praeterea G, qui hic fluctuat inter δῆχ. et δάχ., v. 701 δῆχ., v. 338 δάχ., et M, qui hic δῆχ. habet, v. 338 δάχ. prae se ferunt. addo quod δηζυὸν ΠM legunt in Alex. 119. hinc primum patet optimorum codicum auctoritati tantum tribuendum esse ut χ praeferatur, quod commendant etiam quae de νύχια ad Ther. 271, de βρυζυὸς ad Ther. 716, de μεσοβρυζυέος ad Al. 318, de πρυζυὸς ad Al. 365 notabimus. deinde ionica per α forma eiusmodi est, ut a librariis profecta esse nequeat. itaque quoniam demonstrari non potest variis huius vocabuli formis Nicandrum ad discernendas significationes usum esse, ubique δάχια. restitui, non δάγμα., quod praecoptavit S., sed ΠGM nusquam habent. ac vid. schol. ad h. l.: δάχια (sic certe G) πανταχοῦ φησι Νικάνδρος, καὶ οὐ διὰ τοῦ ἦ, ubi alii quidem libri δάγμα habent. πλειο... καὶ Π. δὲ om. ABHPAld. ceterum quod post ἀντομ. fuit comma transtuli pone δάχιασι, ut cum καλίγυτος iungatur. ad hoc quum subintelligendum sit „prae mari“, apparet fere pro comparativo positum esse. recte igitur πλειοτέρη sequitur. ὀλκαίη ABH. ἐπὶ κίριν Π, in quo κ ortum ex ἐπIC. — 120. τούνεκα, non τούν., Π. αἴσος Π, αἴσας A. — 121. κακὸν pro δάκος Π, θάκος B. — 122. φάσις Π. δεδοκημένος omnes, quod correxi. — 123. ἀλκαίην Π et var. lect. in schol., ὀλκ| p, ὀλκ| reliqui. ψαίρουσαι annotat G, ψαίρουσαν A. ὀλίζωνες omnes, praeter Π, in quo est ὀλίζοντες. ὀλίζωνες ἐμφορέονται correxerunt Herm. et Spitzn. ad Hom. Π. 2, 717, ὀλιζότεραι voluit Bentl. sed cf. Ther. 372. — 124 et 125 om. M. ἀβοσκῆς Π, ἀβοσκούς Πv. — 125. φωλείον Π, φωλέον p. γωλεὰ Π. λαύη Π, λαύη Ald. L (?), λαύη GHMRv, λάβη K, λαύοι BPVp, λάνοι A. — 126. ἢ ὅτε Π. dein δῆ addunt RAld. λίπτησιν Π, λίπτοις p, reliqui praeter M omittunt v ephela. ἐν νομόν ABHKRvAld. ἢ ἐπὶ κοῖτον Π. — 127. ὑπνώουσα ΠMR, ὑπνώουσα Vp, ὑπνώουσα Π, ὑπνώουσα reliqui. κίη pro κίη Π. — 128. μη Π. ἐν Π, ἐν BKp. τύχης Galen. δῆγμα omnes ut videtur codd., item Galen. et Tzetz. cf. ad v. 119. — 129. περκνός Π. θυίησι Π, θυίησι reliqui. τυπην Π. et accusativum omnes habent, cui iure opinor dativum substitui. — 130. ἠνίκαθ' σφ| Π. θαλεροῦ omnes, θαλεροῦ coni. Bentl. facilius fuit quam ipse feci correctio, praesertim quum θαλ. et θαλ. etiam Alex. 515 confusa sint. — 131. θουράς Π. ἀμύξη| Π, ὀδάξ ἔμ| reliqui. illud et grammatici habent

- οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθον ἀντίκα τυτθοὶ
 γεινόμενοι ἐχιῆες, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιὴν
 γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο·
 οἷη γὰρ βαρύνθει ὑπὸ κύματος, οἱ δὲ καθ' ὕλην 135
 ὠτοτόκοι ὄφιος λεπυρὴν θάλπουσι γενέθλην·
 μήδ' ὅτε ῥικνῆεν φολίδων περὶ γῆρας ἀμέρσας
 ἄψ ἀναφοιτήση νεαρῇ κεχαρημένος ἦβη·
 ἢ ὁπότε σκαρθμοὺς ἐλάφων ὄχεῃσιν ἀλύξας
 ἀνδρὸς ἐνισκίμψη χολόων γνιοφθόρον ἰόν· 140
 ἔξοχα γὰρ δολιχοῖσι κινωπησταῖς κοτέουσι
 νεβροτόκοι καὶ ζόρκες· ἀνιχνεύουσι δὲ πάντη
 τροχμαλά θ' αἱμασιᾶς τε καὶ ἰλνούς ἐρέθοντες,
 σμερδαλέη μυνκτῆρος ἐπισπέρχοντες ἀντμῆ.
 Naὶ μὴν καὶ μφόεσσα φέρει δυσκαίπαλος Ὀθρουσ 145
 φοινὰ δάκη, κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοὶ,
 καὶ λέπας ὕληεν· τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ.
 Χροίην δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει,
 αἶεν ἐειδόμενος χώρω, ἵνα χηραμὰ τεύξῃ.
 Τῶν οἱ μὲν λιθάδας τε καὶ ἔρμακας ἐνναίοντες 150
 πανρότεροι, τρηχεῖς δὲ καὶ ἔκφυροι· οὐ κεν ἐκεῖνων
 ἀνδράσι δάχμα πέλει μεταμῶνιον, ἀλλὰ κάκηθες·

(cf. p. 138) et memorat schol. καρην Π. — 132. μετικ] p. τυτθοὶ Kp, τυτ-
 θὸν Rv. — 133. ἐχιῆες Kv. ἐπεὶ in fine versus collocat v. δια Π. — 134.
 ἀναβρώσαντες Galen. — 135. κύματος οἱ δὲ Π, κύματι τοῖ δὲ reliqui. —
 136 om. ABPv. — 137. ὅτε Π. ρικνῆεν Π, ῥικνῆεν BK, ῥικνῆεν M.
 περὶ Π, ἀπὸ reliqui. — 138. ἀναφοιτήση BMPR. νεαρῇ Π, νεαρὴ K,
 νεαρῆ v. γε κεχαρημένος APald., κεχαρημένος p. ἦβη Π, ἦβα ABPald. —
 139. ἢ Π. σκαρθμοὺς Π. ὄχεῃσιν Π, χιῆσιν conii. Benti. — 140. ἀνιό-
 conii. Benti., ἀνδρῶσ' S., sed genetivus a χολόων pendet. ἐνισκίμψη Π,
 [σικίμψη G, ἐνισκίμψη R et e corr. M, ἐνισκίμψη reliqui. γνιοφθόρον Π,
 θνιοφθόρον reliqui. — 141. δολιχοῖσι Π. κινωπησταῖς ΠG, [πισταῖς re-
 liqui. cf. Lobeck. Paralip. p. 449. κοτέουσιν Π. — 142. [τόκος B. ζόρκες
 Π. ἀνιχνεύουσι V. πάντη ΠMV, πάντα reliqui. — 143. τροχμαλά Π. αἱμα-
 σιᾶς Π. ἰλνούς Π, ut Etym. M. cf. p. 138, εἰλνούς v, εἰλνούς reliqui.
 ἐρέθοντες Π, ἐρέοντας v, ἐρέοντες reliqui. — 144. ἀντμῆ Π. — 145. ὄφ-
 θρουσ V. post φέρει A καὶ addit. — 146. φοινὰ δάκη Π. φάραγξ Π, φά-
 ραξ Vp, φάλαγξ v. — 147. ὕληεν Π. δίψιος p. ἐμβροτέει Π, ἐμβατέει
 reliqui, nisi quod ὀμφ] habet p. cf. var. lect. ad v. 804 coll. tamen v. 394. —
 148. χροίη ABald., χροίη p. ἀλλόφατόν τε v. — 149. χώρω Π. χηραμὰ
 BKald. τεύξῃ Π, τεύχει BMK, sed in hoc η correctum, τεύχη reliqui. —
 150. λιθάδας Π, λίθανας reliqui. — 151. τρηχεῖς ABKPv (?) pνAld. δὲ
 καὶ Π, ut voluit Benti., τε καὶ reliqui. ἔκφυροι Π, ἐμπειροι B, ἐμειροι
 v, ἐμπυροι reliqui et Pseudoaristot. mirab. auscult. 178. οὐκ ἐτι κείνων R. — 152. δάχμα Π, δῆγμα reliqui praeter BP, qui πῆμα

- ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης·
 ἄλλω δ' ἐγκλοάουσα λοιπὸς περιμήκεα κύκλον
 155 ποικίλον αλόλλει· πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες
 σπείρη λεπραίνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι.
 Φράζεο δ' ἀυαλέαις μὲν ἐπιφρικτὴν φολίδεσσι
 ἀσπίδα φοινήεσσαν, ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων.
 [τῇ μὲν γὰρ τε κέλευθος ὁμῶς κατ' ἐναντίον ἔρπει]
 160 [ἀτραπὸν ὀλκαίην δολιχῶ μηρύγματι γαστρούς.]
 Ἡ καὶ σμερδαλέον μὲν ἔχει δέμας, ἐν δὲ κελεύθῳ
 νωχελὲς ἐξ ὀλκοῖο φέρει βάρος, ὑπναλέω δὲ
 αἶεν ἐπιλλίξουσα φαίνεται ἐνδυκὲς ὄσσω·
 ἀλλ' ὅταν ἢ δοῦπον νέον οὔασιν ἢέτιν' αὐγὴν
 165 ἀθρήση, νωθρὴ μὲν ἀπὸ ρέθεος βάλεν ὕπνον,
 ὀλκῶ δὲ τροχόεσσαν ἄλων εἰλίξατο γαίη,
 λευγαλέον δ' ἀνὰ μέσσα κάρη πεφρικὸς αἰερί.
 Τῆς ἦτοι μῆκος μὲν, ὃ κύντατον ἔτρεφεν αἶα,
 ὀργυιῇ μετρητόν· ἀτὰρ περιφαίνεται εὔρος,
 170 ὄσσω τ' αἰγανέης δορατοξόος ἦνυσε τέκτων
 εἰς ἐνοπὴν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λεόντων.

habent. πέλοι Π, ut voluit Scalig. et Benth., πέλει reliqui. κακειθές Π, κακειθές V. — 153. δ' ἐν Π, δ' αὖ reliqui. — 154. ἄλλοι Π. ἐγκλοάουσα ABKPPv, ἐν χλοάουσα G, ἐγκλοάουσα V. λοιπὸς Π, λεπὶς reliqui, λοιπὸς var. lect. in schol., φολὶς Pseudoaristot. *f. l. περὶ μήκεα p. — 155. αλόλλει Π. πολλέες K. — 156. σπείρη Π. λεπραίνονται Π, λεπτή| B, λεπτό| APVp Ald., λεπρύνονται reliqui, e v. 262, ut videtur. λεπραίνω neque in forma neque in significatione quicquam habet quod offendat. ἀλινδόμενοι Π, λειδόμενοι conii. Benth. ψαμάθοισιν Π. — 157. ἀυαλέαις conii. Benth. ἐπιφρικτην Π, ἐπιφρικτὴν BGVv, ἐπὶ φρικτὴν reliqui. — 158. ἀμυδρότατον conii. Benth. — 159 et 160 om. Π, v. 160 om. M. interpolatorem manifestum facit vel imitatio versus 265. et utrumque versum spurium iudicavit S., posteriorem certe Benth., qui tamen ἀτραπὸν ἰσθίαν e v. 265 scribendum putavit. γὰρ κέλευθος A. κατεναντίον p. — 161 in Π postea additus eadem manu. ἔχει μὲν AB. — 162. νωχελὲς Π. super μ scripto λ. ὀλκοῖο Π. ὑπναλέω Π, ὑπναλέοις reliqui. — 163. ἐπιλλίξ| Π. ὄσσω Π, ὄσσοις reliqui. — 164. ὅταν ἢ Π. ἢ ἔτιν Π. αὐγὴν Π, ut conii. Benth., αὐδὴν reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 337. — 165. ἀθρήση Π. νωθρὴ Π, βουθρὸν A, νωθρὸν reliqui. μὲν om. ABKP(?)pv. ἀπὸ ρέθεος Π, ἀπορ- ρέθεος GAld., ἀποθεν ῥ| BP, ἀποθεν ῥ| A, ἀπαλ ῥ| V. — 166. ὀλκῶ Π. τροχόεσσαν ABPpAld. ἄλων Π, ἄλων' p et fortasse alii quoque, αἴων P, αἴλων' A. εἰλίξατο G, ἐλ| K. γαίη Π. — 167. λευγαλέον Π, σμερδαλέον reliqui. ἀναμεστὰ Π. πεφρικὸς Π, πεφρικῶς A, πεφρικῶς B. — 168. ἦτοι Π. |φεν αἶα Π, |φεν γαῖα ABP, quod erit fortasse qui praefendum censeat coll. Al. 207 et Koechly ad Quint. 8, 1 et Lobeck. Elem. I p. 92. at vid. Al. 271. — 169. ὀργυιῇ Π. περιφαίνεται Π, |βάλλεται reliqui. — 170. αἰγανέην AMPald., αἰγανέη p. δορατοξόος p. — 171. ἐνοπὴν κά-

- Χροίῃ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροῖς ἐπιδέδρομε νώτοις
ἢ περὶ μηλινόεσσα καὶ αἰόλος, ἄλλοτε τεφρῇ,
πολλάκι δ' αἰθαλόεσσα, μελαινομένην ὑπὸ βῶλω
Αἰθιοπῶν οἴην τε πολύστονος εἰς ἄλλα Νεῖλος 175
πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν, προὔτυψε δὲ πόντῳ.
Διοιοὶ δὲ σκυνίοισιν ὑπερφαινουσι μέτωπον
οἷα τύλοι, τὸ δ' ἐνερθεν ὑπαιφροινίσσεται ὄθμα
πολλὸν ὑπὸ σπείρης, ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπραται ἀνχὴν
ἄκριτα ποιφύσσοντος, ὅτ' ἀντομένοισιν ὄδουρὸς 180
αἶδα προσμάξεται ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα.
Τῆς ἦτοι πίσυρες κοῖλοι ὑπένερθεν ὀδόντες
ἀγκύλοι ἐν γναθμοῖς δολιχῆρες ἐρρίζωνται
ἰοδόκοι, μύχατος δὲ χιτῶν ὑμένεσσι καλύπτει·
ἐνθεν ἀμείλικτον γυίοις ἐνερεύγεται ἰόν. 185
Ἐχθρῶν που τέρα κεῖνα καρῆασιν ἐμπελάσειε·
σαρκὶ γὰρ οὔτ' ἐπὶ δάχμα φαίνεται, οὔτε δυσαλθὲς
οἶδος ἐπιφλέγεται, καμάτου δ' ἄτερ ὄλλυται ἀνήρ·
ὑπνηλὸν δ' ἐπὶ νῶκαρ ἄγει βιότοιο τελευτήν. —
Ἰχνεύμων δ' ἄρα μῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὀρμὴν 190
ἡμὲν ὅτ' ἐς μόθον εἰσιν, ἀλεύεται, ἢ δ' ὅτε λυγρὰ

πρῶν MR. tauri intelliguntur feri, ut Callim. in Dian. 157, in quo item iniuria offenderunt Reisk. et Boissonad. βαρ. τε λεπάρων coni. Bentr. coll. v. 349. totum versum nonnullos spurium indicasse narrat schol. — 172. χροίῃ Π, χροίῃ ρ. ψαφαροῖς omnes nisi quod ψαφαρὸς habet B, [φαρῇ tacite edidit S. — 173. ἢ περὶ Π, ἄλλοτε reliqui. mox μηλιν|ΠG, ut voluerat Salmas., μειλ] reliqui. — 174. μελαινομένη Π, qui saepe, et ρ, qui plerumque ι subscr. om., item GP, [μένη reliqui. recte, puto, [μένην correxi. βῶλω Π. — 175. |στονος ΠΑΒGKL(?)PRpAld. et schol., |στομος MVv et var. lect. in schol. — 176—185 om. G. μετέχευεν P. ἄσιν Π, ἄσιν ρ. προὔτυψε Π. πόντωι Π, πόντον. ut videtur, K. — 177. δὲ Π, δ' ἐν reliqui. μέτωπον Π. |ώπῳ AKp, sed ultimus ου superscripto, ῶπον reliqui. ὑπερφαινέσθαι alibi quoque accusativum asciscit. cf. Thes. Paris. — 178. ὄθμα KMRvAld. — 179. ὑποσπείρης ρ. ψαφαρὸς Π. |πίμπραται MV(?), |πλαται Π et reliqui, nisi quod B ἀμπ| habet. illud e schol. commendavit Bentr. cf. Alex. 341. — 180. ὄδουρὸς Π et var. lect. in schol., ὀδοῦταις B, ὀδίταις reliqui. illud ita recipiendum putavi ut aspidi accommodarem. — 181. αἶδα Π. προσμάξεται Kp, προσμάξεται B. ἐπὶ ζαμενὲς Π, ἐπὶ ζαμενὲς P, ἐπιζαμενὲς saltem KMRvAld. — 182. κοῖλοι Π. ὀδόντος Π. — 183. γναθμοῖσι Kv. ἐρρίζονται V. — 184. ὑμένεσσι Π, ὑμένεσσι M, ὑμένιοις v. — 185. ἐνερεύγεται V. — 186. ἐχθρῶν Π. ἐμπελάσειαν MR, |σειαν V. — 187. οὔτ' ἐπὶ Π, οὔτε τι reliqui. δάχμα Π, δῆγμα reliqui. φαίνεται M. δυσαλγὲς coni. Bentr. — 189. βιότοιο v. — 191. ἢ

- θαλπούσης ὄφιος κηριτρόφου ὦσα γαίη
 πάντα διεσκήνιψε, καὶ ἐξ ὑμένων ἐτίναξε
 δαρδάπτων, ὀλοοῖς δὲ συνερραθάγησεν ὀδοῦσι.
 195 Μορφὴ δ' ἰχνευτᾶο κινωπέτου οἶον ἀμυδρῆς
 ἱκτιδος, ἣ τ' ὄρνισι κατοικιδίησιν ὄλεθρον
 μαίεται, ἐξ ὕπνοιο συναρπάζουσα πετεύρων,
 ἔνθα λέχος τεύχονται ἐπίκριοι ἢ καὶ ἀφανρὰ
 τέκνα τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῆσι θέρουσαι.
 200 Ἄλλ' ὅταν Αἰγύπτιο παρὰ θροούεντας ἰάμνους
 ἀσπίσι μῶλον ἔχωσιν ἀθέσφατον εἰλικοέσσαις,
 αὐτίχ' ὃ μὲν ποταμόνδε καθήλατο, τύψε δὲ κώλοισ
 τάρταρον ἰλυόεσσαν, ἄφαρ δ' ἐφορύξατο γυῖα
 πηλῶ, ἀλινδηθεῖς ὀλίγον δέμας, εἰσόκε λάχνην
 205 σείριος ἀξήνη, τεύξη δ' ἄγναπτον ὀδόντι.
 Τῆμος δ' ἠὲ κάρην λιχηήρεος ἐρπηστᾶο
 σμερδαλέης ἔβρουξεν ἐπάλμενος, ἠὲ καὶ οὐρῆς

μὲν V. — 192. κηριτρ| ΠGLM, κηροτρ| reliqui. ὦι ἔα Π. ceterum hic et v. 452 et Al. 555 omnes ut videtur libri ὦσα habent, non ὦσα, aliter atque in Arat. 956 et Athenae. I p. 57 f. cf. Lobeck. Elem. I p. 417. — 193. |σκαίνιψε Π. sed ἐσκήνιψε et διασκηνίψαι memorat Hesych. ἐξυμένων Π. — 194 — 259 om. M. ὀλοοῖς καὶ συν| v. |αγάθησεν R, |αθάγισεν BKPr, |αγάθισεν v, sed corrigendo γ et θ mutare locum iubens. — 195. μορφὴν δ' ἰχνευτῆο κινωπέτου οἶον ἀμύδρης Π. — 196. ἦ τῶρνις P. |δίοισιν BPV (sed is sine v ophel.). — 197. συναρπάζουσα Π, καθαρ| reliqui. πεταύρων BKPVrAld., πετάβρων R. — 198. τεύχονται BKPVr, ἐπίκριοι Π, ἐπ' ἰκρίω KVv et p, sed is ω corr. in ou, ἐπ' ἰκρίον vel ἐπ' ἰκρίον reliqui. — 199. τιθαὶ βώσσ| P. ἐπι πλευρῆσι Π. — 200. ὅτ ἂν Π. αἰγυπτίοιο Kp. περὶ pv, παραθροούεντας Π, θροοούεντας v. — 201 om. V. ἔχωσιν Π, ἄγησιν reliqui. saepe ita ab altero numero ad alterum Nicander aberrat. cf. Ther. 328 (θρίξ) coll. 331 (ράιονται), 336 coll. 340, 407 coll. 410, 755 seq., 770 sq., 776, Al. 124 sq., 158 sq., 474 coll. 476, 507 coll. 510 (ἐφήμεναι-πημαίνουσα). eodem pertinent Al. 446 μελίσσης, αἶτε, Ther. 802 μάστακι, τοῖ, Ther. 276 ἐπιόσσεται, οἶσι etc. ἠλικοέσσαις B. — 202. ποταμόν δε Π. in καθήλατο v λ duplicavit corrigendo. κωλοῖς Π. — 203. βόρβορον coni. Bentr. εἰλυόεσσαν Π, quod recepissem, si qua ex Th. 508 et Al. 97 accessisset auctoritas, qui versus in Π desiderantur. δεφορύξατ' ὃ γυῖα Π, δὲ φορύξατο*G. γαῖα BRp, γαῖαν v. — 204—230 om. Π. ἀλιν| Vv. — 205. ἄγναπτον Kv, quod probavit Bentr., ἀνάγναπτον G, ἄγναπτον reliqui praeter P, qui habet ἄγναπτον. hoc praefendum fuit. cf. Dindorf. thes. Paris. IV p. 1673 et ad Ther. 423. ὀδόντα PAld., ὀδόντας B. — 206. κάρην BGKPVr, κάρη reliqui. cf. v. 131 et 240, Spitzn. ad Iliad. π, 392 et Naek. de Callim. Hecal. p. 113. λιχηήρεος V. ἐρπύσταο v, sed literae v superimposito η, ἐρπήσταο KVr. — 207. σμερδαλέως coni. Bentr. sed in genere certe adiectivi nulla offensio est. cf. Lobeck. Paral. p. 270. ἔβρουξεν GKRVv, ut voluerat Bentr., ἔβροξεν p, sed

ἀρπάξας βρονόεντος ἔσω ποταμοῖο κύλισεν.

Εὐ δ' ἂν ἐχιδνήεσσαν ἰδοῖς πολυδευκέα μορφήν,
ἄλλοτε μὲν δολιχὴν, ὅτε πανράδα· τοῖον ἀέξει 210

Εὐρώπῃ τ' Ἀσίῃ τε· τὰ δ' οὐκ ἐπιείκελα δῆεις.
Ἦτοι ἂν' Εὐρώπην μὲν ὀλίζονα, καὶ θ' ὑπὲρ ἄκρους
θῶπωναυς κεραοί τε καὶ ἀργίλιπες τελέθουσιν,
αἱ μὲν ὑπὸ Σκείρωνος ὄρη Παμβωνιά τ' αἴπη,
Ῥυπαῖον, Κόρακός τε πάγον, πολιόν τ' Ἀσέληνον· 215

Ἀσίς δ' ὄργυιόεντα καὶ ἐς πλέον ἐρπετὰ βόσκει,
οἷα περὶ τρηχὺν Βουκάρτερον, ἧ καὶ ἐρυμνὸς
Αἰσαγέης προῶν καὶ Κέρκαφος ἐντὸς ἔεργει.
Τῶν ἦτοι βρεχμοὶ μὲν ἐπὶ πλάτος, ἧδ' ὑπὲρ ἄκρον
ὄλκαϊον σπείρης κολοβὴν ἐπελίσσεται οὐρὴν, 220

correctum ἔβρωξεν, ut reliqui habent. — 208. κύλισεν Bp soli, reliqui κύλισσεν. cf. Iacobs. ad Anth. Palat. T. III p. 139. recte illud nunc restitutum est Pindar. fr. Isthmic. 2, Theocrit. 23, 52, Callim. in Del. 33, Agath. in Anth. Pal. 6, 72. — 209—230 om. Π. πολυδευκέα libri omnes, nisi quod in K correctum πολυδευκέα, quod memorat etiam schol. hoc recipere non dubitavi. cf. p. 208. — 210. ὅτε p. τοῖα" ἀέξ| v, τοῖ" ἀέξ| K, τοῖον ἀέξ| reliqui. ex illo suspicetur aliquis scribendum τοῖ" ἀναέξει vel τοῖαδ' ἀέξαι. sed neutrum τοῖον quum non magis offensui sit quam quae sequuntur τὰ et ὀλίζονα (add. φαλλαινῆ, τὴν — τῶ v. 760, 764) poetamque modo vidimus ab altero numero ad alterum transire solere, nihil mutandum duxi. τοῖον ubi scripsit, de δάκος vel ἔρπετον cogitavit. ἀέξῃ veterum quarundam editionum errorem esse puto ac ne in R quidem inveniri, e quo ad suum istud ἀέξῃ nihil notavit Bandin. — 212. ἄκρους GKv cod. Bentl., ἄκρα p, ἄκραι BP, ἄκραο Mosq. de reliquis non satis constat. — 213. ἀργίλιπες v. — 214. οἷα omnes. sed quum de echidna sola hic agat poeta, marem autem v. 223 demum memoret, masculinum patet ferri non posse. σκείρωνος BP. παμβωνία GKrv et V, sed is e corr., item schol. codicis Steph., παμμώνια reliqui. τ' αἴπη B. — 215. κόρατός v. τε σέληνον p. — 216. ὄργυιόεντα GKv, ἀργυρό| R, ὄργυό| reliqui. hoc probat Meinek. ad Steph. Byz. p. 485, quem sequar ubi etiam in Hom. II. 6, 130 et alibi ὄος pro υἷος scribentem videro, ut suavit Nauck. de Aristoph. Byz. p. 53 not. — 217. οἷα περὶ ἧ conii. Bentl., qui voluit sine dubio etiam τρηχὺς Βουκάρτερος. sed οἷα (ἔρπετα), quod nunc subiectum est, mox est pro obiecto, quod saepe fieri nemo nescit. βουκάρτερον v. ἧ om. B. — 218. αἰσαγέης GRVv, αἰσαγαίης Kp, αἰγαγέης reliqui. κέρκαφος v. — 219. haec quoque iure de solis echidnis interpretatum esse scholiastam apparet non solum e v. 223, sed etiam ex Aetii descriptione IV, 1, 21 init. add. Galen. T. XIV p. 265. — 220. ἧ δ' — σπείρη conii. Bentl., sed σπείρα Nicander dicit (cf. fr. 74, 21) non σπείρη, et subiectum hic quoque est τὰ ἔρπετα ταῦτα i. e. ἐχιδναί. ὄλκαϊον σπείρης significat ὄλκον ἐχιδνης (i. e. corpus. cf. 226, 266, 316, Al. 523) vel ὄλκαϊν σείρην, ut dixerat v. 119, ex quo loco (coll. v. 385) ne quis σείρης hic reponendum putet, conferat v. 156. ἐπελίσσεται omnes praeter v, in quo est ἐπελύσεται. etsi ἑλ. codd. habent 822, 928, 933, illud tamen satis firmat

- ἀργαλείαις φρίσσουσιν ἐπηετανὸν φολίδεσσι·
 νωθεῖ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὄλκῳ.
 Πᾶς δέ τοι ὄξυκάρηνος ἰδεῖν ἔχισ, ἄλλοτε μῆκος
 μᾶσσων, ἄλλοτε παῦρος· ἀκιδνότερος δὲ κατ' εὖρος
 225 νηδύος, ἣ δὲ μύουρος ὑφ' ἀλκαίῃ τετάνυσται,
 ἴσως μὲν πεδανὴ δολιχοῦ ὑπὸ πείρασιν ὄλκοῦ,
 ἴσως δ' ἐκ φολίδων τετρομένη· αὐτὰρ ἐνωπῆς
 γλήνεα φοινίσσει τεθοωμένος, ὄξυ δὲ δικροῆ
 γλώσση λιχμάζων νέατον σκολύπτεται οὐρήν.
 230 Κωκυτὸν δ' ἐχιαῖον ἐπικλείουσιν ὀδίται.
 Τοῦ μὲν ὑπὲρ κυνόδοντε δύω χροῖ τεκμαίρονται
 ἰὼν ἐρευγόμενοι· πλέονες δέ τοι ἀλὲν ἐχίδνης.
 Οὐλῶ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ἀμφὶ δὲ σαρκὶ
 ῥεῖά κεν εὐρυνθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινοῦς.

Homericum ἐπέσπον et aliorum usus. cf. Dind. in Thes. Par. III p. 2547. — 221. ἀργαλείαις vel ἀργαλείαις coni. Benth., ἀργαλείαις Bernard. — 222. ὄλκῳ V (qui semper sic cum spir. lon.). — 223. μῆκει V. — 225. νηδιός v. ἠδὲ Ald., ἣ μείουρος coni. Dindorf. Thes. Par. V p. 1275. cf. ad v. 287. ὑφ' G, ἐφ' (vel ἐφολκ. vel ὀφολκ. ut P) reliqui. ὄλκαίη omnes, nisi quod ὄλκῆ v, ἐφολκαία p. sed praestantissimo codici Π, qui ἀλκαίην dedit v. 123, tantumtribuendum censeo, ut hic quoque, ubi nos destituit, illud reponatur. — 226. πεδανὴν K. ὄλκοῦ p. — 227. φολογίδων p. τετρομένη V (cf. var. lect. ad v. 287), τετρομένη GKvp et cod. Steph., τετρομένη reliqui. attritas significat squamas, quas Aetius l. l. certe asperas dicit. praepositionis ἐξ similem usum habemus v. 14. add. Anton. Liberal. historiam 24 ex Nicandro petitam, ubi legitur: ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος. ἐνωπῆς vel ἐνωπῆ coni. Bernard. — 228. γλήνεα Rv. τεθολωμένος coni. Benth. — 229. νεάτην coni. Benth. verum tametsi aliorum adiectivorum et participiorum masculina forma pro femina non uti solet poeta nisi metro coactus (cf. Th. 129, 810, Al. 492, 473, 604, — Th. 329, 647, Al. 372), tamen adiectivis in os paulo plus concedendum videatur propter aliorum poetarum usum et ipsius Nicandri locum Ther. 944 χαμηλὴν ἱππειὸν λειχῆνα. σκολύπτεται V, σκολύπτεται reliqui, nisi forte σκολύπτεται habent LR, ut edidit Gorraeus. σκολύπτεται et σκολύπτεται var. lect. in schol., σκολιάνεται coni. Lobeck. Rhem. p. 44 et Dind. Thes. Paris. VII p. 477. vulgatum scholiasta quum explicet σκολίως κινεῖται ἢ τραχύνεται, ἀπτεται, diversis illis interpretamentis satis docet parum sibi de significatione constitisse. quid autem, si a σκόλω vocem dixerō derivatam primamque syllabam productam esse velificante eiusdem significationis vocabulo σκόλος, quo Homerum usum esse constat? quo concessō vocem putabimus significare pali instar aliquid arrigere. ita philologis certe satisfactum erit, iam videant historiae naturalis periti homines. — 230. spurium hunc versum quosdam putasse memorat schol. at cf. p. 130. ἐχιαῖον omnes, quod correximus l. l. |κλῖουσιν BKV. — 231 τὸν μὲν coni. Benth. ὑπερ Πp, ὑπερ Ald. ὑπερ pro ὑπερθε positum est. δύω BGVpν, δύο Π et reliqui. τεκμαίρονται K, τεκμαίρονται R. — 232. δ' ἔτι Π. δε δέ τοι cf. Al. 192. — 233. οὐλῶι et στομίῳ Π. οὐλῶ δὲ R. ἐμφαίνεται Rv. ἀμφὶ Π. — 234. ῥεῖα κεν Π, ῥεῖα μὲν BP. |φρά-

Τῆς καὶ ἀπὸ πληγῆς φέρεται λίπει εἴκελος ἰχώρ, 235
 ἄλλοτε δ' αἱματόεις, τοτὲ δ' ἄχρους· ἢ δ' ἐπὶ οἱ σὰρξ
 πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδρομεν οἶδει,
 ἄλλοτε φοινίσσουσα, τὸτ' εἶδεται ἄντα πελιδνῆ·
 ἄλλοτε δ' ὕδατόεν κνέει βάρος· αἱ δὲ χαμηλαὶ
 πομφόλυγες ὡς εἴ τε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ 240
 οἷα πυρικμηῆτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν.
 Σηπεδόνες δὲ οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι, αἱ μὲν ἄτεροθεν,
 αἱ δὲ κατὰ πληγὴν λοιδέα λοιγὸν ἔασι.
 Πᾶν δ' ἐπὶ οἱ δριμεῖα δέμας καταβόσκειται ἄτη
 ὀξέα πυρπολέουσα· κατ' ἀσφάραγον δέ τε λυγμοὶ 245
 κλονά τε ξυνιόντες ἐπασσύτεροι κλονέουσιν.
 Ἄμφι καὶ εἰλίγγοις δέμας ἄχθεται· αἴψα δὲ γυίοις
 ἀδρανίη βαρύνθουσα καὶ ἰξυί μέρμερος ἴζει·
 ἐν δὲ κάρη σκοτόεν βάρος ἴσταται· αὐτὰρ ὁ κάμνων
 ἄλλοτε μὲν δίψη φάρυγα ξηραίνεται αὖη 250

satio codd. pars, sed certe ΠΒΚRrv verum habent. — 235. ἀπὸ καὶ Π.
 φαίνεται KRv. εἴκελος ΠΚ, ἰκέλος reliqui. cf. v. 523. — 236. τότε Πρ,
 τοτὲ KVvAld., ποτὲ reliqui. ἄχρους BPVvAld., ἄχρο K ultimae syllabae
 superscripto ο. ἢ δ' Π, ἢδ' GPr, οἱ δ' nihil videtur nisi edd. quarundam
 error esse. ἐπίοι R, ἐπὶ ἢ P. — 237. χλοάζουσα K. βαρεῖαν ἀν| V. |δέ-
 δραμεν edd. nonnullarum vitium. — 238. φοινίσσουσα p, |νίσσουσα B. — 239.
 χαμηλαὶ Π, quod novit etiam schol., θαμιναι rel. omnes, θαμιαὶ corr.
 S. — 240. ὡς Π, ut voluit Spitz. exc. 26 ad Il. p. XXXVII, τ' ὡς R,
 τὼς reliqui. εἴ τε ΠGKRrv, εἴπε p, ἐν γε reliqui. περὶ Π, πρὸς reliqui.
 φλύκταιναι v. — 241. ὕποιθεν Π habere videtur, ὕπερθε Rv. — 242. δέ
 οἱ Π. ἐνεροθεν S. et Lehrs. errore. — 243. ἰώδεα hic et 886 coni. Bentl.
 verum quum accrescente corpore vocabulorum mensuram saepe mutari
 constet (cf. Lobeck. ad Aiac. p. 184 not. et proleg. path. p. 468 not.),
 non est profecto incredibile ab ἰὸς poetam derivasse ἰσοιδέα, praesertim
 quum e contrario ab ἴον duxerit ἰάσι fr. 74, 2. ac similiter dixit ὀργυϊό-
 εντα Th. 216, ὕσγυόνεντας 870 (coll. ἰσγύω Th. v. 511), σίδόνεντος Al.
 276, λεπτοθροῖο Th. 875 (coll. θροῖα Al. 497 et alibi), ἰσῆρες Th. 788
 (cf. tamen ἰσῆρα Th. 643 et fragm. 70. v. 14 ἴσον ἴσω), μινώδεα Al. 197
 (cf. Th. 787. sed vide etiam Al. 396). eodem autem pertinet etiam μυσ-
 δόχοις Th. 795 et μύουρος Th. 287 (etsi μύουκτόνον Al. 305 et μύουρος
 Th. 225 dixit), item παραφύαδες fragm. 80, παραφύεται Th. 233 etc., χλίάον
 Al. 110 et fr. 68, 8, σίνεα Al. 231 (cf. σίνη Th. 1 et 653), ὀαγγέσσι Al.
 184, πρόνεσσι Th. 52, ὕετοῖο Th. 273. At hoc quidem loco nihil obstaro
 videtur quominus ἰσοιδέα interpretemur caeruleam. In extremo versu ἴον
 pro λοιγὸν habent KR. ἔασι Π, ἰεῖσαι reliqui. illud mutatum ab eis suspi-
 cor qui non intellexerunt λοιγὸν non substantivum esse, sed adiectivum
 ut Th. 6. — 245. ὀξέως KRv. κατὰ σφ| Gr, κατασφ| v. λυγμόν R, λιγμοὶ
 BPald. — 246. κλονα τὲ Π. — 247. εἰλίγγοις ΠBGKvP, εἰλί P, ἰλί re-
 liqui. cf. Alex. 597. αἶμα δὲ P. γούνος Π habere videtur, γεν. R. — 248.
 ἀδρανίη βαρύνθουσι coni. Bentl. ἀδρανίει BP. ἰξυίει BP. — 250. δίψη Π,

- πολλάκι δ' ἐξ ὀνύχων ἰσχει κρύος, ἀμφὶ δὲ γυίοις
 χειμερὶν ζαλόωσα πέριξ βέβριθε χάλαζα.
 Πολλάκι δὲ χολόεντας ἀπήρυνγε νηδύος ὄγκους
 ὠχραίνων δέμας ἀμφίς· ὁ δὲ νοτέων περὶ γυίοις
 255 ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἰδρώς.
 Χροίην δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἰσχει,
 ἄλλοτε δ' ἠερόεσσα, τότε ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ.
 Εὖ δ' ἂν καὶ δολόεντα μάθοις ἐπιόντα κεράστην
 ἠύτ' ἔχιν· τῷ γάρ τε δομὴν ἰνδάλλεται ἴσην.
 260 Ἴητοι ὁ μὲν κόλος εἶσιν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθώς,
 ἄλλοτε μὲν πισύρεσσιν, ὅτ' ἐν δοιοῖσι κεράστης,
 χροίη δ' ἐν ψαφαρῇ λεπρύνεται, ἐν δ' ἀμάθοισιν
 ἢ καὶ ἀματροχιῆσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει.
 Τῶν ἦτοι σπείρησιν ὁ μὲν θοὸς ἀντία θύνει
 265 ἀτραπὸν ἰθείαν δολιχῷ μηρούγματι γαστροῦς·
 αὐτὰρ ὄγε σκαιὸς μεσάτω ἐπαλίνδεται ὄλκῳ,
 οἶμον ὁδοιπλανέων σκολιὴν τετροχότι νώτω,
 τραμπιδος ὄλκαίης ἀκάτω ἴσος, ἢ τε δι' ἄλμης
 πλευρὸν ὅλον βάπτουσα κακοσταθέοντος ἀήτεω
 270 εἰς ἄνεμον βεβίηται ἀπόκρουστος λιβὸς οὔρω.
 Τοῦ μὲν, ὅτ' ἐμβρούξησιν, ἀεικέλιον περὶ νύχμα,

om. BP, δίχει V. φάρυγγα KVpn. αὔηι Π. αἶον reliqui. — 251. δὲ ξονύ-
 χων Π. γεν. hic quoque R. — 252. ζαλόωσα R. περιβέβριθε BP. — 253.
 δ' η Π, δ' αὖ reliqui. χολόεντας Π. ἐπήρυνγε Π, ἀπήρυνγε K. ὄγκους v. —
 254. ὠχθαίνων V. ὁ δ' αὖ νοτέων Rv, ὁ δ' ἐννοτέων V. περὶ Π. γεν. R. —
 256. χροίην p. μολίβδον KVpn. — 257. ἠερόεσσα ὅτ' Π. ἠερόεσσα τότε
 G et cod. Steph., ἠερόεσσαν ὅτ' V, ἠερόεσσαν τότε BP, ἠερόεσσας τότε p.
 ἠερόεσσαν τ' Rv. ἠερόεντας τότε K, ἠερόεντα τότε L? Ald. ἀνθίσιν Π.
 κάλξης var. lect. in schol. — 259. τῷ Πp. — 260. hunc versum post v. 261
 collocant BKpAld. et, ut videtur, PL. κόλος εἶσιν vel εἰσίν GM. — 261.
 πισύρεσσιν Π, πισύροισι Rv, πισύρεσσι reliqui. ὅτ' ἐν Π, τότε (vel τότε)
 δ' ἐν KMrAld., τότε ἐν reliqui. δοιοῖσι Π. κεράστης Π. κεράστην Rv. —
 262. χροίη Pp. ψαφαρῇ Π. ψῆ p. λεπρύνεται certe BVpAld. habent. —
 263. ἀματροχιῆσι Π, ἀματ| G, ἀμαξοτ| v, ἀμα τρ| V. vulgatum habet
 etiam Etym. M. p. 174, 34. παραστίβον Πp, et παρὰ etiam reliqui ha-
 bent, cui κατὰ substitui ex Etym. M. l. l. στίβον Rv. ἐνδυκὲς Π. — 264.
 σπείρησιν ὁ μὲν Π. ἀντία θοῶς v. et θοῶς etiam B. — 265. εἰθείαν
 Π. δολιχῷ Π. μηρούγματι v. γαστροῦς Π. — 266. μεσάτω Π ὄλκω Π. —
 267. οἶμον G. ὁδοιπλανέων Π. τετροχότι P. νώτω Π. — 268. τραμπιδος
 ὄλ| Π, τραμπιδος ὄλ| reliqui. κακάτω GLM cod. Steph. et var. lect. in
 schol., ἀκάτω reliqui, ἀκάτω Π. nota sunt ex tragicis σκάφη πῶν. cf.
 Blomf. gloss. ad Aeschyl. Pers. 425. ἴσος p. v. ἢ τι δι' ἄλμης Π. — 269.
 πλευροπόλον Π. καστοθέοντος B. ἀήτεω Kv, ἀήτου PVpAld. — 270. λίβος
 Π. οὔρω Π, αὔρω R. — 271. ὅτ' ἐμβ| Π, ὅταν (vel ὅτ' αὖ) β| reliqui.

ἦλω ἐειδόμενον τυλόεν πέλει· αἱ δὲ πελιδναὶ
 φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο
 δάχμα πέρι πλάζονται, ἀμυδρῆεσσαί ἐς ὠπὴν.
 Ἦτοι ἀφανρότερον τελέει πόνον, ἐννέα δ' αὐγὰς 275
 ἡελίου μογέων ἐπιόσσειται, οἷσι κεράστης
 οὐλόμενος κακοεργὸν ἐνιχραύση κυνόδοντα.
 Διπλῶ δ' ἐν βουβῶνι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὐτως
 μόχθος ἐνιτρέφεται, πελιὸς δέ οἱ ἐμφέρεται χρώς·
 τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἄψα θυμὸς 280
 λείπεται ἐκ καμάτοιο· μόλις γε μὲν ἔκφυγον αἴσαν.
 Σῆμα δέ τοι δάκεος αἰμορροῦ αὐτίς ἐνίσπω,
 ὅς τε κατ' ἀμβαθμοὺς πετρώδεας αἴεν λαύει,
 τρηχὺν ὑπάρπεζον θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων·

νόγμα GM, νόγμα Π et reliqui. sed illud quum Th. 916 plures habeant codices, v. 298 et 362 certe Π (nam reliquos locos lacuna hausit), item v. 298, 362, 446, 730 GM vel M solus, hanc formam ubique restitui. ac cf. ad v. 119. — 272. ἦλω Πρ. τηλοέν v. τελεί LG, sed hic in margine notans vulgatam. πελιδναὶ Π. — 273. φλυκταίνας Π, φύνταινας P. πέμφιξιν Π, πέμφιξιν GL, πέφιξιν Kp. ἐειδόμεναι v. — 274. δῆγμα Π, δῆγμα reliqui. cf. ad v. 119. περὶ Π, πέρι G, πέριξ reliqui. ἀμυδρῆεσσαν Π, ἀμυδρῆεσσαί p, ἀμυδρῶεσσαί P(?)Ald. ἐνωπὴν Π, ἐσωπὴν BGKp. — 275. ἀφανρότερον v. πονον Π. — 276. ἐπι ὄσσειται Π. οἷσι Π, ὧ κε coni. Bentl. sed cf. ad v. 201. κεραστής Π. — 277. οὐλόμενος Π, ut voluerat Bentl., ἰμενον reliqui. ἐνιχραύση Π, ἐνιχραύση GM, quod coni. Bentl., ἐνὶ χραύση V, ἐνιχραύσειε v, ἐνιχραύσει correctum in — σε Kp, ἰχραύσει reliqui. — 278. διπλῶι et βουβῶνι Π, διπλοῖς et βουβῶσι reliqui. αὐτως Π, αὐτως v, αὐτως reliqui. — 279. ἐνὶ τρέφεται VAld., ἐνιστρέφεται v, ut coni. Bentl., πελιὸς Π, πολιὸς LM, δέ τοι KPrvAld. — 280. περὶ ἄψα Π. ἄψα p. — 281. μόλις GMVv, μόλις Π et reliqui. πολεῖς var. lect. in schol. nostrum firmat et codd. in Al. 292 consensus (quamquam item in μόλις consentiunt codd. in Al. 241) et poetarum Alexandrinorum qui Aristarcho antiquiores fuerunt usus. cf. Gerhard. lect. Apollon. p. 95. γέ μεν Π. ἔκφυγον Kp. — 282. αἰμορροῦ ΠMR (sed is e corr.) V et Etym. Magn. p. 245, 38, αἰμόρρου reliqui. αὐτίς Π et Etym. M. l. l., αὐτίκ' reliqui. ἐνίσπω Etym. M. probatum Bentl., ἐν ἰππω R. — 283. ὅτε BGp. καταβαθμοὺς Π, κατ' εἰλυθμοὺς reliqui, item Etym. M. p. 290, 48, quibus adde Aelian. 15, 13: ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἦθη τε ἔχει καὶ διατριβαίς. κατ' εἰλυθμοὺς coni. Bentl. quod probavit Valcken. ad Adonias. p. 248, cui tamen in loco Etymologi nihil est praesidii. nam potuit respicere Th. 143. sed in vulgata lectione neque κατὰ neque pluralis numerus aptus. itaque optimi codicis lectionem ita probandam duxi, ut κατ' ἀμβαθμοὺς scriberem. nam κατὰ producta ultima syllaba ferri non posse videbatur. intelligo autem montis declivia. atque constat vivere serpentes sub sepibus quae montium pedes a planitie separant. πετρώδεας Π. ἐνδνεκὲς αἴει Π et reliqui codd., nisi quod ἐνδνεκὲς P, αἴει Rv (ut voluerat Valcken.), αἴεν λαύει Etym. Magn. l. l., quod propter v. 263 praefendam duxi. — 284. τρηχὺν PpAld. et schol., fortasse etiam L, τρηχὺν prae-

- 285 ἐνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.
 Μήκει μὲν ποδὸς ἴχνος ἰσάζεται, ἀντὰρ ἐπ' εὖρος
 τέτρυται μύουρος ἀπὸ φλογέοιο καρήνου,
 ἄλλοτε μὲν χροίῃ ψολόεις, ὅτε δ' ἔμπαλιν αἰθός.
 Δειρὴν δ' ἐσφήκωται ἄλις, πεδανὴ δέ οἱ οὐρῇ
- 290 ζαχρειῆς θλιφθεῖσα παρομφάλιος τετάνυσται.
 Τοῦ μὲν ὑπὸ νιφόμεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ
 ἔγκειται πάρονοψι φάη λογάδας τι προσεικῆ·

ter Π et reliquos codd. etiam Etym. M. l. l. ὑπάρπεξον ΠΡVAlD. schol., ὑπ' ἄρπεξον G, ὑπ' ἄρπεξον B, ὑπέρπεξον KMRV, ὑφαρπάξων corrupte Etym. Magn., ὑφ' ἄρπεξαν coni. Bentl., ὑφ' ἄρπεξον Valeken., sed ἄρπεξα, non ἄρπ. optimi praeter Π libri praebent etiam v. 393 et 617, et ἄρπεξον forma parum habet auctoritatis (cf. Ael. Dionys. ap. Eust. ad Odys. p. 1851, 25, ubi ἄρπεξαν legendum videtur, et Valeken. l. l. p. 219 B). itaque statuendum ab ἄρπεξα poetam duxisse adiectivum ὑπάρπεξος. — 285. ἐνθειλυθμον Π. ἐνθυθμὸν P. ἔχεσκε notavit Lehrs. quaest. epic. p. 294 n. similiter in re fiori solita a praesenti tempore ad imperfectum et aoristum transitus est in hym. Hom. in Apoll. 4 seqq. ἔπειτ' ἐκ Π Etym. Magn., ἔπειτε κ| Kp, ἐπεὶ τε κ| G, ἔπειτα κ| Rv. vorum habent BMPVAlD. ἐπεὶ τε poeta sumsit ex Hom. Il. 11, 562. add. 11, 87 et 12, 393, ut etiam Odys. 3, 62 restituendum videatur. sed usi sunt etiam alii, velut Apollon. Rhod. 4, 323 et 366, cui reddendum iudico etiam 2, 262, Orph. Arg. 457, cui iniuria detraxit Hermannus. — 286. μήκεος v. ἴχνος bis K, ἴχνος Π. ἀντ' ἄρ Π. ἐπ' εὖρος Π. — 287. τέτρυται Π, τέτρυπται GKMV. cod. Steph., τέθριπται p, τέθρυπται reliqui. cf. v. 227. μύουρος omnes, μείουρος coni. Scalig. et Bentl., quod habent Aelian. 15, 13 et Aetius, ut refert S., probavitque L. Dindorf. Thes. Par. V p. 1274. contra vulgatae lectionis patrocinium suscepit Meinek. exercit. phil. in Athen. II p. 35, etsi v. 225 eadem vox legitur prima syllaba non producta, sed correpta. nam similiter μύοδόκος habemus Ther. 790, quamquam μύοζτόνον dixit poeta Al. 305, et μνία Al. 396, quamquam μνία Th. 787, et κάμωνος Al. 484, quamquam σαμμώνιον Al. 565 (cf. Lobeck. Elem. I p. 14 n. 1), et ἴας, viola, fr. 74, 3 etsi ἴα Ther. 543 et 900, et κρόμμυον Al. 431, etsi κρομμύοφιν Th. 931, et σίδας Ther. 887, etsi σίδης Th. 72 et alibi (quamquam de hoc etiam aliter statui potest), et ἴσα Ther. 751, etsi ἴσα Th. 913 et alibi, et ἰσῆρες Ther. 788, etsi ἰσῆρα Ther. 613 (et sic in aliis vocabulis ab ἴσος repetitis. cf. Cobet. var. lect. p. 397), et καστηνοῦ Al. 269, etsi Καστάνης Al. 271. ἀποφλογέοιο Πp. — 288. χροίῃ Π. ψολόεις τε ὅδ' v, ὅτε Π, ὁ δ' B. ἔθος Π. αἰθος v. — 289. ἄλις πεδανὴ Π. — 290. ζαχρείης Π. ραῖς V, |ρηῖς v, |ρεῖς p. θλιφθεῖσα V. παρ' ὀμφάλιος Π, κατομ| reliqui. — 291. ὑπερ Π. νιφόμεντι coni. Bentl. καρήατα Π. idemque G pro glossa habet adscriptum inter versus, quod profectum ab iis videtur qui mirabantur cornua huic attribui serpenti ab alio nomine memorata. sed agnoscit ea poeta etiam v. 322. at ὑπερ v. κεράατα, ut omnes habent, non intelligo nec credibile est alio referri hanc praepositionem atque ad κεράατα. hinc manifestum est ὑπὸ corrigendum esse, quod in illud saepe depravatam esse constat. μετόπωι Π. — 292. τε προσεικῆς libri, nisi quod τε προσείκης Π scribit. in his sensus nullus nec licet ante πάρονοψι posita interpunctione maiore προσεικῆς referro ad haemorrhoum. itaque τε προσεικῆ scripsi, ut in fronte huius

σμερδαλέον δ' ἐπί οἱ λαμυρὸν πέφρικε κάρηνον.
 Δοχμὰ δ' ἐπισκάζων ὀλίγον δέμας οἶα κεράστης
 μέσσου ὄγ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἶεν ὀκέλλει, 295
 γαίη ἐπιθλίβων νηδὺν, φολίσιν δὲ καὶ οἴμῳ
 παῦρον ὑποψοφείων καλάμης χύσιν οἶα διέρπει.
 Νύχματι δ' ἀρχομένῳ μὲν ἐπιτρέχει ἄχρουν οἶδος
 κύνειον· κραδίη δὲ κακὸν περιτέτροφεν ἄλγος·
 γαστήρ δ' ὑδατόεσσα διέσσυτο, νυκτὶ δὲ πρώτῃ 300
 αἷμα διέκ ῥινῶν τε καὶ ἀνχένος ἠδὲ δι' ὠτων
 πιδύεται, χολόεντι νέον πεφορυγμένον ἰῶ·
 οὔρα δὲ φοινίσσοντα παρέδραμεν· αἶ δ' ἐπὶ γνίσις
 ὠτειλαὶ ῥήγνυνται, ἐπειγόμεναι χροὸς ἄτη.
 Μὴ ποτέ τοι θήλει' αἱμορροῖς ἰὸν ἐνείη· 305
 τῆς γὰρ ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὔλα

serpentis sub cornibus oculi esse dicantur, quae, quod ad λογάδας sive τὸ λευκὸν, locustarum oculis quadamtenus similes sint. προσειδὲς e fr. 74, 3 malebat G. Dindorf. Thes. P. VI, p. 1890. — 293. σμερδαλεον sine acc. Π. λάμυρον Π. πέφρικε B, πέφρικε Ald. — 294. δ' ἐπι Π. ἐπισκάζων v. δ' ἄκος Π. — 295. μέσου Kv. νώτου Π, τούτου v. σκαιὸν conl. Bontl. coll. v. 266. — 296. γαίη Π. ὑπὸ θλ Π, ὑποθλ reliqui. quod reposui ἐπιθλ legisse etiam Aelianus videtur. φολίσι Krv. οἴμῳ Π, ὀλκῶ var. lect. in schol. probata Bentleio. — 297. εἰς χύσιν p. οἶα Π. δι' ἔρπει Π, δ' ἐφέρπει M. — 298. νύχματι Π, νύγματι reliqui. cf. ad 271. ἀρχομένῳ Π. ἄχρουν M, sed correxit ἄχρουν, ut reliqui libri habent omnes, contra R ἄχρουν habebat, sed correxit ἄχρουν. Aetius IV, 1, 23, cuius graeca verba I. G. Schn. apposuit, κακόχρουν dixit, eaque significatione ἄχρουν dici posse constat, dicuntur certe ἄγαμος, ἀβουλία alia pro δύσγαμος, δυσβουλία etc. ἀθρόον conl. Bernard. et Bontl. οὔδος v, εἶδος Ald(L?). — 299. περιδέδρομεν hic et vv. 542 conl. Dind. Thes. Paris. VI p. 960. sed cf. Hom. Od. 23, 237 πολλή δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη, ubi quum altera etiam notetur scriptura δέδρομεν, utramque in usum suum convertere potuit Nicander (cf. v. 631), ut fecit Apollonius. vid. Merkel. proleg. p. CXXXIII. ceterum vel propter loci Homericum similitudinem non κραδίην scribendum fuit, quod omnes codd. habent, sed κραδίη, quae frequens admodum in libris scriptis confusio est. — 300. νυκτὶ μὲν v. πρώτῃ Π. — 301. δι' ἔκ Πp, δὲ ἔκ B. ἠδὲ δ' ὠτων Π, ἠδὲ καὶ ὠτων reliqui. — 302. πιδύεται ΠV, fortasse etiam MR et alii, non BKrvAld. χολόεντι v. πεφολυγ Π. ἰῶ Π. — 303. οὔρα Π. παρέδ Π, κατέδ Π reliqui. illud significat istam οὔρησιν non esse voluntariam. ἐπὶ Π, ὑπὸ reliqui. cfr. 466. quicquid sit in toto corpore cicatricum fundi dicit Dioscorides. — 304. ἄτη Π, ἄξη reliqui. — 305. οὐ μὴ πῶ τ' v. ποτε σοι Π. θήλει αιμορροῖσι ὃν ἐνείη Π. — 306. δεξαμένης M. τα μὲν Π. ἀθρόα in G recentior manus in margine ascripsit. πίμπραται p, sed corr. q. οὔλα Π. — 307. interpunctionem cum Bontl. post οὔλα deleui, post ῥιζόθεν posui (cf. Al. 211), quod utiqum propter particulae δὲ collocationem faciendum erat. certe, si cum κατείβεται iungi ῥιζόθεν poeta voluisset, scripsisset ῥιζόθε δ' —

- ριζόθεν, ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγὲς αἷμα·
 οἱ δὲ φόνῳ μυδόεντες ἀναπλείουσιν ὀδόντες.
 Εἰ δ' ἔτυμον, Τροίηθεν ἰούσ' ἐχαλέψατο φύλλοις
 310 Αἰνελένη, ὅτε νῆα πολύστροιβον παρὰ Νεῖλον
 ἔστησαν βορέαιο κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν,
 ἦμος ἀποψύχοντα κυβερνητῆρα Κάνωβον
 Θῶνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο· τύψε γὰρ εὐνῆ
 αὐχέν' ἀποθλιφθεῖσα καὶ ἐν βαρὺν ἤρουγεν ἰόν
 315 αἱμοροῖς θήλεια, κακὸν δὲ οἱ ἔχραε κοῖτον.
 Τῷ δ' Ἐλένη μέσον ὀλκὸν ἐνέθλασε, θραῦσε δ' ἀκάνθης
 δεσμὰ πέριξ νωταῖα, ῥάχισ δ' ἐξέδραμε γυίων.
 Ἐξόθεν αἱμορόοι σκολιοπλανέες τε κεράσται
 οἶοι χωλεύουσι κακηπελίη βαρύνοντες.
 320 Εὐ δ' ἄν σηπεδόνος γνοιῆς δέμας, ἄλλο μὲν εἶδει
 αἱμορόῳ σύμμορφον, ἀτὰρ στίβον ἀντί' ὀκέλλει·
 καὶ κεράων δ' ἔμπλην δέμας ἄμμορον, ἣ δὲ νυ χροῖη

καταλείβεται. nec me movet quod Aetius ρίζαι τῶν ὀνύχων dicit, praesertim quum de gingiva tumescente nihil moneat. — 308. φόνῳ Π. μυδόεντες Π, μυδόωντες reliqui cf. v. 302. ἀναπλείουσιν ΠMR (sed R e corr.), |πρίουσιν reliqui. — 309. εἰ ξτ| Π, εἴ γ' ἔτ| reliqui. scripsi δ', ut est v. 826. φύλλοις RvAld. — 310. Ἐν Ἐλένη Π, αἴν' ἔλένη (ut S. scripsit) BGK, αἰνελέη M, αἰνελένη reliqui, etiam v. cf. Eustath. ad Il. p. 379, 38 et p. 1043, 51. παρὰ ΠMRKv, περὶ reliqui. — 311. φύγοντες B. ὁμοκλήν Π. — 312. πὸ ψ| Π, literae π superscripto ὀ. et ἀποψύχοντα, ut est in Etym. Gudian. p. 297, 51, superscriptum habet G. ἀναψ| reliqui. — 313. Θῶνος ἐνὶ con. Bentr. sed vulgatum citant Etym. Gud. l. l. et Joann. Alexandr. p. 10, 7. ψαμάθοισιν BGKPVvAld. ἀθροίσατο p, ἀθύρατο BP. εὐνῆ Π, αὐτόν reliqui. — 314. αὐχέν Π. |θλιβεῖσα BKPRVvAld. (— θλιφθ. cum melioribus cod. Steph.). ἔμβαρυν in G superscriptum manu recentiore. βαρύνηρουγεν ἰόν Π. — 315. αἱμοροῖς Π, αἱμοροῖς Krv. θήλεια Π. ἔχρα ultimas literae inposito α p. de verbo cf. Lobeck. ad Aiac. p. 92. κοῖτην R. — 316. τῶν omnes (etiam cod. Steph.), τοῦ edd. quaedam. illud ineptum mihi videtur, praesertim additis vv. 318 et 319. quod correxi significat „propterea.“ ὀλκὸν Π. ἐνέθλασε Π, ἐνέκλασε GKMRv, ἀνέκλασε reliqui. ἀκάνθον BPrAld. — 317. ῥάχισ Π. — 318. ἐξόθεν Π. et hoc vel ἐξόθεν (VvAld.) omnes videntur habere codd., non ἐξ ὀθεν quod Bentr. con. et S. dedit. cf. Lobeck. Elem. I p. 610. αἱμοροῖοι Π. κεράσται Π. — 319. οἶοι Π. κακῆ πελίη Π. — 320. ἄλλ' ὀ omnes. sed σηπεδῶν nomen quum feminini generis sit (cf. v. 325 et 326), iam dudum corrigi oportuit ita ut fecimus, praesertim quum ἄλλο aperte legerit etiam Eutecnius, cuius raro est aliquis ad crisin in Nicandro exercendam usus. pro μὲν p dat μ superscripto α. — 321. αἱμορόῳ Π, αἱμοροῦ Kp. σύμμορφον|Π, φος reliqui. post illud quod verbo finito posito poeta structuram mutavit, plane ex more suo fecit. cf. Th. 238, 257, 261, 510 seq., 631, 748, Al. 362 seq., 507 seqq. οκέλλει Π. — 322. δ' ἔμπλην δέμας Π, δέμας ἔμπλην reliqui. κεράων ἔμπλην δέμας coniectando invenerat Bentr. καὶ — δὲ pro

- οἷη περ τάπιδος λασίω ἐπιδέδρομε τέρφει·
 κράατι δ' ἐμβαρύθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή
 ἔσσυμένη· σκολιὴν γὰρ ὁμῶς ἐπιτείνεται ἄκρην. 325
- Τῆς δ' ἦτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἔλκος
 σηπεδόνος, νέμεται δὲ μέλας ὀλοφώιος ἰός
 πᾶν δέμας, ἀναλέη δὲ περὶ χροῖ καρφομένη θριξ
 σκίδνεται, ὡς γήρεια καταψηχθέντος ἀκάνθης·
 ἐκ μὲν γὰρ κεφαλῆς τε καὶ ὀφρύος ἀνδρὶ τυπέντι 330
 ῥαίονται, βλεφάρων δὲ μέλαιν' ἐξέφθιτο λάχνη·
 ἄψα δὲ τροχόεντες ἐπιστίζουσι μὲν ἄλφοι,
 λεῦκαι τ' ἀργινόεσσαν ἐπισσεύουσιν ἔφηλιν.
- Ναὶ μὴν διψάδος εἶδος ὁμώσεται αἰὲν ἐχίδνη
 πανροτέρης, θανάτου δὲ θωώτερος ἴζεται αἶσα, 335
 οἷσιν ἐνισκίμψη βλοσυρὸν δάκος· ἦτοι ἀραιή
 αἰὲν ὑποζοφέσσα μελαίνεται ἄκροθεν οὐρή·
 δάχματι δ' ἐμφλέγεται κραδίη πρόπαν, ἀμφὶ δὲ καύσω

opico καὶ δὲ dixerunt etiam Apoll. Rhod. 3, 721, Quint. 1, 416, auct. Lithic. 370, alii. — 323. ταπίδος Π, δάπιδος reliqui. λασίωι Π, λασίων BPr., λασίης Ald. ἐπιδέδρομαι Π, περιδ| BKPVrvAld. (verum habet etiam cod. Steph.) — 324. κῆρα ἄτ ηδ' Π. ἐμβαρύθουσα λοχεία Π, in quo ne quis putet exquisitius aliquid latere, male confusa sunt ΟΥΣΑΛ et ΕΙΕΛ. ἐμβαρύθει v. — 325. ἔσσυμένης MR, ut voluit Bentl., |μένη Π et reliqui. |μένη praetuli. ἐπιτείνεται Π. ceterum ὁμῶς significare videtur „ut reliquum corpus“, in rependo scilicet, quod significatum voce ἔσσυμένη. — 326. τῆς δ' ἦτοι Π et reliqui libri omnes, unde aliis etiam in locis Hermannum ad hym. Hom. in Aphrod. 226 secutus sum. neque ὅς δῆ τοι (Theor. 365 et Al. 470) scribi posse credo nisi ubi ὅς relativum est. — 326. ἔλκος Π. — 327. δὲ om. BPAlD., καὶ pro δὲ habet p. μέγας BGKLPVrvAld. cod. Steph. post hanc vocem ἠδ' inserunt BPAlD. ὀλοφώιος V. ἰός Π. — 328. ἀν δέμας Π. ἀναλέη Π, |λέη reliqui. θριξ Π. — 329. δ' ὡς R. λήρεια MRV, sed R o corr. κατὰ ψηχθέντος Π, καταψη| GKMP cod. Steph., ut conii. Bentl., καταψηχ| V, |ψυχθέντος BP, κατα . . . R, |ψυχθέντος L(?)vAld. — 330. in ἀνδρὶ et τυπέντι utriusque i superimposuit o K, os v. — 331. ῥαίονται V. μελαιν' Π. λάχνη Π. — 332. ἄψα Πρ. τροχόεντες ΠMR(V?), ut conii. Bentl., |εντα reliqui. μὲν omnes. οἱ conii. Herm. ad Orph. p. 695. ἄλοιφοι B. — 333. λευκαὶ Πρ, λευκοί, superscripto tamen λευκαί, G. τ' omnes, ut videtur, δ' S., sine causa. cf. Hermann. ad Sophocle. Antig. 1148. ἐπεσσεύουσιν Π, ἐπ' ἄρ σεύονται BPAlD., ἐπεσσεύονται reliqui, nisi quod unum σ habent Kp, K praeterea ἐπι|. ἐφελ-λιν Π. — 334. δίψαδος Π. ὁμώσεται v. ἐχίδνη Π. — 335. πανροτέρη omnes. corr. S. coll. Aelian. 6, 51 init. ἴζεται BL(?)MPRAld. (verum habet etiam cod. Steph.) — 336. ἐνισκίμψη Π, ἐνὶ σκίμψη V, ἐνισκίμψη M, ἐνισκίμψη reliqui. ἐνισκίμ| et ἐνισκίμ| habet schol. et ultimum annotavit etiam G. — 337. ὑποζοφέσσα Π, |φόσσα reliqui. οὐρή Π. — 338. δάχματι ΠGM, δῆγματι reliqui. cf. ad v. 119. δὲ φλέγεται Π, δ' ἐμφλέγε-

χεῖλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀναίνεται ἄβροχα δίψης·
 αὐτὰρ ὄγ', ἥντε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκῶς, 340
 χανθὸν ἀμέτρον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς
 ὀμφαλὸν ἐξέρρηξε, χέη δ' ὑπεραχθέα φόρτον.
 Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται,
 ὡς, ὅπότε' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου πρεσβίστατον αἶμα,
 N νειμάμενος κασίεσσιν ἐκάς περικυδέας ἀρχάς 345
 I ιδμοσύνη νεότητα γέρας πόρεν ἡμερίοισι
 K κυδαίνων· δὴ γὰρ ῥα πυρὸς ληϊστορ' ἐνιπτον,
 A αφρονες· οὐ γὰρ τῆς γε κακοφραδῆς ἀπόνηντο.
 N Νωθεῖς γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάρῳ
 Δ δῶρα· πολύσκαρθμος δὲ κεκαυμένος ἀχένα δίψη 350
 P ρώετο· γωλειοῖσι δ' ἰδὼν ὀλκήρεα θῆρα
 C ούλοὸν ἐλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκήμεν ἄτη
 Z ζαίνων· αὐτὰρ ὁ βροῖθος, ὃ δὴ ῥ' ἀνεδέξατο νῶτοισι,
 ἦτεεν ἄφρονα δῶρον· ὃ δ' οὐκ ἀπανήνατο χρειοῖ.

ται MV, δ' ἐν φλέγει G. κραδίηι Π, κραδίην R. καύσων Π videtur ha-
 bere. κάσσω annotat schol. — 330. χεῖλη ΠBGKMRV, χεῖη ρ, χεῖλε'
 P(?)L(?)Ald. cf. ad fr. 74, 2. ὑπαναλέης Π, ὑπ' ἀζαλ| reliqui. ἀναίνε-
 ται ΠGMV codd. Steph. et Bentl., ἀζαίνεται reliqui. ἀζαλέης scripturus
 Π ad ἀναίνεται videtur oculis aberrasse. — 340. ὑπερ πο, Π. νενευκῶς
 (non |κῶς) Π. — 342. ἐξέρρηξε Π, ἐκρηξίει reliqui. tum χέη Π, χέη
 MR (sed in R o corr.), χέει reliqui, χέοι coni. Bentl. ego in codicis Π
 scriptura quicquam mutare nolui. nam post praesens δέχεται sequi aori-
 stum ἐξέρρηξε non magis mirum est quam post aoristum ἐξέμορον Ther.
 791 sequi coniunctivum λίπωσι (add. Th. 77 seq., 200 sq., Al. 496 sqq.,
 Hom. Od. 4, 792, Isocrat. Areopag. II etc.), eadem certe ratione utrum-
 que dicendi genus explicandum est. neque in eo offendendum, quod χέη
 dicens poeta ad iustam structuram redit. Ceterum εἰσόκε cum indicativo
 aoristi habent etiam hym. Hom. XXVIII, 14 et Apollon. Rhod. 1, 820,
 nisi et his et Nicandro restituendum εἰσόκε (cf. var. lect. ad Apollon. Rh.
 2, 857 et 4, 1212). — 343. ὠγγυῖος Π. μῦθος Π. αἰζηοῖσι Π, αἰζιοῖσι
 B. — 344. πρεσβίστατον ΠGMR, |βίστατος Bp (sed in hoc superscriptum
 ντ), |βύστατος KvAld. |βύτατος V. de L et P non constat. αἶμα ΠGMR,
 νίος reliqui. — 345. κασίεσσιν Π. |κήδεας B. ἀρχάς (non |χάς) Π. — 346.
 ἰδμοσύνη Π. ημε| Π. — 347. γὰρ ῥα Π. πυρὸς Π. — 348. γὰρ Π, μὲν
 reliqui. triplex γὰρ etiam alibi legitur, velut in Callin. eleg. v. 18 seqq.
 sed (Nicandr.) Alex. 627 seq. afferre nolo. γε ΠGMRV, δὲ reliqui, τῆσδε
 coni. Bentl. ἀπόνηντο Π, |όναντο reliqui. — 349. νωθεῖς Π, νωθοῖ Etym.
 Mag. p. 85, 30 et gram. in Cram. Anecd. Paris. IV p. 10, 5, νωθεῖ reliqui,
 quod propter πολύσκαρθμος v. 350 parum probabile. ἀμορβεύοντο Etym.
 M., ἀμοργεύοντο gram. Cram. cf. p. 141 seq. λεπάρῳ Π. — 350. |σκαρθμῳ
 coni. Bentl. — 351. ῥώετο R. σγωλιαῖσι Π sed prioribus duabus syllabis
 fere evanidis, φωλειοῖσι MR(B?), γωλειοῖσι reliqui. ἰδων ὀλκήρεα Π. —
 352. ἐλλιτάνευε ΠGv. επαλ| Π. ἄτη Π. — 353. αὐτὰρ ὁ δὴ βροῖθος δὴ ῥ'
 v, ὁ βροῖθος ρ. ὁ δ' ἦρ ἀν| Π. — 354. ἐπαν| Bp. χρειώ vel |ά Π, χρειοῖ

Ἐξοτε γηραλέον μὲν αἰὲ φλόον ἐρπετὰ βάλλει 355
 ὀλκήρη, θνητοὺς δὲ κακὸν περὶ γῆρας ὀπάζει·
 νοῦσον δ' ἀζαλέην βρωμήτορος οὐλομένη θῆρ
 δέξατο, καὶ τε τυπῆσιν ἀμυδροτέρησιν ἰάπτει.

Νῦν δ' ἄγε χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος εἶρεο μορφᾶς
 ἰσαίης· πληγῇ δὲ κακήθεα σήμαθ' ὀμαρτεῖ· 360
 πᾶσα γὰρ ὑδαλέη ῥινὸς περὶ σάρκα μυσαχθῆς
 νειόθι πιτναμένη μυδόεν τεκμήρατο νύχμα,
 σηπεδόσι φλιδόωσα· τὰ δ' ἄλγεα φῶτα δαμάζει
 μυρία πυρπολέοντα· θοαὶ δ' ἐπὶ γυῖα χέονται
 προδόνας, ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσai. 365

Ὅς δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ὑπὸ βροχθώδει λίμνη
 ἄσπιστον βατράχοισι φέρει κότον· ἀλλ' ὅταν ὕδωρ
 σείριος ἀνήνησι, τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης,
 καὶ τόθ' ὄγ' ἐν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἄχρους,
 θάλπων ἠελίῳ βλοσυρὸν δέμας· ἐν δὲ κελεύθοις 370
 γλώσση ποιφύγδην νέμεται διψήρεας ὄγμους.

Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζωνα βραδύθουσαν

BGMR cod. Steph., χροῖη p, χρεῖί K, sed ultimae syllabae superscripto ω et ἦ, χρεῖη reliqui. — 355. γηραλαῖον V. αἰὲ Π, ἀπό reliqui. — 356. ολκήρη Π. περὶ Π. ἰάπτει Π, ὀπάζει reliqui. apertum est codicis Π scribam ad v. 358 finem oculis aberrasse. — 357. ἀζαλέην Π, ἀργαλέην reliqui, ἀναλέην coni. Bentr. βρωμήτορος Π. οὐλομένη p. θῆρ (non θῆρ) Π p. — 358. τυπῆσιν et |τέρησιν Π. — 360. θησαίης Π. πληγῇ Π. κακήθεα Π, μήθεα Pp. σώμαθ' B. ὀμαρτεῖ Π. — 361. ἀναλέη omnes, quod non video quomodo cum eo quod v. 363 legitur, σηπεδόσι φλιδόωσα, conciliari possit. itaque AT mutavi in T.J. cf. v. 429. περισάρκα Π. μυσαχθῆ coni. Bentr. — 362. πιτναμένη M. νύχμα Π (ut refert Keil., βρύχμα, ut dicit Bussemak.) et M, νύγμα reliqui. cf. ad v. 271. δῆγμα var. lect. in schol. codicis p. — 363. φλιδόωσα BP. vulgatam agnoscit Etym. M. p. 796, 22. — 364. θοαὶ Π, θοῶς reliqui. — 365. ἄλλη coni. Bernard. κλονέουσι G. — 366. δῆτοι Π et reliqui omnes, ut videtur. cf. ad v. 326. ὑπὸ Π, ἐπὶ reliqui. λίμνη Π et p (et hic quidem ubique fere iota subscr. omittit). — 367. ἄσπιστον Π. κότον coni. Bentr. — 368. ἀνήνησι Π, ἀζήνησι reliqui. δ' ἐν ΠGM, δ' ἐν reliqui. cf. ad fr. 74, v. 52. πυθμένι Π. — 369. καὶ τοτ' ἐν χέρσῳ Π. ψαφαρὰ V, ψαφαρός p. ἄχρος MR. — 370. ἠελίῳ Π. κελεύθῳ L, κελεύθῳ cod. Steph. — 371. γλώσση Π. ποιφύγδην p. διψήρας B p, διψῆρας v. ὄγμους M, ἄγμους ἀντὶ τοὺς ἀγριαλοὺς annotavit G, idemque memorat schol. — 372. δε μετὰμφίσβαιναν Π. ὀλίζων ἀβραδύθουσαν Π. et ὀλίζωνα, non ὀλίζονα, ut vulgo, etiam Kp. tum reliqui praeter Π omnes habent καὶ μινύθουσαν, nisi quod καὶ om. Vpv. sed μινύθουσαν plane falsum est, quum Act. l. l. c. 33 apertis verbis dicat amphisbaenam non ex crasso in caudam tenuem abire, sed aequalis crassitudinis per totum esse corpus, ut non cognoscant procul videntes, iuxta utram partem ca-

- δῆεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήνησιν ἀμυδρὴν·
 ἀμβλὺ γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἐπιπροσέειπε γένειον
 375 νόσφιν ἀπ' ἀλλήλων· χροιή γε μὲν ἤντε γαίης,
 ῥωγαλέον φορέουσα περιστιβῆς αἰόλον ἔρφος.
 Τὴν μὲν, ἴθ' ἀδρύνηται, ὄροιτύποι οἷα βατῆρα
 κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο
 δέρματος ἐσκύλευσαν, ὅτε πρῶτιστα πέφανται,
 380 πρόσθε βοῆς κόκκυγος ἑαρτέρου· ἢ δ' οὐνίησι
 ῥινῶ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμησιν ἀεργοῖς
 μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,
 ἢ δ' ὀπότεν νεύρων ξανάα κεχλασμένα δεσμά.
 Δῆεις καὶ σκυτάλην ἐναλίγκιον ἀμφισβαίνη
 385 εἶδος, ἀτὰρ πάχετόν τε καὶ οὐτιδανὴν ἐπὶ σειρὴν
 μάσσον', ἐπεὶ σκυτάλης μὲν ὅσον σμινύοιο τέτυκται
 στειλειὸν πάχετος, τῆς δ' ἔλμινθος πέλει ὄλκος,

put sit. iam quum et schol. amphisbaenam dicat *νωχελῆ* et *βραδείαν* esse et Eutecnius ita hunc versum interpretetur: καὶ τὸ μέγεθος ἐλάσσονα καὶ τὴν κίνησιν βραδυτέραν τὴν ἀμφ. τοῦ χειρῶδρου μάνθανε, — non dubitavi codicis Π lectionem in ordinem reponere. de ὀλίξωνα cf. v. 123, βραδύθειν autem ad verbi βαρύθειν normam poeta finxit. — 373. γλήνησιν Π, γλήνεσσιν BGPVv, ut voluit Koechly ad Maxim. 11, γλήναισιν reliqui. ἀμυδρὴν Π. — 374. ἀμφοτέρωθεν ἀμφιπροσέειπε Kp, ἀμφοτέρωθ' ἀμφιπρο| BPald. — 375. ἀπαλλήλων χροιή δέ μιν Π, χροιή (ut p) et γαίη G. — 376. ῥωγάλεον Π, quocum praeter accentum faciunt GKLMRVv cod. Steph. et Etym. Magn. cf. p. 142, ῥωμα| BPpAld. περὶ στίβες Π. et περιστιβῆς var. lect. est in schol., περιστυγῆς BP, περιστιγῆς reliqui et Etym. M. l. l., quod ex v. 749 huc repositum videtur. ἔρφος V. — 377. ἀδρύνεται K et v, sed hic corr. η. ὄροιτύποιο Ald., ὄροιτύποι BP, ὄρεῖτυποι v. οἷα om. BPpAld. βοτῆρα M, ut voluit Demetrius Chlorus in schol. cf. p. 142. ceterum locum hunc explicavimus p. 41. — 378. πολυστεφέτος Π habere videtur, πολυστυφέος K, sed corr. ε., πολυστρέφως ε vitiose cod. Leid. Etym. Mag. κοτίνοιο Π. — 379. ὅτι MRVpν et K, sed is ο corr. πέφαται Kpν. — 380. βοῆς p. κόκκυγος Π, quod annotavit G et memorat schol. probatum Bentl., τέτυγος reliqui. ἢ δ' p. — 381. ῥίνωι Π, ριν superscripto ῶ τῆ K. παλάμησιν Π. ἀεργοῖς Π, ut conii. Bentl. et Bernard., ἀεργοὶ reliqui. — 382. μάλκοι K. ἐπιπροθέωσιν MRv. ὑποκρυμοῖο Π, ὑπὸ κρυμοῖο K. — 383. ἢ δ' p, ἢ ut videtur Π. νεύρων om. BP, ξανάα νεύρων Ald. — 384. ἀμφισβαίνη Π. — 385. πάχετο πε Π, πάχεός τε V, τὸ πάχετός τε Kp, πάχετός γε BGLv, πάχετός τε reliqui. corr. S. in curis post. ἐπὶ δειρὴν Π. — 386. μάσσον' Π, ut conii. S., πάσσον' reliqui. ἐπὶ Π. μιν οσον μινύοιο Π, σμινύοιο PpAld. — 387. στειλειὸν Π, στειλειῆς reliqui, quod rei minus accommodatum est. σμινύοιο pro σμινύης dictum, non adiectivum esse videtur. constructio est qualis v. 170. πάχεος V. ὄλκος Π, ὄγκος reliqui. ὄλκος hic quoque corpus significat, cuius crassitudinem intelligi solam satis patet ex ante-

ἤε καὶ ἔντερα γῆς οἷα τρέφει ὄμβριμος αἶα.
 Οὐδ' ἄρ', ὅταν χαράδρεια λίπη καὶ φωγάδα πέτρην
 ἦρος ἀεξομένου ὀπόσ' ἐρπετὰ γαῖα φαίνει, 390
 ἀκρεμόνος μαράθροιο χυτὸν περιβόσκειται ἔρνος,
 εὐτ' ἂν ὑπ' ἡελίοιο περὶ φλόον ἄψα βάλλη,
 ἀλλ' ἦγ' ἀρπέζαις τε καὶ ἐν νεμέεσσι πεσοῦσα
 φωλεύει βαθύπνος, ἀπ' εἰκαίης δὲ βοτεῖται
 γαίης, οὐδ' ἀπὸ δίψος ἀλέξεται ἰεμένη περ. 395

Τεκμαίρεν δ' ὀλίγον μὲν, ἀτὰρ προφερέστατον ἄλλων
 ἐρπηστῶν βασιλῆα· τὸ μὲν δέμας ὄξυκάρηνος,
 ξανθὸς, ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν.
 Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθεὰ κνώδαλα γαίης
 ἰγγὴν μίμνουσιν, ὅτ' ἐς νομὸν ἤε καὶ ὕλην 400
 ἤε καὶ ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν αἰξάντες
 μείρονται, φύξη δὲ παλιτροπέες φορέονται.

Τύμματι δ' ἐπρήσθη φωτὸς δέμας, αἱ δ' ἀπὸ γυῖων
 σάρκες ἀπορρείουσι πελιθναί τε ζοφεραί τε·
 οὐδέ τις οὐδ' οἰωνὸς ὑπὲρ νέκυν ἰχνια τείνας, 405
 αἰγυπιοί, γυπῆς τε, κόραξ τ' ὄμβρήρεα κρώζων,
 οὐδὲ μὲν ὅσσα τε φῦλ' ὀνομάζεται οὔρεσι θηρῶν,
 δαίνυνται· τοῖόν περ ἀντμένα δεινὸν ἐφίει.
 Εἰ δ' ὀλοὴ βούβρωστις αἰδρεΐηφι πελάσση,

cedentibus, ut ὄγκος scribere poeta non putaverit opus esse. — 388. ἦ καὶ GPpv. ὄβριμος GMRv, ὄμβριος Kp, ut voluit S. sed eadem significatione suum illud ὄμβριμος Nicander posuit, non ut „ingens“ significaret. cf. Dind. in Th. Par. s. v. — 389—540 om. Π. οὐ γὰρ omnes, quod corrigendum fuit. cf. v. 399. ὁ γ' ἂν P. χαράδρεια G. — 390. ὀπόσ' omnes, quod quin recte mutaverim nemo dubitabit. φαῖνοι BP. — 391. ἀκρεμόνος omnes, ut videtur. sed cf. Lobeck. ad Aiacc. p. 171. μαράθροιο K. — 392. ἐπ' BPVp, ἀπ' L(?)Ald. ἄψα Gp. βάλλει BP. — 393. ἄρπέζαις M, ἀρπέζαις BGVv, ἀρπ| reliqui ut videtur omnes. cf. ad v. 281. — 394. φωλεύει GKLMRVv et codd. Steph. Bentr., φωλέει p, φωλείει reliqui. cf. Alex. 523. φορεῖται pro βοτεῖται adnotant schol. et G. cf. fr. 71, 47. — 395. δίψος ἀλέγεται var. lect. in schol. — 396. τεκμαίρεν Kv, |ρου reliqui. — 400. ἦ ἰγγὴν G, ἦγγὴν BP. ἐς νόμον αἰξάντος P, reliquis omis- sis. — 401. ἤε κατ' ἀρδηθμὸν Wackef. ad Sophocle. Phil. 742. αἰξάντες Etym. Magn. p. 137, 51, ut voluit Bentr., |αντος codd. — 402. μείρονται BP, μείρωνται V. φύξη GI. codd. Steph. et Bentr., φύξει v, φύξη reliqui. δὲ om. BKVpv. — 404. ἀπορραίουσι GMRVv codd. Steph. et Bentr., |ρέουσι Kp. — 405. τείνει V. — 406. αἰγύπτιος Vv. cf. Lobeck. Elem. I p. 87. — 407. φῦλα νομάζεται conji. Bernard. — 408. δαίνυνται v, δαίνυνται K, δαίνυνται p. τοῖσι GKp, τοῖσιν v. ἀντμέα BKv, ἀντμία Mosq. Ald. ἐφείη omnes. corr. S. cf. v. 429, 780, 785. — 409. πελάσση QV,

410 αὐτοῦ οἱ θάνατός τε καὶ ὠκεία μοῖρα τέτυκται.

Κῆρα δέ τοι δρυῖναο πιφάσκειο, τόν τε χέλυδρον
ἐξέτεροι καλέουσιν· ὁ δ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας
ἢ ὄγε που φηγοῖσιν ὄρεσκεύει περὶ βήσας.

Ἵδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον,
415 ἔστε βρούα προλιπῶν καὶ ἔλος καὶ ὀμήθεα λίμνην
ἀγρώστων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχιδας
σπέρχεται ἐκ μύπος ἀήθεα δέγμενος ὄρμην,
ἐνθα κατὰ πρέμνον κοίλης ὑπεδύσατο φηγοῦ
ὄξυς ἀλείς, κοῖτον δὲ βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνω.

420 Αἰθαλόεις μὲν νῶτα, κάρη γε μὲν ἀρπεδῆς αὐτως
ἕδρω εἰσκόμενον· τὸ δ' ἀπὸ χροῦς ἐχθρὸν ἄηται,
οἶον ὅτε πλαδόωντα περὶ σκύλα καὶ δέρε' ἵππων
γναπτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαρτοι.

Ἦτοι ὅταν κώληπας ἢ ἐν ποδὸς ἔχνη τύψη,
425 χρωτὸς ἄπο πνιγέσσα κεδαιομένη φέρετ' ὀδμή.
Τοῦ δ' ἦτοι περὶ τύμμα μέλαν κορθύεται οἶδος·
ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνῖαι
ἐχθόμεναι· χροῖη δὲ μόγῳ αὐαίνεται ἀνδρός.

ῥινοὶ δὲ πλαδόωσιν ἐπὶ χροῖ, τοιά μιν ἰὸς
430 ὄξυς αἰετὸς νεμέθων ἐπιβόσκειται· ἀμφὶ καὶ ἀχλὺς
ὅσσε κατακρύπτουσα κακοσταθέοντα δαμάζει·
οἱ δέ τε μηκάζουσι, περιπνιγέες τε πέλονται·

ut voluit Bentl., πελάσσοι M, πελάσει K, πελάσσει reliqui. — V. 411. δὴ
τοι v. πιφάσκειο τὸν δὲ (vel τόνδε) BPrAld. — 413. ποι K, πῆ v. βήσας
v. — 414 spurium censet S., sed cf. p. 143. — 415. ὅστε libri. cf. p. 143.
βρία B. — 416. βατραχιδας pv. — 418. ἀπεδύσατο KAld., ὑπεδάσσατο
P. — 419. ἀλείς certe p, ἀλείς reliqui. — 420. ἀρπαδῆς V, ἀρπεδῆς cod.
Steph. cf. p. 143. — 421. εἰσκόμενος coni. Bentl. sed cf. ad v. 321. —
— 422. πλαδόωσιν P. σκύλα v, σκύλος P. δέρεη omnes. cf. ad fr. 74, 2.
— 423. γναπτόμ| G, γναμπνομ| V, |γναμπτόμ| reliqui. cf. Ther. 205, Alex.
363 et Dindorf. Thes. Paris. IV p. 1673. μυδόωσι v. ἀρβύλοισι v, ὑπὲρ
βήλοισι M. — 424. ὄγ' MR, ὄτ' reliq. ἐν κώληπος codd. omnes, ubi non video
quomodo genitivus ab ἔχνη pendere possit. itaque ὅταν κώληπας scripsi.
constructionem similiter poeta mutat Th. 400 seqq., 458 seq. — 425. ἀπο p,
ἀπὸ reliqui. κεδαννυμένη var. lect. in schol. — 426. τοῦ δ' ἦτοι hic omnes ut
videtur libri, nisi si qui τοῦδ' ἦτοι. — 427. ἀνῖαι Ald., ἀνῖαι reliqui. — 428.
αὐαίνεται B, αὐάνεται p. fortasse αὐαίνεται scribendum fuit ut fr. 70, v. 6
(et 11). add. var. lection. ad Ther. 938. sed etiam in Al. 348 ἀν. tenent libri,
neque unquam memini ἀνός scriptum me legisse. — 430. ὄξυ v. ἐπὶ βόσκειται
p. — 431. ὅσσε p. |σταθέοντε B. — 432. μυκάζουσι BGKMosq. PrAld. cf. Al.
214. μηκ| ex suo etiam cod. protulit Bentl., item Stephan. περὶ πνιγέες p.

οὐρα δ' ἀπέστνυται· τοτὲ δ' ἔμπαλιν ὑπνώοντες
 ῥέγκουσιν, λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσσιν,
 ἢ ἀπερευγόμενοι ἔμετον χολοειδέα δειροῆς, 435
 ἄλλοτε δ' αἱματόεντα· κακὴ δ' ἐπιδίψιος ἄτη
 ἔσχατιῇ μογέουσι τρόμον κατεχεύατο γυίοις.

Φράζεο δὲ χλοάοντα δαεῖς κύανόν τε δράκοντα,
 ὃν ποτε Παιήων λασίη ἐνεθρέφατο φηγῶ
 Πηλίῳ ἐν νιφόεντι Πελεθρόνιον κατὰ βῆσσαν. 440
 Ἦτοι ὄγ' ἄγλαυρος μὲν εἰίδεται, ἐν δὲ γενεῖῳ
 τρίστοιχοι ἐκάτερθε περιστιχόωσιν ὀδόντες·
 πύονα δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπ' ὄθματα· νέρθε δὲ πύγων
 αἶεν ὑπ' ἀνθερεῶνι χολοίβαφος. Οὐ μὲν ὄγ' αὐτως 445
 ἐγχρίψας ἤλγυνε, καὶ ἦν ἔκπαγλα χαλεφθῆ·
 βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷ' ἀμυληβόρου ἐν χοῖ νύχμα
 εἶδεται αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντήρος ἀραιοῦ.
 Τῶ μὲν τ' ἔκπαγλον κοτέων βασιλῆιος ὄρνις
 αἰετὸς ἐκ παλαχῆς ἐπαέξεται, ἀντία δ' ἐχθρὴν
 δῆριν ἄγει γενύεσσιν, ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην 450
 δέρκηται· πάσας γὰρ ὄγ' ἠρήμωσε καλιὰς,
 αὐτως ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὤεα βρούκων·

— 433. τοὶ δ' BKPAld., τὸ δ' p. ἔμπαλιν αὐ BKPAld. ὑπνώοντες Kp, ὑπνώοντες v et cod. Steph., qui cetera habet ut dedimus. — 434. ῥέγκουσιν GKpν. — 437. ἔσχατιῆς K, ἔσχατιῆ con. S. — 438. κύανόν τε suspectum Dindorfio in Thes. Par. s. v. sed cf. Lobeck. Elem. I p. 251 seq. ceterum nescio an κύανόν τε scribi praestet. — 439. ἐνεθρέφατο MAld., ἐνὶ θρέψ. con. Bentl. — 440. δρυφόεντι M. πελοθρόνιον B, πελεθρώνιον p. βῆσσαν p. — 441. ὁ P. ἀγραυλὸς p, ἀγραυλος BPVAld. verum habet etiam cod. Steph. μὲν om. p, τε BP, γε Ald. εἶδεται V. — 442. τρίστοιχοι G, ut voluerat Malthy ad Morell. p. 783, τρίστιχοι reliqui. — 443. πύονα p. πύον' ἐπισκυνίοισιν ὑπ' ὄθ. con. Hemsterh. ap. Arnald. lect. graec. p. 103. sed δὲ omitti non debebat, et ἐν valet ἐνεστι (τῶ δράκοντι). cf. v. 177 et ad v. 482. ὑπόθματα MRVpνAld. et fortasse etiam alii. ὄθματα B. — 444. αἶα M, αἶ p, αἶεν GKLRVn cod. Steph., ἐπλεθ' BPVAld. ἀνθερεῶνα KVPν, ἰώνος BAld. χολοίβαφος Vpν. αὐτως v. sed sensus videtur esse: „non aeque ac reliqui serpentes.“ — 445. ἐχρίψας V, ἐγχρίψας GKpAld. χολωθῆ MR. — 446. νυχιβόρου BP, νυχηβόρου KRVpνAld. et M, sed hic corrigens μυχηβόρου, quod habet G et annotavit schol. probavitque Valcken. ad Adonias. p. 219, μυληβόρου schol. ad Il. Θ, 178 et Eustath. ad Il. p. 705 extr., unde p. 144 οἷ' ἀμυληβόρου feci. νύχμα M, νύγμα reliqui, etiam grammatici modo laudati. cf. ad v. 271. — 449. ἔξ αἰθροῆς var. lect. in schol. pro ἐπαέξεται G annotavit ἀμπέλλεται, quod ἀμπάλλεται fuisse coniecit S., ἐπαίτσεται voluit Zeune. sed utrumque recte explicat Lobeck. Proleg. Pathol. p. 334 n. — 450. γενύεσσι p, γενεῆσιν con. Zeune. ὅτ' ἀμβλ| MV. — 452. τε γόνου anno-

αὐτὰρ ὃ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγῶν
 ῥεῖα δρᾶκων ἡμερσε νέον μάρψαντος ὄνυξι,
 455 θάμνον ὑπαῖξας· ὁ δ' ἀλεύεται· ἀμφὶ δὲ δαιτὸς
 μάρνανθ'· ἱπτάμενον δὲ πέριξ ἀτέλεστα διώκει
 σπειρηθεῖς καὶ λοξὸν ὑποδράξ ὄμμασι λεύσσω.

Εἰ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου
 βήσεται ἢ Σάμον δυσχείμερον, αἶ τ' ἐνὶ κόλπῳ
 460 Θρηκίῳ βέβληνται ἐκὰς, Ῥησκυνθίδος Ἴηρης
 Ἔβρος ἵνα, Ζωνατὰ τ' ὄρη χιόνεσσι φάληρα
 καὶ δρῦες Οἰαγρίδαο, τόθι Ζηρύνθιον ἄντρον,
 δῆεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὃν τε λέοντα
 αἰόλον ἀνδάξαντο, περίστικτον φολίδεσσι·
 465 τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύστροφον· αἶψα δὲ σαρκί
 πυθεδόνας κατέχευε δυσάλθεας· αἶ δ' ἐπὶ γυίοις
 ἰοβόροι βόσκονται· αἶ δ' ὑπὸ νηδύσιν ὕδρωψ
 ἄλγεσιν ἐμβαρύνθουσα κατὰ μέσον ὄμφαλὸν ἴζει.
 Ἴητοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἴσταται ἀκτῖς,
 470 οὔρεα μαιμώσσω ἐπινίσσεται ὄκρῖοντα,
 αἶματος ἰσχανόων, καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων,
 ἢ Σάου ἢ Μοσύχλου ὅτ' ἀμφ' ἐλάτησι μακεδναῖς
 ἄγραυλοι ψύχωσι, λελοιπότες ἔργα νομῶν·
 μὴ σύ γε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην
 475 μαινομένου, μὴ δὴ σε καταπλέξῃ καὶ ἀνάγκῃ

tat G. ὄρεα scribitur certe in Etym. Magn. p. 822, 48. cf. ad v. 192. — 454. ἡμερσε, ut videtur, K. — 456. μάρνανται K. — 457. σπειρηθεῖς M. λεύσσω KMr. — 458. κυλλόποδος et χωλοίποδος var. lect. in schol. vulgatam tuetur Lobeck. Elem. I p. 369 seq. — 459. βήσεται V. Σάμον δυσχείμερον con. Bentr. sed cf. Maxim. 403: εἰ δὲ Ζηρός — ἴχνια βαινῶσιν Θεϊαντίας, et Lobeck. ad Aiac. 30. constructio similiter mutata v. 400 seq. — 460. βέβληται R. ἦτ' — κέκληται Nauck. in Schneidew. Philol. IV p. 547. Ceteram interpungebatur βέβληται, ἐκὰς Ῥ. Ἴηρης, Ἔβρος —, quod correxi p. 144. — 461. χιόνεσι K. — 462. οἰαγρίδαο Kv. τό τε con. Bentr. et S. p. 442. sed cf. p. 111. — 463. κεγχρίνεω BKPpAld., |χρίνεω Gv (sed v corrigi η), |χρίνεω MRV, ut habet Etym. M. p. 498, 37 et Gudian. p. 309, 6 et voluit Bentr. — 465. πολύστροπον S. e con. Conradi Gesner. — 466. αἶ τ' BV, quod fortasse praeferendum aliquis censeat ita ut relativum sit. — 467. ἰοβόροι p. αἶει V. — 468. ἐμβαρύνθουσα p. μέσον κατὰ R. cf. Alex. 26. ἴζει p. — 470. λαιμώσσω var. lect. in schol. ἐπινίσσεται MB. ὄκρῖοντα BPRpAld. cf. Koechly ad Quint. p. 34 seq. μῆλα om. M. — 472. ἠσάου G, ἠὲ σάου BMVpν. ἐλάτησι G, ἐλάταισι PRpνAld., ἐλάττει K. — 473. νομῶν R, νομῆες con. Bentr. — 475. καταπλέξῃ G et M, sed is e corr., καταπλέξῃ K superscripto τέ, |πλέξῃ reliqui. ἀνάγκῃ GVp, ἀνάγκῃ KPpAld.,

πάντοθι μαστίζων οὐρῇ δέμας, ἐν δὲ καὶ αἶμα
λαιφάξῃ, κληίδας ἀναρορήξας ἐκάτεροθεν.

Φεῦγε δ' αἰεὶ σκολιήν τε καὶ οὐ μίαν ἀτραπὸν ἰλλων,
δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς πάτον· ἧ γὰρ ὁ δεσμοὺς
βλάπτεται ἐν καμπῆσι πολυστρέπτοισιν ἀκάνθης,
ἰθείαν δ' ὠκιστος ἐπιδρομάδην στίβον ἔρπει.

480

Τοῖος Θρηκίησιν ὄφεις νήσοισι πολάζει.

Ἐνθα καὶ οὐτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρύγματ' ἔασιν
ἀσκαλάβου· τὸν μὲν τ' ἐρέει φάτις, οὔνεκ' Ἀχαιῆ
Δημήτηρ ἔβλαψεν, ὅθ' ἄψαα σίνατο παιδὸς
Καλλίχορον παρὰ φρεῖα, ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
ἀρχαίῃ Μετάνειρα θεῆν δεΐδεκτο περίφρων.

485

Ἄλλα γε μὴν ἄβλαπτα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
δρυμοὺς καὶ λασιῶνας ἀμορβαίους τε χαράδρας,
οὓς ἔλοπας λίβνάς τε πολυστεφείας τε μνάγρους

490

quod annotavit etiam Stephan. probavitque Bentl. — 476. πάντοθι libri, [θε S. et Lehrs. οὐρῆν M. — 477. λαιφάξῃ BRpAld. ἐκάτεροθε, non |θεν, certe Kpν habent, de reliquis eodd. in eiusmodi rebus parum constat. cf. v. 241. in declinatione ν ephole. in fine versus addidi nusquam nisi ubi sequebatur vocalis. id enim in Nicandro quoque plurimi suadent loci. — 478. τοῦ καὶ θεῶν B, τ' οὐκ ἰθείαν PAld., καὶ οὐ om. p, qui μίην habet. hinc conceidit coni. Blomfield. ad Callim. in Iov. 83. ἔλλων et εἰλων eodd. (?) Hemsterhusii ap. Ruhnck. ad Timae. p. 71, ἔλων p. — 479. πάτον p, δρομον BPald. ὄδασμὸς M, ὁ δεσμὸν L, ὁ δεσμοὺς GVpν, ὁ δεσμοῖς reliqui. — 480. γνάμπτεται B, γνάμπτεται P. ἐν καμπῆσι M, ἐν καμπῆσι BG(?)Vp, ἐν καμπῆσι Mosq. Ald., εὐκαμπῆσι P, εὐγναμπῆσι L, ἐν γναμπτοῖσι KRν. |στρέπτοισιν M e corr. ἀκάνθαις ν, |θον L(?)PAld. — 481. ἰθεία p. — 482. πελάζει omnes. quod ineptum est. correxi πολάζει, quod pro ἐπιπολάζει Nicander eadem ratione dixisse videtur qua ἔπονσι Ther. 508, 627, 738, Al. 429, 490 dixit pro ἐπέπονσι, qua μείρονται Ther. 402 pro λείρονται, σκυνῖοισι Ther. 177 et 413 pro ἐπισκυνῖοισι, πάτον Ther. 933 et Al. 535 pro ἀπόπατον, ἠνεκὲς Al. 517 et 605 cum aliis pro διηνεκὲς, τέλλειν fr. Georg. 74, 32 cum Apoll. Rhod. 1, 688 pro ἀνατέλλειν (ὄρσιμον pro ἐρῶσιμον Al. 605 mutandum fuit). cf. Lobeck. Elem. I p. 145 seq. — 483. ἐπαχθέα coni. Bentl. sed cf. pag. 38 extr. ἔασιν ν. — 486. καλλίχορον ν. περὶ BPVp. — 487. θεῆν P, θεῶν Herm. ad hym. Homer. in Demet. 183. iniuria. neque enim verum est, posteriores epicis ad unum omnes in accusativo et nominativo (cf. Spitzner. mantiss. p. 262) aut saltem in nominativo (cf. Wernick. ad Tryphiod. p. 474) Homericam eius vocis formam servasse. certe Callimachus hym. in Iov. 37, in Dian. 119, 152 dixit θεῆν (ut Nicandr. Ther. 6), etsi θεῶν habet hym. in Iov. 30, in Dian. 112 et 186. ac similiter in accusativo variat Quintus, cf. Koechly p. LI. δέδεκτο V. — 488. κινώπετα M, κινώπας p. — 490. ἔλοπας τε MV. πολυστεφείας, ut omnes libri habent, schol. explicat πολλοὺς στεφάροντας ἔχοντας καὶ γραμμῆς. sed nescio an πολυστρεφείας, „tortuosos“ scri-

φράζονται, σὺν δ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλουροι,
ἢ ἔτι που τυφλωπες ἀπήμαντοι φορέονται.

- Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων,
φύλλα τε ρίζοτόμον τε διεῖσομαι ἀνδράσιν ὄρην,
495 πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές, οἷσιν ἀρήγων
ἀλθήση νούσοιο κατασπέρχουσαν ἀνίην.
Τὰς μὲν ἔτι βλύοντι φόνῳ περιαλγεί ποίας
δρέψασθαι νεοκμη̄τας (ὃ γὰρ προφερέστατον ἄλλων),
χώρῳ ἵνα κνω̄πες θαλερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην.
500 Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ρίζαν ἐλέσθαι,
Κενταύρου Κρονίδαο φερώννυμον, ἣν ποτε Χείρων
Πηλίου ἐν νιφόεντι κιχῶν ἐφράσσατο δειροῆ·
τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χυτὴ περιδέδρομε χαίτη,
ἄνθεα δὲ χρύσεια φαίνεται· ἢ δ' ὑπὲρ αἴης
505 ρίζα καὶ οὐ βυθώωσα Πελεθρόνιον νάπος ἴσχει.
Ἦν σὺ καὶ ἀναλέην, ὅτε δ' ἐγγλοον ὄλμῳ ἀράξας,
φυρσάμενος κοτύλη πιέειν μενοεικέος οἴνης·
παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι· τό μιν πανάκειον ἔπουσιν.
Ἦτοι ἀριστολόχεια παλίσκιος ἐνδατέοιο,

bendum sit. μυαγροῦς certe pV, ut S. edidit, non μυάγρους. — 491. σὺν θ' omnes ut videtur libri, σὺν τ' ex Bandiniana retinuerunt S. et Lehrs. σὺν δ' ego scripsi ob constantem poetae usum. cf. pag. 87. — 492. καὶ ἔτι BKPpAld., ἠδὲ τε M, ἢ δ' ἔτι reliqui. ex postae usu ἢ ἔτι scribendum fuit. cf. pag. 87. τυφλωπες omnes libri habere videntur, non τυφλωπες, ut scripsi p. 195. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 409. — 493. πάντων BP, om. R. ἀνθεστήρια p, ἀλθηστήρια reliqui praeter GMRVv. — 494. φύλλα v, φυλλά p. ρίζοτόμον τε p. δειδράσιν v. ὄρην editi scriptique ut videtur libri omnes. hoc significaret „tempus colligendarum radicum“ (cf. Lobeck. ad Aiac. p. 229). verum de hoc postea Nicander ne verbum quidem dicit, sed nihil nisi radicum proprietates describit. itaque ὄρην correxi, id ut significet „rizotomicas rationes“ sive ea quae in colligendis radicibus observanda sint ne alia excidatur radix atque qua opus sit. — 495. πάντα γὰρ p. — 496. ἀλθήσει p. — 497. ἔτι μὲν v. βλύοντι GMR, βλύζοντι reliqui. πόνῳ coni. Bentl. — 498. νεόκητα, τὸ omnes. νεοκη̄τι, τὸ coni. Bentl., νεοκη̄τα, τὸ coni. S. mihi νεοκη̄τας necessarium videbatur, quo recepto simul corrigendum fuit ὃ γὰρ. cf. Hom. Ψ 9, ω 190 et alibi. νεοκη̄τας puto esse νεανθεῖς. — 499. τραφερὴν pro θαλερὴν citat Tzetz. ἀν' ὕλην p. — 502. πηλίου G, πηλίον p, πηλίω vel πηλίω reliqui. — 503. pro μὲν p habet μ supra-scripto ἄ. — 504. χρυσέα B, χρύσει ἀφαίνεται p. ἢ δ' ut Ald. codd. nonnulli, sed certe non BGVpν. — 505. βυθώεσσα K, unde suspicetur aliquis βυθώεσσα scribendum esse. — 506. ἀξαλέην BP, ἀβαλέην p. ἐγγλων K. ὄλμῳ Bp. ἀράξαις coni. Steph. — 507. κοτύλην libri corr. Bentl. μελιθεός G in marg. — 508. πάντα coni. Bentl. ἄρκιον v. uην p. ἔπουσι Bp, ἔπουσι R. — 509. πολίσκιος M, παλίσκιος v. ἐνδατέοιο P et ut vi-

- φύλλ' ἄτε κισσήμεντα περικλυμένοιο φέρουσα· 510
 ἄνθεα δ' ὑσγίνω ἐνερευθεταί· ἢ δέ οἱ ὀδμή
 σκίδναται ἐμβαρούθουσα· μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν
 μυρτάδος ἐξ ὄχνης ἐπιόψεται ἢ σύ γε βάκχης·
 ῥίζα δὲ θηλυτέρης μὲν ἐπιστρογγύλλεται ὄγκω,
 ἄρσενι δ' αὖ δολιχὴ τε καὶ ἄμ πυγόνος βάθος ἴσχει, 515
 πύξου δὲ χροίῃ προσαλίγκιος Ὠρικίοιο.
 Τὴν ἦτοι ἐχιός τε καὶ αἰνοπλήγος ἐχίδνης
 ἀγρεύσεις ὄφελος περιώσιον· ἐνθεν ἀπορροῶξ
 δραγμαίη μίσγοιτο ποτῶ ἐνι κηράδος οἴνης.
 Ναὶ μὴν καὶ τρισφυλλον ὀπάξω κνωψιν ἀρωγὴν, 520
 ἢ ἐ που ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἀποσφάγι βήσση,
 τὴν ἦτοι μιννανθῆς, ὃ δὲ τριπέτηλον ἐνίσποι,
 χαίτην μὲν λωτῶ, ῥυτῇ γε μὲν εἴκελον ὀδμήν.
 Ἦτοι ὅτ' ἄνθεα πάντα καὶ ἐκ πτίλα ποικίλα χεύη,
 οἷόν τ' ἀσφάλτου ἀπερευγεται· ἐνθα κολούσας 525
 σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλέσθαι
 καρδόπῳ ἐντρίψας, πιέειν δ' ὀφίεσσιν ἀρωγὴν.
 Νῦν δ' ἄγε τοι ἐπίμικτα νόσων ἀλκτῆρια λέξω.
 Θρινακίην μὲν ῥίξαν ἔλεν γυιαλθεῖα θάψου
 σμῶξας, ἐν δὲ σπέρμα χυτὸν λευκανθέος ἄγνου, 530
 νῆριν, πηγάνιόν τε περιβρυῆς, ἐν δὲ τε θύμβρω

detur p. — 510. φύλλά τε p, φύλλα τε reliqui. cf. p. 95. κισσόμεντα Kv. περί κλυμένοιο P. περί κλυμ. (cf. p. 210) etiam S. scripturus fuisse videtur. — 511. ὑσγινόεντ' conii. Bentl. sed cf. p. 105. — 513. βάκχης v. — 514. θηλυτέρη conii. Bentl. γύλλεται KvAld. — 515. κάμπυγος B, καὶ ἀμπυγόνος GKr, καὶ ἀμπύγονος reliqui, nisi quod Vv verum habere videntur quod Bentl. et S. restituerunt. — 516. χροίῃ V. — 518. ἀγρεύσειν KRv. ἀγρήσεις conii. Bentl. περιώσιον v. — 519. δραγμαία omnes praeter GMRVv. μίγοιτο BPr. κηράδος P. — 520. τρισφυλλον codd. cf. p. 115. — 521. τρήχοντι V. ἀποσφάγω correctum γι K. — 522. ἐνίσποι GMPR (sed in R e corr., ἐνίσπη enim olim scriptum fuit), ἐνίσπει reliqui. τριπέτηλον nomen non videtur communi in usu fuisse, etsi praeter Nicandrum Th. 522 et 907 utitur etiam Callim. h. in Dian. 165, certe non comparat apud Dioscor. I p. 458. itaque Nicandrum suspicor dicere voluisse: „si cui displiceat a me fictum nomen τρισφυλλον pro τριφυλλον, is per me licet τριπέτηλον appellet.“ ad μιννανθῆς subintellige ἐνέπονσιν. — 523. ῥητῶ μὴν εἴκελον V, γε μὴν p, ἴκελον BP. — 524. χεύη GKRv, χεύει M, τευχει reliqui. — 525. ἀπορευγεται V. — 526. σπέρμα θ' V. — 527. πιέειν δ' gram. in Cram. Anecd. Par. IV p. 65, 12, δ' om. codd. — 528. νόσω p. δείξω M. — 529. θρινακίην G in marg., Θρινακίης conii. Bentl. sed cf. Al. 200. γυιαλκεία M, sed postea correct. θάψου p. — 530. μύξας BPr, μίξας, ἐν δὲ τε conii. Bernard. ἄνου p. — 531. θύμβρω

- δρεψάμενος βλαστὸν χαμαιευνάδος, ἧ τε καθ' ὕλην
οἴας θ' ἐρπύλλιοιο περὶ ῥάδικας ἀέξει.
"Αγρὸι δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν,
535 ἄλλοτε καὶ καυλεῖον ὑπέριον ἀνθερίκοιο.
πολλάκι δ' ἐν καὶ σπέρμα, τό τε λοβὺς ἀμφὶς ἀέξει·
ἠὲ καὶ ἐλξίνην, τήν τε κλύβατιν καλέουσιν,
ὔδασι τερπομένην καὶ ἀεὶ θάλλουσαν ἰάμυοις·
πῖνε δ' ἐνιτρίψας κοτυλήρουτον ὄξος ἀφύσσω
540 ἢ οἴνης· ῥέα δ' αὐτε καὶ ὕδατι κῆρας ἀλύξεις.
Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἐχίος περιφράζεο ῥίζαν,
τῆς καὶ ἀκανθοβόλος μὲν ἀεὶ περιτέτροφε χαίτη,
λείρια δ' ὡς ἴα τοῖα περιτρέφει· ἡ δὲ βαθεῖα
καὶ ῥαδινη ὑπένερθεν ἀέξεται οὐδεὶ ῥίζα.
545 Τὸν μὲν ἐχίος βουβῶνος ὑπὲρ νεάτοιο χαράξας
ἀντλῶ ἐνυπνώοντα χυτῆς παρὰ τέλσον ἄλωος
εἶδαρ ἀνέπνευσεν καμάτου βίη· αὐτὰρ ὁ γαίης
ῥίζαν ἐρυσσάμενος τὸ μὲν ἔρκει θρύψεν ὀδόντων
θηλάζων, τὸ δὲ πέσκος ἐῶ περὶ κάββαλεν ἔλκει.
550 Ἡ μὲν καὶ πρασίοιο χλοανθέος ἔρνος ὀλόψας

V. — 532. δρεψας v. — 533. νίεα δ' M. ἐρπύλλιοιο KVRv. περὶ ῥάδικας MG (nisi is ῥαδίκας habet), περιρῥαδίκας KRVv, περιρῥακίδας vol |κίδας reliqui. ῥακίδας ex Hesych. malebat Bentl. — 534. ἄγροι P. διανθέος legisse videtur schol. quod probat Bentl. — 535. καυλεῖον B. — 536. πολλάκις p. δ' ἐν καὶ MRp, δὲ καὶ GKv, δ' οἱ καὶ v, δ' αὐ καὶ BP(?)Ald. ὄτου BP(?)Ald., τότε reliqui. corr. S., τό οἱ conii. Herm. ad Orphic. p. 737. — 537. κλυβάτιν G, κλυβάτην V, κλύβαστιν v. — 538. ὕδασι GMR, ὕδατι reliqui. κ' ἀεὶ V. ἀειθάλλ. codd. aliquot et edd. quod corr. S. cf. Lobeck. Elem. I p. 591. — 539. πῖνε Gr, πίνειν v. δέ γ' ἐντ| KAlD., δέ τ' ἐντ| V, δ' ἐντ| Ppv. |λήρουτον K, |λήρουτον L (?) MRPP, |λήρουτον B, |λλήρουτον v. ἀφύσσω K. — 540. οἴνης GKRVv, οἶνον reliqui, οἶνον conii. Bentl. sed cf. p. 3. ἀλύξεις BGKPP, ἀλύξειν Vv, ἀλύξοις M, ἀλύξαις RAld. — 541. ἐσθλὸν V. ἐχίον conii. S. in curis poster. p. 256. περιφράζοιο Krv. — 542. ἀεὶ Π. περιτέτροφε G, περιδιέτροφε hic quoque conii. Dindorf. — 543. ἴα Π. περὶ τρέφει Π, περιστρέφει Kv, ut conii. Bentl. et S., περιστρέφει reliqui. — 544. ἀέξεται p. οὐδεὶ Π. — 545. ὑπὲρ Π. νεάτοιο p. — 546. ἀντλῶ Π, ἀντρω Ald. quod corr. Scalig. ἐν ὑπνώοντα Π, ἐν γ' ὑπνώοντα P, ἐνυπνώοντα p. παρα Π, περὶ BKPRVv. τέρσον Πv. ἄλωος Π, ἀλωῆς reliqui. cf. fr. 70, 1. — 547. ἀνέπνευσεν Π et reliqui. codices omnes, ut videtur, nisi quod quidam v ephela. omittunt, ἀπέπνευσε p, ἐνέπν. conii. Scalig. ἀφύπνισσεν κάματου conii. Bentl. Sed Nicander verbo ἀναπνεῖν videtur factitivam significationem attribuisse. „fecit ut languorem omnem exenteret.“ βίη Πp. αὐτὰρ p. — 548. ἐρυσσάμενος BK. τὸ μ ultimae literae superscripto ᾠ p. — 549. πέσκος Π. ἐῶ περὶ Π, ἐῶ ἐνι GKMRVv, ἐῶ τάχα BPAlD., ἐῶ solum habet p. κάββαλεν V. — 550.

χιλοὶ ὅτε χλοάουσι, νέον δ' ἀπεχεύατο ποιή,
 570 τόσσον ἐπιστεΐβων λείπει βυθόν, ὄσσατίον περ
 ἐκνέμεται γενύεσσι παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνων.
 Τοῦ μὲν ἀποπροταμῶν δραχυῆς βάρος ἰσοφαρίζειν,
 ὕδατι δ' ἐμπίσαιο, κῦτει ἐναολλέα κόψας.

Μηδὲ σύ γ' ἀβροτόνου ἐπιλήθεο, μηδέ τι δάφνης
 575 καρπὸν ἀραιότερης· μάλα δ' ἄν καὶ ἀμάρακος εἶη
 χραισμῆεις πρασιῆ τε καὶ ἀνδήροισι χλοάζων·
 ἐν δὲ τίθει τάμισον σκίνακος νεαροῖο λαγωῦ
 ἢ προκὸς ἢ νεβροῖο πάροιθ' ἀπὸ λύματα κόψας,
 ἢ ἐλάφου νηδὺν, τὸ μὲν ἄρ καλέουσιν ἐχίνον,
 580 ἄλλοι δ' ἐγκατόεντα κεκρύφαλον· ὧν ἀπερύσσας
 δραχμάων ὅσσον τε δύω καταβάλλεο μοίρας
 τέτρασιν ἐν κυάθοις μέθνος πολιοῦ ἐπιμίξας.

Μηδέ σέ γε χραισμη πολίου λάθοι ἢ κέδροιο,
 ἄρκευθος, σφαῖραι τε θερειλεχέος πλατάνοιο,
 585 σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσου,

* * * * *

M. εἰλνόμεντα (vol εἰλ.) pVAld. et K (sed is corrigit εἰλ.), item v, sed e corr. (εἰλ. enim fuit). — 569. ὅτε πλήθουσι G in marg. ἀποχεύατο GP. ποιήν omnes, quod correxi. cf. p. 99. aliter Lobeck. Paralip. p. 347. — 570. βάθος errore S. et Lehrs. ὄσσατίον περ K. — 571. οἴμον G in marg. — 572. ἀπο προταμῶν V, |ταμῶν p. δραχυῆς M. βάρος ἰσοφαρίζειν poeta voluit esse βάρος ἴσον φέρειν. cf. v. 646. — 573. δ' ἐμπ| Kp, δ' ἄν τι π| B, δ' ἄν γ' ἰπίσαιο P, δ' ἄν γ' ἰπίσαιο Ald. ἐναολλέα certe MR, ut voluit Bentl., reliqui ἐν ἀολλέα (ἐν ἀολλέα p). — 574. ἀβρ| omnes, ut videtur. cf. ad v. 92. — 575. καρποῦ coni. Bentl. — 576. πρασιῆ K, πρασιῆ pν, πρασίης reliqui. cf. p. 106 extr. — 577. νεωροῖο p. — 578. προκὸς Bp Ald. ἢ νεβροῖο MR, ἢ ν| reliqui. λύματι v, ἀπολύματα V, ἀπολύματα quidam. — 579. τὸ μὲν γὰρ p, τὴν δὲ BpAld. τὸ μὲν ἄρ reliqui (etiam L?). — 580. ἀπερύσσας KpνAld. — 581. ὅσον BKp. κατάλλεο K, sed βα superimposuit manus secunda. — 582. ἀπομίξας BRAlD., ἀποσμίξας P. Post hunc versum S. posuit v. 586. — 584. ἀρκευθῆς coni. Scalig. et Salmas. sed fructum iuniperi ut expressis verbis memoraret non magis opus fuit quam fuit in κέδρω v. 583. σφαῖραι τε BGMR, σφαῖρά τε KVpν, σφαίρη reliqui. — 586. Hic aliquid turbatum esse arguit mutata constructionis ratio quae excusari nullo modo potest. quae causa fuisse videtur ut codicis B scriba hoc ordine versus poneret: 585, 586, 583, 584. ac similiter S. v. 586 post v. 582 posuit, parum apto, ut mihi quidem videtur, loco. accedit quod σπέρματα, quum in enumeratione ultimum sit, copula carere non possit. huic vitio olim (cf. p. 110) ita succurri, ut σπέρμα τε scribendum esse putarem, nunc putare malim excidisse versum, quo primum in enumeratione illa perrexit poeta, tum constructionem mutaverit novo illato verbo. ἢ καὶ BKpν. πηρῆνα KVν (de v testatur Keil), ποι-

ἦε καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμῶν πηρῖνα θοραίην·
πάντα γὰρ ἀλθήσει καὶ ἀθέσφατον ἐκ μόγον ὥσει.

Τὴν δὲ μετ' ἐξετέρην θανάτου φύξιν τε καὶ ἀλκὴν
φράζεο κουλυβάτειαν ἐλών· τροχαλῶ δ' ἐνὶ λίγδῳ
σώχειν, ἐν δὲ τέ οἱ κοτύλην πτισάνοιο χέασθαι, 590
ἐν δὲ δύῳ κυάθια παλαισταγέος οἴνοιο,
ἐν δὲ καὶ ἀργέσταιο λίπευς ἰσόμοιρον ἐλαίου·
φύρσας δὲ πληγῆσι χολοιβόρον Ἴον ἐρύξεις.

"Ἄγρει δ' ἐξάμορον κοτύλης εὐώδεα πίσσαν,
καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπὸ μέσον ἤτρον ὀλόψας, 595
ἦε καὶ ἱππείου μαράθου πολυαυξία ῥίζαν
κεδρίσιν ἐντρίψας, ἐλεοθρέπτου τε σελίνου
σπέρμια· μεστωθὲν δὲ χάδοι βάθος ὄξυβάφοιο.

"Ἐνθα καὶ ἱππείου προταμῶν σπερμεία σελίνου,
δραχμάων δὲ δύῳ σμύρνης ἐχεπευκέος ἄχθη, 600
ἐν δὲ θερειγενέος καρπὸν κεράσαιο κυμίνου
στήσας ἦε χύδην τε καὶ ἄστατον ἀμφικυκῆσας·
πῖνε δὲ μιξάμενος κυάθῳ τρεῖς ἀφύξιμον οἶνην.
Νάρδου δ' εὐστάχνος δραχμήιον ἄχθος ἐλέσθαι,
σὺν δὲ καὶ ὀκταπόδην ποταμοῦ ἀποσυληθέντα 605
καρκίνου ἐνθρύψαιο νεοβδάλτοιῳ γάλακτος,

ρῖνα p, sed literae ἰ superscripto η, πηρῖνα Ald., πυρῖνα BP. — 587. ἀλ-
θήση V, sed corr. ει, ἀλθήσει B. ὥσεις Kv. ὥσοι p. — 588. μετ' ἐξ| G,
μεθεξ| p, μετεξετέρην reliqui. ἄλλα cor. Benti. sine causa. — 589. κου-
λυβάτ| GVp et Π in v. 851, κουλυβότ| Kv, κολλυβάτ| MR, πολυβάτ| BP, που-
λυβάτ| Ald. τροχαλῆ Rv. δ' om. BKP Ald. ceterum post ἐλών olim interpunctio
nulla fuit, sed fuit post φράζεο. ἐν λίγδῳ G, ἐνὶ λίγδῳ p. — 591. κυάθια B.
παλαισταγέος τ' V, |γέως P(?) Ald. — 592. non ausus sum ἀργέσταιο scri-
bere. nam hic quoque poeta Homericum ἀργέστης alio transtulisse vide-
tur. cf. p. 211 et Al. 175. — 593. χολοιβόλον P, χηλοιβόρον, ut videtur,
p. ἐρύξης v, χοληβόρον Ἴον ἐρύξεις con. Blomf. ad Callim. in Apoll. 53.
— 594. ἄγροι P. — 595. ἀπαι μέσον BGP Ald., ἀπὸ μέσον p, ἀποπέσον
K (sed ἀποπέσον corr. man. secund.), ἀπὸμ μέσον V. ὀλόψας R, sed corr.
— 596. πολυαξία M. — 597. ἐλεοθρέπτου Kp. — 598. χάδαιο K, χάδοιος
G κάθος, ut videtur, K. — 599. γε ταμῶν BP Ald. σπερμεία K. — 600. δύο
K. — 601. δ' ἀθερειγενέος KAld. et var. lect. in schol., δὲ θερειγενέος
B. κέρσαιο codd., nisi quod κέρσαιο Kv, κεράσαιο, quod S. dedit, videtur
p habere. — 602. ἦ ἐχίδνην KAld., ἦε χύδνην BVp, νῖε χύδνην P, ἦε χύ-
λην M. ἀσταδὸν con. Benti. — 603. πῖνε Gp. οἶνον BP Ald., οἶνον corr.
οἶνην p. — 604. νάρθου p. τ' libri, quod correxi. εὐσταγέος R, εὐστα-
θέος reliqui. εὐστάχνος S., quae est var lect. in schol. — 605. ποταμῶ
BP Ald. (correx. Scalig.), ποταμῶν ἀπο συλ| G, ut con. Benti. — 606. καρ-

- ἰρίν θ', ἣν ἔθρεψε Δρίλων καὶ Νάρωνος ὄχθαι,
 Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἀρμονίης τε·
 ἔνθα δὺω δασπλῆτε νομὸν στειβουσι δράκοντες.
- 610 Λάζεο δ' ἀνθεμόεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἐρείκην,
 ἣν τε μελισσαῖος περιβόσκειται οὐλαμὸς ἔρπων·
 καὶ μυρικήης λάξιοιο νέον πανακιωπέα θάμνον,
 μάντιν ἐν αἰζηοῖσι γεράσμιον· ἢ ἐν Ἀπόλλων
 μαντοσύνας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν·
- 615 μῖξ δὲ κονυζῆεν φυτὸν ἔγχλοον, ἠδὲ καὶ ἀκτῆς
 κανλοὺς ἠνεμόεντας, ἰδὲ πτίλα πολλὰ καὶ ἀνθη
 σαμψούχου, κῦτισόν τε καὶ εὐγλαγέας τιθυμάλλους·
 πάντα δὲ λίγδω θρύπτε, καὶ ἐν σκαφίδεσσι δοχαίαις
 φαρμάσσων μέθῃ κεῖνο χοὸς δεκάτη ἐνὶ μοίρῃ.
- 620 Ἄλλ' ἦτοι γερούνων καναχοὶ περιάλλα τοκῆες
 βάτραχοι ἐν χύτρησι καθεψηθέντες ἄριστοι
 βάμματι· πολλάκι δ' ἦπαρ ἐνὶ σχεδίῃ ποθὲν οἶνη·
 ἢ αὐτοῦ σίνταο κάρη κακὸν ἄλλοτε νύμφαις
 ἐμπισθὲν, τοτὲ δ' οἴνου ἐνὶ σταγόνεσσιν ἀρήξει.
- 625 Μὴ σὺ γ' ἐλιχρῦσοιο λιπεῖν πολυδευκέος ἀνθην,
 κόρκορον ἢ μύωπα, πανάκτειόν τε κονίλην,
 ἣν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφὶς ἔπουσι·

κῖνον Kv. ἐνθροῖψαιο Kp, ἐνθροῦψαι v. do genetivo cf. v. 693. — 607. δρίλων Krv. νάρωνος BKv. ὄχθη BPrAld., ὄχθας grammat. cf. p. 146. — 608. κάρδμοιο B. — 609. om. P. δασπλῆτε Ald. δράκοντες Gv, δράκοντε reliqui. — 610. ἄφαρτα σερυφύλλον (vel κερφυφύλλον) K, corr. νυφυφύλλον vel μυφυφύλλον. — 612. κλάξιοιο v. — 613. ἐνὶ ζωοῖσι codd. emendavit Mein. ad Steph. Byz. p. 375. ἦεν Vp, αἶεν Steph. Byz. l. l. — 614. μαντείας Steph. Byz. l. l. κοροπαῖος BKPvAld., ὀρόπειος var. lect. in schol., ὀροπαῖος var. lect. ap. Steph. Byz. l. l. — 616. nescio an poeta ἀκτῆν παρετυμολογῶν scripserit: κανλοὺς ἠιόεντας. cf. Marcoll. Sidet. 22 ἠιόεις κόλλουρος coll. v. 17. ἠδὲ B. πετρά codd. emendarunt Bernard. et S. — 617 post 618 posuit v, sed correxit literis α β appositis. κῦτισσον v. εὐγλαγέτας annot. G. θυμαλίδας vel λίδας BPAld., θυμαλίδα (vel λίδα) p, τιθυμάλλους K. — 618. σκαφίδεσι v. δοχαίαις V. — 619. μοίρα vel μοίρα BPrAld. — 620. γερούνων BP. καναχὸν R, λχῆ V. περιάλλα p. — 621. χύτρησι BKp codd. Bentl. — 622. Σχεδίῃ et Σχερίῃ var. lect. in schol. — 624. ποτὲ v. ἀρήξαι B. — 625. ἢ σὺ γε λίχρῖοιο Π. πολυδευκέος Π, λδευκέος reliqui. cf. p. 208. ἀνθης MR. — 626. ἢ μύωπα Π, ἠμνύοντα vel ἢ μνύοντα reliqui, ἢ μύοντα S. πανάκτειον Π, πανάκτιον B, παράκτειον v, sed correxit. κονίλην Π. — 627. ἠρακλείαν ὀρείγανον Π, ἠράκλειον καὶ ὄρ| GKMRVp, ἠρακλείον B, λκλειον, literis ει imposito v V, καὶ om. BPAld., ὀρείγανον MRVAld. et p, sed is corrigens ι. ἀμφὶς

σὺν καὶ ὄνου πετάλειον ὀριγάνου, αὐὰ τε θύμβρης
στρουβεία ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου.

Ἄγρει μὰν ὀλίγαις μηκωνίσι θάμνον εἴσην 630
ἐρσομένην, ἀργῆτι δ' αἰεὶ περιδέδρομεν ἄνθη·
τὴν ἦτοι φιλειταιρίδ' ἐπὶ κλησιν καλέουσιν
ἄνερες, οἱ Τρωόλοιο παραλ Γύγαό τε σῆμα
Παρθένιον ναίουσι λέπας, τόθι Κίλβιν ἀεργοὶ
ἴπποι χιλεύουσι καὶ ἀντολαί εἰσι Καύστρου. 635

Νῦν δ' ἄγε τοι ρίζας ἐρέω ἐχίεσσιν ἀρωγούς.
Ἐνθα δύο ἐχίεια πιφάυσκεο· τῆς δὲ τὸ μὲν πού
ἀγχούση προσέοικεν ἀκανθῆεν πετάλειον·
παῦρον ἐπεὶ, τυτθὸν δὲ καὶ ἐν χθονὶ πνυθμένα τείνει.
Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν κανλοῖσι θάλεια, 640
ὑψηλή· ὀλίγω δὲ πέριξ καλχάινεται ἄνθει·

ἔπουσι Π, ἀμφενέπουσι reliqui. — 628. ὄνον p. πετάλειαν Π, πετόλειον V(?). ὀρειγάνον ΠMPRVpAld., ὀρίγανον reliqui. correxi. ὄνον πετάλειον ὀριγάνου est folium ὀριγάνου ὀνίτιδος. cf. Ἀλκιβίων ἐχίος ρίζαν Th. 541. αὐὰ τε Π, αὐὰ τε KpVAld. (K cum glossa σὺν). θύμβρη v. — 629. στρουβία ψοχετες Π (sed extremæ duæ syllabæ paene evanuerunt). στρουβεί v. ψώχοιο V. ἐμφόρβια, sed super ρ posito o, K, ἐμφόρβια v. — 630. μὲν Γp, μὴν Ald. ὀλίγαις Π. θάμνων εἴσην Π. — 631. περιδέδρομεν Π, τέτροφεν reliqui. ἄνθη Π, ἄνθη MR, ἄνθει reliqui. — 632 om. Π. φιλειταιρίων omnes. φιλειταιρίων ex Eutecnio dedit S. φιλειταιρίον (non φιλειταιρίων) plures vocabantur plantæ contra serpentes efficaces (cf. Dioscor. I p. 500 extr. et p. 527), imprimis autem polemonia (Diosc. p. 511), quæ et Philetaeria (Plin. nat. hist. 25, 64) et Philetaeris (id. 25, 99) appellabatur. eam putaverim hic intelligendam esse, præsertim quum commendet etiam Aet. p. 617, E. Sed nominativus quum vix potuerit esse nisi φιλειταιρίς, correxi φιλειταιρίδ'. — 633. ἐνέρες p. παραί γύγαίο Π, γίγαίο BP. — 634. ναίουσι p. ὄθι v. κύλβιν Π, κύρβιν v. κλάζος BPAld. — 635. χιλεύουσι Π. — 636. ἀγε Π. ρίζαν v. ὀφίεσσι omnes, quod verum esse nequit, nam radices contra serpentium morsus efficaces non nunc demum enumerat. cf. vv. 529, 534, 541 et 48, 596. præterea chironii (v. 500 sqq.) non folia solum, sed radix etiam efficax (cf. Dioscor. I p. 400), et aristolochiæ (vv. 509 seqq.) sola adeo efficax radix (cf. Plin. n. h. 25, 96). itaque scripsi ἐχίεσσιν, quoniam quæ sequuntur plantæ privatim contra viperas valent. cf. v. 653 et 673. — 637. δύο χίεια Π. πιφάυσκεο pAld. τῆς δὲ το μὲν πού Π, τοῖς δὲ V. — 638. ἀγχούσι Π. ἀκανθῆιον πετάλιον Π, πετάλιον etiam MR. — 639. παῦρον Π, ταῦρον Bp. τυτθὸν δὲ Π, τιτθὸν τε V, τυτθὸν τε reliqui. τίνει Π. cf. Dioscor. I p. 526: φύλλα — πρὸς τὰ τῆς ἀγχούσης, ἥττονα δὲ, — ρίζα δὲ λεπτοτέρα δακτύλον. patet ἐπεὶ ita ad προσέοικεν relatum esse, ut subintelligendum sit: „quamquam non plane eadem sunt. nam parvum folium est et parvam planta radicem agit.“ sic sæpe apud poetas quoque ante ἐπεὶ omissam videmus enuntiationem aliquam, velut Hom. II. 9, 341. — 640. πετάλοι Π. κανλοῖσι Π et G, καλύκεσσι reliqui. θάλεια Π. — 641. ὀλίγω Π. καλχάινεται ΠG

- βλάστη δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε, κάρηαρ.
 Τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα ποταμῶν ἰσήρεια χραισμεῖν
 ἢ σφέλαι ἢ ὄλωμω κεάσας ἢ ῥωγάδι πέτροη.
- 645 Καί τε σύ γ' ἠρύγγοιο καὶ ἀνθήεντος ἀκάνθου
 ῥίζεα λειήναιο, φέροις δ' ἰσορρεπὲς ἄχθος
 ἀμφοῖν κλώθοντος ἐν ἀρπέξῃσιν ἐρίνου·
 λάξεο δ' εὐκνήμοιο κόμην βρύθουσαν ὄρειου
 καὶ σπέραδος Νεμεαῖον ἀειφύλλοιο σελίνου·
- 650 σὺν δὲ καὶ ἀννήσοιο τὸ διπλόον ἄχθος ἀείραι
 ῥίζαις ὀλκήεσσαν ὑπὸ πλάστιγγα πεσοῦσαν·
 καὶ τὰ μὲν ὀργάξοιο, καὶ εἰν ἐνὶ τεύχει μίξας
 ἄλλοτε μὲν τ' ἐχίων ὀλοὸν σίνος, ἄλλοτε τύμμα
 σκορπιόεν, τοτὲ δάχματ' ἐπαλθήσαιο φάλαγγος,
 655 τριπλόον ἐνθρύπτων ὀδελοῦ βάρος ἐνδοθεν οἴνης.
 Φράξεο δ' αἰγλήεντα χαμαίλεον ἠδὲ καὶ ὄρφνόν·
 δοιοὶ δ' ἀμφὶς ἕασιν· ὁ μὲν ζοφοεΐδελος ὠπήν
 ἦικται σκολύμω, τροχεὴν δ' ἀπεχεύατο χαίτην·
 ῥίζα δὲ οἱ βριαρῆ τε καὶ αἰθαλος, ἠδ' ὑπὸ κνημοῖς
 660 σκαιοῖς ἐντελέθει φυξήλιος ἢ νεμέεσσι.

(hic cum gl. πορφύρεται) et var. lect. in schol., πορφύρεται reliqui. — 642. βλαστη Π. κάρηαρ Π, κάρηνον reliqui. cf. p. 210. — 643. μὲν p hic scribit ut v. 548. ἀπανδρακάδα ΠΡ, ἀπαν δρακάδα ΜV. ποταμῶν p. χραισμη MR, χραισμεῖ Γv. — 644. σφέλαι Π, σφέλλα vel σφέλλα KMRv, σφέλα vel σφέλα reliqui. η et ὄλωμαι Π, ὄλωμω M. ῥωγάδι V. — 645. καί τε σύ γ' Π, οὐδέ γε V, ἠὲ σύ γ' reliqui. ἠρύγγω Π, ἠρύγκοιο G, ἐρύγγοιο V. ἀνθήεντος Π, ut schol. legisse videtur, ἀληθήεντος P, ἀλθήεντος reliqui. — 646. ῥίζεα Π, ῥίζαν reliqui. cf. ad v. 940. φέροις BP. ἰσορροπὲς R. — 647. ἀμφοῖν Π, ἀμφοῖν BKPVpAld. καὶ addunt pAld. χλοάοντος var. lect. in schol. ἀρπαίξουσιν Π, ἐναρπέξουσιν MR, ἀρπέξουσιν solus p, reliqui ἀρπέξουσιν. cf. ad v. 284. — 648. ἀκνήμοιο M. βρύθουσαν B. ὄρειου Π, ὄρειῆς reliqui. — 649. σπεράδος ΠV. νεμείοιο in G superscriptum. — 650. ἀννήσοιο V. δίξοον Π, διπλοῦν KPVpAld., διπλόον reliqui. ἀείραι Π, ἀείρας reliqui. — 651. πλαστιγγα Π. πεσόοντα Π. — 652. ταμὲν Π. ἐργάξοιο ΠRv, ὀργάξοις B, ὀργάξεις P. εἰς ἐνὶ Pp. ἐνὶ τεύχει Π. μίξοις V(?). — 653. σίνος ΠKp. τύμμα Π, τρίμμα, ut videtur, p. — 654. τότε Π, τὰ τε reliqui, τοτὲ coni. Bentl. δήχματ' Π, δήγματ' reliqui. cf. ad v. 119. ἐπιαλθ' Kp. φάλαγγας ΜV. — 655. τριπλόον Π, τλιπλόον Kp. ὀδελοῦ Π, ὀβελοῦ M, ὀλοοῦ P. ἐντοθεν Π. — 656. ἠδε καὶ ὄρφνόν Π, ἠὲ καὶ ὄρφνόν K et cod. Bentl., ἠδὲ ὄρεινόν BPALd. — 657. δηοὶ et ἕασιν KPALd. ὁ μὲν Π, ὁ μ ultimae literae superscripto ᾗ ut v. 643 et alibi p. ζοφοεΐδεος K. — 657. ἦικταὶ Π. σκολύμω Π, |μων BPp (sed p corr.). τροχαίην ΠBP, τροχεὴν reliqui. accentum corr. S. — 659. ῥίζας p. δέ οἱ Π. βριαρῆ Πp, |ρης BPALd. ἠ δ' Π, ἠδ' KALd., ἠ δ' reliqui. correxit S. cf. v. 219. κνήμος Π. — 660. σκαιοῖς omnes, nisi quod σκαιοῖς P. corr. S. φιξήλιος

Τὸν δ' ἕτερον δῆεις αἰεὶ πετάλοισιν ἀγανρόν·
μέσση δ' ἐν κεφαλῇ δύνεται πεδόεσσα, μολοβρῆ·
ῥίζα δ' ὑπαργήεσσα, μελίζωρος δὲ πάσασθαι.

Τῶν δὲ κυανέην μὲν ἀναίνεο, τῆς δ' ἀπὸ φάρδος
δραχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὑδάτεσσι ταράξας. 665

Ἄλλην δ' Ἀλκιβίοιο φερώνυμον ἀγρέο ποίην,
δράγμα χερὸς πλήσας, παύρω δ' ἐν νέκταρι πίνειν.
Τὴν μὲν ὑπὸ σκοπέλοισι Φαλακραιῖσι ἴδ' ἐπακτῆρ
Κρύμνης ἀμπεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον, ἠδ' ἵνα θ' ἵππου
λειμῶνες σκυλάκεσσι Ἀμυκλαίησι κελεύων· 670

κνυζηθμὸν κυνὸς οὔλον ἐπήισε θυμολέοντος,
ὅς τε μεταλλεύων αἰγὸς ῥόθον ἐν στίβῳ ὕλης
κανθῶ ἐνὶ ῥαντῆρι τυπὴν ἀνεδέξατ' ἐχίδνης·
καὶ τὴν μὲν κλάγξας ἀφ' ἐκὰς βάλε, ῥεῖα δὲ ποίης
φύλλα κατέβρουξεν, καὶ ἀλεύατο φοινὸν ὄλεθρον. 675

Ἄσαι δ' ἔγχλοα φλοιοὺν ἐλαιήεντα κρότωνος
συμμίγδην πετάλοισι μελισσοφύτοιο δασείης,
ἠὲ καὶ ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος,
ἠθ' Ἰπεριονίδαο παλινστρέπτοιο κελεύθους
τεκμαίρει γλαυκοῖσιν ἴσον πετάλοισιν ἐλαίης. 680

V. ἠ Π, ἐν reliqui. νεμέεσσιν Π. — 661. ετερον Π. — 662. μέσση δ' ἐν κεφαλῇ Π. et κεφαλῇ etiam GKMPRV. δύνεται Π, φύνεται reliqui. παιδόεσσα μολοβρῆ Π, πεδόεσσα v. — 663. ῥίζα θ' p. πάσασθαι K. — 664. κυανέην Π, κυάνεον reliqui. μὲν Π. ἀναίνεο Vp, ἀναίρεο G. δ' ἀπο Π, δ' ἀπο p. — 666. ἀγρέο Π, ἀγρεο reliqui. πόην Kv. — 667. δράγμα BR. παύρω Π. δ' ἐν ΠBGPVAld., δὲ Kpν, δ' ἐνὶ MR. πίνειν Π, πίνους reliqui. — 668. ὑπὸ Π, ἐπὶ reliqui cf. Steph. Byz. p. 655, 7: Φαλάκραι — οὐκ ἔχουσι ζῶν φυτὸν διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον. σκοπέλοισιν v. φαλακραιῖσιν omnes. sed τὴν non habet verbum unde pendeat nec potest extrinsecus subintelligi ut voluit schol. εὔρε supplens. itaque correxi ut vides. aliter Bentl. cf. ad v. 671. ἐπακτῆν Π. — 669. ἀμπεδίον certe p, ἄμ π| rel. γράσον' P, ἀναγράσον Π. ἵνα Π. — 670. λειμῶνες Π. ἀμυκλαίησι Π, |οισι MRv, |ησι reliqui. — 671. κνυζηθμῶ coni. Bentl. κνυόσουλον Π. ἐπήισε ΠGKv (cf. Herodot 9, 93 et Apollon. Rhod. 2, 195), ἐπήιε MR, ἐποίησε p, ἐποίησε V, ἐπώρισε BPald., ἐπώρισε var. lect. in schol. quam probavit Bentl. θυμολέοντος K. — 672. μεταλλεύων Kp. ἀργὸς v. στίβῳ Π, τρίβῳ var. lect. in schol. — 673. κανθῶ Π, κανθῶ coni. Bentl. ἐνὶ ραντῆρι Π, ἐν ρ| PAld. ἐχίδνη V. — 674. ἀφ' ἐκὰς GV, ἀφεκὰς reliqui. βάλε ρεῖα Π. — 675. φύλλα p. |βρουξε vAld. — 676. αἶσαι Π, αἶσαι var. lect. in schol., λάξεο reliqui. cf. Al. 305 et 331. Ἐλαιήεντα (i. e. Ἰταλικόν) schol. κρότωνος Π, κρότωνος ut videtur reliqui. cf. Lobeck. ad Diac. p. 172. — 677. μελισσοφύτοιο Π, |βότοιο reliqui. δασείης Π. — 678. ἠέλιοιο v. ἰσώνυμον Π. — 679. παλινστρέπτοιο Π, παλιστ| reliqui. — 680. γλυ-

Αὐτως δὲ ῥίζαν κοτυληδόνας, ἢ τ' ἀνὰ κρυμὸν
 ῥηγνυμένων ὀλοφυδνὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα.
 Δῆποτε δ' ἢ βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φύλλα,
 ἢ σκολοπενδρεῖοιο φέρειν ἀπὸ καυλὸν ἀμήσας.

685 Ἄγρει καὶ πάνακες Φλεγυήιον, ὄρρα τε πρώτος
 Παιήων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἄμερξεν,
 Ἀμφιτροωνιάδαο θέρων Ἴφικλέος ἔλκος,
 εὔτε σὺν Ἡρακλῆι κακὴν ἐπυράκτεεν ὕδρην.

Εἰ δὲ σὺ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρῆν
 690 ἀγρεύσαις πρόσπαιον, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην
 καρχαλέου καθύπερθε πυρὸς σελάοντος ἀντιμῆ,
 τῆς δ' ἐξ ἔγκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρὸς
 φύρσον ἀλὸς δίοιο, καὶ ἡελίου δίχα τέρσαι,
 μὴ τοι ἐνισκήλη νεαρὸν σκίναρ ὠκὺς αἶξας.

695 Ἄλλ' ὁπότεν χρειῶ σε κατεμπάξῃ μογέοντα,
 σῶχε διὰ κνήστι σκελετὸν δάκος οἷά τ' ἀφανρὸν
 σίλφιον ἢ στροφάλιγγα περιξήροιο γάλακτος
 οἴνω ἐπικνήθων· τὸ δέ τοι προφερέστατον ἄλλων
 ἐσσεῖται· πάσας γὰρ ὁμῶς ἀπὸ κῆρας ἐρύξει.

κοῖσιν Π. ἴσον Π, ἴσον Κρ. ἐλαίου Β. — 681. αὐτως et ῥίζας v. δὴ
 MRVAld. ἢ τ' Π. ἀνα κρυμὸν Π, ἀνὰ κρυμὸν BGRp, ἀνακρυμὸν
 KRAlD. — 682. ῥηγνυμένοις conii. Benti. ὀλοφὺν ἀνα Π, ὀλοφυδνὰ
 KMNv, ὀλοφυγδὰ reliqui. παισι ΠVp, πᾶσι M, ποσὶ K. χίμετλα Π. —
 683. δὴ τότε δὴ Π, δὴ ποτε ἢ v, δὴ ποτ' ἢ K, δὴ ποτε δὴ P, sed se-
 cundum δὴ altera manus correxit δ' ἢ. βλωθροῖο v. — 684. σκολοπον-
 dreῖοιο P. ἀπο Π, ἀπο p. — 685. φλεγυήιον ΠV. ὄρρα τε Π, ὄρρα τε
 p, ὁ ῥά τε K, ὄρα τε B, ὄρα τε v, ὄρ . . . R. — 686. μελανοσποταμοῦ Π.
 παραχεῖλος Π, περὶ χ| Kv. ἄμερξεν omnes. cf. Lobeck. Rhem. p. 54 n. 6. —
 678. |ωνιάδαο BGMp, |ονιάδαο KVv. ἰφικλέος Π. ἔλκος Π, ἔρκος, sed cor-
 rectum ἔλκος, Kv, ἔρκος BPAld., idem annotant KG et schol. — 688. σὺν
 Π. ἐπυράκτεεν Π, ἐσυρά| K, sed corr. ἐπ|, |άκτεον p. — 689. γαλαίης Β.
 ἢ Π. — 690. ἀγρεύσεις KPVAlD. πρόσπαιον Π. — 691. καρχαλέου Π, καρ-
 φα| reliqui. σελάοντος Π, ἀντιμῆ Π, ἀντιμῆς reliqui. illinc ἀντιμῆ scripsi. —
 693. φύρσον certe v, φύρσον Π et reliqui cf. Lobeck. Paralip. p. 414 et
 Elem. I p. 307. δίοιο Π, θείοιο reliqui, quod ex Hom. Il. 9, 214 fluxisse
 videtur. ἡελίου Π, ἡελίοιο p. τέρσαι Π, τέρσον reliqui. cf. v. 96 et 709. —
 694. μὴ σοι Π, μήτοι M et p, sed is e corr. μήτι enim olim scriptum fuit,
 quod reliqui habent. ἐπισκήλην Π, ἐνὶ σκήλη K, ἐνὶ σκύλη P. νόον Π. σκήναρ
 v, σκήναρ K. οἰκὺς Π, ὄξυς conii. S. — 695. ἀλλοπότεν Π. χρειῶ σε Π, χρει-
 ῶδε Kv. κατεμπάξῃ Π. — 696. δια κνήστι Π, δία κνήστι G, διὰ κνήστι
 p, διακνήστι reliqui. σκέλετον Π. δάκος omn., quod correxi. cf. v. 664.
 οἷά Π. ἀφανρὸν M, |ρη v, ἀφανρὸν p. — 697. σίλφιόν η Π. περιξήροιο
 ΠMRp, περὶ ξηροῖο PV. — 698. οἴνω Π. ἐπικνήθων K. ἄλλων omnes,
 ἄλλα var. lect. in schol., quam recepit S. — 699. ἐσσεῖται Π. ὁμῶς Π. ἐρύξει

- Πεύθεο δ' εἰναλίης χέλυσος κρατέουσιν ἀρωγὴν 700
 δάχματος εἶλαρ ἔμεν δολιχῶν ὅσα φῶτας ἀνιγρούς
 ἔρπετὰ σίνονται· τὸ δέ τοι μέγ' ἀλέξιον εἶη.
 "Ἦτοι ὅταν βροτολοιγοῦ ὑπέκ πόντοιο χελύνην
 αἰγιαλῶν ἐρύσωσιν ἐπὶ ξερὸν ἀσπαλιῆς,
 τὴν δ' ἀνακυπώσας κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι 705
 μαύλιδι χαλκείη, βλοσυρὸν δ' ἐξ αἶμα χέασθαι
 ἐν κεράμῳ νεοκμηῆτι καμινόθεν· ἐκ δὲ πελιδνὸν
 οὐρὸν ἀπηθῆσαι πλαδάον λαεργεῖ μάκτρῃ·
 ἧς ὑπο δὴ τέρσαιο διατροφῆς αἶμα κεδάσας
 δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος· ἐν δὲ κυμίνου 710
 δοῖας ἀγροτέροιο, καὶ ἐκ ταμίσοιο λαγωῦ
 τετράμορον δραχμηῆσι δύο καταβάλλεο βριθός.
 "Ἐνθεν ἀποτμηγῶν πιέειν δραχμαῖον ἐν οἴνῃ.
 Καὶ τάδε μὲν τ' ὀφίεσιν ἀλεξητήρια δήεις.
 "Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος 715
 σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσιν· ἐπεὶ ῥ' ὁ μὲν αἰθαλόεις ῥῶξ

Π, ἀλύξης R, ἀλύξεις reliqui, ἀλέξεις conii. Benti. — 701. δῆγματος Π et reliqui ut videtur praeter G, qui δῆγματος habet. εἶλαρ p, εἶλας V, εἶλαρ Π et reliqui. corr. S. Θ' ὅσα Π. δολιχὸν B. ἀνιγρὰ v, ἀνιγρούς Pp, ἀνηρούς Ald. — 702. δέ τι Kv. μέγα λέξιμον p. ἀλέξιον Π, ἀλέξιμον reliqui. cf. v. 805 et Al. 4. — 703. ὅτ' ἄν p. βροτολοιγὸν ὑπέκ (ὑπερ Πp) omnes, quod correxi. cf. p. 211. χελώνην omnes. sed cf. ad Al. 555. — 704. αἰγιαλὸν BMP. ἐπὶ ξερὸν Π, ἐπιξηρῶν v, sed correctum |ρον. et ξερὸν etiam K habere videtur. ἀσπαλίης Π. — 705. τὴν δ' Π, τήνδ' reliqui. ἀπο Πp. ἀρέξαι G. — 706. μαύλιδι (non μανλίδι ut Ald. et S.) certe ΠKp. cf. Dindorf. in Thes. Par. χαλκείη Π. χέασθαι in Π paene evanuit. — 707. κεράμῳ Πp. καμινόθεν Π. — 708. οὐρὸν certe p, οὐρον reliqui. cf. p. 146. πλαδόον λα| Π, πλαδάον λα| G et K, quorum hic addit: γρ. πλαδόοντ' εὐεργεῖ, πλαδόων λα| v (et λαίεργει memorat etiam schol., πλαδάον λα| Steph. in marg.), πλαδάον εὐεργεῖ BPVp, πλαδάων εὐεργεῖ M, πλαδόων εὐεργεῖ R, πλαδόον τ' εὐεργεῖ Ald. οὐρὸν neutrum est poetae. μάκτρῃ Πp, βάκτρῃ M et e corr. R. — 709. ἧς ἐπιδη Π, ἧς ἐπι δὴ reliqui, ἧς ἐπεὶ οὖν conii. S. cf. pag. 190. διατροφῆς Π, διατροφῆς GK, διαδρυφῆς BMPRVpAld., διατροφθῆν v. κεδάσας Π, κεύσας GKpAld., κεάσας reliqui. — 710. ἐκ δὲ BKp. δε κυμίνου Π. — 711. δοῖας Π. ἀγροτέρον errore S. et Lehrs. λαγῶου Π. — 712. τετράμορον B. δραχμαῖσι Π. δύο Π. βριθός v. — 713. οἴνω Π, οἴνω K. — 714. καὶ τάδε γ ommissis reliquis versibus usque ad 811 v. — 715 — 766 om. Π. σύντω V. περιφράζοιμι MRV et p e corr. (-ζοιο enim olim fuit). — 716. βρυχμοῖσι GKpAld., βρυχμαῖσι V, βρυχμοῖσι P, βρυγμοῖσι reliqui. cf. ad v. 119. ῥ' om. R. ὁ μὲν omnes, ut videtur. sed masculinam ὁ non habet quo referatur, quum et φάλαγξ et ῥῶξ femininum sit (nam αἰθαλόεις est pro αἰθαλόεσσα). itaque ὁ scripsi ut pro τὸ μὲν sit.

- κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτεροις ποσὶν ἔρπον·
 γαστέρι δ' ἐν μεσάτῃ ὀλοοῖς ἔσκληκεν ὀδοῦσι.
 Τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος ἀνουτήτῳ ἵκελος χρώς
 720 μίμνει ὅμως, τὰ δ' ὕπερθε φάη ὑποφοινίσσονται·
 φρίκη δ' ἐν ῥέθει σκηρίπτεται· ἀντίκα δὲ χρώς
 μέξέα τ' ἀνδρὸς ἐνερθε τιταίνεται, ἐν δέ τε καυλὸς
 φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται· ἰσχία δ' αὐτως
 μάλκῃ ἐνισκίμπουσα κατήριπεν ἔχμα τε γούνων.
 725 Ἄστέριον δέ φιν ἄλλο πιφάσκειο, τεῦ τ' ἐπὶ νώτῳ
 λεγνῶται στίλβουσι διαυγέες ἐν χροῖ ῥάβδοι·
 βρούξαντος δ' αἰδηλον ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη·
 ἐν δὲ κάρος κεφαλῇ, γούνων δ' ὑποέκλασε δεσμά.
 Κυάνεον δέ τοι ἄλλο πεδήουρον ἀμφὶς αἰσσει
 730 λαχνῆεν· δεινὸν δὲ φέρει καὶ ἐπὶ χροῖ νύχμα,
 ὄντινα γνιώσει· κραδίῃ δέ οἱ ἐν βάρος ἴζει·
 νύξ δὲ περὶ κροτάφοις· ἔμετον δ' ἐξήρυγε δειροῆς
 λοιγὸν, ἀραχνήεντα· νέμει δέ οἱ ἐγγὺς ὄλεθρον.
 Ἀγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὃ δὴ λύκου εἶσατο μορφῇ
 735 μυιάων ὀλετήρος· ὀπιπτεύει δὲ μελίσσας,

nam poetao animo obversabatur φαλάγγιον. cf. v. 210. — 717. ἐπασσί-
 τερον M, πασσύτερος P, ἐπασσύτερος Ald. ἔλκων K, ἔρπων reliqui. ne-
 cessarium videbatur ἔρπον. — 718. ὀδοῦσιν K. — 719. ἐνιχρίμψαντος ἀνου-
 τάτῳ K. — 720. ὁμῶς pAld., ὁμῶς K. ἐνερθε libri, quod quum non magis
 explicari possit quam ὕπερθε v. 722, voces transposui. nota sunt ἐνερθε
 πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. — 721. δ' om. MR. ῥέθεισι K. — 722. μάξέα
 BP. ὕπερθε omnes. vid. ad v. 720. ὑπερ θέτιται B, τιταιν P. ἐν δέ τι
 B, ἡδέ τε M. habere videtur. — 724. ἐνισκίμπουσα M, σκηρίπτεται reli-
 qui. corr. S. cf. ad v. 140. ἐχματι B, ἐχματα KPrAld., ἐχματα GMR.
 mihi ἔχμα τε necessarium videbatur. — 725. δ' ὄφιν R, σφιν K, sed a manu
 secunda, δέ τοι vel γε μὲν Herm. ad Orph. p. 804. φιν recte Bernhardy.
 synt. p. 80 explicare videtur ἐν αὐτοῖς. πιφάσκειο PAld., πιφάσκειω scri-
 bondum censet Hermann. l. l. si φιν servetur. τοῦ δ' BKPAld., τ' ἢδ', ut
 videtur, p, τεῦ δ' MGRV(?). τεῦ quum pro relativo sit (cf. pag. 157), δ' in
 τ' mutandum fuit. cf. v. 411. — 726. λεγνῶτα PAld., λεγνῶτα B. διαυγέες P.
 — 727. βρούξαντος PV. αἰδηλος omnes, quod correxi cf. v. 719, 730, 737.
 ἀνέρα G. — 728. δ' ὑπέκλασε KPr, contra δέ θ' ὑπέκλ|MR, δέ γ' ὑπέκλ|
 reliqui, quae tolerari nequeunt ob pravam caesuram. itaque δ' ὑπέκλ|
 scribendum fuit, ut ὑποέτρυσεν Nicander dixit Th. 86, ἀποέκλυσεν Apoll.
 Rhod. 1, 366, ἐπιέτρυσεν id. 3, 628 etc. rem conficit Maxim. v. 258:
 τά τε φωτὶ ποδῶν ὑποέκλασεν ἄρθρα. Herm. ad Orph. p. 695 coni. δέ
 οἱ ἐκλ. — 729. πεδήουρον K. — 730. νύχμα M et e corr. G., νύγμα
 reliqui. cf. ad v. 271. — 731. γνιώση B(?)MRV(?). κραδίῃ et ἴσχει libri.
 correxi ex Thor. 248 et Al. 255 et 342. — 733. λυγρὸν BP. (λοιγὸν etiam
 cod. Dorvill. cf. ad Charit. p. 674). — 734. μορφῆν M. — 735. ὀπιπτεύει

- ψῆνας, μύωπας τε καὶ ὄσος ἐπὶ δεσμὸν ἵκηται.
 Ἄκητον δ' ἐπὶ τύμμα φέρει μεταμώνιον ἀνδρῖ.
 Ἄλλο γε μὴν δύσδηρι, τὸ δὴ σφήκειον ἔπουνσι,
 πυρσὸν ἄλις, σφηκὶ προσαλίγκιον ὠμοβορῆι,
 ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσειται ἵππου· 740
 ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταύρων δὲ μέλισσαι
 σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο.
 Τοῦ δὲ καὶ οὐτήσαντος ἐπὶ κρατερόν θέει οἶδος,
 νοῦσοί τ' ἐξέτεραι, μετὰ γούνασι δ' ἄλλοτε παλμὸς,
 ἄλλοτε δ' ἀδρανίη· μινύθοντα δὲ τόνδε δαμάζει 745
 ἐσχάτιον κακοεργὸς ἄγων παυστήριον ὕπνος.
 Εἰ δ' ἄγε μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν εἶκται,
 δειρῆ μὲν πυρόειν, ἄζη γε μὲν εἶσατο μορφῆν,
 πάντοθε δ' ἀστερόεντι περιστιγῆς εὐρέι νώτῳ·
 αἰθαλέη δ' ἐπὶ τυτθὸν αἰρείται ἀνχένη κόρση· 750
 ἄλγεα δὲ προτέρουσιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει.
 Χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄτερ δρεπάνοιο λέγονται
 ὄσπρια χέδροπά τ' ἄλλα μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης,
 ἐνθα δ' ἐπασσύτερα φλογερῆ εἰλυμένα χροίῃ
 εἵκελα κανθαρίδεσσι φαλάγγια τυτθὰ δίενται. 755
 Τοῦ μὲν ὁμῶς ἔμμοχθον αἰεὶ περὶ δάχμα χέονται
 φλύκταιναι· κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμηνε·

M. cf. Lobeck. Elem. I p. 162 not. — 737. τύμμα K. — 738. ἀλλ' ὄγε p. μοχ τὸ δὲ libri, quod correxit Gerhard. lect. Apoll. p. 116. τό τε Dindorf. Thes. VII p. 1604. σφηκίον BP (sed hic sine accentu), σφήκειον Gr, σφηκειῖον reliqui. ἔπουνσι Vr, ἔχουνσι K, sed correxit. — 739. παραλ| BPr, παναλ| Ald. ὠμοβορῆι K. — 741. ἵπποι μὲν schol. Alex. 444. ταῦροι δὲ μελισσῶν omnes. cf. p. 146 seq. — 742. λυκοσπαδέσ' ἔγ. conl. Bontl., nisi delendus sit versus. — 743. ἐπι κρατ| p, ἐπι κρ| G. — 744. μετὰ p, γούνασιν ἄλ| omnes. — 745. ἀδρανίην p. — 746. κακόεργον omnes. ἄγων G, ἄγον reliqui. ὕπνον, ultimae superscripto ω, p, ὕπνον reliqui. correxi ad normam versus 189. παυστήριον substantivum est ut in Aristophan. gram. hypoth. Sophocl. Oed. Tyr. v. 11. — 747. μυρμήκειον B. subintellige πιφανύσκεο e v. 725. cf. v. 707 et 815 et pag. 104 l. 6. — 748. πυρσὸν libri, nisi quod πυρρόεν G, corr. Meineke Anal. Al. p. 44. μορφῆ K. — 749. πάντοθεν V, πάντοθεν reliqui. sed δὲ necessarium videbatur. de πάντοθεν cf. Theocr. 17, 97. ἀστέρη ἐντὶ P. περιστιγῆς BPr, |στρυγῆς V. — 750. αἰθαλέην BPr. ἀνχένα libri, corr. S. — 751. ἴσα Gr. — 752. ἄνευ Erotian. cf. pag. 149. — 754. ἐνθαδ' libri, εἰλυμένα BPald. et, ut videtur, p. — 755. ἵκελα GPK, ἱκ| correctum εἱκ| M, εἱκ| correctum ἱκ| p. κανθαρίδεσι K. δίενται V. cf. Hermann. ad Aeschyl. Pers. 701. — 756. hic quoque μὲν suo modo scripsit p. cf. ad v. 657. ὁμῶς libri scripti et editi. ὁμῶς referendum ad τυτθὰ v. 755. δῆγμα omnes. cf. ad v. 119. — 757. φλύκταιναι V. —

γλῶσσα δ' ἄτακτα λέληκε· παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε.

Φράζεο δ' Αἰγύπτιο τά τε τρέφει οὐλοὺς αἶα
760 κνώδαλα, φαλλαίνη ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους
ἀκρόνυχος δειπνητὸς ἐπήλασε παιφάσσουσαν·
στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχυσα, τοῖα κονίης
ἢ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαίνεται ὅστις ἐπαύρη.

τῷ Ἴκελος Περσεῖος ὑποτρέφεται πετάλοισι·
765 τοῦ καὶ σμερδαλέον νεύει κάρη αἶεν ὑποδράξ
ἔσκληκός, νηδὺς δὲ βαρύνεται· αὐτὰρ ὁ κέντρον
αὐχένι τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτός·
ῥεῖα δέ κεν θανάτοιο καὶ αὐτίκα μοῖραν ἐφείη.

Εἰ δ' ἄγε καὶ κέντρῳ κεκορυθμένον ἀλγινόεντι
770 σκορπίον αὐδήσω καὶ ἀεικέα τοῖο γενέθλην.

Τῶν ἦτοι λευκὸς μὲν ἀκήριος οὐδ' ἐπιλωβής.
Πυρσὸς δ' ἐν γενύεσσι θοὸν προσεμάξατο καῦσον
ἀνδράσιν αἰθαλόεντα· περισπαίρουσι δὲ λώβαις
οἷα πυρίβλητοι· κρατερόν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν·

775 Αὐτὰρ ὅ γε ζοφόμενος ἄραδον κακὸν ὠπασε τύψας
ἀνδρῶν· παραπλήγες δὲ καὶ ἄφραστοι γελώωσιν.
Ἄλλος δὲ χλοάων τε, καὶ ὁπότε γυῖον ἀράξῃ,
φρεῖκας ἐπιπροΐησι· κακῇ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα
εἶδεται ἐμπλάζουσα, καὶ ἦν μέγα σείριος ἄξῃ·

758. λέλακε BKPpAld. παρέστραπται G, παρεστράφαται conl. Benti. conf. Lobeck. Elem. I p. 262 not. δέ οἱ conl. Herm. ad Orph. p. 728. — 759. οὐλοῦς P. — 760. φαλλαίνη GM, φαλαίνη reliqui. ἐναλίγκια K. — 761. δειπνητὸς GMR, δειπνηστὸς pAld. et K (nisi is |στῆς habet.), δειπνηστῆς V, δειπμιστὸς BP. ἐπήλασεν G, ἀπήλασε BKPpAld. παιφάσσουσαν K, παιφάσσοντας MRV. — 762. παντὰ om. BKPpAld. καὶ οὐκ BPald. ἔγχυσα G a man. sec., ἔγχυσα R, ἔγγυσα reliq. κονίης libri. corr. S. — 764. τῷ omnes, τῇ corr. S. sed cf. ad v. 210. Ἴκελον M, Ἴκελον V. masculinum posuisse Nicander videtur, quoniam animo eius obversabatur nomen κρανοκολάπτης. περσεῖος BKMPVpAld., περσῆος GR. illud reducendum esse monnit Bergk. com. crit. spec. I p. 15. cf. Merkel. ad Apoll. Rhod. 3, 853. — 765. σμερδαλέον p. — 766. κέντρῳ libri. corr. Benti. et S. — 767. ἀκροτάτῳ Π. κεφαλαιῇ B. τ' om. Π. — 768. ῥεῖα Π. ἐφείη Π. — 769. κέντρῳ Πρ. ἀλγινόεντι vel ἀλγεινόμεντι p. — 770. σκορπίον Π. — 771. ἐπιλωβής Π, ἐπιλωβής p. — 772. κατεμάξατο Π, προσ reliqui. cf. v. 181. πρὸς et κατὰ saepe confunduntur. — 773. ἀνδράσι δ' V, ἀνδράσι δ' M. περιπλάζονται var. lect. in schol. λώβαις Π, λώβη reliqui. — 774. οἷα Π. περίκλητοι Ald. κρατερόν ΠΒ. ἐπι Π. — 775. ὄρωρε τύψας Π, quod e v. 774 fluxit. — 776. σπαίροντες τελέθουσι var. lect. in schol. — 777. δε Π, om. BKp. ὁπότε γυῖον Π, γυῖα V. ἀράξῃ Π, ἀράξῃ p, ἀρράξῃ K. — 778. φρεῖκας Π, φροῖκας P, φρεῖκας BGKp, φρεῖκος MRV. — 779. ἐμπά-

- τοίη οἱ κέντροιο κόπιδ, τοίω δ' ἐπὶ κέντροω 780
 σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείνουσι κεραίης.
 "Ἄλλος δ' ἐμπέλιος — φορέει δ' ὑπὸ βοσκάδα νηδὺν
 εὐρεΐαν, δὴ γάρ τε ποιηφάγος αἰέν ἄητος,
 γαιοφάγος — βουβῶσι τυπὴν ἀλίσστων λάπτει.
 τοίη οἱ βούβρωστις ἐνέσκληκεν γενύεσσι. 785
 Τὸν δ' ἕτερον δήεις ἐναλίγκιον αἰγιαλῆι
 καρκίνω, ὅς μνία λεπτὰ ῥόθον τ' ἐπιβόσκεται ἄλμης.
 "Ἄλλοι δ' αὖ ῥαιβοΐσιν ἰσήρεες ἅντα παγούροις
 γυῖα βαρύνονται· βαρέαι δ' ἐσκλήκασι χηλαί,
 οἷά τε πετραίοισιν ἐποκριόωσι παγούροις· 790
 τῶν δὴ καὶ γενεὴν ἐξέμμορον, εὖτε λίπωσι
 πέτρας καὶ βρύα λεπτὰ πολυστίσιο θαλάσσης,
 τοὺς ἀλὸς ἐξερύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες·
 αὐτίκα δ' ἀγρευθέντες ἐνὶ γρώνησιν ἔδυσαν
 μυοδόκοις, ἵνα τέκνα κακοφθόρα τῶνδε θανόντων 795
 σκορπίοι ἐξεγένοντο καθ' ἕρεκα λωβητῆρες.
 Τὸν δὲ μελίχλωρον· τοῦ μὲν προμελαίνεται ἄκρη
 σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην.
 "Ἐχθιστος δ', ὃ τε ῥαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα,

ζορσα P. ἐμπέλιος V. ἦν Π, εἰ reliqui. ἄζη Π, ἄζη M, ἄζη V. ἄξει Bp, αὐξε P, ἄξει reliqui. — 780. οἱ in K addit secunda manus. τοίη δ' ἐπὶ κέντροω Π. — 781. ἐννεά δεσμοὶ Π. ὑπερτείνουσι Ald. ceterum cf. pag. 191. — 782. δ' ὑπο Π, δέ τε reliqui. — 783. οὐρεΐαν K. γάρ ποτε BKPp. ποιηφάγος Π, βοηφάγος conl. Doederlein. gloss. Hom. I p. 82. ἄητος Π, ἄητος ἀπληστος Kp. — 784. γαιοφάγος Ald., γαιοβόρος conl. Bentr. τυπὴν Π. — 785. τοίη βί ΠΚ, τοίη ἡ β MR, ut videtur, τοίη οἱ βί reliqui. βούβρωστις Π. ἐνέσκληκε Kp. — 786. ἐναλίγγιον K. — 787. καρκίνω Π, καρκινον B. λεπτὰ Π, λεπτὰ reliqui. ῥόθοντ' Π, ῥόθον τ' BGPVAld., καὶ ῥόθον δ' Kp, ῥόθον τ' MR. ἄλμης Π. — 788. δε ῥαιβοΐσιν Π, ut Galen., δ' αὖ ῥαιβοΐσιν reliqui (ῥαιβοΐσι p). ἰσήρεες ἅντα Π. — 789. βαρέαι ΠGKMRV, βορέαι BpAld. et schol. ἐσκλήκασι Π, ἐσκλήκασι conl. Bentr., quod probat Naeke de Choeril. p. 146. sed cf. Herodian. περὶ διχρόν. p. 366 seq., qui inter alia citat Antimachi fr. CXII Stoll. add. Empedocl. v. 336 et 373 edit. Stern. Praeterea similia Nicander etiam alibi habet, velut Νάρκωτος Th. 607 (contra ὀλιζώντες Th. 123 et 372), αἰγίλοπος Th. 857, κλιτῶν Al. 34. χηλαί Π. — 790. τε om. Π. πετραίοισιν Π. ἐπ' οκριόωσι Π, ἐπ' οἷ ΚΡ, ἐπιχε R. — 791 post 792 collocant MRV. εὖτε Π. λεπτὰ MRV. πολυστίσιο Π et var. lect. in schol., ubi etiam πολυφλοίσβοιο memoratur, πολυρρίζοιο Vp, πολυρροΐζοιο reliqui. de πολυστίσιος cf. ad v. 950. — 793. δ' ἐλαστρέες ἰχθυβολαίτες Π, ἰχθυολῆες p. — 794. ἐνὶ Π. γρώνησιν Π et G in marg. — 795. μυοδόκοισιν ἔτεκνα Π. κακοφθόρα Π, κακοφθόρα, non κακόφθορα ut vulgo, certo p. τῶνδὲ Π. — 796. σκορπίοι Π. καθ' ἕρεκα Π. totum versum om. M. — 797. μελίχλωρον Π. μὲν Π, γὰρ reliqui. προσμελ p. — 799. δὲ

- 800 ἀνδράσι, νηπιάχοις δὲ παρασχεδὸν ἤγαγεν αἴσαν·
οἷς δὴ καὶ νώτοισι περὶ πτερὰ λευκὰ χέονται
μάστακι σιτοβόρω ἐναλίγκια, τοί θ' ὑπὲρ ἄκρων
ἱπτάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται,
Πήδασα καὶ Κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατεύοντες.
- 805 Οἶδά γε μὴν φράσασθαι ἀλέξια τοῖο βολάων,
οἷάπερ ἐκ βέμβικος ὄρεστέρου ἢ μελίσσης,
ἢ τε καὶ ἐκ κέντρου θάνατος πέλει, εὖτε χαράξῃ
ἄνδρα πέριξ σίμβλοιο πονεύμενον ἢ καὶ ἀγροῖς·
κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμματέουσα,
810 κέντρον δὲ ζώην τε φέρει θάνατόν τε μελίσσαις·
οἶδά γε μὴν καὶ Ἴουλος ἃ μῆδετα ἢ δ' ὄλοος σφήξ,
πεμφρηδῶν ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρῆς σκολόπενδρα,
ἢ τε καὶ ἀμφοτέρωθεν ὀπάζεται ἀνδράσι κῆρα,
νήϊά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιούση·
815 τυφλήν τε σμερδνὴν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν
μυγαλέην, τροχιῆσιν ἐνιθνήσκουσαν ἀμάξης.
Σῆπά γε μὴν πεδανοῖσιν ὀμὴν σαύροισιν ἀλύξαις,
καὶ σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἶεν ἀπεχθὲς,

τετραῖβα Π, δ' ὄγε ῥαῖβὰ reliqui. Ἰαελα Ald. ceterum cf. pag. 192. — 800. ἀνδράσιν ἢ π| Π. παρασχεδὸν et ἠγαγεν Π, παρὰ σχεδὸν V. — 801. οἷ Π. δὲ p. λευκὰ Π et schol., πικρὰ reliqui, λεπτὰ schol. — 802. μάστακι Π. σιτοβόρω Etym. M. p. 216, 9, σιτοφάγῳ (|φαγοῖ Π, |γων p) codd. ἐναλίγκια K. — 803. αἰθέρων λεπυροῦ Π. — 804. πήδασσαν K. Pro Κισσοῖο nescio an Κασίοιο scribendum sit. cf. Plin. nat. h. X, 75: „Seleucides aves — ab Jove precibus inpetrant Casii montis incolae, fruges eorum locustis vastantibus.“ add. XII, 124. ἐμβατεύοντες Π. — 805. φράσασθαι Π et reliqui praeter M. τοῖα Π (qui saepe α et ο confundit), τοῖο MRV, τοῖσι reliqui. scorpionem intelligit. βελάων K. — 806. οἷα περ ἐκ βέμβικος Π. ceterum intellige οἷά περ ἀλέξια βολῶν ἐκ βέμβικος. βέμβικος V. ἢ Π. — 807. om. MRV. ἢ τε Π, ἢτε K. χαράξῃ Π, χαράξει BP. — 808. σίμβλοιο ΠV, σίμβλοισι reliqui. ἢ καχύροισι Π, in quo Bussemakero κ' ἀχύροισι latere videbatur. at ἀχύροις quomodo hic locus sit non intelligo, sed si quid veri inest, malim ἢ καὶ ὄρχοις. ἀγροῦ MR. — 809. κέντρον BPR. μὲν Π, γὰρ reliqui. πληγῇ Πp. ἐμματέουσα Π, ἐμπατέουσα B, ἐμματτέουσα P, ἐμμαπέουσα reliqui. correxerant Tourp. et S. — 810. ὁ δὴ G, δὴ P(?)Ald., δὲ om. Kp. μελίσσης Ald. — 811. γε om. p. ἰούλος ἃ μῆδετε Π. σφήξ Π. — 813. ἀνδράσι Π. — 814. νήϊα Π. ὑπέχονται M, ὑπέρχονται V. ὑπο Πp. μηρὶ καιούση Π. — 815. σμερδνὴν et ἐπι Π, ἐπι p. — 816. τροχιαισιν Π, τροχοῆσιν BPR/Ald., τροχιῆσιν reliqui. ἐνὶ θν| Kp/Ald. ἐνικνώσσουσαν conii. Bentl. — 817. σῆπα γέ μὴν Π. σᾶπα Kv, sed ille adscripto σῆπα. πεδανοῖσι δουήν Π et reliqui. corr. Salmas. exercit. Plin. p. 1161. Bentl. malebat ὀμοῖον pro ἀλύξαις ponere, Bernardo σ. γ' ὀμὴν κ. τ. λ. placuit ἀλύξαις ΠGMV et R e corr., ἀλύξαις reliqui. — 818. δολιὸν δάκος αἶεν Π. ἐπαχθὲς Π. cf. pag. 38

ἢ τε καὶ ἀσβέστοιο διέκ πυρὸς οἶμον ἔχουσα
 ἔσσεται ἄκητος καὶ ἀνώδυνος· οὐδέ τί οἱ φλόξ 820
 σίνεται ἀσβέστη φάγοεν δέρος ἄκρα τε γυίων.
 Ναὶ μὴν οἶδ' ὅσα πόντος ἀλὸς ῥόχθοισιν ἐλίσσει,
 σμυραίνης δ' ἔκπαυλον· ἐπεὶ μογεροὺς ἀλιῆας
 πολλάκις ἐμπρήσασα κατεπρήνιξεν ἐπάκτρον
 εἰς ἄλα φυζηθέντας ἐχετλίου ἔξαναδῦσα, 825
 εἰ ἔτυμον κείνην γε σὺν οὐλοβόροις ἐχέσσι
 θόρνυσθαι, προλιποῦσαν ἀλὸς νόμον, ἠπείροισι.
 Τρυγὸνα μὴν ὀλοεργὸν, ἀλιρραίστην τε δράκοντα
 οἶδ' ἀπαλέξασθαι· φορέει γε μὲν ἄλγεα τρυγῶν,
 ἦμος ἐν ὀλκαίοισι λίνοις μεμογηότα κέντρον 830
 ἐργοπόνου τύψησιν, ἢ ἐν πρέμνοισι παγείῃ
 δενδρείου, τό τε πολλὸν ἀγανρότατον θαλέθῃσι·
 τοῦ μὲν ὑπὸ πληγῆσιν ἄτ' ἠέλλοισι δαμέντος
 ῥίξαι, σὺν δέ τε φυλλὰς ἀποφθίνει· ἀνδρὶ δὲ σάρκες
 πυθόμεναι μινύθουσι· λόγος γε μὲν, ὥς ποτ' Ὀδυσσεὺς 835
 ἐφθιτο λευγαλέοιο τυπεὶς ἄλλου ὑπὸ κέντρον.

Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νόσων.

Δὴ γὰρ ὄτ' ἀγχούσης θριδακηίδα λάξεο χαίτην,

extr., ἀπέχθεσαν Kv. — 819. ασβεστοιο διεκ Π. δι' ἐν p. — 820. ἔσσεται Π. ἀκητης Π, ἀκητος reliqui. corr. S., quamquam vereor ne aliud quid lateat. οὐδ' ἐπὶ φλόξ Π, οὐδέ τι οἱ φλόξ p, οὐδέ τοι φλόξ K, οὐδέ τι φλόξ v. — 821. ἀσβέστη φάγοεν Π, φάγοεν P, φαγόνει conl. S. γυίων Π. — 822. μὴν ἢ δ' ΠVp. ὅσα K. ῥόχθοισιν Π, ῥοθίοισιν reliqui. cf. Al. 289 et 390. — 823. σμυραίνης Π, μυραίνης reliqui. cf. ad v. 557. genitivus ab οἶδα pendet. — 824. πολλάκις Π. ἐμπρήσασα Π, ἐμβρήσασα Gr et Athenae., ἐμβρόξ] reliqui. ἐπρήνιξεν Ald. ἐπάκτρον Π, ἰτρων reliqui, nisi quod ἐπαυτήρων v. — 826. εἰ ἔτ] Π et Athen., εἰ γ' ἔτ] GKΜv, εἰ δ' ἔτ] reliqui. recte autem δὲ carebimus, si quidem v. 826 arcte cum ἔξαναδῦσα cohaeret causam afferens cur egrediatur. olim post ἔξεν. plene interpungebatur. σὺν Π. οὐλοβόροις Π et Athen., λοβόροις reliqui. cf. p. 149. — 827. ἀλὸς νόμον ἠπείροισιν Π. — 828. ἀλιρραίστην ΠKv. simplicem litteram Π tenet etiam in λιπορραίοιο Al. 537, sed ὄρρα habet Th. 685, Al. 424. — 829. οὐδ' V. ἀπαλέξασθαι M, ἀπολέξ] BP, ἀπαλάξ] K, ἀπαλόξ] R, ἀπαξάλασθαι V. γέ μιν Π. — 830. ὀλκαίοισι MV. λιμνῆς p. μεμογηότα BKPrvAld. κέντρον Π. — 831. τύψησι Πp, τύψης B, τυψησ' PAld. πρέμνησι M, πρέμνοισι V. παγείῃ Π, παγείῃ p. — 832. δενδρείου Π, ἰδρείου B. τό τε Π, τό γε reliqui. ἀγανρότατον Π, ἀφανρότερον P, ἀφανρότατον reliqui, nisi forte Vv ἀγανρότερον habent quod S. reposuit. θαλέθῃσιν Π, τελέθῃσιν v, τελέθῃσιν reliqui. emendaverat S. — 833—847. om. Π. ἠέλλοιο libri. cf. p. 90. — 835. γε om. Kv. Ὀδυσσεὺς K. — 836. λευγαλέου p, λευγαλέον B. ὑπο p. — 837. διείσομαι R. — 838. δὴ ἢ B. ἀγχούση MV. θριδακηίδα M, θρηδακηίδα K, θριδα-

- ἄλλοτε πενταπέτηλον, ὅτ' ἄνθεα φοινὰ βάτοιο,
 840 ἄρκτιον, ὄξαλίδας τε, καὶ ὄρμενόεντα λυκαψὸν,
 κίκαμά τ', ὄρδειλὸν τε περιβρυῆς, ἐν δὲ χαμηλὴν
 ῥεῖα πίτυν, φηγοῦ τε βαθὺν περὶ φλοιὸν ἀράξας,
 σὺν δ' ἄρα κανκαλίδας τε, καὶ ἐκ σταφυλίνου ἀμύσας
 σπέρματα, καὶ τρεμίθοιο νέον πολυειδέα καρπὸν.
 845 ἢ ἔτι καὶ φοινίσσον ἀλὸς καταβάλλεο φῦκος,
 ἀχραῆς τ' ἀδιάντων, ἴν' οὐκ ὄμβροιο ῥαγέντος
 λεπταλέη πίπτουσα νοτὶς πετάλοισιν ἐφίξει.
 Εἰ δ' ἄγε καὶ σμυρνεῖον ἀειβρυῆς ἢ σύ γε ποιῆς
 λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηίδα ῥίξαν,
 850 ἄμμιγα καχρονφόρῳ λιβανωτίδι· μηδ' ἀπαρίνη,
 μηδ' ἔτι κουλυβάτεια περιβρίθουσα τε μήκων
 θυλακίς ἢ ἐπιτηλὶς ἐπὶ χραίσμησιν ἀπείη.
 Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτμήξαι κορύνην,
 ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἳ τε πρὸ ἄλλης
 855 γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδεῖοντες ὀπώρης.
 Αἴξεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἀργέος ἄνθην,
 ἄμμιγα δ' αἰγίλοπὸς τε χελιδονίου τε πέτηλα,

κινίδα BPAlD., θριδακνήδα GRp, θριδακνήδα Vrv. cf. Lobeck. Path. p. 469. — 839. φαῖα BPAlD. — 840. ἔξαλ| p, sed corr. ὁ. ὄρμεν| BP, ὄρμη| Kv, ὄρμεν| reliqui. praestare videbatur ὄρμενόεντα λυκαψὸν. cf. Plin. n. h. 27, 97. de accentu cf. Arcad. p. 85, 12, Etym. M. p. 219, 48, Steph. Byz. p. 197, 14. — 841. κίκαμα P. ὄρδιλον P, τόρδυλον conl. S. sed de eius plantae contra morsus venenatos usu nihil Dioscorid. I p. 404, Plin. n. h. 20, 238 et 24, 177. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 126 seq. — 842. φλοιου τε B. βαθὺν om. M. ἀραξας K. — 843. κανβαλίδας et σταφυλίνου P. — 844. καὶ om. V. τρεμίνθοιο V, τρεμίθοιο p, τριμίθοιο BPAlD. — 845. ἢ ἔτι BGv, ἢ ἔτι p, ἢ ἔτι reliqui. φοινίσσον δὴ BPAlD., φοινίσσον ἀλὸς reliqui, nisi quod p nec ἀλὸς habet. καταβάλλεο φῦκος K. — 846. ἀχραῆς τ' male S. et Lehrs. ἀδιάντοι p. ὁ οὐκ BPAlD. — 847. πιπτουῖσα et ἐφίξαι p. — 848. σμύρνειον Π (cf. Al. 105). ἀειβρυῆς Π. εἰ σύ γε ποιῆς Π, ἢ σύ γε ποιῆς Kv, ἢ ἐπὶ π| Ald(etP?). — 849. ἀθερηίδα BKPrv. — 850. καχρονφόρων Π, καχριφόρῳ P, καχροφόρῳ V, καχρονφόρῳ BMRv et G, sed is corr. καχρον|. cf. v. 40. λιβανωτίδα MV. μηδ' Πp. ἀπαρ ἦν eis, ultimae syllabae superscripto η. K, ἀπανήνης v, ἀπανήνη (vel |νη) BPAlD., ἀπαρ duobus omissis syllabis G, ἀπαρίνη, ut conl. Benth., ΠMVp. — 851. μηδετι Π, μηδέ τι p, μηδέ τι v. κουλυβάτεια Π, πουλυβάτεια reliqui (πουλιβ| p). cf. ad v. 589. σμηκων M. — 852. ἢ ἐπιπλεῖτις Π. ἐπι Πp. χραίσμησιν Π. — 853. καὶ κνέουσαν p, κνέουσαν M. ἀποτμήξαι Π, πμῆξαι K. — 854. ἐρινάδας ut videtur Π. πρὸς ἄλλης p. — 855. γογγύλοι Π, γόγγυλοι edebatur. ἀνοιδεῖοντες Π, ἀνοιδεῖοντες p, ἀνοδοῖοντες V. — 856. πυράκανθα v. ἀργέος Π et G in marg., ἀργεος reliqui. Nicander ut saepe fecit in aliis, hic et Al. 305. adiectivum ἀργέος ad adiectivorum in ης normam traduxit. cf. σκληρόα Al. 491. — 857. αἰγίλοπὸς Π, ut vo-

- φύλλα τε τηλεφύοιο, νέον τ' ἐν βότρυνσι κλήμα,
 ἀγλῖθες, καὶ καρπὸς ὄρειγενέος κορίοιο,
 875 ἢ καὶ λεπτοθρύοιο πολύχροα φύλλα κονύζης.
 Πολλάκι δ' ἢ πέπεριν κόψας νέον ἢ ἀπὸ Μήδων
 κάρδαμον ἐμπίσαιο· σὲ δ' ἄν πολυάνθεα γλήχων,
 τρύχνον τ', ἠδὲ σίνηπι κακηπελέοντα σαῶσαι.
 Ἄγρει καὶ πρασιῆς χλοερὸν πράσον, ἄλλοτε δ' αὐτῆς
 880 σπέρμ' ὀλοὸν κνίδης, ἢ θ' ἐψίη ἔπλετο κούροις·
 σὺν καὶ που νιφόνεν σκίλλης κάρη, αὐὰ τε βολβῶν
 σπείρεα, καὶ καυλεῖον ὁμοκλήτοιο δράκοντος,
 ῥάμνου τ' ἀσπαράγους θαμνίτιδος, ἠδ' ὄσα πεῦκαι
 ἀργότεραι στρόμβοισιν ὑπεθρέψαντο ναπαῖαι.
 885 Εἰ δὲ, σὺ γ' ἐκ ποίης ἀβληχρέος ἔγχλοα ῥίζαν
 θηρὸς ἰσαζομένην τμηξαις ἰοειδέι κέντρῳ
 σκορπίου, ἠὲ σίδας Ψάμαθηίδας, ἄς τε Τράφεια
 • Κῶπαί τε λιμναῖον ὑπεθρέψαντο παρ' ὕδωρ,

ὅτε δύσσωπός Π. πολυγούνος Π, πολύγουνος G(V?), |γωνος MR, |γονος reliqui. οἴνωνις v et K, sed is correxit, ὄνωσις BPRald. — 873. φύλα Π, φύλλά v. τηλεφύοιο Π, τηλεφύλλοιο B, τηλεφύλλοιο P. — 874. ἀγλῖθες MR, ἀγλιθές v. ὄρειγενέος Π. — 875. ἠὲ καὶ Rv. λεπτοθρύοιο Π, qui reliquam versus partem ita scribit: πολύχροα φοινίξης. tum λεπτοθρύοιο v. πολύθρονα reliqui libri, πολύχροα Athen. et var. lect. in schol. cf. Dioscor. I p. 469: τὰ φύλλα δασέα καὶ λιπαρά. φύλα p. κονύζης BP. — 876. δη Π. πεπερήν Π, πέπεριν GMRV, πέπερι reliqui. cf. ad Al. 332. de Athenaeo cf. p. 79, n. 1. ἀπο μῆάων Π. — 877. ἐμπίσαιο Π, ἀμπίσαιο BPRald. πολυανθῆς BPRald., πολυανθία reliqui. cf. Lobeck. Proleg. p. 43 not. πολυαλθία coni. Benth. γλήχῳ Π. — 878. τρύχνον Π, στρύχνον reliqui. illud etiam v. 74 reponendum censui. cf. Dind. in Thes. Par. s. στρύχνος et τρύχνος. κακῆ πελέοντα Π, κακειπελέοντα P, κακηπελέοντα B. σαῶσαι Vrv. — 879. αἰρεῖ Π. πρασίης ΠΚ, τρασίης, ut videtur, p, στρατίης BPRald. χαράον πράσον Π. αὐτῆς Π, αὐῆς coni. Bernard. sed cf. ad fr. 74, 15. — 880. σπέρμολοον Π. κίδνης ἢ θεψίη Π. ἐπλήσο K. — 881. σκύλλης certe Ald., fortasse etiam codices nonnulli, non ΠΚρ. σὺν καὶ ποῦ Π. κάρη KRP (?) Ald. ἀνα τε βολβῶν Π, οἰά τε V. — 882. σπείρεα Π, στείρεα P. καύλειον Π, κανκαλεῖον K. — 883. ἀσπαράγους Π, ἀσπαράγον G, ἀσπαράγους reliqui. cf. v. 245. θαμνέτιδος, ut videtur, Π, θαμνήτ| Kv. ὄσαι K. sed correxit. πεύκη Π. — 884. ἀγροτέραις Π. ὑπ' ἐθ| Π. ναπαῖαι Π, |παῖαις PR, |παίης v, |οις reliqui. ναπαῖαι etiam schol. habet. Hic finis codici Π. — 885. ἠὲ σὺ P, quod probat S. sed cf. v. 80. ἐμποίης v. — 886. τμηξαις Kp, τμηξαις PRald. ἰοιδεί coni. Benth. sed cf. ad v. 243. — 887. ἠὲ σίδας coni. Benth. at hic non Punicum malum habemus (ut v. 870 et Al. 489), sed plantam aquaticam. Ψάμαθηῖας ἄς τρέφει αἶα coni. Benth., ἀμαθηῖας coni. scholiasta. ἄς τρέφει αἶα libri omnes, nisi quod αἶας habet v, ἄς τε Τράφεια var. lect. in schol., Τράφεια e Steph. Byz. dedit Lobeck. Paralip. p. 164. — 888.

ἤπερ Σχοινῆός τε ῥόος Κνώποιό τε βάλλει,
 ὅσσα θ' ὑπ' Ἴνδόν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω 890
 πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται·
 κυκλαμίδας, σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα,
 κάρφεά θ' ὀρμίνιοι καὶ ἐκ μαράθου βρυόεντος,
 εἰρύσιμόν τε καὶ ἀγροτέρου σπερμει' ἐρεβίνθου
 σὺν χλοεροῖς θάμνοισι βαλὼν βαρυώδεα ποίην. 895
 Ναὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νούσων,
 σὺν δὲ μελιλλώτοιο νέου στέφος, ἣδ' ὅσα χαύνης
 οἰάνθης βρύα λευκὰ καταψήχουσι νομῆες,
 ὅσσα τε λυχνὶς ἔνερθεν ἐρευνθήεις τε θρουαλλίς
 καὶ ῥόδον, ἣδ' ἴα λεπτὸν ὅσον σπερμείου ἀέξει. 900
 Ἢ καὶ πουλύγονον λασίων ὑπάμησον ἰάμνων,
 ψίλωθρον, καρπὸν τε πολυθρήνου ὑακίνθου,
 ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀεκούσιος ἔκτα
 παῖδα βαλὼν προπάροιδεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο,
 πρωθήβην Ἰάκινθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρη 905
 πέτρου ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα.

Κωπαιαί BPAld. — 889. σχοινοῖο BP, σχοινῆος στεφῆος V. — 890. ὅσσα τ' ὑπὸ MR habere videtur, ceterum ὑπὸ „iuxta“ significat ut Isocrat. Panegyri. 108: ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν Ἀττικὴν. ἰδὸν Bp. χοάσπεω G, χοάσπον reliqui. de Indica Choaspis aqua cf. Bernhardt ad Dionys. Per. p. 810. — 891. a codicum lectionibus multum discrepat Athenae. XIV p. 649 c. cf. pag. 150. — 892. κυκλαμίδας P, κυκλαμίδας reliqui, quod verum esse nequit, quum eadem iam memoratae sint v. 843. itaque κυκλαμίδας scripsi ex Orph. Argon. 920, de quarum usu theriaco constat vel e v. 945, ubi in composito aliquo medicamento apparent. φιμώδη BP et, ut videtur, p. — 893. ὀρμίνιο V. μαράθου P. — 894. εἰρύσιμόν BPAld., εἰρύσιμόν reliqui, etiam cod. Bentl. ἐρεβίνθου K. — 895. χλοεροῖο V. βάλοις libri, quod displicet quia modo adfuit v. 892. nec copula carere possumus. itaque correxi. ποίην G. — 896. καὶ μὴν P(?)Ald. μειλίγματα K. μειλίχ p. — 897. μελιλλώτοιο GV. et o corr. M., μελιλώ reliqui. — 898. οἰάνθης BPr. καταψήχουσι BKMPVv. — 899. ἔνερθεν dixisse videtur, quoniam Iychnis non nisi in humidis locis provenit. cf. Plin. nat. h. 21, 18. ἐρευνθίσις v, ἰθίσις K, sed correxit, ἰθίσις G, quod iniuria probavit S. cf. Lobeck. Proleg. p. 469 not. — 900. ἴα ἄ K. ὅσα G, ἀεὶ reliqui. hoc plane inutile est, sed ne illud quidem recte habet nisi in ὅσον mutatum. ad ὅσα v. 890 subintelligendum σπερμεία ἀέξει (cf. Dioscorid. I p. 450, II p. 319 l. 15). nam λεπτὸν ὅσον κ. τ. λ. ita poeta posuit ut ad sola ἴα relatum sit. ita certe excusari potest numerorum subita mutatio. σπερμείον v. — 901. πουλύγονον Kp. ὑπάμησον MV, ὑπάμησον P. — 902. πολυθρήνου BP, φιλοθρήνον var. lect. in schol. et apud Tzetz. cf. pag. 151. — 903. ῥα ἀκούσιος v, ῥ' ἐκούσιος Kp, ῥ' ἀεκούσιον MRV, ῥ' ἀκούσιος PAld. — 904. λαβὼν praeter G omnes. — 905. κόρη Ald., κόρη Kp. — 906. πετρίον K, πέτρων K, sed correxi.

- Σὺν δέ τε καὶ τριπέτηλον ὁποῖό τε δάκρυα βάλλοις
 τρισσοῖς ὀλκήεσσιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν·
 ἢ ἐ σύ γ' ἔρπυλλον κεροειδέα, πολλάκι κρηθμον,
 910 ἢ ποίην κυπάρισσον ἀμέργεο, σὺν δὲ καὶ αὐτοῖς
 ἄννησον Λιβυκάς τε ποτῶ ἐνικνήθεο ῥίζας.
 Ὡν σὺ τότε' ἀμμίγδην, τοτὲ δ' ἄνδιχα πίνεο θρούψας
 ἐν κελέβῃ, κεράσαι δὲ σὺν ὄξει, πολλάκι δ' οἶνη
 ἢ ὕδατι· χραισμεῖ δὲ καὶ ἐνθρουφθέντα γάλακτι.
 915 Ἦν δέ σ' ὁδοιπλανέοντα καὶ ἐν νεμέεσσιν ἀνύδροις
 νύχμα κατασπέρχῃ, βεβαρημένος αὐτίκα ῥίζας
 ἢ ποίην ἢ σπέρμα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοάζον
 • μαστάζειν γενύεσσιν, ἀμελγόμενος δ' ἀπὸ χυλὸν
 τύμμασιν ἡμίβρωτα βάλοισ ἐπι λύματα δαιτὸς,
 920 ὄφρα δύην * * * * * ἀλύξης.
 Ναὶ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα λοιγεί τύψει
 προσμάξας ἰὸν τε καὶ ἀθρόον αἷμα κενώσεις,
 ἢ ἐ κράδης γλαγόεντα χέας ὀπὸν, ἢ ἐ σίδηρον
 καυστειρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου.

ἀφελόμενος K, sed α superscript. ἤραξε V. — 907. σὺ δέ τε p, τὴ δέ
 τε BPald. verum habet etiam cod. Bentl., non item Dorvillii. nam cf. ad
 Charit. p. 678 Lips. ὁποῖα Kpν, ὁποῖα R. βάλοισ Kv. — 908. τρισσοῦ
 p. num ἰσοζυγέοντ' cf. p. 100. ὀδελοῖσιν G. — 909. ἔρπυλλον Kpν. —
 910. ἀμέργεο G (vid. var. lect. ad Al. 306 et 428), ἀμέργες Kp, ἀμερ-
 γές R, |γων BPald. — 911. nescio an ἐγκνήθεο praestet ut in Al. 368
 habet Π. nam ne in compositis quidem (cf. pag. 109) ἐνὶ amare in hac
 versus sede poeta videtur. cf. Al. 191, (615), 202, 266, 277, 282, 462 coll.
 Ther. 111 et var. lect. ad 866. — 912. τό γ' K. ἀμμίγδην p, sed corre-
 xit, ἀμύγδην P. τότε ἄν| v, τοτ' ἄν| p. πίνεο θρούψας K, sed correxit sec.
 man. — 913. ἐγκελεύη v. κερῆσαι Kv. δὲ om. v. — 914. |θέντι K, sed
 corr. man. sec. — 915. ὁδοῖ πλ| p. νεμέοισιν v. — 916. νύχμα KMVpν et
 G, sed in hoc correctum νύγμα. cf. ad 271, νύγματα σπέρχει BP, κατα-
 σπέρχει VAld. βεβαρημένον omnes, quod correxi. — 917. ποῖα P, ποίας
 BAld. (πότην vereor ut V habeat, v certe ποίην dat). ἀτραπητοῖσι B. —
 918. μαστάζειν PAld., βαστάζειν MV. — 919. ἡμίβρωτ' ἐμβάλλοις PAld.,
 ἡμίβρωτ' ἐκβάλοισ B, ἡμιβρώτω p. (ante S. e cod. suo corr. Bentl.). βάλοισ
 G. ἀπολύματα vel ἀπὸ λύματα BPVpνAld., ἀπὸ λύματα GMR, ἀπολύματα
 K. mihi ἐπι necessarium videbatur. — 920 om. p, in marg. habet K. δύην
 καὶ κῆρα κατασπέρχουσαν GMRVν et schol., ut videtur, δύην ὀλοοῦ καὶ
 πότμον θηρὸς BKPAld.L(?). hoc frustra emendare conati sunt Bentl.
 (ὀλοοῦ θηρὸς καὶ πότμον) et Gerhard. lect. Apoll. p. 152, nam non du-
 bium est quin interpolatio sit. sed ne reliquis quidem libris fidem hic
 puto habendam esse, quum κατασπέρχουσαν certe displiceat propter v.
 916. ab interpolatore sumptum e v. 496. — 921. ἢ μὴν Athen. IX p. 366
 D. χαλκίρεα K, sed correxit, χαλκήρεα ἢ ἐ σίνηπυ Athenae. cf. p. 159. —
 923. ἢ ἐκκράδης K, sed addit: γρ. ἢ ἐ κράδης. — 924. καυστειρῆς MP(?)p

- "Αλλοτε φορβάδος αἰγὸς ἐνίπλειον δέρος οἴνης 925
 χραισμήσει τημοῦτος, ἐπὴν σφυρὸν ἢ χέρα κόψη·
 ἄσκού ἔσω βαρύνθοντα μέσου διὰ πῆχυν ἐρεῖσαι
 ἢ σφυρὸν, ἄσκοδέταις δὲ πέριξ βουβῶνας ἐλίξεις,
 εἰσόκε τοι μένος οἴνου ἀπὸ χροὸς ἄλγος ἐρύξη.
- Δήποτε καὶ βδέλλας κορέσαις ἐπὶ τύμμασι βόσκων, 930
 ἢ ἀπὸ κρομμυόφι στάζων ὀπὸν, ἄλλοτε δ' οἴνης
 μίγδην ἐν πυράθοισι χέας τρύγα φυρήσασθαι
 ἢ ὄξους, νεαλεῖ δὲ πάτω περὶ τύψιν ἐλίξαις.
- "Ὀφρα δὲ καὶ πάσῃσιν ἀλεξητήριον ἄταις
 τευξόμενος πεπύθοιο, — τό τοι μέγα κρήγνον ἔσται, 935
 ἦμος ὅτε θρόνα πάντα μιῇ ὑπὸ χειρὶ ταράξης·
 ἐν μὲν ἀριστολόχεια, καὶ ἱριδος, ἐν δέ τε νάρδου
 ῥίξαι, χαλβανίδες τε σὺν ἀναλέεσσι πυρέθροις
 εἶεν, δανκειῖον τε παναλθέος, ἐν δὲ βρουώνης,
 σὺν δέ τε ῥίξαι χαῦνα νεωρυχέος γλυκυσίδης, 940
 κάρφειά τ' ἐλλεβόρου μελανόχροος, ἄμμιγα δ' ἀφροὺς
 λίτρον· σὺν δὲ κύμινα χέαις βλαστόν τε κονύξης,
 ἄμμιγα δ' ἀγροτέρης σταφίδος λέπος· ἴσα δὲ δάφνης
 σπερμεῖα, κύτισόν τε, κατακνήθειν τε χαμηλὴν

Ald., καυστειρῆς reliqui, nisi forte BVν καυστειρῆς habent quod hic dedit S. et in Homero quoque restituendum putat. non dubito tamen quin Nicander adiectivum putaverit ut Oppian. Hal. 2, 509, non substantivum (καύστειρα). — 925. δέρας G, qui annotat etiam δέρος. quod reliqui habent. — 926. ἐπεὶ v. κόψη est pro κόψαι, quod propter S. moneo. — 927. μέσον libri, quod vereor ne ineptum sit. ἐρείσαις omnes, quod propter δὲ in versu seq. ferri nequit. terminationes σαι et σαι iam saepius vidimus commutatas, velut v. 560. — 928. ἐλίξων scholiasta explicare videtur, qui etiam ἐλίξεις et ἐλίξαις memorat. — 929. εἰσόκεν K. ἐρύξει M. — 930. βδέλλας v. κορέσαις GKPAld., κορεσαις v. τύμμαδι V. — 931. κρομμυόφιν BKPPAld. στάξει B, στάξιν PAld., στάξεις conii. Bentl. sed pro verbo finito est φυρήσασθαι (i. e. φυρήσαιο). — 932. ἐμ p. φυράσασθαι R. — 933. ὄξους omnes. cf. ad Al. 321. — 935. τευξόμενος omnes. πεπίθοιο GPRPAld., πεπείθοις V. τό μοι v. — 936. μιῇ MR et V(?), μιᾶ reliqui. ταράξαις K (secundum Keil) PPAld., ταράξαις G. — 937. νάρδου p. — 938. ἀναλέαισι GAld., λείοισι v, ἀναλέοις τε MR et V(?), ἀνλέεσσι p, ἀβαλέεσσι K, ἀναλέεσσι BP. cf. ἀιναλέεσσι fr. 78, 5. — 939. δανκειῖον τε BGPAld., δανκειῖον καὶ v. — 940. ῥίξαι G, ῥίξαι reliqui. illud in Al. 588 libri omnes, in Al. 69 et 145 meliores habent. add. καύλαι Al. 46, 142, 147, 109, κόρσαι Al. 414, quae omnia προπαροξυτόνως scribenda censeo, ut libri habent certe in Al. 588 et 414. cf. Herodian. περὶ μου. p. 37, 30 seqq. χαῦνά Kp. νεωρυχέος p. γλυκυσίδης B. — 942. νίτρον libri. cf. ad Al. 327. χέας BGPPAld. — 943. ἴσα δὲ p, ἴσα καὶ R, οὔσα καὶ G, ἴσα τε conii. S. sed post λέπος colon ponendum, ut verbum sit κατακνήθειν. — 944. σπέρματα V, σπερμεῖον conii. Hermann. ad Orph. p. 709. κατακνήθειν

- 945 ἵππειον λειχῆνα, καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας·
 ἐν καὶ μήκωνος φιαρῆς ὀπὸν, ἀμφὶ καὶ ἄγνου
 σπέρματα, βάλσαμον τε καὶ ἐν κινάμοιο βαλέσθαι,
 σὺν καὶ σφονδύλειον, ἀλὸς τ' ἐμπληθεῖα κύμβην,
 ἄμμιγα καὶ τάμισον καὶ καρκίνον· ἀλλ' ὁ μὲν εἴη
 950 πτωκὸς, ὁ δ' ἐν ποταμοῖσι πολυστείοισι νομάζων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν στύπει προβαλὼν πολυχανδέος ὄλμου
 μάξαι λαϊνέοισιν ἐπιπλήσων ὑπέροισιν·
 αἴψα δ' ἐπ' ἀναλέοισι χέας ἀπαρινέα χυλὸν
 ἄμμιγα συμφύρσαιο, καταρτίζοιο δὲ κύκλους
 955 δραχμαίους πλάστιγγι διακριδὸν ἄχθος ἐρύξας,
 οἴνης δ' ἐν δοιῆσι χαδεῖν κοτύλησι ταράξας.
 Καὶ κεν Ὀμηρεῖοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο
 μνήστιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

Kv, reliqui | Θην. κατὰ κνήμην (?) conī. Bentr. — 945. ἀγείραις Kpv, ἀεί-
 ρας conī. Bernard. — 946. ἀφιαρῆς Kv, φιαρῆς MRVp et Bentr. e conī.,
 νιαρῆς reliqui. — 947. σπερμεῖα βλάσαμόν τε conī. Bentr. qui frustra pro-
 vocat ad Al. 64. praeterea eadem vocis mensura etiam alii usi sunt (cf.
 Dindorf. in Thes. Par. II p. 97), et ad Ther. 243 et 789 iam vidimus
 qualia in vocabulorum mensura licitum sibi Nicander putaverit. nunc addo
 γερῶνων Th. 620, Al. 563, κάστηνον Al. 269, κρόμμυον Al. 431, λεπυρὸς
 Th. 136 et 803, σισύμβριον Th. 896 (coll. Lobeck. Elem. I p. 169), χλία-
 ρὸς Al. 460. βαλσαμόν voluit Steph. propter κινάμοιο. sed hoc non nisi
 metro coactus pro κίναμον dixisse videtur ea ratione qua πάσσε δ' ἀλὸς
 θεῖοιο Homerus dixit. atque habet propria sibi Nicander in genetivi usu.
 cf. Ther. 563, 606, 693. βάλησθαι GP, βάλοισθα VAlD. — 948. τε πληθεῖα
 v, τ' ἐμπληθεῖα P. — 949. καρκίνον v. — 950. πολυστεῖνοισι v, πολυ-
 στεῖοισι reliqui, πολυμνῖοισι var. lect. in schol. ego πολυστείοισι, non πο-
 λυστεῖοισι, verum arbitror, ut Π habet in Al. 466, non item in Th. 792.
 — 951. στύπει Kp. — 952. μάξαι R et cod. Bentr., νάξαι reliqui. ὑπέ-
 ροιο BG. — 953. ἀπαρινέα GP. — 954. ἄμμιγα συμμίξαιο G, sed super-
 scripta vulgata, om. V. καταρτίζοις G. κύκλους p. — 955. διασταδὸν var.
 lect. in schol. propter ἐρύξας cf. Eudem. apud Galen. Antid. T. XIV p.
 185 et 202: μῆον ἀπο ῥίξης ὀκλήν δίδραχμον (sic Bussemak. p. 93) ἐρύξας,
 ubi bis inepte scriptum est ὀρύξας. — 956. δοιοῖσι v et K, sed in hoc corr.
 manus secund. κοτυλοῖσι K sed item correctum. (ἀράξας quod S. ex K pro-
 fert, neque Keilii neque Gronovii collatio habet). — 957. ὀμηρεῖοιο V,
 ὀμηρεῖοιο et Νικάνδρου G. — 958. Κλάρου in K addidit manus secunda.
 κολώνη var. lect. in schol. et ap. Tzetz. cf. p. 152. —

ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΑ.

- Τοῖο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανόεσσαν ὑπήνην
οὐλά θ' ὑποστύφει χολόεν ποτόν, ἀμφὶ δὲ πρώτοις
εἰλύεται στέρνοισι κακῆ ἀλάλυγγι βαρῦνον
φῶτ' ἐπικαρδιόωντα· δύη δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον
20 νειαίρης ἄκλειστον ἀειρόμενον στόμα γαστρούς,
τεύχεος ἦν κραδίην ἐπιδορπίου, οἱ δὲ δοχαίην
κλείουσι στομάχοιο, πύλη δ' ἐπικέκλιται ἀρχαῖς
πρῶτα κόλων, ὅθι πᾶσα βροτῶν ἄλις ἐμφέρεται δαῖς·
αἰεὶ δ' ἐκ φαέων νοτέων ὑπολείβεται ἰδρώς·
25 ἡ δὲ ταρασσομένη τὰ μὲν ἐβρασεν ἥλιθα νηδύς
πνεύματα, πολλὰ δ' ἐνερθε κατὰ μέσον ὄμφαλον ἴζει·
κράατι δ' ἐν βάρος ἐχθρόν, ὑπὸ κροτάφοισι δὲ παλμὸς
πυκνὸς ἐπεμφέρεται, τὰ δὲ διπλόα δέρκεται ὄσσοις
οἷα χαλικραίη νύχιος δεδαμασμένος οἶνη.
30 ὡς δ' ὀπὸτ' ἀγριοέσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοὶ
πρῶτον ἐπαφρίζοντι ποτῶ φρένα θωρηχθέντες
ὄθμασι δινήθησαν ἐπι, σφαλεροῖσι δὲ κώλοις
Νυσαίην ἀνὰ κλιτὸν ἐπέδραμον ἀφραίνοντες,
35 ὡς οἴγε σκοτόωσι κακῆ βεβαρηότες ἄτη.

Bav, |στρυφέντα H, |στρυφθέντα MV, |στραφέντα b, |στρυφθεντα sine acc. et superscripto alpha m. quid P habeat, unde S. assert id ipsum quod edidit, incertum est. δέδουπεν Ald. sed cf. ad Ther. 477. — 16. τοῖο „eius qui bibit.“ cf. v. 43, 78 etc. similiter Ther. 745, 778, 837. — 17. ποτόν p. — 18. εἰλύεται v. κακῆν p. ἀλάλυγγι v, ἅμα λυγγὶ vel μάλα λυγγὶ coni. Benth. sed cf. Bekk. Anecd. p. 374, 11. βάρυνον m, βαρῦνον b. — 19. δύη p. — 20. ἄκλειστον ἀειρόμενον b. — 21. legebatur ἐπιδόρπιον. cf. p. 153. — 22. ἐπικέκλιται v. — 23. πρῶτον κώλων BHPv, κώλων b. ut πρῶτα, ita δεύτερα v. 74. ὅσι p. ἄλις om. p. ἐμφέρει αἰδῶς HP (nisi P habet αἰδαῖς), δαῖς p, δῶς mv. — 24. ὑπολείπεται BH, λείπεται P. — 25. κνκωμένη BHPbmv, κνκαωμένη v, ταρασσομένη reliqui iique meliores codd., ut nolim quis κνκωμένη scribendum censeat. ἥλιθα G. — 26. ἐνερθεν ὑπὲρ BHmvAld., ἢ ὑπο p, ἐνερθε κατὰ GIM, κάμμεσον V. in R est ἐνερθε . . . μέσον. λίζει P, λίξει H. — 27. ἐμβάρος P. — 28. πυκνὸν p. — τὰ δὲ „omnia haec quae videmus.“ sic τὰδε Xenoph. Memorab. 1, 4. 9. — 29. χαλικραίη B. in hac voce desinit p. νηχίος B, νήχιος H. δαδαημένη B, δεδαημένος v, δεδημένος P. — 31. σειληνοὶ v. Διονύσοιο m, Διωνύσοιο Ald. — 32. ἐπ' ἀφρίζοντι HMRVmAld. θωρηχθέντες H. — 33. ὄθμασι omnes praeter GVv (quamquam de v silet Keil.), ἰθμασι M, sed priori syllabae superscripto ov. ὑπὸ σφαλεροῖσι GL, reliqui ἐπὶ σφ. praeter v, in quo est ἐπισφαλεροῖσι. atque ita Benth. coni. ego ἐπι dedi. — 34. incipit Π. νύσσαίην GHPm, νοσσαίην Vv. κλειτὸν Π, κλειτόν V. ἐπ' ἔδραμον Π, ἐπέδραμον Pmv, ἐπέδρανον B, reliqui ὑπέδρ. ut vulgo. — 35.

Τὴν μὲν τε κλείουσι μυοκτόνον, ἣ γὰρ ἀνιγροῦς
 παμπήδην ὕρακας λιχμήμονας ἠρήμωσεν,
 οἱ δέ τε πορδαλιαγχῆς, ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις
 πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγινομηῆες ἔθεντο
 Ἴδης ἐν νεμέεσσι Φαλακραίῃ ἐνὶ βήσση, 40
 πολλάκι θηλυφόνον καὶ κάμμαρον· ἐν δ' Ἀκοναίοις
 δηλῆειν ἀκόνιτον ἐνεβλάστησεν ὀρόγχοις.
 Τῷ καὶ πού τιτάνοιο χερὸς βάρους ἔσσεται ἄρκος
 πιμπλαμένης, ὅτε νέκταρ ἐντρίβι κισσὸν ἀφύσσης
 μετροῦδην — κοτύλη δὲ πέλοι καταμέστιος οἴνης —, 45
 σὺν δὲ καὶ ἀβροτόνοιο ταμῶν ἄπο καύλεα θάμνον
 ἢ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ δὲ μελίφυλλον ὑδεῦσι·

κακῆ Π, κῆ Η. βεβαρηκότες Ald. ἄτη Π. — 36. μὲν τοι ΠΒΗΡμν. idem solus habet Π in Al. 498. sed cf. v. 507. add. Ther. 448, 484, Al. 162, 195, 298, 319. κλύουσι V. ἣ γὰρ Π, ἣ γὰρ v. ἀνιγροῦς Π. ut Ther. 701. sed cf. Ther. 8. — 37. παμβλήδην Π, παμπήγην Ald. nostrum, quod in reliquis codd. est, conii. etiam Scalig. cf. Lobeck. ad Aiac. 915. λιχμήμονας omn. praeter Π, unde recepi λιχμήμονας alibi nondum inventum ut nec ἀνθήμων Al. 610, λωβήμων ibid. 536 a nobis restitutum, μειδάμων in Anonym. hym. in Is. 57, φορβάμων ibid. 9. — 38. πορδαλιαγχῆς Π, πορδ. reliqui, quod eripere Nicandro singularia captanti non ausus sum. certe qui ad manus mihi sunt aliorum loci πορδ. habent omnes, etiam Plin. nat. hist. 27, 7—10, qui locus et ipso ex Apollodoro fluxisse videtur. add. Spitzn. ad Il. 13, 103 coll. Koechly ad Quint. p. LIV seq. ἐπὶ θῆρ. MV. — 39. βουπελαταί Π. αἰγινομηῆες Η. τε om. Vv. — 40. νεμέεσσι Π ΒΡμν, reliqui κνημοῖσι (ex Π. 2, 821?), cui Φαλακρ. βήσσ. vix addi potuit sine copula. φαλακραίῃ ἐνὶ βήσση Π, |αἰς ἐνὶ |αἰς ΗΡν, |ῆς ἐνὶ |αἰς ΒΓΛΜΡ, |ῆς ἐνὶ |ῆς Ald. cf. ad fr. 74 v. 45. — 41. θηλυφόνον Π, θηλυφόνον ΒΡ, θηλυφόνον Η. ἐνδακοναίοις Π, ἀκοναίῃ Μ. male S. scripsit ἀκοναίοις. vid. Theophr. hist. pl. 9, 16, 4: φύεται οὐκ ἐν ταῖς Ἀκοναῖς μόνον, ἀπ' ὧν ἔχει τὴν προσηγορίαν· αὕτη δὲ ἐστὶ κώμη τις τῶν Μαριανδυνῶν. add. Theopomp. ap. Athenae. III p. 85 B et Antigon. hist. mirab. 119, Plin. nat. hist. 6, 4 (coll. tamen 27, 10), Stephan. Byz. p. 61, 13, Ael. Promot. apud Schneid. ad h. l., Etym. Magn. p. 50, 39, Gudian. p. 27, 19. — 42. θηλῆειν Π, θηλῆεν glossator in G, reliqui θηλείην, quod frustra emendare conati sunt Salmas. ad Solin. p. 884 et vir doct. ap. S. ex illo verum statim prodit. nam δηλήεις de herbis venenatis etiam Orph. Argon. 926 usus est, ac nota sunt vel e medicorum libris τὰ δηλητήρια φάρμακα. neutrum in εἰν Nicander habet etiam Ther. 748. cf. Herm. ad Orphic. p. 705. ἀκόνιτον Π. ἐνεβλάστησεν Π, ἀνεβλ. reliqui. — 43. τῷ Π. βάρους Π. ἄρκος litterae ε̄ subscripto ο̄ Π, ἄρκος GM, ἄρκης V, ἄλκαρ ΒΗΡΡνAld. et var. lect. in G. — 44. ὅτενευκταρεύτρια V. ἐντρίβῃ Π, ἐντρίβι ceteri, ἐνὶ τρυβί conii. Zeune, ἐνὶ τρυγί Lobeck. Paralip. p. 117. sed cf. ad fr. 74 v. 18. κίρρειν ΗΡ. ἀφύσσει Π, ἀφύσσης ΒΗΛΜΡVν, ἀφύσσεις P, ἀφύσσαι Ald. — 45. μετροῦδην Π, μετροῦδόν reliqui. πέλοι ΠΜ, πέλει reliqui, πέλη conii. Benti. — 46. σὺν Π. ἀβροτόνοιο ΗΡ (de spiritu cf. ad Ther. 92). ἀπο καλλία Π, ἀποκαυλία Vv. scripsi ἄπο. — 47. ἢ Π, ἢ GLMRVνSteph.,

- καί τε σὺ ποιήεντος ἀειθαλέος χαμελαίης
 βλάστην πηγάνιον τε πόροις ἐν βάμματι σίμβλων,
 50 σβεννὺς αἰθαλόεντα μύδρον γενύεσσι πυράγρης
 ἢ σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα, τήν τε καμίνων
 ἔντοσθεν χοάνιο διχῆ πυρὸς ἤλασε λιγνύς,
 ἄλλοτε δὲ χρυσοῖο νέον βάρος ἐν πυρὶ θάλψας
 ἢ καὶ ἀργυροῦεν θολερῶ ἐνὶ πώματι βάπτοις·
 55 πολλάκι δ' ἡμιδαῆς χειρὸς βάρος αἴνυσο θρίων
 παῦρα χαμαιπίτυος, τότε ὀνίτιδος αὔου ὀρείης
 ἢ νέον ῥάδικα πολυκνήμοιο κολούσας,
 τέτρασι δ' ἐν κυάθοισι χαδεῖν μελιανθέος οἴνης·
 ἢ ἔτι μυελόεντα χαλικρότερον πότον ἴσχοις
 60 ὄρνιθος στρουθοῖο κατοικάδος, εὐθ' ὑπὸ χύτρῳ
 γυῖα καταθρύπτῃσι βιαζομένη πυρὸς ἀύγῃ·
 καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλίοντος ἀλοιφῇ
 τηξάμενος κορέσαιο ποτῶ εὐχανδέα νηδύν·
 ναὶ μὴν βαλσάμοιο τότε ἐν σταγόνεσσι γάλακτος
 65 θηλυτέρης πώλοιο χέαις ὀπὸν, ἄλλοτε νύμφαις,
 ἔστ' ἂν ὑπὲκ φάρυγος χεύῃ παναεργέα δόρπον.

καὶ BHPAld. δη Π. ὑλεῦσι Π, ὀδεῦσι V. — 49. βλάστιν Π. πηγάνιον τε Η. πόροις ἐν Π, πίοις ἐνὶ reliqui, sed illud unice verum. cf. p. 158 et ad fr. 74 v. 52. βράμμασι Ald. — 50. σβεννὺς PGMV, σβεννὺς τ' reliqui. αἰγιθαλόεντα P. — 51. ἢ Π. σιδηρήεσσαν Π, ut conii. Scal. sed in εἰεῖς nullum terminatur adiectivum, vid. Lobeck. Elem. I p. 343 n. 27, σιδηρήεσσαν V. ἀπο τρυγά Π, ἀποτρύγα v. τήν τε καμίνων Π. — 52. ἔκτοσθεν Η. διχῆ HMRAlD. — 53. ἄλλοτε δὲ M. χρυσοῖον Η. — 54. ἢ ἐ Π. ἀργυροῦεν Π, reliqui ἀργύρεον. illud recipiendum fuit ob Nicandri singularem in eius modi adiectiva amorem. θολερῶ ἐν Π. sed vide ad fr. 74 v. 52, θολερῶ HP. πώματι L. — 55. δημίδαῆς Π, ἡμιδαῆς conii. Scalig. et Wakefield. cf. pag. 211. βάθος Π. θρεῖων Π. — 57. ἢ ἐ Π. πολυκνήμοιο Π. — 58. τέτρασιν δ' ἐν Π, τέτρασιν ἐν reliqui. χαδεῖν est λαβέ, ut Ther. 956. χαδεῖς V. μελιανθέος οἴνης Π, reliqui μελιθεός οἶνον. — 59. ἢ ἐ τι Π, ἢ ἔτι MR et conii. Benti., ἢ ἐ τι ceteri codd., ἢ ἐ τυ Scal. conii. cf. ad fr. 71, 2. μυλόεντο Η. χαλικρότερον Π. ποτόν Π et codd. et edd. omnes. ἴσχοις PBLMRv, ἴσχεις reliqui. — 60. χύτρῳ Π, χύτρων GL. — 61. καταθρύπτῃσι Π. βιαζομένη πυρὸς ἀύγαις Π, βιαζομένης πυρὸς ἀύγῃς reliqui, βιαζομένη π. ἀύγῃ conii. Scalig. et Benti. — 62. νεαγέντα PAld. περιφλίοντος PMR, περιφλυδόοντος V, περιφλιόοντος G, περιφλιδόοντος reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 18 et ad v. 557. ἀλοιφῇ Π. — 63. κορέσαιο HP. ποτῶ Π, ποταμῶ P. ἐν χανδέα Π, ἐνὶ χανδέα Bv, ἐνιχανδέα HP, ἐγχανέα M, ἐγχανδέα RVAld., εὐχάνδεα G, cf. Lobeck. Paralip. p. 150. — 64. μὴν βαλσάμοιο PMR, μὴν καὶ βαλσάμοιο BP, μὴν καὶ βλασάμοιο reliqui. cf. ad Ther. 947. — 65. θηλυτέρης sine accentu Π. χέαις Π, χέων BHPv, χέας reliqui. — 66. εὐταν' Π, εὐτ' ἂν reliqui, ἔστ' ἂν conii. Benti. cf. Dioscorid. T. II p. 22 l. 8 et v. 89. ὑπερ Π. φά-

πολλάκι δ' ἢ σκίνακος δερκευνέος ἢ ἀπὸ νεβροῦ
 πνετίνην τμήξαιο, πόροις δ' ἐν νέκταρι φύρσας,
 ἄλλοτε καὶ μορέης ἀπὸ ρίζεα φοινηέσσης,
 ὄλμου ἐνὶ στύπει προβαλὼν καὶ ὀμήρεα κόψας 70
 οἴνω, ἐνεψηθέντα πόροις καμάτοισι μελίσσης,
 καὶ κεν ἐπικρατέουσιν ἀπεχθέα νοῦσον ἀλάλκοις
 φωτὸς, ὃ δ' ἀσφαλέεσσι πάλιν μετὰ ποσσὶν ὀδεύοι.

Δεύτερα δ' αἰγλήεντος ἐπιφράζευ πόσιν ἐχθρὴν
 κίρναμένην ὀλοοῦ ψιμυθίου, ἣ τε γάλακτι 75
 πάντοθεν ἀφρίζοντι νέην εἰδήνατο χροίην,
 πελλίσιν ἐν γρώνησιν ὅτ' εἶαρι πῖον ἀμέλξαις.
 Τοῦ μὲν ὑπὲρ γένυάς τε καὶ ἣ ῥυσσάινεται οὔλα
 ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπλάσσεται, ἀμφὶ καὶ ὀλκὸς
 τέτρηχε γλώσσης, νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμός· 80
 ξηρὰ δ' ἐπιλλύζων ὀλοῦ χελλύσεται ἄτη·
 ἀβλεμὲς ἣ γὰρ κεῖνο πέλει βάρος, αὐτὰρ ὃ θυμῶ
 ναυσιόεις ὀλοοῖσιν ὑποτρύξει καμάτοισι·
 πολλάκι δ' ἐν φαέεσσιν ἄλλην ἑτεριδέα λεύσσω,

ρυγγος HMv. χεύη Π. παναικία coni. Bentl. — 67. πολλάκι Π. δὲ codd. (Π sine accent.) cf. p. 153. ἢ ἀπο Π. νεβροῦ V, ἀπονέβρον v. — 68. πνετίνην V. ἐν νέκταρι ΠBGMRv, ἐνέκταρι HP, ἐνὶ v. reliqui. cf. ad fr. 74, 52. — 69. ἀπο ρίζεα Π. ἀποριζία G, ἀποριζία v, ἀπὸ ρίζεα reliqui. cf. ad Ther. 940. φοινηέσσης Π, φοινηοέσσης reliqui. — 70. ὄλμου ΠBGMRVv, ὄλμω ceteri. ἐνὶ Π. ὀμήρεα Π. — 71. οἴνω Π. ἐνεψηθέντα MRv, ἐνὶ ψηθέντα PV. καμάτοισι HP. μελίσσαις MR. — 72. ἀπεχθέα Π, ἐπιχθέα v, ἐπαχθέα reliqui. cf. ad fr. 31. νοῦσον Π. ἀλάλκης MR. — 73. ἀσφαλέεσσι παλιν sine acc. Π. μεταποσὶν v. ὀδεύον Π. — 74—106 om. Π. ἐχθρὴν VAld. — 75. ψιμυθίου M, ψιμυθίου Hv, ψιμυθίου VAld. cf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 393 seq. et Piers. ad Moer. p. 419. — 76. οἰδήνατο V. — 77. γρώνοισι Ald., γρώνησιν H. ἦαρι B. — 78. ῥυσσάινεται BMRP, ῥισσάινεται H, reliqui ῥυσσάινεται. cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. T. III p. 60 et p. 137. — 79. ἐμπλάσσεται BLPRv, ἐμφράσσεται M et ex correct. secundae manus R, ἐμπάσσεται GHVAld. ἀμφὶ καὶ LMR, reliqui ἀμφὶ δὲ. cf. Hermann. ad Orphic. p. 737. — 80. τέτρηχε M. δ' om. BHPV, in v addit manus sec. ὑπὸ κάρφους M. — 81. ἐπιλλύζων V et coni. Bentl. et S., ἐπιλλύζων BHMRvAld. (LP?), item G, verum is βήσων explicat. χελλύσεται BPv. quod S. habet χελλύσεται falsissimum est. nam οὐδέποτε ἐνεστὼς ἐν ᾧ ἔχει (Herodian. in Cram. Anecd. Paris. IV p. 237). — 82. ἀβλεμὲς om. BH, ἄτη ἀβλεμὲς, ἣ γὰρ Ald., ἄτη ἀβλεμὲς, ἣ γὰρ coni. Hermann. sed cf. ad fr. 74 v. 45. simplex ἣ postpositum habes in Apoll. Rhod. 1, 631; 4, 1242; Quint. Smyrn. 4, 37; 5, 415. ἐκεῖνο BHPRvAld. κάρος Ald. — 83. ναυσιόεις HPRVvAld., ναυσιοεῖ B. ὑποτρύξει (-τρύζει?) coni. Bentl., quod recepissem, nisi aliis etiam verbis transitivis Nicandrum tribuisse intransitivam significationem viderem. — 84. ἄλλην Vv et G, sed in hoc corre-

- 85 ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας, οὐδ' ἔτι γυῖα
 ὡς τὸ πάρος δονέει, καμάτῳ δ' ὑποδάμνεται εἰκων.
 Τῷ καὶ προημαδίης ἢ ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίης
 ἢ ἔτι μυρτίνης σχεδίην δεπέεσσιν ὀρέξαις,
 ὄφρ' ἂν ὀλισθηήσασα χέη κακὰ φάρμακα νηδύς·
- 90 ἢ ἐσὺ γ' οὐθατόεντα διοιδέα μαζὸν ἀμέλξας
 ῥεῖα φέροις, φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῆν.
 καί τε σὺ γ' ἢ μαλάχης ῥαδάμους ἢ φυλλάδα τήξας
 χυλῶ ἐνὶ κλώθοντι κακηπελέοντα κορέσσαις.
 πολλάκι σήσαμα κόπτε, πόροις δ' ἐν νέκταρι καὶ τά·
- 95 ἢ ἐσὺ κληματώεσσαν ἐν ὕδατι πλύνεο τέφρην
 θαλπομένην, τὸ δὲ ῥύμμα νεοπλεκέος καλάθιοιο
 κόλποις ἰκμήνειας· ὃ γάρ τ' ἀναδέξεται ἰλύν.
 καί τε κατατριφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου
 σκλήρ' ἀπὸ περσεῖης κάρνα βλάβος οἶον ἐρύξει,
- 100 Περσεὺς ἦν ποτε ποσσὶ λιπῶν Κηφηίδα γαῖαν,
 αὐχέν' ἀποτμήξας ἄρπη γονόεντα Μεδούσης,
 ῥεῖα Μυκηναίησιν ἐνηέξησεν ἀρούραις,
 Κηφῆος νέα δῶρα, μύκης ὅθι κάππεσεν ἄρπης,
 ἄκρον ὑπὸ προηῶνα Μελανθίδος, ἐνθα τε νύμφη
- 105 Λαγγεῖης πόμα κείνο Διὸς τεκμήρατο παιδί.

ctum. ἑτεροειδέα Bv. βλέπων V. — 85. δειπναλέος M. οὐδέ τι codd. cor-
 rexerit Bentl. — 86. ὑποδάμνεται GHv. — 87. προημαδίην MR, προημαδίης
 HPMosq. Ald. ἐλαίας BHPMosq. v. — 88. ἔτι G, ἔτι V. ὀρέξης V. —
 89. ἀνολισθηήσασα M. — 90. διοιδέα M. — 91. φέροις M et R, sed is ex corr.,
 φέρεις V, sed φέροις superscripto, πόρον v, πόροις reliqui. illud praetuli
 propter vicinum πόροις v. 94. γρηῆν H. cf. pag. 153. — 92. καὶ δὲ σὺ γ'
 GM, ἢ δὲ σὺ γ' Rv, εἰ δὲ σὺ γ' BHP, καὶ σὺ δὲ γ' VAld. suum Nicandro
 restitui ex Al. 48, 108, 172, 186, 230, 239, 268, 323, 576, fragm. 73, 1.
 nec καὶ δὲ σὺ in Al. 148, 433 propter Π ferendum. ῥαδάμους cum glossa
 κλάδους G, ῥαδάμους reliqui. ex Hesych. correxerunt Meinek. exercit. phil.
 in Athenae. II p. 42 et Dind. in Thes. Par. φυλλάδα Hv. — 94. πολλάκις
 H. — 95. τέφραν vitiose soli S. et Lehrs. — 96. ῥύμμα BP, ῥύμμενο H.
 νεοπλακέος v. — 97. ἰκμήνειας Ald. S. Lehrs. et ut videtur codd. non-
 nulli. sed v certe verum habet. — 98. |τριφθέντα v, sed literae v im-
 posito ι. — 99. ξηρ' ἀπὸ memorat schol. ἀποπερσεῖης v, περσεῖης V. Περ-
 σεῖος vel Περσεῖος in Theodosiaco exemplari (cf. Schol. ad h. l. et supra
 p. 162.) fuisse suspicatur S. βάρος M. οἶον omnes, quod nescio quomodo
 explicem. emendavi ex Hesych. „οἶα, τὰ δεινὰ, Ἀλοεῖς.“ ἐρύξοι M et R
 e corr. — 100. ἦν ὅτε M. ceterum cf. p. 153. — 101. ἀρπηγονόεντα M,
 στονόεντα conii. Bentl. sed cf. schol. — 102. ἀρούραις GMR, ἀρούρης
 BVv, ἀρούρης reliqui. — 103. κυφήνος BH, κηφήνος Pv. cf. p. 153. —
 104. ὑπὲρ BHP, ὑπαὶ RVvAld. ἐνθα τέμψη V. — 105. Λαγγεῖης BHMP

πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέησιν ἀκοσταῖς
 Γερραΐης λιβάνοιο χύσιν περιπηγέα θάμνοισ·
 καί τε σύ γ' ἢ καρύης ἄπο δάκνου ἢ ἀταλύμνου
 ἢ πτελέης, ὃ τε πολλὸν ἀεὶ καταλείβεται ὄσχαις,
 κόμμινά τε χλιόωντι ποτῶ ἐπαρωγέα τήξαις, 110
 ὄφρα τὰ μὲν τ' ἐρύγησι, τὰ δ' ἐψητοῖσι δαμασθεῖς
 ἀλθήση ὑδάτεσσιν, ὅτ' ἰκμήνη δέμας ἰδρώς.
 καί κεν ὄγ' ἄλλοτε δόρπα δεδεγμένος, ἄλλοτε δ' οἴνης
 πιωτέρης κορέοιτο, καὶ ἀκλέα πότμον ἀλύξαι.
 Μὴ μὲν, κανθαρίδος σιτηβόρου εὐτ' ἂν ὀδώδη, 115
 κεῖνο ποτὸν δέξαιτο, χυτῆ ἐναλίγκια πίσση·
 πίσσης γὰρ ῥώθωσιν ἄγει βάρος, ἐν δὲ χαλινοῖς
 οἷά τε δὴ καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρον.
 Αἰ δ' ὅτε μὲν πλαδόωντι ποτῶ ἐπὶ χεῖλεσι δηγμὸν
 τεύχουσιν, τοτὲ δ' αὐτε περὶ στόμα νεῖατα γαστροῦς· 120
 ἄλλοτε καὶ μεσάτη ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδύς

Rv, [εἰ] reliqui. nympha nescio quas (cf. παιδὸς Ther. 485) Perseo Lan-
 giae fontem demonstravit. κείνος Π. — 106. ὀπταλέησιν GAlD., ὀπταλέοι-
 σιν V, ἀσταλέησιν M, ἀνκλέησιν HP, ἀναλ| BR, αναλ| v, ἐνθρύψειας ἀν-
 σταλέησιν correxit Meinek. Anal. Alex. p. 15. ὀπταλέην χαλκίτιν habes in
 Andromachi galen. v. 119. — 107. φύσιν Π. περὶ ἠγαθία B, περιγηαθία
 v, περιγαθία P. — 108. γ' om. G. ἢ καρύης Π. ἀπο Π. — 109. ἢ Π. ὅτε
 codd. et edd. omnes. ἀεὶ Π. καταλείεται Π, καταλείβεται BHPRv, καλλεί-
 βεται GL, καταλείπεται M, καλλείπεται VAlD. ὄσχαις GL. — 110. κόμ-
 μινα τὲ Π, κόμμι τὰ δὲ reliqui. κόμμινα δάκρυα significant κόμμι proprie
 dictum. ad formam cf. σινήπινος a Dioscoride et Galeno usurpatum.
 χλιόωντι PVAlD., χλιόωντι BGHLMPrv, χλιόωντι varia lectio in G no-
 tata. χλιόων est in fragm. 68 v 8. ποτῶ Π. τήξαις PBLRv, πήξαις M,
 τέξαις H, τύξαις P, τήξον GVAlD. — 111. τα μὲν τε ῥύγησι Π. ἐρίγησι
 BH, ἐρίγησε P. δαμάσας HP, δαμάσας v. — 112. ἀλθήση Π, ἀλθήση H.
 ἰκμήνη vitium solius Aldin. a Scaligero iam correctum, item a Dorvill.
 ad Char. p. 418 ex codice. — 113. ὅτ' ἄλλοτε BHPRv. — 114. κορέσαιτο B
 HPv et R o corr. ἀκλέα PGRVAlD. (si de omnibus his fides habenda eis qui
 contulerunt, certe de M erravit Sartius), ἀκλέα BHLMPv. — 115. μὴ μὲν
 Π, καί μιν B, καὶ μὲν P. structura est qualis in Theocr. 29, 3: κῆγὼ μὲν τὰ
 φρενῶν ἐρέω κέαι' ἐν μυχῶ, et Callim. fr. 445. cf. Th. 190 seq., Al. 207 seq.
 σιτηβόρον PGLMR, σιτοβόρον BHPv, σιτηφάγον VAlD. εὐτ' ἂν ὀδώδη Π. —
 116. κεινὸ Π. πότ' ἂν coni. Bentl. δέξαιτο codd. et edd. omnes. sed cf. p.
 158. χυτῆ et πίσση Π. — 118. οἷα Π. κάρπεια Π, καρφια imposito pe-
 nultimae syllabae εἰ v, καρφεῖα reliqui codd. κάρφος Nicandro significat
 καρπὸν. — 119. ὅτε Π et ut videtur reliqui codd. et editiones. πλαδόωντο
 H. ποτῶ ἐπὶ Π. χεῖλεσι PBGLPV (χεῖλεσιν H), χεῖλεῖ MRAlD. ἐπιχειλεῖ
 v. δηγμὸν ΠM, δηγμὸν reliqui, nisi quod δήγμειν PH. cf. ad Ther. 119.
 — 120. τεύχουσι Gv. τότε Π et ut videtur reliqui omnes codd. et edd.
 praeter P. περιστόμα v. γαστροῦς sine accentu Π. — 121. ἐπιδάκνεται ἄλ-

- ἢ κύστις βρωθεῖσα· περιψάνουσι δ' ἀνῖαι,
 θώρηκος τόθι χόνδρος ὑπὲρ κύτος ἔξετο γαστρὸς·
 αὐτοὶ δ' ἀσχαλώσιν, ἄλλη δέ φιν ἤθεα φωτὸς
 125 ἄψυχος πεδάει· ὃ δ' ἀελπέα δάμναται ἄταις,
 οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρουμμένα κάκτου
 ἠέρ' ἐπιπλάζοντα διαψαίρουσι πνοῆσι.
 Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχῶ ποταμηῖσι νύμφαις
 ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβει τεύξας,
 130 νηστείρης Διοῦς μορόεν ποτόν, ὧ ποτε Δηῶ
 λαυκανίην ἔβρεξεν ἀν' ἄστυρον Ἴποθόωντος
 Θρηίσσης ἀθύροισιν ὑπὸ ῥήτρησιν Ἰάμβης.
 δήποτε δ' ἢ σιάλοιο καρῆατος ἠὲ καὶ ἀμνοῦ
 ἀμμίγδην σπεράδεσσιν ἐντροχάλοισι λίνιοι,
 135 ἠὲ νέον κορσεῖα ταμῶν κερόεντα χιμαίρης,
 ἢ ἔτι που χηνὸς μορόεν ποτόν αἰνυσο χύτρον,
 ἔς δ' ἔμετον κορέσαιο, τὰ δ' ἀθρόα νειόθι βράσσοις
 ἐμμαπέως ἔτ' ἄπεπτα πύλη μεμιασμένα δόρπα.

γει Π. — 122. ἢ Π. παραψάνουσι δ' ἀνῖαι Π. — 123. θωρικός Π. χόνδρος Π. ὑπὲρ κύτος Π, ὑπερκῦτος v, γαστρὸς om. Π. — 124. ἀσχαλώσ' ἄλλη Hald., ἄλλη etiam P, αλη MR, αλη Π. σφιν Hv. pro φιν Blomf. gloss. Aeschyl. Agam. 187 conī. τις, ut non legisse videatur quae Herm. dixit ad Orph. p. 803 seq. Aldinam scripturam coniectura emendaverat Scal. — 125. πεδάει BHPv. ἀελπέα V. — 126. οἷά τε δη Π. νεόν Π, νεόν M. κάκτου Π (ut refert Bussem., ηἰήτων, ut refert Koil.), reliqui πάππου. sed γήρεια a πάππῳ non diversa sunt. cf. Arat. 921 et Ther. 329, item Dioscorid. II p. 40: οἱ νεαροὶ πάπποι· ἄνθη δὲ ἐστὶν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου. — 127. ἠέρ ἐπιπλάζοντα Π. διαψαίρουσι πνοῆσι Π, reliqui διαψαίρουσιν ἀέλλαις, nisi quod διαψαίρουσιν in Hv. — 128. τῷ Π. γληχόν HM, γληχὴν o corr. R, γληχέν P. ποταμηῖσι Π. ποταμίοισι V, ποταμίησι Hv. νάμασιν V. — 129. ἐμβλήδην H. κύμβει MRald., κύβεσι V, κύβει P. — 130. νηστείρης διοῦς Π, νηστείης B, δειοῦς V, δηοῦς et δηῶ reliq. ὧ Π. δηῶ Π. vide L. Dindorf. in Thes. P. s. Δηῶ extr. coll. tamen Al. 450. — 131. λαυκανίην PG, reliqui λευκανίην. ἀνάστυρον M. Ἴποθόωντος Π habere videtur. — 132. ἀθύροισι v. ὑπαὶ PRvAld. ῥήτρησι ΠM, ῥήτρησιν reliqui, ὑπορρήτρησιν Hv. Ἰάμβης Π. — 133. ποτε δη ΠM. σιάλοιο G. — 134. ἀμμίγδην V. σπεράδεσσιν BHPVvAld. ἐντροχάλοισι Π, χάλιοι reliqui. σελίνου MR. — 135. κερόεντα Π, κεράεντα ceteri. illud conī. S. in add. et Lobeck. Elem. I p. 313 n. 27. — 136. ἢ ετι Π, ἢ ἔτι. ut conī. Bentl., MR, reliqui ἢ ετι. cf. ad fr. 71. χηνὸς μορόεν ποτόν Π. — 137. ἔς δ' Π et omnes ut videtur codd. et edd. praeter B et S. atque Lehrs., in quibus εἰς δ'. ἔμετόν κορσεῖο Π. βράσσοι Π, βράσσαις BMR, βράσσοις reliqui. — 138. ἐμμαπέως Π, ἐμμαπέων BHv et codex Bentl., ἐμπαπέων P, ἐμμαπέων reliqui et schol. hoc, quum praecedat ἔς δ' ἔμετον κορέσαιο, non iam locum habere videtur. alia res est infra v. 535. ἔτ' ἀπεπτα Π. ὅτ'

πολλάκι δ' ἐν κλυστῆρι νέον γλάγος οἶος ἀμέλξας
 κλύζε, τὰ δ' ἥλιθα γαστροὺς ἀφόρδια κεινώσειας · 140
 ἄλλοτ' ἀλυσθαίνοντι ποθὲν γάλα πῖον ἀρήξει ·
 ἢ ἐσὺ γ' ἀμπελόεντα γλυκεῖ ἐνὶ καύλεα κόψαις
 χλωρὰ, νέον πετάλοισι περιβρίθοντα κολούσας ·
 ἢ ἐμελισσάων καμάτῳ ἐνὶ παῦρα μορύξαις
 σκορπιόεντα χαδῶν ψαθυρῆς ἐκ ῥίξια γαίης 145
 αἰὲν κεντρήεντα · πόη γε μὲν ὕψι τέθηλεν
 οἷη περ μολόθουρος, ἐνισχνα δὲ καύλεα βάλλει.
 καί τε σὺ δραχμάων πισύρων βάρος αἰνυσο γαίης
 Παρθενίης, τὴν Φυλλίς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν,
 Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος, ἣν τε κεράστῆς 150
 ἀμνὸς Χησιάδεσσι νέον σημήνατο νύμφαις
 Κερκέτεω νιφόεντος ὑπὸ σχοινώδεσιν ὄχθαις ·
 ἢ καὶ σειραίοιο πόσιν διπλήθεα τεύξαις ·

ἄπ. πέλη vel πέλει coni. Bernard. ap. S. praef. Thor. p. VI. sed cf. ad fr. 70, 16. πύλης Π, πύλη reliqui. ceterum nescio an ἐπ' ἀ. πύλη scribendum sit. certe eiusmodi hyperbaton Nicandro frequens. cf. v. 145, Th. 88, 107, 728. — 139. οἶος Π. — 140. κλύζε Π, κλύζε S. demum invexisse videtur. cf. Lobeck. Paralip. p. 405 seqq., κλύζεται δ' ἥλιθα H. κεινώσειας Π, κεινώσεις V, κεινώσειας primae syllabae superscripto ε̄ v. — 141. ἀλλοτ' Π. αλυσθαίνοντι Π. τόθεν Π, ποθὲν ceteri. πῖον Π. γλύκει ἐν Π, γλύκει ἐνὶ reliqui. cf. ad fr. 74, 52. γλύκει ἐνὶ παῦρα μορύξαις H omis- sis v. 143 toto et ex adiacentibus duobus parte. κόψας BPald., κόψαις in κόψαις correctum in v. — 143. χλωρα Π. — 144. καμάτῳ ἐπι Π, ἐνὶ G, ἐνὶ reliqui. παῦρα Π. — 145. χαδῶν Π, ταμῶν reliqui. ψαθυρῆς Π, ut v. 552, sed quinque locis, quibus praeterea Nicander voce usus est, vulgarem formam et ipse Π cum reliquis omnibus libris habet. ceterum vide Lobeck. proleg. p. 276 extr. ῥίξια Π, ῥίξια BHMPRVv (sed hunc ε̄ habere in rasura dicit Dietz), ῥίξια L, ῥίξια G. — 146. πόα VAld. γέ μιν Π. — 147. ἐνισχνα P, ἐν ἴχνα B. — 148. καί τε σὺν Π, καὶ δὲ σὺ reliqui. cf. ad v. 92. — 149. τὴν Π, ἣν reliqui. φυλλίς ultimae syllabae imposito ἰς v. et φυλλίς memoratur etiam in schol. ἐπι Π. — 150. Ἰμβρασίδης M. γαίης PAld., αἷης BGHMRPVv. illud mutatum ab eis videtur quibus bis positum γαῖα variata significatione displicebat. nam Ἰμβρασίδος γαίης de ipsa Samo insula intellexisse videntur cum editoribus recentioribus post ἀνῆκεν tollentibus comma, quod falsum esse docet appositum adiectivum χιονώδεος. hoc enim de Samo insula intelligi non potest, potest autem de terra Samia, cuius candidum maximo genus probabant (cf. Dioscorid. I p. 822). itaque Aldinae interpunctionem reduxi. κεραστῆς Π. — 151. χησιάδεσσι Π. χησιμάδησι HP, χησιήδησιν v. — 152. Κερκέτεω libri. correxit v. d. in Thesaur. Paris. s. v. σχηνώδεσιν BP, σχηνώδεσιν H, χιανώδεσι L. — 153. ἢ Π. σειραίοιο ΠBGHPRv, σηραίοιο L, σειραίοισι M, σηραίοισι VAld. διπλήθεα (hoc accentu) ΠGMVAld., διπλήθρα BHPRv et lemma in schol. hoc, tametsi singularia multa in ἡρῆς adiectiva Nicander habet, recipere non ausus sum, quum non recte formatum vi-

- σὺν δέ τε πηγανόεντας ἐνιθρύψειας ὀράμνους,
 155 ὀργάζων λίπει ῥοδέω θρόνα, πολλάκι χραίνοις
 ἱρινέω, τό τε πολλὸν ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν.
 Ἦν γε μὲν οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο δυσαλθέες
 ἀφραδέως δεπάεσσιν ἀπεχθομένοισι πάσῃται,
 οἷ μὲν τ' ἀφροσύνη ἐμπληγέες οἶά τε μάργοι
 160 δήμια λαβράζουσι παραπληγές θ' ἄτε Βάκχαι
 ὄξυ μέλος βοόωσιν ἀταρμύκτω φρενὸς οἴστρω.
 Τῷ μὲν τ' ἐξ ἔδανοιο πόροις δέπας ἔμπλεον οἴνης,
 Πράμνιον αὐτοκρηῆς, ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ·
 ἢ νύμφαις τήξαιο βαλὼν ἀλὸς ἔμπλεα κύμβην·
 165 πολλάκι δ' ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδίνα κενώσας
 ἀφρὸν ἐπεγκεράσαιο, θοοῦ θορπήια κέπφου.
 τῷ γὰρ δὴ ζωὴν τε σαιοῖ, καὶ πότμον ἐπισπεῖ
 εὔτε δόλοισ νήχοντα κακοφθόρα τέκν' ἀλιήων
 οἰωνὸν χραίνωσιν, ὃ δ' ἐς χέρας ἔμπεσε παίδων
 170 θηρεύων ἀφροῖο νέην κλύδα λευκαίνουσαν.
 καί τε σύ γ' ἀγλεύκη βάψαις ἰόεντα θάλασσαν,
 ἦν τε καὶ ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος
 σὺν πυρί. καὶ γὰρ δὴ τὸ πνοαῖς συνδάμναται ἐχθραῖς·
 πῦρ μὲν αἰίζων καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ
 175 ἀργέστας, καὶ ῥ' ἢ μὲν ἀκοσμήεσσα, φιλοργῆς
 δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἐμφοθόρων αἰζηῶν,

deatur. nam ad διπλὸς confugere nolim (cf. Lobeck. Elem. I p. 299 seq.).
 — 154. ἐνιθρυψείας Π, ἐνιθρίψειας ΗΡ. — 155. λιπεῖ ῥοδέω Π, ῥοδέων
 ΗΡ, ῥοδέα v. — 156. ἱρινέω Π, ἱρινέα Μ, ἱρινέω V, ἠρινέω ΗΡΑld. ἔτευξε
 Μ. — 157—248 om. Π. pro οὐλόμενόν γε malim οὐλομένοιο. κορίοιο v.
 — 158. ἀφραδέως Μ. πάσωνται ΜR. — 159. ἐμπληγέες Π. οἶά γε GHR
 Ald. — 161. φρένας Ald. — 162. τῷ μὴ τ' GHVAld., τῷ γ' ἦτ' Vorstii
 liber et codex Dorvill. ad Charit. p. 678, item Scalig. ἐξεδανοῖο ΜRv,
 ἐδάνοιο Ρ. — 163. ὑπεστήσατο BHP, ὑπειτήσατο v. — 164. πήξαιο BHPv.
 de ἔμπλεα cf. Lobeck. El. I p. 266. — 165. ἀταλὴν conii. Benti., ἀλαλὴν
 var. lect. in schol. — 166. ἀφρὸν ἐγκεράσαιο V. θοοῦ V. κέπφου supra scri-
 pto οἰωνοῦ v. — 167. ζών Η. σαιοῖ Gv codex St. ἐπίσποι BGHPv cod.
 St., ἐπισποῖ LR, ἐπισπεῖ MVAld. σαιοῖ et ἐπίσπει conii. Benti. cf. Lobeck.
 ad Buttm. p. 175. — 168. δόλης BHP. κακοφθορέα V. — 169. ὃ δ' εἰς
 G, ὃ δ' εσχέρας v. ἔμπεσι Η. — 170. κλύδα v. — 171. „suspiciosum ἀγλεύκη
 θάλασσα pro ἀγλευκῆς.“ Lobeck. Paralip. p. 466. sed ἀγλεύκη pro ἀγλευκῆ
 (quod ipsum restitui voluit I. G. Schneider. ind. in Theophrast. s. ἀγλυκῆς)
 esse monui ad fragm. 74, 34. σύ γ' ἐς γλαυκὴν conii. Scalig. ψάψαις BHv.
 θάλουσαν VAld. — 173. δὴ τὸ πνοαῖς GMVAld., δὴ πνοιαῖς BHLPRv.
 συνδάμναται Η. ἐχθραῖς V. — 175. φιλοργός VAld. — 176. ἐμφορέων

ὕλη δ' ἐχθομένοιο πυρὸς κατὰ θεσμὸν ἀκούει.
 ναὶ μὴν ἀτμένιόν τε κεραιόμενον λίπος οἶνη
 ἢ χιόνι γλυκέος μίγδην πόσις ἄλγος ἐρύξει,
 ἦμος ὑπὸ ζάγκλησι περιβρίθουσιν ὀπώρην 180
 ῥυσαλέην ἔδανοιο καὶ ἐκ ψιθίης ἐλίνοιο
 κείροντες θλίβωσιν, ὅτε ῥοιζηδὰ μέλισσαι,
 πεμφορηδῶν, σφῆκές τε καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι
 γλεῦκος ἄλις δαίνυνται ἐπὶ ραγέεσσι πεσοῦσαι,
 πιοτέρην ὅτε βότρυν εἶνατο κηκὰς ἀλώπηξ. 185

Καί τε σὺ κωνείου βλαβόεν τεκμαίρεο πῶμα·
 κείνο ποτὸν δὴ γὰρ τε καρῆατι φοινὸν λάπτει
 νύκτα φέρον σκοτόεσσαν· ἐδίνησεν δὲ καὶ ὄσσε,
 ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγνυαῖς
 χερσὶν ἐφερπύζουσι· κακὸς δ' ὑπὸ νείατα πνιχμὸς 190
 ἴσθμια καὶ φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον·
 ἄκρα δέ τοι ψύχει, περὶ δὲ φλέβες ἐνδοθι γνύων
 ῥωμαλέαι στέλλονται· ὃ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει
 οἷα κατηβολέων, ψυχὴ δ' Ἀιδωνέα λεύσσει.

VvAld., ἐμπορέων coni. Bentr. ἀλιήων BHPR. — 177. ἐχθομένοιο M. — 178. ναὶ μὴν χήνειόν τε coni. Bentr. κεραιόμενος H. — 179. ἢ κονίη coni. Bentr. ex Diosc. Tom. II p. 24, l. 5. sed cf. etiam Diosc. Eupor. II, 143 p. 330. add. Alex. v. 512. — 180. ζάγκλησι BGHP, ζάγκησι M. — 181. ῥυσσαλέην BHLMPRv, ῥυσαλέην GVAld. cf. ad v. 78. ἔδανοιο P. — 182. θλίβουσιν VAld. ριζηδὰ V. — 183. πεμφορηδῶν BHP, πεμφοραδῶν V. καὶ αἱ βέμβικες G, καὶ ἐν β. coni. Bentr. sed ἐκ cum δαίνυνται iungendum. βέβικες M, βεμβίδες videtur sch. legisse. — 184. δαίνυννται G. ἐπιρραγέεσσι HAld., ἐπὶ ραγέεσσι (ut S. coni.) B, ἐπιρραγέεσσι reliqui. ἐπὶ ραγέεσσι G. Dind. in Thes. Paris. s. ῥαξ. sed cf. Lobeck. Rhem. p. 291 et Elem. I p. 425. cuius exemplis adde ἐπὶ πλακέεσσι (sic enim legendum) Orph. Argon. 571. de mutata mensura cf. ad Ther. 243. — 185. κακὰς VAld. — 186. Herm. hoc ordine legi versus voluit: 186, 187, 188, ac simul post v. 187 excidisse versum putabat, credo propter particularum δὴ γὰρ posituram, quae me quidem non magis offendit quam ἢ γὰρ secundo loco positum Alex. 81 et fr. 74, 45. sed iure offendit φοινὸν pro φόνον positum. itaque post λάπτει sustuli interpunctionem, ut φοινὸν cum ποτὸν, νύκτα cum λάπτει iungatur. — 187. κεινόποτον Etym. Magn. p. 551, 14. — 188. φέρων MR. ἐδίνησε BH, ἐδίνηθεν coni. Lobeck. Elem. I p. 262 not. — 189. ἴχνεσι καὶ B. ἐμπάζοντες VAld., ἐμπλάζοντες reliqui, quod e suo quoque codice restituit Steph. in Thes. s. ἐμπάζομαι. — 190. ὑπονείατο P, ὑπενείατο coni. S. in lex. s. v. πνιγμὸς omn. cf. ad v. 365. — 191. φάρυγος BHM. ἐφράσσεται BHP. — 192. δέ τοι ψύχει GMVAld., δ' ἐπιψύχει BHPRv. ἐνδοθυγγυίων H. — 193. ῥωμαλέαι coni. Bentr. ἀτύζει BHPV Mosq. Ald. Etym. Magn. p. 168, 9, ἀτίζει Rv, ἀλύζει M et var. lect. in sch. (nisi quod ibi codd. pars ἀλύζει, quod adscripsit etiam St.), ἀλέξει G, superscripto ἀέξει. idem in margine habet: γρ. καὶ ἀτυ... cf. p. 154. — 194.

- 195 Τὸν μὲν τ' ἢ λίπεος κορέοις ἢ ἀμισγέος οἴνης,
 ὄφρα κεν ἐξερύγησι κακὴν καὶ ἐπώδυνον ἄτην·
 ἢ ἐσὺ γε κλυστιῆρος ἐνεὶς ὀπλίζωο τεῦχος.
 πολλάκι δ' ἢ οἴνης ἀμιγῆ πόσιν, ἢ ἀπὸ δάφνης,
 Τεμπίδος ἢ δαυχνοῖο φέροις ἐκ καύλεα κόψας,
 200 ἢ πρώτη Φοίβοιο κατέστεφε Δελφίδα χαίτην,
 ἢ πέπερι κνίδης τε μίγα σπερμεῖα λειήνας·
 νείμειας, τότε νέκταρ ὀπῶ ἐμπευκέει χράνας·
 δῆποτε δ' ἰρινέου θυέος μετρηδὸν ὀρέξαις
 σίλφια τ' ἐνθρουφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου·
 205 ἐν δὲ μελιζώρου γλυκέος πόσιν, ἐν δὲ γάλακτος
 ἀφριόεν νέμε τεῦχος ὑπὲρ πυρὸς ἠρέμα θάλψας.

Καί κεν λοιγῆεντι παρασχεδὸν ἄχθος ἀμύνοις
 τοξικῶ εὐτ' ἀχέεσσι βαρύνηται ποτῶ ἀνήρ.

- Τοῦ καὶ ἐνερθε γλώσσα παχύνεται, ἀμφὶ δὲ χεῖλη
 210 οἰδαλέα βρίθοντα περὶ στομάτεσσι βαρύνει·
 ξηρὰ δ' ἀναπτύει, νεόθεν δ' ἐκρήγνυται οὐλα·
 πολλάκι δ' ἐς κραδίην πτοίην βάλε, πᾶν δὲ νόημα
 ἐμπληκτον μεμόρηκε κακῆ ἐσφαλμένον ἄτη,
 αὐτὰρ ὃ μηκάξει μανίης ὑπο μυρία φλύζων,
 215 δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάα, ἃ τις ἐμπελάδην φῶς
 ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέεσσι ἀμηθεῖς,
 ἢ ἄτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Πείης
 εἰνάδι λαοφόροισιν ἐνιχρίμπουσα κελεύθοις
 μακρὸν ἐπεμβοάα γλώσση θρόον, οἱ δὲ τρέουσιν
 220 Ἰδαίης διγυλὸν ὅτ' εἰσαῖωσιν ὑλαγμόν·

λεύσει H. — 195. ἀναμισγέος MR. — 196. ἐξερύγησε P. — 197. ἢ ἐκλυστιῆρος V. — 199. ἢ δαυχνοῖο BHPv, ἢ δ' ἀύχμοῖο GMR, ἢ δ' ἀύχμοῖο V, ἢ δαύκοιο L(?)Ald. correxit Bergk. cf. ad Ther. 94. ἠνυκόμοιο conl. Benti. praeterea post Τεμπίδος tollenda et post δάφνης reponenda interpunctio fuit. καυλία sola Aldin., εὐκκυλία annotatum in G. — 201. μέγα HPVAld. λειήνας BHP, λήνας G. — 202. τότε Ald. ἐν πεύκει GM. — 203. ὀρέξαις P. — 206. ἠρέμα πίνειν Ald. θάλψας om. V. — 207. καί κε G. παρὰ σχεδὸν codd. praeter BP. ἀμύνης BHMP. — 208. ποτοῦ malebat S. — 209. νεόθε M. — 211. νεόθε G. — 213. ἐσφαλμίον H. — 214. μυκάξει BHP. — 215. δαχθόμενος V. ἄτης ἐμπελάδην BH. cf. p. 171. — 216. ὑπὸ ξιφέεσσι Ald. — 217. οἶά τε M. βωμήστρια B, βωμήστρια HP. — 218. εἰνκάδι HP, εἰκάδι var. lect. in schol. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 645 not. λειοφόροισιν MRVAld., idem sed priori syllabae superscripto α habet v. κελεύθους M. — 219. γλώσση Ald., γλώσσης errore S. et Lehrs. ῥέουσιν

ὡς ὁ νόον λύσση ἐσφαλμένα βρουχανάαται
 ὠρυδὸν, λοξαῖς δὲ κόραις ταυρώδεα λεύσσω
 θήγει λευκὸν ὀδόντα, παραφρίζει δὲ χαλινοῖς.
 Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιάξας
 νέκταρι θωρήξαιο, καὶ οὐ χυτέοντα κορέσκων 225
 ἦκα βιησάμενος· διὰ δὲ στόμα βρυῦκον ὀχλίξοις,
 ὄφρ' ἂν ὑπεξερύγησι δαμαζόμενος χερσὶ λώβην.
 ἦε σὺ βοσκαδίας χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα
 ὕδασιν ἐντήξαιο πυρὸς μεμορημένον ἀνγαῖς·
 καὶ τε σὺ μηλείης ῥηχώδεος ἄγρια κάρφη 230
 οὔρεσιν ἐνθρέφθεντα πόροις ἀπὸ σίνεα κόψας,
 ἦ ἔτι καὶ κλήροισιν ἐπήβολα, τοιά περ ὦραι
 εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις,
 ἄλλοτε δὲ στρούθεια, τοτὲ βλοσυροῖο Κύδωνος
 κείνο φυτὸν Κρήτηθεν, ὃ δὴ ὄ' ἐκόμισσαν ἄναυροι· 235
 πολλάκι δὴ σφύρησιν ἄλις ἐναολλέα κόψας
 ὕδασιν ἐμβρέξαιο, νέην δ' ὀσμῆρεα γληχῶ
 σπέρμασι μηλείοισι βάλοις ἐνομήρεα φύρων.
 καὶ τε σὺ γ' ἦ ῥοδέης θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσω
 παῦρα λίπος στάξιας ἀνοιγομένος στομάτεσσιν, 240

M. τρέουσι H. — 221. νόον codd. et edd. omnes, quod correxi. ἐσφαλμένος BHPR. βρουχανάαται GL(?)MVAlD. et var. lect. in schol., item R, sed ibi βρανχανάαται correctum, βρουκανάαται var. lect. in schol., βρανχανάαται BPV, βρανκαμάαται H. nostrum formatum ut Ἰσχανάω et unice convenit voci ὠρυδόν. nam tametsi βρουκανήσομαι Hesychius explicat βοήσομαι, tamen significare potius dentium stridorem putamus (βρύκειν τρίζειν τοὺς ὀδόντας Hesych.), et βρανκανᾶσθαι (ἐπὶ τῶν κλαιόντων παιδίων, ὡς μίμημα φωνῆς. Hesych., ubi excidit fortasse φωνῆς τῶν βρανκῶν. cf. Hesych. s. βραύκας) ad sonum submissiorem, quam hic patitur res, referendum videtur. — 222. ὠρηδόν VAlD. ταυλώδεα H, καπρώδεα coni. Bentr. — 223. ῥαιβόν pro λευκὸν ascriptum in G. — 224. πολυστρέπτοισι BHPR. πιάξας G, πιέσας v, πιούσας BHP, πιέξας reliqui. — 226. ἦε β| M. βιασάμενος BGHVv. βρυκὸν omnes, quod primus corr. S. in indice, βρυχον coni. Bentr. ὀχλίξοις BPM, sed in hoc correctum. — 227. ὑπεξερύγησι MR, ὑπεξερύγησε P, sed postmodo correctum, ὑπεξερρύγησι Mosq. a prima manu. — 230. ῥηχώδιος H, τρηχώδεος var. lect. in schol. — 231. ἐνθρέφθεντα B. — 232. ἦε τι omnes. cf. ad Al. 136. — 233. ἐψιήματα BHP. κούροις M. — 234. τό τε S. — 235. φυτὸν, Κρήτηθεν ὃ δὴ interpungi voluit Bentr. ἐκόμισαν B et schol. ἄρουραν M, ἄρουραι Ald., reliqui ἄναυροι, quod recte explicat schol. — 236. ἄλις H. καὶ ἀολλέα BHPV, ἐν ἀολλέα V. cf. ad Ther. 573. — 237. γληχῖν vel γληχὺν M, νέην δ' ὀσμῆρεα P. — 238. βάλοις σνομήρεα BPVH (sed is σνομήρηα), ἐν ὀμήρεα GV. — 239. σὺ γε ῥοδέης M, σὺ γε ῥοδέοις V, σὺ γ' ἦ ῥοδέοις reliqui

ἤε καὶ ἱρινέοιο· μόλις δέ κε μυρὶ' ἐπιτλᾶς
ἤμασιν ἐν πολέεσσιν ἀκροσφαλὲς ἶχνος ἰήλαι
ἀσφαλέως, πτοητὸν ἔχων ἑτεροπλανὲς ὄθμα.

Τῷ μὲν Γερραῖοι νομάδες χαλκήρεας αἰχμᾶς
245 οἳ τε παρ' Εὐφρήταο ῥόον πολέοντες ἀρούρας
χραίνουσιν· τὰ δὲ πολλὸν ἀναλθία τραύματα τεύχει
σάρκα μελαινομένην, πικρὸς δ' ὑποβόσκειται ὕδρης
λὸς, σηπόμενον δὲ μύδῳ ἐκρήγνυται ἔρφος.

Ἦν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηίδος ἐχθόμενον πῦρ
250 κείνῳ τις ἐνδέξεται, ἐφήμερον, οὐ περι χεῖλη
δευομένου δυσάλυκτος λάπτεται ἄμμιγα κνηθμὸς
οἷά τ' ὅπῳ νιφόεντι κράδης ἢ τρηχέι κνίδη
χρῶτα μαινομένοις ἢ καὶ σπειρώδει κόρση
σκίλλης, ἢ τ' ἔκπαγλα νέην φοινίξατο σάρκα.

255 τοῦ καὶ ἐπισχομένοιο περι στόμαχον βάρος ἴζει
πρῶτον ἐρεπτόμενον, μετέπειτα δὲ λοιγέει συρμῶ

codices et edd. omnes praeter S., qui ῥοδέου scripsit. — 241. μόλις omnes. cf. ad Ther. 281. δέ γε GHald., reliqui δέ κε. — 242. ἤμα B. ἰήλαι MRv, ἰήλαι V. — 243. ἔχων V. ὄθμα GLVv, reliqui ὄμμα. hunc versum om. M. — vv. 245 usque ad 275 om. M. vv. 244—248 S. ad initium huius capituli retrahendos esse putavit. — 246. hic aliquot excidisse versus S. suspicatur, in quibus fuerint quae Etym. M. p. 712, 41 seq. habet. sed cf. p. 127. τὰ δὲ πολλὸν GRVAld., τὸ BHP, τὸ superscripto τὰ v. recte habet τὰ ad omnia isto veneno oblita relatum arma, e quibus poeta solas memoraverat αἰχμᾶς. Ceterum S. post τεύχει interpunxit, ut σάρκα pendeat ab ὑποβόσκειται, quo officitur ut δὲ positum sit loco alieno. cf. ad v. 283. equidem Nicandrum dixisse puto illita toxico arma e carne nigrescenti efficere vulnera vix sanabilia, cuius rei mox rationem reddit δὲ particula usus pro γάρ. — 247 seq. ὑποβόσκειται BGHLPRv cod. Steph., [σήπεται VAld. ὕδρης λὸς codd. et edd. omnes, ὕδρωψ ἰῶ S., quod Eutecnium legisse dicit nescio quo iure. secutus est Lehrs. at Nicander ὕδρης λὸς dixit pro ἄτε ὕδρης λὸς. cf. Welcker. ad Theogn. p. 90. de re vide Ther. 426 seqq. ἐρήγνυται G. — 249. ἤε δὲ τὸ H. ἐχθρόμενον Π (num ἐχθραλέον? cf. ad v. 594), ἐχθόμενον H. — 250. κείνος τις BH, κείνο ποτὸν δέξ| VAld. οὐ περι χεῖλη Π, οὐ περι χεῖλη R, οὐ π χεῖλη BHPv, οὐ παρὰ χεῖλη GI.(?)VAld. — 251. δευόμενον Π. ἄμμιγα Π, ἐνδοθι reliqui. κνηθμὸς Π. — 252. ὅπῳ Π. ἢ Π. κνήδη ΠBHP. — 253. μαινόμενος Π, μαινόμενος reliqui. correxit S. in add. p. 335. ac vide Diosc. II p. 20 l. 4. σπειρώδη Π. κόρση Π. — 254. ἦτ' Π. — 255. επεσχυμένοι Π. — 256. πρῶτον ἐρεπτόμενον Π, πρῶτ' ἀνερεπτόμενον BPR, πρῶτ' ἀναρεπτόμενον GHVv Mosq. Ald. verbum nec per se nec cum ἀνά compositum videtur ἐρεύγεσθαι, ut volunt, significare posse. mihi vix dubium quin Nicander στόμαχον ἐρεπτόμενον voluerit esse στεγανόν. cf. v. 367. ita opus non est Bentleyi coniectura, qui, hoc ordine collocandos versus puta-

- ριζόθεν ἔλκωθέντα, κακὸν δ' ἀποήρουγε δειροῆς,
 ὡς εἴ τε κρεάων θολερὸν πλύμα χεύατο δαιτρός,
 σὺν δέ τε καὶ νηδὺς μεμιασμένα λύματα βάλλει.
 Ἄλλα σὺ πολλάκι μὲν χαιτήν δρυὸς οὐλάδα κόψας, 260
 πολλάκι καὶ φηγοῖο πόροις ἀκύλοισιν ὀμαρτῆ,
 ἧὲ σὺ γε βδῆλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης,
 αὐτὰρ ὃ τοῦ κορέοιτο, καὶ ἐν στομάτεσσιν ἐρύξας.
 ἦ μὲν πουλυγόνοιο τοτὲ βλαστήματ' ἀρήξει,
 ἄλλοτε δὴ ῥιζεῖα καθεψηθέντα γάλακτι. 265
 σὺν δὲ καὶ ἀμπελόεις ἔλικας ἐνθρύπτεο νύμφαις,
 ἴσως καὶ βατόεντα περὶ πτορθεῖα κολούσας.
 καί τε σὺ γυμνώσειας ἐντροφέος νέα τέρφη
 καστηνοῦ, καρύοιο λαχυφλοίοιο κάλυμμα,
 Ν νείαιραν τόθι σάρκα περὶ σκύλος αἴνον ὀπάξει 270
 Δ δυσλεπέος καρύοιο, τὸ Καστανίς ἔτρεφεν αἶα.
 ὄφεια δὲ νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδὺν,
 ὅς τε Προμηθεῖοιο κλοπὴν ἀνεδέξατο φώρης·

vit: 257, 256, 259, 258. μετ' ἔπειτα Π. σαρμῶι Π. — 257. ἔλκωθέντα Π.
 ἀπό ἡρουγε Π, ἀπούρουγε Mosq. — 260. ἄλλα Π. — 261. φηγοῖο πόροι
 Η. βάλοις G. ἀκήλοισι B, ἀκοίλοισιν ΗΡ. ὀμαρτῆ Π, ὀμήρη reliqui, ἰσῆρη
 var. lect. in marg. G. — 262 ἧε Π. βλήλαιο Π, βδύλαιο B, βδύλειο ΗΡ.
 ἔνδοθε G, ἔνδοθεν Η. πέλλης Π. — 263. στόματεσσιν Π. ἐρύξας Π, ἐρύ-
 ξει GPRVv, ὀρύξει Η, ἐρύξαι BAld. — 264. ἡμῖν Π. βλαστήματα ῥήξει
 Π. ἀρήξοι correcta ultima V, non correcta Ald. — 265. δὴ ΠGP. ῥιζεῖα
 Π. καθεψηθέντα Π, καταψηχθέντα BHP, καταψηχθέντα reliqui. — 266.
 ἀμπελίνους conii. Benti. sed cf. ad v. 293. ἔλικας Π. — 267. περι Π. κολού-
 σαις VAld. — 268. ἐντρέος Η, ἐντροφέος memorat Steph. — 269. καστη-
 νοῦ Π et reliqui omnes (nisi quidam habent καστήνον), καστηνοῦ S, κα-
 στανέου Lehrs. ex conii. Lobeckii Proleg. Path. p. 243. καρύοιο Η, κα-
 ρυκίοιο BP. λαχυφλοίοιο IIGL et var. lect. in schol., ταχυφλοίοιο HVAlD.,
 τασυφλοίοιο R, δασυφλοίοιο BPv et schol. hoc probavit Benti. cf. p. 208. —
 270. νειραῖαν Vv, νείαιραν Π et reliqui, νειαίρην male S. et Lehrs. cf. Hom.
 II. π. 465 cum not. Spitzneri coll. Lobeck. Paral. p. 307 not. περι σκύ-
 λος Π, περισκύλος G. — 271. καρύοιο BHP. paulo post nescio an prae-
 stet ἔτρεφε γαῖα. cf. ad Ther. 168. — 273. ὥστε Π. προμηθεῖοιο B, προ-
 μιθεῖοιο Η. κλοπὴν ἀνεδέξατο φώρης Π cum reliquis codicibus, πυρός
 ἀν. φωρὴν S. et Lehrs. in illo nihil erit offensionis, si κλοπὴν statueris
 esse τὸ κεκλεμμένον, φώρην autem furandi actionem. ceterum in eo quo-
 que codices secutus sum, quod φώρης scripsi, non φωρῆς, etsi Hermann.
 in hym. Hom. Mercur. 136 et Bion. 9, 6 aliter scripsisse video aliosque
 scio inter φωρὴν *furtum* et φώρη *furis investigatio* distinguere. sed eius di-
 stinctionis fideiussorem non invenio, φωρη *furtum* autem non video cur
 alio tono pronuntiandum sit quam θῆρη *venatio*. ac vid. Arcadii canonem
 p. 101, 16. φωρός legisse videtur schol. vers. 273 et 274 Ald. ita in unum
 contraxit: ὅστε Πρ. φιλοζώοιο πέτηλα. verum habet etiam cod. Stephan.

Σ σὺν δὲ καὶ ἐρπύλλοιο φιλοζώοιο πέτηλα,
 275 εὐφίμου τ' ἀπὸ καρπὸν ἄλις καταβάλλεο μύρτον·
 ἢ καὶ πον σιδόεντος ἀποβρέξαιο κάλυμμα
 καρπείου, μιγάδην δὲ βαλὼν ἐμπίσειο μήλοις,
 ὄφρ' ἄν ἐπι στῦφόν τι ποτῶ, νοῦσον δὲ κεδάσσεις.
 Ἴξιόεν δέ σε μή τι δόλω παρὰ χεῖλεσι πῶμα
 280 οὐλόμενον λήσειεν, ὅ τ' ὠκιμοειδὲς ὄδωδε.
 τοῦ μὲν ὑπὸ γλώσσης νέατος τρηχύνεται ὀλκὸς
 νέρθεν ἐπιφλεγέθων, τὸ δέ οἱ ἀμπάζεται ἦτορ·
 λυσσηθεῖς γλώσσαν δὲ καταπρίει κυνοδόντι,
 δὴ γὰρ ὅτ' ἐμπληκτος φρένα δάμναται· ἀμφὶ δὲ δοιοῦς
 285 εἰκῆ ἐπιφράσσουσα πόρους τυφλώσατο νηδῦς

— 274. σὺν δὲ Π. ἐρπύλλοιο ΠΒΗ. φιλοζώοιο ΒΗ. — 275. εὐφίμου ΠGL, εὐφήμου reliqui, nisi quod in v corrigendo verum est restitutum. ἀπο Π. — 276. ἀπο βρέξαιο Π, ἀπὸ βρέξαιο primus videtur S. dedisse. Dioscorid. Parabil. 2, 148: ῥοιᾶς λέπη ἀποβρέξας ἐν οἴνω. id. περὶ δηλητ. 5: τὰ μύρτα ἀποβραχέοντα ἐν ὕδατι. — 277. καρπείου Π, καρπίου ΒΗ, καρπίου v. μιγάδην Π, ut voluerat S. idem tamen Π v. 349 μίγδην habet, cf. Lobeck. Elem. I p. 408, ἀμιγύδην Β et v (sed is in rasura), ἀμιγύδην Ρ, μίγδην reliqui. ἀμπίσειο Η, ἐμπήσειο Μ, sed tertiae syllabae superscripto ι. μήλοις Π (i. e. ipsis σίδαις). μύρτης Μ, μύρτοις reliqui. — 278. ἐπιστύφαντι Π, ἐπιστίφοντι Η, ἐπιστύφοντι reliqui, nisi quod ἐπι στ| V habet. δὲ quum turbatum aliquid in hoc versu esse liquido demonstrat, malui facillima uti corrigendi ratione quam cum Bentl. et S. (p. 336) statuere post ποτῶ duo dimidiatos versus excidisse, aut νοῦσημα κεδ. scribere cum Zeunio. Ut antea dixerat καρπὸν ἄλις καταβάλλεο μύρτον, ita nunc σίδας iubet ἀποβρέχεσθαι usque dum magna potui insit amaritudo. κεδάσσεις Π, κεδάσσαις reliqui. — 279. Ἴξιόεν Ald. μὲν τι ΗΡ. δόλω παρὰ Π. — 280. οὐλομένον Η, οὐλοφόνον reliqui et Zonar. p. 1112. hoc quum Dioscorid. Tom. I p. 353 et T. II p. 31 cum pedisequis Oribasio, Paulo, Aetio, item Plin. n. h. 22, 47 ixiae fuisse apud alios nomen dicant, non dubito quin h. l. interpolatoribus debeatur. λήσειεν Μ. ὠκιμοειδὲς ΒΗΜ. ὄδωδεν Π. — 281. ὑπο γλώσσης Η. ὀλκὸς Π. — 282. ἐπιφλεγέθων Π, ὑπο| reliqui. τὸ δέ οἱ ΠΒΗΡAld., ὁ δέ οἱ ΓMR(?)Vv. ἐμπάζεται ΠΗΡAld., ἐμπλάζεται ΒGMRVv codex Steph. (cf. Thesaur. Paris. s. ἐμπάζομαι). neutrum verum arbitror, sed tertium, ἀμπάζεται. cf. Hesych. ἀμπάζονται, ἀναπαύονται et ἀμπάζαι, ἀναπαύσαι. ceterum λιποθυμίαν etiam medici memorant, sed inter ea symptomata quae poeta habet v. 285 seq. — 282. γλώσσαν Π. primam versus vocem primus non cum antecedentibus, sed cum sequentibus iunxit Stephanus. quodsi ita tertio loco posita particula δὲ offenderit quempiam, hoc ut faceret poeta metrica ratio extorsit, ut in Apoll. Rhod. 4, 271 ἄλις προχοῆσι δέ. quae enim praeter Apollonii locum Volkm. com. epic. p. 9 attulit, aut emendari facillime possunt aut iustam habent excusationem eo, quod post duas voces, quae in unam notionem coalescunt, δὲ illatum est. Ceterum nescio an poeta λυσσηθεῖς scripserit. — 284. ὅτ' Π, ὄγ' reliqui. illud („nonnumquam“) rei convenientissimum. ἀμφὶ δε Η. — 285. εἰκῆ Η. ἐπιφράσσουσα Π. ἐπιφρίσ-

ὑγρῶν τε βρωτῶν τε, καταπνίγουσα δὲ πνεῦμα
 ἐντὸς ὑποβρομέει, ὀλίγω δ' ἐνελίσσεται ὄγω
 πολλάκι δὴ βροντῆσιν ἀνομβρήεντος ὀλύμπου
 εἰδόμενον, τοτὲ δ' αὐτε κακοῖς ῥόχθοισι θαλάσσης,
 οἷοις πετραίησιν ὑποβρέμεται σπιλάδεσσι. 290
 τῷ καὶ στρευγομένῳ περ ἀνήλυθεν ἐκ καμάτοιο
 πνεῦμα μόλις, πόσιες δὲ παραντίκα λύματ' ἔχεναν
 φαρμακῶεις ὠοῖσιν ἀλίγκια, τοῖά τε βοσκὰς
 ὄρταλῖς αἰχμητῆσιν ὑπεννασθεῖσα νεοσσοῖς
 ἄλλοτε μὲν πληγῆσι νέον θρομβῆια γαστροῖς 295
 ἔκβαλεν ἐν μῆνιγξιν ἀνόστεια, πολλάκι νούσῳ
 δαμναμένη δύσποτμον ὑπέκ γόνον ἔκχεε γαίη.
 Τῷ μὲν τ' εὐβραχέος ἀψινθίου ἄλγος ἐρύξει
 ἐνστῦφον πόμα κείνο νεοθλίπτῳ ὑπὸ γλεύκει·

σουσα M. — 286. βρωτῶν H. καταπνείουσα δε Π, qui καταπνείουσα scri-
 ptum invenisse videtur. certe καταπνίγειν hic necessarium. cf. v. 316. —
 287. ὑποβρομέει Π, ὑποδρομέει P, ὑποδρομέει H. ὀλίγω Π. ὄγω Π,
 ὄγω GLM (non ὄλω ut refert Bandini) V, ὀλω reliqui. cf. Ther. 571 et
 Arat. 749. — 288. πολλάκι δὴ Π, πολλάκι δὲ GMR, πολλάκι δ' ἐν BHP
 VvAld. nostrum conii. etiam Benti. βροτοῖσιν HP. ἐνομβρήεντος conii. Benti.
 — V. 289. εἰδόμενος codd. et edd. omnes. quod scripsi ad πνεῦμα refe-
 rendum est, idque etiam ad ἐνελίσσεται supplendum, qualem subiecti mu-
 tationem subitam habemus etiam Th. 552 seq. 566 seq. et alibi. ποτὲ M,
 τότε Π et reliqui codd. nisi qui ποτὲ habent. κακῆς ῥήχθῃσι BHP. — 290.
 οἷοις Π, unde feci οἷοις. in reliquis est οἶος, quod in ἦμος mutandum
 putavit Benti. πετραίοισιν ὑπὸ βρέμεται Π. — 291. τῷ et στρευγομένῳ
 Π. — 292. πνεῦμα Π. πόσιος Π, πόσσοις M. δὲ om. Π. λύματ' GHP
 RAld. ἔχεναν Π. — 293. φαρμακῶεις Π, φαρμακῶεσσα conii. Benti. sed
 cf. v. 266 et fr. 74, 26 cum not. ὠοῖσιν Π. sed cf. Lobeck. Element. I
 p. 442. τοῖα Π. βοσκὰς B. ὠοῖσι νέον θρομβῆια γαστροῖς P, ὠοῖσιν ὑπεν-
 νηθεῖσα νεοσσοῖς H, reliqua uterque omittens. — 294. ὄρταλῖς Π, ὄρτα-
 λῖς Vv. αἰχμητῆσιν Π, αἰχμητῆσιν v, αἰχμητοῖσιν reliqui codd. et Ald.
 correxerat St. ὑπεννασθεῖσα Π, ὑπεννηθεῖσα reliqui, ὑποδηθεῖσα conii.
 Spitzn. de versu heroic. p. 64. sed cf. Muetzell. de emend. Theogon. Hes-
 iod. p. 260 seq. — 295. ἀλλ' ὅτε πληγῆσι B. πληγῆσι Π. νέα conii. Benti.
 sed νέον Nicander dixisse videtur ut repeteretur δαμναμένη e v. 297 voci
 πληγῆσιν necessarium. θρομβοῖς ἀνα γαστροῖς Π, in quo nescio an non la-
 teat aliquid quod exquisitius sit. — 296. om. VAld. ἐν μῆνιγξιν ἔβαλεν
 ἀν' ὀστῆα M, μῆνιγξιν Π. μῆνιγξιν HP. νούσῳ Π. — 297. δαμναμένη Π
 BHP, ut voluit Benti., μαρναμένη reliqui. δύσποτμον Π, δύσπεπτον reli-
 qui. ὑπέκγονον G. ἔκχεα P. γαίη Π. — 298. τῷ Π. εὐβραχέος ΠGH,
 εὐβραχέως Ald., εὐβραχέος reliqui. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 576. ac vid.
 ad fragm. 74 extr. ἀψινοῖ Π. ἐρύξει ΠBHP et cod. Benti., ἀρήξει reli-
 qui. ἀρήγειν Nicander non solet cum accusativo iungere, sed absolute po-
 nere. — 299. ἐνστῦφον recte Π, ἐνστρυφον hic et 321 edd. omnes. κείνο
 om. BH, κείνον Π. νεοθλίπτῳ Π, νεοθρίπτῳ reliqui. ὑπὸ appar et ad

- 300 καί ποτε ρητίνην τερμινθίδα, πολλάκι πεύκης,
 πολλάκι καὶ πίτυος γοερῆς ἀπὸ δάκρυα τμηξαις,
 Μυρσίου ἤχι τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυίωκ,
 ἢ δὲ μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη
 οἷη συνεχέως ἀδινὴν ἀναβάλλεται ἠχῆν.
- 305 ἄσαι δ' ἢ πολίσιο μυοκτόνου ἀργέος ἄνθην,
 ἢ ἔτι καὶ ρυτῆς πεδανῆς ἀπαμέργεο βλάστας,
 νάρδον, λιμναίου τε χαδῶν ἀπὸ κάστορος ὄρχιν·
 ἢ ὀδελὸν κνηστῆρι κατατρέψαιο χαρακτῶ
 σιλφίου, ἄλλοτε δ' ἴσον ἀπομηξείας ὀποῖο.
- 310 πολλάκι δ' ἀγροτέρης τραγοριγάνου ἢ γάλακτος
 πήγνυμένου κορέοιτο νεημέλκτῃ ἐνὶ πέλλῃ.
 Ἦν δέ τις ἀφροσύνη ταύρου νέον αἷμα πάσῃται,
 στρενγεδόνι προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισιν,
 ἦμος πιλνάμενον στέροισι κρυσταίνεται εἶαρ
- 315 ῥεῖα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ τεύχει γαστροῦς·
 φράσσονται δὲ πόροι, τὸ δὲ θλίβεται ἔνδοθι πνεῦμα
 αὐχένος ἐμπλασθέντος, ὃ δὲ σπαδόνεσσιν ἀλύων
 δηθάκις ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυχμένος ἀφροῦ.

εὐβραχέος referendum esse. — 300. καὶ δ' ἀπὸ MvAld. ρητίνης v. τερμινθίδα Π, σπερμινθίδα M. πολλάκι πίτυος H. — 301. ἀπο δάκρυα Π. τμηξαις Π, reliqui τμηξαι. — 302. Μάρσουον Π, Μυρσίον M. φλόα Π. — 303. ἀπαιάζουσα VAld. καταγκη Π. — 304. οἷης Π, οἷη V. συνεχέως, non συνεχέως Π. cf. ad v. 571. ἀδινῆς BHP. — 305. ἄσαι II, ut S. et Lehrs., ἄσαι certe M. δ' ἢ Π, δὴ reliqui. φλώμοιο μυοκτόνον coni. Benth. sed eam herbam non magis constat et μυοκτόνον appellatam et contra ixiam dari solitam fuisse (cf. schol.). praeterea πολίσιο firmat Etym. M. p. 680, 39. neque enim alius in Alexipharmacis locus est ubi memoretur. postremo μυοκτόνον quispiam firmetur iis quae leguntur Ther. 64. ἄρσενος HAld. ἄργεος II et reliqui codd., quod ἀργέος scribendum fuit. cf. Ther. 856. ἄνθη Π. — 306. ἢ ἔτι Π, ἢ ἔτι certe M, reliqui ἢ ἔ τι habere videntur ut vulgo. cf. ad fr. 71. ρυτῆς Π. πέννας R, πεδνᾶς L. ἀπαμέργεο Π, ἀναμέργεο GMRV. cf. ad Ther. 910. — 307. λιμναίου στιχαδὸν BHP. ἀπο Π, ἀπο VvAld. — 308. ἠοδελὸν II, ὀβελὸν BHP. καταστρέψαιο II. χαρακτῶ PG et cod. Stephan. cf. S. praef. Th. p. VI, vulneratque ita Benth., χαρακτῶ reliqui. — 309. σιλφίον H. ἄλλοτ' ὄλιζον BHPVvAld. (ἀλλ' ὄτ' B), ἴσον om. M, ἴσον habet R, ἴσον Π, ἴσ| cod. Steph. ἀπομηξείας BHP, ὀποῖον M. — 310. πολλάκι II. ἀγροτέρης Etym. Magn. p. 763, 32, ἀγρολέης Π et reliqui codd. — 311. νεημέλκτῃ Π, νεομέλκτῃ BHP, ῥεημέλκτῃ Ald. ἐνὶ πέλλῃ Π. — 312. ἦν Π. ἀφροσύνη II. νέον Π, μέλαν reliqui. νεοσφαγῆς αἷμα habet Diosc. T. II p. 31 cum pedisequis. — 313. πρὸ δέδουπε II, καμάτοιαι Π. — 314. πιλνάμενον Π. — 315. ῥεῖα II. μέσῳ ἐνὶ τεύχει Π. — 316. τὸ δε II. — 317. σπαδόνεσσιν BHPR. — 318. δηθάκις ἐν γαίῃ Π. σπαίρει GHMPR, σκαίρη B. cf. vv. ll. ad Quint. 5, 495. μεμορυχμένος M, μεμορυγμένος reliqui, etiam II, qui tamen v. 330 et 375

Τῷ μὲν τ' ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινούς,
 ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξαις 320
 συγκεράων νύμφας τε καὶ ἐνστύφον ποτὸν ὄξευς,
 ἢ καὶ ἐκβδήλαιο καταχθῆος ἔρματα γαστρούς.
 καὶ τε σὺ πνετίην ὀθόνης πολυωπέει κόλπῳ
 φύρσιμον ἠθήσαιο, τοτὲ προκὸς, ἄλλοτε νεβροῦ,
 ἢ ἐρίφου, τοτὲ δ' ἂν σὺ καὶ εὐσκάρθμοιο λαγωοῦ 325
 αἰνύμενος μογέοντι φέροις εὐαλθέ' ἀρωγὴν.
 ἢ ἐ λίτρου στήδην ὀδελοῦ πόρε τριπλόον ἄχθος
 εὐτριβῆος, κίρνα δὲ ποτῷ ἐνδευκέει Βάκχου,
 ἐν καὶ σιλφιόεσσαν ὀποῖό τε μοιρίδα λίτρην,
 καὶ σπέραδος κραμβῆεν ἄδην μεμορυχμένον ὄξει. 330
 ἄσαι δὲ ῥάδικα κακοχλοῖοιο κονύξης

cum M facit. cf. Lobeck. Elem. I p. 187 et ad Ther. 119. ἀφροῖ Π. — 319. τῷ μὲν δὴ Π, sed μὲν δὴ particulis Nicander non utitur, contra saepissime μὲν τ' ἢ habet. ἀποκραδίσειας Π, ἀποκραδήσειας M. — 320. ἐμμίξαιο Π, ἐμπίσαιο reliqui. illud propter μίξαις vix ferendum. ὕδατι Π, ὕδασι reliqui. μίξαις Π, μίξας reliqui. — 321. ἐνστύφον Π, ἐνστυφον Ald. et reliquae edd., ex ceteris codd. nihil notatum. ὀπὸν HP. ὄξευς Π (ut 366, 375, 511), ὄξους reliqui, quod fuit etiam Ther. 933. — 322. ἢ Π, ἐκβδήλαιο Π, ἐμφλοῖοιο H, ἐκφλοῖοιο reliqui, ἐκφλόοιο Toup. emend. in Suid. et Hesych. T. IV p. 64. mirum quod βδάλλειν verbum, quo Nicander Al. 262, 481, Ther. 606 pro ἀμέλγειν usus est, ad alvi per clysterem evacuationem rettulit, quam suadent etiam Dioscorid. II p. 35 et 335 (Paul. Aegin. 5, 56, Aet. 4, 1, 74, Actuar. p. 288 B), item Asclep. ap. Galen. T. XIV p. 143 et Scribon. 64. καταχθῆος VAld. ἔρματα Π, ἔργματα M. — 323. πολυωπέει sine accentu Π, qui v. 450 habet πολυωπέας. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 408. κόλπῳ Π. — 324. ἰθύσαιο HP, ἰθύσοιο B. τότε Π, ποτὲ BPRV. πρισκὸς Π. νεβροῦ Ald. — 325. ἢ Π. δ' ἂν σὺ PST. — 326. αἰνύμενος H. εὐαλθές M. — 327. ἢ Π. λίτρου PGM, λίτρου reliqui. illud codd. omnes habent v. 337 et 532, ut pateat vel sine libris Ther. 942 restituendum antiquiorem formam esse. cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. — 328. εὐνηθέος κίρνα B, εἰκῆθέος HP. ποτῷ Π. ἐν δευκέει Π, ἐν τεύχει M, ἐν δευκέει reliqui. ἐν ἀδευκέει quosdam legisse propter schol. suspicatur Koechly ad Maxim. 492 idque commendavit Bentl. ego hic quoque quantum fieri potuit Π sequendum esse putavi. similiter Nicander finxit ἐμπενκέει Al. 202 (ubi GM eodem modo errant) et Th. 866, ἐμπέλιος Ther. 782, ἐνισχνα Al. 147, ἐνοδμον Ther. 41, ἐνοιδέα Al. 422. nam δεύκος τὸ γλυκὸν παρ' Αἰτωλοῖς schol. Ther. 625 (cf. Merkel. proleg. in Apoll. Rhod. p. 169 seq.), ubi πολυδευκῆς legitur. ceterum qui soli nitrum cum vino dari praecipiant Dioscorid. p. 335 et Asclepiad. l. l., quale vinum esse debeat non definiunt. — 329. ἐν Π, ἐνὶ H. ὀποῖο Π. μοιρίδα P, ὀποῖο διμοιρίδα coni. Lobeck. proleg. Path. p. 452 caesura intolerabili. mihi μοιρίδα pro μοῖραν dictum indeque σιλφιόεσσαν ὀποῖο τε pendere videtur. λίτρην accusativum mensurae esse puto, quo similiter usus est Pind. Pyth. 4, 228: ὀρόγνιαν σχίζε νῶτον γᾶς. Ceterum σιλφίον ῥίζαν ἢ τὸν ὀπὸν commendat Dioscorid. p. 35. cf. Al. 369. — 330. σπέραδος Π. ἄδην Π, ἄλις reliqui. μεμορυχμένον ΠM, reliqui | γμένον. — 331. δὲ PGM, δὴ reli.

ἢ πέπεριν, τὰ τε βλαστὰ κατασμώξαιο βάτοιο,
καί κεν πηγνυμένοιο χύσιν διὰ ρεῖα κεδάσσαις
ἢ διαθρύψειας ἐν ἄγγεσιν ἐστηκνῖαν.

335 Μὴ μὲν ἐπαλγύνουσα πόσις βουπρήστιδος ἐχθρῆς
λήσειεν, σὺ δὲ φῶτα δαμαζόμενον πεπύθοιο.

Ἴδ' ἦτοι λίτρω μὲν ἐπιχρώζουσα χαλινὰ
εἶδεται ἐμβρουχθεῖσα, βαρύπνοος· ἀμφὶ δὲ γαστροῦς
ἄλγεα δινεύοντα περὶ στομάτεσσιν ὄρωρεν·

340 οὔρα δὲ τυφλοῦται, νεάτη δ' ὑπὸ κύστις ὄροχθει·
πᾶσα δὲ οἱ νηδὺς διαπίμπραται, ὡς ὀπόθ' ὕδρωψ
τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸς ὀμφαλὸν ἔξει·
ἀμφὶ δὲ οἱ γυῖοις τετανὸν περιφαίνεται ἔρφος.

Ἴ καὶ που δαμάλεις, ἐριγᾶστορας ἄλλοτε μόσχους

345 πίμπραται, ὀπότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται·
τούνεκα τὴν βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες.

Τῷ δὲ καὶ εὐκραδέος τριέτει ἐν νέκταρι μίξαις
συκῆς ἀνανθεῖσαν ἄλις πόσιν ὀμφαλόεσσαν,

qui. κακοχλόοιο Π, κακοφλοίοιο reliqui, quod S. de flore graveolenti interpretatus est. ipse quod dedi, ἄνθος ψαφαρόν (Dioscor. I p. 469), „folium asperum“ (Plin. 20, 171) significare puto. κονίξης Η. — 332. πίπρω Π Ald., πέπεριν reliqui, quod etiam Π habet Alex. 607 et Ther. 876. τὰ τε βλαστὰ Π, ἢ βλάστα GMRVv, ἢ om. BHPAld., qui simul βλάστας τε habent. καταταηξαιο Π, καταρμόξαιο Ald. cf. Ther. 860. κατασμώξαιο coni. Scalig. — 333. καί τε V, καί κε G. ρεῖα Π. κεδάσσαις HP, κεδάσσαις alteri syllabae superscripto α Β. — 334. ἢ ἐ Π. διαθρύψειας BP, διατρίψειας Η, διαθρύψας V. ἐστηκνῖαν BHMPRVvAld., ἐστηκνῖαν Η et reliqui. illud sane commendant Apoll. Rhod. 3, 878; 4, 163 et 959; Hom. Od. 4, 734 et 20, 23. — 335—346 om. Π. ἀπαλγύνουσα MRV. βουπρήστιδος HP. — 336. λήσειε Η. πεπυθοῖο Ald. — 338. εἶξεται BHP. ἐμβρουχθεῖσαι V. — 340. ὄροχθει HP. — 341. διαπίμπραται BP. ὡς δ' ὀπόθ' BHPAld. ὕδρω Η. — 342. ἀφυσγετὸς V, ἀφυσγετὸν BGHPAld. ἔξει HP, ιηη V. — 344. ἢ libri, corr. S. δαμάλεις M, δαμάλαις V. ἐριγᾶστορας HP. — 345. πίμπραται, ἐσχατιῆσιν ὅταν κανλεῖα (κανλία BH) φάγωσιν BHPRv, eandemque lectionem schol. memorat ad h. l. et interpretatur ad v. 337 extr. cf. p. 161. θηρᾶν V. δατέονται G, πατέονται coni. S. sed cf. Hom. Il. 8, 550. — 346. οὔνεκα M, τούνεκα Η. propter τὴν βούβρηστιν cf. Antiphil. in Anth. Palat. IX, 551, 2, τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις αἰεὶ λέγεται, et Xenoph. Anab. VI, 4, 7. nisi praestat τούνεκά μιν β. — 347 seq. τῷδε Π, τοῖς δὲ καὶ εὐκραδέος memorat schol., item τριετεί, quod habet Π, τῷ καὶ reliqui codd. εὐκραδέης MRVv, εὐκραδίης BGHPAld. (de L non constat). ita qui scripserunt, certum fieri genus intellexisse videntur quod similiter appellatum fuit ut εὐκνημος Al. 372. τριέτει ἐν Π, τριπετή ἐν BMRVv, τριπετεῖ ἐν GHPAld. (de L non constat). μίξαις om. Π. σὺκων omnes, quod correxi. de constructionis ratione cf. v. 200 Φοῖβοιο Δελφίδα χαιτήν, v. 483 etc. ἄλις Π. ὀμφαλόεσσαν coni. Scalig. et Benth., sed ὀμφαλ. S. recte interpretatur ex Polluc. 2, 170 (οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὸν τῶν σὺκων πνυθμένα ὀμφαλὸν

- ἢ ἔτι καὶ σφύρη μιγάδην τεθλασμένα κόψας
 ἐν πυρὶ τηξάμενος πορέειν ἀλκτήρια νούσων. 350
 καὶ κε μελιζώροιο νέον κορέσαιο ποτοῖο
 ἀνέρα λαιμάσσοντα, τοτὲ γλάγος εἶν ἐνὶ χεύας·
 πολλάκι φοίνικος ψαφαρὸν καταμίσγειο καρπὸν,
 ἄλλοτε δ' ἀναλέας δὴν ἀχράδας, ἢ ἀπὸ βάκχης
 ἢ ἀπὸ μυρτίνης ὅτε μυρτίδας οἰνάδι βάλλων. 355
 ἢ ὄγε καὶ θηλῆς ἄτε δὴ βρέφος ἐμπελάοιτο
 ἀρτιγενές, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηδὸν ἀμέλγοι,
 οἷη τ' ἐξ ὑμένων νεαλῆς ὕπο οὔθατα μόςχος
 βράσσει ἀνακρούουσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς·
 ἄλλοτε πιαλέης πόσιος χλιαροῖο κορέσκοις, 360
 εἰς δ' ἔμετον βιάοιο καὶ οὐ ποθέοντά περ ἔμπης
 χειρὶ βησάμενος ἢ πτερῶ, ἢ ἀπὸ βύβλου
 στρεβλὸν ἐπιγνάμψαιο ταμῶν ἐρυτῆρα φάρυγγος.
 Ἦν δ' ἐνιτυρωθῆ νεαρὸν γάλα τεύχει γαστρὸς,
 δὴ τότε τόνδε πνιχμὸς ἀθροισομένοιο δαμάζει. 365

ὠνόμαζον) aliisque locis. — 349. ἢ ἔτι PMR, ut voluit Bentl., ἢ ἔτι reliqui. σφύρη Π. μιγάδην Π. cf. ad v. 277. τεθλασμένα sine accent. Π. — 350. πορέειν Π, πυρετῶν VAld., πορέειν reliqui. φορέειν hoc sensu Nicander dicere non solet. ἀλκτήρια M. νούσων Π, νούσου coni. Bentl. — 352. λαιμάσσοντα Π, idem habet G, sed correctum est λαιμώσσοντα, ut habent B RVnAld., μαιμώσσοντα M, λαιμένδοντα P, λεμένσοντα H. de L non constat. apparet Nicandrum λαιμάσσειν simpliciter pro ἐσθίειν (τὴν βούπρηστιν) dixisse eoque referri voluisse νέον v. 351. τότε Π. γλάγος P. εἶν ἀλὶ Π, εἰ ἐνὶ P, εἶν ἐνὶ reliqui. cf. v. 385 seq. et ad fragm. 70, 16. χεύσας Π, χεύσας reliqui. equidem Π secutus sum quantum licuit. — 353. πολλάκι Π. — 354. ἀναλέας δὴν ἀχράδας Π, ἀναλέης δὴν ἀχράδος reliqui, nisi quod ἀναλείον M, ἀναλείοις ἀχράδος H. etiam Dioscorid. p. 333 ἀχράδας ξηρὰς πολλὰς σὺν οἴνω λείας commendat. ἀπο Π. — 355. ἢ ἀπο Π. μυρτίνης ΠGv, μυρσίνης VAld. μυρτίδας H, μυρτίδος coni. Bentl. οἰνωδιαβάλλων P, οἴνω βάλλων H, βάλλοι Π. — 356. ὅτε Π, ὅτε P. θηλῆς ΠGv, θηλῆ M, θαλῆ V, θηλῆς reliqui. ἄτε Π. ἐμπαλάοιτο V. — 357. ἀρτιγενοῦς Π. ἀμέλγει BHP. — 358. οἷη τεξυμένων Π. ἐπὶ R, ἐπ' M. οὔθατα GMRVSt, οὔθατι Π et reliqui. cf. Herm. ad Orphic. p. 737. — 359. βράττει omnes. cf. v. 137 coll. v. 446. μενοεικέα sine acc. Π. — 360. πόσιος HVAlld. λιαροῖο Π, χλιαροῖο reliqui (cf. ad v. 460). κορέσκοις ΠBMRVn, κορέσκεις HP, κορέσσοις reliqui. — 361. εἰς errore S. ἔμετον Π. ποθέοντά περ Π (cf. v. 384), χατέοντά περ reliqui, quod ex v. 225 et 585 fluxisse videtur. — 362. βησάμενος Π, βιαζόμενος reliqui. cf. v. 226. ἢ Π, ἢ καὶ reliqui. πτερῶ Π. ἢ ἀπο Π. βίβλον M. — 363. στρεβλὸν Πv (cf. v. 442), στρεπτὸν reliqui. ἐπιγνάμψαιο Π, ἐπιγνάψαιο GVSt, ἐπιγνάμψαιο reliqui. ταμῶν Π, κακῶν reliqui. — 364. ἐπιτυρωθῆ Π, ἐπιθρομβωθῆ reliqui, nisi quod ἐπιθρομβωθῆ B, ἐπιβρωμβωθῆ H. νεαρὸν Π, νεαλῆς reliqui. — 365. δὴ τότε Π, δὴ ποτε reliqui. τόνδὲ πν Π, τόνδε τε πν. reliqui. πνιχμὸς Π. cf. ad

- Τῷ δ' ἦτοι τρισσὰς πόσιας πόρε, μέσσα μὲν ὄξευς,
 δοιάς δὲ γλυκέος, στεγανὴν δ' ὑποσύρεο νηδύν·
 ἢ ἔτι καὶ Λιβύηθε ποτῶ ἐγκνήθεο ρίζας
 σιλφίου, ἄλλοτ' ὅποιο, νέμοις δ' ἐν βάμματι τήξας·
 370 πολλάκι δὲ θρύπτειραν ἐπεγκεράσαιο κονίην
 ἢ ἐ νέον βρονόεντα θύμου στάχυν· ἄλλοτ' ἀμύνει
 βότρυς ἐγκνήμοιο μίγα βρεχθέντος ἐν οἴνῃ·
 ἐν καὶ που ταμίσοιο ποτὸν διεχεύατο θρόμβους,
 καὶ χλοεραὶ μίνθης ἀπο φυλλάδες, ἢ ἐ μελίσσης
 375 ἢ ἐ καὶ ἐνστύφοντι ποτῶ μεμορυχμένα ὄξευς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φράζοιο δορύκνιον, οὐ τε γάλακτι
 ὠπή τε βρωσὶς τε παρὰ στομάτεσσιν εἶκται.
 τῷ δ' ἦτοι λυγμοὶ μὲν ἀηθέσσοντος ὄμαρτῆ
 ἀνχέν' ἀνακρούουσιν, ὃ δ' ἀχθόμενος στόμα γαστροῦς
 380 πολλάκι μὲν δαίτην ἀπερεύγεται αἱματόεσσαν,
 ἄλλοτε νηδυίων θολερὴν μυξώδεα χεύει,
 τηνεσμῶ ὡς εἶ τε δυσέντερος ἀχθόμενος φῶς·

Th. 119. quamvis v. 190 in Π exciderit, vulgatum πνιγμὸς mutare tamen ausus sum. — 366. τῷ Π. δὴ τοι Π et reliqui. ὄξεος G. — 367. ὑποσύρεο Vv. — 368. ἢ ἔτι Π, ἢ ἔτι MR, ἢ ἐ τι reliqui, nisi quod BP ἢ καὶ ἔτι habent. ποτῶι Π. ἐγκνήθεο R, ἐκνήθεο M, ἐν κνήθεο GP, ἐγκνήθεο Ald., ἐγκνήθεο Π et reliqui. cf. ad Ther. 911. — 369. ἄλλ' ὅποιο Π. — 370. πολλάκι Π. θρύπτειραν Π, ῥύπτειραν G, θρίπτειραν BP, θρίπτειραν H, θρύπτειραν reliqui. cf. v. 334. κονίην Π, κονίλην reliqui. illud coniectura restituerat S. — 371. ἢ ἐ Π. κρονόεντα R. ἀμύνει P. — 372. ἐγκνήμοιο Π, ἐγκνήμοιο codd. nonnulli. βρεχθέντος Π. οἴνῃ Π. — 373. ἢ ἐ καὶ ποτῶ Π. — 374. μίνθας V. ἀπο φ| Π, ἀπο φ| MR, ἀπό φ| vel ἀποφ. reliqui. ἢ ἐ Π. — 375. ἢ ἐ Π. ἐν στύφοντι Π et reliqui. corr. S. ποτῶ Π. μεμορυχμεν Π, μεμορυχμένα reliqui. ὄξευς B. — 376. ἀλλόγε Π, ἀλλά γε δὴ G. φράζεο V. δορύκνιον Π. cf. Etym. Magn. p. 283, 37. ὄντε Π. — 377. παρὰ Π, περὶ reliqui. cf. v. 279. — 378. τῷ δὴ τοι Π, τῆ δ' ἦτοι MR, τῷ δ' ἦδη reliqui. ἀηθεσσοντός, sed in penultima correcto ε Π, ἀηθέσσοντες reliqui. illinc genetivum certe recipiendum duxi ab ἀνχένα pendentem, ut in Arat. 822 μὴ οἱ ποικίλλοιτο νέον βάλλοντος ἀρούρας κύκλος et 840 seq., Quint. Smyrn. 14, 576 καὶ ῥά οἱ ἀμφὶ πάγοισιν ἐλισσομένον μάλα δηρὸν χεῖρες ἀπεδρόφθησαν. id. 14, 578 et 5, 492. multo saepius inter pronominis dativum et genetivum participii interpositum nomen legimus, ut Hom. Il. 14, 25 seq. (coll. ibid. v. 141 et 10, 187), Od. 6, 155; 9, 256; 14, 527; Arat. 847 seqq.; Apoll. Rhod. 3, 371 et 1009; 4, 169; Euphor. fr. 59; Quint. Smyrn. 3, 84 et 139; 12, 162 seq.; 14, 171 seq.; 14, 334 seq. etc., quae facilem explicatum habent. paulo difficiliora sunt Hom. Il. 16, 531 (20, 413 seq.); Theocrit. 25, 65 seq., Nicand. Ther. 7 coll. 4 et qualia Quintus maxime proculdit, de quibus cf. Herm. ad Orphic. p. 800 seq. ὄμαρτῆ Π. — 379. ἀνχέν Π. γαστροῦς Π. — 380. μὲν γὰρ δαίτ' ἀπ. V. — 381. νηδυίων ΠH PVvAld., νηδυίων reliqui (sed ex M certe Keil. νηδυίων protulit cf. Lobeck. Parerg. p. 494 coll. tamen Elem. I p. 438). θολερὴν Π, om. P. — 382.

δήποτε τειρόμενος καμάτοις κάρφουσι δέδουπε
 γυῖα δαμείς· οὐ μὲν ποθέει ξηρὸν στόμα δεῦσαι.
 Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γλάγεος πόσιν, ἄλλοτε μίγδην 383
 ῥεῖα γλυκὺν νείμειας ἀλυκρότερον δεπάεσσι·
 καί τε καὶ ὄρουθος φιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ
 θωρήκων ἤμυνεν ἐντροφέων βρωθεῖσα·
 ἤμυνεν καὶ χυλὸς ἄλις κύμβησι ῥοφηθεῖς,
 ὅσσα τε πετρήεντος ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης 390
 κνώδαλα φυκιόεντας αἰεὶ περιβόσκειται ἀγμούς·
 ὧν τὰ μὲν ὠμὰ δάσαιτο, τὰ δ' ἐφθέα, πολλὰ δὲ θάλψας
 ἐν φλογιῇ· στρόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἢ ἔτι κάλχης,
 κηραφίδος, πίνης τε καὶ αἰθήεντος ἐχίνου
 δαῖτες ἐπαλθήσουσιν ἰδὲ κτένες· οὐδέ τι κήρυξ 395
 δὴν ἔσεται τήθη τε γεραιόμενα μνίοισι.
 Μηδέ σέ γ' ἐχθομένη λήθη πόσις — οὐ γὰρ αἰδοῖς —
 φαρικοῦ, ἢ γναθμοῖσιν ἐπι βαρὺν ὄπασε μόχθον.
 Τὴν ἦτοι γευθμῷ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδω·

τὴν ἔστωι Π. δ' ὡς BHPAld. δυεῖς ἔντερος Π. φῶς Π. — 383. δὴν ποτε
 Π. καρούουσι BP, quod probat Bentl. δέδουπεν Π. — 384. ὁ μὲν ποθέει M.
 στόμα ξηρὸν G. δεῦσαι Π, βρύξαι M, βρέξαι reliqui. — 385. τῷ δε Π.
 γάλατος Π, γλάγεος reliqui. illud recipere dubitavi licet noverim quae Din-
 dorf. ad Aristoph. fragm. p. 231 et in Thes. Paris. II p. 494, item Mei-
 nek. Com. graec. T. III, p. 28 notarunt. — 386. ῥεῖα ἀποτόν Π, ῥεῖα γλυ-
 κὺν Ald., ρεῖα γλυκὺν reliqui codd., ῥεῖ γλ| V. suspicor veram scripturam
 (ποτόν) servasse Π, sed excidisse versum, in quo ἀννήσου et γλυκέος mentio
 facta erat. nam Dioscorid. p. 21 commendat γλυκὺν οἶνον χλιαρὸν μετ' ἀνί-
 σου πινόμενον. ab eodem tamen Eupor. p. 331 γλυκὺς οἶνος χλιαρὸς solus, ab
 Asclep. Galen. XIV p. 140 γλυκὺν solum memoratur. ἀλυκρότερον Π, ἀλυκό-
 τερον BHPAld. ἀλ| omnes, ut videtur, non ἀλ| cf. Lobeck. Elem. I p. 102.
 δεπάεσσι ΠΜ. — 387. φιαρῶ MRV. σάρξ (hoc accent.) Π. — 388. ἤμυνε GH.
 ἐντροφέων BP. cf. Lobeck. Pargerg. p. 577. — 389. ἤμυνε H. κύμβησι Π. —
 390. ὅσσα Π. πετρήεσσι BHPAld. ὑπορρόχθοισι Π, ὑπὲρ ῥόχθοισι MAld.,
 ὑπὲρ ὄχθοισι H, ὑπὸ ῥόχθησι V, ὑπὲρ ὄχθοισι conii. Scalig. — 391. φοι-
 κιόεντας Π. περιβρέμεται MR. — 392. τα μὲν Π. δάσαιτο Π, πάσαιτο reliqui.
 scripsi δάσαιτο. cf. δατίονται v. 345 et Damochar. in Anthol. Palat. VII.
 206, 4 coll. v. 3. δεφθέα Π. πολλὰ δὲ Π, πολλάκι reliqui. — 393. φλογιῆς
 Π. ἢ ἔτι Π. vulgo ἢ ἔτι (sed ἢ ἔτι Stephaniana). κάλχης MR. — 394. καὶ
 ραφίδος Π. πίνης τε ΠΜ, πίννης δὲ HAld., πίννης τε reliqui. de scriptura
 vocis cf. Sillig. ad Plin. T. V p. 54. eandem formam restituere debebam fr.
 83, 3. ἀλθήεντος conii. Bentl. — 395. ἀπαλθήσουσιν Π. cf. Th. 654. ἢ δὲ ΠΗ.
 κτένος Π. — 396. γεραιόμενα Π cum reliquis codd. praeter M, in quo est
 γεραιόμενα. sequor Toup. emend. in Suid. et Hesych. IV p. 77. γεραίρει,
 τέρει Hesych. („non delectentur diu muscis“), aliter Lobeck. Rhem. p. 194.
 μνίοισιν Π. — 397. μηδε σέ γ' ἐχθομένον ἄνθη πόσις Π. — 398. Φαρια-
 κοῦ, γναθμοῖσιν ἐπέ conii. Herm. Orph. p. 709. num ὑπαὶ γναθ. ? — 399.

- 400 ἤνυσε δὲ σφαλεροῦς, ὅτε δ' ἄφρονας, ἐν δὲ μονήρει
 ῥηιδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα.
 Ἄλλα σὺ πολλάκι μὲν σταδίην εὐανθέα νάρδου
 ῥιζίδα θυλακόεσσαν ὀπάξω, τήν τε Κίλισσαι
 πρηόνες ἀλδαίνουσι παρὰ πλημμυρίδα Κέστρου,
 405 ἄλλοτε δὲ σμυρνεῖον ἐντριβές. αἴνυσο δ' αὐτήν
 Ἴριδα λειριόεν τε κάρη, τό τ' ἀπέστυγεν Ἄφρω,
 οὔνεκ' ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὕπερ, ἐν δέ νυ θρούοις
 ἀργαλίην μεσάτοισιν ὄνειδείην ἐπέλασσε
 δεινὴν βρωμήεντος ἐνανθήσασα κορύνην.
 410 πολλάκι δὲ σκύλαιο κάρη, περὶ δ' αἴνυσο λάχνην
 κέρσας εὐήκει νεόθεν ξυρῶ, ἐν δέ νυ θάλψαις
 ἦια κριθάων νεοθηλέα φυλλάδα τ' ἰσχνὴν
 πηγάνου, τήν τ' ὠκιστα βορῆ ἐπεσίνατο κάμπη,
 βάρματι δ' ἐνδεύσαιο καὶ εὐ περὶ κόρσεα πλάσσοις.
 415 Μὴ δὲ σνοσκυάμω τις αἰδρῆεντα κορέσκει
 νηδύν, οἷά τε πολλὰ παρασφαλέες τεύχονται,
 ἦὲ νέον σπείρημα καὶ ἀμφίκορηνα κομάων
 κοῦροι ἀπειπάμενοι ὀλοήν θ' ἐρηηδόνα γυίων

γενθμοῖ Π, γενθῶ Μ, γενθμὸν conl. Benti. μάθεν ἀρδῶ Μ. νάρδω Π. post haec unum intercidisse versum conl. Benti. — 400. ἤνυσε καὶ GP, solum ἤνυσε habet V. ὅτε Ald. ἐν δε Π. — 401. κατ' ἐναίρεται Π. — 402. ἄλλα σὺ πολλάκι Π. στήδην conl. Benti. coll. v. 327. — 403. ῥιζίδα Π, ῥιζίδα MGVV, reliqui ῥιζάδα, quod e suo codice commendat Benti. θυλακόεσσαν Μ. — 404. πρηόνες Π, πρηῶνες Μ, πρηόνες reliqui. περὶ Ald., παρὰ δὲ BHP. πλημμυρίδα Π. cf. Lobeck. proleg. path. p. 462. Κέστρου om. BP. — 405. ἐντριβές Π. ἐντριβές ἄλλοτε Μ. αἴνετο Π, sed ultimis duobus syllabis fere evanidis. — 406. Ἴριδα Π, λειδα V. λυριόεντε Η. — 407. οὔνεκ' Π. ἐριμαίνεσκε Π, οὔν ἐριδαίνεσκε BH, ἐριδαίνεσκε etiam MP. χροῆς ὕπερ Π. θρούοις B. — 408. ἀργαλίειν Π. μεσάτοισιν BHP. ὄνειδείοις Π, ὄνειδείην BHPAld. ἐπέλασσε Π. — 409. ἐνανθήσασα Π, ἐναλδήσασα BP, ἐναλδήσασα reliqui. de verbi constructione cf. Lobeck. ad Iiac. p. 93 seq. κορύνην HP. — 410. hic versus suo loco est in Π, in reliquis legitur post v. 412. correxerat S. δε Π. σκύλλαιο Η. περὶ Π, περὶ δ' αἴνυσον Η. — 411. κέρσας Π. ξυρῶ Π, ξηρῶ HP. θάλψαις VAld. — 412. νεοθηλάτα Π, νεοηλέα MR(VV?), νεοθηλέα reliqui. vulgatum κριθῶν νεοθηλῶν ἦια significat. φυλλάδας ἰσχνὴν Μ, ἰσχνὴν R. — 413. τήν τ' Π, ἦν τ' reliqui. βορῆ Π. ἐπεσίνατο Π, ἐνεσίνατο G. κάμπη Π, κάμπη Η. — 414. βάρματα MR, βράματι Ald. περὶ Π. πάσσοις Π. — 415. δὲ σνὸς κυάμω Π, μὲν ὄσοκνυάμω reliqui. αἰδρῆεντι HAld. — 416. νηδύος Π. τεύχονται Π et var. lectio in schol. ad v. 417, σπέρχονται reliqui. — 417. ἀμφίκορηνα Π, ἀμφικάρηνα reliqui. ex illo feci ἀμφίκορηνα (cf. ἐπίκορα νον. Musae. 2 πλοκάμων κρηδεμνα), quod interpretor de fasciis quae infantium caput tegunt, ut σπείρημα reliquum tegit corpus. — 418. κοῦροι

ὀρθόποδες βαίνοντες ἄνευ σμυγεροῖο τιθήνης
 ἡλοσύνη βρύκωσι κακανθήεντας ὀράμους, 420
 ἢ νέον βρωτηῆρας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας
 φαίνοντες, τότε κνηθμὸς ἐνοιδέα δάμναται οὐλα.
 Τῷ δ' ὅτε μὲν γλάγεος καθαρὴν πόσιν ἤλιθα * *,
 ἄλλοτε βουκέραος χιληγόνου, ὄρρα κεραιίας 425
 εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπηνεμίοισιν ἀέξει,
 ἀτμενίῳ μέγ' ὄνειαρ ὅτ' ἐμπλώησιν ἐλαίῳ.
 ἢ σύ γ' ἀυαλέον κνίδης σπόρον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
 νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι,
 κίχορα, καρδαμίδας τε καὶ ἦν Πέρσειον ἔπουσιν,
 ἐν δέ τε νάπειον ῥάφανόν θ' ἄλις, ἐν δέ τε λεπτάς 430
 ἄμμιγα κρομμύων γηθυλλίδας· ἤρκεσε δ' ἄτην
 εὐάγλις κώδεια νέον σκορόδοιο ποθεῖσα.

Π, κοῖροι M. ἀπειπαμένοι Π. θ' om. Π. ἐρηθόνα Π. pro γυίων H habet μένων, P μι. — 419. ἄνευ ΠG, ἄνις reliqui. σμυγαροῖο Π. μογεροῖο M, μογεροῖο reliqui. cf. Rahnk. epist. crit. II p. 215 Lips. — 420. ἡλοσύνη Π, ἄλοσύνη BHPAld., ἀπλοσύνη vel ἀφροσύνη coni. Bentr. βρύκωσι Π, βρύκωσι BHP. κακ' ἀλθήεντας Π, κακ' ἀνθήσαντας M, κακ' ἀνθήσαντας GR, κακανθήσαντας V, κακανθήεντας reliqui, ἀκανθήεντας coni. Scallig. ὀράμους Π. Ceterum et ante hunc versum et post eum singulos excidisse versus statuit S., qui nec constructionis rationem intellexit nec v. 421 οἶα vidit corruptum esse. patet autem dixisse poetam: „quod saepe faciunt infantes pedibus rectis incedere incipientes abdicata nutrice, sive illi temere hyoseyami ramos mandunt sive dentium prorupturorum pruritu commoti.“ — 421. οἶα νέον omnes. ὑπο Π. — 422. ὑφαίνοντες BHP, φαίνοντες reliqui, φύοντες coni. Bentr. sed cf. Pindar. Nem. 5, 6. οὐλά Π. — 423. τῷ δόμεναι Pν, τῷ δ' ὅτε μὲν Π et reliqui (nisi quod ὅτε Π). γλάγεος καθαρὴν Π, inverso ordine reliqui. ἄλθεα πώμοις Π, ἤλιθα πίνειν reliqui. in πώμοις nescio quid lateat, nam δώσεις vel νόμα parum placet. — 424. χιληγόνου Π, χιληγόνου Etym. Magn. p. 207, 36 et var. lect. in schol., κεληγόνου G in marg. et var. lect. in schol., σιταγόνου V, σιτηγόνου reliqui. ὄρρα Π, ὄρρα reliqui ut videtur. κεραιίας M. — 425. εὐκαμπῆς HPALd., εὐκαμποῖς V. ὑπ' ἠνεμόεσσιν coni. Bentr., ὑπηνεμοίοισιν H. — 426. ἀτμενίῳ Π. ὀτεμπλώησιν Π. ἐλαίῳ Π. — 427. σύ γ' Π. ἀυαλέης Π, ἀυαλέον reliqui praeter M, qui ἀυαλεοκνίδης habet. αὐτῶν Π. — 428. ὠμόβρωτον H et Vν, sed in his correctum. ἀνα Π, om. B. φυλλάδ Π, φύλλα δ' P, φύλλα τ' VAld., φύλλα διαμέρξας H. et ἀμέρξας etiam BP cod. Bentr., item v, sed in hoc ἀμέλξας correctum, ut est in Ald., ἀμίξαι Π (sed ultima syllaba fere obscurata), ἀμέλξαι MRV et G, sed in hoc supra scriptum ἀμέρξαι. de L non constat. — 429. καρδαμίδας BHPAld. τὲ Π. πέρσειον ΠM, πέρσειον reliqui ut videtur omnes. — 430. ναπειαν Π, νάπειον MR, νάπειαν reliqui. ῥάφανόν θ' Π. ἐν δε τε λεπτάς sine accent. Π. — 431. κρομμύων Π, κρομμύων reliqui, κρομμυόφιν coni. Bentr. coll. Ther. 931. sed cf. ad Th. 947. γηθυλλίδας ΠGMR, γ' ἀθυλλίδας BH, γαθυλλίδας reliqui, nisi quod in v correctum. αὐτην HMRVAld. — 432. εὐαγλις Π. de reliquis non satis constat, sed εὐαγλις Ald. κώδεια νέον sine accentu Π. βοθεῖσα Π

Καί τε σὺ μήκωνος κεβληγόνου ὀπότε δάκρυ
 πίνωσιν, πεπύθοιο καθυπνέας· ἀμφὶ γὰρ ἄκρα
 435 γνῖα καταψύχουσι, τὰ δ' οὐκ ἀναπίτναται ὄσσε,
 ἀλλ' αὐτως βλεφάροισιν ἀκινήεντα δέδθεν·
 ἀμφὶ καὶ ὀδμήεις καμάτῳ περιλείβεται ἰδρῶς
 ἀθρόος, ὠχραίνει δὲ ῥέθος, πίμπρησι δὲ χεῖλη,
 δέσμα δ' ἐπεγγαλάουσι γενειάδος, ἐκ δέ τε παῦρου
 440 ἀνχένος ἐλκόμενον ψυχρὸν διανίσσεται ἄσθμα·
 πολλάκι δ' ἤε πελιδνὸς ὄνυξ μόνον ἢ ἔτι μυκτῆρ
 στρεβλὸς ἀπαγγέλλει, ὅτε δ' αὖ κοιλώπεις ἀνγαί.
 Ἄσσα σὺ μὴ δειδίχθι, μέλοιο δὲ πάμπαν ἀρωγῆς,
 οἴναδι καὶ γλυκόεντι ποτῶ κεκαφηότα πιμπλᾶς
 445 τινθαλέῳ, τότε δ' ἔργα διαθρύψαιο μελίσσης
 ἄμμιγα ποιπνύων Ἰμησιίδος, αἶ τ' ἀπὸ μόσχου
 σκήνεος ἐξεγένοντο δεδουπότος ἐν νεμέεσσιν·
 ἐνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ δρυνὸς ἐκτίσαντο
 πρῶτόν που θαλάμας συνομήρεες, ἀμφὶ καὶ ἔργων

— 433. καί τε σὺ Π., καὶ σὺ δὲ Vald., καὶ δὲ σὺ reliqui. cf. ad v. 92. ὀπότε Π. — 434. πίνωσι GH. πεποιθοιο Π. καθυπνέας Π, καθ' ὑπνέας H. γὰρ Π. ἄκραν Vald. — 435. κατὰ ψύχουσι Π. ἀναπίτναται Π. ὄσσε fere obscuratum in Π. — 436. αὐτως PG, αὐτως reliqui. cf. Arat. 1071 αὐτως κε σφήκεσσι μέγαν χειμῶνα λέγοιεν. ibid. 1077. — 437. ἀμφὶ Π. καὶ PGMR, δὲ reliqui, δ' ἄρ' coni. Gerhard. lect. Apoll. p. 180. καμάτῳ Π. ἰδρῶς Π. — 438. ἀθρόως Π. ὠχραίνει BPR. πίμπρησι δε Π. — 439. ἐπεγγελάουσι Π. γενειάδες ἐς δε τε Π. — 440. ἀνχένος ἐλκόμενον Π. διανίσσεται Π, διανείσεται GHP, δ' ἀνείσεται B, διανείσεται MR (sed in M correctum διανίσσεται). ἄσθμα Π, sed idem ἄσθμα infra v. 524 et 571 (ut cod. Laur. Apoll. Rhod. 2, 85 et 431), ἄσθμα reliqui ut videtur omnes. cf. Lobeck. Paral. p. 75 not. — 441. ἤε Π. ὄνυξ Π. ἤετι Π, ἤε τι reliqui. cf. ad fr. 71, 2. — 442. στεβλὸς M. ἀπαγγέλλει Π, ὑπαγγέλλει P. ὅτε δ' αὖ Π, ὅτε δ' αὖ HAld., ὅτε μὲν M. κοιλώπεις Π, quod praestare videtur aliorum rationi κοιλωπέες scribentium (cf. Lobeck. ad Liac. p. 408). aliter habet πολνωπέι v. 323 et πολνωπέας v. 450, quippe ab ὀπῆ derivatum. σκωλοπέες H. — 443. ὄσσα V. δειδίχθι Π, δειδίθι reliqui. illud recipere non dubitavi utpote eadem ratione a δειδοικα formatum qua εἶκτον, εἶκτο ab εἶκα, ἐπέπιθμεν a πέποιθα. δειδίχθι etiam in Babrii fab. 75, 2 scribendum videtur. δειδίσθι coni. Bentl. μέλοιο Π, μέλλοιο M. ἀρωγῆς Π, ἀρωγῶ BHP. — 444. οἴναρι Π. καὶ λιπόεντι vel λιπόωντι coni. S. sed Nicander γλυκόεντι ποτῶ voluit esse γλεύκεος sive γλυκέος ποτῶ. mox ποτῶι Π. κεκαφηότα Π. in πιμπλᾶς obscurata fere ultima syllaba in Π. — 445. τινθαλέῳ Π. τότε Π, ποτὲ reliqui. διαθρύψαι Π, διαθρύψαιο BGH, διαθρέψαιο P, διατρέψαιο MR, διαθρύπτοιο VVald. — 446. ἰμησιίδος Π, ἰμητιδος M, ἰμητιδος BPN, ὀμητιδος H, ἰμητιδος GRVAld. cf. Meineke exerc. philol. in Ath. I p. 8, II p. 42. αἶ τ' Π. — 447. ἐξεγένοντο Π. νεμέεσσι Π. — 448. κατὰ δρυνὸς Π. ἐκτίσαντο H, ἐκτήσαντο V. — 449. θαλάμας

- μνησάμεναι Διοῖ πολυωπέας ἤνυσαν ὄμπας 450
 βοσκόμεναι θύμα ποσσὶ καὶ ἀνθεμόεσσαν ἐρείκην.
 δήποτε δ' ἢ ῥοδέοιο νέον θύος εὔτριχι λήνει,
 ὀχλίζων κυνόδοντα τότε ἠμύουσι χαλίνοις,
 ἐνθλίβοις, μαλλὸν δὲ βαθὺν κεκορημένον ἔλκοις,
 ἢ καὶ ἰρινόεν, τοτὲ δ' αὖ μορόεντος ἐλαίης 455
 αἶψα δὲ τὸν γ' ἐκάτερθε διὰ ῥέθρος ἔγρευο πλήσσω,
 ἄλλοτε δ' ἐμβούων, τοτὲ δὲ κνώσσοντα σαλάσσω,
 ὄφρα κατηβολέων ὀλοὸν διὰ κῶμα κεδαίῃ,
 τῆμος δ' ἐξεργήσιν ἀλεξόμενος κακὸν ἄλγος.
 σπεῖρα δ' ἐνὶ χλιαρῷ λίπει, πρὸ δὲ νέκταρι βάπτων 460
 τρίβε καὶ ἐκθέρμαινε ποτῶ ἐψυγμένα γυῖα,
 ἄλλοτε δ' ἐν δροίτη κεράων ἐμβάπτεο σάρκας,
 αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάσθε λοετροῖς
 αἶμ' ἀναλυόμενοι τέτανόν τ' ἐσκληκότα θινόν.
 Εἰδείης δὲ λαγοῖο κακοφθορέος πόσιν αἰνὴν, 465

PGM, θαλάμοις B, θαλάμους reliqui. cf. Antiphil. in Anthol. Pal. IX, 404, 2. nihil probat Virgil. Georg. 4, 189. συνομηρέας GMR, ἀμφι Π. ἐργων in Π paene evanuit. — 450. μνησάμενοι GM et e correct. R. Διοῖ omnes. cf. ad v. 130. ὄμπασαν MAld. (L?). ὄμπας BHPAld. — 451. ποδὶ θύμα V. ἠνεμόεσσαν var. lect. in schol. ἐρείκην Π, ἐρύκην BHP. — 452. δ' ἢ Π, δη HMPR. ῥ' ὀδέοιόεν H. εὔτριχι Π. λήνει PGM, λίνῳ reliqui. — 453. κυνόδοντα Π, κυνόδωντα H. καὶ εἰμύουσι BPR (sed in R η correctum in ει), καὶ εἰ μύουσι H, ut conii. Bentl., τότε ἢ μύουσι conii. Scalig. χαλίνοὺς MR. de ἠμύειν cf. Lobeck. Elem. I p. 67. dativus non ab ἐνθλίβοις, sed ab ὀχλίζων pendere videtur. — 454. κεκορημένον Π, κεκορεσμένοι V, κεκορεσμένος HAld., κεκορεσμένον reliqui. ἔλκοις Π. — 455. ἢ ἐ Π. ἰρινόεν Π, ἰρινίου reliqui. illud recte formatum ab ἰρινος (ut μηλινόεις Ther. 173 a μήλιος) et Alex. 156, 203, 241 etiam opinor legeremus, nisi recusavisset metrum. τότε R, ποτὲ Ald. ἐλαίου GM, ἐλαίης Π et reliqui. non ausus sum mutare. cf. v. 491 — 456. δε Π. τὸν γ' Π, τὸν γ' GHMPR, τὸν δ' reliqui. ἐκάτερθε Π. διὰ ῥέθρος Π. — 457. τότε Π, ὅτε reliqui. |ας ἀλάσσω M, παλάσσω BHPv, quod e suo quoque cod. prolatum probavit Bentl., |οντ' ἀλοάσσω conii. Scalig., μαλάσσω V Ald. — 458. κατηβολόων P. κῶμα Π. κεδαίης Π, κεδάσση reliqui. cf. Th. 425. Al. 545, Arat. 159 et 410, Apollon. Rhod. 2, 626. — 459. ἐξεργήσιν Π, ἐξεργήσιν HP. ἀφνξόμενος Π, in quo fortasse ἀλυξόμενος latet (cf. Hesiod. op. 363), ἀλεξόμενος reliqui. — 460. ἐνὶ χλιαρῷ Π, ἐνὶ χλοερῷ reliqui. et χλιαρῷ coniecerat S. λίπει καὶ πρὸ δὲ BP, προ δε Π. in βάπτων quattuor ultima elementa in Π evanuerunt. — 461. τρίβε G. ποτῶ Π. ἐψυγμένα BHPAld. — 462. δ' om. V. ἐν δροίτη Π. ἐμβάλλεο MR. σάρκας Π, σάρκα reliqui. cf. v. 475. Th. 107, 404, 834. — 463. ἐπαιονάσθε Π, |αινάσθαι MR (sed in R corr. |νασθαι), |αιονάασσο. quod hucusque vulgabatur, Ald., |αιονάασθαι reliqui codices, ἐπαιονάασαι conii. Scalig. λουτροῖς V. — 464. ἀναλυόμενοι Π, |μενος reliqui. τεσκληκότα Π, ἐσκληότα MR, sed cf. Ther. 766, 789 et vv. ll. ad v. 491. — 465. εἰ δήεις V.

- οὐλομένην, τὸν κῆμα πολυστίου τέκεν ἄλμης.
 τοῦ δ' ἦτοι λοπίδων μὲν ἰδὲ πλύματος πέλει ὁδμή,
 γενθμός δ' ἰχθυόεις νεπόδων ἄτε σαπρυνθέντων
 ἢ καὶ ἀρρύπτων, ὅποταν λοιπὸς ἀύξιδα χραίνη.
 470 ὅς δ' ἦτοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀστίγγεσσι ἀραιαῖς
 τευθίδος ἐμφέρεται νεαλῆς γόνος ἢ ἀπὸ τεύθου,
 οἷά τε σηπιάδος φνξήλιδος, ἢ τε μελαίνει
 οἶδμα χολῆ δολόεντα μαθοῦς ἀγρώστορος ὀρμήν.
 Τῶν ἦτοι ζοφόεις μὲν ἐπὶ χλόος ἔδραμε γνίους
 475 ἰκτερόεις, σάρκες δὲ περὶ σταλάδην μινύθουσι
 τηκόμεναι, ὃ δὲ δόρπα κατέστρυγεν ἄλλοτε ῥινὸς
 ἄκρον ἐποιδαίνων σφυρὰ πύμπραται, ἀμφὶ δὲ μήλοις
 ἄνθε' ἄτε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίξει.
 δὴ γὰρ ἐφωμάρτησεν ὀλιζοτέρη κρίσις οὖρων
 480 ἄλλοτε πορφυρέη, τότε ἐπιπλέον αἰμάσσουσα.
 πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανείς ἐχθαίρεται ἔλλοψ,
 αὐτὰρ ὃ ναυσιόεις ἀλίην ἀπεμύξατο δαῖτα.

λαγωιοῦ M. κακοφθαρέος Π, quod nescio an defendi possit, κακοφθορέα V. βόσι Π (ut refert Bussemak.), cf. vv. ll. ad 432. ἀλνῆν Π, ἐμπης reliqui. — 466. τὸ κῆμα BH. πολυστίον Π, πολυστείον reliqui. cf. ad Th. 950. ἄλμης Π. — 467. τοῦ δὴ τοι omnes, nisi quod in BP est τι pro τοι. patet autem τοῦ ad λαγὸν referendum esse nec quae tribus his versibus Nicander narrat ad morbi symptomata pertinere (quo γενθμός certe pertinet apud Dioscorid. p. 37). ac vide Scribon. Larg. 54 init. „leporis marini gustus non absimilis illotis piscibus aut etiam putentibus.“ λεπίδων BHPRAld. πνεύματος BHP, πρύματος Ald. — 468. ἄτε Π. — 469. ἢ Π. ἀρρύπτων Π, ἀρρύπτων G, ἀρρύπτων BHPv, ἀπλύντων reliqui. ὅποταν Π. λεπὶς HVAlD. ἀξίδα (?) conl. Bendl. quod non magis notum vulgato. σῶμα explicabimus cum scholiasta altero et ad ἀψῆω referemus. χραίνη Π. — 470. δὴ τοι omnes. cf. ad Ther. 326. λιπόεις P, πόεις H. μὴν V. ὑποστίγγεσσι Π, ὑπὸ στίγγεσσι M, ὑπὸ στίγγεσσι PVAlD., ὑπὸ στίγγεσσι H. — 471. νεαλῆς Π, νεαλῆς HP. ἢ ἀπο Π, ἢ ἄτε reliqui. τὸν ἀπὸ τεύθου γόνον intelligit, qua ratione ἀπὸ positum etiam v. 374 et alibi. ceterum comparandi particula (si quidem necessaria est. cf. ad v. 247) assumenda ex versu sequenti. — 472. οἷά τε Π („et ut“), ἢ ἄτε reliqui. φνξήλιδος conl. Bendl. ἢ τε Π. — 473. χολῆ Π. δολόεντι conl. Bendl. μαθοῦσα γλ Π. ἀγρώστερος V. ὀρμήν Π. — 474. τὸν ἦτοι G. μεν ἐπι Π, ἐπίχλοος HVvAlD., ἐπίχλος B. — 475. περιστολάδην omnes. περισταλάδην conl. Bendl., quod solum explicat schol. μινύθουσι Π. — 476. τὰ δὲ BHPAlD. ῥινὸς Π, ῥινοὶ HP. — 477. ἐποιδαίνων Π, ἐποιδαίνων HP, ἐποιδαίνων Ald. σφυρὰ Π. πύμπραται BHP, πύμπρατ' V. ἀμφὶ δε Π. δὲ om. H. — 478. ἄνθεά τε omnes, quod correxi. cf. ad fr. 74, 2. ἄνθεα λεπριόωντα conl. Bendl. κυλοιδιόωντος Π, κυλοιδιόωντες P, κοιλοιδιόωντος V. ἐφίξει Π. — 479. ἐφωμάρτησεν Π. ὀλιζοτέρη HP, ὀλιζοτέρη Vv. οὖρων Π. — 481. παρα δρακέεσσι Π. ἔλλοψ H. — 482. ἀλίην Π, μαρῆν

Τῷ μὲν Φωκῆεσσαν ἄλις πόσιν ἔλλεβόροιο
 νείμειας, τοτὲ δάκρυ νεοβλάστοιο κάμωνος,
 ὄφρα ποτὸν νέποδός τε κακοῦ ἐκ φύματα χεύη· 485
 ἄλλοτε βρωμήεντος ἀμελγόμενος γάλα πίνοι
 ἢ χύτρω τήξας μαλάχης λιπόωντας ὀράμνους·
 καὶ ποτε κεδρινέης πελάου βάρος ἔμπορε πίσιης·
 βρύκοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἄλις φοινώδεα σίδης
 Κρησίδος, οἴνωπῆς τε καὶ ἦν Προμένειον ἔπουσι· 490
 σὺν δὲ καὶ Αἰγινῆτιν, ὅσαι τὰ σκληρῆα κάρφη
 φοῖνι' ἀραχνήεντι διαφράσσουσι καλύπτρη·
 ἄλλοτε δ' οἴνοβρωῶτα βορῆν ἐν κυρτίδι θλίψαις
 ὡς εἶ περ νοτεύουσιν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην.
 Ἦν δέ τις ἀζαλέη πεπιεσμένος ἀνχένα δίψη 495
 ἐκ ποταμοῦ ταυρηδὸν ἐπιπροπεσῶν ποτὸν ἴσχη
 λεπτὰ διαστείλας παλάμη μνιῶδεα θροῖα,
 τῷ μὲν τε ροιζηδὰ φιλαίματος ἐμπελάουσα
 ῥύμη ἄλις προὔτυψε ποτοῦ μετὰ χήτεϊ βρώμης
 βδέλλα πάλαι λαπαρή τε καὶ ἰμείρουσα φόνοιο· 500
 ἢ ὄθ' ὑπὸ ζοφερῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος ἀνγὰς

M. ἀνεμύξατο Π, ἐμυδάξατο reliqui, quod certe in ἐμυδάξατο mutandum fuit, ut fecit Bentl. ego quod dedi, a Nicandro ad verborum ἀπομυκτίζειν (cf. Lucian. dial. meret. 7, 3) et ἀπομυκτῆρίζειν analogiam positum arbitror. de μύσσειν et ἀπομύσσειν cf. Lobeck. Rhem. p. 100 n. 42. — 483—494 om. Π. τῶν μὲν omnes praeter BGMR. correxit Steph. φοιτηέσσαν (φοιτήεσσαν BH) omnes, nisi quod in G superscriptum Φωκῆεσσαν, quae var. lect. est in schol., reposita ab S. — 484. νεοβδάστοιο HPald., νεοβδαίτοιο B. — 487. ὑπόωντας omnes praeter GMRVv. — 488. καὶ τότε omnes praeter GMRVv. ἔμπορε coni. Scal. — 490. ἔπουσι HAld. — 491. δὲ om. BGHMPR. Αἰγινῆτιν MP, Αἰγινῆτιν v, τ' Αἰγινῆτιν G, Αἰγινῆτιν R. ὅσαι BH. τὰ σκληρῆα omnes praeter Gv, in quibus τ' ἰσκληρότα legitur. τ' ἀσκληρῆα coni. Gesner. hist. aquatil. p. 568. Nicander σκληρῆα dixit ut ἀργέος et alia tamquam a σκληρῆς. — 493. βορῆν BH. θλίψαις HP. — 494. ὡς εἶ τε M, ὡρεῖ περ GR, ὡς περ VAld., ὡς περ εἶ v. νεοτεύουσιν BP, νεοτεύουσιν Π, νοτεύουσιν VVAld. — τριπτῆρσιν R. cf. K. Lehrs. praef. Oppian. p. VII et Koechly ad Quint. p. 377. — 495. ἀζαλέη Π, ἀναλέη Π, αἰαλέη reliqui. cf. Ther. 339. δίψη Π. — 496. προπιεσῶν ἐπὶ ταυρηδὸν M, ἐπὶ προπεσῶν Π. ἴσχη Π. — 497—502 om. BHP. διαστείλας παλάμη μνιῶδεα θροῖα Π. — 498. τῷ μὲν τοι Π, τοῦ μὲν τε reliqui. cf. ad Al. 36. ροιζῆ δαφιλ' αἵματος Π. — 499. ῥύμη αλις Π. προὔτυψε Π, προὔτυψε V. μετὰ χήτεϊ Π, μετὰ χήτεϊ reliqui. neutrum verum arbitror, sed μετὰ χήτεϊ scribendum censui. — 500. πάλαι λαπαρή Π, παρὰ λαπαρή reliqui, nisi quod λαπαρήν G, λαπαρή certe Vv habere videntur. sed quum ad λαπαρήν usque pervenire sanguisugam neque v. 507 seq. memoretur (add. Dioscor. p. 39 et p. 325) neque per se probabile sit, corrigendum fuit πάλαι λαπαρή. mox ἰμείρουσα Π. — 501. ζοφερῆς Π, ζοφῆς

- ἀφραδέως κρωσσοῖο κατακλίνας ποτὸν ἴσχη
 χεῖλεσι πρὸς χεῖλη πιέσας, τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
 κνώδαλον ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶον ὑδάτεσσι,
 505 τὰς μὲν ἵνα πρῶτιστον ὀχλιζόμενος ῥόος ὥσῃ,
 ἀθρόα προσφύονται ἀμελγόμεναι χροὸς αἶμα,
 ἄλλοτε μὲν τε πύλησιν ἐφήμεναι, ἐνθα τε πνεῦμα
 αἶν ἀθροισόμενον στεινοῦ διαχεύεται ἰσθμοῦ,
 ἄλλοτε δὲ στομίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστρὸς
 510 ἀνέρα πημαίνουσα, νέην δ' ἐπενείματο δαῖτα.
 Τῷ σὺ τὸτ' ἐν δεπάεσσι κεραϊόμενον ποτὸν ὄξευς
 νειμείας, ποτὲ δαῖτα συνήρεα χιονόεσσαν,
 πολλάκι κρυστάλλοιο νέον βορέαο παγέντος.
 ἢ ἐ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης
 515 ναιομένην, θολερὴν δὲ πόσιν μενοεικέα τεῦχε·
 ἢ αὐτὴν ἄλα βάπτε, τὸτ' ἠελίοισι δαμάζων
 εἶδαρ ὀπωρινοῖσι, τὸτ' ἠνεκὲς ἐν φλογὶ θάλασσαν·
 πολλάκι δ' ἢ ἄλα πηκτὸν ὀμιλαδὸν ἢ ἀλὸς ἄχνην
 ἐμπίσαις, τὴν τ' αἶν ἀνήρ ἀλοπηγὸς ἀγείρει
 520 νειόθ' ὑφισταμένην, ὀπόθ' ὕδασιν ὕδατα μίξει.
 Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι
 πολλάκι μὲν στέρνοισιν ἀνοιδέον, ἄλλοτε δ' ἄγχον,
 εὐθ' ὑπὸ φωλεύοντα τραφῆ βαθὺν ὀλκὸν ἐχίδνης,

reliqui. ἀγάς Π. — 502. ἀφραδέως Ald. κρωσσοῖο Π. ἴσχοι Π. — 503. πρὸς
 χεῖλη Π. ἀμείψῃ Π. — 504. ἐπιπλῶον Π, ἐπὶ πλῶον G. cf. Herm. ad
 Orphic. p. 710. ὑδάτεσι H. — 505. ante hunc versum in edd. fuit inter-
 punctio media, quum appareat quae sequantur apodosin esse. τὰ μὲν
 conī. Bentl. ἵνα Π. ὀχλιζόμενος Π. ὀχλιζόμενας reliqui. ῥόον BHP. σώσει
 Π. — 507. τε om. P. πύλησιν Π, πύλησιν G, πύλαισιν VAlD. — 508.
 διαχεύεται Π (cf. v. 381 coll. Lobeck. ad Buttm. II p. 326 et v. 585),
 διανείσεται MR, διανείσεται G, διαίσεται B, δαίσεται P. διανείσεται
 reliqui. ἰσθμοῦς Π. — 509. περιξ et γαστρὸς Π. — 510. |ουσαν ἐήν Π.
 — 511. τῷ σὺ Π, τῷ σὺ G, καὶ σὺ reliqui. ποτ' Vv, τόδ' M. ὄξευς Π. —
 512. νειμείας Π. δαῖτας Π. — 513. κρυστάλλοιο Hv, κρυστάλλοιο V. βορέαο
 Π („flante borea.“ cf. ad fr. 74, 19), βορέῃσι reliqui. παγέντος Π. — 514.
 ἢ ἐ Π. γωρώσαιο Π, γυρώσαιο reliqui. cf. schol. καθαλμαία Π. βωλάδα M
 et e corr. R. — 515. ναιομένην G. θολερὴν ΠM et var. lect. in schol. et
 G., ut conī. Bentl., θαλερὴν reliqui. μενοεικέα Π. τεύχε Π, τεύξαις reli-
 qui. — 516. ἢ Π. ἄλα Π. τοτ' Π. ἠελίοιο P. — 517. ἠνεκὲς Π. φλογὶ Π
 GM, πυρὶ reliqui. — 518. ἀλὸς ἄχνη Π. — 519. ἐμπισαίς Π, ἐμπίσαι P.
 τηυτ αιε'ν ἀνήρ ωλόπηγος Π. ἐγείρει G. — 520. ὑποσταμένην H. ὀπόθ'
 Π. ὕδατα Π. μίξει ΠV. — 521. ζύμωμακὸν B, ζύμω κακὸν H. ἀνδρα BH.
 κήδοι Π. — 522. ἀνοιδέον Π, ἀνοίδιον H. — 523. εὐθ' ἐπι φ| Π, ἐπιφ| BH
 Vv, ἐπὶ φ| reliqui. ex Aet. 4, 1, 73 extr. verbis ἐπειδὴ δὲ τινες μνηκτες

Ἴὸν ἀνιζμαῖνον στομίῳν τ' ἀποφώλιον ἄσθμα.
 κείνο κακὸν ζύμωμα, τὸ δὴ ρ' ὑδέουσι μύκητας 525
 παμπήδην, ἄλλω γὰρ ἐπ' οὔνομα κέκριται ἄλλο.
 Ἄλλὰ σὺ γ' ἢ ῥαφάνοιο πόροις σπειρώδεα κόρησιν,
 ἢ ῥυτῆς κλώθοντα περὶ σπάδικα κολούσας,
 πολλάκι καὶ χαλκοῖο πάλαι μεμογηότος ἄνθην·
 ἄλλοτε κληματόεσσαν ἐν ὕξει θρύπτειο τέφρην· 530
 δήποτε ριζάδα τριῖβε πυρίτιδα βάμματι χραίνων
 ἢ λίτρον, τότε φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῆσι
 καρδαμίδος, Μῆδόν τε καὶ ἐμπρίοντα σίνηπυν.
 σὺν δὲ καὶ οἰνηρὴν φλογιῆ τρύγα τεφρώσαιο
 ἢ ἐπάτον στρουθοῖο κατοικάδος· ἐκ δὲ βαρεῖαν 535
 χεῖρα κατεμματέων ἐρύγοι λωβήμονα κῆρα.
 Ἦν δὲ λιπορρίνοιο ποτὸν δυνασάλυκτον ἰάψη
 φαρμακίδος σαύρης πανακηδέος, ἦν σαλαμάνδρην

ὑπὸ τινῶν ἰοβόλων θηρίων βρωθέντες — ἢ ἐν τόποις φρόμενοι ἐνθα φω-
 λένουσι τὰ τοιαῦτα ζῶα, οὐ μόνον πνιγμὸν ἐπάγουσιν κ. τ. λ. (græca
 verba posuit S. p. 250, qui etiam Dioscorid. I p. 580 et Plin. 22, 95 ci-
 tavit) quum satis appareat, quid poeta dicere voluerit, offendit ἐπὶ, quod
 nisi cum genetivo aut dativo constructum locum hic habere non posse vide-
 tur. itaque ὑπὸ correxi. cf. Th. 890. τραπήη Π. τραχύν ὀλκὸν BHP, ὀλκον Π.
 — 524. ἀνιζμαῖνον Π, ἀνικμάζον var. lect. in schol. quam commendavit
 Bentl., ἀποπνεῖον P, ἀπουνεῖον H, reliqui ἀποπνεῖον. codicem præstan-
 tissimum secutus scripsi ἀνιζμαῖνον. fungus in ea vicinitate natus virus
 eebidnae effundit. nam ἰζμαῖνεν (ut κατιζμαῖνεν v. 582) non minus quam
 alia multa humectandi verba effundendi significationem asciscere potuit.
 cf. perdoctam Lobeckii notam ad Sophocel. Liac. 376. στομιῳν ταποφώλιον
 Π, δ' ἀπο| Ald. — 525. κείνο κακὸν ΠG, κείνο ποτὸν reliqui. τὸ δὴ ρ
 υδέουσι Π, ρ' οἰδέουσι BH, ῥυδέουσι V, ρ' ἰδέουση (deleto ὀ ante ι) v. —
 526. παμπήδην H. ἄλλως Π. ἐπύνομα Π. κέκληται Π. ἄλλωι Π. — 527.
 ἄλλα σὺ γηραφάνοιο Π. σπειρώδη BHVv. — 528. ρυτῆς κλωσθέντα Π.
 περὶ σπόδικα Π, περισπάδικα G, ῥάδικα var. lect. in schol. — 529. με-
 μογηότας V, μεμονηότας H. — 530. θρύπτειο ΠGM, ῥύπτειο reliqui. —
 531. ριζάδα ΠMPR, ριζίδα reliqui, ut 403. utrumque quum probum sit,
 ριζάδα hic Nicander prætulit ob sequens πυρίτιδα. τριῖβε Ald. πυρίτιδα
 Π, πυρίτιδι v. χραίνων Π, ῥαίνων reliqui. cf. v. 155, 202, 553, et var.
 lect. ad Th. 47. — 532. ἢ λίτρον Π, ἢ ἐ λίτρον reliqui. τότε ΠMR, τότε
 reliqui. πρασιῆσιν Π. πρασίαισι H. — 533. μῆδον τε Π, μῆλον var. lect.
 in schol. ἐμπρίοντα GHPAld. σινήπυν Π, σίνηπυν MR, σίνηπι reliqui
 (nisi quod in V ultima correctæ in η, in G ascriptum γρ. καὶ σινήπυος. —
 534. οἰνηρὴν Π. φλογιῆ Π. — 535. ἢ ἐ Π. πάτον H. βαρεῖαν coni. Bentl.
 — 536. κατεμματέων Π, κατεμβατέων M, κατεμματέον K, κατεμμαπέων
 Ald. ἐρύγοι Π, ἐρύκοις reliqui, ἐρύγοις coni. Bentl., λωβ. κῆρ' ἀπερύκοις
 coni. Hermann. λωβήμονα Π, λωβήτορα reliqui, nisi quod λωβήτηρα H.
 cf. ad v. 37. κῆραν V. — 537. ἦν δε Π. λιπορρίνοιο Π, λιπορρήνοιο P,
 λιπορρῆνοιο H. δυνασάλυκτον P. ἰάψη Π. — 538. πανακιδέος Π, πολυμη-
 δεος G, πολυκηδέος reliqui. ἦ σαλ| B. σαλαμάν Π reliquis elementis eva-

- κλείουσιν, τὴν οὐδὲ πυρὸς λωβήσατο λιγνύς,
 540 αἴψα μὲν ἐπρήσθη γλώσσης βάθος, ἄψ δ' ὑπὸ μάλης
 δάμνανται, βαρύθων δὲ κακὸς τρόμος ἄψα λύει·
 οἱ δὲ περισφαλόωντες ἄτε βρέφος ἐρπύζουσι
 τετραποδί· νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται·
 σάρκα δ' ἐπιτροχόωσαι ἀολλέες ἄκρα πελιδναί
 545 σμώδιγγες στίζουσι κεδαιομένης κακότητος.
 Τῶ δὲ σὺ πολλάκι μὲν πεύκης ἀπὸ δάκρυ' ἀμέρξας
 τενθρηνης ἀναμίγδα πόροις ἐν πίοσιν ἔργοις·
 ἢ χαμαιπίτνος βλαστήμονος ἄμμιγα κώνοις
 φύλλα καθεψήσειας, ὅσους ἐθρέψατο πεύκη·
 550 ἄλλοτε δὲ σπέραδος κνίδης μυλοεργεὶ μίσγων
 τερσαίνοις ὀρόβοιο παλήματι· καὶ ποτε κνίδην
 ἐψαλέην κρίνοισι παλυνάμενος ψαθυροῖσιν
 εὐλίπει χραίνοιο, βορῆς δ' ἀέκοντα κορέσκοις.
 ναὶ μὴν ῥητίνη τε καὶ ἱερὰ ἔργα μελίσσης
 555 ῥίζα τε χαλβανόεσσα καὶ ὤεα θιβρὰ χελύνης

nidis. — 539. κλείουσι GHald. — 540. βάθος Π, βάτος Ald., βάθος reliqui. αἴψα δὲ μάλης M (sed δὲ corr. ὑπό), αἴψ' ἀπο μάλης R, αἴψ' ὑπὸ μάλης BHP. — 541. δάμνανται βαρύθων Π, δάμνανται ἐμβαρύθων H, δάμναιται ἐμβαρύθων P, δάμναιται ἐμβαρύθων reliqui. ἄψα Π. — 542. περισφαλόωντες Π, περισφαλέοντες reliqui. similiter praeter ἀσχάλλω dicitur ἀσχαλάω. ἄτε Π. ἐρπυζουσι Π. — 543. τετραποδί Π, τετράποδες reliqui. απο Π. — 544. ἐπι τροχόωσαι Π, ἐπιτροχόωσιν reliqui, ἐπι τροχόωντες Bendl. et S. ἀολλέες H. ἄκρα Π, ἄκρα coni. Bendl. sed ἄκρα „valde“ significat, ut Quint. Smyrn. 12, 547, Parthen. fragm. 8 et alibi. cf. Gerhard. lect. Apoll. p. 14. — 545. στίζουσι Π et var. lect. in schol., quam commendavit Bendl., στάζουσι reliqui, nisi quod στάζουσαι V. καιδαιομένης Π, δαιουμένης GV. — 546. τῶ Π. ἀπο Π. δάκρυ ἀμέρξας Π, δάκρυα μέρξας V, δ| μόρξαις R, δ| τηήξαις G, δ| τηήξαις M, δάκρυα μόρξαις reliqui, δάκρυ ὀμόρξας S. δάκρυ retinere nolui, etsi eundem hiatum non vitasse video Theocrit. Adon. 30, Empedocl. v. 283 Stern. et alios. cf. Nauck. in Zeitsch. fuer d. Alterth. 1855. p. 115. et vide Spitzn. de vers. heroic. p. 168. — 547. τενθρηνης Π. — 548. ἢ Π. — 549. καθεψηθέντα errore S. et Lehrs., καθεψησειας Vv. ὅσους τ' ἐθρέψατο MR, ὅσους ἐψήσατο V Ald. — 550. σπέραδος Π. μυλοεργεὶ Π, μυραλγεί BP. — 551. περσαίνοις Π, τερσαίνοις HP. ὀρόβοιο H. παλήματι GM (cf. Lobeck. Elem. I p. 118 not.), πολύματι H. — 552. ἀψαλέην Π, unde ἀζαλέην coniciat aliquis. sed cf. Dioscor. p. 19 l. 11. κρίνοισι M. παλυνάμενος sine accent. Π. παλυνόμενος GM, παληνάμενος BHP. ψαθυροῖσιν Π, ψαφαροῖσιν reliqui, nisi quod ψαφαροῖσι M. cf. ad v. 145. — 553. εὐλίπει Π, σὺν λίπει GM (Vv?), ἐν λίπει reliqui. ἀέκοντα V. — 554. ρητίνη Π. ιερα Π. spurium hunc versum putavit S. propter v. 546 seq. sed nunc cum galbani radice et testudinis ovis dari vult — 555. ὤεα omnes, nisi quod ὠεα habet H. sed cf. ad Ther. 192. θιβρὰ. V. χελύνης hic et 558 Π, χελώνης reliqui.

ἀλθαίνει, τοτὲ νέρθε πυρὸς ζαφέλοιο κεραίης
 [ἀλθαίνει καὶ γέντα σὺς φλιδόωντος ἀλοιφῆ]
 ἀμμίγδην ἀλίιοιο καθεψηθέντα χελύνης
 γυίοις, ἢ τ' ἀκίρῃσι διαπλώει πτερύγεσσιν,
 ἄλλοτε δ' οὐρείης κυτσηνόμου, ἢν τ' ἀκάκητα 560
 αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀναύδητόν περ εἰούσαν
 Ἐρμείης· σαρκὸς γὰρ ἀπ' οὖν νόσφισσε χέλειον 561
 αἰόλον, ἀγκῶνας δὲ δύω παρετείνετο πέξαις.
 καὶ τε σύ γ' ἢ γερόνων λαιδρὸν δαμάσαιο τοκῆας,
 ἄμμιγα δὲ ρίζας ἠρρυγγίδας, ἢ καὶ ἐπαρκῆς
 θάλλπε βαλὼν χύτρῳ σκαμμώνιον. οἴσι κορέσκοις 565
 ἀνέρω, καὶ θανάτοιο πέλας βεβαῶτα σαώσεις.
 Ἦν γε μὲν ἐκ φρυνοῖο θερειομένου ποτὸν ἴσχη
 ἢ ἔτι καὶ κωφοῖο λαχειδέος, ὅς ποτὶ θάμνοις

— 556. om. Ald. sed in margine legitur: ἐν ἄλλῳ οὕτως. ἀλθαίνει τὸτ' ἐνερθε πυρὸς ζαφέλοιο κεραίης, item om. G, sed in margine supplevit. ἀλθαίνει in utroque versu v. τότε νέρθε Π, τὸτ' ἐν| reliqui. ζαφέλοιο ΠG, ζαφέλοιο reliqui, nisi quod in R correctum ζαφλεγοῖο. cf. Ioann. Alex. p. 39, 18. ante τότε olim interpunctio nulla fuit. — 557. om. HV, item G, sed is in margine supplens iterato versu 558. et sane hic versus non turbat solum constructionem (nam ἐνερθε πυρὸς sine καθεψηθέντα intelligi nequit), sed etiam tam presse imitatur v. 62, ut vix dubitem quin ab eis interpositus sit, qui etiam γέντα σὺς contra salamandram opotam valere putabant. quamquam a Dioscoride ceterisque medicis non invenio memorata. at contra λιθάργυρον commendat Aet. 4, 1, 78 extr., ut videri possit hic versus ex eo loco, quem olim obtinebat post v. 610, pedem huc intulisse. φλιδόωντος Π, φλοιδόωντος B, φλοιδόωντα P. ἀλοιφῆν Π, ἀλοιφῆ Ald. — 558 om. H. ἀλίιοις Π. καθεψηθέντα Π. χελύνης Π et G, sed in hoc correctum χελώνης, quod hic quoque reliqui codd. habent. — 559. γήοις Π. ἢτ' ἀκίρῃσι Π, ἢτ' ἀκίρῃσι var. lect. in schol., ἢ ταχινῆσι reliqui, nisi quod pro ἢ in H ἦ scriptum. de ἀκίρῃσι conf. Thesaur. Paris. s. v. coll. Lobeck. proleg. Pathol. p. 270. ἀκίρῳτατοι Etym. Magn. p. 48, 50 legit in Hesiod. Op. 435. — 560. κυτσηνόμου BHVv. ἀκάκητος M, ἀκάκητοι V. — 560 b. ἔθηκεν V. περ εἰούσαν Π. — 561. Ἐρμείης VAld. ἀποῦν νόσφισσε Π, ἀποῦν νόσφισσε MR, ἀπ' οὐνόσφισσε Vv, ἀπουννόσφισσε vel ἀποννόσφισσε reliqui. corr. Meinek. Anal. Alex. p. 232 not. χέλιον HP. — 562. αἰόλον H. παρετείνετο Πv, νατο reliqui. — 563. λαιδρὸν Π. — 564. ἠρρυγγίδας ΠBGMR, ἢ ἠρρυγγίδας reliqui. ἢ δὲ Π, ἐν καὶ G, ἐν δὲ καὶ BHv, ἐν δὲ reliqui. ex Π recipiendum propter ἢ v. 563 fuit ἢ, ο G autem καὶ cf. Herm. ad Orph. p. 737. ἐπαρκῆς Π. — 565. βαλὼν χύτρῳ Π. αμμώνιον Π, σκαμμώνιον GH. vid. v. 484 coll. Lobeck. Elem. I p. 13 seq. not. κορέσκοις Π, κορέσκων reliqui. — 566. πέλας Π. — 567. ἦν γε μὲν Π. φρυνοῖο Π, φρύνοιο reliqui. cf. Herodian. de monad. p. 33, 15. ἴσχης Π, ἴσχης reliqui omnes praeter G, in quo est ἴσχη, ut suasit et schol. et Bentl. cf. p. 158. — 568. ἢ ἔτι Π, ἢ ἔτι reliqui. κωφλαχειδέος BH, et λαχειδέος (vel λεχειδέος) etiam P, λεχειδέος MR, λοχειδέσιν vel λοχειάσιν conii. S. ὅσποτε Π, ὅστ' ἐνὶ reliqui. ex illo feci ὅς ποτὶ coll. Theocrit. 7, 138 et

- εἶαρι προσφύεται μορόεις λιχμώμενος ἔρσην, —
 570 τῶν ἦτοι θερόεις μὲν ἄγει χλόον ἤυτε θάψου,
 γυῖα δὲ πίμπρησιν, τὸ δὲ συνεχὲς ἀθρόον ἄσθμα
 δύσπνοον ἐκφέρεται, παρὰ χεῖλεσι δ' ἐχθρόν ὕδωδεν.
 ἀλλὰ σὺ τῷ βατράχοιο καθεφθέον ἦε καὶ ὕπτην
 σάρκα πόροις, ὅτε πίσσαν ἐν ἠδέϊ μίγμενος οἶνη·
 575 καὶ τε σπλῆν ὀλοοῖο κακὸν βάρος ἤρκεσε φρύνης,
 λιμναίης φρύνης πολυαλγέος, ἦ τ' ἐνὶ φύκει
 πρῶτον ἀπαγγελέουσα βοᾷ θυμάμενον εἶαρ.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἀφθογγός τε καὶ ἐν δονάκεσσι θαμίζων
 πολλάκι μὲν πύξοιο χλόον κατεχεύατο γυίοις,
 580 ἄλλοτε δ' ὑγραίνει χολόεν στόμα· καὶ ποτε λυγμοὶ
 ἀνέρα καρδιόωντα θαμειότεροι κλονέουσι·
 δὴν δὲ κατικμάζων ἄγονον σπόρον ἄλλοτε φωτὸς,
 πολλάκι θηλυτέρης σκεδάων γυίοισι τέλεσκε.
 ναὶ μὴν τοῖς ὅτε νέκταρ ἀφυσγετὸν ἐν δεπάεσσι
 585 χεύαις, εἰς ἔμετον δὲ καὶ οὐ χατέοντα πελάζοις,
 ἦε πίθου φλογιῆ θάλψας κύτος αἶεν ἐναλθῆ
 ἀνέρα θερμάσσαιο, χέαι δ' ἀπὸ νήχυτου ἰδρωῶ·
 καὶ τε καὶ ἀύξηρῶν δονάκων ἀπὸ ρίζεα κόψας

Mosch. 3, 9. — 569. προσφύεται M. ἄρσην M, ἔρσιν V. — 570. ἦτοι Π. μὲν om. H. — 571. πίμπρησιν Π, πίμπρησι H. το Π. συνεχὲς Π, ut Bussemak. refert, συνεχὲς secundum Keil. cf. ad v. 304. ἄσθμα Π, non ἄσθμα. cf. ad v. 440. — 572. παρὰ χεῖλεσι Π. ὕδωδεν Π. — 573. τῷ Π. κατεφθέος Π, καθεψίοιο M, καθεψέος reliqui. correxi καθεφθέον. cf. Al. 392. καὶ om. M. ὀπτήης coni. Bentl. — 574. ὅτε πίσσαν Π. ἠδέϊ μιγνόμενος οἶνη Π. — 575. σπλῆν' HMRAlD. ὀδελοῖο coni. S. ἤρκεσε Π. φρύνης om. Π, φρυνού coni. Bentl. sed ad ὀλοοῖο recte scholiasta supplet φρυνού. cf. ad fr. 74, v. 18. — 576. λιμναίης Ald. πολυάλγεος Π, πολυηγέος reliqui. illud ranam per hibernum tempus multa perpessam frigoris vi significare videtur. ἐπὶ omnes, quod correxi. φοίξει Π, sed in ultima syllaba correctum η (nisi contra fuit, nam ambigit Keil). — 577. ἀπαγγελέουσα Π, ἀπαγγέλλουσα reliqui. βοᾷ θυμάμενον Π. — 578. ἀφθογγός τε Π. — 579. πολλάκι Π. — 581. ἀνέρα Π. θαμεινότεροι Π, θαμινώτεροι Bv, θαμινότεροι GHPVAld., θαμειότεροι MR. κλονέουσι Π. — 582. δε κατικμάζων Π, κατημαζών M. — 583. πολλάκι Π. θηλυτερῆς Π, θηλυτέροις HP, ut voluit Bentl. κεδάων Π (ut refert Bussemak., nam tacet Keil.), sed cf. Lobeck. Elem. I p. 125. σκεδάζων BH. τέλεσεν Π, sed literis el ita evanidis ut vix legi possint, τελέσκει Ald., τελίσκει reliqui. cf. pag. 96. — 584. τοῖς ὅτε νέκταρ Π. ὅτε Ald. δεπάεσσιν Π. — 585. χεύοις Ald. ἔμετον Π. δὲ om. H. πελάζοις ΠBMRv, ζεις reliqui. — 586. ἦε Π. φλογιῆ Π. κύτος Π. ἐναλθῆ Π, ἀναλθῆ M et var. lect. in schol., ἐναλθῆ reliqui. — 587. φαρμάσσαιο Π, θερμάσσαιο MR, θερμάσσαιο reliqui. δ' ἀπο Π. ἰδρωῶ Π. — 588. ἀύξηρῶν Π, ἀύξηρῶν BGPv,

οἶνῃ ἐπεγκεράσαιο, τὰ δὴ ῥ' ὑποτέτροφε λίμνη
οἰκείῃ, τόθι λεπτὰ διέκ πόσιν ἐρπετὰ νήχει, 590
ἢ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἢ κυπείρου,
αὐτόν τ' ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς
καὶ πόσιος ξήραινε, κατατρούσαιο δὲ γυῖα.

Ἐχθραλέον δέ σε μή τι λιθάργυρος ἀλγινόεσσα
λήσειεν τότε γαστρὶ πέση βάρος, ἀμφὶ δὲ μέσσον 595
πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέησιν,
οἷά περ εἰλίγγοιο δυσάλθεος, ὅς τε δαμάζει
ἀνδρας ἀπροφάτοισιν ἐνιπλήσων ὀδύνησιν.

οὐ μὲν τῶν γ' οὖρων ἀνυται ῥύσις, ἀμφὶ δὲ γυῖα
πίμπραται, αὐτὰρ ποῦ μολίβῳ εἰδήνατο χροίῃ. 600

Τῷ δ' ὅτε μὲν σμύρνης ὀδελοῦ πόρε διπλόον ἄχθος,
ἄλλοτε δ' ὀρμῖνοιο νέην χύσιν, ἄλλοτε κόψαις
οὐρείην ὑπέρεικον, ὅθ' ὑσσώπου ὀροδάμνους,
πολλάκι δ' ἀγριόεντα κράδην, σπεράδος τε σελίνου
Ἴσθμιον, ὃ θ' ὑπὸ κοῦρον ἀλίβλαπτον Μελικέρτην 605
Σισυφίδαί κτερίσαντες ἐπηέξησαν ἀέθλους.

αὐ ξηρῶν reliqui, ἢ ξηρῶν var. lect. in schol., ubi vulgatum recte explicatur μεγάλων (ab ἀΐξη), ἀνυτηρῶν conii. S. δονακων Π. ῥίζα omnes, ut videtur. — 589. οἶνῃ ἐπεγκεράσαιο Π, οἶνω ἐπεγκ| reliqui. de verbo cf. Al. 106 et 370. τὰ δὴ ῥ' Π. ὑπο τέτροφε G. λίμνη G. — 590. οἰκείη Π, οἰκείη G. λεπτὰ δι εκ Π, θελεπτὸς H, λεπτὸς B. ἐρπετα Π. — 591. φιλοζώου B, φιλιζώοιο M. κυπειρίδος omnes. — 592. ἐδωδῆ Π. 593. πόσιος H. κατὰ τρούσαιο Π. — 594. ἐχθραλέον Π, ἐχθραλέος ab ἐχθρὸς recte formatum est, ut formantur ἀνάλεος, ἰσχυαλέος, λεπταλέος aliaque plurima, eademque vox fortasse olim fuit etiam Alex. 249, hic cum βάρος iungenda videtur, cf. ad v. 115. ἀλγινόεσσα V. — 595. λήσειε (H. τότε omnes („quando.“ vid. v. 422 coll. 115, alibi), ὅτε conii. S. πέση Π, πέσοι BHP. μέσσων M et e corr. R, μέσσην conii. St. — 596. πνεύματ' ἀνειλίσσοντα Π, πνεύματ' GMRAld. κατ' ὀμφάλιον Π, κατομφάλιον G, κατεμφάλιον M, κατ' ἔμφάλιονAld. βρομέησιν Π. — 597. εἰλείοιο Π. ὅτε M. — 598. ἀνδρας BHPVn Ald. ἀπροφάτοισιν Π, ἀπροφάτοισι BGHPVnAld. ἐνιπλήσων R, ἐπαῖσων GM. ὀδύνησιν Π. — 599. οὐ μὲν BPv. τό Π. γ' om. GM. ῥύσις Π, ῥύσις ἀνεται conii. Hermann. emendat. Pind. (1848) p. 4. — 600. πίμπραται HP. αὐτὰρ ποῦ Π. μολίβω Π, μολίβδω VAld., μολίβδου BHPv. εἰδήνατο v, εἰδύνατο V. χροίῃ Π, χροίῃν reliqui. — 601. τῷ Π. ὅτε Π. — 602. ὀρμῖνοιον ἴην Π, ὀρμῖνοιο P, ὀρμῖνοιο B, ὀρμῖμιον H. ὀρμῖνοιο MR (sed M lenem spiritum habet), ὀρμῖνοιο G, cf. Ther. 893. ἀλλ' ὅτε Π. κόψαις omnes, ut videtur, κόψας S. et Lehrs. — 603. ὑπέρεικον Π. οθ Π. ὑσσώπου Π. — 604. πολλάκι Π. κράδης Π. σπεράδος Π, σποράδος M. — 605. ὅθ' ὑπὸ κοῦρον Π, ὃ θ' ὑπὸ κοῦρον BP, θ' ὑπὸ κοῦρον H, ὃ ποτε κοῦρον G, ὃ θ' ὑποκοῦρον reliqui. ἀλίβλαπτον Π, ἀλίβλαπτον G a secunda manu, ἀλίβατον H, ἀλίβαπτον reliqui, nisi quod R ultimas duas versus voces omittit. Μελικέρτη Π. — 606. Σισυφίδαί κτερίσαντες Π. ἐπηέξησαν

ἤε σύ γ' ἐν πέπεριν ῥυτῆ συνομήρεα φώξας
 οἴνω ἐνιτρίψαιο, κακῆς δ' ἀπερύκευ νούσου,
 κύπρου τε βλαστειᾶ νεανθεία, πολλάκι σίδης
 610 πρωτόγονον κυτίνοιο πόροις ἀνθήμονα καρπὸν.

[Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατηίδα μάρψαις
 Οἰταίνην, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότειραν,
 ἦν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικροτέρη πόσις οἴνης
 οἷη ἐπαλθήσειε παραχρέος, ἠνίκα φωτὸς

615 ἰσθμια καὶ φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον.]

[Καὶ τὰ μὲν οὖν Νίκανδρος ἐῆ ἐνικάτθετο βίβλω
 μοχθήεντα μύκητα παρ' ἀνέρι φαρμακόεντα.
 Πρὸς δ' ἔτι τοῖς, Δίκτυννα τεῆς ἐχθήρατο κλωῶνας
 Ἥρη τ' Ἰμβρασίη μούνη στέφος οὐχ ὑπέδεκτο
 620 κάλλεος, οὔνεκα Κύπριν, ὅτ' εἰς ἔριν ἠέρθησαν
 ἀθάναται, κόσμησεν ἐν Ἰδαίοισιν ὄρεσσι, —
 τῆς σύ γ' ἀπ' εὐύδροιο νάπης, εὐαλθὲς ὄνειαρ,
 καρπὸν πορφυρόεντα συναλδέα χειμερίησιν

Π. ἀέθλους ΠΒVνAld., ἀέθλους GHMPR. — 607. συ γ Π. ἐν πεπέριν Π, ἐυπέπεριν M, ἐν πέπεριν BRVν, ἐν πέπερι reliqui, πεπέρει corr. Scallig. ῥυτῆ συνομηρεα Π, ῥυσίμω ἐνομήρεα reliqui, nisi quod ἐν ὀμηρεα P habet. ῥυτῆ aperte ii quoque legebant, quos scholiasta dicit ῥυσίμον interpretari πῆγανον. alii pro ἐρύσιμον dictum volunt. ceterum ex iologorum libris nihil huic loco auxilii. φώξας Π, κόψας reliqui. — 608. οἴνω Π. ἐνι τρίψαιο Π, ἐνιτρίψαιο BG, ἐνιτρύψαιο MR, δ' ἐνιτρίψαιο reliqui, ἐνθρύψαιο conl. S. ἀπερύκοιο ΠBH, ῥύκεο reliqui. — 609. βλάστειαν ἐνανθεία MR (sed in R correct.), βλαστειᾶ νεανθεία H. πολλάκις ἰδης H. — 610. ἀνθήμονα BH. καρπὸν Π. post hunc versum fortasse olim legebatur qui nunc est 557. — 611—615 om. Π. cur a Nicandro non videantur profecti esse dixi p. 158. σμίλον G, σμύλον H. μάρψας H. — 612. πολυκλαύστοιο BMR, sed altero epici utuntur solo. cf. Voss. ad Arat. 359 et Lobeck. ad Aiac. p. 320 et auctar. adnot. in Aiac. p. 560. — 613. num ἦν κε? ἐμπλείου M. χολῆ κρατέρη BHP. — 614. οἷη V. ἐναλθήσειε G, εὐαλθῆσειε M, ἐπαλθήσειε reliqui. cf. v. 395 et Ther. 654. παραχρέος G, παρὰ χρέος reliqui. cf. Lobeck. Elem. I p. 597. — 615. φάρυγγος HMYν. — 616—628 qui aperte interpolati sunt (cf. p. 156 seq.), om. Π, inter vers. 536 et 537 interposuit S. ἐνικάτθετο MR, ἐγκατέθετο BP, ἐγκάτθετο reliqui, ἐν κ. conl. Bntl. — 617. num φάρμακ' ἔοντα? — 618. δέ τί τοι GM, δέ τί σοι reliqui. correxi πρὸς δ' ἔτι τοῖς, et sic schol. habent. Δίκτυννα BHM. τεᾶς V, τεᾶς Ald. πρὸς δὲ τεῆς A. θεᾶ conl. Steph. — 619. ἦρης omnes. emendavit Spanheim. apud S. praef. Ther. p. VIII. τ' om. M. Ἰμβρασίη BH, reliqui Ἰμβρασίης, nisi quod Ἰμβρασίης V habet. μούνη BPH, μούνη reliqui, μούνης VAld. — 620. ἠέρθησαν GM, ἠρέθισαν BHPν, ἠερέθησαν reliqui. — 621. ἀθάνατοι BPR. κόσμησαν BP. ἰδαίοισιν H, ἰδαίαισιν B. — 622. εὐαλθὲς BGHPVν, εὐαλθῆς reliqui (cf. Alex. 326). — 623. πορφυρόεντα G. —

ἡελίου θαλαφθέντα βολαῖς δοίδυκι λειήνας
 χυλὸν ὑπὲκ λεπτιῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτη 625
 ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη
 ἢ πλείον, πλείον γὰρ ὀνήμιον· — οὐ γὰρ ἀνιγρὸν
 πῶμα βροτοῖς· — τόδε γάρ τε καὶ ἄρκιον, αἴκε πίησθα.]
 Καί κ' ἐνθ' ὑμνοπόλοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο
 μνηστὶν ἔχοις, θεσμὸν δὲ Διὸς ξενίοιο φυλάσσοις. — 630

624. βολῆς Ald. δεύδικι B, δῶδικι H, δύνδικι P. λειήνας PVvAld. — 625.
 ὑπαί G, ὑπὲρ reliqui. correxi. χοινίδι B, χοινικίδι H, σχοίνιδι Ald. —
 626. ἐκθλίψας πορέειν coni. Bentr. ego interpolatorem suis defraudare no-
 lui. — 628. πῶμα BHP, πῶμα v et V, sed in hoc correctum. τόδε BG,
 τότε reliqui. ἄρκιον H. ἦκε πίησθα VAld. — 629 et 630 om. Π. καί κεν
 ἰθ' GM, καί κεν θ' PR, καί κ' ἐνθ' reliqui. —

INDEX VERBORUM NICANDRI.

Hunc indicem olim confecerat Steph. Bernardus, ego huic editioni accommodavi. numeri nudi Theriaca significant, A. significat Alexipharmaca, F. fragmenta. asterisco notavi vocabula quae in hac editione primum comparent, sive desiderantur omnino in lexicis, sive minus idonea auctoritate firmantur.

- | | | |
|--|--|--|
| <p> <i>ἄβλαπτα</i> 488.
 <i>ἄβλεμῆς</i> A. 82.
 <i>ἄβληχρέος</i> 885.
 <i>ἄβουσκῆς</i> 124.
 <i>ἄβροτονου</i> 574. <i>οιο</i> 60.
 92. A. 46.
 <i>ἄβρωχα</i> 339.
 <i>ἄβρωτον</i> F. 74, 44.
 * <i>ἀγαλλιᾶς</i> F. 74, 31.
 <i>ἀγαλλομένη</i> 62.
 <i>ἀγαλια</i> F. 68.
 <i>ἀγασσαμένη</i> F. 74, 15.
 <i>ἀγανρόν</i> 661. <i>τατον</i> 832.
 <i>ἄγγεσιν</i> A. 332. <i>ἄγγεσι</i>
 F. 68.
 <i>ἄγγε</i> 359, 528, 636, 747,
 769, 848. A. 374. <i>ἄγγι</i>
 54, 58, 189, 450, A. 117,
 555. F. 98. <i>ἄγουσαν</i>
 815. <i>ἄγον</i> 746. <i>ἡγα-</i>
 <i>γεν</i> 800.
 <i>ἄγείρας</i> 945. <i>ἄγείρει</i> 519.
 <i>ἄγέλησι</i> F. 18.
 <i>Ἀγέλεως</i> F. 51.
 <i>Ἀγήνωρ</i> F. 67.
 <i>ἄγκη</i> A. 303.
 <i>ἄγκύλοι</i> 183.
 <i>ἄγκῶνας</i> A. 562.
 <i>ἄγλαυρος</i> 441. <i>ροισιν</i> 62.
 <i>ἄγλεῦνην</i> A. 171.
 <i>ἄγλιθες</i> 874.
 <i>ἄγμοι</i> 146. <i>ἄγμοῦς</i> A.
 391.
 <i>ἄγναπτον</i> 205.
 <i>ἄγνόν</i> F. 74, 5.
 <i>ἄγνου</i> 71, 530, 946.
 <i>ἄγονον</i> A. 582. </p> | <p> <i>ἀγραύλει</i> 78. <i>ἄγραυλοι</i>
 473.
 <i>ἄγρει</i> 534, 594, 630, 685,
 879. <i>ἄγρεό</i> 666.
 <i>ἄγρευθέντες</i> 794. <i>ἄγρευ-</i>
 <i>σεις</i> 518, 690.
 <i>ἄγριας</i> F. 85. <i>ἄγριαδος</i>
 89.
 <i>ἄγριόεντα</i> A. 604. <i>ἄγρι-</i>
 <i>όεσσαν</i> A. 30.
 <i>ἄγριον</i> 66.
 <i>ἄγροῖς</i> 808. <i>ἄγροῦς</i> 23.
 <i>ἄγρότεραι</i> 884. <i>ἄγροτέ-</i>
 <i>ρης</i> 943. A. 310. <i>ἄγρο-</i>
 <i>τέροιο</i> 711. <i>ἄγροτέρου</i>
 867, 894.
 <i>ἄγρώσων</i> 416.
 <i>ἄγρώστης</i> 734.
 <i>ἄγρώστορος</i> A. 473.
 <i>ἄγνιαις</i> A. 189.
 <i>ἄγγι</i> 57. A. 6.
 <i>Ἀγγιρόη</i> F. 67.
 <i>ἄγχον</i> A. 522.
 <i>ἄχούση</i> 638. <i>ἄγχούσης</i>
 838.
 <i>ἄδημονέουσι</i> F. 16.
 <i>ἄδην</i> A. 330, 428.
 <i>ἄδιαντον</i> 846.
 <i>ἄδινῆν</i> A. 304.
 <i>ἄδρανίη</i> 248, 745.
 <i>ἄδρύνηται</i> 377. <i>ἄδρύνει</i>
 F. 74, 52.
 <i>Ἄδωνις</i> F. 65.
 <i>ἄέθλους</i> A. 606.
 <i>ἄεί</i> 69, 373, 430, 467, 478,
 538, 542, 631, 756, 900,
 A. 109, 391. F. 74, 35. </p> | <p> <i>αἰεῖ</i> 661. A. 24. <i>αἰέν</i>
 140, 163, 232, 295, 334,
 337, 765, 783, 818. A.
 146, 508, 519, 586. F.
 74, 13.
 <i>ἄειβρονῆς</i> 848.
 <i>ἄείδελον</i> 20.
 <i>ἄείζων</i> A. 147.
 <i>ἄειθαλέος</i> 564. A. 48.
 <i>ἄεικέα</i> 770.
 <i>ἄεικέλιον</i> 271.
 <i>ἄειναέεσσι</i> F. 78.
 <i>ἄείραι</i> 650. <i>ἄείρει</i> 167.
 <i>ἄείρεται</i> 750. <i>ἄειρόμε-</i>
 <i>νον</i> A. 20. <i>ἡέρθησαν</i>
 A. 620.
 <i>ἄειφύλλοιο</i> 649.
 <i>ἄέκοντα</i> A. 553.
 <i>ἄεκουσίος</i> 903.
 <i>ἄελπέα</i> A. 125.
 <i>ἄέξει</i> 533, 536, 900. A.
 425. <i>ἄέξεται</i> 544. <i>ἄέξη</i>
 210. <i>ἄεξομένον</i> 390.
 <i>ἄεργέες</i> F. 72, 4. <i>ἄεργοί</i>
 381, 634. <i>ἄεργοῖς</i> F.
 70, 7.
 <i>ἄεργηλοῖσιν</i> 50.
 <i>ἄζαίνεται</i> 339.
 <i>ἄζαλέη</i> A. 495. <i>ην</i> 37,
 357. <i>ης</i> 339. <i>ων</i> 31.
 <i>ἄζη</i> 748, 779.
 <i>ἄζήνη</i> 205.
 <i>ἄήθεια</i> 417.
 <i>ἄηθέσσοντος</i> A. 378.
 <i>ἄηται</i> 421.
 <i>ἄήτεω</i> 269.
 <i>ἄητος</i> 783. </p> |
|--|--|--|

- ἀθάναται A. 621.
 ἀθέλγειν F. 124.
 ἀθερηίδα 849.
 ἀθεριγένεος 601.
 ἀθέρων 803.
 ἀθέσφατον 201. 587.
 ἀθρήσατο 313. ἀθρήση
 165.
 ἀθροίζομενοι A. 365. ἀ-
 θροίζομενον A. 506.
 ἀθρόα 306. A. 137. 504.
 ἀθρόον 922. A. 318.
 571. ἀθρόος A. 436.
 ἀθύροισιν A. 132.
 Ἄθως F. 26.
 αἶα 168. 388. 759. A. 271.
 αἴης 153. 506. αἴαν 68.
 Αἶακος F. 42.
 αἶαστή F. 74, 31.
 αἶγανήην 170.
 αἶγιαλῆι 786.
 αἶγιαλῶν 704.
 αἶγίλοπος 857.
 Αἶγινα F. 42.
 Αἶγινῆτιν A. 491.
 αἶγλήεντα 656. αἶγλήεν-
 τος A. 74
 αἶγός 672. 925.
 αἶγονομηές A. 39.
 αἶγοφαγός F. 99.
 αἶγυπιοὶ 406.
 Αἶγύπτιο 200. 759. | τον
 F. 81.
 αἶδα 181. | δαο F. 108.
 αἶδηλον 727.
 αἶδρήεντα A. 415.
 αἶδρις A. 397.
 αἶδρείηφι 409.
 Ἄιδωνέα A. 194.
 αἶετός 449.
 αἶζηοῖσι 343. 613. αἶζηῶν
 A. 176.
 αἶθᾶ 892. αἶθός 288.
 αἶθαλέη 750.
 αἶθαλόεις 420. 716. | εντα
 773. A. 50. | εσσα 174.
 | εσαν 566.
 αἶθαλος 659.
 αἶθῆεντος A. 394.
 Αἶθιόπων 175.
 Αἶθων F. 45.
 αἶθριος 25.
 αἶμασιᾶς 143.
 αἶμασσουσα A. 480.
 αἶματόεντα 436. | οῖς
 236. | οῖσαν A. 380.
 αἶμαχθέντος 447.
 αἶμορροῖς 305. 315. αἶ-
 μορροῖσι 318. | ρόον
 282. | ρόω 321.
 αἶν' 310. F. 108. αἶνῆν A.
 465.
 αἶνήσεις F. 110.
 * Αἶνελένη 310.
 αἶνοπλήγος 517.
 αἶνόμενος A. 326. αἶνυ-
 σο A. 55. 136. 148.
 410.
 αἶόλλει 155.
 αἶόλον 376. 464. A. 562.
 αἶόλος 173.
 αἶπεινήν F. 109.
 αἶπη 214.
 αἶπύτατον κάρη F. 74, 38.
 ἦρατο F. 104 et 108.
 αἶσα 120. 335. αἶσαν 281.
 800.
 Αἶσαγής 218.
 αἶσιον 93.
 αἶσσει 729. αἶξαντες 401.
 αἶξας 649.
 αἶσσητήρ F. 125.
 ἦτεεν 354.
 αἶχμᾶς A. 244.
 αἶχητηῆσιν A. 294.
 αἶψα 117. 247. 465. 953.
 A. 456. 403. 540.
 Ἀκακαλλίς F. 46.
 ἀκάκητα A. 560.
 Ἀκαλανθίς F. 54.
 ἀκάνθας 110. | θης 107.
 316. 329. 480.
 ἀκανθῆην 638.
 ἀκανθοβόλος 548. 869. |
 βόλοιο F. 74, 9.
 ἀκάνθου 645.
 Ἀκαστος F. 42.
 ἀκάτω 268.
 ἀκήριος 190. 771. | ριοι
 F. 78.
 ἀκιδνότερος 224.
 ἀκινήεντα A. 436.
 * ἀκιρῆσι A. 559.
 ἀκλέα A. 114.
 ἀκλειστον A. 20.
 ἀκμαίου F. 81, 3.
 ἀκμή F. 74, 37.
 ἀκμηνος 116.
 ἀκμητον 737. | το; 820.
 ἀκνηστis 52.
 Ἀκοναίσις A. 41.
 ἀκόνιτον A. 13. 42.
 ἀκοντία 491.
 Ἀκόντιος F. 49.
 ἄκος 563.
 ἀκοσμήεσσα A. 175.
 ἀκοσταῖς A. 106.
 ἀκούει A. 177.
 ἀκρεμόνος 391. | μόνεσ-
 σιν 891.
 ἀκρέσπερος 25.
 ἄκριτα 180.
 ἀκροθεν 337.
 ἀκρόνυχος 761.
 ἀκροσφαλῆς A. 242.
 ἀκτῆς 615. F. 26.
 ἀκτίς 469. ἀκτίσι A. 401.
 ἀκύλοισι A. 261.
 ἄλα 175. 825. A. 516. 518.
 F. 62.
 ἀλάλκοις A. 72.
 ἀλάλυγι A. 18.
 ἄλγεα 363. 751. 829. A.
 339. ἄλγεσιν 468. A.
 121. ἄλγος 299. 929.
 A. 179. 296. 459.
 ἀλγινόεντι 769. | νόεσσα
 A. 594.
 ἤλγυνε 445.
 ἀλδαίνουσι A. 404.
 ἀλέγοι 5.
 Ἀλέξανδρος F. 13.
 ἀλεξόμενος A. 459.
 ἀλεξητήρια 7. 714. | ριον
 100. 934.
 ἀλέξιον 702. 805. A. 4.
 ἀλεξιάρης 861.
 ἀλετρις F. 72, 5.
 ἀλεύατο 675. ἀλεύεται
 191. 455.
 ἄλην A. 84.
 Ἀλθαία F. 51.
 ἀλθαίνει A. 556. 557.
 ἀλθεστήρια 493.
 ἀλθῆεντα 84.
 ἀλθῆσει 587. | θῆση 496.
 A. 112.
 ἀλίαστον 784.
 * ἀλίβλαπτον A. 605.
 ἀλίγκια A. 292.
 ἀλιῆας 823. | ῆων A.
 168.
 ἀλίην A. 482. | ου 836. |
 οιο A. 559.
 ἀλινδηθεῖς 204. ἀλινδό-
 μενοι 156.
 ἀλιρραίστην 828.

- ἄλις 289. 739. A. 23. 184.
 236. 274. 316. 387.
 428. 481. 487. 497. F.
 72. 3.
 Ἀλκαθόη F. 55.
 ἀλκαίη 123. 225.
 ἄλκαρ A. 43.
 ἀλκῆν 588.
 Ἀλκιβίου 541. 666.
 Ἀλκιδάμας F. 49.
 ἀλκτιήρια 528. A. 350.
 Ἀλκωνεύς F. 53.
 ἀλκύνουες F. 64.
 ἡλλάξατο F. 62.
 ἀλλόφατον 148.
 ἀλμαίην F. 70, 18.
 ἄλμη F. 70, 12. ἄλμης
 268. 787. A. 466. F.
 83.
 ἀλοιφή A. 62. 557.
 ἀλοπηγός A. 519.
 ἀλός 693. 793. 822. 827.
 948. A. 164. 518. ἄλι
 F. 70, 14.
 ἄλσειν F. 31.
 ἀλυκρότερον A. 386.
 ἀλύξαι A. 114. | ξας 139.
 | ξαις 817. | ξεις 540.
 699. 817. | ξης 920.
 ἀλυσθαίνοντι A. 141.
 | ροντος 427.
 ἀλύων A. 315.
 Ἀλφειῶ F. 74, 7.
 ἀλφοί 332.
 ἄλω 29. ἄλων 166.
 ἄλωος 546. F. 70, 1.
 ἀλώια 113.
 ἀλωπεκίδες κύνες F. 97.
 ἀλώπηξ A. 185.
 Ἀμαδρναδες F. 41.
 ἀμάθοισι 155. 262.
 Ἀμάθεια F. 114.
 ἀμάξης 816.
 ἀμανίτας F. 79.
 ἀμάρακος 575. ἀμαρα-
 κόεσσα 503.
 ἀματροχιῆσιν 263.
 * (ἀμβαθμούς) 283.
 ἀμβλν 374.
 ἀμβλύνονται A. 513.
 ἀμβλώσει 33.
 ἀμβροσίην F. 74, 28. cf.
 F. 126.
 (ἀμβώνεσι) F. 74, 40.
 Ἀμειλήτη F. 44.
 ἀμείλικτον 185.
- ἀμείψη A. 503.
 ἀμέλγοι A. 357. | γόμε-
 ναι A. 506. | γόμενος
 918. A. 486. | ξαις A.
 77. | ξας A. 90. 139.
 428.
 ἀμέργεο 864. | γων 910.
 F. 74, 69. | ξεν 686.
 ἀμέρσας 137. ἤμερσεν
 454.
 ἀμέτρητον 341. | τω F.
 26.
 * ἀμετρι F. 72, 4.
 ἀμηθείς A. 216. ἀμήσας
 684. 843.
 ἀμήτορες 134.
 ἀμιγῆ A. 198.
 ἀμισγέος A. 195.
 ἀμμιγα 850. 857. 941.
 943. 949. 954. A. 251.
 431. 446. 548. 564.
 ἀμμίγδην 41. 93. 912. A.
 134. 558.
 ἄμνηστον F. 104.
 ἄμμορον 322.
 ἀμνός A. 151. ἀμνοῦ A.
 133.
 * ἀμολγοί 49.
 ἀμορβαίους 28. 489.
 ἀμορβεύοντο 349. | βεύ-
 ουσιν F. 90.
 * ἀμπάζεται A. 282.
 ἀμπελοεῖς A. 206. | λόεντα
 A. 142.
 ἀμυγδαλόεντα 891.
 ἀμυδρήσσαι 274.
 ἀμυδρῆν 373. ἀμυδρῆς
 195. | δροτέρησιν 358.
 | δρότατον 158.
 Ἀμυκλαίησι 670. | κλαίου
 904.
 * ἀμυληβόρον 446.
 ἀμύνει A. 369. ἀμύνεις
 A. 207. ἀμύνων F. 16.
 ἤμυνε 868. A. 388.
 389. ἤμυναν F. 32.
 * ἀμύνξ 131.
 ἀμφιβαλῶν F. 68.
 ἀμφιβρότην A. 216.
 Ἀμφιδύμην F. 109.
 ἀμφικάρηνον 373.
 ἀμφικαρῆς 812.
 * ἀμφίκορηνα A. 417.
 ἀμφικυκῆσας 602.
- Ἀμφίνομος F. 52.
 ἀμφίσβαιναν 372. ἀμφι-
 σβαίνη 384.
 Ἀμφισσος F. 41.
 Ἀμφιτροωνιάδαο 687.
 ἀμφιχέονται F. 74, 63.
 ἀμφοῖν 647.
 ἀμφοτέρωθεν 347. 813.
 F. 74, 24.
 ἀναβάλλεται A. 304.
 ἀναβρώσαντες 134.
 ἀνάγκη 475.
 ἀναδέξεται A. 97. ἀνε-
 δέγμεθα A. 2. ἀνεδέ-
 ξατο 353. 673.
 ἀναδέδρομεν 237.
 ἀναζώουσι F. 70, 8.
 ἀναίμακτος 90.
 ἀναίνεο 664.
 ἀνακρούων 479. ἀνα-
 κρούσασα A. 357. |
 κρούουσιν A. 377.
 ἀνακνυώσας 705.
 ἀναλθέα A. 246.
 ἀναλνόμενοι A. 464.
 ἀναμίγδα A. 547.
 Ἀνάξανδρος F. 19.
 ἀναπίμπραται 179.
 ἀναπίπταται A. 435.
 ἀναπλείουσιν 308.
 ἀνέπνευσεν 547.
 ἀναπτύει A. 211.
 ἀναρρήξας 477.
 ἀντελείουσι F. 74, 25.
 ἀνέτρεφεν F. 74, 12. ἀνε-
 θρέφατο F. 74, 58.
 ἀνανύδητον A. 560.
 ἀναφοιτήση 138.
 ἀνάφυσον F. 68.
 ἀνδήροισι 576.
 ἀνδιχα 562. 912.
 ἀνδράγρια F. 128.
 Ἀνδραίμων F. 41.
 ἀνδρακάδα 643.
 Ἀνδρομήδης F. 67.
 ἀνελίσσοντα A. 596.
 ἀνεμώδει 96.
 ἀνεμώνη F. 65.
 ἀνεμωνίδες F. 74, 64.
 ἀνερχομέναις F. 74, 39.
 ἀνήκε 13.
 ἀνδράσι F. 74, 54. ἀν-
 δρός 140. ἀνέρα A.
 521.
 ἄνθεα 504. 511. 524. 839.

- Α. 478. F. 74, 2. ἄν-
 θει 641. ἄνθει 257.
 F. 74, 33. 74, 61. ἄν-
 θέων F. 81. ἄνθη 616.
 871. Διὸς ἄνθος F. 74,
 59.
 ἀνθεμίδων F. 74, 37.
 ἀνθεμόεσσαν 610. Α. 451.
 ἀνθερεῶνα 444.
 ἀνθερίκοιο 535.
 ἀνθήεις 645.
 ἀνθήμονα Α. 610.
 ἄνθη 631. ἄνθην 625.
 856. Α. 303. 529.
 ἀνῆαι 427. Α. 122. ἀνίην
 496. ἀνίης 867.
 ἀνιγρόν Α. 647. ἀνιγρούς
 8. 701. Α. 36.
 ἀνέστησαν F. 27.
 * ἀνικμαῖνον Α. 523.
 ἀνιχνεύουσι 142.
 ἀννήσιοιο 650. ἄννησον
 911.
 ἀνοιγομένοιο Α. 240.
 ἀνοιδάινει F. 68.
 ἀνοιδέον Α. 522.
 ἀνοιδέοντες 855.
 ἀνομβρήεντος Α. 288.
 ἀνόστια Α. 296.
 ἀνουτήτω 719.
 ἄντα 238. 788. ἄντην
 474.
 ἀντί' 321. ἀντία 264.
 449.
 ἀντιόωντα 77.
 ἄντιλον 114. ἄντιλῶ 546.
 ἀντολαὶ 635.
 ἀντομένοισιν 118. 180.
 ἄντρον 462.
 ἀνύδροις 915.
 ἀνύης F. 81, 2. ἀνύσας
 58. ἄνται Α. 599. ἤ-
 νυσε 170. Α. 400. F.
 74, 6. ἤνυσαν Α. 450.
 ἀνύσαι F. 70, 18.
 ἀνώδυνος 820.
 ἀοιδῶν F. 74, 27.
 ἀολλέες Α. 544.
 ἀπαγγέλλει Α. 442. ἀπ-
 αγγέλλουσα Α. 577. F.
 75.
 ἀπαλέξασθαι 829. | λέξε-
 ται 395.
 ἀπαλήν Α. 165.
 ἀπαμείρεο 861.
- ἀπαμέργεο Α. 306.
 ἀπανήνατο 354.
 ἀπαρινέα 953.
 ἀπαρίνη 850.
 ἀπειή 852.
 ἀπειπάμενοι Α. 417.
 ἄπεπτα Α. 138.
 ἄπερ τε F. 74, 36.
 ἀπερεύγεται 525. Α. 380.
 | γόμενοι 435. ἀπήρυγε
 253. Α. 257.
 ἀπερύκεο Α. 608.
 ἀπερύσσας 580.
 ἀπεχθία 483. Α. 72. ἀπ-
 εχθές 818. ἀπεχθές
 F. 31.
 ἀπεχθόμενοισι Α. 158.
 ἀπηθῆσαι 708.
 ἀπηλεγές 495.
 ἀπήμαντοι 492.
 Ἄπίδος F. 104.
 ἀπλανές 19.
 ἀποαίνυσο Α. 91.
 ἀποβάπτων F. 70, 11.
 ἀποβρέξαιο Α. 275.
 ἀπεδύσατο 31.
 ἀπόερσον 110.
 ἀποθλίψας F. 86. | φθει-
 σα 314.
 ἀποκραδίσειας Α. 319.
 ἀπόκρουστος 270.
 Ἄπόλλων 613.
 ἀπόνηντο 348.
 ἀποπλύνας F. 70, 6.
 ἀποπνεῖον Α. 524.
 ἀπορρείουσι 404.
 ἀπορρώξ 518.
 ἀποσκύλαιο 690.
 ἀποσσεύει 77.
 ἀπέστυγεν Α. 406.
 ἀπέστυπται 433.
 ἀποσυληθέντα 605.
 ἀποσφάγι 521.
 ἀποτιμήγων 713. ἀπο-
 τιμήξας Α. 101. | ξειας
 Α. 307. | ξαιο 853.
 ἀποφθίνει 834.
 ἀποφώλιον Α. 524.
 ἀπεχεύατο 569. 658.
 ἀποψύχοντα 312.
 ἀπροϊδή 2. ἀπροϊδής 18.
 ἀπροράτοισιν Α. 598.
 Ἄραβιος F. 67.
 ἄραδον 775.
 ἄραιαὶ 240. | αἰς Α. 470.
- | ἦ' 336. | ἦν 133. | ἄς
 557. ἀραιότερης 575.
 ἀράξαι 705. | ξας 506.
 842. | ξη 777. ἤραξε
 906.
 ἀραχνήεντα 733. | εντι
 Α. 492.
 ἀρβήλοισι 423.
 Ἄργαῖος F. 44.
 ἀργαλείας 221. Α. 408.
 * ἀργέος 856. Α. 305.
 ἀργεννήν 67.
 ἀργέσταο 592. | στας Α.
 175.
 ἀργήεντος Α. 98. 204. ἀρ-
 γήεις F. 74, 26.
 ἀργῆτι 551. 631. ἀργήτος
 105.
 ἀργίλιπες 213.
 ἀργινόεσσαν 333.
 * ἀργωπὸν F. 74, 19.
 * ἀργυρόεν Α. 54.
 ἀρδηθμοῖο 401.
 ἀρείονες F. 18.
 ἀρήγων 495. | ξει 624.
 Α. 141. 296. | ξοι Α.
 264.
 ἄριστοι 621.
 ἀριστολόχεια 509. 937.
 ἄρκευθος 584.
 ἤρκεσε Α. 431. 575.
 ἄρκια 837. ἄρκιον Α. 628.
 ἄρκιος 508.
 ἄρκτιον 840.
 ἄρκτον Α. 7.
 Ἄρμονίης 608.
 ἀρνός F. 68.
 ἄροκλον F. 129.
 ἀροτρεὺς 4.
 ἀροτρεύοντι 6.
 ἄρον πέτηλα F. 71, 4.
 ἄρουραι Α. 235. | ρας Α.
 245. | ρης 753. Α. 102.
 | ρησιν 567.
 ἀρπακτοῖς F. 108.
 ἀρπάξας 208.
 ἄρπεδες 420.
 ἀρπέξαις 393. | ξησιν 647.
 ἄρπαι F. 73, 2. ἄρπη 101.
 ἄρπην 567. Α. 103.
 ἄρσενι 515.
 ἄρρινον F. 81.
 ἀρρύπτων Α. 469.
 Ἄρσίπη F. 55.
 Ἄρτεμις F. 98.

- ἀρτιγενὲς A. 355. ἀρτί-
 γονοὶ F. 74, 31.
 ἀρχαίη 487. | αἶα F. 1.
 ἀρχαῖς A. 22. ἀρχὰς 345.
 ἀρχήν F. 74, 11.
 ἀρχουμένω 298.
 ἀρωγήν 520, 527, 700.
 A. 324. ἀρωγῆς A.
 443.
 ἀρωγὸς 636.
 ἄσαι 676. A. 305, 331.
 ἄσθμα A. 440, 524, 571.
 ἄσβέστη φλόξ 821. | τοιο
 819.
 Ἄσέληνον 215. cf. F. 7.
 Ἄσις 216. Ἄσιδος F. 74,
 11. Ἄσιδα A. 1.
 Ἄσιή 211.
 ἄσιν 176.
 ἀσκαλάβου 484. Ἀσκάλα-
 βος F. 56.
 ἀσκελὲς 42, 278.
 ἀσκοδέταις 928.
 ἀσκοῦ 927.
 Ἄσκραῖος 11.
 Ἀσπαλάθεια F. 43.
 Ἀσπαλῖς F. 44.
 ἀσπαλιῆς 704.
 ἀσπαράγους 883.
 ἀσπαστὸν F. 80.
 ἄσπειστον 367.
 ἀσπίδα 158. | πίδος 190,
 359. | πῖσι 201.
 ἄσπορα F. 74, 58.
 ἄσσα A. 442. ἄσσα τε F.
 74, 4. cf. ὅστις.
 ἀσταγὲς 307.
 ἄστατον 602.
 ἀσταφίδας F. 70, 15.
 ἀστέρα florem F. 74, 66.
 ἀστέρας 19.
 ἀστέριον 725.
 ἀστερόεντι 749.
 ἀστύροιο 552.
 ἀστράπτουσαι F. 74, 64.
 ἄστροις F. 27.
 ἄστυ F. 21.
 Ἀστυγίτης F. 44.
 ἄστυρα A. 15. ἄστυρον
 A. 131.
 ἀσφαλέεσαι A. 73.
 ἀσφάλτοιο 44. ἀσφάλτου
 525.
 ἀσφάραγον 245.
 ἀσφοδέλοιο 73, 534.
 ἀσχαλώωσι A. 124.
- Ἄσωπὸς F. 42.
 ἄταις 100, 865, 934. A.
 125. ἄτη 244, 436. ἄτη
 304, 352. A. 35, 81,
 213. ἄτην 798. A. 196.
 ἄτακτα 758.
 ἀταλύμνον A. 108.
 ἀτάρ 169, 321, 385, 396.
 ἀταρμύκτω A. 161.
 ἀτέλεστα 456.
 ἄτερ 188, 752.
 ἄτερθεν 242.
 ἀτμένιον A. 178. | νίω A.
 424.
 ἀτμεύειν A. 172.
 Ἄτραξ F. 45.
 ἀτραπιτοῖσι 917.
 ἀτραπὸν 160, 265, 478.
 Ἄτταλε F. 104.
 Ἄττω A. 8.
 ἀτύζει A. 193.
 αὔα 83, 97, 628, 881. αὔη
 250. αὔης 879. αὔον
 A. 270.
 αὔαίνεται 428. αὔανθει-
 σαν A. 346. αὔηνας F.
 70, 11. αὔηνησι 368.
 αὔηνον F. 70, 6.
 αὔαλέαις 157. | λέαισι 938.
 | λέη 361. | λέη 328. |
 λέην 506. | λέας A. 352.
 αὔαλέεσαι 953. | λέον
 A. 437. | λέος 24. | λέον
 113.
 αὔγαλ A. 442. αὔγας 275.
 A. 501. αὔγῃ A. 61. |
 γῆν 46, 165. | γῆσιν F.
 74, 39.
 αὔγηεντα 34.
 αὔδαξαντο 464.
 αὔδηεσαν A. 560.
 αὔδησαιμι A. 5. αὔδησω
 770.
 αὔει 263, 283.
 αὔλιν 58.
 αὔλιον 21.
 αὔλωνα F. 31.
 *αὔξηρῶν 588.
 αὔξίδα A. 469.
 αὔτάρ 17, 227, 249, 266,
 286, 340, 353, 453, 547,
 766, 775. F. 74, 9.
 αὔτε 540. αὔτις 282.
 αὔτικα 97, 132, 721, 768,
 794, 916. αὔτιχ' 202.
 F. 50.
- αὔτμενα 408.
 αὔτμη 144, 691. αὔτμην
 24.
 αὔτοκρητὲς A. 163.
 αὔτοπόνοιο 23.
 αὔτου i. e. in eodem loco
 410.
 αὔτως et αὔτως 19, 65,
 72, 84, 278, 420, 444,
 452, 681, 723. A. 436.
 αὔχενίους 871.
 αὔχεν' 314. αὔχένα 350.
 A. 101, 379, 495. αὔ-
 χένι 750, 767. αὔχενος
 301. αὔχην 197. A. 317,
 440.
 αὔχηρησιν F. 85, 4.
 Ἄφαία F. 67.
 ἄφαρ 203, 610.
 ἀφαρμάκτω 115.
 ἀφανρά 198. ἀφανρόν
 646. ἀφανρότερον 275.
 ἀφεψήσας F. 81, 5.
 ἄφθογγος A. 578. F. 16.
 ἀφόρδια 692. A. 140.
 ἀφραδέως A. 158, 502.
 ἀφραίνοντες A. 34.
 ἄφραστοι 776.
 ἀφρίζοντι A. 32, 76.
 ἀφριόεν A. 206.
 Ἀφροδίτης χάσμα F. 74,
 28. Ἀφροδίτη πάνδη-
 μος F. 9, 10. A. Κτή-
 συλλα F. 49.
 ἄφρονα 354. | νας A. 398.
 | νες 348.
 ἀφροῖο A. 170. | ὄν A.
 166. | ὄς 941. | ᾧ A. 316.
 ἀφροσύνη A. 159, 310.
 Ἀφρώ A. 406.
 ἀφύξιμον 603.
 ἀφυσγετὸν A. 340, 584.
 ἀφύσεως A. 44. | σων 539.
 A. 239.
 Ἀχαιή 484.
 ἀχέεσαι A. 208.
 ἀχέουσα F. 108.
 Ἀχερωνίδες A. 13.
 ἄχθεται 247. ἄχθόμενος
 A. 215, 379, 382. F.
 32.
 ἄχθος 604, 646, 650, 955.
 A. 207, 327, 601. ἄχθη
 600. ἄχθεα 9.
 ἀχλὺς 430.
 ἄχνην A. 518.

- βουπρήσιδος A. 335.
 βούπρηστιν A. 346.
 βούτην 74. βούτεω F. 108.
 βούφθαλμον F. 74, 59.
 *βραδύθουσιν 372.
 βράσσοις A. 137. βράσσει A. 359. ἔβρασεν A. 25.
 βρένθις F. 120.
 βρετάεσσιν F. 74, 68.
 βρέφος A. 356. 542.
 βρεχθεῖσα 46. βρεχθέντος A. 372. ἔβρεξεν A. 131.
 βρεχμοί 219.
 βριαρῆ 659.
 βρίθοντα A. 210. βρίθουσιν 648. βέβριθε 252.
 βρίθος 102. 353. 712.
 Βριτόμαρτις F. 67.
 βρομέησιν A. 609. βρομέοντα F. 68.
 βροντήσιν A. 288.
 βροτέην 86.
 βροτοῖς 815. A. 628. F. 75. βροτῶν 862. A. 23.
 βροτολοιοῦ 703.
 βροχθῶδει 366.
 βρύα 71. 415. 792. 898.
 βρύγματ' 483.
 βρύκοι A. 489. βρύκον A. 266. βρύκων 452.
 βρύκωσι A. 420. βρύξαντος 727. ἔβρυξεν 207.
 βρυόεντα A. 371. A. 478.
 βρυόεντος 208. 893.
 βρυχανάται A. 221.
 βρυχομοῖσιν 716.
 βρυώνης 939. βρυωνίδος 858.
 βρωμήεντος A. 409. 486.
 βρώμης A. 499. βρώμην F. 74, 50.
 βρωμήτορος 357.
 βρωμήταο F. 74, 30.
 βρώσις A. 377.
 βρωτήρας A. 421.
 βρωτῶν A. 285.
 Βυβλίς F. 46.
 βύβλου A. 362.
 βύζα F. 55. Βύζη F. 67.
 βυθόν 570. βυθούς F. 83.
 βυθόωσα 505.
 βώλακα A. 514.
 βώλω 174.
 βωμίστρια A. 217.
 γαῖα 390. γαῖαν A. 100.
 γαίη 166. 192. 296. A. 295. 318. γαίης 9. 375. 395. 399. 547. A. 145. 148. 150. 514.
 γαιοφάγος 784.
 γάλα A. 141. 364. 486.
 γάλακτι 553. 914. A. 75. 265. 376. γάλακτος 606. 697. A. 64. 205. 308. ὄρνιθος γάλα F. 71, 5.
 Γαλάτεια F. 45.
 γαλέης 689.
 γανάουσα F. 74, 39.
 Γαλινθιάς F. 60.
 γαστέρα 134. γαστέρι 718.
 γαστρῖ A. 595. γαστήρ 300. γαστρός 160. 265. 692. A. 20. 120. 123. 140. 296. 315. 322. 338.
 γάστρη 106. F. 132.
 γεινόμενοι 133.
 γελώωσιν 776.
 γενεήν 740. 791.
 γενέθλη F. 70, 4. γενέθλην 136. 770.
 γενειάδος A. 439.
 γενείοις 53. | ον 374. | ω 441.
 γένεσις 741.
 γένος F. 32. γένη F. 74, 2.
 γέντα A. 62. 557.
 γέννας A. 78. | εσσι 571. 772. 785. A. 50. | εσιν 450. 918.
 γεραιρόμενα A. 396.
 γεραόν F. 74, 71.
 γέρας 346.
 γεράσιμον 613.
 Γερραίης A. 107. Γερραῖοι A. 244.
 γερύνων 620. A. 563.
 γευθμός A. 468. γευθμῶ A. 399.
 γεωμορήην A. 10.
 γηθυλλίδας A. 431.
 γηραλέον 355.
 γήρας 31. 137. 356.
 γήρεια 329. A. 126.
 γηρύσεται F. 74, 37.
 γῆς 388.
 γνοίης 320.
 γλάγεος A. 385. 423. γλάγος A. 139. 262. 352.
 γλαγόεντα 923.
 Γλαύκος F. 2. 25.
 γλανκοῖσιν 680.
 γλεύκει A. 299. | κος A. 184. F. 70, 13.
 γλήνησιν 373.
 γλήνεα 228.
 γλήχω A. 128. 237.
 γλήχων 877.
 γλίσχραι F. 83.
 γλυκεῖ A. 142. γλυκέος A. 170. 205. 367. γλυκῦ A. 386.
 γλυκώεντι A. 444.
 γλυκυσίδης 940.
 γλώσσα 758. A. 209. | σαν A. 282. | ση 229. 371. A. 219. | σης A. 80. 280. 540.
 γναθμοῖς 183. | μοῖσιν A. 398. 421.
 γναπτόμενοι 423.
 γόγγροι F. 122.
 γογγυλίδας F. 70, 3. | δος F. 70, 4, 9.
 γογγύλοι 855.
 γοερῆς A. 301.
 γουόεντα A. 101.
 γόνον F. 108. γόνος A. 471.
 Γόρη F. 51.
 γούνασιν 744. γούνων 724. 728.
 Γράσον 669.
 γρήν A. 91.
 γρήμιον F. 62.
 γρύλοι F. 122.
 γρώνησιν 794. A. 77.
 γυῖα 81. 90. 97. 112. 203. 364. 789. 799. A. 61. 85. 384. 435. 461. 571. 593. γυίοις 185. 247. 251. 254. 303. 437. 466. A. 343. 474. 559. 579. γυίοισι A. 583.
 γυῖον 777. γυίων 317. 403. 821. A. 192. 302. 418. F. 32. 74, 7.
 γυιαλθία 529.
 Γύγαιο 633.
 *γυιοφθόρον 140.

- γυνώσκει 731.
 γυμνώσεως A. 268.
 γῦπες 406.
 γυρώσαιο A. 514.
 γωλεὰ 125.
 γωλειοῖσι 351.
- δαεῖς 438. ἐδάη F. 21.
 δαινυμένοισι F. 81, 3.
 δαίνονται 408. A. 184.
 δαῖς A. 23. δαῖτα A.
 482. 510. 512. δαῖτες
 A. 395. δαιτός 455.
 919.
 δαίτην A. 380. δαίτης
 F. 70, 18.
 δαιτρὸς A. 258.
 δαίων 37. δέδθεν A.
 436.
 δακίεσσιν 115. δάκκος
 282. δάκη 146. δάκος
 121. 146. 158. 336.
 818.
 δακίτων F. 31.
 δάκρον A. 433. 484. 546.
 δάκρυα 907. A. 299.
 δάκρον A. 108.
 δαμάζει 363. 431. 745.
 A. 5. 305. 597. | ζόμε-
 νον A. 336. | ζόμενος
 A. 227. 313. | ζων A.
 516. δαμασθεῖς A. 111.
 δαμάσαιο A. 563. δε-
 δαμασμένος A. 29.
 Δαμαῖον F. 110.
 δαμάλεις A. 344.
 δαμῆς A. 384. δαμέντος
 833. δαμέντων 382.
 δάμναται A. 125. 284.
 422. 549. | ναμένη A.
 297. | νατο F. 22.
 δάμνιον F. 133.
 Δάμων F. 116.
 Δαναὸς F. 41.
 δαπέδω 56. δάπεδον F.
 31.
 δάρατος F. 134.
 δαρδάπτων 194.
 δασείης 677.
 δασπλήτε 609.
 δατέονται A. 345. ἐδά-
 σαντο A. 10. δάσαιτο
 A. 392.
 δανκεῖον 858. 939.
 δανχνουῦ 94. | οῖο A. 199.
 Δάννιος F. 47.
- δάφνης 574. 943. A. 198.
 * δάχμα 119. 128. 152.
 187. 201. 274. 338. 654.
 756.
 * δειδίχθι A. 443.
 δεινήν A. 409. δεινὸν
 408. 730.
 δειπνητὸς 761.
 δειρῆ 502. 748. | ρῆν 289.
 | ρῆς 435. 732. A.
 257.
 δειρῆται F. 123.
 δεκάδος 102.
 δεκάτη 619.
 δελαστρέες 793.
 Δελφίδα A. 200.
 δέμας 161. 204. 244. 247.
 254. 294. 320. 322.
 328. 370. 397. 403.
 476. A. 85. 112. F.
 22.
 δενδρείου 832.
 δεπάεσσι A. 386. 511.
 584. | εσσιν A. 88.
 158. F. 86. δέπας A.
 162.
 δέρη 422.
 δέρκεται A. 28. | το F.
 62. | κηται 451. ἔδρα-
 νες F. 106.
 δερκευνέος A. 67.
 δέρματος 379.
 δέρος 821. 925.
 δεσμὰ 317. 383. 728. A.
 439. δεσμοῦς 479. δε-
 σμοῖσι A. 224. δεσμὸν
 736.
 δεσπόζει A. 176.
 δευομένου A. 251.
 δεῦσαι A. 384.
 δεύτερα A. 74. F. 74, 14.
 δέχεται 341. δέξατο 358.
 δέξαιο A. 116. δέγμα-
 νος 417. δεδεγμένος
 A. 113. δεδοκήμενον
 122. δειδέκτο 487.
 δῆεις 100. 211. 373. 384.
 463. 661. 714. 786. A.
 465.
 δηθάκι A. 215. δηθάκις
 A. 318.
 Δηιάνειρα F. 51.
 * δηλήειν A. 42.
 Δηλος F. 5.
 Δημήτηρ 485.
 δημία A. 160.
- δῆμοι A. 1.
 δῆν A. 351. 396. 582.
 Δηοῖ A. 450. Δηοῦς A.
 130. Δηῶ A. 130.
 δήποτε 683. 866. 930. A.
 133. 203. 365. 383. 452.
 531.
 δῆριν 450.
 * δηχμὸν A. 119.
 διαῆται F. 74, 41.
 διαθρύπτοιο A. 415. δια-
 θρυφῆς 709. διαθρύ-
 ψειας A. 334.
 διακριδὸν 955.
 διακρίνειαι 114.
 διαμπερέως 495.
 διανθεῖος 534.
 διανίσσεται A. 440.
 διαπίμπραται A. 341.
 διαπλώει A. 559.
 διάπροθι A. 3.
 διέσσυτο 300.
 διεσκήνιψε 193.
 διαστείλας A. 497.
 διάσωχε 696.
 διανγέες 726.
 διαφράσσουσι A. 492.
 διήφυσσε 682.
 διαχεύεται A. 508. διε-
 χεύατο A. 373.
 διαψαίρουσιν A. 127.
 Διδυμαῖον F. 1.
 διείσομαι 494. 837.
 διεκτέλλον F. 74, 30.
 δίνονται 755.
 διέρπει 297.
 δικρῆ 228.
 Δίκτυννα A. 618. F. 67.
 δίνας 59.
 δινεύοντα A. 339.
 δινήθησαν A. 33. F. 27.
 ἐδίνησεν A. 188.
 διοιγομένησιν F. 74, 45.
 διοιδέα A. 90.
 Δίωμας F. 53.
 Διόνυσος F. 30.
 Διοπάτρη F. 39.
 δίωιο 693.
 Διὸς A. 105. ξενίωιο 630.
 Διὸς ἄνθος F. 74, 59.
 διπάλαιστα F. 74, 10.
 * διπλάσαιο A. 79.
 διπλήθεα A. 153.
 διπλόα A. 28. διπλῶ
 278. διπλόον 599.

- δισσή F. 70, 4. δισσά F. 74, 2.
 διτοκεύσας F. 73, 1.
 δίχα 693. διχῆ A. 52.
 διψάδος 334. διψάς 125.
 δίψη 250. 350. A. 495.
 δίψης 339.
 διψήρεας 371.
 δίπιος 147.
 δίψος 395. 774.
 διώκει 77. 456. διώξειαι 22.
 Διονύσιο A. 31.
 δμῶες F. 72, 3.
 δοιά 291. | ἄς 711. A. 367. | ἦσι 956. | οἱ 177. 657. | οἴσι 261. | οὖς A. 285.
 δοίδυκι A. 624.
 δοκεύων 471.
 δόλιον 818.
 δολιχῆ 515. | ἦν 210. | οἴσι 141. | ὄν 463. | ὅς A. 3. | οὐ 226. | ᾧ 160. 265. | ᾧν 701.
 δολιχῆρες 183.
 δολοεντα 258. A. 473.
 δούλοισ A. 168. δούλω A. 278.
 δομήν 153. 259.
 δύμοισι F. 19.
 δονάκεσσι A. 578. | κων A. 588.
 δονέει A. 86.
 δορατοξόος 170.
 δόρπα A. 113. 138. 476.
 δόρπον A. 66.
 δορπήια A. 166.
 δορύκνιον A. 376.
 δότειραν A. 612.
 δοῦλα F. 106.
 δέδουπεν A. 15. 383. | πότος A. 447.
 δοῦπον 164.
 δοχαίαις 618. δοχαίην A. 21.
 δοχμά 294. δοχμός 479.
 δρακέεσσι A. 481.
 δράκοντα 438. 828. | τε 609. | τος 882. δράκων 454.
 Δρακοντιάδας F. 73, 1.
 δρακοντίς F. 54.
 ἔδραμε A. 472.
 ἔδράξατο 16.
 δράγμα 607.
- δραχμῆς 572. | μάων 102. 581. 600. 710. A. 148. | μῆσι 712.
 δραχμαίη 519. | αἶον 665. 713. | αἶους 955.
 δραχμήιον 604.
 δρεπάνιο 752.
 δρεπανηίδος F. 21.
 δρεψάμενος 532. δρέψας F. 74, 67. | ψασθαι 498.
 Δρίλων 607.
 δριμεῖα 244. F. 71, 3. δριμεῖη F. 70, 12.
 δροίτη A. 462.
 δρόμον 29. 479.
 δρόσοισιν F. 74, 46.
 δροσόεσσαν 88.
 δρύες 462. F. 27. δρυός A. 260. 448. δρυσίν 412.
 δρυῖναο 411.
 δρυμά 222. δρυμούς 28. 489.
 Δρύοψ F. 38 et 41.
 δύη A. 19. δύην 920.
 δύο 231. 600. F. 74, 22. δύω 82. 581. 591. 609. 637. 712. A. 562.
 δυσάλθεας 466. | θεός A. 597. | θῆς 187. A. 12. 157.
 δυσάλυκτον A. 537. | ος A. 251.
 δύσδηρι 738.
 δυσέκδρομον A. 14.
 δυσέντερος A. 382.
 δυσλεπέος A. 271.
 δυσπαθέοντας 381.
 δυσπαίπαλος 145.
 δύσπνοον A. 585.
 δύσποτμον A. 297.
 δυσχείμερον 459.
 ἔδυσαν 794. δύσατο A. 302. δύεται 662.
 δῶρα 350. A. 103. δῶρον 354. δῶρα (ἐπὶ τρία) 398.
 ἦρος 300. (cf. εἶαρ).
 ἑαυτέρων 380.
 Ἔβρος 461.
 * ἔγγαγίδα 37.
 ἔγγυς 733.
 ἔγρεο A. 456.
 ἔγκατα 692.
 ἔγκατόεντα 580.
- ἔγκειται 292.
 ἔγκεφάλιο 557. | λον F. 80.
 ἔγκνήθεο A. 368.
 ἔγκύμονι 89.
 ἔγγλοα 676. 683. 885. | χλοον 506. 615.
 ἔγγλοάουσα 154.
 ἔγγυα 762.
 ἔγγυίψας 445. | ψαντος 719.
 ἔδανοιο A. 162. 181.
 ἔδεσμα F. 80.
 ἔδωδῆς A. 592. ἔδωδῆν F. 68.
 ἔεργει 218. A. 3.
 ἔξετο A. 123. ἔξομενος A. 11.
 ἔη A. 616. ἔω 549.
 εἶαρ 701. A. 87. 314. 577. εἶαρι 32. 74. A. 77. 569. F. 74, 56.
 εἶαριναί A. 233.
 εἰδήνατο A. 76. 600.
 εἶδει 320. εἶδος 298. 334. 385.
 εἶδεται 238. 447. 779. A. 338. εἶδονται F. 74, 35. εἰδόμενον A. 289. | εἶδεται 441. εἰδόμεναί 273. εἰδόμενον 272. εἰδόμενος 149. | νην F. 62. εἶσατο 257. 734. 748. ἰδωνται F. 74, 68. ἰδ' 668. ἰδεῖν 223. ἰδοῖς 209. ἰδῶν 351. F. 26.
 Εἰδοθέα F. 39 et 46.
 εἶθαρ 547. A. 517.
 εἰκαίη 78. εἰκαίης 394.
 εἶκελον 523. εἶκελα 755. 790. | ος 235.
 εἶκῆ A. 285.
 ἔικται 747. A. 377. ἦνται 658. ἔοικε F. 85.
 εἶκων A. 86.
 εἰλίγγοιο A. 597. | γοῖς 247.
 εἰλικοέσσαις 201.
 εἰλίξατο 166.
 εἰλύεται A. 18. | υμένα 754.
 εἰλυθμόν 285.
 (εἶλω). ἀλείς 419.
 (εἶμι). ἰούσ' 309.

- (εἶμι). ἔασιν 243. 483.
657. εἶεν 939. εἶη
575. 702. εἶη 949. εἶσι
635. εἶσιν 191. ἔμην
701. ἔων 474. ἔουσαν
Α. 560. ἔσεται Α. 396.
ἔσσειται 699. ἔσσεται
Α. 43. ἔσται 935. ἔστί
260. 508.
εἶν 652. Α. 352. F. 108.
εἶνάδι Α. 218.
εἶναλίης 700.
εἶνοδίοισι F. 74, 67.
εἶρη 359.
εἶραις F. 72, 1.
εἶρύσιμον 894.
εἶσαῖωσιν Α. 220.
(εἶς). εἶν ἐνὶ F. 70, 16.
μῆ 936. μίαν 148. F.
74, 20.
εἶσέτι 957. Α. 629.
εἶσην 630.
εἶσκομένην F. 74, 46.
| ρον 421.
εἶσόκε 204. 341. 929.
εἶσω F. 70, 3. (cf. ἔσω.)
Ἐκάβη F. 62.
Ἐκαέργη F. 44 et 49.
ἐκάς 110. 345. 460. 674.
F. 31.
Ἐκαστα 837.
ἐκάτερθε 442. Α. 456.
| θεν 477.
Ἐκάτοιο Α. 11.
* ἐκβδήλαιο Α. 322.
ἐκβόσκονται 803.
ἐξεγένοντο 134. 742. 796.
Α. 447.
* ἐκδαίνο F. 68.
Ἐκδύσια F. 45.
ἐκείνο Α. 82. ἐκείνων 151.
(cf. κείνο.)
ἐκθέρμαινε Α. 461.
ἐκθλίψαντα Α. 626.
ἐκθήλυσις F. 135.
ἐκκόπτοντες F. 80.
ἐκμάσσεται 740.
ἐκνέμεται 571.
ἐκπαγλα 445. Α. 254.
| λον 448. 823.
ἐκπλύναντες F. 72, 6.
ἐκπυροι 151.
ἐκπώματα F. 1.
ἐκρηγνυται Α. 211. ἐξέρ-
ρηξε 342.
ἐξέδραμε 317.
ἐκφαίνουσιν 855.
ἐκφέρεται Α. 572.
ἐξέφθιτο 331.
ἐκφυγον 281.
ἐκφύεται 561.
ἐκχεε Α. 297. ἐκχεύετον
F. 74, 34.
ἐλαιήεντα 676.
ἐλαίην Α. 494. ἐλαίης
680. Α. 87. 455.
ἐλαίου 47. 105. 592. Α.
98. 204. ἐλαίω Α. 426.
F. 68.
ἐλάνη F. 89.
ἐλατηίδα Α. 611.
ἐλάτησι 472.
ἐλαύνων 571. ἤλασεν 17.
Α. 52. F. 106.
ἐλάφοιο 36. 101. 586.
| φον 579. | φων 139.
ἐλάχεια 324.
ἐλελίσφακον 84.
ἐλένειον F. 74, 66.
Ἐλένη 316. F. 13 (cf. Ther.
310).
ἐλεοθρέπτον 597.
ἐλέσθαι 500. 526. 604.
ἔλεν 529. ἐλών 40. 589.
Ἐλικας Α. 266.
ἐλίνοιο Α. 181.
ἐλίξαις 933. | ξεις 928.
ἐλίσσει 822.
ἐλιγρῦσοιο 625.
ἔλκει 549. | κοῖς Α. 454.
| κόμενον Α. 440. | κη-
θεῖσα F. 62.
ἔλκος 326. 687.
ἐλκωθέντα Α. 257.
ἐλλεβόροιο Α. 483. | βό-
ρον 941.
ἔλλωψ Α. 481.
ἔλμινθος 387.
ἐλξίνην 537.
ἔλοπας 490.
ἔλος 415.
ἐμβάλλοις 919.
ἐμβάπτεο Α. 462.
ἐμβάπτισον F. 70, 12.
ἐμβαρῦθει 324. | θουσα
468. | θουσαν 512.
ἐμβατέει 147. ἐμβατέον-
τες 804.
ἐνεβλάστησεν Α. 42.
ἐμβροόων Α. 457.
ἐμβρέξαιο Α. 237.
ἐμβροίθουσαν 867.
ἐμβρονχθεῖσα Α. 338. ἐμ-
βρούξησιν 271.
ἔμετον 435. 732. Α. 137.
361. 585.
ἐμμαπίως Α. 138.
ἐνεμάξατο 767. | μάσσετο
F. 50.
ἐμματέουσα 809.
ἐμμοχθον 756.
ἐμπαλιν 288. 433.
ἐμπεδα 4.
ἐμπελάδην Α. 215.
ἐμπελάοιτο Α. 356. ἐμ-
πελάουσα Α. 498.
ἐμπελάσειε 186.
ἐμπέλιος 782.
ἐμπευκία 866. | κεί Α.
202.
ἐμπήξειας F. 74, 10.
ἐμπης Α. 361. 465.
ἐμπίπτουσα F. 85. ἐμπε-
σε 905. Α. 169.
ἐμπίσαιο 573. 877. Α.
320. ἐμπίσαις Α. 519.
ἐμπίσεο Α. 277. ἐμπι-
σθὲν 624.
ἐμπλάζοντες Α. 189.
ἐμπλάσσεται ἀφρὸς Α. 79.
ἐμπλασθέντος Α. 317.
ἐμπλεα κύμβην Α. 164.
ἐμπλεον Α. 162. (cf.
ἐνίπλειον).
ἐμπλείουσα Α. 613.
ἐμπληγέες Α. 159.
ἐμπλήδην Α. 129.
ἐμπλήθεα 948.
ἐμπληκτον Α. 213. | τος
Α. 283.
ἐμπλην 322.
ἐμπλώησιν Α. 426.
ἐμπρησασα 824.
ἐμπρίοντα 71. Α. 533.
ἐμφέρεται 279. Α. 23.
471.
ἐμφθορέων Α. 176.
ἐμφλέγεται 338.
ἐμφόρβια 629.
ἐμφράσσεται Α. 191. 615.
ἐμφύεται 233. ἐμφῦσα
131.
ἐνηέξησεν Α. 102.
ἐναλδόμενον Α. 532.
* ἐναλθέα Α. 586.
ἐναλίγκια 760. 802. Α.
116. | κιον 384. 786.

- * ἐνανθήσασα A. 409.
ἐναντίον 159.
ἐναολλέα 573. A. 236.
ἐνδάκνοντα F. 70, 16.
ἐνδατίοιτο 509.
ἐνεδείματο A. 419.
* ἐνδευκεί A. 328.
ἐνδεύσαιο A. 414.
ἐνδοθεν 655. ἐνδοθι A. 192. 262. 316.
ἐνδυκῆς 163. 263.
Ἐνδυμίωv F. 6 et 7.
ἐνελίσσεται A. 286.
ἐνέπουσιν 10.
ἐνερευγεται 185.
ἐνερευθεται 511. 871.
ἐνερωθε 720. A. 209. ἐνερωθεν 178. 899. A. 26.
ἐνευναύσαντο F. 19.
ἐνεψηθέντα A. 71.
* ἐνζώει F. 31 (cf. corrigend.)
ἐνεψηήματα A. 233.
ἐνηβήσαι F. 85.
ἐνθ' 285. F. 62. ἐνθα 198. 222. 418. 483. 525. 599. 609. 637. 754.
ἐνθεν 185. 518. 713.
ἐνέθλασε 316.
ἐνθλίβοις A. 454. ἐνθλίψαντα A. 626.
ἐνθροφθέντα A. 231. ἐνεθρέψατο 439.
ἐνθρύπτεο A. 266. | πτων 81. 655. | φθέντα 914. A. 204. | ψαιο 606. | ψειας A. 106. | ψειας A. 154.
ἐνεῖς A. 197. ἐνεῖη 305.
ἐνιθνήσκουσαν 816.
ἐνικάτθετο A. 616.
ἐνικνήθεο 911.
ἐνίπλειον 925.
ἐνιπλήσων A. 598.
ἐνιπτον 347.
ἐνισκήλη 694.
ἐνισκίμπτουσα 724. ἐνισκίμπη 140. 336.
ἐνίσποι 522. ἐνίσπω 282.
ἐνιτέτροφεν 111. ἐνιτρέφεται 279.
ἐνιτριψαιο A. 608.
* ἐνιτυρωθῆ A. 364.
ἐνιφλέξαις 45.
ἐνιχραύση 277.
ἐνισχνα A. 147.
ἐνιχρίμπτουσα A. 218.
ἐνιχιριμφθέντα A. 5.
ἐνιχιρίψαντε F. 74, 51.
ἐνναίοντες 150.
ἐννεά 275.
ἐννεάδεσμοι 781.
ἐννεάκεντρος F. 37.
Ἐννοσίγαιος A. 172.
ἐνοδομον 41.
ἐνοιδέα A. 422.
ἐνομήρεα A. 238.
ἐνοπήν 171.
ἐνέσκληκεν 785.
ἐνστύφον A. 299. 321.
ἐνστύφοντι A. 375.
ἐντελέθει 660.
ἐντερα 388.
ἐντήξαιο A. 229.
ἐντημέξας F. 82.
ἐντός 218. 753. A. 288.
ἐντοσθεν A. 52.
ἐντριψας 527. 539. 597. | ιας F. 68. (cf. ἐνιτριψαιο).
ἐνυπνώοντα 546.
ἐνωπῆς 227.
ἐξαίνυσο A. 272.
ἐξαλέασθαι 121.
ἐξάμορον 594.
ἐξαναδύσα 825.
ἐξελάσεις 35.
ἐξέμορον 791.
ἐξενέπονται F. 73, 3.
ἐξερύγησι A. 196. | γησιν A. 459. ἐξήρυγε 732.
ἐξερύουσι 793.
ἐξέτεραι 744. | ροι 412. | ρην 588.
ἐξέτι F. 104.
ἐξήκοντα F. 74, 13.
ἐξόθεν 318.
ἐξοχα 141.
ἐπαέξεται 449.
ἐπαιονάασθε A. 463.
ἐπαίσσων A. 598.
ἐπήισε 671.
ἐπαιάζουσα A. 303.
ἐπακτηρ 668.
ἐπάκτρον 824.
ἐπαλγύνουσα A. 335.
ἐπαλθία 500. A. 156.
ἐπαλθήσαιο 654. ἐπαλθήσειε A. 614. ἐπαλθήσουσι A. 395.
ἐπαλαλκόμεν 352.
ἐπαλίνδεται 266.
ἐπάλμενος 207.
ἐπαρκῆς A. 564.
ἐπαρωγέα A. 110.
ἐπασσύτερα 754. | ροι 246. | ροις 717.
ἐπαύρη 763.
* ἐπανυμηῆεις F. 71, 2.
ἐπεγκεράσαιο A. 166. 370. 589.
ἐπεγκρεμάσαιο F. 72, 2.
ἐπεγχαλάουσι A. 439.
ἐπεγχεύησι F. 72, 5.
ἐπεῖ 133. 386. 639. 716. 823. 903. 905. A. 38. F. 104. ἐπεῖ τε 285.
ἐπειγόμεναι 304.
ἐπειτα 108.
ἐπήλασε 761.
ἐπελίσσεται 220.
ἐπεμβοάα A. 219.
ἐπεμφέρεται A. 28.
ἐπενήνοθε A. 509.
ἐπέοικε 70.
ἐπήβολα A. 232.
ἐπηετανόν 221.
ἐπημοιβοῖ 365.
ἐπήν 926.
ἐπηροφείες F. 74, 24.
ἐπιβάλλεται 567. βάλῃ ἐπι 6.
ἐπιβόσκειται 68. 430. 787.
ἐπιγνάμψαιο A. 363.
ἐπιδάκνεται A. 19. 121.
ἐπιδεύεται 57.
δινηθήσαν ἐπι A. 33.
ἐπιδίψιος 436.
ἐπιδορπίον A. 21.
ἐπιδρομάδην 481.
ἐπίδρομοι 242.
ἐπιείκελα 211.
ἐπιθεῖ 743.
ἐπιθλίβων 296.
ἐπικαρδιόωντα A. 19.
ἐπικλείουσι 554. ἐπικλείουσιν 230. A. 346.
ἐπικλήσιν 632.
ἐπικέκλιται A. 22.
ἐπέκλυον F. 104.
ἐπικνήθων 698.
ἐπικοτίουσα 181.
ἐπικρατεύουσαν A. 72.
* ἐπίκριοι 198.
ἐπιλήθεο 574.

- * εὐρουρίζου F. 74, 17.
 Εὐρυτος F. 8 et 46.
 Εὐρύτιος F. 45. Εὐρυ-
 τίων F. 42.
 Εὐρυτιᾶνες F. 8.
 Εὐρώπη 211. Εὐρώπην
 212.
 εὐρεί 749. εὐρείαν 783.
 Εὐσειρος F. 39.
 εὐσκάρθμοιο A. 325.
 εὐστάχνος 604.
 εὐτ' 392. εὐθ' A. 60.
 εὐτε 5, 688, 791, 807.
 A. 115, 168, 208, 523.
 F. 72, 4.
 εὐτραπείας F. 74, 71.
 εὐτρεφείας A. 268. εὐτρε-
 φείων A. 388.
 εὐτριβείας A. 328. | βέας
 A. 405.
 * εὐτριβί A. 44.
 εὐτριχί A. 452.
 εὐτροχάλοισι A. 134.
 εὐύδροιο A. 622.
 Εὐφημος F. 54.
 εὐφίμου A. 275.
 Εὐφρήτας A. 245.
 εὐχανδέα A. 63.
 εὐώδεα 594. εὐώδει F.
 68.
 ἐφελκόμενοι F. 74, 65.
 ἐφερπύζουσι A. 190. ἐ-
 φερπύζων F. 74, 41.
 ἐφειμαῖς 117.
 ἐφεύσαις F. 79.
 ἐφηλιν 333, 858.
 ἐφήμενοι A. 507.
 ἐφήμερον A. 250.
 ἐφθέα A. 392.
 ἐφίξει 847. A. 478. F. 74,
 45.
 ἐφίει 408. ἐφείη 768.
 ἐφιμείρων ποτὰ F. 74,
 42.
 ἐφολκαίη 225.
 ἐφωμάρτησεν A. 479.
 ἐφοπλιζήναι F. 68.
 ἐφύδροισι F. 74, 40.
 ἐφύπερθε 642.
 ἐχει 161. ἐχούσιν 958. A. 243.
 ἐχουσα 819. ἐχων A. 243.
 ἐχώσει 201. ἐχεσκεν 285.
 ἐσχε 344.
 ἐχεπενκέος 600.
 ἐχετλίον 852.
 ἐχθαίρεται A. 481. ἐχθή-
 ρατο A. 618.
 ἐχθιστος 799.
 ἐχθόμενοι 428. ἐχθομέ-
 νη A. 397. ἐχθομένοιο
 A. 177. ἐχθόμενον A.
 249.
 * ἐχθραλίον A. 594.
 ἐχθρά 74. F. 78. | αῖς A.
 173. | ἦν 449, 859. A.
 74. | ἦς A. 335. | ὄν
 421. A. 27, 572. | ὦν
 186.
 * ἐχιαῖον 230.
 ἐχιδνῆ 334. | ἦν 602.
 | ἦς 129, 232, 517, 673.
 A. 523.
 ἐχιδνήεσσαν 209.
 ἐχίεια 637. ἐχίειον 65.
 ἐχιῆες 133.
 ἐχῖνον 579. ἐχίνου A.
 394.
 ἐχίας 9. ἐχίεσσι 636, 826.
 ἐχιν 259. ἐχίος 130.
 517, 541, 642. ἐχίς
 129, 223, 545. F. 31.
 ἐχίων 653.
 ἐχμα 724.
 ἐψαλέην A. 552.
 ἐψεται 563. ἐψητοῖσι A.
 111.
 ἐψίη 880.
 ζάγκλησι A. 180.
 Ζάγκλης F. 21.
 ζακελτίδες F. 132.
 ζάκορος A. 217.
 ζάλον 568.
 ζαλόωσα 252.
 ζαμενές 181.
 ζαφέλοιο A. 556.
 ζαχρειές 290.
 ζεστῶ F. 70, 11.
 Ζεῦ F. 106. (cf. Διός.)
 ζεύγεσσι F. 90.
 Ζηρύνθιον 462.
 ζόρκης 142. ζορκὸς 42.
 ζοφεραὶ 404. ζοφερῆς A.
 501.
 ζοφοείδελοσ 657.
 ζοφοείδεος 256.
 ζοφόεις 775. A. 474.
 ζύμωμα A. 521, 525.
 ζωγρηθεῖσα 51.
 ζωά 99.
 ζωῆν 810. A. 167.
 ζωμόν F. 68.
 Ζωναῖα 461. Ζωναῖον
 ὄρος F. 36.
 ζωσάμενος 114.
 ἦ A. 78.
 ἦ γὰρ 479. A. 36, 82. F.
 74, 45 et 55.
 ἦ μὴν 550. A. 264.
 ἦβη 138.
 Ἠγεσιλάου F. 74, 72.
 ἦδη A. 378.
 ἦδει A. 574. ἦδειαν F. 75.
 ἠελίοιο 392, 469, 678.
 ἠελίοισι 833. A. 516.
 ἠελίου 276, 693, A. 624.
 ἠελίω 370. F. 70, 10.
 ἠέρ' A. 127. ἠέρα A. 193.
 F. 72, 1.
 ἠερόεσσα 257.
 ἠθεα A. 124.
 ἠθήσαιο A. 324.
 ἠία A. 411.
 ἠιδείας F. 74, 64. ἠιδείοι-
 σι F. 81, 4.
 ἠκα A. 226. F. 70, 10.
 ἠλιβάτου F. 26.
 ἠλιθα A. 25, 110, 423.
 ἠλοσύνη A. 420.
 ἠλω 272.
 Ἠμαθίδες F. 54.
 Ἠμαθίοισιν F. 70, 12.
 ἠμασιν A. 242.
 ἠμερίοισι 316.
 ἠμετέρησιν 117.
 ἠμίβροτ' 919.
 ἠμιδαές A. 55.
 ἠμος 14, 23, 75, 312,
 830, 936. A. 180, 314.
 ἠμύουσι A. 453. ἠμύου-
 σαι F. 74, 35.
 ἠνεκέεσσι A. 592. ἠνεκές
 A. 517.
 ἠνεμόεντα 453. ἠνεμόεν-
 τας 616.
 ἠνίκα 130. A. 611. F.
 91.
 ἠπαρ 622. ἠπατος 560.
 ἠπερ 889.
 ἠπείροισι 827. ἠπείρον
 A. 16.
 Ἠράκλειον 627.

- Ἡρακλῆι 688. | ἦος F. 101. cf. F. 15, 16, 17, 48.
 ἠρέμα A. 206. F. 68.
 Ἡρη A. 619. Ἡρης 460.
 ἠρία F. 108.
 ἠρυγγίδας A. 564.
 ἠρύγγοιο 645. ἠρύγγου 849.
 Ἡσίοδος 12.
 ἦτορ A. 283.
 ἦτρον 595.
 ἦτ' 259. ἦτε 340. 375. A. 570.
 Ἡφαίστοιο 458.
 ἠχῆν A. 304.
 ἠχι A. 7. 302.
 θαλάμαι A. 8. | μην 248. | μασ A. 449.
 θαλάσσαν A. 171. | ης 792. A. 6. 290. 390.
 θαλέθωσι F. 70, 2.
 θάλεια 640.
 θαλερῆν 499. | ρῶ 130.
 θάλλει 66. τέθηλεν A. 146. θάλλουσαν 538.
 θάλπε 107. A. 565. θαλπομένην A. 96. θαλπούσης 192. θάλπουσι 136. θάλπων 370. θαλφθεῖσαν 924. θαλφθέντα 624. θάλψας A. 53. 392. 562. 586. θάλψεις A. 410.
 θαμίεςσιν 434.
 θαμειότεροι A. 581.
 θαμίζων A. 578.
 θαμνίτιδος 883.
 θάμνοισι 895. | οῖς A. 107. 568. | ον 612. | ου 455. A. 46. | ω 419.
 θανάτοιο 120. 768. A. 566. 612. | τον 810. | τος 410. 807. | του 335. 588.
 θαρσαλέην 740. θαρσαλέος 474.
 θάψου 529. A. 570.
 θέει 743.
 θεῆν 487. θεῆς 16.
 θείου 43.
 θελγόμεναι 556.
 θέλε 474.
 θέλκια (?) F. 74, 69.
 θελκτήριον 865.
 θεμελίον 608.
 θέμιν 614.
 θεοῦ F. 74, 39. θεῶν F. 74, 67.
 θεράπναις 486.
 θερείης F. 81.
 θερειλεχέος 584.
 θερειομένοισιν 124. | νου A. 567.
 θερειτάτη 469.
 θέρεος 24. 113. 121.
 θερμάσσαιο A. 587.
 θερμοῖς F. 70, 8.
 θερούεις A. 570.
 θέρουσαι 199. θέρων 687.
 θεσμὸν A. 177. 630.
 θέστιος F. 51.
 θήγει A. 223. τεθηγμένον 14.
 θηλάζων 549.
 θήλει 305. θήλεια 118. 315.
 θηλῆς A. 356. 359.
 θηλυτέρης 514. 859. A. 65. 583.
 θηλυφόνον A. 41.
 θῆρ 357. θῆρα 351. A. 345. θῆρεσι A. 38.
 θηρὶ 814. θηρὸς 479. 886. 920. θηρῶν 407. F. 32.
 θηρία 77.
 θηρεῦν A. 170.
 διαγόνες F. 136.
 θιβρὰ A. 555. θιβρῆν 35.
 *θινότροφος F. 32, 3.
 θλίβεται A. 316. θλίβουσιν A. 182. θλιφθεῖσα 290. θλίψαις A. 493.
 θανόντων 795.
 θνητούς 356.
 θοίνῃσι F. 81, 5.
 θολερῆν A. 381. 515. | ρὸν A. 258. | ρῶ 130. A. 54.
 θοαὶ 364. θοὸν 772.
 θοὸς 264. θοοῦ A. 166. θοώτερος 120. 335.
 τεθοωμένος 228.
 θοραῖην 586.
 θορυνμένον 130. θορυνύντα 99. θορυνσθαι 827.
 θουρὸς 131.
 Θρασκίω F. 74, 19.
 θραῦσε 316.
 θρεπτόν F. 78.
 Θρηκίου 48. Θρηκίησιν 482. Θρηκίω 460.
 Θρήικες 49. | κος F. 26.
 Θρήισσαν 45. Θρηίσσης A. 132.
 θρήνησεν 903.
 θρία A. 497. θρίοις A. 407. θρίων A. 55. F. 74, 48.
 θριδακηίδα 838.
 θρινακίην 529.
 θρίναξι 114.
 θρίξ 328.
 θρομβία A. 295.
 θρομβους A. 373.
 θρομβούται A. 315.
 θρόνα 99. 493. 936. A. 155.
 θρόον A. 219.
 θρουαλλίς 899. F. 74, 36.
 θρούεντας 200.
 θρούπτε 97. 618. θρούπτωνται 108. θρούψας 912. τεθρουμμένα A. 126. θρούψεν 548.
 θρούπτειραν A. 370.
 θυείης 91.
 θυέος A. 203. θυός A. 452.
 θυηλαῖς F. 62.
 θυίησι 129.
 θυλακίς 852.
 θυλακόεσσαν A. 403.
 θυμάρμενον A. 577.
 θυμβρης 531. 628.
 θυμολεοντος 671.
 θυμὸν 705. θυμὸς 280. θυμῶ A. 82.
 θυμα A. 451. θυμου A. 371. ὁ θυμός F. 92.
 θυνει 264.
 θυόεν A. 239.
 θυρίας F. 106.
 θυρή F. 52.
 θυστιον F. 3.
 θυωροὶ 103.
 Θώμιος 313.
 θώρηκος A. 123. | κων A. 388.
 θωρήξαιο A. 225. | χθέντες A. 32.

- ἴα 543. 900.
 ἴηλαι A. 242.
 Ἰάμβης A. 132.
 ἰάμνοις 538. | νους 30.
 200. | νων 901.
 Ἰαονίηθε F. 74, 2.
 Ἰαονίδεσσι F. 74, 8.
 ἰάπτει 116. 358. 784. A.
 187. ἰάπτεται A. 251.
 ἰάψη A. 537.
 Ἰάπυξ F. 47.
 * ἰάσι (violis) F. 74, 2.
 ἰασπις F. 103.
 ἰαύει 283. ἰαύοις 90.
 ἰαύη 125.
 ἰγνύσιν 278.
 Ἰδαίης 585. A. 220. Ἰδαί-
 οισιν A. 621.
 Ἰδης A. 40.
 ἰδὲ 616. 856. A. 12. 395.
 467. F. 70, 4.
 ἰδμοσύνη 346.
 ἰδρῶς 255. A. 24. 112.
 437. ἰδρῶ A. 587.
 ἰερά A. 554.
 ἰεροποιή F. 1.
 ἰζει 248. 468. 731. A.
 20. 255. 342.
 ἰεμένη 395. ἰενται 556.
 ἰθέαν 478. ἰθεϊαν 265.
 481. ἰθὺν 398.
 ἰκελος 719. 764.
 ἰκμάζουσα F. 70, 17.
 ἰκμανθεῖσαι F. 70, 8.
 ἰκμήνειας A. 97. ἰκμήνη
 A. 112.
 ἰκηται 736. ἰξεται 120.
 335.
 ἰτερόεις A. 475.
 ἰκτίδος 196.
 ἰλλων 478.
 ἰλὺν A. 97.
 ἰλυόεντα 568. ἰλυόεσσαν
 203.
 ἰλυοὺς 143.
 Ἰμβρασίδος A. 150. Ἰμ-
 βρασίη A. 619.
 ἰμείρουσα A. 500.
 ἰνα 29. 149. 461. 490.
 669. 752. 795. 871. A.
 503.
 Ἰναχιδᾶν F. 106.
 ἰνδάλλεται 153. 259.
 Ἰνδὸν 800.
 Ἰνδικοὶ κύνες F. 97.
 ἰξίοεν A. 279.
- ἰξύι 248.
 ἰοβόροι 467.
 ἰοδόκοι 184.
 ἰοειδέα 243. ἰοειδέι 886.
 ἰόεντα A. 171.
 ἰὸν 140. 185. 232. 305.
 314. 593. 922. A. 524.
 ἰὸς 111. 327. 429. A.
 248. ἰῶ 302.
 ἰουλος 811.
 * ἰοχέαιραν (serpentem)
 F. 33.
 Ἰππασος F. 55.
 Ἰππειον 945. ἰππείου 596.
 599.
 Ἰπποδάμη F. 104.
 Ἰπποθύωντος A. 131.
 ἰπποι 635. 741. | ου 566.
 669. 740. | ων 422.
 ἰπτάμενον 456. ἰπτάμε-
 νοι 803.
 ἰριδα A. 406. ἰριδος 937.
 ἰριν 607. ἰρις F. 74,
 31.
 ἰρινέοιο A. 211. | ου A.
 203. | φ A. 156.
 * ἰρινόεν A. 455.
 Ἰρος F. 42.
 ἰσάζεται 286. ἰσαζομένην
 886.
 ἰσαίας 360.
 ἰσαιομένην A. 399. | νον
 F. 74, 56.
 ἰσήρεα 643. ἰσήρες 788.
 ἰσθμια A. 191. 615.
 Ἰσθμιον A. 605.
 ἰσθμὸς A. 80. ἰσθμοῦ A.
 508.
 * ἰσοαχθεῖα 44.
 ἰσοδρομεῦσα F. 74, 33.
 ἰσοελκεί 41.
 ἰσοζυγίαν 908.
 ἰσόμοιρον 592.
 ἰσόμορον 105.
 ἰσος 268. ἰσά 751. 943.
 ἰσαι F. 70, 2. ἰσην
 259. ἰσον 680. ἰσον
 ἰσφ F. 70, 14.
 ἰσοφαρίζειν 572.
 ἰσορρεπὲς 646.
 ἰστάς 42. ἰσταται 249. 469.
 ἔστησαν 311. | σαντο
 A. 2. | κυϊαν A. 334.
 στήσας 602.
 ἰσχανόων 471.
- ἰσχει 148. 251. 256. 505.
 515. ἰσχεις A. 59. ἰσχη
 A. 496. 502. 567. ἰσχων
 F. 104.
 ἰσχία 723.
 ἰσχην A. 412.
 ἰσώνυμον 678.
 ἰσως 226. 227. A. 267.
 ἰυγὴν 400.
 ἰυγξ F. 54.
 Ἰφιγένεια F. 58.
 Ἰφικλέος 687.
 ἰχθυβολῆες 793.
 ἰχθυόεις A. 468.
 ἰχνεύμων 190.
 ἰχνευτᾶο 195.
 ἰχνια 405.
 ἰχνεῖ 424. ἰχνεσι A. 189.
 ἰχνευς 17. ἰχνος 286.
 A. 242. ἰχνη F. 74,
 51.
 ἰχωρ 235.
 Ἰωνι F. 74, 4.
 Ἰωνιάδες 74, 4.
 ἰωνιάδας F. 74, 60.
 ἰώπων F. 18.
 κάββαλεν 549.
 Κάδμοιο 608. Κάδμου F.
 50.
 καθηράμενος F. 70, 10.
 καθαλμέα A. 514.
 καθάπτων F. 2, 21.
 καθαρὴν A. 423.
 * καθεφθέον A. 573.
 καθεψηθέντες 621. κα-
 θεψηθέντα A. 265.
 558. καθεψησίας A.
 549.
 καθήλατο 202.
 καθύπερθε 691.
 καθυπνίας A. 434.
 Καινεὺς et Καινὺς F. 45.
 κεκαυμένος 350.
 κακανθήεντας A. 420.
 κακά A. 80. κακή 436.
 778. κακῆ 352. A. 18.
 35. 213. κακῆν 311.
 567. 688. A. 196. 611.
 κακῆς 629. A. 608. κα-
 κοῖς A. 290. κακόν 15.
 116. 290. 315. 356.
 623. 775. A. 257. 459.
 521. 575. F. 108. κα-
 κὸς A. 190. 541. κα-
 κοῦ A. 485.

- κακήθεα 360. *κάκηθες* 152.
κακηπελέοντα 878. A. 93.
κακηπελίη 319.
κακοεργά 8. *κακοεργόν* 277. *κακοεργός* 111. 746.
κακοσταθίοντα 431. *κακοσταθίοντος* 269.
κακότητος A. 545.
κακοφθόρα 795. A. 168.
κακοφθορέος A. 465.
κακοφραδής 318.
*κακοχλοίοιο A. 331.
κακόχρους F. 85, 5.
κάκτον A. 126.
καλάθιοιο A. 96.
καλάμη 25. *καλάμης* 297.
καλάμινθον 60.
καλέουσιν 49. 104. 412. 414. 537. 579. 632. F. 87. *καλέονται* 104. *κέκληται* 717. *καλέσαντο* F. 76.
καλιάς 451.
κάλλεος A. 620. *κάλλεα* F. 74, 59.
καλλίγλουτος F. 23.
Καλλίχορον 486.
καλά F. 74, 69.
κάλυκες F. 74, 25 et 35.
κάλυμμα 906. A. 269. 276.
καλύπτει 184. | *ψας* F. 31. *κεκαλυμμένος* A. 501.
καλύπτρη A. 492.
καλχάλνεται 641.
κάλλης A. 393.
καμάτοιο 281. A. 292. | *τοις* A. 383. | *τοισι* A. 71. | *τοισιν* A. 83. 311. | *τον* 547. | *του* 57. 188. | *τῷ* A. 86. 144. 437.
καμινόθεν 707. *καμίνον* 924. *καμίνων* A. 51.
κάμμορον A. 41.
κάμνοντες 349. *καμνόντων* 280. *καμόντων* F. 74, 70. *κάμνων* 249. *κάμνουσι* F. 32.
κάμπη A. 413. *κάμπη* 87.
καμπῆσι 480.
κάμωνος pro *σκάμωνος* A. 484.
Καναστραίης F. 26.
καναχοί 620.
κανθαρίδεσι 755. | *δος* A. 115.
κανθῶ 673. .
Κάνωβον 312.
καπέτοισι F. 74, 17.
καπνείων 36.
καπνηλόν 54.
καπνῶ F. 72, 2.
κάπρου 559.
καρδαμίδας A. 429. | *δος* A. 533.
κάρδαμον 877. F. 84. | *μω* 41. | *ου* 93.
καρδιόωντα A. 581.
καρδύπω 527.
καρείοις F. 74, 51.
κάρη 167. 420. 623. 765. 881. A. 406. 412. F. 74, 38. *κάρη* 249. *κάρην* 131. 206.
κάρηαρ 642. *καρήασιν* 186. *καρήατι* A. 187.
καρήατος A. 133.
κάρηνον 293. *καρήνου* 287.
καρκίνον 606. 949. *καρκίνω* 787.
Κάρμη F. 67.
κάρως 728. A. 82.
καρπείου A. 277.
καρπὸν 94. 512. 575. 601. 844. 902. A. 274. 353. 489. 610. 623. | *ός* 868. 874. | *οῖο* F. 74, 47. F. 81, 3.
κάρνα A. 99. | *ης* A. 108. | *οις* A. 269. 271. | *ον* F. 76.
κάρφεια 893. 941. *κάρφη* A. 230. 491. *κάρφει* 89.
καρφεῖα A. 118.
καρφομένη 238. *κάρφουσι* A. 383.
καρχαλίου 691.
καρχαρίας F. 137.
Κασσιέπεια F. 67.
κασίεσσιν 345.
κασσύνουσι F. 85.
Καστανίς A. 271.
καστηνοῦ A. 269.
κάστορος 565. A. 307.
Καστορίδες κύνες F. 97.
καταβάλλεο 102. 581. 712. 845. A. 274.
καταβύσκειται 244.
κατέβρουξεν 675.
καταγράφας F. 106.
καταθρύπτῃσι A. 61. (*κατακαρφεία) F. 70, 9.
κατακλίνας A. 502.
κατακνήθειν 914.
κατακρεμάῃσι F. 74, 42.
κατακρυπτουσα 431. *κακκρύψας* F. 78.
κατέλεξε 12.
καλλεῖβεται A. 109.
καταμέστιος A. 45.
καταμίσγεο A. 353.
καταντλάσαι F. 68.
κάππεσεν A. 103.
καταπλέξει 475.
καταπνίγουσα A. 286.
κατεπρήνιξεν 824.
καταπρίει A. 283. (*κατάπυρσος) F. 85, 3.
καταρτίζοιο 954.
κατασμώξαιο 860. A. 332.
κατασπέρχη 910. *κατασπέρχουσαν* 496. *κατασπέρχων* 107.
κατέστεψε A. 200.
κατέστνυγε A. 476.
καταστρεφθέντα A. 15.
κατατέμνεο F. 74, 9.
κατέδραμεν 303.
κατατριφθέντα A. 98. *κατατριψαίω* A. 308. *κατατριψείαν* 85.
κατατρύσαιω A. 593.
κατεχεύατο 437. A. 579.
κατέχευε 466. | *εν* 176.
καταψηχθεῖσα 53. | *θέντος* 329. | *ψήχοιο* 83. F. 71, 3. | *ψήχουσι* 898.
καταψύχουσι A. 435.
κατεῖβεται 307.
κατεμματέων A. 536.
κατεμπάζη 695.
κατεναίρεται A. 401.
κατήριπεν 724.
κατεῖρουσεν 552.
κατεχθείς A. 322.
κατηβολίων A. 194. 458.
κατήρης 69.
κατικμάζων A. 582.
κατοικάδος 558. A. 60. 535.

- κατοικιδίησιν 196.
 κατοικομένον F. 108.
 κανκαλίδας 892.
 κανλεῖα 75. κανλεῖον 535.
 882.
 κανύλεα A. 46. 142. 147.
 199.
 κανυλὸν 684. | λὸς 722.
 F. 71, 1. | λούς 616.
 | λούς F. 72, 8. | λούσι
 610.
 Κανῦνος F. 46.
 κανῦσον 772. κανῦσφ 338.
 κανυστειρῆς 924.
 Καίστρον 635.
 καχυρόεσσαν 40.
 καχυρφόρω 850.
 κεάσας 644.
 κεβληγόνου A. 433.
 κεγχρίνεω 463.
 κεγχρῖς F. 54.
 κεδαίη A. 458. κεδαιο-
 μένη 425. | μένης A.
 624.
 κεδάσσεις A. 277. | σαις
 333. | σας 709.
 κεδρίδας 81. κεδρίσιν
 597.
 κεδρινέης A. 488.
 κέδροιο 583. κέδρος 53.
 κέδρου A. 118.
 κείνα 186. κείνην 826.
 κείνο 619. A. 105. 116.
 187. 235. 250. 298.
 525. κείνου 399.
 κεινώσειας A. 140. κει-
 νώσεις 56. cf. κεινώ.
 κείροντες A. 182. κέρσαι
 560. κέρσας A. 411.
 κεκαφητότα A. 444.
 κεκρύφαλον 580.
 κελέβη 913. cf. F. 138.
 Κελεοῖο 486.
 κελεύθοις 370. A. 218.
 | θος 159. | θους 679.
 F. 16. | θω 161.
 κελεύων 670.
 κενεῆ F. 74, 37.
 κενώσας A. 165. κενώ-
 σεις 922. cf. κεινώ.
 Κενταύρον 501.
 κεντρῆντα A. 146.
 κέντροιο 14. 780. | ον
 809. 810. | ον 807. 836.
 | ω 766. 769. 780. 830.
 886.
 κέκφου A. 166.
 κεραίας A. 424. | ην 36.
 | ης 781. A. 557.
 κεραιόμενον A. 178. 511.
 κεραμήιον 80.
 Κέραμβος F. 39.
 κεράμω 707.
 κεραοῖ 213. κεραοῖο A.
 31.
 κέρας 42. κεράων 322.
 A. 462. κεράατα 291.
 κεράεσσι 260.
 κεράσαι 913. κεράσαιο
 601.
 κεράσται 318. κεράστην
 258. κεράστης 261. 276.
 294. A. 150.
 Κέρκαφος 218.
 Κερκίεω A. 152.
 κερνοφόρος A. 217.
 κεροειδέα 909.
 *κερούντα A. 135.
 Κέστρον A. 404.
 κεφαλή 662. | λῆ 728. 767.
 | λῆς 330. 705.
 κεφαληγόνου F. 74, 25.
 κήδευς 2.
 κήδοι A. 521.
 κηκὰς A. 185.
 κηπαίην 88.
 κήπων F. 50. κήποις F.
 74, 53.
 κῆρα 35. 411. 813. A.
 536. κῆρας 540. 699.
 862.
 κηραφίδος A. 394.
 *κηριτρόφου 192.
 κηροῖο 106.
 κήρυξ A. 395.
 Κῆρυξ F. 48.
 Κηφηλίδα A. 100.
 Κηφηῖος A. 103.
 κηφηῆνες F. 93.
 κιβώρια F. 81, 3.
 κίκαμα 841.
 Κίλβιν 634.
 Κίλισσαι A. 403.
 κινάμοιο 947.
 κινώπετα 27. 488. κινω-
 πέτου 195
 κινωπησταῖς 141.
 κίονα 246.
 κίονα A. 328. κίοναυνέ-
 νην A. 75.
 κικράδος 519.
 κικρόν A. 44.
 κίσσα F. 54.
 κισσήντα 510.
 Κισσηῖς F. 62.
 κισσοῖο 80. κισσοῦ F. 1.
 F. 74, 17.
 κισσύβια F. 1.
 κίχλην F. 59.
 κίχορα A. 429.
 κιχῶν 502.
 κίη 127. κιούση 814.
 κλάδας F. 74, 53. κλάδοις
 F. 74, 41. κλαδέεσσι F.
 74, 19.
 κλάγξας 674.
 Κλαρίοις A. 11. F. 31.
 Κλάρον 958.
 κλέεται F. 71, 5. κλείου-
 σι A. 22. 36. 539. ἐκλη-
 σε F. 86.
 κλήιδας 477.
 κλήμα 873. κλήματα 72.
 κληματώεσσαν A. 95. 531.
 κλήροισιν A. 232. F. 74,
 5 et 12. κλήρον F. 104.
 κλίσις (?) F. 118.
 κλιτὺν A. 34.
 κλονέουσαι 365. | ουσιν
 246. A. 581.
 κλοπήν A. 273.
 κλύβατιν 537.
 κλύδα A. 170.
 ἐκλυε F. 26. F. 32. κέ-
 κλυθι F. 104.
 κλύζε A. 140.
 Κλύμενος F. 51.
 κλυστήρα A. 139. | ρος A.
 197.
 κλώθοντα A. 526. | τι A.
 93. | τος 647.
 κλών' F. 74, 17. κλώνας
 A. 618.
 κλώσασσι F. 72, 1. "
 κνηθμός A. 251. 422.
 κνημοῖς 659. κνημοῖσιν
 A. 149.
 κνίδης 880.
 κνηστήρι 85. A. 308.
 κνήστι 696.
 κνίδη A. 252. | δην 551.
 | δης A. 201. 427. 550.
 κνυζηθμόν 671.
 κνώδαλα 98. 399. 760.
 A. 391. | λον A. 504.
 κνώπες 499. κνώπεσσι
 751. F. 74, 44. κνώπιν
 520.

- Κνώπιο* 880.
κνώσσοντα A. 457.
κοίλα 55. *κοίλη* 146. *κοί-
λης* 418. *κοίλοι* 182.
κοίλοιο A. 448. *κοίλοις*
 F. 68. F. 74, 57. *κοί-
λοισι* F. 86.
κοιλώπεις A. 442.
κοίτη 78.
κοίτον 112. 126. 315.
 419. *κοίτου* 58.
κόκκυγας 854. *κόκκυγος*
 380. F. 87.
κολοβήν 220.
κολοκάσιον F. 82.
κόλος 260.
κολούσας 525. A. 57.
 143. 528. *κολούσαις* A.
 268.
κολποις A. 97. *κόλπω*
 459. A. 323. F. 74, 33.
κολυμβάς F. 54.
κολύβδαινα F. 139.
Κοληλίδος A. 249.
κόλων A. 23.
κολώνην 109.
κομάων A. 417. *κόμην* 618.
έκόμισσαν A. 235.
 * *κόμμινα* A. 110.
κομόωντα F. 74, 13. *κο-
μόωντας* 92.
κονίλην 626. A. 370.
|λης 762.
κονυξήεν 615.
κονύξης 70. 83. 875. 942.
 A. 331.
κόπις 780.
κόπρος F. 74, 52. | *πρω* F.
 78.
κόπτε A. 94. *κόψαις* A.
 A. 602. *κόψαντες* 378.
κόψας 63. 550. 562.
 573. 578. 876. A. 70.
 142. 199. 231. 236.
 260. 340. 588. 607.
κόψη 926.
κόραις A. 222. *κόρη* 13.
Κόρακος πάγος 215.
κόραξ 406.
κορέις A. 195. *κορέιτο*
 A. 114. 263. 311. *κο-
ρέσαιο* A. 63. 137. 351.
κορέσεις 930. *κορέσαις*
 A. 93. *κορέση* 56. *έκο-
ρέσσατο* 285. *κεκορημέ-
νον* A. 454. | *μένη* 127.
- κορέσκοι* A. 415. | *κοις*
 A. 360. 553. 565. | *κων*
 A. 225.
κορθύεται 426.
κορίοιο 874. A. 157.
κόρκορον 626. 864.
Κοροπαίος 614.
κορσεία A. 135.
κόρση F. 70, 17. *κόρση*
 750. A. 253. *κόρσην*
 905. A. 527. F. 74,
 20.
κύρσεα A. 414.
Κύρυθος F. 13 et 108.
κορυμβήλοιο F. 74, 18.
κόρυμβοι F. 74, 22.
κορύνην 835. A. 409.
κεκορυθμένον 769.
κορωνίδες παρθένοι F.
 57.
κόσμησεν A. 621.
κοτέουσα 181. *κοτέουσι*
 141. *κοτέων* 448.
κοτίνοιο 378.
κότον 367.
κοτυληδόνος 681. *κοτυ-
ληδόνα* A. 626.
κοτύλη A. 45. | *λην* 507.
 590. | *λης* 594. | *λησι* 956.
κοτυλήρρυτον 539.
κουλυβάτεια 589. 851.
κούραις A. 233. *κούροι*
 A. 418. *κούροις* 880.
κούρον A. 605.
κόχλοισι 153.
κράατι 324. A. 27.
Κραγαλεύς F. 38.
κράδην A. 604. *κράδης*
 853. 923. A. 252.
κραδίη 299. 338. 731.
 757. A. 21. 212.
κράμβη F. 85.
κραμβήεν A. 330.
κραντήρος 447.
κρατερόν 743. 774. *κρα-
τεροῖο* 38.
κρατέουσαν 700.
κρεάων A. 258.
Κρεούσης A. 9.
κρήγνον 935.
κρήθμον 909.
Κρησίδος A. 490.
Κρήτηθεν A. 235.
κριθάων A. 411.
κρίμνοισι A. 552. *βαρὺ*
κρίμνον F. 68.
- κρίνα* F. 74, 27.
κέκριται A. 526.
 * *κρισάγοι* 49.
κρίσις A. 479.
κροκόωντες F. 74, 22.
κρόκος F. 74, 56. *κρόκω*
 F. 74, 26.
κρομμυόφιν 931. *κρομ-
μύων* A. 431.
Κρονίδαο 501.
Κρόνου 344.
κροτάφοις 732. | *φοισι* A.
 27.
κρότωνος 676.
Κρύμνης 669.
κρυμόν 681. *κρυμοῖο* 382.
κρυμῶ F. 22.
κρύος 251.
κρύψας F. 70, 40.
κρυστάλλοιο A. 513.
κρυσταίνεται A. 314.
κρώζων 406.
κρωσσοῖο A. 502.
έκτα 903.
κτένες A. 395.
περίσαντες A. 606.
Κτήσυλλα F. 49.
έκτίσσαντο A. 448.
κτίλα 452. 471.
κναθεία 591.
Κνάθος F. 17.
κνάθοις 582. | *θοισι* A.
 58. | *θου* A. 626. | *θφ*
 603.
κνάμον F. 81. *κνάμου* F.
 82.
κνάνεον 299. 729. | *νέην*
 664.
κνάνον 438.
κυβερνητήρα 312.
κυδαίνων 347.
Κυδίπη F. 49.
κυδίστατε 3.
Κύδωνος 234.
κνέει 239. *κνέουσαν* 853.
κνίσκομένη 30.
κνκεῶνα A. 120.
κυκλαμίδας 892.
κυκλάμινον 945. | *νους*
 F. 74, 71.
κύκλον 154. *κύκλους* 954.
Κύκνος F. 52.
κυλινδρωτής F. 70, 1.
κύλισεν 208.
κυλοιδιόωντας A. 478.
κῦμα A. 466. *κῦματι* 135.

- κύμβει A. 129.
 κύμβην 948. κύμβησι A.
 389.
 κύμβοιο 526.
 *κύμη F. 85, 5.
 κύμινα 942. κυμίνου 601.
 710.
 κυνηλατέοντες 20.
 κυνόγλωσσος F. 71, 3.
 κυνόδοντα 277. A. 453.
 | τε 231. | τι 130. A. 282.
 κύντατον 168.
 κυπάρισσον 910. | σου
 564. 585.
 κυπειρίδος A. 591.
 κυπείρου A. 591.
 κύπελλα F. 140.
 Κύπριν A. 620.
 κύπρος F. 74, 57. κύπρου
 A. 609.
 κύρσης 115.
 κύρτη A. 625.
 κυρτίδι A. 493.
 κύστις A. 122. 340.
 κύτει 573. κύτος A. 123.
 586.
 κυτίνοιο A. 610.
 κυτισηνόμου A. 560.
 κύτισον 617. 944.
 κυνός 671. κύνες άλωπε-
 κίδες, Έρετρικαί, Ίν-
 δικαί, Καστορίδες, Με-
 νελαίδες, Μολοττίδες,
 Χαονίδες, Ψυλλικαί F.
 97.
 κώδεια A. 432. κώδειαν
 A. 216. F. 74, 44 et 47.
 κώθων F. 141.
 κωκυτὸν 230.
 κώληπας 424.
 κώλοισ 202. A. 33.
 κώμα A. 458.
 κωνείου A. 186.
 κώνοις A. 548.
 Κωνώπη F. 52.
 κώπαι 888.
 Κῶς F. 15.
 κωφοῖο A. 568.

 λαᾶν 45. λαῖ 18.
 λαβράξουσι A. 160.
 Λαγγελίης A. 105.
 λαγοῖο A. 465.
 λαγῶν 453. | οῦ 577. 711.
 A. 325.
 λαργεῖ 708.
 λάθαργοι 423.
 λάξο 108. 610. 612. 618.
 676. 838. 856.
 λαιδρὴν 689. λαιδρῶς
 A. 563.
 λαιμὸν A. 503.
 λαιμάσσοντα A. 352.
 λαϊνέοισιν 952.
 λαιφάξη 477.
 λάκτιν 109.
 Λαμία F. 53.
 Λάμπρος F. 45.
 λαμυρὸν 293.
 λαοφόροισι A. 218.
 λαπαρη A. 500.
 λασίη 493. | ης 323. | αι-
 σιν 69. | ων 901.
 λασιώνας 28. 489.
 λέληκε 758.
 λαυκανίην A. 131.
 Λαφρία F. 67.
 λαχειδέος A. 568.
 λάχνη 331. | νην 204. 690.
 A. 412.
 λαχνηέν 730.
 λαχυφλοῖοιο A. 269.
 λεήνας A. 201. 624. λεή-
 νας F. 70, 15. λειαίνειν
 95. λειήναιο 646.
 λεγνῶται 726.
 λέγονται 752. λέξω 528.
 λείη F. 85.
 λειμῶνες 670. λειμῶν F.
 74, 58. λειμῶσι 416.
 λείπει 570. λείπεται 281.
 λελιπότες 473. λεί-
 πων F. 74, 12. λιπεῖν
 625. λίπη 389. λιπῶν
 568. A. 100. λίπωσι 791.
 λείρια 543. F. 74, 27 et
 70.
 λειριόεν A. 406.
 λειχηνα 945.
 λεπάργω 349.
 λέπας 147. 631.
 λεπαστή F. 142.
 λεπὶς A. 469.
 λέπος 943.
 *λεπραίνονται 156.
 λεπρύνεται 262.
 λεπταλέη 847.
 λεπτοθροῖοιο 875.
 λεπτά 787. 792. 871. A.
 497. 590. | ἄς A. 430.
 | ἧς A. 626. | ὄν 900.
 | αὶ F. 74, 55.
 λεπτοργέας F. 70, 10.
 λεπυρὴν 136. λεπυρὸν
 803.
 λέψας F. 82. λέψαιο 558.
 λευγαλέοιο 836. λευγα-
 λέον 167.
 λευκάδος 840.
 λευκαίνουσαν A. 170.
 λευκανθείος 530.
 λεῦκαι 333. λεύκη 859.
 λεύκη (populo albae) F.
 74, 56.
 Λευκίπη F. 55.
 Λεύκιππος F. 45.
 λευκά 71. 787. 801. 898.
 λευκὸν A. 223. F. 70,
 13. λευκός 771.
 Λεύκοφρον F. 74, 15.
 λεύσσει A. 194. λεύσ-
 σων 457. A. 84. 222.
 λέχος 198.
 λέοντα 463. λεόντων 171.
 Ληθαίου F. 74, 16.
 λήθη A. 397. λήσειεν
 A. 280. 336. 595. λά-
 θοι 583.
 ληίστορ' 347.
 Λημίδος 865.
 λήνει A. 452.
 ληνοῦ A. 163.
 Λητὼ Φυτίη F. 45.
 λιβάνοιο A. 107. | νου
 F. 74, 53.
 λιβανωτίδι 850.
 λιβάσι 61.
 λιβός 270.
 Λίβνας 490.
 Λιβύθη A. 363. Λιβύης
 F. 32.
 Λιβυκός 911.
 λίγδω 589. 618.
 λιγνός A. 51. 539.
 λιθάδας 150.
 λιθάργυρος A. 594.
 λιλαίει 58.
 λιμναίης A. 576. | ου A.
 307. | ον 888.
 λίμνη A. 589. | νη 366.
 F. 26. | νην 415. F.
 109. | νης 368.
 λίνοις 830. λίνοιο A.
 134.
 λίπαξε 112. λιπάσειας 90.
 λιπάοις 81. λιπόωντας
 A. 487.

- λιπαίνοις 97.
 λιπορρίνοιο Α. 537.
 λίπει 83. 235. λίπει Α.
 155. 460. 553. λίπεος
 Α. 195. λίπευς 592.
 λίπος Α. 178. 240.
 λίπτησι 126.
 λιστρῶτων 29.
 ἔλλιτάνευε 552.
 λίτρην Α. 329.
 λίτρον Α. 532. λίτρον
 942. Α. 327. λίτρον
 Α. 337.
 λιχμάζων 229.
 λιχμώμενος Α. 569.
 *λιχημόνας Α. 37.
 λιχηρέος Α. 206.
 λοβόν 560. λοβός 536.
 λοβρίνης Α. 8.
 λογάδας 292.
 λόγος 835.
 λοτρῶις Α. 463.
 λοιγεί 921. Α. 256.
 λοιγήντι Α. 207.
 λοιγόν 6. 243. 733. 815.
 λοξάις Α. 222. λοξόν
 457.
 λοπίς 154. λοπίδων Α. 467.
 λόπιμον F. 76.
 λόφον 26.
 λοχάδην 125.
 λοχήσας 18.
 λυγμοί 245. Α. 378. 580.
 λυγμοῖσιν 434.
 λύγον 63.
 λυγρά 191.
 λύει Α. 541.
 λύθρον F. 74, 7.
 Λυκάων F. 47.
 λυκοσπάδες 742.
 λύκον 734.
 λυκαψόν 840.
 λύματα 578. 919. Α. 259.
 292.
 λύσις 2.
 λύσση 221.
 λυσηθεῖς Α. 283.
 λυχνίς 899. F. 74, 36.
 λυχνους 760.
 λώβην 132. Α. 227. λώ-
 βαις 773.
 λωβήσατο Α. 539.
 (*λωβήσιμοι) F. 73, 3.
 λωβητήρες 796.
 *λωβήμονα Α. 536.
 λωτῶ 523.
- Μάγνητος F. 74, 16.
 μάγνης F. 101.
 μαζόν Α. 90.
 μαίεται 197.
 μαιμώσων 470.
 μαινομένου 475. μέμνη
 757.
 Μαίρα F. 67.
 μακεδναῖς 472.
 Macelo F. 116.
 μακρόν Α. 219. μακρῆ F.
 70,5. μακροῖσι F. 74,41.
 μάκτρῃ 708.
 μάλα 575.
 μαλάχης 89. Α. 92. 487.
 μάλκai 382. μάλκη 724.
 μάλκης Α. 540. cf. F.
 143.
 (*μαλκόν) F. 22.
 μαλλοῖσιν Α. 239. μαλ-
 λόν Α. 454.
 μάθε Α. 399. μάθοις 258.
 μαθούσα Α. 473.
 μανίης Α. 214.
 μάντιν 613. F. 85, 7.
 μαντοσύνας 614.
 μαράθοιο 391. | θου 33.
 596. 893. F. 71, 1.
 Μαραθῶνα F. 111.
 μάργοι Α. 159.
 μάρνανθ' 456.
 Μαρσύου Α. 302.
 μάρψαις Α. 611. μάρ-
 ψαντος 451.
 μάξαι 952.
 μάσων 224. 380.
 μάστακι 802.
 μαστάζειν 918.
 μαστίζων 476.
 μαστοῦ Α. 357.
 μαύλιδι 706.
 Μεγάνειρα F. 53.
 Μεγαρηίδος F. 74, 14.
 Μεγαρήος F. 19.
 μεγάροισι F. 73, 2.
 μέγ' 702. Α. 426. μέγα
 779. 935. Α. 201.
 Μεδαώσης Α. 101.
 μέζα 722.
 μέθν 619. μέθνος 582.
 μείλιγμα F. 75. μείλιγ-
 ματα 896.
 μείρωνται 402. ἔμμορε
 Α. 488. μεμώρηκε Α.
 213. μεμορημένον Α.
 229.
- μελαίνει Α. 472. | νεται
 337. | νομένην 174. Α.
 247.
 μελάμφυλλον F. 84.
 Μελανθίδος Α. 104.
 μελανθείον 43.
 Μελανίπη F. 51.
 μελανόχρους 941.
 μέλαιν' 331. μέλαν 426.
 μέλανος 686. μέλας
 327.
 μελδόμεναι 108.
 Μελέαγρος, Μελεαγρί-
 δες F. 51.
 μέλιτος 556.
 μελίησι F. 31.
 *μελιανθέος Α. 58.
 μελιζώροιο Α. 351. με-
 λίζωρος 663. μελιζώ-
 ρον Α. 205.
 Μελικέρτην Α. 605.
 μελίταιναν 555.
 μελιλλώτοιο 897.
 μέλισσαι 555. 741. Α.
 182. μελισσάων Α.
 144. μελίσης 806.
 810. Α. 71. 374. 445.
 541. μελίσας 735.
 μελισσαῖος 611.
 Μελισσήεντος 11.
 *μελισσοφύτοιο 677.
 Μελιτεὺς F. 44.
 Μελίτη F. 67.
 μελίφυλλον 554. Α. 47.
 μελίχλωρον 797.
 μελιχροτέρου F. 74, 47.
 μέλοιο Α. 443.
 μέλος Α. 161.
 Μενελαΐδες κύνες F. 97.
 Μενίπη F. 57.
 μενοεικέος 507.
 μένος 929.
 μέρμερος 248.
 μεσημβρινόν 401.
 μέσκος F. 119.
 μέσα F. 74, 26. μέσον
 316. 468. 512. F. 74,
 29. Α. 26. μέσου 595.
 927. μέσω Α. 315. μέσ-
 σα 167. Α. 366. μέσση
 662. μέσσον Α. 342.
 608. μέσσον 295. με-
 σάτη 718. Α. 121. με-
 σάτοισιν Α. 408. με-
 σάτω 266.
 μεσοχλόον 753.

- μεσσατίην 104.
 μεστωθέν 598.
 μέσφα F. 74, 23.
 μετεκίαθον 132.
 μεταλλευων 672.
 μεταμῶνιον 152. 737.
 Μετάνειρα 487.
 μετεσσύμενος F. 74, 6.
 μετεξέτεροι 144. F. 76.
 μετέπειτα A. 256.
 *μετρήδην A. 45.
 μετρηδόν A. 203.
 μετρητόν 169.
 μέτωπον 177. | πω 201.
 | που F. 74, 23.
 Μηδείης A. 249.
 μῆδεται 811.
 Μῆδον A. 533. Μῆδων
 876.
 μηκάζει A. 214. μηκάζου-
 σιν A. 432.
 μήκει 286. μῆκος 168.
 223. 398. 465.
 μήκων 851. μήκωνος 946.
 A. 433. F. 74, 43.
 μηκωνίσι 630.
 μῆλα 471. F. 50. μῆλοι-
 σιν 50. μῆλοις A. 277.
 μῆλον F. 87.
 μηλείοισι A. 238.
 μηλείης A. 230.
 μηλινόεσσα 173.
 μῆν 51. 66. 488. 630.
 738. 805. 811. 817.
 828. 896. A. 64. 178.
 264. 554. 584. F. 74,
 25.
 μηνύσαι F. 76.
 μηνύγματι 160. 265.
 μητέρα 689. μητρὸς 133.
 Μητιόχη F. 57.
 μαινομένοις A. 253. με-
 μιασμένα A. 138. 259.
 μίγα 372.
 μιγάδην A. 277. 349.
 μίγδην 932. A. 179. 385.
 μιγέντες 155. μίγμενος
 A. 574. μίξαις A. 320.
 347. μίξαις 603.
 μίξας 530. 652. A. 321.
 μίξη A. 520. μεμιγμέ-
 να 98. μίσαγε 41. μίσα-
 γοιο 519. μίσγων 710.
 A. 550.
 *μιγή F. 68 et 72, 18.
- Μίδης F. 74, 11.
 Μίλητος F. 46.
 μίλτου 864.
 μίμνει 720. μίμνουσιν
 400.
 μνησάμεναι A. 450.
 μίνθης A. 374.
 Μινύας et Μινυάδες F.
 55.
 μινυανθές 522.
 μινύθοντα 745. | θουσι
 835. A. 475.
 Μίνως F. 46 et 47.
 μίξ 615.
 Μίσμη F. 56.
 μνήστιν 958. A. 630.
 μνία 787. μνίοισι A. 396.
 μνιάδεα A. 497.
 μογέοντα 695. | οντι A.
 326. | ουσι 437. | ων
 276. μεμογηότα 830.
 | ότος A. 529.
 μογερούς 823.
 μόγον 587. μόγω 428.
 μόθον 191.
 μοῖρα 410. μοῖρη 619.
 μοῖραν 44. 103. 768.
 μοῖρας 581.
 μοιρίδα A. 329.
 μολεῖν F. 106.
 μολίβον 256. μολίβω A.
 600.
 μόλις 281. A. 241. 292.
 μολοβρῆ 662.
 μολόθουρος A. 147.
 Μολοττίδες κύνες F. 97.
 μολουρίδας 416.
 μόλουροι 491.
 μονήρει A. 400.
 μόνον F. 106. μούνη 862.
 A. 619. μούνος 190.
 μορέης A. 69. F. 75.
 μορόεις A. 569. μορόεν
 A. 130. 136. μορόεντος
 A. 455.
 μόρον 15. A. 303. 441.
 μορούξαις A. 144. *μεμο-
 ρυχμέναι A. 375. | μέ-
 νον A. 330. | μένος A.
 318.
 μορφὰς 1. 359. μορφή
 195. μορφῆ 734. μορ-
 φῆν 209. 748. F. 62.
 Μοσύχλον 472.
 μοσχηδόν A. 357.
- μόσχον 73. | ος A. 358.
 | ου 552. A. 446. | ους
 A. 344.
 μοχθήεντα A. 617.
 μόχθον A. 398. μόχθος
 279.
 μνάργους 490.
 μυγαλήν 816.
 μυδαλήσι F. 32. μυδα-
 λέος 723.
 μυδόεν 362. μυδόεντες
 308.
 μυδόωσιν 423.
 μύδρον A. 50.
 μύδω A. 248.
 μυελόεντα A. 59.
 μυελοῖο 101.
 μύες F. 83.
 μῦθος 343.
 μυιάων 735.
 Μυκηναίησιν A. 102.
 μύκης A. 103. μύκητα
 A. 617. F. 78. μύκητας
 A. 525. F. 79. μύκην
 F. 72, 7. μυκήτων F.
 78.
 μυκτῆρ A. 441. μυκτῆ-
 ρον 144.
 μυλόεντι 91.
 μυλοεργεί A. 550.
 μύλοις A. 477.
 μυξώδεα A. 381.
 μυοδόκοις 795.
 μυοκτόνον A. 305.
 μύουρος 225. 287.
 μυρία 9. 109. 361. A.
 214. 241.
 μυρίκης 612.
 μυρμηκειον 747.
 μύρμηξιν 747.
 μυρσίνης A. 355.
 μύρτα 892. μύρτου A.
 275.
 μυρτάδος 513.
 μυρτίδας A. 355.
 μυρτίνης A. 88.
 μύος 446.
 μυσαχθῆς 361.
 μύστροις F. 68.
 μυχάτιο 11. μύχαιος
 184.
 μύων F. 74, 56.
 μύωπα 626. | ας 736. | ος
 417.
 μῶλον 201.
 μῶλως 32.

- ναὶ μὴν 51. 66. 76.
 145. 334. 520. 822.
 863. 868. 921. A. 64.
 178. 554. 584.
 ναιομένην A. 515. ναι-
 ομένοισι F. 74, 58.
 ναίονσι 634.
 ναπιᾶται 884.
 νάπειον A. 430.
 νάπης A. 622.
 νάπος 505.
 νάρδον A. 307. | δου 604.
 937. A. 402. | δω A. 399.
 νάρθημος 595. A. 272.
 Νάρονος 607.
 Νάυπαιτον F. 109.
 νῆα 310. νηῶν A. 176.
 ναυσίους A. 83. 482.
 ναύτησιν F. 16.
 νέα A. 62. 103. 268. νέ-
 ην A. 76. 170. 237.
 254. 508. 615. νέον
 42. 73. 99. 164. 302.
 454. 569. 612. 844.
 873. 876. 897. A. 53.
 57. 118. 126. 135. 139.
 143. 151. 228. 262.
 294. 312. 351. 371.
 415. νέας F. 74, 53.
 νέοισι F. 75. F. 80.
 νεαλεῖ 933. | λῆς A. 364.
 | λῆς 869. | λῆς A. 358.
 471.
 νεανθία A. 609.
 νεαροῦ 138. | ρῆς 946.
 | ραῖο 577. | ρόν 694.
 νεάτη A. 340. | την 229.
 A. 272. | τοιο 545.
 | τον 906. | τος A. 80.
 280. νεάτα A. 120.
 190.
 νεβροῦ 578. νεβροῦ A.
 67. 324.
 νεβροτόοι 142.
 νεγενέεσσι F. 18.
 νεημέλατι A. 311.
 νείαιραν A. 270. | ρῆς
 A. 20.
 Νεῖλόν 310. Νεῖλος 175.
 566.
 νεόθι 362. A. 137. 520.
 νέκταρ A. 40. 202. 584.
 νέκταρι 667. A. 68.
 94. 225. 347. 460.
 νέκων 405.
 Νεμεαῖον 649.
- νεμέεσσι 393. 680. νεμέ-
 εσιν 915. A. 40. 447.
 νεμέθων 430.
 νεύμαις A. 428. νευμάμε-
 νος 345. νεύμαις A.
 202. 386. 484. 512.
 νέμε A. 206. νέμει 733.
 798. νέμεται 327. 371.
 νέμοις A. 369.
 νεοβδάλοιο 606. A. 484.
 νεοδουπέσιν F. 74, 63.
 νεοδρέπτους 863.
 νεόθεν A. 211. 410.
 νεοθηλέα 94. A. 412.
 *νεοθλίπτω A. 299.
 νεοκηῆτας 498. νεοκηῆτι
 707.
 νεοπλεκέος A. 96.
 νεοπλέκτοισι F. 74, 21.
 νεοσσοῖς A. 293.
 νεοσφαγέος 101. νεοσφα-
 γος F. 68.
 νεύτητα 346.
 νέρθε 443. νέρθεν A. 281.
 νέπος A. 485. | δων A.
 468.
 νέφων 383.
 νέυει 561. 765. νερευκῶς
 340.
 νεωρυχέος 940.
 νηδυῖον A. 381.
 νηδὺν 296. 579. 782. 867.
 A. 63. 272. 367. 416.
 νηδύος 225. 253. νη-
 δύς 341. 766. A. 25.
 89. 121. 259. 285. 341.
 νηδύσιν 467.
 νῆα 814.
 νηλείην F. 74, 34.
 νηπιάχοις 800.
 Νηριῶς F. 25 et 42.
 νῆριν 531.
 νηρίται F. 83.
 νῆσοισι 482. νῆσον 458.
 νῆσσα F. 54.
 νηστείρης A. 130.
 νήχει A. 590. νήχαντα A.
 168.
 νήχυτος 33. νήχυτον A.
 587.
 Νικάνδροιο 957. A. 629.
 Νικάνδρος A. 616.
 Νισαίης F. 74, 14.
 νίσσεται 222.
 νιφεταιο 255.
 νιφότεν 881. | εντα 291.
- | εντι 440. 502. A. 252.
 | εντος A. 152. | εσσα
 145. 958.
 νοεραὶ A. 543.
 νόημα A. 212.
 νομαζόμενοι A. 345. | ζων
 950.
 νομαῖον 67.
 νομάδες A. 244.
 νομέες 48. νομήες 898.
 A. 346. νομήων 473.
 νομὸν 126. 400. 609. 827.
 | οῦ 127.
 νόον 427. νόον A. 221.
 νόσων 528. cf. τοῦσσι.
 νόσφιν 375.
 νόσφισσε A. 561.
 νοτερῆν 68.
 νοτέων 254. A. 24. νο-
 τέονσαν A. 494.
 νατίζοις F. 78.
 νοτίς 847.
 νοῦσοι 744. | σοιο 496.
 | σον 357. A. 72. 156.
 277. | σον 629. A. 608.
 | σων 7. 493. 837. 896.
 A. 350. cf. νόσων.
 νυ 322. A. 407. 410.
 νύατα A. 188. νυκτι 300.
 νυκτός A. 501. νύξ 57.
 732.
 νυκτερίς F. 55.
 νύμφαις 623. A. 65. 128.
 151. 164. 266. νύμφας A.
 321. νυμφέων F. 74, 42.
 Νύμφη A. 104. Ἰαονίδες
 F. 74, 4 et 8.
 Νυσσαίην A. 34.
 νυχεύσων F. 74, 8.
 νύχιος A. 29.
 *νύχημα 271. 298. 362.
 446. 730. 916.
 νωθεῖ 222. νωθεῖς 349.
 νωθροῦ 165.
 νωσαρ 189.
 νωταῖα 317.
 νῶτα 420. | τοις 172. 353.
 | τοισι 801. | τον 295.
 | τα 88. 267. 725. 749.
 νωχεῖς 162.
 ξανάς 383.
 ξανθός 398.
 ξενία A. 630.
 ξερὸν 704.
 ξηρά A. 81. 211. ξηρὸν 384.

- ξήραινε A. 593. ξηραί-
 νεται 250. ξήρανον F.
 72, 2.
 ξιφέεσσιν A. 216. ξίφος
 F. 106.
 ξύγκολλα F. 78.
 ξυνιόντες 246.
 ξυρῶ A. 410.
 Ὕανθίδα F. 109.
 ὕγ' 340. 369. 395. 441.
 444. 451. A. 113. 283.
 ὕγε 413. 799. A. 356.
 ὕγκους 253. ὕγκω 514.
 ὕγμον 571. ὕγμούς 371.
 ὕγμω A. 287.
 ὄδαξαμένης 306.
 ὄδελοῖσιν 908. | λόν A.
 308. | λου 93. 655. A.
 327. 601.
 ὄδεύοι A. 73.
 ὄδῖται 230.
 ὄδμησαιτο 47.
 ὄδμη 76. 425. 511. A.
 467. | μῆ 556. | μῆν 54.
 86. 523.
 ὄδμηεις A. 437.
 ὄδοιπλανέοντα 915. | νέων
 267.
 ὄδον 112.
 ὄδοντα 6. A. 223. | τας
 A. 421. | τες 85. 182.
 308. 442. | τι 205.
 | των 548. ὄδοῦσι 194.
 718.
 ὄδουρὸς 180.
 ὄδύνησιν A. 598.
 Ὀδυσσεὺς 835.
 ὄδωδεν 64. A. 280. 585.
 ὄδῶδη A. 115.
 ὄθι 27. A. 23. 103.
 ὄθμα 178. ὄθμασι A.
 33. ὄθματα 443.
 ὄθόνης A. 323. 625.
 Ὀθρυάδα F. 106.
 Ὀθρυς 145.
 Ολαγρίδαο 462.
 ολαδόν 148.
 οἰδ' 822. 829. οἶδα 805.
 811.
 οἰδαλέα A. 210. F. 78.
 οἶδμα A. 473.
 οἶδει 237. οἶδος 188. 426.
 743.
 οἰκείη A. 590.
 οἰκία 412.
 οἰκούροισιν F. 70, 7.
 οἶμον 267. 819. A. 191.
 615. οἶμω 296.
 οἰνάδι A. 355. 444.
 οἰνάνθης 898.
 Οἰνεὺς F. 51. F. 86. cf.
 p. 130. n. 1.
 οἶνη 622. 713. 913. A. 29.
 178. 372. 574. 589. οἶ-
 νης 507. 519. 563. 655.
 925. 931. 956. A. 45.
 58. 113. 162. 195. 198.
 613.
 οἰνηρῆν A. 532.
 οἶνοβρωῖτα A. 493.
 οἶνοιο 591. οἶνον 540.
 603. 624. 929. οἶνω
 551. 698. A. 71. 589.
 608. οἶνον F. 86.
 Οἶνοχόου τέμενος F. 17.
 Οἰνώνη F. 13.
 οἶνωπῆς A. 490.
 οἶον 159. 422. 525. A.
 99. οἶοις A. 291. οἶα
 20. 24. 178. 217. 294.
 297. 388. 446. 774.
 790. 806. A. 29. 118.
 126. 159. 194. 252.
 416. 421. 597. F. 27.
 οἶας 533. οἶη 323. 358.
 οἶην 175.
 * οἶον (i. e. δεινόν) A.
 99.
 οἶη 135. A. 147. 304. 614.
 οἶοι 319.
 οἶος A. 139.
 οἶστους F. 100.
 οἶστρω A. 161.
 Οἶταιῆν A. 612.
 οἶχομένων F. 74, 48.
 οἶωνόν A. 169. οἶωνός
 405.
 Οἰώνου F. 109.
 ὀκέλλει 295. 321.
 ὀκριόωσι 790.
 ὀκριόεντα 470.
 ὀκταπόδην 605.
 ὀλεθρον 196. 675. 733.
 ὀλετήρος 735.
 ὀλιγήρεα 284.
 ὀλίγαις 630. ὀλίγη 812.
 ὀλίγον 204. 294. 396.
 ὀλίγος 280. ὀλίγῳ 18.
 87. 644. A. 286.
 ὀλίξονα 212. 372. ὀλίξω-
 νες 123. ὀλίξονα 372.
 ὀλιζοτιέρη A. 479.
 ὀλισθήνασα A. 89. ὀλί-
 σθηναν F. 74, 51.
 ὀλκαίην 119. 160. | ης
 268. | οἰσι 380. | ον
 220.
 ὀλκήεσσαν 651. ὀλκήεσ-
 σιν 908.
 ὀλκήν 93.
 ὀλκήρεα 351. ὀλκήρη 356.
 ὀλκοῖο 162. | κόν 316.
 A. 523. | κός 387. A.
 79. 280. | κοῦ 226.
 | κῶ 166. 222. 266.
 ὀλλυται 188.
 ὀλμον 951. ὀλμω 506.
 644. A. 70.
 ὀλοεργόν 828.
 ὀλοῆ 409. | ῆ A. 81. | ῆν
 A. 418. | οἶο A. 562.
 | οἶς 194. 718. | οἶσιν
 A. 83. | οἶ 326. 653.
 880. A. 458. | ὄς 811.
 | οῦ 920. A. 75.
 ὄλον 269.
 ὄλόψας 595.
 ὄλοσχος 870.
 ὄλοφνδνά 682.
 ὄλοφώια 1. ὄλοφώιος
 327.
 ὄλπη 97. ὄλπην 80.
 Ὀλύμπον A. 289.
 ὄμαρτεῖ 360.
 ὄμαρτηῆ A. 261. 378.
 ὄμβρηρεα 406.
 ὄμβριμος 388.
 ὄμβροιο 846. ὄμβρω F.
 22.
 ὄμεννον 131.
 ὄμηθεα 415.
 ὄμῆν 817.
 ὄμηρεα A. 70.
 Ὀμηρος F. 14.
 Ὀμηρείοιο 957.
 ὄμιλαδόν A. 518.
 ὄμμα 178. A. 243. ὄμμα-
 σι 457. ὄμμασιν 33.
 ὄμοίη F. 85, 4.
 ὄμοκλήν 311.
 ὄμοκλήτοιο 882.
 ὄμόρξαις 558. ὄμόρξατο
 859.
 ὄμοτιέρμονα F. 5.

- ὄμπας Α. 450.
 ὄμφακες F. 91.
 ὄμφαλιον Α. 596.
 ὄμφαλόεσσαν Α. 7. 348.
 ὄμφαλὸν 342. 468. Α. 26.
 342.
 ὄμῶς 111. 159. 325. 699.
 ὄμως 720. 756.
 ὄμῶσεται 334.
 ὄνειαρ Α. 426. 623.
 ὄνειδείην Α. 408.
 ὄνειδος F. 74, 29.
 ὄνηιον Α. 627.
 ὄνινησι 380.
 ὄνιτιδος Α. 56.
 ὄνόγυρον 71.
 ὄνομάζεται 407.
 ὄνον 628.
 ὄννη Α. 441. ὄννησι 454.
 ὄνυχων 251. 307.
 ὄνωις 872.
 ὄξαλίδας 810.
 ὄξει 913. Α. 320. 330.
 530. ὄξει F. 70, 13. ὄ-
 ξεος 563. F. 70, 17. ὄ-
 ξευς 933. Α. 321. 366.
 375. 511. ὄξος 539.
 ὄξυβάφοιο 598.
 ὄξυκάρηνος 223. 397.
 Ὄξυλος F. 41.
 ὄξυς 419. 430. ὄξυ 228.
 Α. 161. ὄξια 245. ὄξεια
 F. 74, 36. ὄξυτέρησι F.
 74. 65.
 ὄπάξει 356. Α. 270. | ξεο
 60. 520. Α. 412. | ξε-
 ται 813. ὄπασε 775.
 |σαν Α. 398.
 ὄπιπτεύει 735.
 ὄπλιζο Α. 197.
 ὄπλον F. 74, 31.
 ὄπόεντας Α. 319.
 ὄποιο 907. Α. 309. 329.
 369. ὄπὸν 923. 931.
 946. Α. 602. ὄπῶ Α.
 202. 252.
 ὄπόσα 390.
 ὄπόθ' Α. 341. 520. ὄ-
 πὸτ' 341. Α. 30. F.
 68. ὄπὸταν 383. 695.
 Α. 469. ὄπότε 139. F.
 78. ὄπότε 777. Α. 345.
 433.
 ὄπταλέησιν Α. 106.
 ὄπτῆν Α. 573.
 ὄπῶρην F. 75. ὄπῶρης
 855.
 ὄπωρινοῖσι Α. 517.
 ὄπως Α. 163. F. 74, 21.
 (* ὄραμνίτις) F. 85, 3.
 ὄράμνους 92. Α. 154. 420.
 487.
 ὄργάζοιο 652. ὄργάζων
 Α. 155.
 ὄργαστήριον Α. 8.
 ὄργυιῆ 169.
 ὄργυιόεντα 216.
 Ὄρδαῖοι F. 29.
 ὄρδειλον 841.
 ὄρίγανον 559. 627. 628.
 ὄριγανόεσσα 65.
 ὄρειγενέος 874.
 Ὄρειῆ F. 2.
 ὄρειαι Α. 183. Α. 56. ὄ-
 ρείου 82. 648.
 ὄρέξαις Α. 98. 203. ὄρέ-
 ξης F. 81, 4. ὄρεξαν
 F. 74. 5.
 ὄρεσκεύει 413.
 ὄρεστέρον 806.
 ὄρήων F. 98.
 ὄρεχθεῖ Α. 340.
 ὄρθόποδες Α. 419.
 ὄρμενόμεντα 840.
 ὄρμη 38. ὄρμῆν 190. 417.
 Α. 473.
 ὄρμίνιοι 893. Α. 602.
 ὄρμους F. 72, 6.
 ὄρμιθος 558. Α. 60. 387.
 F. 68. ὄρμιθος γάλα
 F. 71, 5. ὄρμιθων 452.
 ὄρμις 448. ὄρμισι 196.
 ὄρσεο F. 74, 20. ὄρρωρεν
 774. Α. 339.
 ὄροβάχοι 869.
 ὄρόβοιο Α. 551.
 ὄρόγχοις Α. 42.
 ὄροδάμνους 863. Α. 603.
 ὄρος F. 27. ὄρη 214. 461.
 ὄρεσσι Α. 621. cf. οὔ-
 ρεα.
 ὄροϊτύποι 377. ὄροϊτύ-
 πος 5.
 ὄρουσε F. 62.
 ὄρπηξ 33.
 ὄρρα Α. 424. ὄρρα τε 685.
 Ὄρσιλόχεια F. 58.
 ὄρταλις Α. 294.
 ὄρταλιχῆα Α. 228.
 ὄρταλίχων Α. 165.
 Ὄρτυγίη F. 5.
 ὄρφνὸν 656. ὄρφνοτέρας
 F. 74, 61.
 ὄρφος F. 18.
 ὄρχάδος Α. 87.
 ὄρχιν 565. Α. 307.
 Ὄρχομενός F. 55.
 ὄσμήρεα Α. 237. ὄσμηρὸν
 F. 74, 57.
 ὄσα 701. 822. 883. 897.
 F. 74, 53. ὄσαι Α. 491.
 ὄσον 388. 528. F. 74,
 10. ὄσους Α. 628. ὄσ-
 σα 407. 736. 890. 899.
 Α. 391. F. 74, 1, 57,
 62. ὄσσοι 491. ὄσσον
 170. 681.
 ὄσπρια 753. F. 72, 5.
 ὄσσαν F. 27.
 ὄσσάτιον 570.
 ὄσσε 431. 758. Α. 188.
 435. ὄσσοις Α. 28.
 ὄστε 68. 283. 569. 672.
 ὄστις 763. ὄτου 453. 536.
 ὄστίγγεσσι Α. 470.
 * ὄστρακείοις F. 73, 3.
 ὄστρεα F. 83.
 ὄσχαις Α. 109.
 οὔασιν 164. οὔατος F.
 104. ὠτων 301.
 οὔδει 544. F. 27.
 οὔθατα 552. Α. 358.
 οὔθατόεντα Α. 90.
 οὔλαδα Α. 260.
 οὔλαμος 611.
 * οὔλοβόροις 826.
 οὔλομένη 357. | νην Α.
 466. | νησιν 100. | με-
 νον Α. 157. 280. | με-
 νος 277.
 οὔλα 306. Α. 17. 78. 211.
 422.
 οὔλοδὸν 352. 565. οὔλοδός
 759.
 οὔλω 233. οὔλον 671.
 οὔλη F. 85, 3. οὔλοτέ-
 ροις F. 72, 8.
 οὔνεκ' 484. Α. 407. 620.
 οὔνομα Α. 526.
 οὔρα 303. 433. Α. 340.
 οὔρων Α. 479. 599.
 οὔρανόεσσαν Α. 16.
 οὔρανὸν 344.
 οὔρειῆν Α. 603. οὔρειῆς
 Α. 560.
 οὔρη 289. 324. 337. | εἴη

476. | ρήν 220. 229.
 | ρῆς 207.
 οὐρόν 708.
 οὔρεα 470. οὔρεσι 66.
 407. A. 231. (cf. ὄρος).
 οὔρω 270.
 οὐτήσαντος 743.
 οὔτιδανήν 385. οὔτιδα-
 νοῦ 483.
 ὄφελος 518.
 ὄφιων 33. ὄφιες 136. ὄ-
 φίεσι 551. ὄφίεσιν
 110. 527. 714. ὄφιος
 192. ὄφισ 482. F. 73, 3.
 ὄφρα 920. 934. A. 89.
 111. 196. 227. 277.
 458. 485. F. 70, 2. F.
 72, 3. 74, 22 et 41 et
 44. F. 81.
 ὄφρῖος 330.
 ὄχεῖσιν 139.
 Ὄχησιος p. 130 n. 1.
 ὄχθαι 607. A. 13. ὄχθαις
 11. A. 152. ὄχθας F. 19.
 ὄχλιζοῖς A. 226. ὄχλιζό-
 μενος A. 505. ὄχλιζων
 453.
 ὄχνης 513.
 πάγον 215. F. 109. πάγω
 521.
 παγούροις 788. 790.
 Παιήων 439. 686.
 παῖδα 904. παῖδες A. 9.
 παιδί A. 105. παιδὸς
 485. παίδων A. 169.
 παισι F. 76.
 παιδὸς ἔρωτες F. 74, 55.
 παιφάσσουσαν 761.
 πάλαι A. 500. 529. F. 72,
 7. F. 81, 4.
 παλαιόγονοι F. 85, 7.
 παλαισταγέος 591.
 παλάμη A. 497. παλάμη-
 σιν 381.
 παλαχῆς 449.
 παλήματι A. 551.
 παλίγκοτος 118.
 παλίμβολα F. 85, 6.
 πάλιν A. 73.
 παλινστρέπτοιο 679.
 παλιντροπέες 402.
 παλιούρου 868.
 παλίσκιος 509.
 παλίσσυντον 571.
 παλμὸς 744. A. 27.
 παλυνάμενος A. 552.
 Παμβώνια 214. F. 19.
 πάμπαν A. 443.
 παμπήδην A. 37. 526.
 Πανὸς F. 69.
 παναεργέα A. 66.
 πανακαρπέα 612.
 πανάκειον 508.
 πάνακες 565. 685.
 πανάκτειον 626.
 *πανακηδέος A. 538.
 παναλθέος 939.
 πανάπαστον A. 592.
 πάνδημος Ἀφροδίτη F. 9
 et 10.
 Πανδίωv F. 45.
 πανόσμεον F. 74, 62.
 πανσπερμηδὸν F. 72, 5.
 πάντη 142.
 πάντοθεν 749. A. 76.
 πάντοθι 476.
 παραέξεται 61.
 παραί 633.
 παρακάββαλε F. 74, 67.
 παραπλαζουσα 757.
 παραπλήγες 776. A. 160.
 παρασπαίροντα F. 62.
 παρασφαλές A. 416.
 παρασχεδὸν 800.
 παρετείνατο A. 562.
 παράθον 78.
 παρέδραμον 303.
 παραντίκα A. 292.
 παραφρίζει A. 223.
 παραφνάδας F. 80.
 παραχρέος A. 614.
 παρὲν 26. παρὲξ 29.
 παρέστραπται 758.
 παρθενικαῖς F. 74, 63.
 Παρθενίης A. 149.
 Παρθενιον λέπας 634.
 παρθενίοιο 863.
 παρθένοι κορωνίδες F.
 57.
 πάρονοι 292.
 πάροιθ' 578.
 *παρομφάλιος 290.
 πάρος A. 86. F. 26.
 πᾶς F. 74, 66. πᾶν 224.
 328. A. 212. πάντα F.
 74, 45.
 πάσασθαι 663. πάσεται
 A. 158. 312.
 πάτον A. 535. πάτω 933.
 πατρός 132. πάτερ F.
 106.
 πάτρην F. 62.
 πατρίδα F. 106.
 πατρώιον F. 104.
 παῦρα A. 56. 144. 249.
 | ρον 297. 639. A. 193.
 439. | ρος 224. παῦρω
 667. παυροτέρῳ 335.
 | τεροι 151.
 πανράδα 210.
 πανστήριον 746.
 πάχετον 385.
 πάχετος 387. 465.
 παχύνεται A. 209.
 παῶν 3.
 πεδάει A. 125. πεδόωσιν
 427.
 πεδανή 226. 289. | νᾶς A.
 306. | νοῖσι 817.
 πεδήορον 729.
 πέδιλα F. 85, 6.
 πεδόεσσα 662.
 πέζαις A. 562.
 πεποιθὼς 260.
 πείρασιν 226.
 πελάξει 751. | ζοῖς A. 585.
 πέλαζον F. 109. πελάσ-
 ση 409. ἐπέλασσε A. 408.
 πέλανον A. 488.
 πέλας A. 566.
 Πελεθρόνιον 440. 505.
 πελειάδας F. 73, 2.
 πελιδναί 272. 404. A.
 504. | νῆ 238. | νόv
 707. | νός A. 441.
 πελιός 279.
 πέλλη A. 311. πέλλης A.
 262.
 πελλίσιν A. 77.
 πέλμασι F. 85, 6.
 Πελοπηῖς F. 104.
 πέλει 152. 272. 387. 807.
 865. 896. A. 45. 82.
 407. F. 75. πέλονται
 432. ἐπλεθ' 444. ἐπλε-
 το 326. 880.
 πελώροις A. 38.
 πελωριάδες F. 83.
 πέμφιξιν 273.
 πεμφρηδῶν 812. A. 183.
 πενταπέτηλον 839.
 πέπερι A. 201. πέπεριν
 876. A. 332.
 πέπλων 16.
 περ 323. 395. 408. 474.
 483. 570. 806. A. 147.
 232. 291. 361. 560. 597.

- περιαλγεί 497.
 περιβόσκειται 391. 611.
 Α. 391.
 περιβρίθοντα Α. 143.
 |θουσα 851. |θουσαν
 Α. 180.
 περιβρυῆς 531. 841.
 περιηγεί 106.
 περικαίνονται 38.
 περικάλλιπεν 809.
 περικλυμένοιο 510.
 περικυνδέας 345.
 περιλείβεται Α. 437.
 περιμηκία 154.
 περίξ 90. 252. 274. 317.
 456. 557. 641. 808.
 871. 928. Α. 509. F.
 74. 13.
 περιξήροιο 697.
 περιοπάζει Α. 270.
 περιπηγία Α. 107.
 περιπυγίες 432.
 περίσημον 19.
 περισπαίρουσι 773.
 περιστερόεντα 860.
 περιστιβές 376.
 περιστιγές 749.
 περίστικτον 464.
 περιστιχώωσιν 442.
 * περισφαλόωντες Α. 542.
 περισφαραγεύσα 553.
 περιτέτροφε 542. περιτέ-
 τροφεν 299. περιτρέ-
 φει 543.
 περιδέδρομε 323. 503.
 631.
 περιφαίνεται 169. Α. 343.
 Περίφας F. 51.
 περιφλίοντος Α. 62.
 περιφράζω 541. |ξιο 715.
 περιφρασθέντος 7.
 περίφρων 478. |ονος F.
 104.
 περιχανδέα F. 72, 3.
 περιχεύεται 255.
 περιψάνουσι Α. 122.
 περιώσιον 518.
 περυνός 129.
 Περμησσοίο 12.
 περσειῆς Α. 99. Πέρσειον
 Α. 429.
 Περσεύς Α. 100. Περσειός
 764.
 Περσεφόνεια F. 74, 61.
 πέσκος 549.
 πετάλειον 628. 638.
 πεταλίτιν 864.
 πετάλοισι 640. 677. 764.
 Α. 143. F. 74, 24 et 26.
 F. 85. πετάλοισιν 661.
 680. 847. Α. 425. F. 1.
 πετεύρων 197.
 πέτηλα 857. 860. Α. 273.
 F. 71, 4. πετήλοις F. 74,
 13.
 πετραίου F. 71, 2. πε-
 τραίησιν Α. 291. πε-
 τραίοισιν 790.
 πέτρας 792. πέτρη 644.
 πέτρην 37. 389. πέ-
 τρου 906.
 πετρήεντος Α. 390.
 πετρώδεις 283.
 πεύθεο 700.
 πεύκαι 883. πεύκη Α. 549.
 πεύκης Α. 300. 546.
 πευκεδάνοιο 76. 82.
 Πευκέτιος F. 47.
 πή F. 74, 50.
 πηγάνιον 531. Α. 49.
 πηγανόεντας Α. 154.
 πηγάνου Α. 413.
 πηγνυμένοιο Α. 333. πη-
 γνυμένου Α. 311. πη-
 κτόν Α. 518. παγείη
 831. παγέντος Α. 513.
 πήξαν F. 74, 49.
 Πήδασα 804.
 Πηλεύς F. 42.
 Πηλίω 440. 502.
 πηλώ 204.
 πημαίνουσα Α. 510.
 πήματα F. 78.
 πηρῖνα 585.
 πήχυν 927.
 πιαλέης Α. 360.
 πιάξας Α. 224. πιάσας Α.
 503. πεπιεσμένος Α.
 495.
 πιδύεται 302.
 Πίερος F. 54.
 πίθον Α. 586.
 πικρός Α. 247.
 πιλνόμενον Α. 314.
 πιμπλαμένης Α. 44. πιμ-
 πλάς Α. 444. πλήσας
 667. πλήσαντες F. 72,
 4. πλησάμενος 176.
 πίμπραται 306. Α. 345.
 477. 600. πίμπρησι Α.
 438. 571. έπρήσθη 403.
 Α. 537.
 πίνης Α. 394. F. 83.
 πίνε 539. 603. πίνειν 667.
 Α. 206. πίνεο 912. πί-
 νοι Α. 486. πίνωσι Α.
 434. πίων 551. πιέειν
 507, 527. 713. πιείν
 562. 665. πίησθα Α.
 628. ποθῆν 622. Α.
 141. ποθείσα Α. 432.
 ποθείσαι F. 91.
 πῖον Α. 77. 141. πίονα
 443. πίοσιν Α. 547.
 πιοτάτην Α. 10. πιο-
 τέτην Α. 185. πιοτέ-
 ρης Α. 114.
 πεπτηῶτα F. 81. πείση
 Α. 595. πεσοῦσα 393.
 πεσοῦσαι Α. 184. πε-
 σοῦσαν 651. πεσών 56.
 πίπτουσα 847.
 πιπῶ F. 54.
 Πισαίοις F. 74, 5.
 πίσσαν 594. Α. 574. |ση
 Α. 116. |σης Α. 117.
 488.
 πισσῆεν 717.
 πιστάκι' 891.
 πίσυρες 182. |ρесси 261.
 |ρων 710. Α. 148.
 πιτναμένη 362.
 πίτνν 842. πίτνος Α. 301.
 πιφάνσκει 411. 637. 725.
 πλαδάον 708. πλαδόων-
 τα 422. πλαδόωντι Α.
 119. πλαδόωσιν 241.
 429.
 πλάζονται 274.
 πλαθάνοισι F. 70, 2.
 πλανήτην F. 74, 19.
 πλάσσοις Α. 414. πλάσ-
 σων 95.
 πλάστιγγα 651. πλάστιγ-
 γι 42. 955.
 πλαταγώνια F. 74, 43.
 πλατάνοιο 584.
 πλάτος 219.
 πλεῖον 563. Α. 627. πλει-
 οτέρη 119. πλέον 216.
 Α. 393. πλέονες 232.
 (cf. πολὺς)
 Πλείστου F. 50.
 πλακείς F. 72, 7.
 πλευρηῖσι 199. πλευρῶν
 F. 106.
 πλευρὸν 269.

- ῥοδέης A. 239.
 ῥοδέου 103. |οιο A. 432.
 |ω A. 155.
 ῥόδον 900. ῥόδου F. 74, 9.
 ῥόθον 672. 787.
 ῥοιζηδὰ A. 182. 498. ῥοι-
 ζηδὸν 556.
 ῥοιῆς F. 78.
 ῥόον A. 245. ῥόος 889.
 A. 505.
 ῥοφέωσιν F. 72, 4. ῥοφη-
 θεῖς A. 389.
 ῥόχθοισι 821. A. 289. 390.
 ῥύμη A. 499.
 ῥύμμα A. 96.
 ῤυπαῖον 215.
 ῤύπης πάγον F. 109.
 ῥυπόεις A. 470.
 ῥύπτεο A. 350.
 ῥύσις A. 599.
 ῥυσαίνεται A. 78.
 ῥυσαλέην A. 181.
 ῥυτιῆ 523. A. 607. |της
 528. A. 306.
 ῥωγάδα 389. ῥωγάδι 644.
 ῥωγαλέον 376.
 ῥώθωνας 213. ῥώθωσιν
 A. 117.
 ῥωμαλεία A. 193.
 ῥώξ 716.
 ῥώτεο 351.
- Σάιν 566.
 σαίνων 353.
 σαλαμάνδρειον 818.
 σαλαμάνδρην A. 538.
 σαλάσσων A. 457.
 Σάμον 459.
 σαμψύχου 617. F. 74, 63.
 Σάου 472.
 σαπρυνθέντων A. 468.
 σάρκα 361. A. 247. 254.
 544. 574. F. 74, 48.
 σάρκας A. 462. σάρκες
 107. 404. 834. A. 475.
 σαρκί 187. 233. 465.
 σαρκὸς A. 561. σάρξ
 236. A. 387.
 Σαρπηδῶν F. 46.
 σαύροισιν 817.
 σαύρης A. 617. σαύρην,
 florem, F. 74, 72.
- σαώσαι 878. σαώσεις A.
 566. σαοῖ A. 167.
 ἔσβεσε 46. σβεννὺς A. 50.
 σειραίοιο A. 153.
 σειρῆν 119. 385. σειρὰς
 F. 72, 6.
 σείριος 205. 368. 779.
 σελάσσεται 46.
 σελάοντος 691.
 Σελήνη F. 24.
 σελίνου 597. 599. 649. A.
 508.
 σέρις F. 71, 3.
 σεύονται 333. ἔσσυμένη
 325. ἔσσονται 820.
 σηκοῖς F. 74, 67.
 σημα 282. 633. σημαθ'
 360. σηματα 716.
 σημήνατο A. 151.
 σηπεδόνες 242. σηπεδό-
 σι 363. σηπεδόνος 320.
 327.
 σηπιάδος A. 472.
 σηπόμενον A. 248.
 σήσαμα A. 94.
 σήψ 147. σήπα 817.
 σιάλοιο A. 133. σιάλων 86.
 σίδας 887. σίδης 72. 870.
 A. 489. 609.
 σίδηρον 923.
 σιδηρήεσσαν A. 51.
 σιδόεντος A. 276.
 Σιδόεντος F. 50.
 Σιδονίου 608.
 Σικελὰς F. 73, 2.
 σικύην 921. |ης F. 72, 6.
 |ας F. 72, 1.
 σικύοιο 866.
 Σιληνοὶ A. 31.
 σίλφια A. 204. |ον 697.
 |ου 85. A. 309. 369.
 σιλφιόεσσαν A. 329.
 σίμβλοιο 808. σίμβλων A.
 49.
 σίνατο 74. 485. ἐσίνατο
 A. 185. σίνεται 821. σί-
 νονται 702.
 σίνηπι 878. σίνηπν F.
 84. σίνηπνν A. 533.
 σινήπνος F. 70, 16.
 σίνεα A. 231. σίνη 1. σί-
 νος 653.
 σίνταο 623. 715.
 σίσσυμβρα 896. σισσύμ-
 βριον F. 74, 57.
- Σισυφίδαί 604. F. 38.
 σιτηβόρον A. 115.
 σιτοβόρω 802.
 σίτων 116.
 σκαιοὺς 266.
 σκαμμώνιον A. 562.
 σκαρθμούς 139.
 σκάρων F. 59.
 σκαφίδεσσι 618.
 σκεδάων A. 583.
 Σκείρωνος 214.
 σκελετὸν 696.
 ἔσκληκασι 789. ἔσκληκεν
 718. ἔσκληκὸς 746. |κύ-
 τα A. 464. 492.
 σκήνεος A. 447. σκήνεσι
 742.
 σκηρίπτεται 721.
 σκιάει 30.
 σκιδναται 329. 512.
 σκίλλης 881. A. 254.
 σκίνακος 577. A. 67.
 σκίναρ 694.
 σκλήρ A. 99. σκληρέα A.
 492.
 σκιοῖς 660.
 σκολιῆν 267. 325. 478.
 σκολιοπλανέες 318.
 σκολόπενδρα 812.
 σκολοπενδρείοιο 684.
 σκολύμφ 658.
 σκοπέλοισι 668.
 σκορόδοιο A. 432.
 σκορπιόεν 654. σκορπι-
 όεντα A. 145.
 σκορπίοι 796. σκορπίον
 14. 770. σκορπίος 18.
 F. 31. σκορπίου 887.
 σκοτόωσι A. 35.
 σκοτόεν 249. |εσσαν A.
 188.
 σκύλα 422. σκύλος A. 270.
 σκύλα F. 106.
 σκύλακας 689. |κεσσι 670.
 |κων F. 98.
 σκύλαιο A. 410.
 ἔσκυλευσαν 379.
 σκυνίοισιν 177. 443.
 σκύρα 74.
 σκυρώωσι 75.
 σκυτάλην 384. σκυτάλης
 386.
 σκωλύπτεται 229.
 σκῶπες F. 18.
 σμερδαλέη 144. |ης 207.
 |ον 161. 293. 765.

- αμερδνὴν 815.
 * αμῆνιγγας 557.
 αμίλον Α. 611.
 αμινύοιο 386.
 αμυγεροῖο Α. 419.
 αμυραίνης 823.
 αμυρνεῖον 848. Α. 405.
 F. 71, 3.
 αμύρνης 600. Α. 601.
 αμώδιγγες Α. 545.
 αόγκος F. 71, 3.
 σόλος 905.
 Σόλων F. 9.
 σπάδικα Α. 528.
 σπαδόνεσσιν Α. 317.
 σπαίρει Α. 318.
 σπείρα (ἡ) 862. σπείραν
 F. 74, 21. σπείρη 156.
 σπείρης 179. 220. σπεί-
 ρησιν 264.
 (σπείρον) σπείρα Α. 460.
 Σπάρταν F. 106.
 Σπάρτων F. 45.
 σπειραχθεά 399.
 σπειρηθεῖς 457.
 σπείρημα Α. 417.
 σπείρεα 882.
 σπείροις F. 70, 1. F. 74, 1.
 σπείρειας F. 81. σπει-
 ρομένη F. 85.
 σπειρώδεα Α. 527. |δει Α.
 253.
 σπεράδεσσιν Α. 134. σπέ-
 ραδος 649. Α. 330. 550.
 604.
 σπέρμ' 880. σπέρμα 530.
 536. 917. |μαθ' 526.
 |μασι Α. 238. |ματα 585.
 598. 844. 947. F. 70, 16.
 |ματι F. 54, 25.
 σπερμεῖ' 894. |μεία 599.
 944. Α. 201. |μείον 900.
 Σπερχειὸς F. 41.
 σπέρχεται 417. σπέρχον-
 ται 814. Α. 416.
 σπιλάδεσσι Α. 289.
 Σπιροίτης F. 45.
 σπληδοῖο 763.
 σπλην Α. 575.
 σπονδοποιέονται F. 1.
 σπόρον 427. 595.
 σπυρίδεσσι F. 74, 21.
 σταγόνεσσιν 624. Α. 64.
 σταδίην Α. 402.
 στάζων 931. στάξιας Α.
 240.
 σταθμοῖο 21.
 * σταλάδην Α. 475.
 στάχυν 803. Α. 371.
 σταφίδος 943.
 σταφυλίνος F. 71, 2. |νου
 843.
 στεγανὴν Α. 367.
 στεγνά 762.
 στείβουσι 609.
 στείλειον 387.
 στεινὴν Α. 191. 615. στει-
 νοῦ Α. 508.
 στείχοντες F. 109.
 στέλεχος F. 78.
 στέλλονται Α. 193.
 στέργει 553.
 στέρνοις Α. 314. στέρ-
 νοισι 924. Α. 18. 522.
 στέρνω 91.
 στεφάνους F. 74, 54 et
 81, 2.
 στέφος 897. Α. 619. F. 74,
 4 et 8 et 72.
 * στήδην Α. 327.
 στήλησι F. 74, 70.
 ἐστήρικται 20. ἐστήριξαν
 F. 74, 48.
 στιβαροῖο 17.
 στίβον 263. 321. 481. στί-
 βω 672.
 στίζουσι Α. 545.
 στίλβουσι 726.
 στιφροῖς F. 74, 51. στιφρῆ
 F. 70, 5.
 στόμα Α. 20. 120. 226.
 379. 384. 580. στομά-
 τεσσι Α. 210. 240. 263.
 339. 377.
 στομάχοιο Α. 22. |χον Α.
 255.
 στομίοισι Α. 12. 509. F.
 74, 35. στομίων Α. 524.
 στομίω 233.
 στορέσας 25.
 στρεβλὸς Α. 442. στρεβλὸν
 Α. 363.
 στρενωγδόνι Α. 313.
 στρενωγμένω Α. 291.
 στρομβεῖα 629.
 στρόμβοισιν 884. |βων Α.
 393. στρόμβοι (testacei)
 F. 83.
 στρούθεια Α. 234.
 στρουθοῖο Α. 60. 535.
 στροφάλιγγα 697.
 στύξε F. 74, 61.
 στύπει 951. Α. 70.
 στύφον Α. 278.
 Σύβαρις F. 53.
 συγκεράων Α. 321.
 σύγκληρα Α. 1.
 σύγχροα F. 32.
 συκῆς Α. 348. F. 78.
 σύμμικτα 562.
 συμμύγδην 677.
 σύμμορφον 321.
 συμφύρδην 110.
 συμφύρσαιο 954.
 συναλδέα Α. 623.
 συναρπάζουσα 197.
 συνδάμνεται Α. 173.
 συνεχῆς Α. 571. συνεχέως
 Α. 304.
 συνήρεα Α. 512.
 συνομήρεες 447. |ήρεα Α.
 607.
 συνεραθάγησεν 194.
 συνωρίζωσι F. 74, 23.
 * σνοσκνάμω Α. 415.
 συρμῶ Α. 256.
 Σύρτις F. 32.
 συὸς Α. 557.
 συστάμνισον F. 70, 13.
 σφαῖραι 584.
 ἐσφαλμένα Α. 221. |μένον
 Α. 213.
 σφαλεροῖ Α. 189. |ροῖσι
 Α. 33. |ροῦς Α. 400.
 σφεδανὸν 642.
 σφέλαι 644.
 σφήκειον 738.
 ἐσφήκωται 289.
 σφήκες Α. 183. σφηκι
 739. σφηκῶν 741. σφήξ
 811.
 σφονδύλειον 948.
 σφόνδυλοι 781. σφόνδυ-
 λος 798.
 σφυρά Α. 477. σφυρὸν 17.
 926. 928.
 σφύρη Α. 349. σφύρησιν
 Α. 236.
 σχεδίη 622. σχεδίην Α.
 88.
 σχεδὸν 561. Α. 207.
 Σχοινῆος 889.
 σχοινίδι Α. 625.
 σχοινώδεσιν Α. 152.
 σώχειν 590.
 ταμίσοιο 711. Α. 373. |σον
 577. 949.

- τάμοις 849, 866. ταμών 72, 586, 599. Α. 46, 135, 363. F. 50.
 ταυρύφυλλον 610.
 τετάνυσται 225, 290.
 τάπιδος 324.
 ταραξίας 665, 956. ταραξίς 936. ταρασσειν 109. ταρασσομένη Α. 25.
 Τάρταρος F. 44.
 τάρταρον ἰνόςεσαν 203.
 ταυρηδόν Α. 496.
 ταῦρος 340. ταύρον 122. Α. 312. ταύρων 171, 741.
 Ταυροπόλος F. 58.
 ταυρώδεα Α. 222.
 τάφροις F. 74, 10.
 τάχα 549.
 τεῆς i. e. ἥστινος Α. 618.
 τείνας 405. τείνει 639.
 Τειρεσίας F. 45.
 τειρομενος Α. 383.
 τείχεα Α. 1. F. 19.
 τεκμαίρει 680. τεκμαίρειο Α. 188. τεκμαίρονται 231. τεκμαίρειν 396.
 τεκμήρατο 362. Α. 105.
 τέκνα 199, 795. Α. 168.
 τέκνοισι 124.
 τέκτων 170.
 Τελαμών F. 42.
 τελέθει 369. τελέθεισι 832. τελέθουσιν 213.
 τελέσκων F. 74, 10.
 τελευτήν 189.
 τελέει 275. τέλεσκε Α. 583.
 τέλλει F. 74, 32.
 τέλσον 546.
 Τεμπίδος Α. 199.
 τευθρήνης Α. 560.
 τέρα 186. τέρας 19, 463.
 τερμινθίδα Α. 300.
 τερπομένην 538.
 τερσαίνοις Α. 551.
 τέρσαι 96, 693. τέρσαιο 709.
 τέρφει 323. τέρφη Α. 268.
 τετανόν Α. 343, 464.
 τετράμορον 106, 712.
 *τετραποδί Α. 543.
 τέτρασιν 582. Α. 58.
 Τευθρανίδης F. 104.
 τεῦχος 80. Α. 197. τεύχει Α. 246. τεύχει 652. Α. 315, 364. F. 74, 52.
 τεύχεος Α. 21.
 τεῦχε Α. 515. τεύχουσιν Α. 120. τεύχονται 108. Α. 416. τεύχων 284. τεύξαις Α. 153. τευξάμενος 935. τεύξας 412. Α. 129. τεύξη 149, 205. τεύχη 524. έτευξεν Α. 156. τέτυκται 386, 410. τυκτήν 108.
 τεφρη 173.
 τέφρην Α. 95, 530.
 τεφρώσαιο Α. 534.
 τέων Α. 2.
 τήθη Α. 396.
 τηκόμεναι Α. 476. τηκόμενη Α. 387. τήξαιο Α. 164. τήξαις Α. 110. τηξάμενος Α. 63, 350. τηξας Α. 92, 369, 487.
 τηλεφίοιο 873.
 τηλόθεν F. 74, 65.
 τήμος 31, 59, 206. Α. 459.
 τημοῦτος 926.
 τηνεσμῶ Α. 382.
 τιθαιβῶσσουν 199.
 τίθει 577. τίθεισι 31. έθεντο Α. 39. έθηνεν Α. 560. θήηνεν F. 31. έθήηκατο 614. θέντος F. 27.
 τιθήνης Α. 419.
 τιθηνοί Α. 31.
 τιθυμάλλους 617.
 τέκεν Α. 466.
 τιμήν F. 104.
 έτίναξε 193.
 τινθαλέω Α. 445. τινθαλείοισι Α. 463.
 τιταίνεται 722.
 τιτάνοιο Α. 43.
 Τιτηνίς 13. F. 4 et 5.
 Τιτήνων 10.
 τμήγε F. 70, 9. τμήγων F. 72, 1. τμήξαις Α. 301. τμήξαιο Α. 68. τμήξαις 886.
 Τμῶλοιο 633.
 τόθι 147, 462, 634. Α. 9, 14, 123, 270, 590.
 τοῖα 7, 429, 543, 762. Α. 232, 292. τοίη 780, 785.
 τοῖον 210. τοῖος 482.
 τοίω 780.
 τοιάδε 99.
 τοκήης 620, τοκήης Α. 563.
 τόκον 452.
 τομαίη 52.
 Τοξεύς F. 51.
 τοξικῶ Α. 208.
 τόποις F. 74, 58.
 τόσσον 570. τόσσα F. 83.
 τούνεκα 120. Α. 346.
 τραγοριγάνου Α. 310.
 τραμπίδος 268.
 τραπέζηντος 526.
 τραπέξης 560.
 τραύματα Α. 246.
 Τράφεια 887.
 τρία 398.
 τρεμίθοιο 844.
 τρέφει 388. έθρέψατο Α. 628. έθρεψε 607, 958. έτρεφεν 168. Α. 271.
 τραφή Α. 523. θρέψατο F. 73, 1.
 έτρεσεν Α. 174. τρέουσιν Α. 219.
 τρηχύνεται Α. 280.
 τρηχέι Α. 252. τρηχέες 146. τρηχέις 151. τρηχύν 217, 284.
 τρήχοντα 72. τρήχοντι 521. τέτρηχε Α. 80.
 τετρηχότι 267.
 τρίβε Α. 461, 531. τρίψας Α. 87.
 τρίβοις Α. 592.
 τριέται Α. 347.
 τριόδοιο 98. τριόδοισι 128.
 τριπέτηλον 522, 907.
 τριπλόον 655. Α. 327.
 τριπόδεσαι Α. 11.
 τριπτήρι 95. F. 70, 15.
 τριπτήρσι Α. 494.
 τρις 603.
 τρισσάς Α. 366. τρισσοῖς 908.
 τριστοιχοι 442.
 τρισφυλλον 520.
 τρίτην 103.
 Τριτῶ F. 145.
 τρίφατον 102.
 Τροίηθεν 309.
 τρόμον 437. τρόμος Α. 541.
 τροπαῖς 678.
 τροχαλῶ 589.
 τροχεήν 658.

- τροχμαλα 143.
 τροχοειδέα 95.
 τροχόεντες 332. τροχόεσαν 166.
 τροχοῦσιν 816.
 τρυγγή 368.
 τρυγώνα 828. τρυγῶν 829.
 τρύγα 932. τρύξ F. 70, 16.
 τρύχνον 74. 878.
 τετρυμένη 277. τέτρυνται 287.
 τύχοις 128.
 τυλόεν 272.
 τύλοι 178.
 τύμβοι F. 74, 62.
 τύμμα 426. 653. 737. 755.
 τύμμασι 919. 930. F. 32.
 τύμματι 463.
 Τυνδαρίς F. 108.
 τυπή 129. τυπήν 673. 784. τυπήσιν 358. F. 74, 49. τυπαῖς F. 32.
 τυπεῖς 836. τυπέντι 330.
 τύψαντα 2. τύψας 775.
 τύψε 202. 313. τύψη 424. τύψης 831.
 τυτθὰ 755. τυτθοὶ 132.
 τυτθὸν 47. 639. 750.
 ἐπὶ τ. F. 70, 11.
 τυφλήν 815.
 τυφλώπες 492.
 τύψει 921. τύψιν 933.

 ὑάκινθον 905. |θος F. 66.
 |θου 902. |θω F. 74, 32.
 |θον F. 74, 60.
 ὑγραίνει A. 580.
 ὑγρῶν A. 285.
 ὑδαλέη 361.
 ὑδατόεν 239. ὑδατόεσσα 300.
 ὑδέουσι A. 525. ὑδεῦσι A. 47.
 ὑδρολήν 60.
 * ὑδρήεντα 26.
 ὑδρην 688. ὑδρης A. 247.
 ὑδρον 414. ὑδρω 421.
 ὑδρωψ 467. A. 341.
 ὑδασι 12. A. 320. ὑδασιν A. 229. 237. 520. F. 74, 16. ὑδατα A. 520. ὑδάτεσσι 665. A. 504. F. 70, 8. F. 78.
 ὑδάτεσιν A. 112. ὑδατι 46. 538. 540. 573. 914. A. 95. F. 70, 12. ὕδωρ 367. 888. A. 174.
 ὑετοῖο 273.
 ὑίῆα F. 110.
 ὑλαγμὸν A. 220.
 ὕλας F. 48.
 ὕλη A. 177. ὕλην 5. 27. 135. 400. 450. 488. 499. 532. ὕλης 127. 672.
 ὕληεν 147.
 ὕληώρεας 55.
 ὕμεναίοις F. 108.
 ὕμένεσσι 184. ὕμένων 193. A. 358.
 Ὑμησίδος A. 446.
 ὕμνοπόλοιο A. 629.
 ὕμνον F. 104.
 ὑπαὶ A. 104. 132.
 ὑπαίξας 455.
 ὑπαιφοινίσσεται 178. (cf. 720).
 ὑπάμησον 901.
 ὑπαργήεσσα 663.
 * ὑπάρπεξον 284.
 ὑπέκ 703. A. 297. 625.
 ὑπένερθεν 182. 544.
 ὑπεξερύγησι A. 227.
 ὑπεραχθεῖα 342.
 ὑπέρεικον A. 603.
 ὕπερθε 720. ὕπερθεν 241.
 Ὑπεριονίδαο 679.
 Ὑπερμήστρα F. 45.
 ὑπέροισιν 952.
 ὑπερτείνουσι 781.
 ὑπέρτερον 535.
 ὑπερφαίνουσι 177.
 ὑπερφιάλοιο F. 74, 23.
 ὑπεννασθεῖα A. 294.
 ὑπηνεμίοισιν A. 425.
 ὑπήνην A. 16.
 ὑπναλέος A. 25. |λέω 162.
 ὑπνηλὸν 189.
 ὕπνοιο 56. 197. ὕπνον 165. 746. ὕπνος 746.
 ὑπνώοντες 433. ὑπνώουσα 127.
 ὑποβρέμεται A. 291.
 ὑποβρομέει A. 288.
 ὑποδάμνεται A. 86. ὑποδηθεῖσα F. 108.
 ὑπέδεκτο A. 619.
 ὑποδράξ 457. 765.
 ὑπεδύσατο 418.
 * ὑποζοφέεσσα 337. (* ὑποζυγέοντε) F. 74, 22.
 ὑποθλίψαντες A. 30.
 ὑποκάρφεται A. 80.
 ὑποέκλασε 728.
 ὑπολείβεται A. 24.
 ὑποσῆπεται A. 249.
 * ὑποσκιόεντι 96.
 ὑποστορέσαιο 63.
 ὑποστρώσας F. 68.
 ὑποστύφει A. 17.
 ὑποσύρεο A. 367.
 ὑποτρέφεται 764. ὑπεθρέψαντο 884, 888.
 ὑποτέτροφε λίμνη A. 589.
 ὑποίτρεσαν 86.
 ὑποτρύει A. 83.
 ὑπειτύφατο A. 163.
 ὑποφοινίσσονται 720. (cf. 178.)
 ὑποφοφίων 297.
 ὕρακας A. 37.
 Ὑριεύς F. 57.
 Ὑρικανίδεσσι F. 62.
 ὕσγινόεντας 870.
 ὕσγίνω 511.
 ὕσσωπος 872. ὕσσωπου A. 603.
 ὑφισταμένην A. 521.
 ὑψηεν F. 74, 62.
 ὑψηλή 641.
 ὕψι A. 146.
 ὕψος F. 26.
 ὕψοι F. 74, 38.
 φαγοῦσαι 75.
 φάγροι F. 18. Φάγρος F. 44.
 Φαίθων F. 63.
 φαείνει 390. φαίνεται 163. 187. 504. 763. F. 70, 5.
 φαέεσιν A. 84. φαίων A. 24. φάη 720.
 φαιὰ 839.
 φαίνεται 324. φαίνοντες A. 422. φανείς A. 481.
 πέφανται 379. 891.
 φάλαγγες F. 31. φάλαγγος 654. 715.
 φαλάγγια 8.
 Φαλακράοις 668. Φαλακράϊη A. 40.
 φάληρα 461.
 φαλλαίνη 760.
 φάραγξ 146.

- φαρικου̅ A. 398.
 φάρμακα A. 89.
 φαρμακίδος A. 617.
 φαρμακόμεναι A. 293. φαρ-
 μακόμεντα A. 617. φαρ-
 μακοέσσαις A. 4.
 φαρμάσσω A. 619.
 φάρσος 664.
 φάρυγα 250. |γος A. 66.
 191. 615. |γγος A. 363.
 φάσγανα, πορες, F. 74,
 63.
 Φάσηλις F. 74, 14.
 φάσις 122.
 πεφάτισται F. 74, 30.
 φάτις 484.
 φέρτερον F. 106.
 φέρει 145. 162. 367. 730.
 737. 799. 810. φέρειν
 684. φέρει 425. φέρει-
 ται 235. φέρει 616.
 A. 91. 199. 326. φέρων
 A. 188. φέρονται 48.
 φέρουσα 510. φέρων
 44. 398.
 φερώνυμον 501. 666.
 φεύγε 478. φεύγων 24.
 32. πεφυζώς 128.
 φηγοῖσιν 413. |οῖο A. 261.
 |οῦ 418. 842. |φ̄ 439.
 |οῖ F. 27. F. 69.
 πέφαται F. 74, 72.
 Φηρεὺς F. 51.
 ἔφθιτο 836.
 φιαρῆν A. 91. φιαρῆς A.
 387.
 * φιλαίματος A. 498.
 φιλέρωσι F. 16.
 φιλειταιρίδ' 632.
 φιλόζωος 68. |οῖο A. 273.
 591.
 φιλοργός A. 175.
 φίλ' 3.
 φιμώδεα 892.
 φίν 725. F. 73, 2.
 φλεγυήιον 685.
 φλέβες A. 192.
 φλιδόωντος A. 557. φλι-
 δώσα 363.
 φλογεῖο 287.
 φλογερῆ 754.
 φλογιῆ 54. A. 392. 534. 586.
 φλοιόν 676. 842. F. 70, 9.
 (cf. φλόον.)
 φλόμον 856.
- φλόξ 820. F. 74, 39. φλό-
 γες F. 74, 48. φλογί 51.
 799.
 φλόον 355. 392. φλόα A.
 302.
 φλύζων A. 214.
 φλύκταιναι 240. 273. 757.
 φόβην 564.
 Φοῖβος 903. A. 302. F.
 31. Φοῖβοιο A. 200.
 φοινήεσαν 158. |έσης A.
 69.
 Φοίνιξ F. 67.
 φοίνικος A. 353. F. 80.
 φοίνια A. 492.
 φοινίσσει 228. φοίνισσον
 845. φοινίσσοντα 303.
 φοινίσσουσα 238. φοι-
 νίξατο A. 254.
 φοινά 146. φοινόν 675.
 A. 187.
 φοινώδεα A. 489.
 φολίδεσαι 157. 221. 464.
 φολίδων 31. 137. 227.
 φολίσι 296.
 φόνω 308. 497. φόνιο
 A. 500.
 φορβάδος 925.
 φορβῆς 285.
 φορεί 782. 829. φορεί-
 ται 343. φορέονται 123.
 402. 492. φορέουσα 376.
 φορεύουσιν A. 253. F.
 80.
 φόρτον 342.
 ἐφορύξατο 203. πεφορυ-
 γμένον 302.
 φράξο 157. 438. 589. 656.
 759. φράζεσθαι 70. φρά-
 ζοιο A. 376. φράζονται
 491. φράσσασθαι 805.
 ἐφράσσατο 502. φράσ-
 σονται A. 316.
 φρεῖαρ 486.
 φρένα A. 32. 283. φρέ-
 νας A. 161. φρένες A.
 543.
 φρεῖκας 778.
 φρεῖκη 721. 727.
 φρεῖσσουσαν 221. πέφρι-
 κε 293. πεφρικὸς 167.
 φρύνης A. 575. 576.
 φρυνοῖο A. 568.
 φύγδην 21.
 φύξη 402.
 φυζηθέντας 825.
- φυήν F. 74, 3.
 φύκος 845. φύκει A. 576.
 φυκίοντας A. 391.
 φυλάσσοις A. 630.
 Φύλιος F. 52.
 φυλλάς 834. φυλλάδες A.
 374. φυλλάδα A. 92.
 411. F. 74, 34. |λάσιν
 F. 74, 45.
 Φυλλίς A. 149.
 φύλλα 83. 494. 510. 555.
 675. 683. 873. 875. A.
 428. 549. φύλλον A.
 532. |οῖσι 69.
 φύλα 407. φύλοις 309.
 φυξήλιος 660.
 φυξήλιδος A. 472.
 φύξιον 54.
 φύξιν 588.
 φυρήσασθαι 932.
 φύρματι 723. φύρματα
 A. 485.
 φύρων A. 238. φύρσας
 593. A. 68. φυρσάμε-
 νος 507. φύρσον 693.
 φύρσιμον A. 324.
 φυτεύοις F. 74, 1. φυτεύ-
 σαις F. 74, 18. φυτεύ-
 σεις F. 74, 40. ἐφύτευ-
 σεν F. 104.
 Φυτίη F. 45.
 φυτόν 615. A. 235.
 φύεται 662. φύονται F.
 78. φύουσι A. 14.
 φώξας A. 607. φακτόν
 F. 68.
 φωλειοῖαι 79. 351. |οῦ
 125.
 φωλεόν 32. φωλεὰ F. 83.
 φωλεύοντα A. 523. φω-
 λεύει 394.
 φωνήσαιμι 4. φωνέεται
 F. 1.
 φώρης A. 237.
 φῶς A. 215. 382. φῶτα
 363. A. 19. 336. φῶ-
 τας 701. A. 5. φῶτες
 752. φωτός 403. 767.
 A. 73. 124. 582. 614.
 φωτίζοντα F. 74, 66.
 κεχαρημένος 138. κεχα-
 ρηόσι F. 70, 18.
 χαίτη 65. 503. 542. 869.
 χαίτην 39. 523. 658.
 838. A. 200. 260.

- χαιτήεσσαν 60.
 χάλαζα 778.
 χαλαζήεντα 13.
 κεχαλασμένα 383.
 χαλαίποδος 458.
 χαλβάνη 52.
 χαλβανίδες 938.
 χαλβανόεσσα Α. 555.
 χαλερθῆ 445. ἐχαλέφατο 309.
 χαλικραίη Α. 29.
 χαλικροτέρη Α. 613. [ρον Α. 59.
 χαλινοῦς 234. χαλινά Α. 16. 337. χαλινοῖς Α. 117. 223. 453.
 χάλκας F. 74, 60.
 χαλκείη 706.
 χαλκήρεα 921. χαλκήρεας Α. 244.
 χαλκοῦ 257. χαλκοῖο Α. 529.
 χαμαιεννάδος 532. (cf. χαμεννάδος.)
 χαμαιζήλοιο 70.
 χαμαίλειον 656.
 χαμαιπίτυος Α. 56. 548.
 χαμελαίης Α. 48.
 χαμεννάδος 23.
 χαμηλὰς F. 74, 60. χαμηλήν 841. 944. χαμηλαί 239. χαμηλὸν F. 78.
 χαμηλότεραι F. 70, 2.
 χαδεῖν 956. Α. 58. χάδοι 598. χαδὼν Α. 145. 307.
 χανδὸν 341.
 Χασοῖδες κύβες F. 97.
 χαράδρας 28. 489.
 χαράδρεια 389.
 χαρακτῶ Α. 308.
 χαράξας 545. χαράξη 807.
 χάριμ' Ἀφροδίτης F. 74, 28.
 χάσμα Α. 14.
 χαιτόντα Α. 225. 585.
 χάυνα 940. χάυνης 897.
 χέδροπα 753.
 χείαις 79.
 χείλει Α. 119. χείλε' 339. χείλεσι Α. 278. 572. χείλη 61. Α. 209. 250. 438. 503. χείλος 686. F. 91.
 χείμασι F. 72, 3.
 χειμερίη 252. χειμερίησιν Α. 623.
 χειμῶνι F. 70, 7.
 χείρα Α. 536. χεῖρὶ 936. Α. 362. χείρὸς Α. 5. χείρεσσι F. 27. χέρα 926. χέρας Α. 169. F. 81, 4. χερὶ Α. 227. χερὸς 667. Α. 43. χερσὶ 16. Α. 190.
 χειροδρόποι 752.
 Χείρων 501. F. 42. Χείρωνος 500.
 χέλειον Α. 574.
 χελιδονίου 857. χελιδονίοισι F. 74, 32.
 χελιδόσι F. 74, 33.
 χελλύσσεται Α. 81.
 χέλυδρον 411. 414.
 χελύνην 703. χελύνης Α. 555. 558.
 χέλυσ 700.
 χεροπληθῆ 94.
 χερσῶν 359.
 χέρσω 369.
 χεύμα 890.
 χεύει Α. 381. χεύη Α. 66. 485.
 χείας 923. 932. 942. 953. χείαις Α. 65. χείη Α. 587. χείη Α. 89. χείασθαι 590. 709. χείη 342. χείην 105. χείονται 364. 756. 801. χείας Α. 352. χείαις Α. 585. ἔχευαν Α. 291. χείατο Α. 258. (cf. χεύω.)
 χηλαί 789.
 χηνὸς Α. 136. 228.
 χηραμά 55. 149.
 Χησιαδέσσι Α. 151.
 χήτει Α. 499.
 χθονίου F. 74, 72.
 χθονὶ 639. χθονὸς Α. 521.
 χίδρα F. 68.
 χιλεύουσι 635.
 χιλοὶ 569.
 χιληγόνου Α. 424.
 χιμαίρης Α. 135.
 χίμετρα 682.
 χιονόεσσαν δαίτα Α. 512.
 χιονώδεος Α. 150.
 χιτῶν 184.
 χιόνι Α. 179. χιόνεσσι 461.
 χλιαροῖο Α. 360. χλιαρῶ Α. 460.
 χλιάον F. 68, 8. χλιφώνει Α. 110.
 χλοάζον 917. χλοάζων 576.
 χλοανθέος 550.
 χλοάοντα 438. χλοάοντας 30. χλοάουσα 237. χλοάουσι 569. χλοάων 777.
 χλοεραὶ Α. 374. χλοερὸν 879. χλοερούς 895. χλοερού Α. 47.
 χλόον 583. 592.
 χλούνηνδε F. 74, 6.
 χλωρηίδα 88.
 χλωρίς F. 54.
 χλωρὰ Α. 143. χλωροῖς F. 74, 24.
 χνοάοντα F. 50.
 χροάνοιο Α. 92.
 Χροάσπεω 890.
 χολόων 140.
 χολῆ Α. 471. χολῆς 561.
 χολυειδέα 435.
 χολόεν Α. 12. 17. 580. χολύεντας 253. χολύεντι 302.
 χολοίβαφος 444.
 χολοιβόρον 593.
 χύνδρος Α. 123.
 χορείην F. 27.
 χοὸς 103. 619.
 χραίνοιο Α. 553. χραίνη Α. 469. χραίνοις Α. 155. χραίνουσιν Α. 246. χραίνωσιν Α. 169. χραίνων Α. 531. χράνας Α. 202.
 χραισμεῖ 914. χραισμεῖν 643. χραισμησιν 852. χραισμησεις 551. χραισμησει 926.
 χραισμη 583.
 χραισμηεις 576.
 ἐχραε 315.
 χρεῖη 354.
 χρεῖω 695.
 χροῆ F. 74, 36. χροῆς 859. Α. 407. χροῆ 172. 322. 375. 428. Α. 600. χροῖη 262. 288. 516. 754. F. 74, 29. χροῖην 148. 256. Α. 76. χροῖησι F. 74, 65.
 χροισθεῖσαι F. 74, 26.
 χρουσανθῆς F. 74, 69.

- χρύσεια 504.
 χρυσοῖο A. 53. |σῶ F. 74, 3.
 χρώς 270. 719. 721. χρω-
 τα A. 253. χρωτός 425.
 χροῖ 115. 231. 328. 429.
 446. 726. 730. χρῶς
 241. 421. 929. A. 506.
 χυλὸν 918. 953. A. 625.
 χυλὸς A. 389. χυλῶ A.
 93.
 χύσιν 297. A. 107. 333.
 359. 602.
 χυτή 503. χυτῆ A. 116.
 χυτῆς 546.
 χυτὸν 391. 530. F. 74, 20.
 χύτρησι 621.
 χύτρον F. 72, 3. χύτρον
 A. 136. χύτρον 98. A.
 60. 487. 578.
 χωλεύουσι 319.
 χώρος A. 3. χώρον 96.
 149. 499.

 ψαθυρῆς A. 145. |ροῖσι
 A. 552.
 παίρουσαι 123.
 Ψαμαθηίδας 887.
 Ψαμάθη F. 42.
 ψαμάθοισι 155. 313.
 ψαφαρῆ 262. ψαφαροῖς
 172. ψαφαρὸν A. 353.
 ψαφαρὸς 179. 369.
 ψῆνας 736.
 * ψηχρὰ 559.
 ψήχεο 91.
 ψιθίης A. 181.
 ψίλωθρον 902.
 ψιμυθίου A. 75.
 ψολοίεις 288. ψολόεντος
 129.
 Ψυλλικαὶ κύνες F. 97.
 Ψύλλον F. 32.
 ψυχρότερος 255.
 ψύχει A. 85. 192. ψύχω-
 σι 473. ἐψυγμένα A.
 461.
 ψυχῆ A. 194.
 ψυχρὸν A. 440.
 ψώχοιο 629.

 Ῥαρίωνι 15. cf. Ῥρίων.
 ῶγγις 343.
 ῶδινα A. 165.
 Ῥδονίηθε F. 74, 11.
 ῶεα 192. 452. A. 555.
 ῶσει 587. ῶση A. 505.
 ῶκιμοειδῆς A. 279.
 ῶκύν 34. ῶκὺς 694. ῶκία
 410. ῶκιστα A. 413.
 ῶκιστος 481.
 ῶμοβορῆι 739.
 ῶμόβρωτον A. 428.
 ῶμά A. 392. ῶμοῖο 105.
 ῶμοτέρην F. 70, 17.
 ῶοῖσιν A. 294.
 ῶοτόκοι 136.
 ῶπή A. 377. ῶπῆν 274.
 657.
 ῶραι A. 232.
 ῶρην 494.
 ῶραία F. 74, 2.
 Ῥοικίοιο 516.
 ῶριον F. 70, 18.
 Ῥρίων F. 57. cf. Ῥαρίων.
 ῶρυνδὸν A. 222.
 ῶς 65. 329. 344. 512. 543.
 642. 814. 835. A. 258.
 382.
 ῶσπερ A. 494.
 ῶτειλαί 304.
 ῶχραίνει A. 438. ῶχραι-
 νων 254.
 ῶχρὸν F. 74, 3.
 ῶπα F. 74, 3.

INDEX FRAGMENTORUM NICANDRI.

- Aelian.** nat. animal. V, 42 = fr. 93. VIII, 8 = fr. 34. X, 49 = fr. 31. XVI, 28 = fr. 32.
- Antholog. Palat.** VII, 435 = fr. 105. VII, 526 = fr. 106. XI, 7 = fr. 107.
- Antonin. Liberal.** I = fr. 49. II = fr. 51. IV = fr. 38. VIII = fr. 53. IX = fr. 54. X = fr. 55. XII = fr. 52. XIII = fr. 44. (XIV cf. p. 42 not.) XVII = fr. 45. XXII = fr. 39. XXIII = fr. 40. XXIV = fr. 56. XXV = fr. 57. XXVI = fr. 48. XXVII = fr. 58. XXVIII = fr. 59. XXIX = fr. 60. XXX = fr. 46. XXXI = fr. 47. XXXII = fr. 41. XXXV = fr. 61. XXXVIII = fr. 42. (XL = fr. 67.)
- Arsen. Violar.** 25, 16 = fr. 112.
- Athenae.** II p. 35 A. = fr. 86. II p. 49 F. = fr. 87. II p. 51 D. = fr. 75. II p. 52 E. = fr. 69. II p. 53 B. = fr. 77. II p. 54 D. = fr. 76. II p. 60 F. = fr. 78 et 79. II p. 64 D. = fr. 88. II p. 68 B. = fr. 92. II p. 69 B. = fr. 120. II p. 71 D. = fr. 80. III p. 72 A. = fr. 81 et 82. III p. 82 A. = fr. 50. III p. 92 D. = fr. 83. III p. 99 B. = fr. 33. III p. 105 C. = fr. 139. III p. 110 D. = fr. 134. III p. 111 D. = fr. 121. III p. 114 C. = fr. 136. III p. 126 B. = fr. 68. IV p. 133 D. = fr. 70. VII p. 282 F. = fr. 16. VII p. 288 C. = fr. 122. VII p. 296. extr. = fr. 2 et 25. VII p. 305 D. = fr. 59. VII p. 306 D. = fr. 137. VII p. 309 C. = fr. 141. VII p. 329 A. = fr. 18. IX p. 366 D. = fr. 70, v. 16. IX p. 366 D. = fr. 84. IX, 369 A. = fr. 132. IX p. 369 B. = fr. 70. IX p. 370 A. = fr. 85. IX p. 371 B. = fr. 71. IX p. 372 E. = fr. 72. IX p. 392 A. = fr. 123. IX p. 395 C. = fr. 73. IX p. 411 A. = fr. 17. XI p. 783 A. (= p. 1039 Dind.) = fr. 129. XI p. 475 D. = fr. 138. XI p. 477 B. = fr. 1. XI p. 483 A. = fr. 140. XI p. 485. D. = fr. 142. XIII p. 569 D. = fr. 9. XV p. 679 C. = fr. 144. XV p. 681 B. = fr. 126. XV p. 681 D. = fr. 74 v. 4. XV p. 682 A. seq. = fr. 74. XV p. 684 E. = fr. 127. XV p. 701 A. = fr. 89.
- Auctor. vit. Nicandri** fr. 104 et 110.
- Biographi Westermanni** p. 28, 28 = fr. 14.
- Cael. Aurelian.** de morb. chronic. I, 4 = fr. 11.
- Clement. Alexandr. Protrep.** II, 39 p. 33 = fr. 23.
- Columell.** IX, 2, 4 = fr. 94.
- Crameri Anecdote.** Oxon. I. p. 267 = fr. 100. Parisin. II p. 98 = fr. 14. III p. 436 = fr. 133.
- Erotian.** p. 72 = fr. 124. p. 146 = fr. 135.
- Etymol. Magn.** p. 39, 7 = fr. 125. p. 72, 52 = fr. 99. p. 102, 33 = fr. 128. p. 153, 4 = fr. 7. p. 156, 30 cf. ad fr. 43. p. 395, 44 = fr. 98. p. 712, 41 = fr. 100. p. 748, 3 = fr. 58.
- Eudoc. Violar.** p. 87 = fr. 130. p. 148 = fr. 6 et 57. p. 241 = fr. 58. p. 377 = fr. 137.
- Eustath. ad Homer.** p. 906, 20 Rom. = fr. 78. p. 917, 5 = fr. 87. p. 948, 35 = fr. 82. p. 1017, 20 = fr. 79. p. 1295, 13 = fr. 74, v. 9. p. 1295, 26 = fr. 126. p. 1479, 9 = fr. 33. p. 1504, 41 = fr. 74, v. 57. p. 1571, 9 = fr. 89. p. 1632, 8 = fr. 1. p. 1714, 35 = fr. 137. p. 1863, 52 = fr. 76.
- Harpocrat. s. Θύστιον** = fr. 3. s. πάνδημος Ἀφροδίτη = fr. 10.

- Helladius ap. schol. Dioscor. p. 362 Matth. (sive ap. Bussemak. ad Oribas. II p. 745) = fr. 81.
- Hesych. s. ἀθελβεῖν = fr. 124. s. κλίσις fr. 118. s. μέσκος = fr. 119. s. τριτώ = fr. 145.
- Macrobius Saturnal. V, 21 = fr. 1. V, 22 = fr. 115.
- Michael. Apostol. VIII, 12 = fr. 112.
- Parthenii narrat. amator. VI = fr. 13. XXXIV = fr. 108.
- Philarg. ad Virgil. Georg. 3, 392 = fr. 115.
- Photii lex. s. Τιτανίδα γῆν = fr. 4.
- Plinii nat. histor. XX, 31 cf. p. 135. XXX, 85 = fr. 35. XXXVI, 127 = fr. 101. XXXVII, 31 = fr. 63. XXXVII, 101 = fr. 102. ceterum cf. p. 121 et p. 123.
- Plutarch. de vit. Hom. p. 283 Gal. = fr. 14. de malig. Herodot. XXXIII p. 867 = fr. 20.
- Polluc. Onomast. V, 38 seq. = fr. 97.
- Porphyrii quaest. Hom. p. XCII Barnes. = fr. 111.
- Prob. ad Virgil. Georg. I, 399 = fr. 64.
- Schol. Apollon. Rhod. I, 29 = fr. 28. I, 419 = fr. 5. I, 1236 = fr. 48. I, 1300 = fr. 113. I, 1304 = fr. 15. IV, 57 = fr. 6 et 24.
- Schol. Arat. 161 = fr. 114.
- Schol. Aristoph. Equit. 408 = fr. 130.
- Schol. Marcian. ad Euripid. Hecub. 1 = fr. 62.
- Schol. Homer. Iliad. ε, 843 = fr. Aetol. 8 B, quod est p. 130 n. 1. v, 824 = fr. 131. Odys. γ, 444 = fr. 133.
- Schol. Nicandr. Alex. 298 = fr. 91. Theriac. 3 = fr. 12. 214 = fr. 19. 215 = fr. 109. 349 = fr. 90. 377 = fr. 30. 382 = fr. 22, fr. 95, fr. 143. 460 = fr. 27. 585 = fr. 66 et fr. 96. 781 = fr. 37.
- Schol. Ovid. Ib. 473 = fr. 116.
- Schol. Theocrit. III, 52 cf. p. 135. V, 92 = fr. 65. XIII, 46 = fr. 48.
- Serv. ad Virgil. Aen. 4, 261 = fr. 103. ad Georg. II, 214 = fr. 36.
- Stephan. Byz. s. Ἀθως = fr. 26. s. Ἀσπαλάθεια fr. 43. s. Ζάγκλη = fr. 41. s. Ὀρδαία fr. 29.
- Suid. s. βάλχος = fr. 130. s. Εὐρύβατος fr. 112. s. οἶνος = fr. 86.
- Tertullian. de anim. 57 = fr. 117.
- Tzetz. ad Lycoph. 183 = fr. 58. 799 = fr. 8.
- Zonar. lexic. p. 319. cf. ad fr. 43. p. 855 cf. p. 135.

I N D E X

IN COMMENTATIONES ET COMMENTARIOS.

- ἀβρότονον an ἀβρότονον? 224.
- adiectiva in ηῖς pro εἰδῆς 32. adi. in μων amat Nicander. 277, item cum ἐν composita 293. adi. a χρωῆς derivata 40. adi. in ωπὸς et ωπῆς 98. adi. ab aoristo secundo formata 112. adi. in ος declinata ad normam adiectivorum in ης 266. adiectivorum in υς neutrum plurale formatum in εἰα 87. adiectivorum in εἰς nominat. et accusat. plural. femin. gen. format. in εἰς
101. adiectivorum declinationis III in ης accusativ. singul. Aeolum more formatus 103. adiectiva cum νη- composita femininum non habent 103. — adiectivorum usus quidam ap. Nicandr. 97.
- adverbia in ἦ et α, ᾶ et α variantia. 80.
- αἴρεσθαι γόνον, σχῆνον 131.
- Ἄκοναι 277.
- ἄκρα valde 306.
- ἀκτῆ i. e. ἄκρα 36.

ἀλλὰ secundo loco positum (add. Naek. de Hecal. p. 180).
 ἄμβων 105.
 ἀμείγδην cum genetivo 224.
 ἀμολγὸς 208.
 ἀμορβός, ἀμορβεύειν, non ἀμορμὸς, ἀμορμεύειν 141 seq.
 ἀμπάξασθαι 290.
 Antigonus Gonatas rex literatissimus 14 n.
 Antimachum imitatur Nicander 210.
 Antiochus Epiphanes sive Epimanes 15 seq.
 aoristus in enuntiatione secundaria post praesens in primaria 240.
 ἄπερ τε 104.
 apes tauris oriundae 147.
 ἀπεχθῆς noxius 38.
 aphaeresis insolita 247.
 Ἄπις et Ἄπις 3.
 Apollinis Clarii sacerdos 17 seq.
 Apollodorus, Democriti assectator, iologorum communis fons 182 — 200. expressit cum Nicander 189 seqq.
 Apollodori et Apollonii confusa nomina 197.
 Aratus quando in Macedoniam venerit 13. quando mortuus sit 17.
 ἄρπεξα, non ἄρπεξα aut ἄρπεξον 236.
 articuli usus memorabilis ap. Nicandrum 276, 294.
 — ἄσι in perfecti tert. plural. 263.
 Attalus Philometor a Romanis καταλυθεὶς 4. ὁ νέος 6.
 ἀτύζειν 154 seq.
 καὶ αὐτὸς, οὐδ' αὐτὸς, ἢ αὐτὸς 96.
 αὐτως cum dativo 300.
 βλαστόν, non βλάστον 108.
 brassicae genera 116.
 hulbi Megarici 120.
 Callimachi fragmenta 85 n. et 134.
 collocatio verborum insolita 281.
 coniunctivus in enuntiatione secundaria post aoristum in primaria 240.
 χ pro γ ante μ 228.
 χαίρειν cum genetivo 85.
 χέδροπα 89.
 χεῖν cum suis de plantis 99.
 χράσμαι desidero 85.
 chrysanthemii usus 111.
 Damaeus Nicandri pater 18.
 dativus plural. declin. I ap. Nicandrum 107.
 δάχμα pro δῆγμα 136 et 225 seq.

δὲ tertio loco positum 290.
 — δε nominibus additum non-localibus 95.
 Delos insula appellata prius quam Ortygia 22.
 Dionysius Uticensis quid et quando scripserit 77 seq.
 Dionysus Ptolemaeorum atavus 2. sub Dioscoridis nomine qui feruntur libelli περὶ λοβόλων et περὶ δηλητηρίων φαρμάκων non eiusdem sunt auctoris 167 et 178.
 δρόσος 107.
 dualis participiorum pro plurali 107.
 εἰς ἐν, ἐν ἐνὶ 84.
 εἰσόκε cum indicativo. 240.
 ἐν δὲ, ἐν δέ τε, ἐν καὶ, ἐν δὲ καὶ, ἐν δέ τε καὶ 86. ἐν quando in quarto pede dicatur, quando ἐνὶ 109 et 270.
 ἐντύπειν 84 not.
 ἐπεὶ relatum ad omissam enuntiationem 255. ἐπεὶ τε 236.
 ἐπιλείπειν vocare 139 n.
 ἐς ante consonantes locum habet apud epicos, non εἰς 99.
 Εὐξάντιος 133 seq.
 Εὐρύβατος 132.
 εὐτε quemadmodum 89.
 ἦ et ἦ γὰρ secundo loco posita 106 et 270.
 ἦ — καὶ ad se invicem relata 117.
 ἦ ἔτι 87.
 ἦε priore syllaba correpta 98.
 ἦέλιοι solis ictus 90.
 ἦχι an ἦχι? 275.
 fungis strangulandi vis quomodo detrahatur 114.
 Γάγης fluvius 221.
 γάλατος 297.
 γὰρ triplex 240.
 genetivus significans id, quo quid repletum est 115. in genetivi usu propria sibi Nicander habet 272.
 genetivus participii iuxta dativum οἱ 296.
 generis mutatio 88.
 γεραιὸς et γεραρὸς 112.
 γνάπτω et γνάμπω 244.
 γογγυλλῆς quomodo serenda sit 81.
 γοῆῦς an γοῆῦς 153.
 hederæ genera 98.
 Hercules regum Aegypti et Pergami atavus 2.
 Hermesianax 15.

- hiatus vocalis *v* 306.
 de Hieronymo Cardiano liber Antigoni Gonatae 14 n.
 hyacinthi varia genera 103.
 ἕλνός 133.
 ἕνα *in quibus* 267.
 ἕπποι λυκοσπάδες 147.
 ἱστορίαι κωμικαὶ 16.
 καὶ et ἤ ad se invicem relata 117.
 καὶ δὲ interposita voce apud epicos 239.
 καὶ τε σύ γε frequens Nicandro 280.
 κάρη ad primae declinationis normam formatum 108.
 καταλύειν 5.
 κεδαίω 301.
 Κίρφης an Κιρφίς? 61 n.
 Κρίσα et Κρίσα 61 n.
 ἐκύλισε, non ἐκύλισσε 231.
 κύμα, κύμη, κύημα, κυμάτιον, κύμα 118.
 κωμικαὶ ἱστορίαι 16.
 λείρια i. e. ἄνθη 111.
 περὶ λίθων scriptores 128.
 λίτρον et νίτρον 293.
 λοιγὸς adiectivum 233.
 λόπιμα 113.
 λυκοσπάδες ἕπποι 147.
 Lysidico 2.
 μάκτρα i. e. κόσκινον 190.
 μάντις metaphorice 119.
 Megarici bulbi 120.
 Μελιγουνίς insula 47 n.
 Μελισσήεις mons 219.
 μιγῆ adverbium 80.
 ante μν vocalis correptio 131 seq.
 μόγης et μόλις 235.
 μορῶεις 208.
 μυρία πάντα 225.
 ναὶ μὴν, ναὶ μὴν καὶ in transitu ad nova. 101.
 natura i. e. pars pudenda 130 (add. Plin. n. h. 20, 57; 22, 36; 24, 146; 28, 176; 32, 49 etc.).
 νέος 6.
 cum νη- composita adiectiva femininum non habent. 103.
 Nicander mathematicus et astrologus?? 10 seq.
 Nicandri poetae actas 1 seqq., patria p. 17 seq. pater 18. scripta:
 Αἰτωλικά 19 seqq.
 Γεωργικά 73 seqq.
 Γλώσσαι 203 seqq.
 (Ἐγκώμιον εἰς Ἀτταλίδας) 129.
 Ἐπιγράμματα 129.
 Ἐτεροιοῦμενα 42 seqq.
 Εὐρωπία 33 seqq.
 Θηβαϊκά 31.
 Ἰάσεων συναγωγή 27.
 Κιμμέριοι 125.
 Κολοφωνικά 25.
 (Κυνηγετικά) 125.
 (Λιθικά) 127.
 Μελισσοουργικά 122.
 Οἰταῖκά 29 seq.
 Ὀφιακά 37 seqq.
 περὶ ποιητῶν 27 seqq.
 Προγνωστικά 124.
 Σικελία 31.
 περὶ χρηστηρίων πάντων 27.
 Τάκινθος 125.
 Θηριακά et Ἀλεξιφάρμακα qui citent 136 seqq. interpolata sunt 156 seqq. ex Apollodoro μεταφρασθέντα 189 seqq.
 Nicander grammaticus 203 seqq.
 Nicander Antimachi imitator 210.
 Nicander parum lectus 70 seqq. et 163 seqq. Nicandrum parum curarunt de re rustica scriptores 76 seqq., item medici 166—181.
 Nicandri imitatores 74 seq. et 164.
 Nicandri μεταφράσται 165. Nicandri commentatores 71 et 161 seq. Nicandri codices 212 seqq. νίτρον et λίτρον 293.
 nomina in δωρος et δοτος confusa 184 n. nomina in εια et η alternantia 2. nominum in εως genetivus in εἶος 262. nomina in -θεν sine verbo addita nominibus 95. nomina in μα et μη alternantia 118. nomina in ξ et ψ declinata ad nominum in εως normam 3. in nomine uno confusae notiones duae, et dei hominisve, et rei. 151. nomina composita quomodo evitet Nicander 111 n. nomina patronymica feminin. generis uxores significantia 3. nomina patronymica et simplicia sine discrimine posita 16. nomina propria et appellativa eiusdem formae iuxta posita 151. nomina propria ad adiectivorum appellativi generis usum retracta 40. nomina propria παρασύνθετα 221. a nominibus regum tracta populorum nomina 47 n.
 ab altero numero ad alterum aberratio. 230.

νύχμα 235.
οιο et *οισι* confusa 90.
ὀλίζων ὀλίζωνος 138.
ὄρκος θεοῦ et *κατὰ θεοῦ* 58.
Orthygia dicta insula quae ante Delos
 nominabatur 22 n.
ὄστις τε 95.
ὄτ' (*nonnunquam*), an *ὄτ'*? 83.
οὐλοφόρον 290.
ἀπ' οὐν ῥίπτεισκε et similia 36.
ὡς comparativum omissum 105 et
 288.
πανοσπρία, πανσπερμία 89.
παρὲξ ante consonam 220.
 participiorum usus quidam singula-
 ris apud Nicandrum 97. partici-
 piorum dualis pro plurali 107.
 participiorum genetivus et dativus
οἷ iuxta positi. 296.
Persaeus philosophus quando in Ma-
 cedoniam venerit 13.
Philetae fragmenta duo 47 n.
φλόξ herba 104 (add. Plin. n. h. 27,
 44).
φύσις i. e. pars pudenda 130.
φώρη an *φωρή*? 289.
πίνη, non *πίννη* 297.
 pleonasmī adiectivorum et adverbio-
 rum 80.
 Plinii errores 187.
 poetae *μεταφράζοντες* 202.
πολυδενκῆς 208.
πολύς duorum generum 83.
Πόντος flumen 137.
Praxagoras Nicarchi filius 19 n.
 praepositio semel posita ad secun-
 dum substantivum 83. praeposi-
 tionum vocalis ultima non elisa
 in verbis compositis ante augmen-
 tum syllabicum 260. praepositionum
 hyperbaton ap. Nicandr. 283.
 pronominis relativi numerus pluralis
 relatus ad substantivi singularem
 230.
προσφωνεῖν τι 4.
Protagoras et *Protagorides* 15 seq.
πυάνιον 89.
 in quantitate vocabulorum immutan-
 da audax Nicander 233. 236. 263.
 272.
ῥάφανος et *ῥαφανίς* 82.
ῥίζα et *ῥίζη* 221.
ῥιπή ventus 107.
σ prostheticum 151.
Samia terra 283.

sanguisugarum ad mittendum san-
 guinem usus 202 (add. Plin. n.
 h. 32, 123).
 scholia Anthologiae Wecholianae
 quando scripta sint 148 n.
 scriptorum loci obiter emendati:
 Aeliani 123, 140, 192. — Actii
 178. — Aglariae 123 n. — ano-
 nymi in Westermanni biograph.
 8 n. et 9. — anonymi de vit.
 Nicandri 4 et 20. — anonymi ap.
 Galen. 101 n. — anonymi de vi-
 rib. herbar. 164 n. et 224. — An-
 dromachi 84. — Anthologiae Pa-
 lat. 130. — Antonini Liberal. 48,
 50 seq. 53. 56. 61. 64 seq. 66.
 70. — Apollonii Rhodii 37 et
 236. — Athenaei 79 et 182 n. —
 Babrii 300. — Columellae 81 seq.
 — Etymologici Gudiani 34 n. —
 Etymolog. Magni 52 et 141. —
 Eudemi ap. Galen. 272. — Galeni
 p. 19 n. 1 et 173. — Hesychii
 287. — Homeri 236. — Ioannis
 Actuarii 180. — Iustini 6. —
 Numenii ap. Athenae. 86 n. et
 ap. schol. Nicandr. 200 seq. —
 Orphei in Argon. 285 et in Li-
 thic. 128 n. — Plinii maioris
 155. — scholiastae Dioscoridis
 115. — Suidae 5. — Theognosti
 89.
 sinapi impositum bestiarum venena-
 tarum morsibus 159 (add. Plin.
 nat. hist. 20, 236).
 singularis pro plurali in *δοῦρ' ἐλά-
 τῆς* (Fichtenbalken), *ἀκρίδος ἔθ-
 νος* (Heuschreckenschwarm) et si-
 milibus 89.
σκίλλα et *σκίλλη* 84 n.
Sophoclis versus ex Euryalo 23 n.
στέφος i. e. herba florens 97.
 structurae mutatio 238.
 subiecti subita mutatio. 291.
 substantiva pro adiectivis 118. in
 substantivorum genere novator Ni-
 cander. 133.
συγγραφή, συγγραφεὺς, σύγγραμμα
 20.
*σὺν καὶ, σὺν δὲ καὶ, σὺν δὲ τε, σὺν δὲ
 τε καὶ* 86.
tauris oriundae apes 147.
τέλεσκεν, τελέσκω 96.
θειή et *θειήν* apud epicos 217.
 in *-θειν* nomina sine verbo addita
 nominibus. 95.

352 INDEX IN COMMENTATIONES ET COMMENTARIOS

<p>Theodosiacum Nicandri exemplar. 162. τις i. e. ὅς 157. τις omissum 158 n. τοτ' (<i>nonnumquam</i>) an τοτ'? 83. de venenis scriptores qui perierint 182 et 183. hodie superstites quos fontes secuti sint 165. verba in ἄζω amat Nicander 80.</p>	<p>verba humectandi pro verbis ef- fundendi 305. versus fortuiti in prosa oratione. 23. vocabula supplenda ex composito- rum parte aliqua. 3. Xenophanes Nicandri pater. 18. ξήρανον, non ξήρηνον, epicum. 88.</p>
--	--

SCHOLIA.

PRAEFATIO

H e n r i c i K e i l i i .

Cum ea quae ex Nicandri codicibus descripseram ad O. Schneiderum novam poetae editionem parantem misissem meque scholia etiam Theriacorum ex Vaticano codice, cuius discrepantiam in ipso carmine adnotatam accepisset, aliquanto emendatiora quam vulgo ferrentur descripta habere indicassem, gratum sibi fore respondit vir amicissimus, si meo studio recognita scholia suae editioni adicerentur. quam rem ut non satis perfectam fore videbamus, nisi eadem opera Alexipharmacorum scholiis adhiberetur, ita non sine utilitate in maiore eaque meliore scholiorum parte institui videbatur quod quo minus in reliquis praestaretur defectus codicum prohibuit.

Edita autem sunt ea scholia de quibus dico primum in principe editione Nicandri Venetiis a. 1499 ab Aldo expressa. quod exemplum postquam saepius a reliquis editoribus repetitum est, primus I. G. Schneiderus Gottingensi codice et Lorriano quem dicit ad emendationem adhibito laudabiliter de his scholiis meruit. sed cum vulgarem scripturam corrigere quam integram codicum fidem exhibere mallet, in singulis verbis permulta vel supplevit vel emendavit, summam scholiorum conditionem eam quam ex principe editione propagatam acceperat reliquit. eum in Parisina editione a. 1849 secutus est Bussemakerus, qui, quamvis bono codice Parisino 2403 usus sit, tamen, cum Schneideri rationem non perspexisset, ita eius vestigia pressit ut aut pauca aut nihil ad emendationem conferret. nobis ut rectius statuere liceret beneficio

factum est Vaticani codicis 305*), eius ex quo extrema scholiorum pars inde a v. 934 et in principe editione et in plerisque libris manu scriptis ommissa olim a Gallis edita est (notices et extraits des manusc. de la bibl. imp. VIII p. 234 sqq.). eo enim conlato facile intellexi in Aldina editione, cuius auctoritate adhuc niti scholia Nicandri ex iis quae dixi adparet, a recentibus grammaticis, qui ad suae aetatis usum veterum interpretum commentarios adcommodarent, multa addita multa ommissa vel temere mutata, sicut fieri in hoc genere solebat, denique omnia ita turbata esse, ut longe a pristina integritate recederent. cuius interpolationis exempla sunt ea quae v. 28 de v. ἀμορβαῖος et v. 571 de v. ὄγμος ex etymologico magno, v. 119 de grammatica verborum ratione, v. 764 de nomine Περσεῖος addita sunt, et quod v. 626 de proverbio καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις testimonium Hephaestionis interpositum est. ea igitur omnia, sive ab eo qui Aldinae editioni praefuit profecta sunt sive antea mutata fuerunt, saeculi quinti decimi memoriam excedere nego. et fuit fortasse eius editionis fundamentum Ambrosianus codex C 32, quem unum omnium librorum quos vidi, quamquam de paucis versibus eum inspexi, cum Aldino exemplo facere inveni. multo melior est Gottingensis codicis recensio, sed quae ne ipsa quidem incorruptam antiquitatis fidem praebeat. cuius rei luculentum testimonium, ut leviora omittam, restat v. 795, ubi post veterum interpretum adnotationem adscripta sunt haec, Τζέτζης φησὶ κακοφθόρα τέχνα οἱ σκορπίοι. τῷ σχολιαστῇ μὴ πείθου τῆδε. accedit quod conplura in eo libro ommissa sunt,

*) in extremo carmine subscripta sunt haec, quae, quoniam in descriptione codicis ad O. Schneiderum missa casu praeterii, hic adscribere visum est, ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον τῶν θηριακῶν τοῦ νικάνδρου κατὰ τὴν κγ τοῦ ἀπριλλ. τῆς ιβ ἰνδ. γραφὴν διὰ χειρὸς θεοφυλάκτου τοῦ σαπυνοπούλου.

ut Orionis fabula v. 15 narrata, versus Sophocleus v. 18 citatus et quae de Aristotele v. 45 de Theophrasto et Tyrannione v. 52 adnotata sunt. ceterum quaedam scholia recentiore manu quam qua reliqua scripta sunt addita esse dicuntur. de Lorriano codice, e quo pauca adnotata sunt, mihi in scholiis non magis constitit quam in ipso carmine O. Schneidero. Parisinus codex ita cum Vaticano consentit, ut quae vitiose scripta sunt in hoc illius ope saepe corrigantur.

Itaque, ut dicam quae sit novae editionis ratio, Vaticanum codicem (K), qui et bonitate reliquos antecederet et unus omnium accurate excussus esset, ducem recensionis esse volui. cuius ita expressa est scriptura, ut ubi ab ea recedendum esset adnotaretur discrepantia. addidi quae e Gottingensi codice, cuius antiquiorem scripturam G, recentiorem g littera indicavi, et e Lorriano (L) a Schneidero, e Parisino (P) a Bussemakero exscripta sunt, ea lege ut, nisi quae plane adnotarentur, de reliquis non constaret. quo instituto quamvis supra modum cresceret adparatus, tamen neque careri istis ad corrigendam fidem Vaticani codicis neque aliter agi res cum fide potuit. eandem rationem secutus sum in iis quae ex vulgata recensione vel Aldina editione (A) adscripsi. cuius ut inutile erat integram discrepantiam adponere, ita alia vel ea de causa exhibenda erant, ut aliquo modo de G P, quorum scriptura ad illam recensionem excussa erat, constaret, alia per se sibi locum vindicabant. praeterea in iis quae ex antiquis scriptoribus ab interpretibus Nicandri adscripta erant adnotavi discrepantiam codicis Veneti 477 (V) et Riccardiani 56 (R), non quo eximium auxilium inde accedere crederem, sed ut post Vaticanum librum, quocum illi fere consentiunt, non facile quidquam novi aliis codicibus conlatis peti posse eorum exemplo probarem. reliquum est ut addam, cum in Vaticano codice diversorum interpretum commentarii, unde scholia quae nunc habentur conflata sunt, ac-

curatius quam in editis exemplaribus modo addito ἄλλως modo omisso disiuncta sint, in his ita me fidem antiquitatis revocasse ut ubi certis indiciis diversi interpretis adnotatio deprehenderetur maiore littera posita a praecedentibus discerneretur.

Alexipharmacorum scholia non me auctore addita sunt, sed quoniam ea aegre desiderari in nova editione suo iure existimabat O. Schneiderus, cum sine libris manu scriptis nihil mutari cum aliqua probabilitate in tam incertae fidei commentariis posset, ex Parisino exemplo repetita sunt.

INDEX SCRIPTORUM.

- Aeusilans 5, 6
 Aeschylus *ἐν Βασσαρίσιν* 24, 25. (*Προμηθεΐ*) 86, 25
 Agathocles *ἐν τῷ περὶ διαίτης* 49, 20
 Alcæus 48, 15
 Alexander *ἐν τῷ περὶ θηρικῶν* 72, 19
 Amphiloclus 48, 28
 Amyntas 64, 33
 Anacreon *ἐν τῷ περὶ ριζοτομικῆς* 47, 9
 Andreas 65, 24, 100, 41 *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Νάρθηκι* 55, 7
 Antigonus 12, 6, 20, 9, 31, 18, 45, 16, 46, 23, 60, 9, 62, 19, 67, 7
 Antimachus 4, 12, 25, 15, 38, 18
 Apollas *ἐν τῷ περὶ βοτανῶν* 41, 16
 Apollodorus 26, 40, 40, 35, 62, 22, 108, 4, 109, 9. *ἐν τῷ περὶ θηρίων* 58, 8, 67, 28
 Apollodorus *ἐν τοῖς Ὀμήρου* 98, 2
 Apollonius 26, 2, 44, 40
 Apollonius ὁ Μεμφίτης 8, 26
 Apollonius ὁ Ρόδιος *ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει* 5, 7. (*Ἀργοναυτικοῖς*) 37, 10
 Apollophanes 40, 5
 Aratus 14, 14, 34, 2
 Archelaus *ἐν τοῖς Ἰδιοφνέσι* 65, 22
 Archilochus 16, 27, 20, 3, 27, 3
 Aristarchus 60, 38, 73, 36
 Aristenas (?) 55, 4
 Aristides 30, 22
 Aristophanes *ἐν τῷ Γῆρα* 25, 17
 Aristoteles 8, 10, 40, 32, 51, 15, 58, 8, 64, 26, 94, 15, 98, 6. *ἐν τῷ περὶ ζώων* 95, 12 *ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων* 78, 35
 Axylus 24, 28
 Bolus ὁ Δημοκρίτειος *ἐν τῷ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν* 61, 26
 Callimachus 7, 8, 41, 22, 82, 31, 83, 11, 87, 40, 100, 12, 101, 12, 109, 45. (*εἰς Ἀρτεμιν*) 29, 13. (*εἰς Δία*) 77, 37. *ἐν τῇ Ἐκάλῃ* 71, 18
 Chrysippus *ἐν τῷ περὶ λαχάνων* 66, 32
 Cleanthes 36, 14
 Corinna 5, 24
 Crates 73, 43
 Cratenas 42, 36, 49, 2, 52, 27, 55, 40, 64, 27; 31, 68, 1 *ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ* 54, 25
 Demetrius 32, 6, 49, 18, 60, 9, 62, 19. ὁ Χλωρός 31, 17, 43, 4, 46, 20 ὁ Μενεκλέους 68, 19
 Demophon 97, 25
 Dino *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως* 48, 10
 Diocles 50, 3 *ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ* 51, 47
 Diogenianus 21, 25
 Dionysius ὁ περιηγητῆς 18, 2, 47, 27
 Dionysius *ἐν τοῖς Ῥιζοτομικοῖς* 41, 21
 Dionysius ὁ Φασηλίτης *ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως* 3, 1 *ἐν τῷ περὶ ποιητῶν* 3, 2
 Dioscorides 8, 21
 Empedocles 36, 24
 Epraenetus *ἐν τῷ περὶ λαχάνων* 46, 22
 Erasistratus 81, 32
 Eratosthenes 33, 18, 38, 4; 21
 Eteocles (?) *ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ* 51, 21
 Euphorio 6, 10, 7, 10, 18, 13, 24, 22, 34, 5, 68, 6, 85, 31, 100, 16
 Euripides 35, 2
 Glossographi 93, 5
 Heraclitus 87, 7; 10
 Hermesianax 4, 4, 73, 37
 Hermonax *ἐν ταῖς Κρητικαῖς λέξεσι* 41, 14
 Herodes ὁ ἡμιαμβικός *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰππῷ* 31, 8
 Herodotus *ἐν τῷ γ* 73, 12. *ἐν τῇ τετάρτῃ* 48, 12
 Hesiodus 5, 5; 26, 36, 27. (*Ἔργους καὶ Ἡμέρας*) 4, 35, 49, 32, 52, 31, 101, 1. (*Θεογονία*) 83, 16
 Hippocrates 79, 34, 82, 16

- Hirronax 38, 9. 39, 2. 102, 3. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰαμβῶν 50, 21
 Homerus 62, 26. 73, 35. 77, 24. 85, 2. 89, 19 (Ἰλιάδος α) 37, 3. 46, 37 β 17, 36. 27, 4. 98, 16. 106, 20 γ 36, 29 δ 38, 2 ζ 85, 21. 88, 6 ι 16, 14 κ 19, 17 λ 96, 24 ξ 89, 15. 98, 2 ο 3, 31 ρ 10, 23 π 82, 2. 98, 6 ν 14, 12 ψ 35, 4 ω 19, 24. 77, 14. (Ὀδυσσεΐας β) 83, 20 δ 3, 28 ζ 93, 1 ι 49, 7 ν 51, 9 ρ 60, 38. 69, 9 σ 101, 27 ν 85, 8 φ 28, 12 χ 6, 27. 60, 11 ψ 86, 22 ω 60, 32. 91, 29 ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις 84, 40
 Incerti poetae 47, 3. ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ 22, 28
 Iolaus 55, 2 ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων 41, 28
 Iuba ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ Θηριακῷ 58, 7
 Lyco 46, 23
 Lycophro 23, 20. 37, 19. 80, 19
 Lysimachus ὁ Ἰπποκράτειος 97, 27
 Menander 89, 32
 Menecrates 87, 7
 Metrodorus ἐν τῷ περὶ συνηθείας 48, 17
 Micio (Mictio) 45, 45. ἐν τῷ περὶ φιλοσοφικῶν 49, 1
 Nicander 3, 1. 20, 11. 29, 11. 37, 12. 62, 18 περὶ Αἰτωλίας συγγράμματα 3, 17 ἐν Γλώσσαις 32, 3 ἐν τρίτῳ τῶν Θηβαϊκῶν 20, 6 ἐν τοῖς Κιμμερίοις 32, 11 ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν 4, 9 ἐν τῷ Ὀφιακῷ 31, 22 ἐν τῇ Σικελίᾳ 32, 9 ἐν τῷ ἐπιγραφουμένῳ Τακίνθῳ 46, 21
 [Nicoon 45, 25.]
 Numenius 21, 22. 22, 23. 41, 20 ἐν τῷ Θηριακῷ 59, 32
 Oppianus 12, 24. 46, 28
 Parmeno ἐν τοῖς ἰαμβοῖς 64, 14
 Petrichus ἐν Ὀφιακοῖς 41, 13 ἐν τῷ Ὀφιακῷ 50, 5
 Philetas 4, 4
 Phocylides 101, 4
 Plutarchus 12, 9
 Praxagoras 94, 11. 98, 10. 108, 35
 Proverbium καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοῖς 49, 30
 Sophocles ἐν Αἰχμικλωτίσιν 6, 4 ἐν Κωφοῖς 29, 2
 Sophro 41, 31. 68, 8. ἐν μίμοις 18, 12
 Sostratus 60, 6 ἐν τῷ περὶ φύσεως ζώων 41, 30 ἐν τῷ περὶ βλητῶν καὶ δακέτων 61, 4; 24
 Theocritus 12, 1. 45, 27. 49, 26.
 Theo ἐν ὑπομνήματι 21, 25
 Theophilus ὁ Ζηνοδότειος 5, 8
 Theophrastus 8, 22. 27, 26. 34, 16. 40, 20. 44, 27. 47, 6. 52, 28. 67, 24. 69, 29. 73, 11. 109, 43. ἐν τῷ περὶ φυτῶν 48, 25. 51, 18 ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν φυτικῶν 83, 6
 Tyrannio 8, 25
 Tzetzes 77, 16. 107, 41

SCHOLIA

IN

NICANDRI THERIACA

EX RECENSIONE

HENRICI KEILII

Νικανδρον τὸν ποιητὴν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως Αἰτωλὸν εἶναι φησὶ τὸ γένος· ἐν δὲ τῷ περὶ ποιητῶν ἱερέα φησὶν αὐτὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος ἐκ προγόνων τὴν ἱερωσύνην δεξάμενον. καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου φησὶ (Theor. 958)

τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

Κλάρος δὲ τόπος ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἱερός. υἱὸν δὲ φησὶν αὐτὸν Δαμαίου οὕτω λέγων,

αἰνήσεις νίηα πολυμνήστοιο Δαμαίου.

- 10 χρόνῳ δὲ ἐγένετο κατὰ Ἄτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ᾧ προσφωνεῖ λέγων οὕτως,
 Τευθρανίδης, ᾧ κλῆρον αἰεὶ πατρώιον ἴσχων,
 κέκλυθι, μηδ' ἄμνηστον ἀπ' οὐατος ὕμνον ἐρούξης,
 Ἄτταλ', ἐπεὶ σεο ῥίζαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος
 15 ἐξέτι Λυσιδίκης τε περίφρονος, ἣν Πελοπηίς
 Ἴπποδάμει' ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἄπιδος ἤρατο τιμῆν.

διέτριψε δὲ ἐν Αἰτωλία τοὺς πλέονας χρόνους, ὡς φανερόν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως ποταμῶν τε τῶν περὶ Αἰτωλίαν καὶ τόπων τῶν ἐκεῖσέ τε καὶ ἄλλων διαφόρων διηγήσεως,
 20 ἔτι δὲ καὶ φυτῶν ιδιότητος.

1. Ρεῖά κέ τοι: ὁ νοῦς, ἡαδίως σοὶ τὰ εἶδη καὶ τὰς βλάβας τῶν φρονετικῶν καὶ ὀλεθρίων θηρῶν ἀπροόπτως καὶ ἀθρόως βλαπτούσας τὴν τε ἴασιν καὶ θεραπείαν τὴν ἀντιπαθῆ τοῦ πόνου, ᾧ τῶν πολλῶν συγγενῶν ἐνδοξότατε καὶ προσφιλέστατε Ἐρμησιάναξ, ἀσφαλῶς καὶ
 25 ἀκριβῶς διηγήσομαι. σίνη γὰρ τὰ βλαπτικά τύμματα τῶν θηρίων φησὶ, κατὰ περίφρασιν τῶν θηρίων τὰ εἶδη καὶ τὰς βλάβας. ὀλοφώια δέ, τουτέστι φῶιας ἀναιροῦντα, ἤγουν ἄνδρας ὀλλύντα, οὐχ Ὀμηρικῶς· ὀλοφώια γὰρ ἐκεῖνος τὰ ὀλέθρια εἶπεν (Od. Δ 460) „γέρον ὀλοφώια εἰδώς.“ 2. ἔτεραλκέα δὲ τὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν λέγει, ὃ
 30 ἐστὶ μηχανὴν ἐναντίαν τῷ τύψαντι, οἷον τὴν θεραπείαν ἐμποιοῦσαν τοῖς τύμμασι τῶν δακέτων, ὡσπερ Ὀμηρος (Il. O 738) „ἔτεραλκέα δι-

2 περὶ τῶν ποιητῶν G 6 κλαρίου K 7 δαμαίου G δαμαίου K
 δημαίου corr. δαμναίου P 9 δαμαίου KG δαμναίου A 11 προσ-
 φωνεῖ που λέγων G 12 ᾧ PR ᾧ KG ὃς A ἴσχων PR ἰάχων K
 ἴσχεις A 13 ἄμνηστον K 14 ἐπίκλυον P 15 ἐξέτι O. Schneiderus
 p. 2 εἰσέτι codices Λυσιδίκης I. G. Schneiderus praef. p. XII conl.
 Plut. Thes. 7 schol. Pind. Ol. 7, 49 λυσιακῆς KRA 16 ἰπποδάμει' ἐφύ-
 τευσεν R ἰπποδάμεια ἐφύτευσεν KP ἰπποδάμη ἐφύτευσεν G ἰπποδάμεια
 φύτευσεν A 16 ὄθ' ἄπιδος KPR ὄτ' ἄπιδος A ἤρατο R 28 ἐκεῖ-
 νος γὰρ ὀλοφώια ἔφη τὰ δόλια G

μον ἔχοντες.“ τὸ δὲ κήδευσ Ἰωνικὸν ἀντὶ τοῦ κήδεος. τὸ δὲ κήδος σημαίνει τρία, τὴν ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγένειαν καὶ τὴν φροντίδα καὶ τὸ κακόν, ὡς ἐνταῦθα.

3. φίλ' Ἐρμησιάναξ: ὁ Ἐρμησιάναξ οὗτος φίλος τῷ Φιλητᾷ καὶ γνώριμος ἦν. τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται καὶ τὰ εἰς Λεόντιον τὴν 5 ἔρωμένην. οὐ δύναται δὲ Νίκανδρος μνημονεύειν τούτου διὰ τῆς προσφωνήσεως διὰ τὸ τὸν Φιλητᾶν πρεσβύτερον εἶναι Νικάνδρου. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Νίκανδρος μέμνηται τοῦ Ἐρμησιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. ἔστιν οὖν οὗτος ἑταῖρος Νικάνδρου ὁμώνυμος τῷ πρώτῳ. δῆλον δὲ ὅτι συγγενὴς αὐτοῦ ἦν. ὁ γὰρ πῆός ση- 10 μαίνει τρία, τὸν τε φίλον καὶ τὸν συγγενῆ, ἔτι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκειόν. ἔστι δὲ καὶ ὁ Νίκανδρος ζηλωτὴς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλοῖς αὐτοῦ κέχρηται. διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν· πῆων γάρ ἐστιν, ὃ ἐστι συγγενῶν.

5. βουκαῖος: ἡ θεριστής, ἡ βουκόλος ὁ ζεύγεσι βοῶν ἐπόμενος, 15 ἡ γεηπόνος ἀπλῶς. ἀλέγοι δὲ ἐν φροντίδι σχολή καὶ τιμήσειε. ὄρει- τυπος δὲ ὑλοτόμος. καὶ ὕλην τὸν σύνδενδρον τόπον. 6. ἐπίλοιγον δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον, ἡ ἐπιλοιγόν, ἔν' ἡ ἐπιβάλη τὸν λοιγὸν ὀδόντα. 7. περιφρασθέντος δὲ ἔγνωκός, μεμαθηκός. ἀπὸ αἰτιατικῆς δὲ μετέβη εἰς γενικὴν, σὲ δ' ἂν πολύεργος τοῖα περιφρασθέντος, 20 κατὰ διάλλαξιν τῆς φράσεως.

8. φαλάγγια: εἶδος μικρῶν ὄφρων. φασὶ δὲ ὅτι Ἀράχνη ἤρρισε τῇ Ἀθηνᾷ περὶ ἔργων, γυνὴ οὖσα τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τοῦτο μετεβλήθη εἰς τὸ νῦν ζῶον. ἀνιγροῦς ἦτοι ἀνιαρούς, λυπηρούς, αἰτίους κακοῦ. ἐρπηστὰς δὲ εἶπε πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἄλλων ἐρπετῶν. ὅτι γὰρ 25 ἐρεῖ τις, πάντα ἐρπετὰ εἰσι καὶ ἐρπουσιν, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι τὰ ἄλλα ἐρπετὰ ὠτοκοῦσιν, οἱ δὲ ἔχιεζ ζωτοκοῦσι, τουτέστιν εὐθέως ἐκ τόκου ἔρποντα τὰ γεννήματα τίκτουσιν, ὅπερ οὐχ ὑπάρχει τοῖς ἄλλοις ἐρπετοῖς. ἐκεῖνα γὰρ ὡὰ τίκτουσι καὶ οὐ ζῶα, ὡς οἱ ἔχιεζ. 9. ἄχθεα δὲ ἦτοι βλάβας. εἰ δὲ διὰ τοῦ εἴχθεα, τὰ στυγῆματα καὶ τὰ ἐχθρά. ἐκ τοῦ 30 αἵματος οὖν φησι τοῦ Τυφώεως μετὰ τὸ κεραινωθῆναι αὐτὸν ταῦτα τὰ θηρία ἀνεδόθησαν.

11. Ἀσκραῖος: ὁ Βοιωτός. καὶ γὰρ Ἀσκρα κώμη Βοιωτίας ἐστίν, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐτύγχανεν, ὡς φησι καὶ αὐτὸς τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Πέρσῃ διὰ τὸν αὐτῶν πατέρα (O et D 639) 35

νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,

Ἀσκρα, χειμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.

2 ἐπιγαμβρίας A 4 φιλητᾷ, PI. φιλητῇ K φιλιτᾷ G 5 τούτῳ GL τούτου KA τὰ εἰς λέον τὴν ἔρωμένην K τὰ εἰς λεόντιον τὸν ἔρωμένον (om. καὶ) G τὰ εἰς λέγοντα τὴν ἔρωμένην P τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἔρωμένην A 7 φιλητην KA 11 τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκειόν A 13 πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ GL 16 γαιηπόνος KA τιμήσει K τιμήσοι A ὄρειτυπος I. G. Schneiderus 17 ἐπίλοιγον δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον ἡ ἐπιλοιγόν GL λοιγὸν δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον ἡ ἐπίλοιγον K λοιγὸν δὲ ὀδόντα, τὸν θανάσιμον. ἐπιλοιγὸν οὖν A 21 διάλεξιν KA 26 ἐρπετὰ ἐστὶ K 31 τυφώεως K 35 αὐτῶν GL αὐτοῦ K 36 ἄγχ' A ἄγγι V ἔγγε' K

ἰστέον δὲ ὅτι ψεύδεται ὁ Νικάνδρος ἐνταῦθα. οὐδαμοῦ γὰρ τοῦτο εἶπεν ἐν τοῖς πραττομένοις. Μελισσήμεντα δὲ φησι τὸν τόπον τοῦ Ἐλικῶνος, ἐν ᾧ εὔρεται τὰς Μούσας, ὅς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ Μελισσέως βασιλεύσαντος τοῦ τόπου. περὶ γοῦν τῆς τῶν δακνόντων θηρίων γενέσεως, ὅτι ἔστιν ἐκ τῶν Τιτάνων τοῦ αἵματος, παρὰ μὲν τῷ Ἡσιόδῳ οὐκ ἔστιν εὔρεϊν. Ἀκουσίλαος δὲ φησιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τυφῶνος πάντα τὰ δάκνοντα γενέσθαι. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνης αἵματος. ὁ δὲ Ζηνοδότειος Θεόφιλος ἱστορεῖ ὡς ἄρα ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο ἐγένοντο ἀδελφοί. Φάλαγξ μὲν ἄρσην, Θήλεια δὲ Ἀράχνη τοῦνομα. καὶ ὁ μὲν Φάλαγξ ἔμαθε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ περὶ τὴν ὀπλομαχίαν, ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἱστοποιίαν· μιγέντας δὲ ἀλλήλοις στρυγηθῆναι ὑπὸ τῆς θεοῦ καὶ μεταβληθῆναι εἰς ἔρπετά, ἃ δὴ καὶ συμβαίνει ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων κατεσθίασθαι. 13. ἐν δὲ τῷ χαλαζήεντα εἶδος ἀντὶ γένους παρέλαβεν. 15 εἰσὶ γὰρ σκορπίοι χαλαζήεντες διὰ τὸ τοὺς δεδηγμένους ὑπ' αὐτῶν ἰδροῦν, ὡς ὑπὸ χαλάξης ἢ ἕτεοῦ βεβρεγμένους. Τιτηνὴς δὲ ἢ Ἀρτεμῖς, ἢ Ἀητοῦς θυγάτηρ καὶ Κόλου τοῦ Τιτᾶνος.

15. Βοιωτῶ: Τριεὺς γὰρ ὁ πατήρ Ὠρίωνος Βοιωτός ἐστιν. Ὠαρίων δὲ, ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος ἐγένετο. ὁ δὲ Ὠρίων οὗτος, ὅς τινὲς φασί, τῇ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Ἀητοῖ ἐπηγγέλατο ὡς οὐδὲν τῶν θηρίων φεύξεται αὐτόν, ὑπὸ δὲ τοῦ σκορπίου πληγεὶς ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ζεὺς κατηστέρισεν αὐτόν τε καὶ τὸν σκορπίον ἐν τοῖς ἀστροῖς εἰς σημεῖον τῆς πράξεως αὐτῶν. οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναι φασί τὸν Ὠρίωνα. Κόρινθα δὲ εὐσεβίστατον λέγει αὐτόν, καὶ ἐπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρίσαι ἀπὸ θηρίων. Ἡσιόδος δὲ φησιν αὐτόν ἐξ Εὐρυάλης τῆς Μίνωος θυγατρὸς εἶναι καὶ Ποσειδῶνος, δοθῆναι δὲ αὐτῷ δωρεὰν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐλθόντα δὲ εἰς Χίον πρὸς Οἰνοπίωνα Μερόπην τὴν γυναῖκα βιάσασθαι οἰνωθέντα· Οἰνοπίωνα δὲ χαλεπήναντα ἐκτυφλώσαι τὸν Ὠρίωνα καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐμβαλεῖν· ἐλθόντα δὲ εἰς Αἴημον Ἡφαίστῳ συμμίξαι, ὅς ἐλεήσας αὐτόν δίδωσιν αὐτῷ Κηδαλίωνα, ἓνα τῶν θεραπόντων, ὅς δὴ ὠδήγησεν αὐτόν ἐπὶ τὰς ὁδοὺς. ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὰς ἀνατολάς καὶ συμμίξας Ἡλίῳ καὶ ὑγιασθεὶς ἀνήλθεν ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα. ὁ δὲ Οἰνοπίων ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο. ἀπελίπας δὲ τὴν εὐρεσιν ᾤχετο εἰς Κρήτην καὶ ἐκυ-

5 τῷ Ἡσιόδῳ A τοῦ Ἡσιόδου K ἀκουσίλαος G ἀκουσίλαος L
8 Ζηνοδότειος GLP Ζηνοδότος KRA 10 ἄρσην GL ἄρσεν K 12 μι-
γέντας δὲ A μιγέντες K τῆς θεοῦ A τοῦ θεοῦ K 16 καὶ ἕτεοῦ
βεβρεγμένους A ἢ ὡς τοὺς βεβρεγμένους K 18 Τριεὺς schol. Hom. II.
Σ 486 ὠριεὺς KA: οὐριεὺς γὰρ ἦν ὁ πατήρ Ὠρίωνος ἐκλήθη δὲ οὕτως
ἐπειδὴ G 21 κόρινθα VR κόρινθα KP κόρινθος A 25 ἀπελθόντα
codices, correxit I. G. Schneiderus 26 Ἡσιόδου] cf. schol. Arat. phaen.
322 Eratosth. catast. 32 Εὐρυάλης Eratosthenes l. c. Apollod. I 4,
3 ὕλου KA 29 Μερόπην Eratosthenes et Apollodorus ἀλερόπην K
ἀερόπην A 35 ἐκέκρυπτο P et Eratosthenes ἐκρύπτετο K καὶ ἐκ-
υηγέται P, om. K

νηγέτει, κάκεισε ὁ σκορπίος πεμφθεὶς ὑπὸ Λητοῦς καὶ Ἀρτέμιδος χολουμένης αὐτῷ ἴσως διὰ τὴν μεγαλαυχίαν ἐπληξε τὸν Ὠρίωνα, καὶ οὕτως ἀπέθανε. 18. τὸ δὲ ὑπὸ λαῖ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λίθῳ, παρόσον ὑποκάτω τῶν λίθων οἱ σκορπίοι κρύπτονται, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσιν

5

ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

τὸ δὲ λοχῆσας γράφεται καὶ δοκῆσας καὶ τυχῆσας. καὶ εἰ μὲν δοκῆσας, ἐπιτηρήσας· εἰ δὲ λοχῆσας, ἐνεδρεύσας· εἰ δὲ τυχῆσας, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶν, κύρσας. 20. κυνηλατέοντος δὲ ἀντὶ τοῦ κυνηγετοῦντος, ὡς Εὐφορίων

10

αὐτῷ σὺν τελαμῶνι νεοσμῆκτῳ τε μαχαίρῃ.

22. ἐρίπνην τὴν ἀκρώρειαν λέγει παρὰ τὸ περιπνέεσθαι, οἷον πολλὰ πνέεσθαι, ἢ τὴν κοιλότητα παρὰ τὸ ἐριπέεσθαι, ἢ γουν πεσεῖν καὶ κοιλωθῆναι, ὃ καὶ νῦν σημαίνει. Ἄλλως. ἐρίπνη τὸ ῥήγμα τοῦ ὄρους παρὰ τὸ δοκεῖν ἐριπέεσθαι. 23. Αὐτοπόνοιο δὲ τῆς εἰκαίας καὶ αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς χαμαιστρωσίας. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς χαμευνάδες λέγονται μικρὰ κλινῖδια. 24. τὸ δὲ πυρόεσσαν γράφεται καὶ πνιγόεσσαν, τουτέστι καυστικήν, ἐπεὶ οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες τοῦ καύματος δοκοῦσι πνίγεσθαι. 25. καὶ τὸ ἀκρέσπερος ἦτοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, οἷον περὶ ἄκραν ἐσπέραν. 27. κινώπετα δὲ τὰ θηρία τὰ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα, οἷον κινώπεδα ὄντα τινά. 28. δρυμοῦς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους· πᾶν γὰρ δένδρον οἱ ἀρχαῖοι δρῦν ἐκάλουν. καὶ λασιῶνας τοὺς δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις. ἀμορβαίους δὲ χαράδρας τὰς βουκολικὰς ἢ ποιμενικὰς, ὅπου οἱ βουκόλοι περιπατοῦσιν.

25

29. λίστρωτόν: τὸ ὀμαλὸν καὶ ἐξυσμένον. λίστροι γὰρ οἱ ξυστήρες· καὶ Ὅμηρος (Od. X 455) „λίστροισιν δάπεδον.“ ἢ δὲ σύνταξις οὕτως, καὶ περὶ τὸν λίστρωτόν τόπον τῆς ἀλωνίας, καὶ ὅπου βοτάνη κνούσα καὶ θάλλουσα, οἷον τικτομένη καὶ ἀνξομένη. 30. ἰάμνους δὲ τὰς ἰαμενάς, οἷον τοὺς συμφύτους τόπους. 32. μῶλυσ δὲ 30 βραδὺς καὶ νωθῆς, ἢ μογερός, ἢ νωχελῆς καὶ ἀπαλός, ὁ γεγηρακῶς ὄφης καὶ μόλις βάλων· ἢ ὁ ταχὺς καὶ μολῶν. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.

4 αἰχμαλώτοις A 6 ἐν πᾶσι V τοι KV τε A 7 καὶ τυχῆσας A, om. K 9 κύρσας O. Schneiderus, κρούσας KP, om. GL: ἐπέτυχε κρούσας A 11 αὐτῷ A, om. K νεοσμῆκτῳ KP, quamquam de K dubitavi utrum νεοσμῆκτῳ an νεοσμῆκτῳ scriptum esset, νεοσμῆκτῳ A τε μαχαίρῃ K, om. A. omissum videri versum, in quo verbum κυνηλατεῖν positum fuisset, dixi obs. crit. in Cat. et Varr. p. 93 12 περιπνέεσθαι KPG ἐριπνέεσθαι A 13 ἐριπέεσθαι KA 14 ὃ καὶ νῦν σημαίνει. ἐρίπνη δὲ K ἄλλως ὃ καὶ νῦν σημαίνει ἐρίπνη P 15 ἐρίπισθαι G ἐρείπεσθαι Bussemakerus εἰκαίας Bussemakerus εἰκίας P: εἰκίας καὶ εὐτελεῖ K οἰκίας καὶ αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς A 19 πνίγεσθαι G φλέγεσθαι KP 23 λασιῶνας A λασιῶνας K 24 ὅπου οἱ βουκόλοι περιπατοῦσιν G ὅπου βουκόλοι πατοῦσιν KA 26 λίστροι A λίστρον P λύστροι K 27 λίστροισι δάπεδος P λύστροισι δάπεδος K λίστροισι δαπέδοις A 28 τόπον K δρόμον A ἀλωνίας KP ἄλωνος G 29 βοτάνη κνισκομένη κνούσα GL 30 τὰς εἰαμενάς G

ιστέον δὲ ὡς οἱ ὄφεις ἐν τῷ χειμῶνι τυφλοὶ γίνονται ὑπὸ τοῦ παγε-
του, ἐν δὲ τῷ ἔαρι γευσάμενοι μαλάθρου πάλιν ὀξυδορκουσι καὶ ἀνα-
βλέπουσι καὶ τὸ λοιπὸν φεύγοντες τοὺς φωλεοὺς αὐτῶν εἰς ὑλώδεις
ἔρχονται τόπους, ὃ δὴ καὶ Νίκανδρος νῦν λέγει.

5 33. μαλάθρου: ὁ χυλὸς τοῦ μαλάθρου ὀξυδορκίαν παρέχει,
ὅθεν καὶ οἱ δράκοντες περιχορεύουσιν ἐναντῶν τὴν οὐρανόν. 35. Θιβροῦν
δὲ τὴν θερμὴν καὶ ὀξειαν διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς γινομένης φλεγμονάς.
Καλλίμαχος

Θιβροῦς Κύπριδος ἀρμονίης.

10 Εὐφορίων δέ

Θιβροῦν τε Σεμίραμιν.

37. ἐγγαγίδα δὲ πέτρην τὴν γαγίτιν λίθον· ἐν Γάγαις γὰρ τῆς
Λυκίας εὐρίσκεται ἡ γαγίς. Ἡ γὰρ Γαγίς πόλις τῆς Λυκίας, ἐνθα
ὁ λίθος οὗτος εὐρίσκεται· γίνεται δὲ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς μέλας τε καὶ
15 χλωρός. Ταύτης δὲ τῆς λίθου τὸ πῦρ οὐχ ἄπτεται, ἀλλὰ μόνου
καιομένη ἀσφαλτώδη ἔχει ἀποφυρὰν καὶ ὀσμὴν, ὑφ' ἧς οἱ δράκοντες
ἀποτρέπονται.

39. ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου: διότι εἰς πολλὰ ἔσχισται
τὰ φύλλα αὐτοῦ. βλήτρος δὲ ἐστὶν ἡ λεγομένη πτέρις, ἣ γουν τὸ βλά-
20 χνον. ἔστι δὲ δριμύεια καὶ δηκτικὴ, διὸ καὶ τὰς πλατείας ἔλμινθας
ἐκβάλλει καὶ ἀποσύρει μετὰ πολλῆς καθάρσεως χολώδους βία. 40.
καχυόεσσαν δὲ τὴν λιβανωτίδα λέγει, ὅτι ἡ ῥίζα αὐτῆς κριθῆς
ῥίζῃ παρέοικε. περιθαλπεία δὲ τὴν θερμὴν ἢ περιθάλλουσαν. ἡ δὲ
κάχρυς πυρώδης καὶ τραχεῖα καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἀναχαράσσει καὶ τὴν
25 γεῦσιν ἐκκαίει οὐχ ἥττον πεπέρεως.

41. καρδάμω: τὸ δὲ κάρδαμον δριμὺ καὶ πληκτικὸν καὶ πυ-
ρῶδες· διὸ καὶ λειχῆνας ἀποσμήχει, λέπρας ἐκτρίβει, ἀνθρακας ῥήσ-
σει, ἔμμηνα κατὰγει, πρὸς συνουσίαν ἐπείγει, τὸ νεῦρον τῇ θερμό-
τητι κινουῦν. διὰ ταῦτα πάντα χαλεπὴν τοῖς θηροῖς ἐκπνεῖ ἀναθυ-
30 μίαισιν. ἰσοελκεί δὲ ἴσην ὀλκὴν ἔχοντι, ἥτοι ἰσοστάθμω. ἔνοδμον
δὲ τουτέστι νεαρόν, ἔτι τὴν ὀσμὴν τοῦ κρέατος ἔχον νεωστὶ ἐσφαγ-
μένου τοῦ ζώου. ἡ ἔνοδμου νέον, οἷον ἄρτι κοπέν, ἀντὶ τοῦ ὠμον.
42. ἀσκελὲς δὲ τὸ αὐτὸ σκέλος ἢ τὸν αὐτὸν πηχισμόν, ὃ ἐστὶν ἴσον.

1 ἀπὸ ΚΑ 2 μαλάθρου Α 3 ὑλώδεις L 9 Θιβροῦς KVPGL Θιβροῦς
Α Θιβροῦ R ἀρμονίης GLR ἀρμονόης V: in K utrum ἀρμονίης an
ἀρμονόης esset non adparuit. ἀρμονίην Α 11 Θιβροῦν P Θιβρόν K
Θιβρόν VR Θιβροῦν Α 12 ἐγγαγίδα δὲ ΚΑ γαγίτιν KP γαγγή-
τιν G γάγγαις ΚΑ 13 ἡ γαγίς K ἡ γὰρ γαγίς P ἡ γὰρ γάγγη
gL. in K utrum γαγίς an γαγίς esset non adparuit. 14 παρὰ τοῖς
αἰγιαλοῖς PgL πρὸς τῆς αἰγιαλῆς K μέλας L μέλας ἢ μέγας g μέγας
KP 16 καιομένη Α καιομένης K 20 δριμύεια καὶ δακτικὴ K 21
βία om. GL 23 ἡ πρὸς θάλπουσαν Α, om. GL 24 ἀναχαράσσει GL
ἀναταράσσει KP τῇ γεύσει ἐπικαίει GI. 26 καρδάμω ἐμίξας G
27 ἀνθρακας ῥήσσει Α ἄρθρας (vel ἄρθρα) ῥήσει K 29 κινουῦσαν K
κινουῦσα Α διὰ ταῦτα Α διὸ ταῦτα KP χαλεπὴν PA χαλεπὰ K 30
ὀλκὴν Α ὀλκὴν KPG = 32 ἡ ἔνοτμον GL

43. ἡ μέντοι μελάνθειος βαρεῖά ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ πῶα δυναμένη ψυγμὸν ἀπελάσαι, εἴ τις τρίψας τρεῖς προσενέγκῃ τῇ ῥινί. 44. τὸ δὲ θεῖον καὶ ἄσφαλτος ἄμφω βαρύνοντα καὶ πνευματικά· διὸ καὶ ἔμμηνα ῥηγνύει καὶ κατάρρους ἴσθησι καὶ λέπρας καὶ φακούς ἐκλεαίνει. τὸ θεῖον ὀρθόπνοϊαν διαλύει καὶ ληθαργικούς ὑποθυμιώμενον ἀνίησιν. 5 ἡ δὲ ἄσφαλτος ἐπιληπτικούς ἐκταράσσει· πινομένη δὲ ἐν οἴνῳ πυρετούς τεταρταίους ἐξελαύνει σφοδρότητι καὶ τραχύτητι τοῦ πνεύματος. οὐ θαυμαστὸν οὖν, εἰ καὶ τοῖς θηρίοις τοιαῦτα ἐνοχλεῖ.

45. Θρήισσαν: ἡ δὲ Θρήισσα λίθος ἐστίν, ἣτις βραχεῖσα τῷ ὕδατι καίεται. ὅτε δὲ εἰς αὐτὴν ἔλαιον βληθῆ, σβέννυται. Ἀριστοτέλης 10 δὲ φησὶ (mirab. auscult. 125) τοῦτον τὸν ποταμὸν τὸν Πόντον ἐν Μηδικῇ καὶ Ἰνδικῇ εἶναι, ἐν ᾧ καὶ ὁ λίθος οὗτος γεννᾶται, οὗ ἡ μὲν ὄσμη ἄσφαλτώδης καὶ δριμεῖα, ἡ δὲ φύσις αὐτοῦ σύμπηξιν γεώδη ἄσφαλτου ξηρᾶς πρὸς τὸ λιθῶδες ἔσχε, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὕδατι ἀναφλέγεται μᾶλλον. ἡ γὰρ ἰκμᾶς ἰσχὺν τῇ ἀσφάλτῳ προστίθῃσι καὶ 15 τὸ ξηρὸν αὐτῆς ἐκκαῆς ποιεῖ. 50. μηλοῖς δὲ ἀεργηλοῖς ἢ τοῖς λευκοῖς κατὰ ἔρια ἢ τοῖς ἀργοῖς, ἐπεὶ τῶν ἄλλων ζῶων ἀργότερά ἐστι τὰ θρέμματα καὶ νωθέστερα [μᾶλλον δὲ τὰ πρόβατα]. οὐ γὰρ νωτοφύρα ἐστὶ κατὰ τοὺς ὄνους ἢ ἡμιόνους ἢ βόας. Ἡ τοῖς μὴ ἐργαζομένοις πρὸς σύγκρισιν βοῶν καὶ ἵππων καὶ ὄνων. 20

52. Χαλβάνη: τὴν χαλβάνην ὁ Διοσκορίδης (III 97) φησὶν ὀπὸν εἶναι νάρθηκος Συριακοῦ, ὁ δὲ Θεόφραστος (hist. plant. VIII 9, 2) βέλτιον ὀπὸν πανάκου. ἄκνηστις δὲ οἰονεὶ πολύκνηστις, ὡσπερ καὶ τὸ ἄξυλος ὕλη ἢ πολύξυλος. τὴν δὲ ἄκνηστιν οἱ μὲν τὴν κνίδην ἢ ἀκαλήφην, οἱ δὲ τὴν σκίλλαν φασίν. ὁ μὲν Τυραννίων τὴν σκίλλαν, 25 Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης τὸ κνέωρον, ὃ δὴ τινες κνήστρον καλοῦσι. τὸ δὲ ἐξῆς ἐν ὑπερβάτῳ· καὶ ἡ ὑπὸ τοῖς πολυοδοῦσι γενεαῖσι τῶν πριόνων τεμνομένη κέδρος, ἀντὶ τοῦ τὸ πρισμα τῆς κέδρου, ἀποτρεπτικὴν ὀδμὴν τῶν δακέτων ἐμποιεῖ. οἱ δὲ πλείστοι τῶν ἐξηγησαμένων ἀπλῶς τὸ ξύλον τῆς κέδρου, διὸ καὶ τὰ ἐρπετὰ ψυχρὰ ὄντα 30 οὐ φέρει ἢ κέδρος καὶ τὸ ξηραντικὸν ἔχει· διὸ καὶ τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ποιεῖ τὸ νοτερόν καὶ ρευστικὸν ἐκπιούσα, ὅθεν καὶ νεκρῶν

γμὸν

1 μελάνθειος G μελάνθειος A μελάνθος P μελάνθη K 2 ψυγμὸν K
4 λέπρους KPG, correxit I. G. Schneiderus φακούς L φαλακρούς KPG
7 τραχύτητι P ταχύτητι KA 13 γαιώδη K 16 μήλοισ δὲ καὶ ἀεργηλοῖς ἢ
τοῖς ἀργοῖς K ἀεργηλοῖσιν ἢ τοῖς λευκοῖς κατὰ ἔρια ἢ τοῖς ἀργοῖς G 18
νωθρέστερα K νωθρότερα A μᾶλλον δὲ τὰ πρόβατα om. PGL 23
πανάκου om. KA, addidi ex Theophr. l. c. coul. VIII 7, 2; 1, 2 24
κνίδην (-αν K) οἱ δὲ τὴν σκίλλαν φασίν ἢ ἀκαλήφην KPGL, correxit
Bodaeus a Stapel in Theophr. hist. plant. VII 7. cf. schol. v. 880 25
σκίλλαν K 26 κνέωρον Bodaeus l. c. κένωρον KgL κένωρον A κνή-
στρον Bodaeus l. c. κνήστραν L κνήστραν K κνήστρην P 27 ἡ G,
om. KA 28 τεμνομένη A τεμνόμενος K 29 τῶν δακέτων A τῶν δα-
κέντων δρακόντων K 30 τὸ ἀπλῶς ξύλον KA καὶ γὰρ τὰ ἐρ-
πετὰ ψυχρὰ ὄντα τὴν κέδρον διὰ τὸ ξηραντικὸν φεύγει G 31 οὐ φέρει
τὴν κέδρον P 32 ἐκπιούσα G ἐμποιοῦσα KP ἐξωθοῦσα A καὶ νε-
κρῶν ζῶων A ἐκ νεκρῶν ζῶων, ut videtur, K

ζωὴν ἐνιοὶ αὐτὴν ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ὄφεις δέονται τῶν χαλῶντων. 53. τὸ δὲ καταψηχθεῖσα ἀντὶ τοῦ διαιρεθεῖσά ἐστι. ψύχειν γὰρ καὶ ψήχειν ἐστὶ τὸ διαιρεῖν. ἢ κατακνηθεῖσα, οἶον καταπρισθεῖσα. χηραμὰ δὲ τὰ κοιλώματα παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χαίρειν ἐν αὐτοῖς.

5 57. εἰ δὲ τὰ μὲν καρματοῦ ἐπιθεύεται: ὁ κόπος. εἰ δὲ κόπος ἐστὶν εὐρεῖν τὰς βοτάνας ταύτας. 59. πολυρραγέος δὲ τοῦ πολλὰς ρεύσεις ἔχοντος ἢ τοῦ βιαίου καὶ πάντα ρήσσοντος διὰ τὸ θαγδαίου. 60. ὑδροηλὴν δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἐστὶ καὶ ὄρεινὴ πόα. διαστέλλει δὲ τὸ εἶδος. τινὲς δὲ ἀγρίαν γλίχωνα αὐτὴν καλοῦσι. πάντα δὲ 10 τὰ εἰρημένα βαρύνουμα καὶ θερμὰ καὶ θεραπεύει. ἢ δὲ καλάμινθος ἐν ὄρρω γάλακτος πινομένη ἐλεφαντίασιν καὶ χοιράδας καταπλαττομένη ἴαται. μετὰ οἴνου δοθεῖσα ἴκτερον παύει.

60. χαιτήεσσαν: εἰ μὲν διὰ τοῦ χ, τὴν δασεῖαν καὶ κομῶσαν τοῖς φύλλοις· κόμη γὰρ τῶν βοτανῶν τὰ φύλλα, ὡς αἱ τρίχες τῶν 15 ἀνθρώπων. εἰ δὲ διὰ τοῦ κ, τὴν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν, ὡς κῆτος, οἶον κητώεσσαν οὔσαν.

62. ἀγραύλοισιν: ἦτοι τοῖς λαμπροῖς κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, οἶον ἀγλαύροις, τοῖς καλοῖς· ἢ καὶ τοῖς ἀγλαῖς αὔρας ἔχουσιν· ἢ τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς. 63. λύγος δὲ ἐστὶν εἰ- 20 δος φυτοῦ ἔχον κλάδους πέντε.

64. ἢ πολίον βαρύνουμα: καὶ γὰρ τὸ πολίον ἐστὶν εἶδος βοτάνης. τονοῦται δὲ καὶ πόλιον καὶ πολίον. ἀμεινον δὲ τὸ πόλιον, ἵνα μὴ ἦ ὡς ἐπίθετον. οὐκ ἔστι δὲ ἡ λιβανωτὶς, ἀλλ' ἔχει πέ- 25 τηλον μὲν θυμον μαλακώτερον καὶ δασύτερον, μέγεθος δὲ οἶον ῥάβδους ἀπὸ ῥίζης πολλὰς ἀναδίδωσιν, ἢ δὲ ῥίζα ξυλώδης. πάντα δὲ ταῦτα βαρύνουμα. 65. ἐχίειον δὲ· τὸ ἐχίειον ὁμοῖον τῷ πολίῳ τὴν χροιάν ἐστὶν, ἀφομοιοῦται δὲ πρὸς τὸν ἔχιν. τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸ φύλλα ἔχειν ὅμοια ἔχιος κεφαλῇ, διὸ οὕτως ὠνομάσθη. δύο δὲ ταύτης γένη. τὸ μὲν ὠκιμον, τὸ δὲ ἐχίειον, ὅπερ τραχύτερόν ἐστιν.

30 65. ὄριγανόεσσά τε: τὸ δὲ ὄριγανου γάλα μετὰ οἴνου πινομένον ἀδήκτους φυλάττει τοὺς πίνοντας.

66. ἀβροτόνοιο: καὶ τῆς ἀβροτόνου δὲ δύο εἰσὶ τὰ γένη, τὸ μὲν κηπεύσιμον, τὸ δὲ ὄρεινόν ἐν ἀργεννέεσσι τόποις εὐρισκόμενον,

3 καταπρισθεῖσα A καταπρησθεῖσα K 4 καὶ χωρεῖν A 5 ὁ σκόπος· εἰ δὲ σκόπος K καὶ κόπος GP 8 πόα G πόλις K καλάμινθος A 9 γλίχωνα K 11 καταπλαττομένη A καταπληττομένη K 14 τῶν βοτανῶν G τῆς βοτάνης K 16 κητώεσσαν A κητάεσσαν K. cf. Hesych. κητώεσσα 17 ἀγλαύροις τοῖς λαμπροῖς — οἶον ἀγραύλοις G 18 οἶον ἀγραύλοις KP 20 ἔχον φύλλα πέντε voluit Bodaeus in Theophr. hist. plant. III 17 22 τονοῦται G τοιοῦτ K τοιοῦτον P καὶ πολίον καὶ πολίον P 23 μὴ L, om. KA δὲ ἀλιβανωτὶς K 25 πολλὰς PG πολλοὺς K σπιθαμιαίους vel παλαμιαίους coniecit Bussemakerus conl. Dioscor. III 114 Spr. et Plin. N. H. XXI 7, 21. 28 φύειν ἔχεις ὁμοίας K ἔχειν φύλλα ὅμοια A 28 ταύτης A ταῦτα K 29 τραχύτερον G et Dioscorides IV 27 πλατύτερον KP 30 τὸ δ' ὄριγανον γάλα μετ' οἴνου πινομένον P τὸ δὲ ὄριγανον γάλα κατα . . . γινόμενον K lacuna relicta, ὄριγανον μετ' οἴνου γάλα κατασπᾶ πινομένον καὶ G 33 ἀργιλώδεσι coniecit Nauckius

διὸ εἶπεν ἀργεννήν ὑπὸ βῆσσαν. τοῦτο δὲ προῦκρινε τοῦ κη-
 πευσίμου ὡς πρακτικώτερον. Ἀβρότονου οὖν τὸ φύλλον τῆς ἀγρίας
 βοτάνης φησίν. ἔστι δὲ δύο γένη αὐτῆς, ἡμερον καὶ ἄγριον. ἀβρότο-
 νον δὲ ὠνόμασται διὰ τὸ πρὸς τὴν ἄψιν ἀβρόν καὶ ἀπαλὸν φαίνε-
 σθαι. Ἄλλως τε καὶ διὰ τὸ δύσπνου εἶναι. 5

67. ἢ ἐρπύλλοιο: ἔρπυλλος εἴρηται παρὰ τὸ ἔρπειν αὐτοῦ
 τὰς ῥίζας ἐπιπολύ· διὰ τοῦτο καὶ νομαῖον, διότι ἐπιπολύ νέμεται. δύο
 δὲ αὐτοῦ εἶδη· ὁ μὲν ἔστιν ἡμερος, ὁ δὲ ἄγριος. ἔστι δὲ καὶ ὠκιμον
 μεταβάλλον ἑξαμελούμενον εἰς τὸν ἔρπυλλον. ἔστι δὲ πολύχυτον, πνευ-
 ματώδες. τῷ δὲ πνεῖν τρέπει τὰ θηρία. Ἡ νομαῖον εἴρηται, διότι 10
 πανταχόσε βάλλει ἑαυτοῦ τοὺς κλάδους, καὶ τὸ ἐπίθετον ὁμοφωνεῖ
 τῷ κυρίῳ. ἔρπυλλος γὰρ καλεῖται παρὰ τὸ ἔρπειν. [ἐνθεν καὶ νο-
 μαῖον παρὰ τὸ νομῆν. φιλόζωος δὲ ὁ ἔρπυλλος G] ὡς κισσὸς δὲ ἀν-
 θεῖ περὶ τὰ ἄλλα ἀνθη ἐλισσόμενος καὶ περιβοσκόμενος.

70. Κονύξης: κόνυζα εἶδος βοτάνης. καταψυκτικὴ δὲ αὕτη 15
 πρὸς συνουσίαν· διὸ καὶ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἐστρώννυτο. χαμαι-
 ζήλοιο δὲ τῆς χαμαιπετοῦς. δύο δὲ εἰσι καὶ αὐτῆς γένη, ἡ μὲν ἀγρία,
 ἡ δὲ ἡμερος. ἀλλ' ἡ ἀγρία δριμυτέρα ἐστὶ τῆς ἡμέρου κονύξης. 71. τὸ
 δὲ ἄγνου βρῦα λευκὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τέθεικεν, ἐπεὶ ἔστι καὶ
 μέλας ἄγνος. πολυανθῆς δὲ ἔστιν ὁ λύγος τοῦ ἄγνου, ὃν ἐν τοῖς Θε- 20
 σμοφορίοις ὑπεστρώννυτο αἱ γυναῖκες. ἀντιπράττει γὰρ πρὸς συνου-
 σίαν· διὸ καὶ ἄγνος λέγεται, ἄγονός τις ὢν. Βρῦα δὲ τὰ ἀνθη-
 καὶ Ὀμηρος (Π. P 56)

· καὶ τε βρῦει ἀνθεῖ λευκῶ.

Λευκὰ δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μελάνων. Τὸ δὲ σπέρμα τοῦ 25
 ἄγνου καὶ πινόμενον ἀπαλλάττει τῶν πυρετῶν καὶ ποιεῖ ἰδρωτὰς,
 ὑδρωπικοῖς τε καὶ σπληνικοῖς βοηθεῖ εἰς κύστιν ἐκκαθαιρομένων τῶν
 ὑγρῶν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πόλιον βοηθεῖ ἰκτερικοῖς, πολέμιον δὲ ἔστι
 ταῖς κνούσαις γυναιξίν· ἐκβάλλει γὰρ τὰ ἔμβρυα. ὁ δὲ ὀνόγυρος ἔστιν
 εἶδος βοτάνης. [καὶ ὀνόγυρος δὲ εἶδος θάμνου. καλοῦσι δὲ αὐτὸν οἱ 30
 μὲν ἀνάγυρον, οἱ δὲ ὀνόγυρον, οἱ δὲ ἄκυπον, οἱ δὲ ἀγνάκορον, οἱ δὲ
 ὀξόγυρον G] ἐμπρίοντα δὲ τὸν ἀκανθώδη καὶ τραχύν εἶπεν· πρι-
 νώδη γὰρ ἔστι τὰ αὐτοῦ φύλλα. 73. μόσχον δὲ τὸν κλάδον φησί.
 γράφεται δὲ καὶ πολυαυχέα καὶ πολυανθέα. 74. τὰ δὲ σκῦρα
 ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων παρέχει τοῖς βουσίην. ὡς οὖν τῶν βουκόλων 35
 ἐπεχόντων τὰς βουῖς καὶ κοπιώντων σκῦρα ἐχθρὰ εἴρηται. τὸ δὲ

4 ἄψιν A ὄψιν KP 5 διὰ τὸ δύσπνου εἶναι χρήσιμον voluit
 Bernardus conl. Ael. H. A VIII 33 Plin. N. II XXI II Dioscor. III 29.
 videntur haec pertinere ad 2 πρακτικώτερον 6 ἢ ἐρπύλοιο: ἔρπυλλος K
 8 εἶναι δὲ καὶ KA εἶναι λέγεται καὶ coniecit Bussemakerus 9 ἔρπυλλον
 K 12 ἔρπυλλος K 15-κορύξης: κορύζα K 16 ἐν G, om. KA χα-
 μαϊζήλοιο G χαμαιζήλου KA 18 κορύξης K 22 βροτὰ δὲ K 26 καὶ
 πινόμενον καὶ χριόμενον ἀπαλλάττει GL 32 ἐμπρίοντα K 33 ἔχει
 τὰ αὐτοῦ φύλλα KA ἔχει φύλλα G

τάτ' εἶαρι ἀντὶ τοῦ ἄτινα σίνατο καὶ ἔβλαψε τὸν βούτην, ἤγουν τὸν βουκόλον. ἐκτέμνει γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ γεύεσθαι τὰς βοῦς αὐτῶν. οἱ δὲ τὸ ἐρυθράδιόν φασιν, ἐπεὶ φοινίσσεται τὰ δέρματα τῶν γενομένων ζώων. 75. τὸ δὲ σκυρόωσι ἀντὶ τοῦ ὀργῶσιν ἢ σκιρτῶσιν ἢ ἐκμαίνωνται. τῶν γὰρ σκύρων γευσάμεναι αἱ βόες ἐκκλίνονται, καὶ ταῦτα τοῖς βοῦσι μανίας ἐστὶ παρασκευαστικά. Βούτην, βουκόλον. ταῦτα γὰρ βλάπτουσι τοὺς βουκόλους. οἱ γὰρ βόες τρώγοντες αὐτὰ ὀρμητικοὶ γίνονται πρὸς τὰ ἀφροδίσια καὶ φεύγουσι τὰς ἀγέλας, ὥστε ἀναγκάζονται οἱ βουκόλοι διώκειν. 76. Ἡ δὲ πευκέδανος βοτάνη ἐστὶ 10 πικρά. βαρύνεται δέ, ἵνα μὴ ἢ ἐπίθετον.

78. ἀγραυλῆι κολτῆ: τῆ ἐν τῷ ἀγρῷ γινομένη· ἢ δὲ λέξις ἀγροικική.

79. χελεῖαις: ταῖς καταδύσεσι, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐταῖς τοὺς ὄφεις.

15 81. κεδρίδας: τὸν καρπὸν τῆς κέδρου. ἔχουσι γὰρ αὐταὶ ὑγρότητα ἐλαιώδη. 83. τὸ δὲ λίπει ἐνὶ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐλαίῳ τῷ ἐξ αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ ξηραντικόν. 84. καὶ ἀλθιήντα τὸν πρὸς ὑγείαν λαμβανόμενον, ὃ ἐστὶ θεραπευτικόν. 85. ὀδόντες δὲ οἱ δοῖδυκες καὶ τριβεῖς. ἀντιπτώσει δὲ ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν κνηστῆρος 20 ὀδόντες.

86. σιάλων: ὅτε γὰρ ἐστὶ νῆστις ὁ ἄνθρωπος, τότε τὸν αὐτοῦ σίελον πόρρω φεύγει ὁ ὄφις.

88. ἐπὶ χλωρηίδα νώτῳ: χλωρὰν ἐπὶ τῷ νώτῳ. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς βοτάνην λέγουσι τὴν κάμπην, τινὲς δὲ τὸ ζωύφιόν φασιν.

25 89. ἀγριάδος δὲ μαλάχης κατὰ συναλοιφήν τῆς ἀγριομάλαχης, ἣν καὶ ἀλθαίαν καλοῦσι. καὶ ἐγκύμονα ἀθαλλῆ, ἀπαλόν, μήπω ἐξηνηθότα.

90. λαύοις: κοιμήσαιο

91. ψήχεο δ' ἐν στέρνῳ: τὸ δὲ ἐξῆς, ἀνάτριβε δὲ ἐν τῇ κοι- 30 λότητι τῆς θυείας.

μυλόεντι: ἢ τῷ λιθίνῳ ἢ τῷ μυλοειδεῖ. 92. ὀράμνους δὲ τοὺς κλάδους. κατὰ συγκοπὴν δὲ εἶπεν, οἶον ὀροδάμνους παρὰ τὸ ὀρούειν.

1 ἀντὶ τοῦ ἄτινα σίνατο καὶ ἔβλαψε τὸν βούτην, ἤγουν τὸν βουκόλον. ἢ ὅτι ἐπέχων αὐτὰς κοπιᾷ· ἢ ὅτι ἐκτέμνει ὑπὲρ Α ἀντὶ τοῦ ἄτι-
 τας (ἄτινα P). ἐκτέμνει γὰρ ὑπὲρ KP 5 ἐκμαίνονται KA 6 ταῖς
 βοῦσι g 8 ὀρμητικοὶ καὶ ἐπόρεκτοι γίνονται πρὸς τὰ ἀφροδίσια καὶ
 λοιπὸν ἀναπτεροῦνται καὶ φεύγουσι g 12 ἀγροικική P ἀγροικὴ KA 16
 ἐν ἐλαίῳ P: ἐν om. KA 19 κνηστῆρος K κνηστῆρες G κνηστῆρες A 21
 σιάλων — 22 ὄφεις om. A, post 33 ὀρεύειν habet K, suo loco g, in quo
 pro σιάλων est πολλάκι καὶ βροτίων τὸν σίελον αὐτοῦ g 23 χλω-
 ρίδα νώτῳ: ἰστέον ὅτι K, ex GL correxit I. G. Schneiderus 26 ἀλ-
 θαίαν I. G. Schneiderus conl. Dioscor. III 163 Plin. N. H. XX 21, 81
 ἀλωαίαν L ἀλωίαν P ἀλωέα K ἀλωίαν A: cf. Theophr. hist. plant. VIII
 18, 1 'ἀθαλλῆ] ἀσφαλῆ KP εὐθαλλῆ L κεκλεισμένον A 28 λάβοις K
 30 τῆς θυείας A, om. KP 31 τῷ λιθίνῳ τῷ GL ἢ τῷ λίθῳ τῷ KP
 32 οἶον ὀροδάμνους P 33 ὀρούειν GL ὀρεύειν KP

93. ὀδελουῦ: ἀντὶ τοῦ ὀβελουῦ Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς· καὶ Θεόκριτος (5, 27) [δήλεται τὸ βλάπτεται ἢ] δήλεται τὸ βούλεται. αἴσιος δὲ ὀλκῆ ἀντὶ τοῦ ἴση. ἴσῳ γάρ, φησι, σταθμῶ βαλὼν τριῖβε. διὰ γὰρ τοῦ αἴσιον σημαίνει τὸ καθῆκον καὶ ἰσόσταθμον ποιεῖσθαι.

94. δαύκου: τὸ μέντοι δαύκου καὶ δαύχου γράφεται, ἐπί τι-
νων δὲ καὶ γλυκύ. ἔστι δὲ ριζίον παρόμοιον σταφυλίνῳ. Ἀντίγονος δὲ λέγει δαύχμου. ἔστι δὲ δάφνη πικρά. χειροπλήθῃ δὲ ὅσον γεμίσει τὴν χεῖρα. Δαύκου: δύο γένη τῆς βοτάνης, ἢ μὲν Κρητική, ἢ δὲ Ἀσιατική. Πλούταρχος πλείονα μὲν φησι γένη αὐτῆς εἶναι, τὸ δὲ κοινὸν τῆς δυνάμεως ἰδίωμα δριμύ καὶ πυρῶδες, ὡς καὶ 10 ἢ γεῦσις αἰσθάνεται καὶ ὄσφρησις, καὶ πειρώμενον δῆλον εἶναι. καὶ γὰρ ἔμμηνα κινεῖ σφόδρα καὶ διαλύει στρόφους τῇ θερμότητι καὶ τῶν περὶ τὸν θώρακα σπλάγγων καθαρτικὸν καὶ προσέτι γε μὴν λεπτυντικὸν ἔχει σθένος.

96. Τέρσαι ὑπὸ σκιόεντι: ξήραινέ φησιν, ἐν σκιῶδει καὶ ἀνε-
μῶδει τόπῳ· μὴ γὰρ ἐν ἡλίῳ, ἵνα μὴ ἢ ὑγρότης αὐτῶν ξηρανθῇ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀνερέργητα ποιήσης αὐτά.

97. αὐὰ δ' ἐν ὀλπῃ: σκιόψικτα δὲ ὄντα καὶ ξηρὰ θρύπτε αὐτὰ ἐν ληκύθῳ, καὶ οὕτως ἀλείφου, ὅτε χρεῖα καλέσει.

98. εἴ γε μὲν: δύο ὄφεις συνουσιάζοντας κελεύει λαβόντας 20 ἐψηῆσαι. χύτρῳ δὲ τῇ χύτρῳ. διὰ τί δὲ συνουσιάζοντας; διότι ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας βρωμοῦσιν. ἀποστρέφονται δὲ φύσει τὸν ἑαυτῶν βρωμῶν. κνώδαλα δὲ κυρίως μὲν τὰ θαλάσσια παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἀλλί· καταχρηστικῶς δὲ τοὺς ὄφεις λέγει. φησὶ δὲ Ὀππιανὸς κνώδαλα τὰ τῶν θηρίων γένη, ἐξ οὗ καὶ μνείαν ποιεῖται ὁ Νίκαν-
δρος 25 περὶ κνωδάλων καὶ λέγει ὅλον αἰμορροΐδας καὶ κεράστας καὶ τριχοφόρους, ἦτοι χοίρους.

102. δραχμάων: τὸ τρίτον μέρος τοῦ δεκάτου τῆς δραχμῆς· τὸ τρίτον δὲ ἔστι τῆς δεκάδος τρεῖς καὶ τρίτον. ἢ τριπλάσιον τῆς δεκάδος, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς. τρίφατον οὖν ἀντὶ τοῦ τρί-
30 λεκτον, ὅλον τριπλῆν δεκάδα, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς.

103. ὁ μὲν γὰρ χοῦς ἰβ κοτύλας ἔχει. τρίτον οὖν τῶν δώδεκά φησιν. Ἐν δὲ τρίτην μοῖραν: ἀντὶ τοῦ δ κοτύλας. ἰβ γὰρ κοτυλῶν ἔστιν ὁ χοῦς, τοῦ δὲ ἰβ τὸ τρίτον δ. ἢ καὶ οὕτως, τῶν τριῶν ὄντων τῶν ῥοδίνων τῷ πρώτῳ καὶ τῷ δευτέρῳ ὡς ἐξόχοις φησὶ χρῆ-
35

1 Θεόκριτος δήλεται τὸ βάλεται (rell. om.) G 3 ὀλκῆ K 4 τοῦ αἴσιον A τὸ αἴσιον K 5 δαύκου διχῶς δαύχμου γράφεται γλυκού I. G. Schneiderus ex GL: γλυκύ KPA 7 δαύχμου KG δαύχου P χειροπλήθῃ G χειροπλήθῆς KA 10 καὶ ὡς KA: καὶ om. G 12 τῶν περὶ τὸν θώρακα καὶ σπλάγγνα παθῶν καθαρτικὴν καὶ λεπτυντικὴν ἔχει δύναμιν G 13 σπλάγγων K 15 ξήρανε K καὶ ἐν ἀνεμῶδει K 16 μὴ ὑγρότης K 17 ἀνέργητα ποιήση αὐτά PG ἀνέργητον ποιήσης αὐτό K 18 σκιόψικτα K 22 τὴν ἑαυτῶν βρωμῶν K 27 ἦτοι χοίρους AP, om. K 29 τὸ τρίτον δὲ τοῦ δεκάτου τριάκοστόν ἔστι τοῦ ὅλου. ἢ A τῆς δεκάδος τρεῖς τρίτον KP 32 χοῦς om. K: ὁ χοῦς γὰρ A τρίτον οὖν τῶν δώδεκα τέσσαρες κοτύλαι G 35 τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὡς ἐξόχως K τὸ α καὶ τὸ β ὡς ἐξόχοις P

σθαι. τρεῖς γὰρ ἀποστάσεις ποιεῖ τὸ ῥόδον, πρώτην, μέσην καὶ τελευταίαν· ἀντὶ τοῦ ἐν τρισὶν ἀγγείοις βάλλουσιν ἔλαιον· καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἑξ αὐτῶν βάλλουσι τὸ ῥόδον καὶ ποιούσι τὴν πρώτην ἀπόστασιν τὴν ἐνεργεστέραν· καὶ ὅταν ἀποβραχῇ ἐν τῷ πρώτῳ ἀγγείῳ καὶ ποιήσῃ τὴν πρώτην ἀπόστασιν, αἴρουσιν αὐτὸ καὶ μεταβάλλουσιν ἐν τῷ δευτέρῳ ἀγγείῳ, καὶ ὅταν βραχῆν ποιήσῃ τὴν δευτέραν ἀπόστασιν, μεταβάλλουσιν αὐτὸ ἐν τῷ τρίτῳ ἀγγείῳ· καὶ οὕτω τρεῖς ἀποστάσεις ποιεῖ.

104. Πολύτριπτον: ἐπεὶ πολλὰ εἶδη ῥοδίνου, καὶ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ δὲ μέσον, τὸ δὲ μικτὸν καλοῦσιν, ὅπερ πολύτριπτον εἶπε. τὸ μικτὸν δὲ τὸ ἕξοχον.

105. Ἰσόμορον: ἰσόμορον γὰρ λέγει τὸ ἴσον τοῦ ὀμφακίνου ἔλαιου, ἀντὶ τοῦ πάλιν ὁ κοτύλας. ἀργήτος δὲ τοῦ λευκοῦ ἢ λαμπροῦ ἢ καθαροῦ, ἕξ ὠμῆς ἐλαίας γεγυότος. 106. ἐν δὲ τῷ τετράμορον 15 λείπει ὁ καὶ σύνδεσμος, ἔν' ἢ καὶ τετράμοιρον κηροῦ, ἀντὶ τοῦ μίαν κοτύλην κηροῦ. τῶν γὰρ ὁ τὸ τέταρτον ἢ μία ἐστίν. 109. λάκτις δὲ ὁ λεγόμενος παρὰ Ἀττικοῖς ἀλετριβανος. λέγει δὲ νῦν τὴν τορύννην, τὸ κίνητρον. 107. ἄκανθα δὲ κυρίως μὲν ἡ σπεῖρα τοῦ δράκοντος, νῦν δὲ λέγει τὸν δράκοντα. ἀφελε γοῦν, φησι, καὶ ἀποχω- 20 ρισον τὰς φολίδας καὶ τὰ λεπάσματα· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ λίπαζε, ἀντὶ τοῦ χρίσον.

114. Θρίναξι: γεωργικόν τι σκευὸς ἐστὶν ἔχον τρεῖς ἕξοχάς καὶ σκόλοπας ἀπωξυμένους ὡς τοὺς στάχνας τρίβουσι καὶ λικμῶσι καὶ ἀπαχυρίζουσι. 115. δακέεσσι δὲ τοῖς θηρίοις, νῦν δὲ ταῖς ἀσπίσιν. 25 ἔτι δέ, λέγει, εἰ μὴ ἠλειμμένος τῷ φαρμάκῳ ταῖς ἀσπίσιν ἐπιτύχης, ταχέως ἂν ταῖς ἡμετέραις προστάξεσιν ὑποχωρήσας καὶ ἐκφύγοις ἂν τὰ δῆγματα καὶ τὸν θάνατον τὸν ἕξ αὐτῶν.

118. τῶν ἤτοι θήλεια: περὶ τῆς ἀσπίδος λέγει, ἣ ἐστὶ διψάς. τῆς γὰρ θηλείας τὸ στόμα μείζον καὶ πλατυτέρα ἢ κεφαλή. τὸ 30 δὲ παλλύγκτος ὅλον ὀργίλη ἐστὶ τοῖς ἀπαντῶσι, τῷ τε δῆγματι πλειότερα καὶ κατὰ τὴν ἐλκομένην σειρῆν, ἤγουν οὐράν. 119. δάγμα δὲ διὰ τοῦ α ὁ Νίκανδρος πανταχοῦ, καὶ οὐ διὰ τοῦ η. καὶ τὸ πλειότερον ἀντὶ τοῦ μείζων τῷ στόματι. στικτέον γὰρ εἰς τὸ ἀντομένοισι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πλειότερον καὶ πάλιν· καὶ τῷ δῆγματι 35 γὰρ πλειότερον καὶ κατὰ τὴν ὀλκὴν, καὶ κατὰ τὴν οὐράν, πλειότερον. ὀλκὸν δὲ τὸ σῶμα· ἢ τὴν οὐράν, καὶ σειρῆν τὴν πορείαν. βούλεται

1 ἀποστάσεις coniecit Bussemakerna 4 καὶ ὅτε ποιήσῃ K 11 τὸ μικτὸν δὴ ἢ τὸ GL τὸ μικτὸν ἢ τὸ K τὸ μικρὸν δὲ ἢ τὸ P 12 ἰσόμοιρον· ἰσόμοιρον λέγει P 13 ἀντὶ τοῦ A αὐτοῦ K λευκοῦ καὶ λαμπροῦ G 15 τοῦ . . . κοτύλην K 17 ὁ λεγόμενος G ἢ λεγομένη KA , τορύννην GL, τορύννην K 20 λεπύσματα A 23 ἀπωξυμένους L ἐπωξυμένους G ἀπεξυμένους P ἀπεξυμένας K καὶ λικμῶσι καὶ ἀπαχυρίζουσι I.P, om. KA 24 νῦν δὲ ταῖς ἀσπίσιν A, om. K 25 ἐλλημμένος PK 26 ταχέως A τυχαίως K 31 δάγμα KPL δάγμα G 34 κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ πλειότερον καὶ τῷ δῆγματι πλειότερον G δὲ] καὶ K καὶ τῷ] κάτω KP 36 ὀλκὴν δὲ τὸ σῶμα κατὰ τὴν οὐράν P

γὰρ σημαίνει ὅτι τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς αὐτῆς παχύ ἐστίν. 120. τὸ δὲ τούνεκα ἢ ὅτι τῷ στόματι μείζων, ἢ ὅτι ὀργίλη ἐστὶ τῷ δῆγματι.

121. ἀλλ' ἦτοι θέρεος: οἶον ἀρχομένου τοῦ θέρου πικρότατά εἰσι τὰ ἔρπετά. τὸ δὲ ἐξάλεασθαι ἀπαρέμφατόν ἐστιν ἀντὶ προσ- 5
τακτικῶν, ἦτοι ἀντὶ τοῦ ἐξάλυξον καὶ ἔκφυγε.

123. ὀλκαίην ψαίρουσαι: αἵτινες ὑπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ ταῦρου ἐγγίζουσαι καὶ ἀπτόμεναι ἢ ψαίρουσαι ἀντὶ τοῦ κινούμεναι, μικρόταται ἐπιφέρονται. λέγει δὲ ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς τῶν Πλειάδων. τότε οὖν, φησι, ἔκφυγε τὸ δῆγμα. ὀλκαίην δὲ τὴν οὐρὰν λέγει παρὰ τὸ ἔλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. γράφεται καὶ ἀλκαίην καταχρη- 10
στικῶς· κυρίως γὰρ ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία καλεῖται, ὅτι δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐποτρύνει καὶ ἐγείρει εἰς ἀλκήν· (Hom. Il. P 171)

αἰεὶ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

"Αρατος (phaen. 517) μὲν ἡμιτελῆ φησιν εἶναι τὸν ταῦρον, οὗτος δ' ὀλόκληρον. ὀλκή γὰρ ἡ οὐρά. 15

125. γωλεά: αἱ καταδύσεις αἱ ἐν τοῖς κοίλοις τόποις γινόμεναι οὕτω καλοῦνται.

126. λίπτησιν: ἢ ὅτε ἐπιθυμίαν σχοίη νομοῦ, τουτέστι βοσκῆς, ἢ ὅποτε βοσκῆς κεκορησμένη ἐπὶ τὸ κοιμηθῆναι πορεύηται.

[127. μὴ σύγ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις: κατὰ κοινού.] 20

128. ὅτε δῆγμα πεφυζώς: ὅτε τὸ δῆγμα τῆς θηλείας φεύγων εἰς φυγὴν τράπη ἐν τῇ συνουσίᾳ. τότε γὰρ ἀναιρεῖ τὸν ἔχιν ἢ διψάς.

129. περηνός: τοιοῦτος γὰρ ὁ ἄρρη. καὶ τὸ θύησι ἀντὶ τοῦ ὄρμᾶ, ἦτοι φεύγει καὶ ἐκκλίνει τὴν τυπὴν καὶ τὴν τύψιν τῆς ἐχίδνης.

"Αλλως. πολόεντος: τοῦ πυρώδους καὶ τεφρώδους. μετάληψις δὲ τὸ 25
σχῆμα ἀντὶ τοῦ πολοέσεως ἐχίδνης. δῆγμα δὲ καὶ τυπὴν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.

130. Ἐνίκα θορνυμένου: τὸ δὲ θορνυμένου ἀντὶ τοῦ συνουσιαζομένου καὶ μιγνυμένου. θαλερῶ δὲ τῷ σπορίμῳ· στόματι γὰρ συνέχονται αἱ ἐχιδναί· ἢ τῷ ὀλεθρίῳ. 131. θουρᾶς δὲ λέγεται ἡ ὄρ- 30
μητικὴ πρὸς συνουσίαν.

131. ὀδάξ: ἦτοι δηγματικῶς καὶ τμητικῶς συμπλακείσα τῷ ἄρρηνι. γράφεται δὲ καὶ ἀμύξ ἀντὶ τοῦ οὐ μυκτικῶς ἦτοι κατεξετα-
στικῶς ἐμφῦσα. οὕτως γὰρ συνουσιάζονται οἱ ἔχεις ταῖς ἐχίδναις, καὶ
μετὰ τὸ συνουσιάσαι ἀναιρεῖ τὸν ἄρρην ἢ θήλεια, τὴν κεφαλὴν 35

1 αὐτῆς A καὶ τῆς K τὸ δὲ τούνεκα A τότε. τούνεκα K 2
ὅτι ἐπειδὴ τῷ στόματι KA 5 ἦτοι A ἔτι K 7 μικρόταται ἐπιφέρον-
ται L μικρόταται ἐπιφέρουσαι P πικρόταται ἐπιφέρονται K 10 καὶ ἀλ-
καίη I. G. Schneiderus ex L, ut videtur, καὶ ὀλκαίη K 11 ἀλκαία P
ὀλκαία KA 18 ἦτοι ἐπιθυμίαν σχοίη K ἦτοι ὅταν ἐπιθυμίαν σχοίη A
σχῆ Bussemakerus 19 πορεύεται P 20 μὴ - κοινού, suo loco repetita
sunt infra ad v. 137 21 ὅτε δῆγμα πεφυζώς G, om. KP φεύγων
G φύγης KP 22 ἔχιν G ὄφιν KP 24 ἐχίδνης om. K: τῆς τεφρώδους
ἐχίδνης A 29 θαλερῶ A: θαλερῶ δὲ οἱ μὲν τῷ μέλανι οἱ δὲ τῷ σπο-
ρίμῳ GL 32 ἦγουν δακτικῶς G 33 ἀντὶ τοῦ ἀμυκτικῶς καὶ κα-
ταξεστικῶς GL ἀντὶ τοῦ οὐ μυκτικῶς καὶ καταξυστικῶς A 34 γὰρ om. K

ὀποκόπτουσα. τὰ δὲ ἔμβρυα πάλιν τικτόμενα τὴν γαστέρα τρώξαντα τῆς μητρὸς οὕτως ἐξέρχονται θανατοῦντα αὐτήν, ὡσανεὶ τοῦ πατρὸς ἐκδικοῦντα τὸν θάνατον. 132. μετεκίαθον δὲ ἀντὶ τοῦ μετῆλθον, ἤγουν τὴν λώβην τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐξεδίκησαν· ἀνταμύνουσι γὰρ
5 τῷ πατρί. 134. ἀναβρώσαντες: ὀγγύντες.

135. οἴη γὰρ βαρῦθει: μόνη γὰρ βαρύνεται ὑπὸ τῷ κύματι τῆς γαστρὸς, ἐπειδὴ μόνη ἐγκύμων γίνεται, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ὄφεις ὠστοκοῦσι. 137. ὀικνηῆεν δὲ τὸ διερωγός, τὸ παλαιόν· ἢ τὸ ὄνυσον ἢ τὸ τρομερόν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ μὴ σὺγ' ἐνὶ τριόδοισι τέχοις.

10 139. ὁπότε σκαρθμούς: ἤγουν τὰς διατριβάς, τοὺς τόπους, τὰ ἔχνη ἢ τὰς κινήσεις καὶ διώξεις, ἢ σκαρθμός ὁ διὰ τῶν ὄνυθων ἀποσπασμός τῶν θηρίων· αὐταὶ γὰρ ἀποσπῶνται τοῖς μυκτῆρσι τοὺς ὄφεις ἐκ τῶν καταδύσεων. ὁ δὲ λόγος, καὶ ὁπότε τὸν ἐξελευσμόν τὸν διὰ τῶν μυκτῆρων ἐκκλίνας ὁ ὄφις καὶ φυχὼν καὶ πλήρης ὢν
15 χολῆς ἐνεργεῖσει καὶ προσπελάσει τὸ στόμα ἀνθρώπῳ τινί, διαφθείρει. τοῦτο γὰρ ἐξακούεται.

141. κινωπηστῆαις: ἀπλῶς τοῖς ὄφεισι καὶ κοινῶς τοῖς ἐρπετοῖς. ὀργίζονται δὲ αὐτοῖς οἱ νεβροτόμοι καὶ ζόρκες, τουτέστιν αὐτοὶ οἱ ἔλαφοι καὶ αἱ ζορκάδες. 143. τροχμαλα δὲ τοὺς τραχεῖς τόπους
20 καὶ πετρώδεις, ἢ τὰς τρίβους, καὶ τὰ ἔχνη, ἢ τὰ εἰκαῖα τῶν ἀγρῶν τειχία, καὶ τὸ ἐρέοντες ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, διώκοντες καὶ ἔχνοσκοποῦντες τοῖς μυκτῆρσι τὰς καταδύσεις.

145. Ὀθρυς: ὄνομα ὄρους Θεσσαλίας, ὅπου ὁ σὴψ νέμεται· πλεονάζει γὰρ ἐκεῖ τὸ θηρίον τοῦτο. 147. δίψιος δὲ ὁ ξηρός διὰ τὸ
25 μὴ παρ' ὑδατώδεσι τόποις φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐν ὄρεινοῖς, ἢ ὁ ποιῶν δίψαν τοῖς δακνομένοις.

146. φοινὰ δάκη: ἤγουν φονευτικὰ θηρία.

καὶ τρηχέες ἄγμοι: οἱ τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόποι παρὰ τὸ κατὰγνυσθαι. 147. καὶ λέπας ἀκρωτήριον.

30 148. ἀλλόφατον λέγεται, ὅτι μεταβάλλεται εἰς χρώματα πολλά, καὶ πρὸς ὅτινα ἐγγίση τόπον, τούτῳ ἴσον αὐτοῦ τὸ χρῶμα μεταβάλλεται. τὸ δὲ οἰαδόν ἐπιρρηματικῶς εἴρηται. γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ οἴος καὶ οἰαδόν ἐπίρρημα.

149. χηραμά: τὰς καταδύσεις.

35 150. λίθικας τοὺς τραχεῖς τόπους. ἔρμακας δὲ τοὺς ἔρμαίους καὶ λιθώδεις τόπους. ἢ ἔρμακας λίθους σεσωρημένους εἰς τιμὴν τοῦ ἔρμου. 151. τρηχεῖς δὲ οἱ ὄρεινοί. πικρότατοι γὰρ εἰσι διὰ τὸ

2 θανατοῦντες K 3 μετεκίαθον] μεταικίαθον P 6 βαρῦθει P
βαρῦθεισα K κήματι GI. 12 ἐπισπῶνται GI. 17 κινωπηστῆαις
GI. κινωπιστῆαις KP κινωπιστῆαις δὲ κοινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἐρπετοῖς ἰδίως
δὲ οὖν τοῖς ὄφεισιν A 18 αὐτοῖς om. K, add. A 19 αἱ δορκάδες A
22 τὰς om. K 25 ἐν om. KA, add. P 27 τὰ φοινικὰ θηρία A 30
ἀλλόφατον A ἀλλόφαντον K 31 πρὸς om. K, add. A ἴσον αὐτοῦ
τοῦ τόπον τὸ χρῶμα KP ἴσον τὸ χρῶμα αὐτοῦ τῷ τόπῳ A 32 γίνεται
γὰρ ἐκ τοῦ οἴος ὁ μόνος, οἰαδόν. ὥσπερ ἐκ τοῦ μόνος μοναδόν A 31
χηραμά KP χειραμά A

πυρῶδες τοῦ δῆγματος. καὶ ἔμπυροι οἱ χαλεπώτατοι καὶ φλέγοντες τοῖς ἀλγήμασι τοὺς πληγέντας.

[152. μεταμῶνιον: οὐ μάταιον, ἀλλὰ δεινόν, ἐπικίνδυνον G.]

153. ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι: τοῖς κόχλοις τῆς γῆς τὴν δομήν, ἤγουν τὸ σῶμα, ἀφομοιοῦνται. τῆς γῆς δὲ εἶπεν, ἐπεὶ καὶ θα- 5
λάσσιοι εἰσιν.

154. γράφεται ἔν τισιν φολῖς, ἀπὸ τῶν ἰχθύων μεταφορικῶς. ὁ δὲ λόγος, ἄλλου δὲ ὄψεως ἐγγλωρίζουσα ἢ λεπὶς τὴν ἐπὶ μῆκος τεινομένην σπεῖραν ποικίλην ποιεῖ. 156. τὸ δὲ σπεῖρη λεπτύνονται ἀντὶ τοῦ ἢ τραχύνονται ἢ λευκαίνονται· ἀφ' οὗ καὶ ἢ ἐν 10
τοῖς σώμασι παρὰ φύσιν λευκότης καλεῖται λέπρα. ὁ δὲ λόγος, πολλοὶ δὲ ἐνδιατρίβοντες ἐν τῇ ἄμμῳ ὑπολευκαίνονται τὴν σπεῖραν, ἀλινδόμενοι καὶ κυλιόμενοι ταῖς ἄμμοις. ἄμαθος δὲ ἢ χερσαία κόνις. Ὅμηρος δὲ (Il. I 385) διαστέλλει,

οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

15

ἀπὸ δὲ τούτου ποιεῖται τὴν τῶν ζώων ἐξαρίθμησιν καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν πληγῶν καὶ τὰ συμβαίνοντα πάθη τοῖς ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν πληγεῖσιν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ἀσπίδος.

157. φράζεο δ' ἀναλέαις: τὴν φρίσσουσαν ταῖς καταξήροις φολῖσι φονευτικὴν ἀσπίδα, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἄλλων θηρίων, σκέ- 20
πτου. 158. τὸ δὲ ἀμυδρὸν ὅτε μὲν ἀσθενές, ὅτε δὲ καὶ εὐκίνητον καὶ χαλεπὸν. Δημήτριος δὲ φησιν εἰρησθαι ἀμυδρότατον δάκος τὴν ἀσπίδα, καθ' ὅσον οὐκ ἄγριόν ἐστι καὶ ὄξυ τὸ ζῶον, ἀλλὰ μόνον τῇ φύσει χαλεπὸν. δύναται δὲ κατ' ἀμφοτέρα λέγεσθαι, χαλεπὸν μὲν διὰ τὸ ἀνίατον, ἀμυδρὸν δὲ διὰ τὸ νῶκαρ, ὃ καὶ χωρὶς ἀλγη- 25
μάτων ἀναίρει. Ἄλλως. ἀμυδρὸν νῦν τὸ χαλεπὸν λέγεται, ὡς καὶ Ἀρχιλόχος

ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλεύμενος

ἔστι δὲ καὶ ὅτε εὐκίνητον, ὡς ἐπὶ τῆς ἔκτιδος (Ther. 196) ἀντὶ τοῦ εὐκινήτου. καὶ ὁ αὐτὸς (Ther. 358) ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ 30

καὶ τε τυπῆσιν ἀμυδροτέρησιν ἰάπτει.

Ἄλλως ἀμυδρότατον ἀσθενέστατον, παρόσον ἀσθενοποιός ἐστιν ἢ πληγῆ.

159. Κέλευθος ὁμῶς: κατεναντίον τῷ κεράσθῃ. ὁ μὲν γὰρ πλαγίως βαδίζει, ἢ δὲ τὸ ἐναντίον. ἢ σύνταξις δέ· ταύτης μὲν γὰρ ἢ 35
ὁδὸς κατεναντίον, οἶονεὶ κατ' εὐθειᾶν καὶ ὀρθῶς γίνεται τῷ μακρῷ

4 ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι G, om. K 6 post εἰσίν in G addita sunt haec, κόχλοισι δὲ τοῖς καλουμένοις κόχλασι τὸ ὅλον σῶμα ὁμοιοῦται τὴν χοιράν. δομήν δὲ τὸ σῶμα. ἀλινδόμενον δὲ κυλιόμενον. 7 φολῖς] φιλοσοφίς K: ἢ δὲ λεπὶς γράφεται ἔν τισιν καὶ λοφίς A 9 ποικίλην G, om. KP 12 λεπτύνονται KA λεπρύνονται I. G. Schneiders 15 διατρίβοντες G 16 τὸσαῦτα KP 17 ἐξαρίθμησιν G ἐναρίθμησιν KA 23 τὴν ἀσπίδα G τῆς ἀσπίδος KP 24 κατ' ἀμφοτέρα χαλεπὸν μὲν λέγεσθαι διὰ KA κατ' ἀμφοτέρα μὲν λέγεσθαι χαλεπὴ μὲν διὰ GL 28 ἀμυδρὰν χοιράδ' KPA ἀμυδρῶν χοιράδων GI. ἐξαλεύμενος P ἐξα-

μ'ν
λεύμενον GL ἐξαλευ K ἐξαλευάμενος A

διασπασμῶ καὶ εἰλιγμῶ τῆς γαστροῦ κατὰ τὴν ὀλκαίνην ἀτραπὸν, οἴονει τὴν ἐπιμήκη. 160. ὀλιζῶ δὲ μηρύγματι γαστροῦ, οἴονει τῶ ὀλκῶ ἢ τῶ βαδίσματι καὶ ἐπισπασμῶ ἀπὸ τοῦ μηρύεσθαι. ἀκατάλληλα δὲ τὰ ἔπη· ἔδει γὰρ οὕτως ἀναγινώσκεσθαι· φράζεο δῆτα ἀσπίδα φοι-
5 νήεσαν, εἶτα ἢ καὶ σμερδαλέον μὲν, εἶτα νωχελὲς ἐξ ὀλκοῖο, εἶτα αἶεν ἐπιλλίζουσα, εἶτα τῇ μὲν γὰρ τε κέλευθος, εἶτα ἀτραπὸν ὀλκαίνην.

161. σμερδαλέον: φοβερόν μὲν καὶ καταπληκτικὸν ἔχει ἀπὸ τῆς ὄψεως, ἄλλως δὲ ἐν τῇ πορείᾳ καὶ τῶ ἐλκυσμῶ τοῦ σώματος νωχε-
10 λῆς ἐστὶ καὶ ὑπνώδης· τὸ γὰρ ὑπναλέοις ἐπιλλίζειν ὅσοις τοῦτο δηλοῖ, ὅτι συνεχῶς τοῖς ὄμμασιν ἐπινεύουσα φαίνεται.

165. ἀθρήση: αἰσθήσεις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς ἐπὶ τοῦ „ὄρω οἶα λέγεις“. νωθρόν δὲ τὸν νωθῆ καὶ νωθείαν ἐμποιοῦντα, τουτέστι νωχελίαν καὶ ἀργίαν.

15 166. ὀλκῶ: τῶ δὲ ὀλκῶ τοῦ σώματος τροχώδη καὶ κυκλοτερῆ ἀλωνίαν εἰλίξατο ἐν τῇ γῆ. ἄλωνα δὲ εἶπε, διότι καὶ αὐταὶ αἱ ἀλωνίαι τροχοειδεῖς καὶ κυκλοτερεῖς εἰσι τῶ σχήματι τῶ τυπομένῳ τῶ εἰλιγμῶ τῆς ἀσπίδος.

ἄλωα: τὴν σπεῖραν, τὸ σῶμα. κυρίως δὲ τὴν νέφωσιν τὴν περὶ
20 τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην γινομένην πολλάκις. Ἄλλως. κυρίως ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης· μετενήνεκται δὲ εἰς τὴν τῆς ἀσπίδος περιφέρειαν.

170. Αἰγανέη δὲ τὸ ἀκόντιον ἀπὸ μέρους, τοῦ αἰγείου ἱμάντος, ὃν ἐξαγκυλούμενοι βάλλουσι. λέγει δὲ τοῦ μεσαγκύλου τοῦ ἀναιροῦντος
25 τοὺς θήρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγαν νεῖσθαι. 169. ὄργυι ἢ δὲ μετρητὸν ἀντὶ τοῦ ἴσου καὶ μεμετρομένου ὄργυια.

171. εἰς ἐνοπήν: τινὲς ἀθετοῦσι τὸν στίχον τοῦτον, ὡς μὴ Νικάνδρου εἶναι.

172. χροίη δ' ἄλλοτε μὲν: τὸ δὲ χρῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπί-
30 δων τινῶν μὲν ψαφαρόν, ὃ ἐστὶ λευκὸν ἢ ἀνχηρόν, τινῶν δὲ μελινόεν, τουτέστι χλωρόν καὶ μέλιλον καὶ ποικίλον καὶ ὠχρότερον, τινῶν δὲ τεφρωῶδες καὶ σποδῶδες, ἢ καὶ τῇ ἰλύι τοῦ Νεῖλου ἐμφερές.

174. αἰθαλόεσσα δὲ ἦτοι πυρώδης καὶ λαμπρά, ἢ ξανθή, ὁμοίως τῶ βῶλω τῶν Αἰθιοπίων μελαινομένη.

35 175. οἴην τε πολύστονος: ἐπεὶ μετὰ στόνου καὶ ἤχου ἔχει ὁ Νεῖλος. στένειν γὰρ τὸ ἤχειν· καὶ Ὅμηρος (Π. Β 95)

ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα

1 ὀλκαίνην ἀτραπὸν P ὀλιήν καὶ ἀτραπὸν KG 3 μηρύεσθαι L
μηρύεσθαι K μηρύσθαι G μακρύνεσθαι P 6 εἶτα αἶεν ἐπιλλίζουσα GL,
om. KP 11 ὅτι A ὅτε K 12 ὄρας GP ὄρα A ὄρα coniecit Busse-
makerus 19 ἀλώα K ἄλωνα P: ἄλων δὲ λέγεται μὲν καὶ ὁ δίσκος τοῦ
ἡλίου καὶ τῆς σελήνης A 23 αἰγανέα GP ὄν] ὁ GP 24 τοῦ
μεναύλου τοῦ ἀναιροῦντος τοὺς θήρας P τὸν μεναύλον τὸν ἀναιροῦντα
τοὺς θήρας K τοῦ μεναύλου (rell. om.) G, correxit I. G. Schneiderus
31 καὶ μέλιλον KP καὶ μήλιλον G ὠχρότερον KP ὠχρόν A 37
ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα G ἐστονάχιζε δὲ γαῖα P στονάχιζε γαῖα K στονα-
χιζέτο γαῖα A

λαῶν ἰζόντων.

ἢ καὶ πολύστομος. καὶ ἐπτάστομος γὰρ ὁ Νεῖλος, ὡς φησι καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητής (v. 226). 176. πλησάμενος δὲ ἤγουν ἑαυτὸν ἐμπλήσας καὶ πληρώσας. οἶαν ἄσιν, τουτέστι ῥύπον. φησὶ γοῦν, οἶον ῥύπον κατέχει καὶ κατήγαγεν ὁ Νεῖλος ἑαυτὸν πληρώσας. 5

177. δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν: τουτέστι περὶ τὰς ὀφρῦς ὑπεράνω τοῦ μετώπου δύο ὑπερφαίνουσι καὶ ἐξέχουσι οἶα τύλοι· οὐ κέρατα δέ, ἀλλὰ τύλοι καὶ σαρκία τινά. Ἄλλως. ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸν τῶν ὀφρῦων τόπον ἐξοχαί τινές εἰσι τύλοις εἰκνύται περὶ τὴν ἀσπίδα, δι' ἃς ἀγκύλον αὐτῆς φαίνεται τὸ ὄμμα. 10

179. καὶ ὁ ἀνὴν ἐμπίπλεται φουσῶντος τοῦ θηρίου. 180. τὸ δὲ ποιφύζειν πολλαχῶς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν μίμοις „παιδικὰς ποιφύξεις“, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς Εὐφορίων

Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος.

15

μεταπλασμαῶ δὲ πάλιν κέχρηται· ἀντὶ τοῦ ποιφυσούσης εἶπε τῆς ἀσπίδος ποιφύσσοντος, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ἄλλῳ τόπῳ (Ther. 129) εἶπε „ψολόεντος ἐχίδνης“.

179. Πολλὸν ὑπὸ σπείρης: ἀντὶ τοῦ ἐντὸς τῆς σπείρης. ψαφαρὸς δὲ ἤγουν ἀνήμερὸς ὀγκοῦται ὁ ἀνὴν· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἀναπίπλεται. 20

180. καὶ τὸ ἄκριτα ἀντὶ τοῦ μεγάλα, ἄτακτα. τὸ δὲ ποιφύσσοντος ἐν μέρος λόγου ἐστὶν ἀντὶ τοῦ φουσῶντος.

180. ὀδίταις: καὶ τὸ ὀδίταις γράφεται καὶ ὀδοуроῖς, ἦτοι τοῖς ὀδοιπόροις θάνατον προσπελάσσει καὶ ἐμβάλλει ἄγαν ὀργίλως θυμουμένη. 25

183. δολιχῆρες δὲ ἦτοι μακροί, ἢ πρὸς μῆκος ἐρηρισμένοι, δι' οὗ σημαίνει τὸ σὺν μῆκει ἰσχυρόν.

184. μύχματος δὲ χιτῶν: ὑποκάτω γὰρ τῆς γλώσσης τῆς ἀσπίδος χιτῶν ἐστὶν, ὅς καλύπτει τοὺς ὀδόντας αὐτῆς, καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ τοῦ χιτῶνος ἰὸς ἐγκείται. ὑμενώδης δὲ ἐστὶν ὁ χιτῶν καὶ τετηρημένος πρὸς τὸ εἰσδέχεσθαι διὰ τῶν τρήσεων τὴν τροφήν αὐτῆς. Ἄλλως. χιτῶν ἐστὶ λέπασμα. ὡσπερ δὲ χιτῶν ἐν τῷ στόματι τῆς ἀσπίδος καλύπτει τοὺς ὀδόντας αὐτῆς. 30

187. Οὔτε δυσάλθές: οὔτε δυσίλατον οἴδημα ἐπιφλεγμαίνεται. 35

188. καμάτου δ' ἄτερ: χωρὶς ὀδύνης ἀπόλλυται ὁ ἀνὴρ.

189. ὑπνηλόν: καὶ γὰρ τὸ ὑπνηλόν νῶκαρ ἐπάγει τὴν τοῦ βίου

7 δύο G, om. KP 8 ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς G, om. P ὑπὲρ (om. τ. ὀφθ.) K 10 ἔγκοιλον A αὐτῆς GL αὐταῖς K αὐτῇ A 11 ἐμπίπλεται KP ἐμπίπλεται GL φουσῶντος K 13 παιδικὰ A: ἐν μίμοις ποτὲ παιδικὰς ποιφύξεις ποτὲ δὲ R ποιφύξεις GPA ποιφύξεις K ποιφύξεις L 15 ποιφύξαντος A ποιφύξαντος K 16 ἀντὶ GL ἀπὸ K ποιφυσούσης K 17 ποιφύσσοντος K 22 ἄτακτα A εὔτεκτα, ut videtur, K 23 φουσῶντος K 27 μακροί A μικροί K ἐρηρισμένοι KPA ἐρηριζωμένοι L 31 ὁ χιτῶν P χιτῶν K 33 σκέπασμα coniecit Bentleius 35 Οὔτε — ἐπιφλεγμαίνεται A, om. K

αὐτοῖς τελευτήν. νῶκαρ δὲ ὁ κάρως, ἦτοι ὁ ὕπνος, οἴονεὶ τοῦ νοῦ κάρωσις.

190. ἰχνεύμων: εἶδος ἀετοῦ. ἱερὸς δὲ ἐστὶν Ἡρακλέους, ὡς αἰγυπιός. ἀκῆριος δέ, ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου. μόνος γὰρ ὁ ἰχνεύμων τὴν ὀρμὴν τῆς ἀσπίδος ἄνευ θανάτου ἐκφεύγει καὶ ἐκκλίνει, καὶ ὅταν εἰς μάχην συνέρχηται, καὶ ὅτε θαλπούσης αὐτῆς τὰ ὡὰ πάντα λαβῶν διεσκόρπισε καὶ ἐξ ὑμένων ἐτίναξε κατεσθίων. 192. καὶ τὸ κηροτρόφου ἦτοι θανατοτρόφου, ἢ διὰ τὸ καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα θανάτου εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ἢ διὰ τὸ τὸν ἰὸν τρέφειν.

10 194. συνερραθάγησε: τουτέστι ὁ κτύπος ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων κλωμένων αὐτῶν καὶ προσρηγνυμένων ἐν ταῖς πέτραις. ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ τοῦ κτύπου τούτου εἶπε τὸ συνερραθάγησε, ἦτοι κατέαξε, συνέθλασε, συνέτριψε διὰ τὸ ἐν τῷ τρώγειν κτυποῦν ἀποτελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων. ῥάθαγος δὲ κυρίως ὁ τῆς κώπης κτύπος.

15 195. κινωπέτου: τουτέστι θηρίου τοῦ ἐν τῷ πέδῳ κινουμένου εὐκινήτως. ἀμυδρῆς δὲ ἦτοι μικρᾶς, ἢ τῆς δεινῆς καὶ ὀργίλης. 196. Ἴκτις δὲ ἢ λεγομένη ἀγρία γαλῆ· καὶ Ὅμηρος (Π. Κ 335)

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην,

ὡς ἀπὸ τῆς Ἴκτιδος τοῦ ζώου.

20 199. τιθαιβώσσοισι: κυρίως μὲν ἐπὶ μελισσῶν τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ τὴν βῶσιν τιθέναι· ἀλλ' ὁμως κατεχρήσατο τούτῳ καὶ ἐν ταῦθα. Ἄλλως. κυρίως τρέφειν παρὰ τὸ τυτθὰ βόσκειν ἢ τρέφειν.

200. Ἰάμνους δὲ τὰς ἰαμενάς. καὶ θρυόεντας τοὺς θρυώδεις· θρύον δὲ εἶδος πόας· (Hom. Π. Φ 351)

25 ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον.

201. ἐλικοέσσαις: ἐλικοέσσαις, ἦτοι ταῖς σπειρώδεσιν ἢ ἐπιμήκεσι.

[202. ποταμόνδε: ὁ ἰχνεύμων κώλοισι, ἦτοι τοῖς ποσίν, ἔτυψε, ἐπληξε G]. 203. τάρταρον δὲ τὸν βυθὸν ἐνθάδε εἴρηκε θηλυκῶς.

30 καὶ ἰλυόεσαν δὲ τὴν ἰλυώδη καὶ βορβορώδη. 206. λιχμήρεος δὲ τουτέστι τοῦ προβάλλοντος τὴν γλώσσαν ἐν τῷ λιχμάζειν. προβάλλουσι καὶ γὰρ οἱ ὄφεις τὰς γλώσσας μέλλοντες λείχειν. 208. βρυόεντος δὲ τοῦ βρυώδους καὶ βοτανώδους τόπου. καὶ γὰρ τὸ βρύον βοτάνη ἐστίν, ἧς τὸ φύλλον ἔοικε πράσῳ.

35 209. πολυδερχέα: ἦτοι τὴν κατὰ πολλοὺς τρόπους ὀρωμένην κατὰ τὸν πολύποδα. ἢ πολυδευκέα, πικράν.

212. ἦτοι ἀν' Εὐρώπην μὲν: οὐχ ὅμοια τῶν δύο γαιῶν. αἰ

3 ὡς αἰγυπιός KA, correxit Bentleyus 8 κηροτρόφου L 10 συνερραθάγησε Ag συνερραθάγισε K 11 κλωμένων Ag κλυμένων αὐτῶν καὶ προσρηγνυμένων αὐτῶν K 12 συνερραθάγησε A συνερραθάγισε K 13 ἀποτελεῖσθαι K 16 ὀργίλου A 17 γαολοίη P 18 ἐπ' ἰκτιδέην G 21 τὸ add. G, om. KA βόσιν A 22 τυτθὸν βοσύειν G τυτθὸν βῶσιν P τυτθὸν βῶσασιν I. G. Schneiderus 23 τὰς ἰαμενάς K τὰς εἰαμενάς G 26 σπειρώδεσιν g ταῖς πυρώδεσιν KP 30 λιχμήριος K 35 τόπους coniecit Bussemakerus

γὰρ διάφοροι γαῖαι διάφορα τῶν ἑρπετῶν ἐκβάλλουσι. 213. κεραιοὶ δὲ τουτέστι κέρατα οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἐξοχὰς ὑπὲρ τοὺς ῥώθωνας. ἀργιλιπες δὲ ἦτοι ἔκλευκοι, ὡς Ἀρχίλοχος, ἀργιλιπῆς δὲ Φᾶσις“.

214. οἱ μὲν ὑπὸ Σκείρωνος: Σκείρων μὲν ὄρος μεταξὺ Μεγαρέων καὶ Κορινθίων κείμενον, ὅπερ τινὲς Σκειρωνίδα πέτραν καλοῦσι. 5 Παμβῶνια δὲ ὄρη τῆς Μεγαρικῆς, ὡς αὐτὸς ἐν τρίτῳ τῶν Θηβαικῶν, τείχεά τε προλιπόντες ὑπὲρ Παμβωνίδας ὄχθας ἐσσύμενοι Μεγαρῆος ἐνευνάσσαντο δόμοισι.

215. Ῥυπαῖον δὲ Ἀντίγονος μὲν τῆς Ἀχαιίδος φησὶν εἶναι, ἐπεὶ καὶ Ῥυπαῖοι οἱ Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν. ἔστι δὲ τῆς Αἰτωλίας, ὡς 10 Νικάνδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν διερχομένων διηγούμενος

δι' αἰπεινὴν τε κολώνην

Οἰωνοῦ Ῥύπης τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην

στείχοντες Ναύπακτον εἰς Ἀμφιδύμην τ' ἐπέλαζον.

τὸ δὲ Ἀσέληνον Λοκρικὸν ὄρος ἔστι δυσχείμερον. ταῦτα οὖν πάντα 15 ὀνόματά εἰσιν ὄρων τῆς Εὐρώπης. πάλιν δὲ Βουκάρτερος καὶ Αἰσαγάης καὶ Κέρκαφος ὀνόματά εἰσιν ὄρων τῆς Ἀσίας.

219. τῶν ἦτοι βρεχμοὶ μὲν: τὸ μὲν βρέγμα, ὃ ἔστι τὸ κρανίον, πλατὺ ἔστιν· ὑπὲρ δὲ τὸ ἄκρον ὀλκαῖον ἢ σπείρα κολοβὴν οὐρανὴν εἰλίσσειται, τουτέστιν ὑπὲρ δὲ τούτων μῆκος ἢ τὸ ἄκρον σῶμα. 220. 20 ὀλκαῖον γὰρ τὸ μῆκος. ἢ δὲ ὑπὲρ πρόθεσις ἀντὶ τῆς περι, ἢ ὅτι περὶ τὸ ἄκρον σῶμα ἢ σπείρα κολοβὴν ἐλίσσει οὐραν. τὸ γὰρ ἐλίσσειται ἀντὶ τοῦ ἐλίσσει καὶ συνέχει. ἢ ὅτι περὶ τὸ ἄκρον ἔλκυσμα τῆς σπείρας, τουτέστι τοῦ σώματος, κολοβὴν ἔχει τὴν οὐρανὴν ἢ θήλεια.

223. πᾶς δὲ τοι ὄξυκάρηνος: ὁ ἄρσην, ὁ ἔχισ· ἔχιδνα δὲ ἢ 25 θήλεια. εἰπὼν οὖν ὅτι ἢ θήλεια πλατὺ ἔχει τὸ βρέγμα, τὸν ἄρσηνα ὄξυκέφαλον εἶπεν· ἐν τούτῳ δὲ τὸν αὐτὸν ἄρσηνα καὶ θήλειαν. 224. ἀκιδνότερος δέ, ὥστε ἄνω μὲν μείζονα καὶ ἐπισημότερον εἶναι καὶ τὸν μέγαν καὶ τὸν ἥσσονα· ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίας ἀκιδνότερος καταστρέφει εἰς τὸ ἀσθενέστερον καὶ οὐχ ὅμοιον τοῖς ἄνω μέρεσι. 226. πεδανὴ δὲ ἀσθενής. 30

3 ἀργιλιπῆς δὲ φάσις I. G. Schneiderus ex G ἀργιλιπῆς δ' ἐφᾶ K δὲ ἀργιλιπῆς φησιν A ἀρχιλιπῆς δημὸς φησί coniecit Lobeckius paral. p. 290 6 παμμῶνια PA 7 παμβωνίδας G παμμωνίδας A παμμωνιτίδας KP Πατρωνίδας voluit C. O. Müllerus Orholm. p. 38 8 μεγαρῆες A ἐνευνάσσαντο A ἐνευνάσατο P ἐνενεύσαντο K δόμοισι A δέσμοιοι K 11 περὶ A ἐπὶ K ἐρχομένων A 13 Οἰωνοῦ Ῥύπης τε πάγον I. G. Schneiderus οἰωνοῦ ῥύπης πάγον (πῶνον G) KG οἰωνοῦ ρύπης πάγον V οἰωνοῦ τε ρύπαιον A καὶ ὀνθίδα G ὀνθίδα τ' αὐ A καὶ Ὀανθίδα coniecit Meinekius in Stephan. Byz. I p. 485 κατ' Ὀανθίδα O. Schneiderus p. 131 14 στείχοντες P στείχοντος V στείχοντ^ο K σχεῖοντο (an στείχοντο?) G: στείχοντες ἴσαν ναύπακτον. ἀμφὶ δύμην δ' ἐπελάζετο A εἰς I. G. Schneiderus εἰς KGPV ἀμφὶ δύμην K τε πέλαζον G δ' ἐπέλαβον K δ' ἐπελάζετο P τ' ἐπι.... V 16 αἰσαγαίης K αἰσαγάης A αἰγιγαίης P 19 ὑπὲρ δὲ τὸ ἄκρον μῆκος ἢ τὸ ἄκρον σῶμα· ὀλκαῖον γὰρ τὸ μῆκος καὶ τὸ σῶμα· ἢ σπείρα κολοβὴν οὐρανὴν ἐλίσσειται, τουτέστι τὸ τούτων μῆκος οὐκ ἔστιν ἐκτεταμένον. ἢ δὲ Schneiderus ex G 20 τουτέστιν ὑπὸ KP 21 ἢ ὑπὲρ P 24 ἢ θήλεια A, om. K 26 βρέγμα P

ὁμοίως καὶ φολίδα μικροτέραν καὶ ἀσημοτέραν ὑπερβεβηκυϊαν ἔχει. ἢ δὲ ὀλκὴ ὑποτετάνυσται. "Ἄλλως. ἢ δὲ μύουρος: οὐρὰ ἐπὶ τῇ ὀλκῇ τετάνυσται. πεδανή: ταπεινή, νῦν δὲ μικρὰ καὶ ὀλίγον στενουμένη.

226. "Ἴσως μὲν πεδανή: ἐξ ἴσου δὲ ταπεινὴ ὑπὸ τοῖς πέρασι 5 τοῦ δολιχοῦ ὀλκοῦ. τὸ ἴσως ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἐξ ἴσου τῇ γαστρὶ. "Ἄλλως. τὸ ἐπάνω τῆς οὐρᾶς μέρος πολλὰς καὶ λαμπρὰς ἔχει φολίδας· τὸ δὲ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς οὐχ οὕτως ἔχει. 227. τετρουμένη δὲ ἰσχνή, ἦτοι κατεξηραμένη, φρίσσουσα ἢ πεπυκνωμένη.

228. Γληνέα φοινίσσει: ἦτοι αἱματώδεις ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς. 10 τεθρομένος: ἦγον παρωξυμένος, τεταραγμένος. καὶ τὸ δικρῆ δὲ ἀντὶ τοῦ διστόμου. δύο γὰρ τμήματα ὡς γλώσσα.

229. σκωλύπτεται οὐρήν: τουτέστι σκολιῶς κινεῖται ἢ τραχύνεται, ἄπτεται. γράφεται καὶ σκωλύνεται ἢ σκωλύπεται, εἰλιγμένην ἔχει καὶ σκολιὰν καὶ οὐκ εὐθειάν τὴν οὐράν.

15 230. κωκυτὸν δέ: καὶ γὰρ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος ὡς ὑπόβλημαῖος. 231. κυνόδοντες δὲ δύο, ἐπειδὴ δύο μόνοι εἰσὶν ἰοβόλοι τῶν ἀρρένων ὀδόντες, πολλοὶ δὲ τῶν θηλειῶν.

[233. οὐλω· ὄλω ἢ ὀλεθρίω καὶ ὀλω G.]

234. εὐρυνθέντας: χωρογραφθέντας τοὺς ὀδόντας καὶ εὐ- 20 ρέας γινομένους. χαλινοὺς γὰρ τοὺς ὀδόντας φησί.

237. πολλάκι μὲν χλοάουσα ἀντὶ τοῦ χλωρή. μεταπεποιήται δὲ ἐκ τῶν Νουμηνίου οὕτως,

ὑπόχλωρόν γε μὲν ἔλκος

κνκλαίνει. τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδραμεν αὐτόθεν οἶδος.

25 "Ἄλλως. Διογενιανὸς χλοάζειν ἢ καλῶς αὐξέσθαι ἢ βλαστάνειν. Θέων δὲ ἐν ὑπομνήματι χλοάζουσα, οἰδοῦσα. κατὰ πλεον δὲ τίθεται τὸ χλοάζειν. 240. Αἶ δὲ φλύκταιναι ἀραιαὶ τὼς εἴτε, ἀντὶ τοῦ ὡς εἴτε, πομφόλυγες χαμηλαὶ ἢ θαμιναὶ ἐν πυρὶ ζέοντος ὕδατος γίνονται, οὕτω 30 πλαδόωσι, φησι, καὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ δηχθέντος. ὡσπερ γίνονται πομφόλυγες ἐν τῷ ὕδατι τῷ πυρὶ, οὕτως γίνονται αἶ φλύκταιναι αἶ ἀραιαί. ἀραιαὶ δὲ τουτέστιν ἀσθενεῖς καὶ κεναί. οὐδὲν γὰρ ἔχουσιν, ἀλλὰ κεναὶ εἰσιν. πομφόλυγες δὲ αἶ ἀναρρήξεις τοῦ ὕδατος. 241. καὶ τὸ πυρικμήτιο ἀντὶ τοῦ κεκαυμένου ὑπὸ πυρός.

241. πλαδόωσι: κυρίως τὸ μὴ ἀντίτυπον πλαδόειν καλεῖται.

35 Πλαδόωσιν ἦγον ὕγραὶ γίνονται ἢ οἰδοῦσι καὶ πλατύνονται. ὅθεν καὶ

1 μικροτέραν καὶ ἀσημοτέραν A: καὶ om. K ἐπιβεβηκυϊαν P ὑποβεβηκυϊαν G 4 ὑπὸ τοῖς πέρασι A ὑπὸ τοῦ παρασιτον K 7 τετρουμένα δὲ ἰσχνή ἦτοι κατεξηραμένα K τετρουμένη ἰσχνή κατεξηραμένη G 11 τμήματα P τρύματα K τμήματα G γλώτται G 13 ἢ σκωλύπται K ἢ σκωλύπτεται P 16 κυνόδοντε δύο G 21 πολλάκι — χλωρή] γράφεται πολλάκι μὲν κλώθουσα ἀντὶ τοῦ χλωρά G 22 ἐκ τοῦ νουμηνίου KA 23 γε om. KA, add. Meinekian exercit. crit. in Athen. I p. 3 * 24 κνκλαίνει AP κοιλαίνει KG οἶδος Meinekian l. c. ἔλκος KA 25 χλοάζειν A 26 χλοάζουσα KP χλοάουσα A κλώθουσα G χλοάζειν AP κλώθειν G 27 τὼς εἶπεν ἀντὶ τοῦ ὡς αἶ τε πομφόλυγες P 28 ζέοντι K 35 καὶ πλατύνονται G καταπλύνονται KP καταπαλύνονται A

πλαδαρόν σῶμα τὸ ὑγρόν φαμεν, ὅπερ πιλούμενον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσι τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα.

246. Κίονά τε: ἤγουν τὸν τράχηλον, ἐπειδὴ τρόπον κίονος ὑποβαστάζει τὴν κεφαλὴν· οἱ δὲ τὸν γαργαρεῶνα· οἱ δὲ τὴν λεγομένην κιονίδα, κοινῶς δὲ σταφυλὴν. κίων δὲ διὰ τὸ κείσθαι ἀπὸ τοῦ κάτω ὁ μέρους τοῦ στομάχου μέχρι τοῦ ἄνω.

247. αἷψα δὲ γυίοις: ἀντὶ τοῦ εὐθέως τοῖς μέλεσι καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἤγουν τῇ ὄσφύϊ, ἢ ἀδράνεια βαρύνουσα αὐτόν, μέρμερος φροντίς, ἴζει καὶ γίνεται.

249. σκοτόεν βάρος: καροῦται γὰρ ὁ πλησσόμενος ὑπὸ τῆς ἐχιδνης. 252. ζαλόωσα δέ, χιονίζουσα, τρέφουσα χειμερινὸν κρύος ζαλῶν. πέριξ βέβριθεν: ἀντὶ τοῦ ῥίγει συνέχεται χαλεπωτάτῳ ὁ δηχθεῖς.

253. χολόεντας: τὴν χολὴν ἤμεσε. περιπέφρακεν, ὃ ἐστὶ χολώδη ἀπεμεί. 254. νοτέων δὲ ἀντὶ τοῦ ὑγραίνόμενος. ὁ δὲ ἰδρῶς νοτέων περὶ τοῖς μέλεσι ψυχρότερος τῆς τοῦ νιφετοῦ βολῆς περιχέεται.

256. ζοφοειδέος: σκοτώδους, ἤγουν ὠχροῦ. 257. ἄνθεσι δὲ χαλκοῦ ἀντὶ τοῦ χαλκάνθῳ, ἣν νῦν φασὶ καλακάνθην. ἄνθεος δὲ ἐστὶν χαλκοῦ τι γένος γινόμενον, ἐν οἷς ὁ χαλκὸς χωνεθῆται καὶ καθιέται, πελιδνόν τε καὶ μᾶλλον ἔχον ἔγκριστον τὴν πελιδνότητα· μικρὸν δὲ καὶ στρογγύλον καὶ παραπλήσιον τῷ σπέρματι τοῦ νάπνου· καὶ ἴσως τούτου μέμνηται ὁ Νικανδρὸς. γράφεται δὲ καὶ ἄνθεσι χάλκης. οὕτως καὶ παρὰ Νουμηνίῳ,

ῥέθεσίν γε μὲν εἶδεν' ἐπ' ἰχώρ
ἠερόεις· τοτὲ δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος
ἀμφὶ ἔκυθαίνει χάλκῃ ἴσον.

25

ἔστι δὲ ἡ χάλκη ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν. ὁμοίως τὸ ἐμπερὲς τὸ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ,

φολὶς δ' ἀπέλαμπε φαεινὴ·

ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τοτὲ δ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ.

30

258. δολόεντα δὲ εἶπε τὸν κεράστιν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ἀμαξιτοῖς κρύπτων ἑαυτὸν ἀναιρεῖ τὸν τυχόντα.

260. ἦτοι ὁ μὲν κόλος ἐστίν: ἀντὶ τοῦ κολοβὸς τοῖς κέρασι, τουτέστι μὴ ἔχων κέρατα· ὁ γὰρ ἔχῃς οὐκ ἔχει κέρατα· κόλος οὖν ἦτοι ὁ ἀκέρατος ἔχῃς. Ἡ τῷ μήκει ἐλασσων ἐστίν. εἰσὶ δὲ κεράσται ἀκέρα- 35

ὁ κοινῶς δε σταφυλὴν KA οἱ δὲ τὴν σταφυλὴν PG 6 ἄνω] οὐρα-
νοῦ coniecit Bernardus 17 ζοφοειδέος P ζοφοειδοῦς K ἤγουν]
ἢ τοῦ P 20 πελιδνόν A παράλιον K ut videtur 22 χάλκῃς conie-
cit I. G. Schneiderus 24 ῥέθεσι γε K ἄνθεσί γε A, unde χρανθεῖς γε
μὲν εἶδεν' ἐπὶ χρώς coniecerat O. Schneiderus p. 201, qui nunc ῥέθε-
σιν quidem se probare, ἐπὶ χρώς tamen tueri mihi significavit 25
μολίβῳ ἐναλίγκιον A μολίβῳ ἐναλίγγιον K 26 κυθαίνει coniecit
I. G. Schneiderus 28 ἀμπερὲς K: τὸ δὲ ἐμπερὲς ὁμοιον τῷ A 29
φαεινὴν P 35 ἀκέρατος G: ἀκέραστος ἔχῃς: περὶ ἀκέραστου: ἢ τῷ K
κεράσται ἀκέραστοι KPA

τοι οὐ καὶ κόλοι λέγονται. 261. Πισύρεσσι δέ, ἐπεὶ εἶσι καὶ τετρα-
κέρατοι κεράσται καὶ δίκεροι.

263. ἀματροχιῆσιν: ἀντὶ τοῦ ἀρματροχιαῖς, λέγει γὰρ ταῖς
χαράξεσι τοῦ τροχοῦ, ταῖς γινομέναις εἰς τὴν γῆν. ἐν αὐταῖς γὰρ κοι-
5 μᾶται ὁ κεράστης ἔχισ. τὸ δὲ ἐνδυκῆς αὖτις ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ
συνεχῶς κοιμᾶται ἢ διάγει. ἔξενήνεκται δὲ χωρὶς τοῦ ι. ἔστι δὲ τὸ
πλήρες ἰαυέι.

264. θοὸς ἀντία θύνει: ὁ ἔχισ ἀντίον τρέχει ὀρθῶς καὶ συν-
τόμως τῷ μηρύγματι, ἦτοι τῷ ἐπισπασμῷ τῆς γαστροῦς.

10 266. αὐτὰρ ὄγε: ὁ δὲ κεράστης πλάγιος ἐπικυλίεται τῷ σώματι.

267. τετρηχότι δὲ ἢ δασεῖ ἢ τραχεῖ· διὸ καὶ ἠχεῖ ἢ πορεία αὐτοῦ.
ἐκ δὲ τοῦ πορεύω γέγονε πορεία, ὡσπερ ἐκ τοῦ περισσεύω περισσεία.

268. τράμπιος ὀλκαίης: ἦτοι τῆς ἐπισπωμένης. πολλῆς δὲ
ἐμφάσεως ἢ παραβολῆ γέμει καὶ σεμνότητος κατὰ τὴν συνθήκην. τράμ-
15 πῖς δὲ ἔστι βαρβαρικὸν πλοῖον. καταχρηστικῶς δὲ εἶπεν. ὁ γὰρ νοῦς
οὕτως, τοῦ πλοίου τὴν ὀλκὴν ποιῶντος ἴσος ἐν τῷ καμάτῳ, τουτέστι
τῷ βαδίσματι. ὡσπερ γὰρ τὸ πλοῖον, φησι, τῇ βίᾳ τοῦ ἀνέμου ἐκ-
κρούεται, ἦγουν ἀποπέμπεται, ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ πλάγιον,
ἦγουν ἐπίπλευρον, φέρεται, οὕτως καὶ ὁ κεράστης πλάγιος καὶ ἐπί-
20 πλευρος ἔρπει. ὅτι πλοῖον ἢ τράμπῖς καὶ Λυκόφρων φησί (v. 97),

τράμπῖς σ' ὀχῆσει καὶ Φερέκλειοι πόδες.

ὑπὸ γὰρ τοῦ Φερέκλου κατεσκευάσθησαν αἱ νῆες τῷ Ἀλεξάνδρῳ.
Ἀκάτω ἴσος: εἴαν μὲν ἢ ἀκάτω, ἐκ δισσοῦ κεῖται ἢ λέξις· εἴαν δὲ
καμάτῳ, ὅπερ ἄμεινον, ἀντὶ τοῦ πλωῦ. 270. τὸ δὲ ἀπόκρου-
25 στος ἦτοι πλαγιαζομένη ἢ ἀποκρουομένη ἢ κλυζομένη τῇ πνοῇ τοῦ
λιβός. ἢ ἀπόκρουστος ὡσανεὶ ἀπόβλητος καὶ οἶον ἀποπεμπομένη καὶ
ἀποβαλλομένη τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

272. Ἠλῶ εἰειδόμενον: ἦλος σκληρώμα ἐστὶ περὶ τὰ πέλματα
τῶν ποδῶν γινόμενον στρογγύλον καὶ παραπλήσιον τοῖς τῶν ἦλων κε-
30 φαλίσις. ἔστι δὲ ἦλος τὸ ἐπιδημῖως καλούμενον καρφίον.

273. φλύκταιναι: ἦτοι αἱ φλυκτίδες αἱ περὶ τὸ δῆγμα μικρὸν
ἐπανιστάσαι καὶ ἀδιάγνωστοι περὶ τὴν πρόσοψιν. πέμφιξι δὲ ταῖς φύ-
σαις, ταῖς ἐν τοῖς ὕδασι γινομέναις πομφόλυξιν.

2 δίκεροι] δικέρατοι G 3 ἀματροχιῆσιν ἀντὶ τοῦ ἀρματροχιαῖς
P: in K non satis adparuerunt verba. ἀματρ. ἀ. τ. ἀρμ. κατὰ συγκο-
πὴν διὰ τὸ μέτρον G ἀματροχιῆσιν ἀντὶ τοῦ ἀμαξοτροχιαῖς κατὰ συγκο-
πὴν A 9 τῷ ἐπισπασμῷ ἢ τῷ βαδίσμῳ τῆς γαστροῦς GL 16 ἴσος
ἐν τῷ καμάτῳ ἢ ἐν τῷ βαδίσματι GL: ἴσως KP 18 πλάγιοι ἦγουν
ἐπίπλευρος φέρεται K πλάγιον τουτέστιν ἐπίπλευρον φέρεται GL 19
πλάγιος K 23 ἴσως K 24 ἀντὶ πλωῦ K ἀντὶ πλοῖῳ P τὸ δὲ
ἀπόκρουστος — 26 ὡσανεὶ A, om. K 29 κεφαλίσις G κεφαλαίσις K
31 αἱ ante περὶ om. K μικρὸν ἐπανιστάσαι K μικρὰ ἐπανίσταν-
ται GL μιξάιον ἐπανίστασθαι P

275. ἦτοι ἀφανρότερον: δηλαδή ἀνεπαισθήτως ἀλγοῦσιν οἱ δηχθέντες. ἢ ἀσθενέστερον καὶ σύντονον. ἐπιφέρει γὰρ καὶ ἐννέα ἀυγάς, ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας μόνον ζῶσιν οἱ δηχθέντες ὑπὸ κεράστου.

276. οἷσι κεράστης: τὸ δὲ οἷσιν ἀντὶ τοῦ ὤτινι. ἀπὸ γὰρ ἐνικοῦ μετῆλθεν εἰς πλῆθος, δέον εἰπεῖν ὅτε κεράστης. 5

278. ἀσκελές: ἀδιαλείπτως, σκληρῶς, ἢ ἴσον ἐν τοῖς δύο βουβῶσι.

281. μόγισ γε μέν: νοητέον τὸ μόγισ γε μέν ἀντὶ τοῦ σπανίως. ἢ διχῶς γράφεται πολεῖς, ἔν ἧ πολλοὶ ἐξέφυγον τὴν μοῖραν, ὥσανεὶ καὶ ἔζησαν. 10

284. ὑπάρπεξον: Αἰτωλοὶ τὴν ὕπτιον καὶ λιὸν ὑπάρπεξόν φασιν. * οἱ μὲν τὴν αἵμασιάν, οἱ δὲ τὸν προάντη καὶ τραχὺν τόπον, οἱ δὲ λίθον. 286 * μῆκος ἔχοντα ποδός. ἔστι δὲ πῆχεως δίμοιρον ὁ ποῦς.

286. ἀντὰρ ἐπ' εὐρος: ἐπὶ δὲ τὸ εὐρος τέθρυπται, ὃ ἔστι τέ- 15 θλιπται. λεπτός γὰρ ἔστιν ὄλος. ὁ γὰρ λόγος, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι καὶ τῆς οὐρᾶς τέθρυπται ἢ τέθλιπται καὶ λεπτός ἔστιν.

288. πολόεις: ἀντὶ τοῦ καυστικός, ἤγουν πεπυρακτωμένος διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀλγηδόνης πύρωσιν (εἶωθε γὰρ τοῖς δηχθεῖσιν ἐπακολουθεῖν), ἢ διὰ τὸ διαπύρους ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ διὰ τὸ κει- 20 νημένον εἶναι καὶ τραχὺ τὸ δῆγμα. Πολόεις: τρία σημαίνει ἢ λέξις. ἔστι γὰρ πολόεν τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρόν. Εὐφορίων

ἢ Αἰτνην πολόεσσαν ἐναύλιον ἀστεροπαῖον.

λιγνύν τε πολόεσσαν αἰδνήεντά τε καπνόν.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Βασσαρίσιν

κάρφει παλαιῶ κάπιβωμίῳ ψόλω.

289. Πεδανὴ δὲ οἱ οὐρή: καὶ γὰρ πεδανὴ λέγεται ἢ λεπτὴ οὐρὰ καὶ συνεστραμμένη. Ἄξυλος δὲ ἱστορεῖ ὅτι καὶ κέρατα ἔχει. αἰ-

1 ἀνεπαισθήτως G ἀνεπαισθήτως P ἀναισθήτως K ἀλγοῦσιν οἱ δηχθέντες. ἢ ἀσθενέστερον καὶ σύντονον. καὶ ἐπάγει. Ἐννέα δ' ἀυγάς A ἀλγοῦσιν οἱ ὀδόντες. ἐπιφέρει γὰρ καὶ ἐννέα ἀυγάς K. ἢ — ἐπάγει in P post 3 κεράστου legi adnotavit Bussemakerus 5 ὅτε κεράστης A 8 μόγισ KG μόλις A γε priore loco om. KA 11 τὴν ὕπτιον KP τὸν ὕπτιον A λείαν P 12 φασί. τρηχῶ δὲ οἱ μὲν αἵμασιάν φασιν, οἱ δὲ τὸν προάντη καὶ τραχὺν τόπον, οἱ δὲ λίθον. μήκη μὲν· τὸ μῆκος φησι αὐτοῦ ποδιαῖόν ἐστιν. ὁ δὲ ποῦς A προάντην K 15 ἐπειδὴ τὸ εὐρος K ἐπὶ τὸ εὐρος G 16 ἔστιν ὁ λόγος. ὁ γὰρ λόγος K ἔστιν ὄλος. ὄλος γὰρ A 19 ἐκ G, om. KA 21 πολόεις: περὶ αἰμόρρον τρία KP 22 τὸ μέλαν τὸ σποδοειδές τὸ λαμπρόν A τὸ μέλας πολοειδές λαμπρόν K: πολοειδές etiam V 23 ἐναυλόν τ' coniecit Heynius in Apollod. p. 4 ἀστεροπαῖον KPVA Ἀστεροπαῖου I. G. Schneiderus. ἀστεροπαῶν coniecit Meinekius anal. Alex. p. 103. post hunc versum καὶ ἔτι add A, om. KV 24 λιγνύν τε R λιγνήν τε V λιγνύν τε KPG ἰδνόν τε L ἀχλύν τε A λιγνύν δὲ I. G. Schneiderus πολόεσσαν καὶ αἰδνήεντά τε KV: καὶ om. A 26 κάρφει AV σκάρφει KPR 28 Ἄξυλος — ἔχει om. A. ἄξυλος KP ὀξύλος GL καὶ GL, om. K

θός δὲ ἦτοι κεκαυμένος ἢ σποδιώδης ἢ διάπυρος ἢ αἰθαλώδης. καὶ τὸ ἔσφηκωται ἀντὶ τοῦ συνήκται, ἔσφιγεται, πέπλεκται.

290. κατομφάλιος: ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ στενή ἐστὶν ἡ οὐρά.

291. ὑπὲρ νιφόεντα: ψύχει φονεύοντα. ἐν δὲ τῇ συντάξει ὁ στίχος οὗτος μετὰ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ συμπλέκεται, καὶ ἐστὶν ἡ σύνταξις οὕτως, τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα φάη κέρατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκεται, τουτέστι τούτου μὲν ὑπὲρ τὰ κρινιώδη ὄμματα, ἤγουν ὑπεράνω αὐτῶν, κέρατα δύο ἐν τῷ μετώπῳ ἔγκεται. νιφόεντα δὲ ψυχρά. κοινῶς δὲ πάντα τὰ ἔρπειά ψυχρά ἐστὶν. 292. πάρνοψι δὲ ταῖς ἀκρίσιν. ἢ τὰς λογάδας προσεικῆς, ἤγουν ὅμοιος τῷ λευκῷ τῶν ὀφθαλμῶν. 293. λαμυρόν δὲ ἦτοι λάβρον ἢ ταραχώδες ἢ ἀκίνητον.

294. δοχμά δ' ἐπισκάζων: ἦτοι πλάγιός, φησιν, πορεύεται προβάλλον τὴν κοιλίαν καὶ ταῖς φολίσιν ὑποτρίβων τὴν γῆν. 295. βαιὸν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδόν, τὴν πεζὴν πορείαν. οὕτω γὰρ καὶ 15 Ἀντίμαχος εἶπε

τοῖσι δ' ἄν ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισιν.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρα γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὄχουμένην παρεισάγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσα φησι πρὸς αὐτόν

20 ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νυμφίον, ὃ γαμοῦμαι σήμερον.

296. φολίσιν δὲ καὶ οἴμῳ: τῇ βαδίσει. γράφεται καὶ ὀλκῷ, τουτέστιν τῷ σώματι.

297. ὑποψοφέων: μεταφορικῶς ἡρέμα ἔρπει προσπταίων, τουτέστι τραχύνεται τῇ φολίδι ἢ γαστήρ, καὶ παρασύρων προστρίβεται 25 τῇ γῇ καὶ ὑποψοφεῖ, οἷα χύσιν καλάμης διέρπων, τουτέστιν ὡσεὶ καλάμους διέρπων, ἤγουν βαδίζων.

300. γαστήρ δ' ὑδατόεσσα: ἀντὶ τοῦ πολλὰ ὕδατα πίνει ὁ δηχθεῖς, ἢ δὲ ὑδατώδης αὐτοῦ γαστήρ σκαίρει καὶ πηδᾷ. τοῦτο γὰρ τὸ πιδύεται. κυρίως δὲ τὸ πίνειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πίδαξ ἢ πηγῆ.

30 302. πεφορυγμένον δὲ ἤγουν μεμολυσμένον, ὅ ἐστιν ἀναμειγμένον καὶ συγκεκραμένον τῷ χολώδει ἰῷ.

303. αἶ δ' ὑπὸ γυίοις: αἶ δὲ ὑπὸ τοῖς μέλεσιν ὡτεῖλαι θή-

2 συνήπται Λ ἔσφιγεται L, ἔσφιγεται K ἔσφηκται G 5 μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτῷ K μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ P μετὰ τὸν ἀπ' αὐτῷ G 9 ψυχρά ἐστὶ πάρνοψι δὲ ταῖς ἀκρίσι P ψυχρά: ~ παρνοψι τοῖς ἀκρίσιν K πάρνοψι — ὀφθαλμῶν] κατὰ δὲ τὰς λογάδας ἤγουν τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν προσεικῆς καὶ ὅμοιος ἐστὶ ταῖς πάρνοψιν. ἤγουν ταῖς ἀκρίσιν. ἢ ταῖς ἀκρίσιν μελίσσαις (ἢ ἀττελάβοις GL) A 11 λάβρον GL λαῦρον KP 17 καὶ ἀριστοφάνης R καὶ ὁ ἀριστοφάνης V ὡς δὲ καὶ ἀριστοφάνης KA

18 ὄχουμένην AR ἐρχομένην K ὄχουμένων V αὐτῆς — ἐπὶ extrita sunt in K: αὐτῆς ἢ καὶ ἐρεθίζουσα φησι πρὸς αὐτόν A αὐτῆς οὗτος αὐτόν VR 20 ἀπόπλει σε τε ἐπὶ V ἀπόπλεισε τί ἐπὶ R ἀπέπλεισε τεὸν ἐπὶ P ἀπέπλεισε τεὸν ἐπὶ Λ: ἀποπλευστέον ἐπὶ Tournius emend. in Suid. II p. 83 ἀποπλευστέ οὖν ἐπὶ — τήμερον Bergkiius apud Meinekium com. Graec. fragm. II p. 997 21 τῇ βαδίσει τοῦ σώματος KA: τοῦ σώματος om. G 24 τούτου δὲ τετραχῆται G 25 ὡσεὶ] ὡς εἰς KA

γνυνται. εἶπε γὰρ ὅτι ὄλον τὸ σῶμα πελιδνουῦται καὶ ὠτειλῶν πληροῦται· ὠταλαὶ δὲ αἱ πληγαὶ εἰσι. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ φησι τῶν πληγέντων ὑπὸ αἰμορροΐδος ῥήγνυσθαι καὶ τὰς ὠτειλάς.

306. πύμπραται: τουτέστιν ὑποκαίεται καὶ πυροῦται τὰ οὖλα, ὡς ὑπὸ πεπέρεως ἢ σινάπεως, ἢ γουν πυρακτοῦνται καὶ ἀναβράζουσιν. 5

307. ἀσταγῆς δὲ ἦτοι ἀστακτον ἢ μὴ σταζον, ἀλλὰ κρουνηδὸν φερόμενον, οἶονεὶ πολυσταγῆς. 308. μυθόωντες δὲ ἦτοι δυσώδεις, δίυγροι τῇ σήψει τῶν οὖλων καὶ τοῦ αἵματος· ἢ ὄζοντες, καὶ δυσωδίαν πνέοντες.

309. εἴ γ' ἔτυμον: τὸ ἐξῆς, τῶν δ' Ἑλένη μέσον ὄλκον ἀνέ- 10 κλασεν, εἶτα, εἴ γ' ἔτυμον Τροίηθεν ἰούσα. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ Τροίας ὑποστρέφων ὁ Μενέλαος σὺν τῇ Ἑλένῃ ἐπλανήθη καὶ ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. ὁ γοῦν κυβερνήτης αὐτοῦ Κάνωβος ἐξελθὼν κοιμηθῆναι ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἄκων ἀπεκοιμήθη, καὶ ἐπιπέτωκεν αἰμορροΐδι, ἣτις θλιφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τὸν ἀνχένα καὶ ὀδυνηθεῖσα ἐξελθοῦσα ἔδακεν 15 αὐτόν. θνήσκοντα οὖν ὑπ' αὐτῆς τὸν κυβερνήτην θεωρήσασα ἡ Ἑλένη καὶ ὀργισθεῖσα ταῖς αἰμορροΐσιν, ἔκλασε τὴν ἄκανθαν αὐτῆς καὶ ἐξέβαλε τοὺς τῆς ῥάχεως αὐτῆς σπονδύλους, καὶ ἔκτοτε αἱ αἰμορροΐδες καὶ οἱ σκολιοὶ καὶ οἱ πλάγιοι κατὰ τὴν πορείαν κεράσται κεκλασμένοι εἰσὶ τὰς ῥάχεις. καὶ ἡ μὲν ἱστορία οὕτως, τὸ δὲ χαλέψατο ἀντὶ τοῦ 20 ὠργίσθη τῶν αἰμορροΐδων τῷ γένει.

310. πολύστρομβον: τουτέστι πολλὰς ἴλιγγας ἔχοντα καὶ ἀπειροπληθῆ καὶ ἀπλήρωτα καὶ πολλὰ ρεύματα. καὶ γὰρ στρόβος ἐκεῖνα λέγεται, ἢ τῶν ὑδάτων στροφή.

312. κυβερνητηῆρα: ἡ αἰμορροΐς ἔδακε Κάνωβον, τὸν κυ- 25 βερνήτην τοῦ Μενελάου, καθεύδοντα ἐν τῷ πρὸς Αἴγυπτον αἰγιαλῷ καὶ ἐνήκεν αὐτῷ ἰόν. 313. Θώνιος δὲ ἦτοι ἐν τοῖς ψαμάθοις καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς τοῦ Θώνιος. Θώνις γὰρ βασιλεὺς γέγονε τῆς Αἰγύπτου.

316. ὄλκον: ἦτοι σῶμα. εἰδέναι χρὴ ὅτι εἰς ἀρσενικὸν μετή- 30 γαγε τὸν λόγον συμφωνῶν τοῖς προσάγουσιν. ἀκάνθης δὲ ἦτοι τῆς αἰμορροΐδος τὴν ἄκανθαν, δηλονότι τὸ κέντρον αὐτὸ τὸ λεγόμενον κοινῶς, ἔκλασεν ἡ Ἑλένη χαλεπήναςα τοῖς ἔρπετοῖς διὰ τὸ τὸν κυβερνήτην, καθὸ εἴρηται, ἀπολωλέναι. 317. καὶ τὸ ῥάχης δ' ἐξέδραμε γυλίων ἀντὶ τοῦ ἐξηλθόν οἱ σπόνδυλοι τῆς ῥάχεως. Σημείω- 35 σαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ, τῆς αἰμορροΐδος, εἰς ἀρσενικὸν ἀνήνεγκε τὸν λόγον.

320. Ἄλλ' ὅ μὲν εἶδει: καὶ γὰρ τῇ μὲν ὄψει τῷ αἰμορροῦ ὁμοίον ἐστίν, τῇ δὲ πορεία διαλλάττει, παρ' ὅσον ἀντίον [τοῦ αἰμορ-

2 Ἀπολλόδορος O. Schneiderus p. 197 5 ὡς ἐπὶ ΚΑ 12 ἀναστρέ-
φον G 17 τῇ αἰμορροΐδι Λ 18 τῆς τράχεως Κ 20 τὰς ῥάχας ΚΑ
ἐχαλέψατο Λ 22 ἴλιγγας Κ 24 ἐκεῖνο Κ ἐκεῖνος Ρ: καὶ γὰρ ἡ τῶν
ὑδάτων συστροφή στρόιβος λέγεται G 28 θώνις γὰρ Ρ θώνος γὰρ Κ
31 ἀκάνθαις δὲ Κ ἄκανθαν Ρ ἀκάνθον δὲ δεσμά Λ 38 τῷ αἰμορροῦ Λ
τῇ αἰμορροῦ Κ 39 ὁμοί Κ ὁμοία Λ

ρου] πορεύεται καὶ οὐ σκολιῶς, καθάπερ ἐκεῖνός τε καὶ οἱ κεράσται. σηπεδῶν δὲ εἴρηται, ὅτι σήπει τῷ ὀδόντι τὰ σώματα.

322. ἔμπλην ἄμορον: παρὰ Ἀρχιλόχῳ „ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου“ καὶ τὰ ἐξῆς: τὸ δὲ πλησίον παρὰ τῷ ποιητῇ (Il. B 526) πικ' οἶφός
λου.

5 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ χωρὶς τακτέον. οὐ γὰρ τῷ ἐναντίως πορεύεσθαι διαλλάσσει ἐκείνων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ κέρατα μὴ ἔχειν, τῶν προειρημένων ἔχόντων. Ἄλλως. τὸ σῶμα αὐτοῦ ἄμοιρον τῶν κεράτων. ἐκ παραλλήλου οὖν τὸ αὐτὸ φῆσι καὶ τὸ ἔμπλην, ἦγουν τὸ χωρὶς, καὶ τὸ
10 ἄμοιρον.

322. Ἡ δὲ νυ χροίη οἷη περ δάπιδος: τοῦ λεγομένου τάπητος οὕτω, φησί, ποικίλη ἐστὶν ἢ χροιά αὐτοῦ καὶ δασεῖα. σαφές δὲ περὶ σηπεδόνης. τοῦ γὰρ τῆς δάπιδος χρώματος μὴ ὠρισμένου ὁμοιοῦται αὐτὴν τῇ σηπεδόνι κατὰ χροίαν. εἰ μὴ ἄρα πλεῖστον κόκκινα γίνονται: τοιοῦτον βούλεται δηλοῦν τὸ σῶμα αὐτοῦ, οἷον κόκκινον.
15 λέγοι δ' ἂν περὶ τῆς δασείας δάπιδος, οὐ περὶ τῆς ψιλῆς, ἵνα ἅμα καὶ τὸ δασὺ αὐτοῦ σημαίνῃ.

[324. κράατι: καὶ τοῦ μετρίου μέλζονα μὲν τὴν κεφαλὴν φορεῖ, ἀποδέουσαν δὲ τοῦ λοιποῦ σώματος G.]

20 325. σκολιήν: καὶ γὰρ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς μακρὸν ἔχει καὶ σκολιόν, εἰς σκολιόν τι ἀνατέταται, ὡς συγκαλύπτεσθαι τὸ μῆκος.

329. ὡς γήρεια: καὶ γὰρ γήρεια λέγεται ἢ τῶν κινάρων ἐξάνθησις: ἀκανθώδης γὰρ ἐστὶ. τῶν δηχθέντων γὰρ, φησιν, ὑπὸ σηπεδόνης αἱ τρίχες ἀπορρέουσι καὶ ἐκπίπτουσιν ἴσα κινάρων ἀκάνθαις
25 καὶ ἐξανθήσει. τὸ δὲ καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης καὶ ἀποτιναχθείσης. κέχρηται δὲ τούτῳ τῷ σχήματι πολλάκις. Θεόφραστος δὲ ἀρσενικῶς εἶπε τὸν ἀκανθον. 332. ἀλφοὶ δὲ καὶ λευκαὶ καὶ ἐφηλις εἶδη εἰσὶ νόσων. καὶ φησιν οὕτως: ἢ ἐφηλις μὲν ἢ ἐπὶ τοῦ σώματος γινομένη σπίλος, ἀλφοὶ δὲ καὶ λευκαὶ ἐφηλιδός εἰσιν
30 εἰς παρασκευὴν. ἢ δὲ ἐφηλις ἑτεροίωσις ἐστὶ τῆς ἐπιφανείας.

2 σήπει G σήπτει KP τῷ ὀδόντι K τῶν δακέντων A τῶν δηχθέντων GL σώματα: ~ παρὰ Ἀρχιλόχῳ. ἔμπλην ἄμορον: ἔμπλην K: ἔμπλην ἄμορον. παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρὶς. οἷον ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ πλησίον A 4 καὶ φίλου P κήφ' ὄλον coniecit Bussemakerus 7 ἐκείνων μόνον A ἐκεῖνο K 14 ὁμοιοῦ ἀντὶ τῆς σηπεδόνα G 16 λέγοι — σημαίνῃ PG. in K quae post λεγ sequuntur extrita sunt 23 ὑπὸ σηπεδόνης: ~ περὶ διψάδος αἱ τρίχες K 25 καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης PG καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης KA 28 νόσων. ἐφηλις καὶ φησιν οὕτως ἢ ἐφηλις K: νόσων. ἢ μὲν οὖν ἐφηλις ἐστὶν ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος γινόμενος σπίλος A 29 σπίλος P σπὶ^λ K σπίνη G ἀλφοὶ δὲ καὶ λευκαὶ ἐφηλιδός I. G. Schneiderus ἀλφοὶ καὶ λευκοὶ ἐφηλιες K: καὶ ἐφηλιδες P. ἢ, ὡς τινες, αἱ μὲν λευκαὶ καὶ οἱ ἀλφοὶ προπαρασκευάζουσι τὸ πάθος. ἢ δὲ ἐφηλις αὐτὴ οἱ ἑτεροίωσις τῆς ἐπιφανείας ἐστίν. ἔοικε δὲ ταύτῃ καὶ Νίκανδρος ἐνταῦθα νοεῖν A

334. ναὶ μὲν διψάδος: εἶδος τι καὶ τὴν διψάδα φησὶν ὄφρων, ἣν καὶ κεντρίνην καλοῦσιν, ἐπεὶ εἰς ὄξυ τὴν ὄψιν ἀπὸ ὀλίγου μέρους ἔχει κατηγμένην, ὡς δοκεῖν κέντρον εἶναι. ἔχει δὲ παχὺν τὸν τράχηλον καὶ πλατεῖαν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν κατακόρυως μέλαιναν.

5

336. οἷσιν ἐνισκίψη βλοσυρόν: γράφεται καὶ ἐνι-
χρίμψη, ἥτοι ἐμπέση τὸ καταπληκτικὸν θηρίον ἢ ἐπιβάλη.

338. ἀμφὶ δὲ κάσῳ: γράφεται γὰρ καὶ κάσος. καὶ καῦσος ἐπέρχεται καὶ εἴωθεν ἐπακολουθεῖν τοῖς ὑπὸ διψάδος πληγεῖσιν, ἥγουν δηχθεῖσιν.

10

341. χανδόν: ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ ἀθρόον ἢ κεχηνότως, ὡς ὁ ποιητής (Od. Φ 294)

ὅς ἂν μιν χανδὸν ἔλη μηδ' αἴσιμα πίνη.

πολλῆς δ' ἐμφάσεως καὶ σεμνότητος γέμει ὁ λόγος. φησὶ γὰρ ὅτι πλη-
γεῖς τις καὶ δηχθεῖς ὑπὸ τῆς διψάδος ἴσα ταύρω διψῶντι καὶ ἀθρόως 15
ἐν ποταμῷ πίνοντι προσέοικεν, ἐπὶ τοσοῦτῳ δὲ πίνει, ἕως διαρραγείη τὴν
γαστέρα ὑπὲρ μέτρον πλησθεῖς.

343. Ὠγύγιος: βούλεται εἰπεῖν ἀπὸ μύθου τὸ εἶναι ἀργὰς τὰς
διψάδας ἐν πορείᾳ. οἱ ἄνθρωποι, φησὶ, ποτε παρεκάλεσαν τοὺς θεοὺς
δοθῆναι αὐτοῖς νεότητα πρὸς τὸ μηδέποτε γηρᾶν αὐτούς. λαβόντες 20
οὖν, φησι, δεδώκασιν ὄνω βαστάζειν. ὁ δὲ δίψει συνεχόμενος ἦλθεν
εἰς τινα τόπον ὕδωρ ἔχοντα, ἐν ᾧ ὄφεις ὑπῆρχε φυλάττων. καὶ δὴ,
φησι, βουλόμενον πιεῖν τὸν ὄνον ὁ ὄφεις ἐκώλυσε φήσας, ἐὰν δῶς μοι
ἂ βαστάξεις, συγχωρῶ πιεῖν σε. ὁ δὲ ὄνος ὑπὸ τῆς δίψεως συνεχόμενος
δέδωκεν αὐτῷ ἂ ἐβάσταζε, τουτέστι τὴν νεότητα· ἀφ' οὗ χρόνου οἱ 25
μὲν ὄφεις ἀποβάλλουσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι ὑπὸ τοῦ γήρωτος καταπονοῦν-
ται. ὁ οὖν ὄφεις δεξάμενος ἀπὸ τοῦ ὄνου τὸ δῶρον τῶν θεῶν ἀργότε-
ρος ὑπάρχει περὶ τὴν πορείαν καὶ τὸ δῆγμα, ἀνέλαβε δὲ καὶ τὴν τοῦ
ὄνου δίψαν· ὅθεν καὶ τοῖς δακνομένοις ὑπ' αὐτοῦ δίψαν ἐμποιεῖ. "Αλ-
λως. ὁ μῦθος οὗτος Προμηθεὺς ἐστὶ. Προμηθεὺς τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ 30
τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν οὐ καλὴν τῆς χά-
ριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φησὶν ἐπαινέσαντα φάρμακον
αὐτοῖς ἀγηρασίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ
ὄνου· τὸν δὲ δίψει τειρόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασθεν ὄφεις,
καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος ἀπέδοτο τοῦ γήρωτος τὸ φάρμακον· διὸ πάν- 35
τας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον νεάζειν ἐνικαυτὸν ἀποδουμένους τὸ

1 ναὶ — καλοῦσιν A: ἐπιφανείας . . . καὶ τὴν διψάδα κεντρίνην καλεῖ-
σθαι K, in quo quae interposita sunt extrita erant 2 κεντρίνην G κεν-
τρίνην A 3 παχὺν Bentleius ex mss. πλατὺν KA 6 οἷσιν ἐνισκίμψη G
8 ἀμφὶ δὲ καῦσῳ. γράφεται καὶ κάσῳ A ἀμφὶ δὲ κάσῳ. γράφεται καὶ
κάσος P 9 ἐπέρχεται καὶ εἴωθεν G ἐπέρχεται ὡς εἴωθεν K 13 μιν

18 τοῦ εἶναι KP 23 ὄνον A ἄνον K μοι om. K, add. A
24 συγχωρεῖ K 27 τῶν θεῶν G τοῦ θεοῦ KA 30 προμηθεὺς ἐστὶ

P προμη ἐστὶ K 31 ὁ ὄφεις KA: ὁ om. G

γῆρας, τὸν δὲ ὄφιν τὸν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος· ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. — Ωγύγιος δὲ ἀπὸ Ὀγύγου τινός, τουτέστιν ἀρχαῖος καὶ παλαιός. 347. ἐνιπτον δὲ ἀντὶ τοῦ διεβάλλοντο, ἐλοιδοροῦντο τῷ Προμηθεῖ ὅτι μὴ αἰεὶ αὐτοὺς νέους ἐποίησεν.

348 ἄφρονες: οἱ ἄνθρωποι ὀκνηροὶ ὄντες ἐπρεσβεύοντο δι' ὄνου περὶ τῶν ἀναγκαίων. ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ κακοφραδίης.

349. ἀμορβεύοντο: ἀντὶ τοῦ διηκονοῦντο, ἐθεραπεύοντο, 10 ἐφέροντο ἐπὶ ὄνω διὰ τὸ ὀκνηρὸν αὐτῶν. ἀμορβεύειν γὰρ τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν. Νίκανδρος ἐν ἑτέρῳ

βουκαῖοι ζεύγεσσι ἀμορβεύουσιν ὄρηων·

καὶ Καλλίμαχος (hymn. in Dian. 45)

οὔνεκ οὐ Λητοίδι πέμπον ἀμορβούς.

15 τὸ δὲ ἐξῆς, τῷ λεπάρῳ τὰ δῶρα δόντες ἠκολούθουν. δῶρα δὲ τὴν νεότητα καὶ λεπάρῳ τῷ ὄνω παρὰ τὸ ἔχειν τὴν λαγόνα λευκὴν. εἰς τὸ δῶρα προσυπακουστέον τὸ δόντες, ἐπὶ τὸ βαστάσαι δηλονότι.

351. ὀκλήρεα δὲ θῆρα τὸν ὀκλήν ἔχοντα, ἤγουν ἐπιμήκη. 354. ἄφρονα τὸν ὄνον λέγει ἐκ τοιαύτης περιπετείας. δῶρον δὲ τὴν νεότητα, ἣν ἐπ' ὄνου ἔφερον μὴ δυνάμενοι αὐτὴν βαστάσαι διὰ τὸ ὀκνηρὸν. 355. γηραλέον δὲ φλόον τὸ σύφαρ λέγει. διὰ δὲ τὸν προκειμένον λόγον τὰ μὲν ἐρπετὰ τὸ γῆρας ἀποβάλλει καὶ αἰεὶ σχεδὸν ἐν νεότητι διατελεῖ, οἱ δὲ ἄνθρωποι γηρῶντες φθείρονται.

357. νοῦσον δ' ἀργαλήην: τὴν δίψαν φησί, ὡς πολλάκις, 25 ἢ τὸ νωθὲς καὶ βραδὺ τοῦ ὄνου τοῦ βρωμήτορος, ἤγουν τοῦ ὀγκηστικοῦ παρὰ τὸ βρωμαῖσθαι.

359. νῦν δ' ἄγε χερσῦδροιο: ὁ πρότερον ὕδρος καλούμενος, ὃς ὕστερον χέρσυδρος διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν ἐκλήθη.

360. ἰσαίας: ἴσας, ὁμοίας καὶ ὅτι κατὰ μέγεθος ἴσαι εἰσὶν ὁ

2 ὁ μῦθος ἱστορικός G 3 ἀπὸ γύγου K 5 ἐποίησεν εἶναι G
6 οἱ ἄνθρωποι ὀκνηροὶ ὄντες ὄνω τὰ ἀναγκαιότατα ἐπέθηκαν. ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας. κακοφραδία γὰρ ἢ ἀβουλία. τὸ δὲ οὐκ ἀπόκταντο ταυτὸν ἔστι τῷ ἐβλάβησαν A 7 ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας om. K 10 φέροντες ἐπὶ ὄνω P 11 Νίκανδρος ἐν ἑτέρῳ, βουκαῖοι ζεύγεσσι ἀμορβεύουσιν ὄρηων. καὶ Καλλίμαχος A νίκανδρος βουκαῖοι ζεύγεσσι ἀμορβεύουσιν ὄρηων ἐν ἑτέρῳ δ' εἶπε καὶ καλλίμαχος P: ἐν ἑτέρῳ — Καλλίμαχος om. KVR. Nicandri versum ad georgica rettulit O. Schneiderus p. 120: ἐν ἑτεροιοιμένοις coniecerat Bernhardyus hist. litt. Graec. II p. 1042 12 ζεύγεσσι edidit I. G. Schneiderus 14 οὔνεκα θυγατέρας Λητοίδι πέμπεν ἀμορβούς ex libris Callimachi edidit Bussemakerus

π
λητοίδη ΛV πέμπον A πεμ K πέμπτον PV πέμπεν edidit I. G. Schneiderus 24 καὶ πολλάκις K 25 τοῦ βρωμήτορος ἤγουν A, om. KP ὀγκηστικοῦ I. G. Schneiderus ὀγκηστικοῦ G ὀγκηστικοῦ KP ὀγκαστικοῦ A 27 ὁ πρότερον — ἐκλήθη KP ὁ χέρσυδρος ὕδρος πρότερον καλούμενος, ὕστερον δὲ διὰ τὸ ἀνταλλάξασθαι τὰς ἐν τῇ χέρσῳ διατριβὰς χέρσυδρος ἐκλήθη G

τε χέρσουδρος καὶ ἡ ἀσπίς· σήμαθ' ὁμαρτεῖ: σημεία, φησι, χαλεπὰ τοῖς δηχθεῖσιν ἀκολουθεῖ, ἃ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται.

361. πᾶσα γὰρ: πᾶσα ἢ περὶ τὴν σάρκα ρινός, τουτέστιν ἡ δορά, δυσώδης ἀναδιδομένη καὶ ἀναπλουμένη, μυσαχθῆς οὖσα καὶ δυσώδης. 362. μυδόεν τεκμήρατο νύγμα: γράφεται καὶ δῆγμα· τὸ γὰρ μυδόεν, ὅ ἐστι δίνυρον, ἐποίησε τὸ δῆγμα καὶ σεσηπός. Ἄλλως. ρινός περὶ σάρκα ἦτοι περὶ τὴν σάρκα ἢ ρινός μυσαχθῆς, ἀντὶ τοῦ δυσαχθῆς καὶ μυσαρά, ἦτοι ὅτι τοῦ δηχθέντος ἢ σαρξ γίνεται πάνυ δυσώδης. 362. πιτυνομένη δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκτεινομένη ἢ ἐξαπλουμένη ἢ ῥηγνυομένη καὶ ἐκ τούτου ἀλγήματα παρέχουσα. νειόθι 10 ἀντὶ τοῦ κατωθεν, ὡς ἀπὸ σηπεδόνοσ ὑδατῶδες καὶ δίνυρον ἐποίησε τὸ δῆγμα.

366. Βροχθώδει: ἢ ἀνύρω ἢ ξηρᾷ· ἐνθεν καὶ βρόχθος. ἢ κοίλη ἢ ὀλίγον ὕδωρ ἐχούση. 367. ἄσπειστον δὲ ἦτοι χαλεπὸν καὶ ἄσπονδον καὶ ἄστοργον παρὰ τὸ μὴ σπείσασθαι φίλιαν πρὸς ἀλλήλους. 15 368. καὶ σείριος νῦν ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἕως ἂν ξηραίνῃ ὁ ἥλιος.

368. τρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνης: ἵνα ἢ ἐλλεῖπον τὸ μίμνειν. καὶ γίνεται ἀντὶ τοῦ τρυγητοῦ, τουτέστιν ἡ ξηρασία τῆς λίμνης.

371. ποιφύγδην: ἐνθουσιαστικῶς ἢ φουσητικῶς μεθ' ὁρμῆς 20 ἐκφοβῶν. τότε γὰρ καὶ τὴν γλώσσαν προβάλλει ὁ χέρσουδρος. εἰσὶ γὰρ χέρσουδροι οἷτινες δύο γλώσσας ἔχουσιν, οὓς Ἀριστείδης λίχνους εἶναί φησιν. ὄγμους δὲ ἦτοι ὁδοὺς ἢ τὰς ἐγχαράξεις τῆς γῆς. [γράφεται ἀγμούς ἀντὶ τοῦ αἰγιαλούς g].

372. τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν: ἢ ἀμφίσβαινα ὄφεις ἐστὶ 25 μικρὰ καὶ νωχελῆς, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχουσα κεφαλὰς, ἀμβλυποῦσα δὲ διὰ τὴν παχύτητα τῶν γενείων· κατὰ δὲ τὴν χροίαν γεώδης ἐστὶ, μικραῖς ποικιλλομένη στιγμαῖς. τοῦτον δὲ τὸν ὄφιν οἱ περιτυχόντες ὑλοτόμοι ἐπὶ κτείνωσι, τὴν δορὰν περιτιθέντες βακτηρίᾳ ξηραίνουσι, καὶ πρὸς γε τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐκ ψύχους νάρκας 30 ἔχουσι βοήθημα. 373. ἀμφικάρηνον δὲ τὴν ἀμφοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν. καὶ ὀλίζωνα ἀντὶ τοῦ μικροφυῆ, μικρὰν, βραδεῖαν.

374. ἀμβλύ: οὐκ ὀξύ, ἀλλ' ἀμβλύ, ὅλον στρογγυλοειδὲς καὶ

3 περὶ τὴν σάρκα ρινός G περὶ τὴν σάρκα καὶ ρίνα σαρξ K περὶ τὴν ρίνα σαρξ A 4 καὶ ἡ πλωμένη τοῦτο γὰρ τὸ πιτυνομένη A: καὶ ἄνω ἀπλουμένη G 5 τεκμήρατο G τεκμήραντο P τεκμήροντο K 7 περὶ τὴν σάρκα τῆς ρινός KP 10 παρέχουσα: περὶ χέρσουδρου ἄλλως: νειόθι KP 13 ἀνύρω P ξηρᾷ A ξηρῶ K ἐνθεν καὶ τὸ βρόχθος P 17 ἐν δὲ τῷ τρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λείπει τὸ μίμνειν. ἔν' ἢ, ὅταν ἡ τρύγη μίμνη ἐν τῷ πυθμένι τῆς λίμνης, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τρυγητοῦ A 18 καὶ γίνηται ἀντὶ τοῦ τρύγη I. G. Schneiderus ἀντὶ P ἀπὸ K 22 ἔχουσιν P ἔχοντες K λίχνους P 25 τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν A περὶ ἀμφίσβαινης: μετ' ἀμφίσβαιναν K 28 μακρᾷς G 30 ἐκ ψύχους P ἐμψύχους KG 33 στρογγυλοειδὲς KG τρωγλοειδὲς PA

ἀμβλυωπὸν ἐξ ἑκατέρων τῶν κεφαλῶν. γένειον δὲ ἀντὶ τοῦ ἢ γένους, ἢ διαγών. 375. τὸ δὲ ἠύτε γαίης, ὅτι γεωδὲς ἐστὶ τὸ χρῶμα.

376. περιστιγές: εἰ μὲν ἔχη οὕτως, περιστιγές, ἔσται τὸ ποικίλον δηλούμενον· εἰ δέ, ὡς ἐνιοὶ γράφουσι, περιστιβές, ὁ ἀντὶ τοῦ πεπιλημένον, ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι. καὶ ὁ κναφεὺς ἀπὸ τούτου καὶ στιβεὺς καλεῖται. διὰ δὲ τοῦ πεπιλημένον δηλωθήσεται τὸ στερεό-
δεμον τοῦ θηρίου. 377. βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατὰ ἀφα-
ρῆσιν τοῦ κ. καὶ Ἡρώδης ὁμοίως ὁ ἡμιαμβικός ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ
Ἰπνῷ

10

φεύγωμεν ἐκ προσώπου
μὴ σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
οὐλήν κατ' εὐθὺ*
βατηρίη καλύψη.

ἢ δὲ σύνταξις οὕτως, κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνιοιο οἰά τινα
15 βακτηρίαν, τουτέστι τοσοῦτον τῷ μήκει ῥάδικα ὅσον βακτηρίαν. τινὲς φα-
σιν οἶον βοτῆρα, τουτέστι ποιμένα, ῥάβδον μεθ' ἧς βόσκουσι. Δημή-
τριος δὲ ὁ Χλωρὸς βοτῆρα γράφει τὴν βακτηρίαν, ἐπεὶ τὰ βοτὰ ἐλαύνει.
Ἀντίγονος δὲ καὶ βατῆρα. ὅτι δέ, φησιν, ἐκδείραντες τὴν ἀμφίσβαιναν
τιθέασιν ἐν ῥάβδῳ τὸ δέσμα αὐτῆς, ὅταν ἐξέρχονται ἐπὶ ἔργον, ἐν
20 ἐκείνῳ διατρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ θερμαίνονται. φασὶ δὲ μῆτε ξύλω
μῆτε ἑτέρῳ τινὶ ἀναρῆσθαι τὸ ζῶον εἰ μὴ ἀμπέλῳ. Νίκανδρος δὲ ἐν
τῷ Ὀφιακῷ φησὶ Διόνυσον ἐμμανῆ γενόμενον ὑπὸ τῆς Ἡρας ὑπνώσαι,
τὴν δὲ ἀμφίσβαιναν πεδῆσαι αὐτοῦ τὰ σκέλη· τὸν δὲ ἀναστάντα καὶ
πλήξαντα τῷ κλήματι ἀποκτεῖναι· ὅθεν καὶ ἔκπαλαι καὶ νῦν κλήματι
25 τελευτᾷ.

380. πρόσθε βοῆς τέττιγος: γράφεται καὶ κόκκυγος·
πρὸ τοῦ ἴαρος, ἦγουν ἐν τῷ χειμῶνι, πρὶν τὸν κόκκυγα ἐπιφανῆναι

1 ἀμβλυωπι/ K (fortasse ἀμβλυωπικόν) ἀμβλυώτων P ἀμβλυωπητι-
κόν A 2 γαιῶδες K 5 ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι G ἀντὶ τοῦ πατεῖσθαι
K ἀπὸ τοῦ στείβεσθαι ἦγουν πατεῖσθαι coniecit I. G. Schneiderus 8

καὶ Ἡρώδης GL καὶ Ἡρώ K καὶ Ἡρωδιανὸς V καὶ ὀρῶ P; Herodis no-
men om. A. de versibus Herodis dixit Schneidewinus Mus. Rhen. novis.
V p. 292 sqq. ὁ ἡμιαμβός KPG καὶ ἡμιαμβός V ἐν ἡμιαμβοῖς AL,
unde ἐν μιμιαμβοῖς coniecerat Bernhardyus hist. litt. Graec. II p. 383
ἐπιγραφομένῳ KV ὑπογραφομένῳ PA περιγραφομένῳ GL 9 ὑπνῷ
KA ὑπνῷ V 10 φεύγωμεν KL φύγωμεν A φεύγων μὲν V 11 ἐκπε-
ρῶν KGLV ἐκ περῶν P ἐμπερῶν A ὁ πρέσβυς Toupius emend.
in Suid. III p. 303: ὁ om. codices 12 οὐλήν coniecit Bergkiius apud
Schneidewinum delect. p. 234 κατιθὺν V κατ' εὐθὺ κρατὸς coniecit
Toupius l. c. 13 κολάψη coniecit I. G. Schneiderus χαλέψη Toupius
l. c. σκολύψη Bergkiius l. c. 14 ἢ δὲ σύνταξις A ἢ συντομή K 16
βοτῆρα ἢ ποιμενικήν ῥάβδον A 18 ἀντίγονος δὲ βατῆρα, παρὰ τὴν
βάσιν τηρεῖν A τὴν ἀμφίσβαιναν δὲ φασιν ἐκδείραντες, καὶ περι-
θέντες τὸ δέσμα αὐτῆς τῇ ῥάβδῳ, ὅταν ἐξέρχονται — ἀμπέλῳ. καὶ αὐ-
τὸς δὲ ὁ Νίκανδρος A, unde supplevi scripturam codicis K, in quo αὐτῆς
— ἐν et ξύλω — ἀμπέλῳ extrita sunt. 22 ἐν τῷ Ὀφιακῷ KPVA ἐν
τοῖς Ὀφιακοῖς GL 24 αὐτὴν ἀποκτεῖναι ὅθεν ἔτι καὶ νῦν G 27 ἐπι-
φανῆναι ἢ τὸν τέττιγα GL ἐπιφάναι ἦτοι τέττιγα K

ἢ τὸν τέττιγα. ἑαυτέρου δὲ ἑαρινουῦ. συγκριτικὸν γὰρ τέθεικεν ἀνθ' ἀπλοῦ.

382. μάλκαι: τὴν μάλκην φησὶ Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις ῥίγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδείγματα τίθησιν

πνεύματος ἀργαλείοιο πόνοιό τε μαλκίοντος. 5

Δημήτριος δὲ διασπᾶσθαι διὰ τὸ ῥίγος. ἡμῖν δ' ἀρέσκει νῦν μαλκᾶν ναρκᾶν, δι' οὗ τὸ ψῦχος σημαίνει. καὶ γὰρ αὐτὸς Νίκανδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ναρκᾶν κέχρηται· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ψύχους ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸν τρόπον τόνδε,

ὄμβρῳ τε κρυμῶ τε δέμας θ' ἔτε δάμνατο μαλκόν· 10

ἐπὶ δὲ τοῦ ναρκᾶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις εἶπεν. "Ἄλλως. μάλ-
και: μαλακίαι, δυσκινήσιαι διὰ τὸ κρύος. καθ' ὑπερβολὴν δὲ λέ-
γει. οἱ δὲ μάλκας τὰ χίμετρα, ἡγουν τὰς βήξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν
ποδῶν.

383. Ξανάα: θερμαίνει. τὰ ἐκ τοῦ ξαίνειν γενόμενα ταῖς γυ- 15
ναιξὶ πάθη ἐν χειμῶνι ξανάα λέγεται, ὅτε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων δυσ-
κίνητα ἔχουσιν αἱ γυναῖκες. ἐπιτήδειόν φησιν τὸ τῆς ἀμφισβείνης
δέρμα εἰς ἴασιν τῆς δυσκινήσιαις. ξανάα οὖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνεται.

386. σμινύοιο: σιδήρεόν τι κατὰ μὲν τὸ ἕτερον δικέλλης
ὀδόντι παραπλήσιον, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἀξίνης ἢ σκάπτουσι καὶ ξύλα 20
κλώσιν.

387. τῆς δ' ἔλμινθος πέλει: τῆς δὲ ἀμφισβείνης, φησὶ, τὸ
σῶμα λεπτὸν ὡς ἔλμινθος. καὶ γὰρ ἡ ἔλμις λεπτή ἐστίν, ἢ παρείκασε
τὰ λεγόμενα γῆς ἔντερα.

389. ῥωγάδα: κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. οὐ γὰρ 25
αὕτη ἡ σκυτάλη γεύεται μαλάθρου, ὡς οἱ ἄλλοι, ὅταν, φησὶν, ὑπὸ τοῦ
ἡλίου τὸν περὶ τὰ μέλη φλοῦν ἀποβάλλῃ, τουτέστι τὸ γῆρας. Τὰ γὰρ
ἄλλα ἔρπετὰ παραντίκα ἐξιόντα ἐκ τῶν φωλεῶν ὄρμα ἐπὶ τὴν μάλα-
θρον διὰ τὸ ἀμβλυωπεῖν, ἧς ἀποτρῶγοντα ὄξυδερκέστερα γίνεται καὶ

4 ὑποδείγματα τίθησι V ὑποδείγματα ὑποτίθησι K ὑποδήματα τί-
θησι ediderat I. G. Schneiderus 5 μαρκίοντα K ναρκίοντα V μαλ-
κείοντα A μαλκείοντες edidit I. G. Schneiderus μαλκίοντες voluit Co-
betus var. lect. p. 131 6 διασπᾶσθαι (διεσπᾶσθαι K) διὰ τὸ ῥίγος KP
διὰ τὸ ἐπισπᾶσθαι διὰ τὸ ῥίγος V τὸν ὑπὸ τοῦ ῥίγους διασπασμόν I. G.
Schneiderus μαλκᾶν ναρκᾶν V ναρκᾶν ναρκᾶν K μάλκαι νάρκαι
ediderunt Schneiderus et Bussemakerus 10 δέμας τότε δάμνατο Lo-
beckius rhem. p. 205 δέμας θ' ὅτε δάμνατο O. Schneiderus p. 32 δέ-
σμαθ' ὅτ' ἐδάμνοντο K δέσμαθ' ὅτε θάμναντο V δέματ' ὅτε δάμνατο
G δέματ' ὅτε δάμνονται P μαλκόν O. Schneiderus l. c. μάλλον co-
dices 11 ἐπὶ δὲ τοῦ A εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ KPV κιμμερίοις KGLV
κιμπίοις PA 12 μαλακίαι δυσκινήσιαι P μαλκίαι δυσκινήσιαι K μαλ-
κίαι δυσκινήσιαι V μαλακίαι καὶ δυσκινήσιαι A καθ' om. K: διὰ
τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολὴν. ἢ τὰ χίμετρα A 18 ἴασιν Bussemakerus
τάσιν KPG ἀποτείνεται K ἀποτείνηται P 19 σιδήρεόν τι GL om.
KPA 20 ἢ KP ᾧ GL 27 ἀποβάλλῃ A ἀποβάλλει K 29 ἀποτρῶ-
γοντα ὄξυδερκέστερα A ἀποτρῶγουσα ὄξυστερα K

ὄξυωπέστερα, καθ' ὃν καιρὸν καὶ τὸν φλοῦν, τουτέστι τὸ γήρας, ἀποβάλλει, παρατριβόμενα κατὰ τὴν ἔξοδον ἐν ταῖς χειαῖς.

393. Ἄλλ' ἢ γ' ἀρπέξαις: ἀρπεξα τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, ἤγουν ἢ πέξα τοῦ ὄρους, οἶονεὶ ὀρόπεξα. νεμέεσσι δὲ τοῖς 5 πρὸς νομὴν ἐπιτηδεύουσιν.

394. ἀπ' εἰκαίης δὲ βοτεῖται: γράφεται καὶ φορεῖται, τουτέστιν ἀπὸ τῆς εὐτελοῦς καὶ τῆς τυχούσης γῆς τρέφεται ἢ ἐμφορεῖται. 396. τὸ δὲ ἀλέξεται γράφεται καὶ ἀλεύεται, οὐδ' ἀπαλεύεται καὶ ἰάται τὸ δίψος αὐτῆς καὶ προθυμουμένης πιεῖν.

10 [396. τεκμαίρον: γίνωσκε, μάνθανε τὸν βασιλίσκον, ὀλίγον μὲν τῆ κακία, ἔσοχώτατον δὲ τῆ δυνάμει τῶν ἄλλων ἐρπετῶν G.]

398. ἐπὶ τρία δῶρα: ἤγουν παλαιστάς. δῶρον γὰρ ἢ παλαιστή. Ἐπὶ τρία δῶρα: τὸ πλάτος, οἶον μῆκος, φέρων τριπάλαιστον. Μῆκος δὲ καὶ ἰθὺν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό, ἤγουν μῆκος.

15 399. σπειραχθεά: τὰ ἀπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα ἐρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐράς σπειραχθεά καλεῖται διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν. 400. ἰυγὴ δὲ φωνὴ τίς ἐστὶ, βοῆ ἀδιάφθροτος ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πεποιημένη. καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ἀντεριννύϊ περὶ κυνὸς λέγων εἶπεν

20 ἰυγῆς δ' ὡς παῦρον ἐπέκλυεν.

ὅτ' ἐς νομόν: ἐς τὸν νομόν καὶ τὴν ὕλην καὶ τὸν ἀρδηθμόν τὸ μεσημβρινὸν αἴξαντος οὐκέτι τὰ σπειραχθεά κινώδαλα τούτου τὴν ἰυγὴν μίμνουσιν. Ἄλλως. 401. μεσημβρινὸν αἴξαντος: ἦτοι τοῦ νομοῦ καὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀρδηθμοῦ μέρονται· ἢ λείπει τὸ ὄρμῳσιν, 25 ἢ ὅτ' ἐς τὸν νομόν καὶ τὴν ὕλην ὄρμῳσιν ἢ καὶ ἀρδηθμοῦ μέρονται, οὐκέτι τὴν ἰυγὴν ἐκείνου μίμνουσι τὸ μεσημβρινὸν αἴξαντος.

405. Οὐδέ τις οὐδ' οἰωνός: ἦτοι οὐδεὶς, φησι, τῶν οἰωνῶν τῷ σώματι τῷ ὑπὸ βασιλίσκου δηχθέντι προσελθεῖν δυνήσεται πρὸς τὸ θοινηθῆναι. Ἄλλως. πάντες οἰωνοὶ φεύγουσι τὸ σῶμα τοῦ δηχθέντος 30 ὑπὸ τοῦ βασιλίσκου καὶ οὐδεὶς αὐτῶν πρόσσειν εἰς τὸ θοινηθῆναι τὸν νεκρόν. ἀπέργει γὰρ ἢ ἐξ αὐτοῦ δυσωδία πάντας τοὺς οἰωνοὺς θανατική οὐσα.

2 παρατριβόμενα A παρατριβομένη K περιτριβόμενα PG ἐπὶ ταῖς χειαῖς PG 8 γράφεται καὶ ἐνθέτως οὐδ' ἀπαλεύεται P: γράφεται καὶ ἀλεύεται ἐπὶ ἐνεστώτος, ἢ ἢ οὐδ' ἀπαλεύεται καὶ ἐκκλίνει καὶ ἰάται τὴν δίψαν αὐτῆς καὶ περὶ προθυμουμένης πιεῖν A 13 φέρων PG 18 ἐν ἀντεριννύϊ P ἐν ἀντεριννύϊ G νῦν ἀντεριννύϊ K ἐν ἐριννύϊ A ἐν Ἡριγόνη coniecerunt I. G. Schneiderus et Bernhardus Eratosthen. p. 157 20 δὲ ὡς KG ὡς A ἐπέκλυεν Bernhardus l. c. ἀπέκλυεν PA ἀπέκλυεν K ἐπέκλυον GL 21 τὸ μεσημβρινὸν A τὸν μεσημβρινὸν K 22 τούτων τὴν ἰυγὴν K τὴν ἰυγὴν τούτου A 23 ἦτοι K ὅτε PA: ὅτε τοῦ νομοῦ καὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀρδηθμοῦ μέρονται ἀντὶ τοῦ ἰμερόνται οὐ μίμνουσι τὴν ἰυγὴν ἐκείνου. ὅτ' ἐς νομόν καὶ ὕλην· λείπει τὸ ὄρμῳσιν· ὅτε ἐς νομοὺς καὶ εἰς ὕλην καὶ εἰς ἀρδηθμόν τὸ μεσημβρινὸν αἴξαντος G 25 ἢ ἢ — μίμνουσι A, om KP

406. Κόραξ τ' ὀμβρήρεα: ὅτι χειμῶνα δηλοῦσιν οἱ κόρακες καὶ ὁ Ἄρατος μαρτυρεῖ λέγων (Phaen. 963 sq.)

δήποτε καὶ γενεὰ κοράκων καὶ φῦλα κολοιῶν
ὑδατος ἐρχομένοιο Διὸς περὶ σῆμ' ἐγένοντο,
καὶ Εὐφορίων ὁμοίως

5

ὑετόμαντις ὅτε κρώξειε κορώνη.

409. Εἰ δ' ὀλοή: εἰ δέ τι τῶν ὀρνέων ὑπερβαλλούσῃ λιμώξει κατεχόμενον προσέλθῃ τῷ σώματι, αὐτόθεν ἀπόλλυται. 410. Τὸ δὲ ἀὐτόθεν ἀντὶ τοῦ αὐτόσε. τὸ γὰρ αὐτόθι ἐπὶ τόπου.

411. Πιφάσκεο: ἄκουε δὴ καὶ περὶ δρυῖνου, ὃν ἕτεροι χέλυ- 10
δρον ὀνομάζουσιν. ἔστι δὲ ὄφις ὁ δρυῖνας ὃς ἐν ἀενάῳ λίμνῃ διατρί-
βει ἐν δρυσὶν ἢ φηγοῖσιν. ἄλλο δὲ τί ἐστὶν ἢ φηγὸς παρὰ τὴν δρῦν.
Δρυῖνας: ὅτε καταλιπὼν τὴν λίμνην εἰς δρῦν ἔλθῃ, τότε δρυῖνας
καλεῖται. 413. ὄγε ποι φηγοῖσιν: καὶ δὴ σημειωτέον ὅτι ἢ φηγὸς
ἄλλο τί ποτέ ἐστι παρὰ τὴν δρῦν, τουτέστιν οὐκ ἔστι κυρίως δρυῖς. 15
Θεόφραστος δὲ (hist. plant. III 8, 2) πέντε γένη φησί δρυῶν εἶναι, ἐν
δὲ τούτων τὴν φηγόν.

416. Μολουρίδας: καὶ γὰρ μολουρίς ζῷον ἐστὶν ὅμοιον ἀκρίδι [ἄλλοι δὲ σίλφῃ εἶναι ὅμοιον φασὶ G]. 417. σπέρεται δὲ ἀντὶ τοῦ διώκεται ὑπὸ τοῦ μύωπος. τοῦτον γὰρ τὸν ὄφιν αἰεί ποτε τεί- 20
ρει ὁ μύωψ καὶ διώκει αὐτόν. τότε οὖν, φησι, διωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ εἰς κοῖλον πρέμνον δρυῖος ὑπεδύσατο.

420. ἀρπεδὲς αὕτως: οἶον ἐπίπλατον καὶ ὀμαλόν· οἶον οὐκ ὀξυκέφαλός τις. ἔστι δὲ παρὰ τὴν ἔραν, ἠγουν τὴν γῆν, οἶονεὶ ἐροπε-
δὲς. ἢ ἀρπεδὲς, ἐπεὶ παρὰ τὴν ἀρπεδόνα λεπτόν. 25

421. ἐχθρὸν ἄηται: ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος τοῦ θηρίου τοῦ δρυῖνου δυσωδία τις ἐκπέμπεται.

422. οἶον ὅτε πλαδόωντα ἕως τοῦ λάθαργοι: τοιαύτην, φησί, δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ σώματος ὁ δρυῖνας ἀφήσιν, ὅσῃν καὶ οἱ περὶ τὰ δέρματα τῶν ἵππων σκώληκες ἀφιάσι τεμνόμενοι. 423. ἀρβηλοὶ 30
δὲ λέγονται τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα. λάθαργοι δὲ οἱ ὑμένες καὶ τὰ ξύσματα τῶν δερ-
μάτων. γναμπτόμενοι δέ, τουτέστι ξεόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρβήλων, οἶ-
ονεὶ ὑπὸ τῶν σμιλῶν ἢ τῶν ξύστρων, οἱ λάθαργοι μυθόωσι, τουτέστι ὄξουσι γναμπτόμενοι ὑπὸ τοῖς ἀρβήλοις οἱ λάθαργοι. Γναμπτόμενοι 35

4 ἀρχομένοιο V περὶ KPVR παρὰ GL 6 ὅτε κρώξειε A ὅτε κρώξει KVR. an κρώξειε? 7 ὑπερβαλλούσῃ λιμώξει K ὑπερβάλλοντι λιμῶ A 8 αὐτόθι ἀπόλλυται P 10 πιφάσκεο G 12 τὸν δρῦν K 14 φηγοῖσι K 16 ἐπὶ δὲ τούτων KG ἐπὶ δὲ τούτοις PA, correxit Bentleyus 18 μολουρίς K 23 ἐπίπλαστον K ὑπόπλατον P ἐπίπλα-
τυν I. G. Schneiderus 25 ἢ ἀρπεδὲς ἐπίλεπτον παρὰ τὴν ἀρπεδόνα G παρὰ] περὶ KP κατὰ A 28 πλαδόωντα οἶον ὅτε πλαδόωντα K 32 ξέουσι G 33 ξυόμενοι G 35 ὄξουσι. ὅθεν καὶ κναφεύς. κώληπος (rell. om.) G

γὰρ ξεόμενοι· ἐξ οὗ καὶ κναφεύς. λέγεται δὲ ἀρβύλη καὶ περὶ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην (v. 140 sq.) „ἀ ἄ σιγᾶτε μὴ ψοφεῖτε, μηδὲ ἔστω κτύπος ἐπὶ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης.“

424. Κώληπος: ἤγουν τοῦ ἀστραγάλου, ὡς Ὀμηρος (Il. Ψ 726)

5 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχῶν.

425. πνιγόεσσα δὲ ἤγουν χαλεπή, ὥστε τὸν ὄσφρανθέντα πνίγεσθαι. κεδαιομένη δὲ ἀντὶ τοῦ σκεδαννυμένη, οἰονεὶ μεριζομένη, κατὰ στέρησιν τοῦ σ. γράφεται καὶ κεδαννυμένη. 427. πεδόωσι δὲ ἀντὶ τοῦ πεδοῦσιν, ἀμανροῦσιν. ἀλυσθαίνουτος δέ, τουτέστιν ἀδη-
10 μονοῦντος καὶ ἐν ἄλλῃ τυγχάνοντος, ἤγουν ἀδημονία.

429. ῥινοὶ δὲ πλαδόωσιν: ἀντὶ τοῦ δυσωδίαν πέμπουσιν αἱ βύρσαι αὐτῶν. 430. νεμέθων δέ, ἤγουν νέμων, κατατρούγων κατα-
15 διαπανᾶ καὶ δαμάζει. 431. κακοσταθέοντα δὲ ἤγουν μὴδ' ὅπως οὖν ἤρεμοῦντα καὶ μὴδὲ ἰστάμενον, ἀλλὰ κακῶς ἔστωτα, ἢ σειόμενον

432. οἷ δέ τε: τουτέστιν ἄλλοι πάλιν τῶν δηχθέντων μυκά-
ζουσιν, οἰονεὶ ὡς αἶγες κράζουσιν, ἢ χασμῶνται κατὰ τὸν τρόπον τῶν αἰγῶν, ἢ βληχῶνται. περιπνιγέες δὲ ἀντὶ τοῦ περίπνιγοι, ἤγουν ὡσανεὶ περὶ τὸ πνίγεσθαι γίνονται.

20 433. οὐρα δ' ἀπέσττυπται: ἤγουν ἀποστύπτεται ἢ ἀποστύφεται, ἀντὶ τοῦ ὠχρὰ φαίνεται. 434. ῥέγκουσι δὲ ἦτοι πνευστιῶσι, ῥέγκουσι.

436. ἐπιδίψιος ἄτη: τὸ δὲ ἐπιδίψιος ἄτη ἀντὶ τοῦ δίψῃ χα-
λεπῇ συνεχόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι.

25 437. τρόμον: καὶ γὰρ μετὰ τὰ προειρημένα πάντα καὶ τρόμος τις τοῖς μέλεσι τοῦ κάμνοντος περιτρέχει καὶ γίνεται.

438. φράξιο: ὄλος ὁ νοῦς τοῦ στίχου οὗτος, ὁ δράκων ἐτράφη μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατὰ τινὰ τόπον τοῦ Πηλίου καλούμενον Πε-
30 λεθρόνιον, τὴν δὲ φύσιν ἐστὶ μέλας, ὑπόχλωρος τὴν κοιλίαν, καλὸς δὲ τὴν μορφήν, τοὺς ὀδόντας ἔχων τριστοίχους, τὸ δὲ ἐπισκύνιον παρεμ-
φαίνων· καὶ κατὰ τὸν ἀνθερεῶνα λεπίδες ἐπεγηγεργμένοι πώγωνος πα-
ρέχουσι φαντασίαν χολοβαφινῶ σώματι προσεοικότος. τὸ δὲ δῆγμα ἄπρακτον καὶ τῷ τοῦ μυὸς δῆγματι προσεοικός, κἂν σφόδρα χαλε-
πήνη. πολεμεῖται δὲ καὶ πολεμεῖ συνεχῶς τῷ αἰετῷ, πολλάκις μὲν καὶ

1 ἐξ οὗ καὶ κναφεύς καὶ κναφεύς. ἢ δὲ ἀρβήλη ἐστὶ καὶ εἶδος ὑποδήματος παρ' εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστη, ὡς τὸ ἀ ἄ σιγᾶτε μὴ ψοφεῖτε, μὴ δ' ἔστω κτύπος ἐπίθες λεπτὸν ἴχνος ἀρβήλης A ἐξ οὗ καὶ κναφεύς. λέ-
γεται γὰρ ἀρβήλος καὶ παρ' εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστη· ἀ ἄ σιγᾶτε, μὴ ψοφεῖτε, μὴδ' ἔστω κτύπος ἐπίθες λεπτὸν ἴχνος ἀρβήλης P 5 κώληπα GI κώληπα P κώληπος K 7 μεριζομένη καὶ σκορπιζομένη L 16 μυ-
κάζουσιν KP μηκάζουσιν G 30 τριστοίχους G τριστίχους P περιστοί-
χους K τὸ δὲ om KP: τὸ δὲ ἐπισκύνιον πάντοθεν πῖον. ὑπὸ δὲ τῆς πῖότητος αἱ σάρκες ἐπεγηγεργμένοι ὑπὸ τὸν ἀνθερεῶνα πώγωνος πα-
ρέχουσι φαντασίαν A 32 χολοβαφινῶ Bussemakerus χολοβαφηνῶ KP

χολοβαφινῶ I. G. Schneiderus προσεοικότος P προσεοικο K προ-
σεοικότι G προσεοικῶς L προσεοικνῆαι I. G. Schneiderus

ἐπὶ τὴν νοσσιὰν παραγεγόμενος καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἄσπιτουμένος, συνεχῶς δὲ κἀκείνω, ὅτε ἐπὶ ἀρπαγὴν ἀρούς ἢ λαγωῦ τράπηται. Πελεθρόνιον δὲ τόπος ἐστὶ τοῦ Πηλίου ἀνθώδης· διὸ καὶ οὕτω καλεῖται ἀπὸ τοῦ πέλειν ἐκεῖσε τὰ ἄνθη· θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη λέγονται. 441. ἄγραυλος δὲ ἦτοι ἀγλαός, καλός, λαμπρός, εὐπρεπής, ὠραῖος φαίνεται. 443. ἐπισκύνιον δέ, ὃ καὶ σκύνιον, εἶπε τὸ ἐπάνω τῶν ὄφρῶν. 444. χολοίβηφος δὲ ὁ χολῆς χρώματι βεβαμμένος, ἢ χλωρός, ὡσεὶ σμαραγδῶδης ἢ χρυσίζων. αὐτῶς δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ὄφειν.

446. οἶα νυχηβόρου: γράφεται καὶ μυχηβόρου, τοῦ ἐν τοῖς μυχοῖς ἐσθίουτος· ἐὰν δὲ οἶα νυχηβόρου, λέγεται τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθίουτος μῦθος ὃ ἂν εὖρη.

447. ὑπὸ κραντηῆρος: κραντηῆρες λέγονται οἱ ὕστερον ἀναβαίνοντες ὀδόντες παρὰ τὸ κραίνειν καὶ ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. νεωτέρων γὰρ ἤδη ἡμῶν γενομένων φύονται οἱ ὀδόντες οὗτοι. Κλεάνθης δὲ σωφρονιστῆρας αὐτοὺς καλεῖ. νῦν ἀπλῶς τοὺς ὀδόντας. σωφρονιστῆρες δὲ διὰ τὸ ἅμα τῶ ἀνιέναι αὐτοὺς καὶ τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ λαμβάνειν ἡμᾶς.

448. ὄρνις αἰετὸς ἐκ παλαχῆς: γράφεται γὰρ καὶ ἐξ αἰθήρης. καὶ ἐὰν μὲν ἢ ἐκ παλαχῆς, δῆλον ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς· ἐὰν δὲ καὶ ἐξ αἰθήρης, ἐκ τοῦ αἰθέρος, ὑπόθεν. 450. βλώσκοντα δὲ ἦτοι 20 ἀναστρεφόμενον, νεμόμενον τὸν δράκοντα λέγει.

452. τόκον κτίλα τ' ὤεα: τὰ κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τιθασσῶν τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ποιμνῆς προηγουμένων κριῶν καὶ ἐπὶ τῶν λιπαρῶν. ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ προαῶν ἦσαν δὲ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ, 25
θῆρες τ' οἰωνοί τε, φιλοφροσύνη τε δεδήει,

καὶ Ἡσίοδος

χρῆ πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

ὁ δὲ ποιητῆς τὸν ἡγεμόνα τῶν ποιμνῶν κριὸν λέγει (Π. Γ 196)

αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. 30

456. ἀτέλεστα διώκει: ὁ δράκων δηλαδὴ τὸν ἀετόν, καθὸ οὐδὲν αὐτῷ δύναται ποιῆσαι περιπετομένῳ ἐν ὕψει. τὸ δὲ ἀτέλεστα ἀντὶ τοῦ ἀτελεῖωτα. 457. τὸ δὲ ὑποδράξ ἀντὶ τοῦ ὑποβλεμματικῶς, ὑποβλεπόμενος.

458. χαλαίποδος: γράφεται καὶ χωλοίποδος καὶ κυλλόπο- 35

2 κἀκείνος K: κἀκείνω ἐνεδρεύων ὅταν A 5 ἄγραυλος KP ἄγλαυρος GL 9 οἶα νυχηβόρου P οἶα νυχοβόρου K 10 ἐὰν δὲ ἐνι νυχοβόρου K ἐὰν δὲ ἐνι νυχῆτερον P 14 κλεάνθος A 23 τῆς ποιμνῆς G: τῆς om. K 25 ἦσαν δὲ KV ἦσαν δὲ καὶ P ἦσαν γὰρ L ἢδ' ἦσαν A ἀνθρώποισι AV ἀνθρώποις KP 26 φῆρες P οἰωνοί Sturzian Empedocl. p. 604 ἀνθρώποι codices φιλοφροσύνη Sturzian 28 χρῆ πατρὶ KA χρῆ δὲ πατρὶ PV χρῆ δὲ σε πατρὶ G 29 τὸν ἡγεμόνα τῶν ποιμνῶν AP τὸν ἡγεμόνα τῆς ποιμνῆς G, om. K 35 χολοίποδος καὶ κοιλοίποδος K κολοίποδος καὶ χωλοίποδος P κυλοίποδος καὶ χωλοίποδος A χωλοίποδος καὶ κιλόποδος G: κυλλόποδος I. G. Schneiderus

- δος. ἀμφοτέρα δὲ τὸν ζωλὸν σημαίνει, χαλαίποδος διὰ τὸ κεχλασμέ-
 νους τοὺς πόδας ταῖς ἀρμονίαις ἔχειν. Ἡφαίστου νῆσον τὴν Αἴμνον
 ἐκάλεσε, ὡς λέγει καὶ Ὅμηρος (Il. A 593), „κάππεσεν ἐν Αἴμνῳ“. 459.
 Σάμον δὲ δυσχείμερον τὴν Σαμοθράκην ἐδήλωσεν.
- 5 460. Ῥησκυνθίδος: τὸ Ῥησκύνθιον ὄρος Θράκης Ἡρας ἱερόν,
 ἐξ οὗ τὴν προσήγοριαν ἔσχε Ῥησκυνθίδα. ἔστι δὲ τῆς Ἡρας καὶ Ζηρυν-
 θίου Ἀπόλλωνος νεῶς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. τῆς δὲ Αἴνου πλησίον ἔστιν
 ὁ ποταμὸς Ἐβρος. οὐ μακρὰν δὲ ἔστι τοῦ ποταμοῦ ἢ Ζώνη ἢ πόλις,
 μεθ' ἣν αἱ Ὀρφείως δρυὲς εἰσὶν, ὑφ' ἃς πόλις ἔστι Ζηρύνθιον, ἐν ἣ
 10 τὸ ἄντρον. μέμνηται τῆς Ζώνης καὶ Ἀπολλώνιος (Argon. I 29)
 ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ζώνῃ ἐπιτηλεθάουσαι.
 μέμνηται καὶ οὗτος ὁ Νίκανδρος
 τῷ μὲν ὑπὸ Ζωναιῶν ὄρος δρυὲς ἀμφὶ τε φηγοί
 ριζόθι δινήθησαν ἀνέστησάν τε χορείαν
 15 οἶά τε παρθενικαί.
 Ἄλλως. Ῥησκύνθιον δὲ ὄρος Θράκης, ἐν ᾧ Ἡρα ἐτιμάτο, ἐξ οὗ καὶ ἡ
 Ῥησκυνθίς. 462. καὶ δρυὲς, τουτέστιν ὄρος ἐν ᾧ εἰσὶν αἱ δρυὲς
 τοῦ Οἰαγρίδου, τουτέστι τοῦ Ὀρφείως τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰάγρου. Ζηρύν-
 θιον δὲ ἄντρον ἔστιν ἐν Σαμοθράκῃ. Λυκόφρων δὲ φησι (v. 77)
 20 Ζηρύνθιον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς,
 ὃ ἔστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης.
 463. Δῆεις: διὰ μακροῦ ἀπεδόθη ἢ ἀπόδοσις. ἔστι δὲ οὗτος
 μακρὸς καὶ κατάστικτος.
 ὄν τε λέοντα: λέοντα αὐτόν φησι καὶ λέγει ἢ διὰ τὸ πολύστικ-
 25 τον καὶ ποικίλον τῶν φολίδων ἢ διὰ τὸ γενναῖον. Ἄλλως. λέοντα
 ἐκάλουν τὸν κεγχρήνην ἢ δαὲ τὸ ἑαυτὸν μαστίζειν τῇ οὐρᾷ καὶ διεγέλ-
 ρειν εἰς μάχην ὡς λέοντα ἑαυτόν, ἢ διὰ τὸ δάκνειν καὶ ῥοφᾶν τὸ αἷμα
 τοῦ ἀνθρώπου, ἅτινα δὴ καὶ λέων ποιεῖ. ῥοφᾶ δὲ τὸ αἷμα διὰ τῶν
 κατακλείδων.
- 30 465. Πολύστροφον: ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον ἢ πολλὴν στροφὴν
 καὶ μέγεθος ἔχον, οἷον εὐμηκες. τὰ γὰρ μακρὰ τῶν ἑρπετῶν πολύ-
 στροφά εἰσιν.

1 κεχλασμένους G 6 ἔχε ῤησκυνθί K ὑντίου K ὑντίου GP
 κυτίου A: cf. Liv. XXXVIII 41 9 ὑφ' ἃς KP πρὸς ἃς GL ἄντρον
 GL ἄστρον KV 11 ἐν τῇ KPV ἐν τῷ A: ἐν τῷ ἀκτῇ Ἑλληνικῇ Ζώνης
 edidit I. G. Schneiderus ex G ἐπιτηλεθέουσαι P 12 οὗτος ὁ
 νίκανδρος KPVR αὐτὸς Νίκανδρος ἀλλαχού A: inter Europiae fragmenta
 posuit O. Schneiderus p. 36 sq. 13 τῷ μὲν O. Schneiderus τὸ μὲν KGVR
 τὰ μὲν P καὶ μὲν A ὑπὸ ζωναιῶν KVR ὑποζώναιον A 14 δι-
 νήθησαν AVR δινηθείσαν K ἀνέστησάν τε χορείαν. οἶην παρθε-
 νικαί A. in K non satis adparuerunt. ἐνέστησαν coniecit I. G. Schnei-
 derus χορείην coniecit O. Schneiderus p. 37 15 οἶά τε G οἶαν
 τε PVR 18 οἰαγρίδου P ὑαγρίδου K οἰάγρου P ὑάγρου K 20
 ζήρυνθον G κυνοσφαγοῦς PG κυνοφάγου K θεᾶς G θεοῦς P
 θεοῦ K 21 ἐκάτης P ἐλάτης K 22 διὰ μακροῦ A διὰ μικροῦ K
 23 μακρὸς καὶ κατάστικτος G: καὶ om. K 26 κεγχρήνην K ἑαυ-
 τὸν μαστίζειν τῇ οὐρᾷ G ἑαυτὸν βαστάζειν τὴν οὐρᾷν K ἑαυτοῦ (corr.
 ἑαυτὸν) βαστάζων τὴν οὐρᾷν P 27 λέων KG

αἶψα δὲ σαρκί: ταχέως δὲ περὶ τὴν σάρκα σηπεδόνας ἐποίησε
 δυσιάτους. αὐταὶ γὰρ εἰσὶν αἱ πυθεδόνες. Ὅμηρος (Il. A 174)
 σίο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα,

καὶ Ἐρατοσθένης

οὐδὲ πελιδναί

5

πυθεδόνες γάστρηναν ὑπέτρεφον οὐλοὸν ἔλκος.
 οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ φθίνειν πύθεσθαι λέγουσι.

470. λαιμώσων: ἀντὶ τοῦ ζητῶν καὶ ὄρμῶν. γράφεται καὶ
 λαιμώσων, ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππῶναξ
 λαιμώσσει δέ σου

10

τὸ χεῖλος ὡς ἔρωδιου.

471. ἐπὶ κτίλλα δὲ μῆλα τὰ ἡμερὰ καὶ τὰ ἐπόμενα τῷ κτίλλῳ, του-
 τέστι τῷ προηγουμένῳ κριῶ.

472. ἢ Σάου: καὶ γὰρ τὸ μὲν Σάον καὶ τὸ Μόσυχλον ὄρη εἰσὶ
 τῆς Σάμου. μέμνηται δὲ καὶ τούτων τῶν τόπων ἐν Αἴμνῳ τε καὶ Σα- 15
 μοθράκῃ, τὰς νήσους ἑκατέρας ἀπὸ τούτων σημαίνων. ἔκαλεῖτο δὲ
 Σάος ἢ ὅλη Θρακικὴ Σάμος. καὶ Μόσυχλον δὲ τὰ ὄρη τῆς Αἴμνου,
 ὡς Ἀντίμαχος

Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἣν ῥα τιτύσκει

δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῆσι Μοσύχλου.

20

καὶ Ἐρατοσθένης φησί

ἐν δὲ οἱ ὅσσε

κανθοῖς παμφαίνεσκε Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἴσον.

473. ἄγραυλοι: ὅτε οἱ ἄγραυλοι, τουτέστιν οἱ ποιμένες, κατα-
 λείψαντες τὰ ἔργα τῶν νομέων, τουτέστι τοῦ βόσκειν, καταψύχασιν 25
 ἑαυτοὺς καὶ τὰ θρέμματα ὑπὸ ταῖς μακεδναῖς, ἧγουν ἐπιμήκεσιν ἐλά-
 ταις, τουτέστιν ἐν ταῖς σκιαῖς. 475. καταπλέξῃ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγρεύσει.
 ἢ περιπλέξῃ, ἧγουν περιπλακῆ. 476. καὶ τὸ μαστίλων, ἑαυτὸν

2 εἰσὶν αἱ πυθεδόνες A εἰσὶ καὶ πυθεδόνες K 5 οὐδὲ πελιδναί
 KVA οὐδὲ πελιδναί αἱ P αἱ δὲ πελιδναί G: οὐδὲ δέμας πελιδναί Πυθε-
 δόνες παρέφηναν, ἐπεὶ τρέφον οὐλοὸν ἔλκος coniecit Bernhardus Era-
 tosthen. p. 157 6 γάστρηναν ὑπέτρεφον KPA γάστρηναν ὑπέστρεφον G
 γάστρην ἀνυπέστρεφον L γάστρην ἀνυπόστρεφον V γάστρην ἄν' ὑπέτρε-
 φον coniecit Bussemakerus 8 καὶ ὄρμῶν g LP, om. K 10 λαιμώσσει A

ω
 λαιμ K λαιμῶι PG λαιμώσων (om. δέ σου) V λαιμώσων (om. δέ σου) R
 11 ἔρωδιου KPGLV ἠρώδου A 14 καὶ ὁ σάος δὲ καὶ ὁ μόσυχλος A:
 σάον — μόσυχλον GP 16 ἑκατέρων G 17 μόσυχλος δὲ ὄρος G 19 Ἡφαί-
 στου AV ἠφαίστοιο KPR Ἡφαίστου φλογὶ coniecit Dübnerus Antim.

fragm. p. 39 εἴκελον A, om. KVR 20 δαίμων A σά^μ K σάμου VR
 ἀκροτάτης P ἀκροτάτου KGV ἀκροτάτοιο R ἀκροτάταις A ὄρεος A
 ὄρους KPVR 22 ἐν δὲ οἱ ὅσσε κανθοῖς conieci obs. crit. in Cat. et
 Varr. p. 94 εὐ τοι ὅσσε κἀνθῶν KPV, εὐ τοι ὄσοις A εὐτε οἱ ὅσσε Ἐκ
 κανθῶν φαίνεσκε coniecit Dübnerus l. c. 23 παμφαίνεσκε KGV φαί-
 νεσκε A 27 καταπλέξει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγρεύσει K καταπλέξῃ ἀντὶ τοῦ
 ἀγρεύσει A

δηλονότι τῇ οὐρᾷ, ἢ ὄν ἂν θέλη πληῖσαι [ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γράφεται λαιμώσσω, ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππῶναξ
λαιμώσσει δέ σου

τὸ χεῖλος ὡς ἔρωδιου].

5 477. καὶ κληῖδας τὰς σᾶς, ἦτοι τὰς τοῦ πληττομένου, ἢ τοῦ οἰκείου χαλινου.

478. σκολιήν: ἦτοι καμπὰς ἔχουσαν ὁδόν, ἀντὶ τοῦ μὴ εὐθείαν. καὶ δοχμὸς ἐναντιούμενος τῇ τοῦ ἔρπετου πορείᾳ.

482. τοῖος Θρηκίησιν: ἦτοι τοιοῦτος πλησιάζει. 484. τὸν δὲ ἀσκαλαβώτην γαλεώτην οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. ἔοικε δὲ σαύρα.

484. ἐρέει δὲ φάτις, ἦτοι φησὶν ὁ λόγος. ἱστορία Δήμητρος. λέγεται Ἄμβας υἱὸς Μετανείρας φθονερώτερον διενεχθῆναι πρὸς τὴν Θυσίαν τῆς θεοῦ, διὸ αὐτὸν ἀσκαλαβώτην ἐποίησεν. ἢ ὅτι Μετανείρας υἱὸς Ἄμβας ἐδυσχέρησεν ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὴν Δήμητραν ὑπεδέξατο
15 καὶ τι ἐφθέγγετο εἰς τὴν θεόν· διὸ ὀργισθεῖσα τὸ ἐν τῷ κρατῆρι λείψανον ἐγχείασα αὐτῷ ἀσκαλαβώτην αὐτὸν ἐποίησεν. Ἄλλως. λόγος, φησί, τὴν Μετάνειραν τοῦ Τριπτολέμου εἶναι μητέρα, ὃν δέδωκε τῇ Δήμητρι ἀνατρέφειν. τοῦτον ἡ Δημήτηρ λαβοῦσα συνεχῶς αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ ἔβαλλεν ἀπαθανάτισαι βουλομένη αὐτόν. ὡς δὲ ἐπιπολὺ τοῦτο
20 ἐποίει, φωραθεῖσα ὑπὸ τινος ἐπαύσατο καὶ οὐκ ἀπηθανάτισεν αὐτόν. ὑπέδειξε δὲ αὐτῷ τὴν σποράν τοῦ σίτου. χρόνῳ δὲ ποτε ἡ Μετάνειρα τὴν Δήμητραν ὑπεδέξατο εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. τῆς δὲ Θυσίας γινομένης ἐπ' αὐτῇ παρὼν Ἄμβας υἱὸς αὐτῆς ἕτερος ἐγέλασε καταγελῶν τῆς Θυσίας. ἡ δὲ Δημήτηρ ὀργισθεῖσα ἀποχέασα τὸ ἐν τῷ κρατῆρι ἀπομει-
25 ναν κέρασμα ἐποίησεν αὐτόν ἀσκαλαβώτην.

486. Θεράπναις: ἦγουν ταῖς θεραπεύουσαι ἢ τόποις πρὸς ξενίαν ἐπιτηδεύουσαι. 484. τὸ δὲ Ἀχαίη Δημήτηρ ἢ διὰ τὸ ἄχος καὶ τὴν λύπην τῆς θυγατρὸς, ἢ διὰ τὸν τῶν κυμβάλων ἦχον.

490. οὗς ἔλοπας: τουτέστιν ἀσθενεῖς ὄφεις. ἀπὸ γένους εἰς
30 γένος ἄγει, οὗσπερ καλοῦσιν ἀπὸ τῆς χροιάς ἀμμόδεις καὶ μυόθηρας καὶ ἔλοπας. Λίβυας δὲ καλεῖ τοὺς ἀμμοδύτας· πολλοὶ γὰρ ἐν Λιβύῃ τοιοῦτοι τυγχάνουσι· πολυστεφῆας δὲ τοὺς πολλοὺς στεφάνους ἔχον-

1 ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γράφεται λαιμώσσω ἀντὶ τοῦ πίνων ὡς Ἰππῶναξ λαιμώσσω τὸ χεῖλος ἔρωδιου P ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γρ. λαιμώσσω χεῖλος ὡς ἔρωδιου extritis aliquot litteris K γράφεται δὲ καὶ λαιμώσσω ἔν' ἢ πεινῶν (rell. om.) A 7 σκολιήν: ἦγουν καμπὰς ἔχουσαν ὁδόν, μὴ εὐθείαν πορείαν συστρεφόμενος. καὶ τὸ δοχμὸς δὲ ἦτοι ἀνακύπτων καὶ ἐναντιούμενος τῇ τοῦ ἔρπετου πορείᾳ G καμπτήν ἔχουσαν K 9 τὸ δὲ ἀσκαλαβώτην KP ἀσκαλάβον. ἀσκαλάβον τὸν καὶ ἀσκαλαβώτην A 14 δήμητραν P δημέτερα K 17 φασί K 19 ἀπαθανάτισαι A ἀποθανατῶς corr ἀπαθανατῆσαι P ἀποθανα K ἀπαθανατῶσαι G 20 ἀπηθανάτισεν A ἀπηθανάτισεν KG ἀπεθανάτισεν superscripto ἀπηθανάτισεν P 21 σποράν A σπορείαν K 23 ἄμβας PG ἔμβας K ἄβας A. Ἰαμβᾶς coniecit O. Schneiderus 24 ἐπιχέασα A 28 κυμβάλων G κυμάτων KPA 29 ἀπὸ τοῦ γένους δὲ εἰς εἶδη μετέβη A ἀπὸ τοῦ γένους δὲ εἰς γένος ἀνάγει G

τας και γραμμάς· μνάγρους δὲ τοὺς μνόθηρας, οἳ καλοῦνται και ὄροφίαι.

491. ἀκοντίαι: οὕτως διατρέχοντες κατὰ τὰ ἀκόντια. ἄλλα δὲ ζῳά εἰσιν οἱ ἀκοντίαι ὡσπερ τὰ ἀκόντια ὀρμῶντες. ἐπὶ τούτοις δὲ οἱ τυφλῶπες, τουτέστιν οἱ καλούμενοι τυφλίνοι ἢ, ὡς Ἀπολλοφάνης. 5 ὄφεις εἰσίν. οὗτοι δὲ και πατούμενοι ἡρεμοῦσι. 493. θρόνα δὲ τὰς ἀντιπαθεῖς βοτάνας λέγει. 494. τὸ δὲ διείσομαι ἀντὶ τοῦ διηγῆσομαι.

495. διαμπερέως: ἡγουν ἀκριβῶς, συντόμως.

οἷσιν ἀρήγων: τουτέστιν οἷσιν ἰσιν θρόνοις και φαρμάκοις βοη- 10 θῶν τὴν κατεπελγούσαν σε και καταπονοῦσαν τῆς νόσου ἀνίαν θεραπεύσειας. ἀλθῆση γὰρ λέγει ἀντὶ τοῦ θεραπεύσειας.

497. τὰς μὲν: τὰς μὲν οὖν βοτάνας. ἔτι κλύζοντι: τῷ αἵματι ἢ τῷ θανάτῳ παρὰ τῷ ἄλγει και τῇ ὀδύνῃ. 498. νεόκμητα δὲ ἡγουν νεοθαλῆ ἢ νεωστὶ τμηθέντα ἐν τόπῳ ὅπου οἱ κνῶπες. 499. 15 κνῶπες δὲ ἐστὶν εἶδος ζῳῶν θηριωδῶν.

500. πρώτην μὲν Χείρωνος: παραλαμβάνει τὴν χειρωνείαν ῥίζαν, ἣτις πρὸς πᾶν ἀρμόζει και πανάκειον και κενταύρειον καλεῖται. εὐρεθῆναι δὲ φησιν αὐτὸ ὁ Νίκανδρος ὑπὸ Χείρωνος. πολύστροφον δὲ αὐτὸ και λέγει Θεόφραστος (hist. plant. VIII 11, 1) οὕτως, „τὸ δὲ 20 χειρώνειον ὅμοιον ἀμαράκῳ, μείζον δὲ και δασύτερον, ἄνθος δὲ χρυσοειδές, ῥίζαν μακράν. φιλεῖ δὲ μάλιστα χωρία ταπεινά“. ἐπαλθέα δὲ θεραπευτικὴν. Τὴν χειρωνείαν και κενταυρείαν και πανάκειαν καλοῦσιν.

503. Ἀμαρακόεσσα: παραπλησία τῷ ἀμαράκῳ, φησί, κατὰ 25 τὴν χεῖτην. ἀμάρακος δὲ ἐστὶν ἢ καλουμένη σάμψυχος.

505. οὐ βυθόωσα: τουτέστιν ἐπάνω, οὐ κατωτέρω τὴν ῥίζαν ἀποπέμπουσα.

509. ἀριστολόχεια: δύο γένη εἰσὶν ἀριστολοχείας, τὸ μὲν ἄρρεν, θῆλυ δὲ τὸ ἕτερον. τὰ δὲ ἄνθη αὐτῶν ὡς ὕσγινοσ βάπτεται και 30 ἐρυθαίνεται. βοτάνη δὲ ἐστὶν ἢ ἀριστολόχεια ὠνόμασται. ταύτην δὲ φησιν Ἀριστοτέλης γυναικα εὐρηκέναι. Ἄλλως. ἀριστολόχεια και περικλύμενον βοτάναι εἰσίν, ἅπερ φύλλα ἔχειν κισσοῦ φησιν, ὡς οἱ ἀκρι-

2 ὄροφίαι KPA, correxit I. G. Schneiderus 5 τυφλίνοι οἳ και πατούμενοι A τυφλίνοι, ἢ, ὡς Ἀπολλόδωρος φησιν, ὄφεις εἰσίν· οὗτοι δὲ πατούμενοι edidit I. G. Schneiderus, quod probavit O. Schneiderus p. 195: ὡς ἀπολλοφάνης εἰσίν. οὗτοι δὲ και πατούμενοι P 12 ἀλθῆση ἢ ἀλθῆσει K: ἀλθῆσας — θεραπεύσας P 13 ἔτι P ὅτι K: τῷ οὖν βλύζοντι A 18 πανάκειον G πανάκειος KA κενταύρειος P κενταύριος G κένταυρος KA 19 αὐτὸ ὁ νίκανδρος A αὐτὸς ὁ νίκανδρος K 20 αὐτὸ A αὐτὸν K 21 χειρώνειον P 22 μικράν Bussemakerus 23 τὴν χειρώνειον K κενταύριον G 25 παραπλησία A παραπλήσιον K 31 βοτάνη ἐστὶ και ἀριστολόχεια ὠνόμασται. ταύτην δὲ ἀριστολόχην γυναικα εὐρηκέναι I. G. Schneiderus edidit ex G 31 ἀρρωλόχεια K ταύτην δὲ φησιν Ἀριστοτέλης γυναικα εὐρηκέναι KPA 32 περικλύμενον G περικλυμένη K 33 φησιν P φασιν K

527. Καρδόπω: ἀντὶ τοῦ κοίλω ἀγγείῳ ἢ καννίῳ. καὶ ἀλκτῆ-
ρια λέγεται τὰ ἀποσοβητήρια, ἥτοι ἀποκρουστικὰ νόσων.

520. Θρινακίην μὲν ῥίζαν: τὴν ἐν Σικελίᾳ γενομένην.
οὕτως γὰρ καλεῖται ἡ Σικελία διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν. τὰ δὲ ὀνόματα
εἴρηνται τοῖς ἄλλοις. ἐν τῇ Σικελίᾳ δὲ γίνεται ἡ θάψος. ταύτης δὲ τῷ 5
χυλῷ χρῶνται πρὸς ὄφεις. ἔστι δὲ χλωρότατον, ὅθεν οἱ βουλόμενοι
χλωροὶ φαίνεσθαι καὶ νοσώδεις ταύτη περιχρῶνται τὸ πρόσωπον. εὐ-
ρηκέναι δὲ αὐτὴν φασὶ τὸν Κρατεύαν ἐπὶ νήσῳ τινὶ Θάψῳ μιᾷ τῶν
Σποράδων. ἔστι δὲ αὕτη ἡ νήσος ἀρκαιούσης καὶ Φοινίκης μεταξὺ.
Ἄλλως. Θρινακίην ἀντὶ τοῦ Σικελικῆν. Τρινακρία γὰρ ἡ Σικελία 10
διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν.

533. Ράδικες κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι. νῦν δὲ
καταχρηστικῶς κέχρηται τῇ λέξει. 534. διανθέος δὲ ἥτοι τοῦ διαφα-
νοῦς, εὐανθοῦς. ἢ δισανθοῦς διπλοῦν ἔχοντος ἄνθος, ὅτι δις κατ'
ἐνιαυτὸν ἀνθεῖ. ἢ διὰ τὸ τοὺς καυλοὺς αὐτοῦ ἀνθέρικας καλεῖσθαι. 15
535. καυλεῖον δὲ τὸν καλαμόν. καὶ τὸ ὑπέρτερον ἀνθερί-
κοιο ἀντὶ τοῦ μείζονος ἀνθέρικας τοῦ ἀστάχους ἔχοντος.

536. τότε λοβὸς ἀμφίς: χωρὶς. οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ ἐρεβίνθῳ
συμβέβηκεν τοῦτο καὶ ἐπὶ ἀσφοδέλῳ, ἀλλὰ χωρὶς ἕκαστον σπέρμα κα-
θάπερ ἔγκειται. τινὲς δὲ τὸ ἀμφίς ἀντὶ τοῦ ἀμφί· εἶναι γὰρ τὸν λόγον 20
οὕτως, τὸ δὲ σπέρμα ὅπερ ὁ λοβὸς αὐτοῦ αὖξει. λοβὸς δὲ λέγεται πᾶσα
λεπίς, ἧς ἔνδον ἔστι τὸ σπέρμα. ἢ ἀγγεῖόν ἐστιν ἐν ᾧ οἱ γεωργοὶ τὰ
σπέρματα βάλλουσιν.

537. ἢ καὶ ἐλξίνην: καὶ γὰρ ἐλξίνη καλεῖται παρὰ τὸ ἔλκειν
εἰς ἑαυτήν. ἢ γὰρ ὄφρησις αὐτῆς ἐστὶν ἐλκυστική. Ἄλλως. ἐλξίνη 25
εἶδος βοτάνης ἐστὶ. καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι κωλύει τι φύεσθαι ἐγγὺς
αὐτῆς.

Κλύβατις, ὅτι καὶ χυλὸν ἔχει κολλώδη κηρῷ οἰκειὸν καὶ τὸν προ-
σιόντα κρατεῖ. ἐλξίνη δὲ καὶ κλύβατις, σιδηρίτις, παρθένιον, περδί-
κιον· πάντα γὰρ ἐπὶ ἐνὸς φυτοῦ. 538. λάμνοισ δὲ ταῖς λαμεναῖς καὶ 30
ἔλεσιν.

539. πῖνε δ' ἐντρίψας: πῖνέ, φησι, μίξας τὰ προειρημένα
κοτύλῃ οἴνου ἢ ὄξους. εἰ δὲ καὶ ὕδατι μίξαις καὶ πίοις τῷ μῆτε ὄξος
μῆτε οἶνον παρεῖναι, ἀλύξιας ἂν καὶ ἐκφύγοις τὰ κακὰ.

3 θρινακίαν μὲν ῥίζαν K θρινακίην μὲν τὴν ῥίζαν P 8 αὐτὴν
φασὶ τὸν κρατεύαν PA αὐτὴν τὸν κρατεῖαν K: κραταν G. φησὶν ὁ Κρα-
τεύας coniecit Bussemakerus 9 ἀρκαιούσης G ἀριωούσης P ἀριύνσης
K ἀρκνούσης A 10 ἄλλως τρινακρίαν P 11 τρεῖς ἄκρας K τρία
ἄκρα P 12 ῥάδικες KG περιρράκιδες PA 13 διανθέος. δισανθέος
διαφανοῦς εὐανθοῦς ἢ δισανθοῦς διπλοῦν G 14 ἢ δισανθοῦς om. K
15 κύκλους KPGA, correxit I. G. Schneiderus 17 μείζονος ἀνθέρικας
PG μείζονα ἀνθέρικα K 18 τοτ' ἐλοβὸς ἀμφίς K τοὺς λοβοὺς ἀμφίς P
19 καθάπερ ἔγκειται KP ἐν τῷ ἰδίῳ λοβῷ ἔγκειται A ἔγκειται (om. καθάπερ)
G 21 τὸ δὲ — αὖξει G, om. KP 28 κολλώδη A κοιλώδη K 29 ἐλξίνη
δὲ καὶ κλύβατις καὶ σιδηρίτις καὶ παρθένιον καὶ περδίκιον πάντα ἐπὶ ἐνὸς
φυτοῦ A 29 σιδηρία τις K 30 ταῖς λαμεναῖς A ταῖς λάμναις K 32
φησί A φημί K 33 μίξαις καὶ πίοις G μίξαις καὶ πῖνης K μίξας πῖνης A

541. ἔσθλην δ' ἀλκιβίου: ἀντὶ τοῦ θεραπευτικῆν. ἀλκίβιος δὲ λέγεται ἢ βοτάνη καὶ ἔχρις, καὶ ἀλκίβιος μὲν ἀπὸ τοῦ εὐρόντος Ἀλκιβίου, ἔχρις δὲ διὰ τὸ ἰᾶσθαι ὑπ' αὐτῆς τοὺς ὑπὸ ἐχρίδνης πληττομένους. Δημήτριός φησιν ὁ Χλωρός ὑπὸ ἔχεως πληγέντα τινὰ κατὰ βου-
 5 βῶνα, τουτέστι τὸ γονάτιον, καὶ διαμασησάμενον τὴν λεγομένην ἀλκιβίου ῥίζαν καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπιόντα, τὸ δὲ μᾶσημα ἐπιθέντα τῷ τραύματι ἰαθῆναι εὐθύς. Ἄλλως. ἀλκίβιος ἐκλήθη διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἀλκίβιον τοῦνομά τινα κοιμώμενον παρὰ τῇ ἀλωνίᾳ ἐγγὺς ὕδατος ἢ ἐγγὺς τῆς θημονίας (τὰ γὰρ δύο σημαίνει τὸ ἄντλον) ἐπληξεν
 10 ὄφις κατὰ τοῦ βουβῶνος, ἤγουν τοῦ γονατίου, ὃς ἀναστὰς καὶ ἀνασπᾶσας τὴν βοτάνην ταύτην τὸν μὲν χυλὸν αὐτῆς διαμασησάμενος κατέπιεν ὡς ἀποκρουστικὸν τοῦ ἰοῦ, τὸ δὲ μᾶσημα ἐπέθηκε τῷ ἔλκει.

543. Λείρια δ' ὡς ἴα: ὡς τὰ ἴα αὐτὴν περιστέφει. 544. ραδινὴ δέ, λεπτή ἐστίν ἢ ῥίζα τοῦ ἀλκιβίου.

15 547. εἶθαρ ἀνέπνευσεν: ἤγουν εὐθέως ἀναπνεῦσαι αὐτὸν τῆς κακοπαθείας ἐποίησεν. ἰστέον ὅτι, ἐὰν γράφηται ἐνέπνευσε καμάτου βίη, ἐπὶ τοῦ ὄφεως ἀκουστέον, τουτέστιν ὅτι πλήξας τὸν Ἀλκίβιον ὁ ἔχρις εὐθέως πόνον καὶ ἀλγηδόνα εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐνέπνευσε καὶ ἐνέβαλεν. εἰ δὲ γράφεται ἀνέπνευσε καμάτων, τοιοῦ-
 20 τόν ἐστίν, ὅτι ὁ Ἀλκίβιος τὸ μᾶσημα, τουτέστι τὸν φλοῦν τῆς ῥηθείσης βοτάνης, τῷ τραύματι ἐπιθεῖς τὸν χυλὸν κατέπιεν, ἵνα ἔξωθεν ὁ καὶ σύνδεσμος παραλαμβάνηται, καὶ εὐθέως τοῦ πόνου καὶ τῆς κακοπαθείας βία ἀνέπνευσεν.

549. Θηλάζων: τουτέστι τὸν ζωμόν, ἤγουν τὸν χυλόν, καταπί-
 25 νων. πέσκος δὲ τὸν φλοῖον τῆς βοτάνης. τὸ λέπος, φησί, τῷ τραύματι ἐπέβαλεν.

551. ἀργῆτι σὺν οἴνω: ἤγουν λευκῷ καὶ θερμῷ καὶ διαπύρρῳ.

552. ἀστόργοιο δὲ τῆς μὴ βουλομένης θρέψαι τὰ βρέφη, τῆς μὴ στεργούσης. ἦτις, φησί, βοτάνη, πράσιος· θηλυκὸν γάρ. κατεί-
 30 ρυσε δὲ ἀντὶ τοῦ καταρρεῦσαι ἐποίησε. 553. τὸ δὲ πρωτογόνου καὶ τῆς ἀρτι γεννηθείσης καὶ τῆς ἀρτίως καὶ πρώτον τετοκυίας. νῦν δὲ τὸ δεύτερον σημαίνει. φασὶ γάρ ὅτι αἱ μόσχοι τῇ σπάνει τοῦ γάλακτος ἀστοργοὶ γίνονται καὶ οὐ χαλῶσι ταῖς δαμάλεσι τὸ γάλα, ἀλλ' ἀνακόπτουσι καὶ καρτεροῦσι. τρώγουσαι δὲ τὴν πράσιον (γαλακτοφό-

4 περὶ ἀλκιβίου δημήτριος P 5 διαμασησάμενον P διαμασησά-
 μενον K 6 μᾶσημα P μᾶσημα K 7 ἰαθῆναι P ἰασθῆναι K 11
 διαμασησάμενος P διαμασησάμενος K 12 μᾶσημα P μᾶσημα K τῷ
 ἄλγει P 13 περιστρέφει P τὰ ἄνθη δηλονότι ὡς ἴα περὶ αὐτὴν στρέ-
 φεται. ραδινὴ δὲ ἤγουν ἢ ῥίζα ῥαδαμνώδης ἐντὸς τῆς γῆς αὐξεται.
 ἤγουν κλαδώδης. ῥάδαμνος γάρ ὁ κλάδος A 16 ἐνέπνευσε καμάτου
 βίη G ἐνέπνευσε καμάτου βία K 19 ἐνέβαλεν GP ἀνέβαλεν K ἀνέ-
 πνευσε καμάτων G ἀνέπνευσε καμάτω K καὶ ἐπνευσε καμάτοιο P 20
 μᾶσημα G μᾶσημα K 21 ἐπιθεῖς G περιθεῖς K ἔξωθεν ὁ καὶ σύν-
 δεσμος παραλαμβάνηται G ἔξωθεν σὺν' περιλαμβάνη K 23 βία G, om.
 KP ἀπέπνευσεν G 26 ἐνέβαλεν P 31 ἀρτίως καὶ πρώτον G ἀρ-
 τίως καὶ πρώτης P ἀρτι (om. καὶ πρώτον) KA 34 καρτεροῦσι G καρ-
 τεροῦσαι P ἐπέχουσι KA

ρος γὰρ αὕτη) στέργουσι τὰ τέκνα ὑπὸ τοῦ πλεονάζοντος γάλακτος τοὺς μαστοὺς σφαραγούμεναι, οἴονεϊ σπαρασσόμεναι. 554. μελίφυλλον δὲ καὶ μελίκταιναν τὴν πράσιον οἱ ποιμένες καλοῦσι διὰ τὸ ὄσμην μέλιτος ἔχειν αὐτήν.

556. ῥοιξηδόν: ἤγουν μετὰ ῥοίξου καὶ κτύπου φέρονται πᾶσαι 5 διὰ τὸ ὄσμην μέλιτος ἔχειν αὐτήν.

557. ἡ ἐσὺ γ' ἐγκεφάλου: ἡ σύ, φησι, λάβε τὰς πέριξ τοῦ ἐγκεφάλου ἀραιὰς μήνιγγας τῆς κατοικίδος ὄρνιθος. γράφεται καὶ σμῆριγγας. οὕτω δὲ λέγουσι τὰς τρίχας τὰς ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ τοῦ τραχήλου, ἔνιοι δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου. ἄλλοι τὸν ὑμένα λέγουσι τὸν 10 περιτρέχοντα τὸν ἐγκέφαλον. ἔστι δὲ οὗτος τραχύτερος περιέχων τὴν ἀρχὴν τὴν ἐν τῷ νωτιαίῳ μυελῷ. ὅτι δὲ ὁ ἐγκέφαλος τῆς ὄρνιθος εἰς τοὺς ὀφιοδήκτους δῆλον. φησὶ καὶ Πέτριχος ἐν Οφιακοῖς.

559. ψῆγμα πολύκνημον: οἱ μὲν ὄνομα βοτάνης, οἱ δὲ λεπτόν. γράφεται καὶ ψηχρὰ πολύκνημον. σημαίνει δὲ ποτὲ μὲν τὸ περί- 15 ψηγμα, ποτὲ δὲ τὴν βοτάνην δηλοῖ, ἣς μνημονεύει καὶ Ἀπολλᾶς ἐν τῷ περὶ βοτανῶν.

560. ὅστε τραπέξης: τράπεζα καὶ πύλη μέρη τινὰ εἰσιν ἐξημμένα τοῦ ἥπατος· τράπεζα, ὄνυξ, μάχαιρα, κάνεον. 561. διὰ δὲ τοῦ νεύει δὲ χολῆς καὶ τῶν τοιούτων ἀνατομικῆς ἐμπειρίας ἐπιστήμην 20 παρίστησιν οἰκείαν ἔξωθεν παριστορῶν ἐγκαίρως· ἀντὶ τοῦ μέρος τουτέστι τῆς τραπέξης ἐγγὺς τῆς χολῆς καὶ τῶν πυλῶν τῆς τροφῆς. 561. σύμμικτα δὲ μετὰ οἴνου ἢ ὄξους. πλείων δὲ θεραπεία ἐπακολουθήσει τῷ μετὰ οἴνου πίνοντι.

564. ἐν δὲ φόβην: τρίχα, φύλλον. πάντα κες δέ· πολλὰ γὰρ 25 πανάκη εἰσί, τὸ μὲν ἠράκλειον, τὸ δὲ κενταύρειον, ὃ καὶ χειρώνειον καλεῖται, τὸ δὲ ἀσκληπιεῖον. Θεόφραστος δὲ (hist. plant. VIII 11, 1) τὴν τιθύμαλλον φησὶ πάντα κες γενέσθαι καὶ λέγεσθαι.

565. οὐλοὸν ὄρχιν: ἡ τὸν ὀλόκληρον ἢ τὸν ὀλέθριον ἑαυτῷ. Σώστρατος φησὶν ἐν τῷ περὶ φύσεως ζῴων ἀμφίβιον τὸ ζῶον τοῦτο, 30 ἤγουν τὸν κάστορα, εὐρίσκεισθαι δὲ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Σκυθίαν ἐρημίαις καὶ ἔχειν τοὺς ὄρχεις πλατεῖς ὡς κάρου. διαδίδεται δὲ ὅτι διωκόμενος ἐκκόπτει τοὺς ὄρχεις αὐτοῦ νοῶν ὡς αὐτῶν ἕνεκα διώκεται.

566. ἡ ἵππου: καὶ τοῦ ἵπποποτάμου ὁ ὄρχις ὠφελεῖ, φησι. Σαίς

2 σπαρασσόμεναι G ταρασσόμεναι ΚΑ πρασσόμεναι Ρ 5 μετὰ Α κατὰ Κ 6 αὐτήν Ρ αὐτόν Κ 9 οὕτω λέγει G 12 ὅτι δὲ ὠφελεῖ ὁ ἐγκέφαλος τῆς ὄρνιθος εἰς τοὺς ὀφιοδήκτους φησὶ Α 13 τρίχοχος ἐν ὀφιοκοῖς G 14 ψῆγμα πολύκνημον Ρ ψῆγμα πολυκν. Κ ψῆγμα πολύκνημον Α πολυκνήμου G λεπτά Κ 15 ψῆχρα πολύκνημον G ψῆχρα πολύκνημα Ρ ψῆχρα πολύκνημος Κ 16 ἀπολλᾶς ΚΡG ἀπολλῶνιος Α 19 τοῦ ἥπατος ὡσπερ καὶ ὄνυξ καὶ μάχαιρα καὶ κάνεον Α 21 ἀντὶ τοῦ τὸ μέρος τουτέστι τὸ τῆς τραπέξης Ρ φησὶν οὖν ὅτι ἐκεῖνος ὁ λοβός, ὃς τῆς τραπέξης ἐκφύεται, ἐγγὺς ἐστὶ τῆς χολῆς καὶ τῶν πυλῶν τῆς τροφῆς Α 23 οἴνου ἢ ὄξους Α οἴνου καὶ ὄξους Κ 24 πίνοντι G 25 τρίχα φύλλον Κ φόβη ἢ θρίξ. νῦν τὰ φύλλα Α 28 πάντα κες Α πάνακος Κ 30 σώστρατος Α σωσίστρατος Κ 32 διαδέδοται δὲ λόγος ὅτι G

δὲ πόλις Αἰγύπτου γέμουσα ἵπποποτάμων. αἰθαλόεσσαν δὲ φησιν αὐτήν, ἐπεὶ μελανόγειός ἐστιν.

567. ἐπιβάλλεται ἄρπην: ἡ δρεπάνη· νῦν δὲ τοὺς ὀδόντας λέγει, ὅτι ὄλους τοὺς στάχνας τρώγει. 568. ζάλον δὲ τὸ βορβορώδες
5 κῦμα.

569. χιλοὶ ὅτε: ὅτε οἱ χιλοὶ πλήθουσι τοῦ σίτου καὶ νεωστὶ ἀπέθεντο τὴν πόαν, τουτέστι τὸ βοτανῶδες καὶ χλωῶδες, τουτέστιν ὅτε ἀνθεὶ ὁ σῖτος. χιλοὶ δὲ ὑπὸ τινῶν ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὑπὸ δὲ ἄλλων αἰ κριθαὶ καλοῦνται. οὕτως οὖν, ὅτε χλωραὶ εἰσιν αἱ τροφαί, ὅτε
10 δὲ ἀνθεὶ ὁ σῖτος ὑπόχλωρος ᾧν, λοιπὸν τοσοῦτον περιπατῶν καὶ ἐξιῶν τοῦ ποταμοῦ καταλιμπάνει τὸν ἰλυώδη βυθόν, ὅσον δύναται φαγεῖν, μέχρις ἂν καταλάβῃ πάλιν τὸν ποταμὸν ὑποστρέφων. τὸ γὰρ στείβειν πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ κολυμβᾶν εἶπε. κολυμβᾶ γὰρ τὸ ζῶν.

571. παλίσσυτον: ἦτοι ὀπισθόρμητον· ἀναποδίζων γὰρ καὶ
15 ὑποστρέφων κείρει. ἢ τὴν κατὰ ἔτος εὐγνωμονοῦσαν.

574. μηδέ τι δάφνης: Ἀντίγονος τὴν λεπτόφυλλον δάφνην ἀραιότεραν εἶναι φησι, τὴν δὲ αὐτὴν καὶ ἀγρίαν καλεῖσθαι. 575. ἀραιότερης οὖν τῆς λεπτοφύλλου.

576. χραισμῆεις: πανὺ δὲ ἂν καὶ ἀμάρακος εἶη βοηθητικός, 20 ὃ ἐστὶ σάμψυχος. τὸ δὲ ἂν παρέλκεται. ἀνδῆροισι δέ, ἐν τε ταῖς πρασιαῖς ἢ τοῖς κήποις καὶ ἀναχώμασι τῶν ποταμῶν ἀνθῶν καὶ φυτευόμενος.

577. τάμισον τὴν πυτίαν λέγει, ἣτις ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοτροφουμένων ζῶων εὐρίσκεται. χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς πῆξιν τῶν τυρῶν.
25 καὶ Νικόων δὲ ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἀρίστην τὴν πυτίαν εἶναι φησι τὴν τοῦ νεβροῦ, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ λαγωῦ, καὶ τρίτην τὴν τοῦ ἐρίφου, ἣς μέμνηται ὁ Θεόκριτος (7, 16). σκίνακος δὲ τοῦ σκιρτητικοῦ, ἐνκινήτου, ταχέος. 578. καὶ προκός τοῦ τέκνου τῆς δορκάδος. πάροισ' ἀπολύματα: ἀντὶ τοῦ πρώτου τὰ ἀφοδεύματα καθάρως.

30 579. ἢ ἐλάφου: καὶ γὰρ ἐλάφου τὴν κοιλίαν λέγει, ἣν καλοῦσιν ἐχίνον, τουτέστι ὅπερ πολὺπτυχον λέγουσιν. Ἄλλως. ἐχίνος κυρίως μὲν

3 ἐπιβάλλεται ἄρπην P ἄρπη δὲ σημαίνει μὲν (κυρίως add. G) τὴν δρεπάνην A. in K initium scholii ante ἡ δρεπάνη non adparuit 4 ὄλους PA ὄλος G ὄμως K 7 ἀπέθεντο G ἀπέθετο P ἀπέθηκαν ut videbatur K τουτέστιν ὅτε ἀνθεὶ om. KPG: χλωῶδες, τουτέστιν ὅτε ἀνθεὶ ὁ σῖτος ὑπόξηρος ᾧν, τότε ὁ ἵππος καταλιπὼν τὸ βορβορώδες κῦμα καὶ τὸν βυθὸν καὶ ἐξιῶν τοῦ ποταμοῦ sqq. A 10 ὑπόξηρος ᾧν PG 11 καταλιμπάνει PG καταλαμβάνει K 12 μέχρις ἂν KP μέχρις ὅτου G
ουσαν ουσαν

14 ἀναποδίζων καὶ ἐπιστρέφων κείρει ἢ τὴν κατὰ ἔτος εὐγνωμονοῦσαν K ἢ ἀναποδίζουσαν (rell. om.) A. ἀναποδίζων γὰρ καὶ ὑποστρέφων — εὐγνωμονοῦσαν ex G addidit Schneiderus 16 μηδέ τι P μὴ δ' ἐτι K 17 φησι A, om. K ἀγρίαν KG εὐρίαν P εὐρείαν A 20 δέ, ἐν — κήποις P, om. K 23 πυτίαν G πιτύαν KA ἣτις A, om. K 24 ζῶων G, om. KPA 25 Νικοφῶν coniecit I. G. Schneiderus Μικίων O. Schneiderus Μικίων Nauckius in Meieri comm. de vita Lycurgi p. CLXIII πιτύαν KA, correxit I. G. Schneiderus 27 σκίνακος A σκίνακος K

ἡ κοιλία τοῦ βοός, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἐλάφου. καὶ ὁ κεκρύφαλος δὲ εἶδος κοιλίας. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς εἶναι κοιλίας φησί, καὶ τὴν μὲν πρώτην καὶ ἄνω κεκρύφαλον εἶναι λέγει παρὰ τὸ κρύπτειν τὴν τροφήν, τὴν δευτέραν δὲ ἐχίνου διὰ τὸ ἔχεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν, ἢ διὰ τὸ τραχύ· ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον πολύπτυχον· καὶ τρίτην δὲ ἀποκριτικὴν. Τῶν δὲ 5 μηρυκωμένων ζώων ἡ πρώτη κοιλία ἡνυστρον καλεῖται, ἡ δευτέρα ἐχίνος καὶ ἡ τρίτη κεκρύφαλος.

581. δραχμάων ὅσον τε: μοίρας δύο δραχμῶν, τουτέστι δύο δραχμάς. ὁ δὲ κύαθος μέτρον ἐστὶ. 582. μέθυος δὲ πολιοῦ ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἢ λευκοῦ. 583. ἡ χραίσμη δέ, ὅ ἐστιν ἡ βοήθεια. 10

584. ἄρκευθος: καὶ γὰρ ἄρκευθος καλεῖται ὁ καρπὸς τῆς κέδρου. ἔστι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης.

Φερελλεχέος: ἐπεὶ πλατέα ἔχει τὰ φύλλα, ὥστε δύνασθαι ὑπ' αὐτῶν σκεπάζεσθαι θέρους ὄντος. τὸν δὲ καρπὸν τῆς πλατάνου σφαιρία τινὰ τραχέα φησὶν εἶναι. ὁ δὲ τῆς κέδρου καρπὸς ἄρκευθος καλεῖται, 15 ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον ἄρκευθον καλοῦσιν. Ἄλλως. Φερελλεχέος: ἦτοι σκιώδους ἢ παρὰ τὸ ἐν θέρει δύνασθαι ποιεῖν λέγος ἐκ τῶν φύλλων αὐτῆς. ὁ δὲ καρπὸς αὐτῆς σφαιρία τινὰ τραχέα ἐστίν, ὃν δὴ καὶ σφαιρίην εἶπε.

585. Βουπλεύρου τε: Δημήτριος ὁ Χλωρὸς τὴν βούπλευρον 20 δένδρον εἶναι φησιν. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ λάχανον, οὗ μνημονεύει Νικάνδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Γακίνθῳ καὶ Ἐπαίνετος ἐν τῷ περὶ λαχάνων. Ἀντίγονος δὲ φησὶ καὶ Λύκωνα μεμνησθαι τοῦ λαχάνου. Ἰδαίας δὲ ἐστὶν ἡ Κορητικῆς ἢ ὄρεινῆς. Ἰδὴ γὰρ καταχρηστικῶς πᾶν ὄρος. 25

586. πηρῖνα: ποτὲ μὲν τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, ποτὲ δὲ τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, ἐξ οὗ αἱ προρρεύσεις γίνονται. Θοραλίην δὲ σπερμαίνουσαν. Θορὸς γὰρ τὸ σπέρμα, ὡς φησὶ καὶ ὁ Ὀππιανός.

590. σώχειν: σώχειν ἐστὶ τὸ τρίβειν καὶ λειοῦν.

591. κυάθεια οὐδετέρως εἶπεν, ὡς κύκλα καὶ λύχνα. λείπει δὲ 30 τὸ πίε, ἢ φύρσας ἢ καὶ πιών.

593. χολοιβόρον καὶ τὰ ἐξῆς: καὶ γὰρ χολοιβόρον τὸν βαρὺν καὶ σφοδρῶς χεόμενον λέγει, ἢ τὸν ὁμοίως τῇ χολῇ κατατρώγοντα. ἐρύξεις δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποδιώξεις, κατάσχης καὶ κωλύσεις.

594. ἐξάμορον: ἐξάμορον λέγεται τὸ ἔκτον τῆς κοτύλης. εὐώ- 35 δεα δὲ κατ' εὐφημισμὸν (βαρυνόμορος γάρ), ὡς τὴν χολὴν γλυκεῖαν, καὶ τὸ ὄξος γλυκάδιον, καὶ τοὺς ταχεῖς ἀργούς, ὡς φησὶν Ὅμηρος (Π. Α 50) οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς.

6 ἡνυστρον P 22 ἐπαίνετος A ἐπανῆνετης K 23 καὶ λύκωνα A λυκ (om. καὶ) K λύκων P 26 πηρῖνα τὸν ὄρχιν. πηρῖνα δὲ ποτὲ μὲν edidit Schneiderus ex G. πηρῖνα vel πηρῆνα K ποιρῖνα PA 27 ἐξ οὗ A ἐξ ὧν K προρρεύσεις KPA προέσεις G 30 λείπει δὲ τὸ πίε, ὡς ἂν ἢ, φύρσας δὲ καὶ πιών, τὸν χολοιβόρον ἰὸν τῶν πληγῶν ἐξελάσεις. χολοιβόρον οὖν φησὶ τὸν βαρὺν A 38 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο A οὐρῆας μὲν ὄχετο KP καὶ κύνας ἀργούς A, om. K

595. ἤτρονον τὸ γονάτιον ἢ τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νάρθηκος λέγει. ἢ ἤτρονον τὴν ἐντεριώνην φησί. κυρίως δὲ ἤτρονον ὁ μετὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος. καὶ μαρτυρεῖ „ἤτρονον ἰππέλιον“. ὀλόψας δὲ ἀντὶ τοῦ λεπίσσας, κόψας.

5 596. ἰππέλιου μαράθου: τὸ δὲ λεγόμενον ἰππομάραθον εἶδος βοτάνης ἐστὶ. Θεόφραστος δὲ (hist. plant. VII 6, 3?) λέγει τὸ ἰπποσέλινον, ὃ καὶ ἐν τοῖς πετρῶδεσι τόποις γίνεσθαι φησι. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ μέγα εἶναι ἢ διὰ τὴν τῶν ἵππων στραγγουρίαν. τοῦτο δὲ σμυρνεῖον καὶ κόψειον καλοῦσιν τινες, ὡς Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῆς.
10 597. ἐλεοθρέπτου δὲ σελίνου τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσιν ἤγουν ἐλώδεσι καὶ καθύγροις τόποις φουμένου καὶ τρεφομένου.

600. ἐχεπευκέος: ἤγουν πικρᾶς, καθάπερ πεύκη· πικρὰ γὰρ καὶ αὕτη. δραχμάων δὲ δύο ἄχθη φησί, τουτέστιν ὀλκήν. 601. θερριγενέος δὲ τοῦ ἐν θέρει γινομένου· ἢ ἀθερριγενέος, ἐπειδὴ
15 τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς καὶ ὁ καρπὸς ἀθήρας ἔχει, καθάπερ ἡ κριθή.

603. κυάθω: τουτέστι τρίτον τῷ κυάθῳ ἀντλούμενον, παρὰ τὸ ἀφύσσειν, οἶον τρεῖς κυάθους.

604. εὐσταθέος δὲ τῆς ναρδοστάχου δραχμὴν στήσας. γράφεται καὶ εὐστάχυος· ἢ εὐσταθέος, τουτέστι τοῦ ῥωστικοῦ.

20 605. ὀκταπόδην: τουτέστιν καρκίνον ποτάμιον. ὀκτὼ γὰρ πόδας ἔχουσιν οἱ καρκίνοι. 606. νεοβδάλτιο δὲ ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐβδαλμένου, τουτέστι πεπηγμένου, ἢ νεαμέλκτου. ἐστὶ δὲ ἀντίπτωσις, γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς· ἔδει γὰρ νεοβδάλτω γάλακτι καρκίνον ἐνθρούψαι.

607. Ἴριν θ' ἦν: κελεύει συμμίσγεσθαι τούτοις τὴν Ἰλλυρικὴν
25 Ἴριν. Δρίλων γὰρ ποταμὸς Ἰλλυρίδος καὶ Νάρων, ὃς διαχωρίζει Ἰλλυρικὴν καὶ Λιβύρρους. ἐνταῦθα καὶ ὁ Κάδμος καὶ ἡ Ἀρμονία ὤκησαν, οἱ καὶ εἰς ὄφεις μετεβλήθησαν, ὡς φησι καὶ Διονύσιος (v. 392)

κεῖθι γὰρ εἰς ὄφειν σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο.

30 610. ἦντε μελισσαῖος ἔρπων: ὄπου, φησὶν, οἱ δύο, ὁ Κάδμος καὶ ἡ Ἀρμονία, δράκοντες δασπλήτες γινόμενοι τὸν νομὸν στείβουσι, τουτέστι τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσι. δασπλήτες δὲ ἦτοι φοβεροὶ καὶ χαλεποὶ τοῖς προσπελάζουσι καὶ δέους εἰσὶ ποιητι-

1 ἤτρονον τὸ — 4 κόψας, quae extrita sunt in K, dedi ex APG
ἢ ἤτρονον τὴν ἐντεριώνην φησί post ἰππέλιον habet P 3 καὶ μαρτυρεῖ
G καὶ ἤτριον τὸ ἤπαρ A καὶ (om. rell.) P 9 περὶ ῥιζοτομικῆς KPA
περὶ ῥιζοτομικῶν G 10 ἐλεοθρέπτου K 13 ὀλκήν K θερριγενέος
τοῦ ἐν θέρει γινομένου ἢ ἀθερριγενέος ἐπειδὴ G θερριγενέος δὲ ἐπειδὴ
KP ἀθερριγενέος δὲ ἐπειδὴ A 16 ἀντλούμενον G ἀντλουμέν P ἀν-
τιονμένη ut videbatur K: ἀντλει. ἀντὶ τοῦ τρεῖς κυάθους. ἀφύξιμον δὲ
παρὰ τὸ ἀφύσσειν. εὐσταθέος δὲ τῆς ναρδοστάχου δραχμὴν στήσας.
εὐσταθῆ δὲ αὐτὴν φησιν, οἶονεἰ ῥωστικὴν. γράφεται καὶ εὐστάχυος A
18 τῆς ναρδοστάχου K συστήσας G 19 καὶ ἀστάχυος G ἢ εὐ-
σταθέος om. K, add. P 20 τουτέστιν ἀντὶ καρκίνον K 25 δρίλων
A δρίλλων KP 28 κεῖθι γὰρ G κεῖθ' ὡς KPA σκολιὸν KG σκο-
λιῶν PA ἠλλάξαντο PA ἠλλάχθησαν G ἠλά^τ K 29 ἦντε μελισσαῖος
περιβύσεται A ἐνθα δύο δασπλήτες G

κοί. ἐρείκη δὲ εἶδος βοτάνης, ἣτις φύλλα ἔχει τῷ κισσῷ παραπλήσια, μακρότερα δὲ καὶ παχύτερα. οὐλαμὸς δὲ νῦν ἢ τῶν μελισσῶν τάξις· κυρίως δὲ ἢ στρατιωτικὴ τάξις. καὶ τὸ ἔρπων δὲ καταχρηστικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἱπτάμενος.

612. πανακαρπέα θάμνον: γράφεται καὶ περιθαλπία, 5 ἦτοι τὸν ἀπαλόν. ἔστι δὲ νέον καὶ πάντη ἄκαρπον· οὐδέπω γὰρ ὁ τοιοῦτός ἐστι καρποφόρος. ἢ πάντως ἄκαρπον· ἄκαρπος γὰρ ἢ μυρική, καὶ ταύτη ἐνομοθέτησεν ὁ Ἀπόλλων τοὺς μάντις μαντεύεσθαι.

613. μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι: τὸν θάμνον τῆς μυρικής ἐπίσημον μάντιν φησί. Μάγοι γὰρ καὶ Σκύθαι μυρικίνῳ μαντεύονται. Δίωνων 10 δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως καὶ τοὺς μάντις φησὶ Μήδους ῥάβδοις μαντεύεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ ἐν πολλοῖς Σκύθας παρήγαγεν τόποις καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ παρήγαγέ τινας διὰ μυρικής μαντευσόμενος (III 67 sqq.). καὶ ἐν Λέσβῳ δὲ ὁ Ἀπόλλων μυρικής κλάδους ἔχει· ὄθεν καὶ μυρिकाῖος καλεῖται. καὶ Ἀλκαῖος φησιν 15 ἐν τοῖς περὶ Ἀρχεανακτίδην καὶ τὸν πρὸς Ἐρυθραῖον πόλεμον φανῆναι τὸν Ἀπόλλωνα καθ' ὕπνον ἔχοντα μυρικής κλῶνα. καὶ Μητροδώρος ἐν τῷ περὶ συνηθείας ἀρχαιότατον εἶναί φησι φυτὸν τὴν μυρικήν καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἐν τῇ τοῦ Διὸς πομπῇ ἐστεφανῶσθαι μυρικήν καὶ 20 παρὰ Μήδοις τοὺς Μάγους.

614. Κοροπαῖος: τινὲς Θεσσαλικός. Κορόπη γὰρ πόλις Θεσσαλίας. γράφεται καὶ Ὀρόπειος. Ὀρόπεια γὰρ πόλις Βοιωτίας, ὅπου διασημότερον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. 615. τὸ δὲ μίξ κονυζῆεν ἀντὶ τοῦ μεμιγμένως τὸ φυτὸν τῆς κονύζης, ἦτοι τὴν κόνυζαν τὴν ἔγχλοον.

615. ἢ δὲ καὶ ἀκτῆς: Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν (III 13, 25 4) τὴν ἀκτὴν θαμνώδες φυτὸν φησιν εἶναι, ἔχειν δὲ ῥάβδους πήχεων ἕξ.

617. σαμψύχον κύτισόν τε ἕως τοῦ τιθυμάλλους. Ἀμφίλοχος ἐν τῷ περὶ κυτίσου φυτὸν φησιν ὠφέλιμον εἶναι τοῖς θρέμμα-

1 φύλλα — παραπλήσια PA φύλλον — παραπλήσιον KG 2 μακρότερα δὲ καὶ τραχύτερα KPA μακρότερον δὲ καὶ παχύτερον G 5 πανακαρπέα. ἦγουν περιθαλπία. ἢ τὸν ἀπαλόν ἔτι καὶ νέον καὶ πάντη ἄκαρπον. οὐδέπω (οὐδέποτε P) γὰρ PA πανακαρπέα ἢ τὸν ἀπαλόν ἔτι καὶ νέον. οὐδέπω γὰρ G 6 περὶ θαλπία K 9 ἐνὶ ζωοῖσι G ἐνὶ ξυνοῖσι K 10 μυρικίνῳ μαντεύονται ξύλω. καὶ γὰρ ἐν πολλοῖς τόποις ῥάβδοις μαντεύονται, δίων δὲ — φησὶ μῆδους ῥάβδοις μαντεύεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τε τῇ τετάρτῃ καὶ ἐν ἄλλαις ἐν πολλοῖς παρήγαγε τόποις Λ 11 μύδοις ῥάβδων K 12 καὶ πολλοὺς σκύθας παρήγαγεν ἐν τόποις K: καὶ ἐν πολλοῖς P 15 κλάδους KPA κλάδον G ἀλκαῖος G ἀρχαῖος KPAV 16 ἐν τοῖς περὶ ἀρχεανακτίδην Λ ἐν τοῖς περὶ ἀρχομενακτίδην V ἐν τοῖς περὶ ἀριομενακτίδην K τοῖς περὶ Ἀρχαιανακτίδην κατὰ τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον Bergkiius poet. lyric. p. 594 17 καθ' ὕπνον KPAV καθ' ὕπνου G 21 κοροπαῖος G κορυπαῖος KPA κορύπη PA 24 κόνυζαν ἔτι ἔγχλοον Λ 25 ἐν τῇ γ περὶ τῶν φυτῶν G 26 φησιν om. K, add. P ἔχει KA 28 τιθυμάλλους P τιθυμάλθους K Ἀμφίλοχος Ruhnkenius in Vellei. p. 20 conl. Plin. N. H. XVIII 16, 144 ἀρχίλοχος KPA ἀντίλοχος G

σιν, ὅτι πλῆθος γάλακτος ποιεῖ. Μικίων δὲ ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν καὶ Κρατεύας τρία εἶναι φασιν εἶδη, καλεῖσθαι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἄρ-
 5 σεν, ὑπό τινων δὲ κώβιον, εἶναι δὲ θαμνίσκον ἔχοντα ῥάβδους ἐρυ-
 θράς, τὸ δὲ δεύτερον μυρτίτην, τὸ δὲ τρίτον θυμαλίδα. εὐγλαγέας
 5 δὲ αὐτάς φησιν ἀντὶ τοῦ πολὺν ὄπον ἐχούσας ἢ γαλακτώδεις, ἥγουν
 πληθυνούσας τὸ γάλα. 618. σκαφίδεσσι δὲ δοχαίαις ἀντὶ τοῦ
 ἀγγελοῖς δεκτικοῖς. Ὅμηρος (Od. I 223)

γαυλοὶ τε σκαφίδες τε.

619. φαρμάσσων μέθην κείνο: τὸν οἶνον. τὴν δεκάτην μοῖραν
 10 τοῦ χοῦ ἐμβαλε εἰς τὰ εἰρημένα. Ἄλλως. χοῦς δεκάτη ἀντὶ τοῦ δέ-
 κατον μέρος τοῦ χοῦς, ἥγουν τὴν κοτύλην καὶ πλεον.

620. Γέροντες, ἥγουν τὰ γεννήματα τῶν βατράχων, ἥτοι οἱ μικροὶ
 καὶ ἀδιάπλαστοι βάρβαροι. φησὶ δὲ βατράχους ζῶντας ἔψησον μετὰ
 οἴνου ἢ ὄζου ἢ ὕδατος καὶ πλε.

15 622. πολλάκι δ' ἥπαρ: τρεῖς εἶναι φησι θεραπείας, μίαν μὲν
 τῶν βατράχων ἐψηθέντων, ἑτέραν δὲ τοῦ ἥπατος μετὰ Κερκυραίου οἴνου,
 ἄλλην τῆς κεφαλῆς ἢ ἐν οἴνῳ ἢ ἐν ὕδατι. ἐνὶ σχεδίῃ δὲ ἥτοι ἐν τῷ
 τυχόντι ἢ Αἰγυπτίῳ. Σχεδιά γὰρ πόλις Αἰγύπτου. Δημήτριος δὲ γρά-
 φει ἐνὶ Σχερίῃ καὶ ἀκούει τὸν Κερκυραῖον οἶνον. ἔστι γὰρ πεπηγώς,
 20 ὡς Ἀγαθοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαίτης. ἔνιοι δὲ ἐνὶ Σχεδίῃ ἀντὶ τοῦ
 Αἰγυπτίῳ. ἔστι γὰρ πόλις Αἰγύπτου πλησίον τῆς Χαιρέου

623. ἢ αὐτοῦ σίνταο: καὶ γὰρ παρὶ τοῦ ἔχιός φησι. τούτου
 γὰρ ἢ κεφαλὴ ἐψηθεῖσα μετὰ οἴνου ὠφελεῖ. 624. ἐμπισθὲν δὲ
 ἥγουν ποτισθὲν, ποθέν.

25 625. ἐλιχρύσιοι: τὸ ἐλίχρυσον ἄνθος ἐστίν, οὗ μέμνηται καὶ
 Θεόκριτος (1, 30). πολυδευκέος δὲ τοῦ γλυκέος, τοῦ ἠδυτάτου. δεῦ-
 κος γὰρ τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς, ὅθεν ἀδευκέος ὁ πικρός. ἄνθην δὲ
 δηλυκῶς εἶπε τὸ ἄνθος.

628. κόρκορον: εἶδος βοτάνης ἐστὶν ἢ λαχάνου εὐτελοῦς. ὅθεν
 30 καὶ παροιμία „καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις“. ἔστι δὲ αἰεὶ κατακλινόμε-
 νον. ὅθεν καὶ μύθεον αὐτὸ εἶπεν, οἶον μεμυκότα φύλλα ἔχον. Ἄλλως.
 καὶ Ἡσίοδος (O. et D. 508)

1 μικίων δὲ ΚΡ ὁ δὲ μίκτων Α ἐν τῷ ῥιζοτομικῷ G 2 κρα-
 αι

τεύας G κραταέας ΡΑ κρατίας Κ φασιν G φησιν Κ 3 ῥάβδους ἐρυ-
 θρούς ἢ καὶ ἐρυθράς Κ 4 τὸ δὲ δεύτερον μυρτίτην καλεῖσθαι ἢ
 ἀκριετον (καρνίτην coniecit I. G. Schneiderus) φέεσθαι μὲν παρὰ θα-
 λάσση καλεῖσθαι δὲ ὑπό τινων θυμαλίδα G μυρεῖτην Ρ μυρίνην ΚΑ
 τιθυμαλλίδα Bussemakerus conl. Dioscor. III 162 8 γαλοὶ ΚΡΑ 10
 χοῦς δεκάτη Ρ χοῦς δεκάτου Κ 15 τρεῖς εἶναι φησι θεραπείας. μίαν
 μὲν, ἐψηθέντων τῶν βατράχων. ἑτέραν δὲ Α τρεῖς εἶναι φησι τὴν βα-
 τράχων ἐψηθέντων δὲ μίαν ἑτέραν δὲ Κ 21 τῆς Χαιρέου Meinekius
 in Steph. Byz. I p. 677 τῆς χειραίου ΡΑ τῆς χέρσου Κ 31 καὶ ἠμυόεν
 Α οἶον μεμυκότα καὶ ἐπικλίνοντα φύλλα ἔχειν G οἶον μεμυμέντα
 φύλλον ἔχον Κ οἶον οὐ μυκότα φύλλον ἔχον Ρ: οἶονεὶ ἠμυκός φύλλον
 ἔχον. ἢ ἠμυόεν, δηλαδὴ κεκλεισμένον, ὡς Ἡσίοδος Α

μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

πάντα γὰρ τῶ χειμῶνι συνεσταλμένα εἰσὶ καὶ ἠσφαλισμένα.

Πανάκτειόν τε: τὴν ὁμοίαν πεκτεῖω. φησὶν Διοκλῆς τὴν κο-
νίλην ὑφ' ὧν μὲν ἠράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὀρίγανον, ὑφ' ὧν δὲ
ἀγρίαν ὀρίγανον καὶ πάνακες. φησὶ Πέτριχος ἐν τῷ Ὀφριακῷ ὅτι Κό- 5
νιλος εὔρε τὴν βοτάνην. τινὲς δὲ πανάκειαν κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ τ
τὴν πάντα ἰωμένην. δύναται δὲ καὶ πανάκτειον λέγεσθαι, ἥγουν ἢ
ἐπὶ πάσῃ ἀκτῇ φυομένη. Ἄλλως. πανάκτειος καὶ κονίλη ταυτό ἐστι,
ταυτό ὃ καὶ ἠράκλειόν φασι καὶ ὀρίγανον.

628. Σὺν καὶ ὄνου: οὕτω λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ὀνόφυλλον. 629. 10
στρομβεῖα δὲ ψώχοιο ἀντὶ τοῦ περιφερῆ καρπὸν λείωσον. καὶ τὸ
κακῆς ἐμφόρβια νόσου οἴουει δαπανητικὰ τῆς νόσου, δι' ὧν ἢ
νόσος ἐσθίεται, ἥτοι θεραπεύεται.

630. ἄγρει μὴν: ἀντὶ τοῦ ἄγε μὴν ταῖς μικραῖς μηκωνίσι τὴν
ὁμοίαν ῥάμνον κατὰ τὸ μέγεθος, τουτέστιν οὕτω μικρὸν κλάδον ῥάμνον. 15
ῥάμνος δὲ φυτὸν ἀκανθῶδες. 631. ἐρσομένην ἥγουν βρεχομένην,
δροσιζομένην, αὐξανομένην. 632. φιλέταιριν δέ, σημειωτέον ὅτι
τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ ῥάμνος, παρὰ Μυσοῖς καὶ Λυδοῖς φιλέταιρις
ὀνομάζεται. 633. Τρωῶλος δὲ ὄρος Λυδίας.

633. παρὰ Γύγαό τε: ἥτοι Γύγον τοῦ βασιλέως σῆμα, ὡς φη- 20
σιν Ἰππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν [Λυδίας] ἰάμβων· ἢ τὴν Γυγαίαν
λίμνην λέγει ἀπὸ Γύγον τοῦ ἑκατογχείρου. Γυγαία γὰρ λίμνη Λυδίας.
ὁ δὲ Τρωῶλος ὄρος Λυδίας καὶ Μυσίας. 634. καὶ Παρθένιον λέπας
ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας οὕτω καλούμενον.

634. Κίλβις ὄρος Λυδίας ἢ τόπος ἢ ποταμός, ἐνθα πολλοὶ ἵπποι 25
νέμονται.

ἄεργοι: οἱ μὴ ἔλκοντες ἄρματα. ἀργοὶ δὲ ἵπποι ἐκεῖ πρώτον
ἐτράφησαν. πρώτον γὰρ καὶ αὐτοὶ ἠροτρίων. 635. χιλεύουσι δὲ
ἥγουν τρέφονται ἐσθίοντες ἢ καὶ ἐσθίουσιν.

637. ἔνθα δὴ ἐχίεια: ἥγουν δύο εἶδη ἐχίου. οὕτω δὲ ὠνό- 30
μασται διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν. τοὺς γὰρ ὑπὸ ἔχεως δηχθέντας
θεραπεύει. ὅτι δὲ δύο εἶδη μαρτυρεῖ καὶ Νουμήμιος ἐν τῷ Θηριακῷ
καὶ φησὶ τὸ ἕτερον ὠφελεῖν. Ἄλλως. δύο εἶδη βοτανῶν εἰσιν, ὧν τὸ
ἕτερον τοὺς ὑπὸ ἔχεως δηχθέντας ὠφελεῖ, διὸ καὶ οὕτως ἐκλήθη. ἔστι
δὲ ὠκιμοειδές. ὠκίμῳ γὰρ παραπλήσια ἔχει τὰ φύλλα. 35

638. Ἀγχοῦση προσείκεν: ἥτοι ὠκίμῳ, φησὶν, ὁμοίον ἐστι

3 ὁμοίαν πανάκει coniecit Bodaens in Theophr. hist. plant VI 2
p. 564 κονίλην A κοτύλην K 5 πάνακες KP πανακίδα A πανα-
κτίδα coniecit Bodaens l. c. πέτριχος A πετρι K 8 κονίλη P κονί-
λος K 10 σὺν καὶ ὄνου A σὺν δὲ ὄνου K 11 καὶ τὸ τῆς κακῆς KA
12 ἐμφόρβια A ἐμφόρβεια K δαπανητικὰ τῆς νόσου A δαπανηστικῆς
νόσου K 14 ἄγρει μὲν ἀντὶ τοῦ ἄγε μὲν P ἄγρει δὴ ἄγε δὴ G 17
φιλέταιρις δὲ σημειωτέον P σημειωτέον δὲ A 20 ἥτοι αὐτοῦ τοῦ K:
γύγον δὲ σῆμα, τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος A 21 Λυδίας alieno loco con-
locatum esse vidit Meinekius poet. choliamb. p. 100 22 τοῦ ἑκατογ-
χείρου KPA τοῦ ἑκατόγχειρος G 25 κίλβις K(κ) κλέζος PA 28 πρώ-
την γὰρ K πρώην δὲ A 32 ἐν τῷ Θηριακῷ KPA ἐν τοῖς Θηριακοῖς G

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

...the ...

"Αλλως. ἀμφοῖν κλώθοντος: φέρε γὰρ ἰσόζυγον βάρους ἐξ ἡρύγγου καὶ ἀκάνθου ἐν τοῖς τοῦ ἐρίου κλώσμασιν ἠρτημένου καὶ ἀποκεμαμένου ζυγοῦ.

648. Εὐκνήμοιο: ἦτοι εὐκλάδου· ἢ εἶδος βοτάνης. τοῖς δὲ δυσὶν ὀνόμασιν ἐχρήσατο καθ' ἑνός, εὐκνημον καὶ ὄρειον ὁμωνύμως. ⁵ Εὐκνήμου δὲ οὐδὲν ἔστιν ἀκοῦσαι. ἢ οἶονεὶ κνήμας ἢ κλάδους εὐαυξεῖς ἐχούσης. 649. Καὶ σπέραδος ἀντὶ τοῦ σπέρμα. ὁ δὲ τόπος ὡς τέναγος. Νεμεαῖον δέ, ὅτι ἐν Νεμέᾳ εὐρέθη ἢ βοτάνη αὕτη· καὶ ἀειφύλλου τοῦ μὴ ἀποβάλλοντος τὰ φύλλα, ὅτι οὐ φυλλορροεῖ τὸ κοινῶς λεγόμενον. 10

650. ἀννήσοιο: διπλοῦν τὸ ν ἀντὶ τοῦ ἀνήσου. οὕτως Ἀττικῶς.

651. ὀλκήεσσαν δὲ τὴν ὀλκήν ἔχουσαν καὶ βάρους διὰ τὰς ῥίζας, ἢ ἐπὶ τὴν ὀλκήεσσαν πλάστιγγα πεσοῦσαν. Ἡ ῥίζαις ὀλκήεσσαν, πολλὴν καὶ ἐπιμήκη ῥίζαις, ἢ ὑπὸ τὴν βαρουμένην πλάστιγγα.

653. Ἄλλοτε μὲν τ' ἐχίων: νῦν μὲν τοὺς ὀφιοδήκτους, νῦν ¹⁵ δὲ τοὺς σκορπιοδήκτους, ἄλλοτε τοὺς ὑπὸ φαλαγγίων δηχθέντας θεραπεύσειας.

655. τριπλόον: ἦγουν τριπλοῦν βάρους ἐνθρόπτων ὀδελοῦ ἐν οἴνω, τουτέστι τριώβολον, τρεῖς ὀβολούς. ὁ δὲ νοῦς ἅπας ἔστιν οὗτος, ἐλαίας φύλλα καὶ σελίνου ῥίζας καὶ ἀνήσου διπλάσιον τὸ βάρους ἔχον ²⁰ τὰς εἰρημένας ῥίζας πάσας, καὶ ἐχίων, λέγω, καὶ ἡρύγγου καὶ ἀκάνθου καὶ σελίνου λαβῶν τριῖπον καὶ ἐν ἀγγείῳ μίξας ἔχε εἰς βοήθειαν ὄφρων δῆγματος ἢ εἰς τύμμα σκορπίου ἢ ῥωγὸς πληγμῶν· ἀλλ' ὁπότε ἐξ αὐτοῦ διδόναι ἐθέλοις τινί, ὀδελοῦ βάρους καὶ μόνον σταθμῆσας βάλλε εἰς οἶνον καὶ οὕτω δίδοθι. ²⁵

656. χαμαίλεον: δύο εἶδη εἰσὶ χαμαιλέου, ὁ μὲν λευκός, ὁ δὲ μέλας, ὃν ποικίλον τινὲς φασὶ διὰ τὸ μέλαν, ὡς Κρατεύας. μνημονεύει δὲ καὶ ἀμφοτέρων Θεόφραστος (hist. plant. VIII 12, 1 sq.).

657. ζοφοεἶδελος δέ, ὅτι ζοφοειδής ἔστι κατὰ τὴν ὄψιν. 658. ἦικται δέ, ἦγουν ὁμοίος ἔστι σκολύμῳ, ὃ ἔστιν εἶδος φυτοῦ, οὗ καὶ ³⁰ Ἡσίοδος μέμνηται (O. et D. 582)

ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ.

τροχέην δὲ χαίτην, τὴν περιφερῆ· ἔστι γὰρ τὰ φύλλα τοῦ χαμαι-

1 ἀμφοῖν καὶ κλώθοντος G φέρε γὰρ KP φέροις δὲ G 2 ἐν τοῖς τοῦ ἱεροῦ κλώσμασι ἠρτουμένου K ἐν τοῖς ἐρίου κλώσμασι ἠρτημένου G 6 εὐκνήμου δὲ P εὐκνήμης δὲ K εὐκνημον δὲ G εὐαυξεῖς KA 7 ἀντὶ τοῦ σπέρματος P 8 ἐν νεμέᾳ A ἐν νεμεαίῳ G ἐν νεμαίᾳ P ἐν νομῇ K 11 διπλοῦν τὸ ν ἀντὶ τοῦ ἀνήσου P διπλοῦν τὸ ν ἐν τῷ ἀνήσου K: διὰ δύο νν. ἀττικῶς. ἦγουν ἀνήσου A 16 φαλαγγίων A φαλαγγίδων K φαλαγγίδος P θεραπεύουσι KP θεράπευε A, correxit Schneiderus ex G 20 τὸ διπλάσιον βάρους τὰς εἰρημένας πάσας ῥίζας ἐχίων λέγω καὶ ἡρύγγου A ταῖς εἰρημέναις ῥίζαις πάσαις K ταῖς εἰρημέναις πασι ῥίζαις P 24 ἐξ αὐτῆς G καὶ μόνον KG καὶ μόνον P τριπλοῦν A 25 βάλλε — δίδοθι KA βάλε — δός PG 33 τροχάην GP ἔστι γὰρ τὰ χαμαιλέου τοιαῦτα ὅμοια ὀρειγάνῳ K ἔστι δὲ τοῦ χαμαίλου τοιαῦτα ὅμοια ὀρειγάνῳ P ἔστι γὰρ τὰ φύλλα τοῦ χαμαιμήλου τοιαῦτα ὅμοια ὀρειγάνῳ G τὰ δὲ χαμαιμήλα ὅμοιά ἔστιν ὀρειγάνῳ A

τοῦ ὁμοίου πεύκη. 677. συμμίγδην δὲ ἀντὶ τοῦ συμμειγμένως τοῖς φύλλοις τοῦ μελισσοφύτου.

Κρότωνος: εἴρηται τὸν φλοιὸν ἢ αὐτὴν τὴν ῥίζαν μετὰ τῶν φύλλων τῆς δασείας μελισσοφύτου. ἢ σκορπίουρον τὴν λεγομένην ἰσχύουσαν τε καὶ ἡλιοτρόπιον λευκὰ φύλλα ἔχουσαν ἐλαίας εἰκότα πετάλοισι· καὶ ῥίζαν κοτυληδόνας τὴν ἰωμένην τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑποκαύματα καὶ τῆς πυρίτιδος χλωρὰ φύλλα καὶ τοῦ σκολοπένδρου τὸν καυλὸν ἢ πανάκειον. σκορπίουρος δὲ βοτάνη καλεῖται, ἐπειδὴ ἡ ῥίζα αὐτῆς παρεμφερὴς ἐστὶ τῷ τοῦ ζώου κέντρῳ ἀθερώδης οὐσα· ἔοικε δὲ τῇ τῆς κοτυληδόνας. οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς ἀειθαλεῖς 10 λευκὰ φύλλα ἔχοντες, ὡς ἡ ἐλαία, εἰς ὕψος ἀνατείνοντα, ὅμοιοι ὄντες τοῖς αἰὶ χλοάζουσι τῆς μολοθούρου. αὕτη φύεται ἐν ψαφραῖ γῆ ἢ ὄρεινῃ καὶ κρημνώδει. ἡλιοτρόπιος δὲ διὰ τὸ πρὸς ἥλιον αἰὶ στρέφεται, ὡσπερ καὶ ἡ ἀνεμώνη. ἰσχύουσα δέ, ὅτι τὸ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτῆς φυτὸν ἀκανθῶδες τοιαύτην ἔχει δύναμιν. ὅταν γὰρ αὐτῆς ἄψηται τις, 15 μαραίνονται αὐτῆς τὰ φύλλα· ἐπειδὴν δὲ αὐτὴν ἐάσῃ, πάλιν ἀναθάλλουσιν.

678. Ἡὲ καὶ ἡελίοιο τροπαῖς: τὸ ἡλιοτρόπιόν φησι τὸ πρὸς τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου τρεπόμενον. ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτροπίῳ καὶ αὐτοῦ τὰ φύλλα τρέπεται. 20

680. Τεκμαίρει δὲ ἡγουν σημαίνει, φαίνει, δεικνύει· ἴσον πετάλοισι: καὶ αὕτη γὰρ ἡ ἐλαία τὰ γλαυκὰ τῶν φύλλων ἄνω ἔχει ἐν θέρους ὥρα, τὰ δὲ μέλανα χειμῶνος. 681. ἡ δὲ κοτυληδὼν εἶδος φυτοῦ ὁμοίου κυμβάλῳ ἐν θριγκοῖς φυτόμενον. εἰάν τις φάγη κοτυληδόνα ἔχων χίμετρα ἐν ποσί, εὐθύς παύονται. Ἄλλως. Κρατεύας 25 ἐν τῷ Ριζοτομικῷ προστίθεται ὅτι πρόβατα ἄρνα εἰ μὴ στέργοι, εἰάν τις κοτυληδόνα τρίψας μεθ' ὕδατος δῶ, στέργοι. Διήφυσε δὲ ἀντὶ τοῦ ἰάσατο, ἐθεράπευσε.

683. βλωθροῖο: ἦτοι πύρεθρον οὕτω καλούμενον λέγεται.

1 συμμειγμένως I. G. Schneiderus ex G μμειγμένως PA συμμερισμένως K 2 τοῦ μεμερισμένου φυτοῦ K τοῦ μελισσοφύλλου A 7 ὑπεκαύματα PA ἀποκαύματα I. G. Schneiderus ex G σκολοπενδρείου I. G. Schneiderus ex G 10 ἀειθαλή G 12 τοῦ μολοθούρου K 15 ὅταν γὰρ αὐτῆς A ὅτε γὰρ αὐτοῦ K 18 τροπαῖς P, om. K 19 ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτροπίῳ A ἐν γὰρ ἡλιοτρόπιῳ K: ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτρόπιῳ καὶ αὐτὸ τρέπεται τὰ ἴδια φύλλα P 26 προστίθῃσιν ὅτι καὶ αἱ ὄεις τοὺς ἄρνας μὴ στέργουσαι, εἰάν τις τρίψας κοτυληδόνα δῶ μεθ' ὕδατος, στέργουσαι A 27 διήφυσεν A διάφυσε K 29 τὴν δὲ πυρίτιν, τὴν καὶ πύρεθρον καλουμένην, βλωθρὸν ὠνόμασεν. ἡ πυρίτις καλεῖται διὰ τὸ θριμεῖα εἶναι. βλωθρὸς δὲ ἡγουν ἀπαλή χλωρὰ. ἡ μεγάλη μακρὰ. μολοθαίρη τις οὐσα. καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ μ εἰς β βλωθρή. μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Ἰόλαος λέγων αὐτὴν χρησιμεύειν. ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερα πυρίτις βοτάνη, ἣν πρὸς παντός φησι θηρίου δῆξιεν ἀγαθὴν εἶναι ὡς δὲ καὶ ἀριστεύας. καὶ ἡ σκολοπένδρειος δὲ A. dedi scripturam codicis P, quantum quidem ex Bussemakeri adnotatione cognosci poterat. cum ea autem K, in quo I μνημονεύει — 5 σκολοπένδρειος δὲ -extrita sunt, consentire videtur.

ἔστι δὲ δορυμὸν κατὰ γεῦσιν· διὸ καὶ οὕτως ὠνόμασται. μνημονεύει δὲ τῆς βοτάνης ταύτης καὶ Ἰόλαος λέγων αὐτὴν χρησιμεύειν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πυρῖτις βοτάνη, ἣν πρὸς παντός φησι θηρίου δῆξιν ἀγαθὴν εἶναι, ὡς φησι καὶ Ἀριστεύας.

5 684. σκολοπενδρείοιο: σκολοπένδρειος δὲ βοτάνη ἐστίν, ὡς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Νάρθηκι ὁ Ἀνδρέας εἶπεν. ἔοικε δὲ τὸ πέταλον σκολοπένδρα τῷ θηρίῳ. στυπτικὸν δὲ ἐστὶ καὶ βοηθεῖ τοῖς θηριοδῆκτοις.

685. πάνακες: καὶ γὰρ τὸ πάνακες Φλεγυήμιον τὸ παιανικὸν εἶδος τοῦ φυτοῦ. Φλεγυαῖον δὲ τὸ ἐν Φλεγύαις, ἔθνη τῆς Φωκίδος, φερόμενον. Φλεγύαι γὰρ ἔθνος Φωκίδος παρὰ Δελφοῖς ὤκησαν. ἢ ἐπεὶ οἱ Δελφοὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν Φλεγυήμιον ἰδρῦσαντο· ἢ ἐπεὶ ὁ Ἀσκληπιὸς ἰατροῦσαι λέγεται ἐν Δελφοῖς. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς Κορωνίδος ἦν υἱὸς τῆς Φλεγύου θυγατρὸς.

15 686. Μέλανος ποταμοῦ: καὶ γὰρ Μέλας ποταμὸς Βοιωτίας.

687. θέρων δὲ ἀντὶ τοῦ ἰώμενος τὸ τοῦ Ἰφικλέος ἔλκος, ὅπερ πέπονθε χραυθεῖς τῷ αἵματι τῆς ὕδρας, ὅτε αὐτὴν σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἡρακλεῖ ἔκαιεν. Ἡρακλέους γὰρ τὴν ὕδραν ἀναιροῦντος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Ἰφικλῆς πληγεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐθεραπεύθη ὑπ' Ἀσκληπιοῦ. Ἡ Ἰφικλέος ἔρνος, ἔν' ἢ λέγων τὸν Ἰόλαον πεπληχθαι ὑπ' αὐτῆς, ὅπερ ἄμεινον. Ἰδίως δὲ ταῦτα ἱστορεῖ Νίκανδρος. οὐ γὰρ Ἰφικλῆς ἀλλ' ὁ τούτου παῖς ὁ Ἰόλαος συνεστράτευσεν Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν ὕδραν.

689. σκύλακας δὲ καταχρηστικῶς τὰ τέκνα τῆς γαλῆς. λαίδρην δὲ τὴν εὐκίνητον καὶ ἀναιδῆ καὶ θρασεῖαν καὶ ἀρπακτικὴν.

25 690. πρόσπαιον δὲ πρόσφατον. ἀποσκύλαιο δέ, ἤγουν ἐκδελρείας. λάχνην δὲ τὸ δέρμα. 691. καρφαλέου τουτέστι ξηροῦ ἢ ξηροποιοῦ.

691. καθύπερθε: ἦτοι ὑπεράνω τῆς αὐτῆς τοῦ καταξήρου πρὸς τοῦ σελάουτος, ἤγουν ἀναπτομένου. φύσει γὰρ τὸ πῦρ κατὰ 30 ξηρον καὶ θερμὸν κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν.

692. καὶ ἀφόρδια γαστρούς: ἦτοι πάντα τὰ ἔντερα γαλῆς λαβῶν καὶ τὰ σκύβαλα θῖψον ἔξω, αὐτὴν δὲ τὴν γαλῆν φύρσον, τουτέστι ταρίχυσσον, καὶ πάσον ἄλατι καὶ ἐν σκιαῖς ξήρανον. τοῦτο γὰρ 35 δηλοῖ τὸ ἡέλλοιο δίχα, ἔν' ἢ σκιοψυκτον, ἵνα μὴ ἢ πιότης, ἤγουν τὸ ὑγρὸν, ξηρανθῆ. 694. σκίναρ δὲ γέννημα παρὰ τὸ σκιρτᾶν, ἢ τὸ σῶμα καὶ σκῆνωμα.

694. μήτι ἐνισκῆλη νεαρόν: τουτέστι μὴ ξηράνη τὸ σῶμα τῆς γαλῆς ὁ ἥλιος προσελθὼν καὶ προσπεσὼν ὀξύς. δυσωδία γὰρ πε-

2 Ἰόλαος P Ἰόλας G 4 ὡς φησι καὶ ἀριστεύας PL ὡς φησιν ἀριστεύας G ὡς φησι Κρατεύας coniecit I. G. Schneiderus 7 θηριοδῆκτοις K 12 ἱερὸν Φλεγυήμιον I. G. Schneiderus ex G ἱερὸν φλεγυέν K ἱερὸν ὁ φλεγύαι A 14 τῆς θυγατρὸς τοῦ φλεγύου. παιήων δὲ ὁ ἀσκληπιὸς A 18 ἔκαιεν LG ἔκλαεν K 32 αὐτὴν δὲ τὴν γαλῆν GP αὐτὸς καὶ τὴν γαλῆν K 34 ἡέλιου δίχα A ἡέλιοι δίχα G 35 σκίναρ A σκῆναρ K ἢ τὸ σῶμα A ἦτοι σῶμα K 37 μήτοι ἐνισκῆλη P μὴ δὴ ἐνισκῆλη A

ριέσται, ἢ τὴν ἰκμάδα ἀπόλλυσι. ὁ νοῦς ἅπας οὕτως, γαλῆς τέκνα ἢ αὐτὴν τὴν μητέρα ἀγρεύσας κτεῖνον καὶ ἐν πυρὶ τὰς τρίχας αὐτῆς καύσον ἐκβαλὼν πάντα τὰ ἔγκατα αὐτῆς καὶ ἄλλισας ξήρανον ἐν σκιά καί, ὁπότε χρήξεις, λαβὼν μάχαιραν τὰ μὲν ὀστέα ἀφελὼν ῥίψον, τὸ δὲ σῶμα τρίψας μετὰ οἴνου δὸς πιεῖν μετὰ σιλφίου ἢ ξηροῦ γάλακτος 5 στροφάλιγγος, ὃ βέλτιον. Ἄλλως. λαβὼν τὴν γαλῆν ἐκδειρον αὐτὴν καὶ ξηράνας εἰς ὄλμον κόπτε συντόμως σὺν δυσὶ δραγμαῖς ἀριστολοχείας καὶ ἀπ' αὐτοῦ τεσσάρων δραχμῶν ὄλκον στήσας δὸς μετὰ οἴνου πιεῖν πλήσας ποτήριον. Ἄλλως. γράφεται μὴ σύγ' ἐνὶ σκύλῃ, ἦτοι μὴ σύγε, φησί, νεωστὶ τὸ σῶμα ξηράνας τῆς γαλῆς κατέργασο, 10 ἀλλ' ὁπότεν δι' ἀνάγκην χρεῖαν αὐτῆς ἔχῃς. 695. τὸ δὲ ἀλλ' ὑπόταν χρεῖώ σε, ἀλλ' ὁπότεν ἢ χρεῖα σε καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ κάμνοντα ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνης, ἀνάσχωε τῇ κνήστιδι, τουτέστι διάκοπτε εἰς μικρὰ τῇ μαχαίρᾳ τὸ σκελέτευμα, ἦτοι τὸ ἐσκληκὸς τῆς γαλῆς, καθάπερ τὸ καλούμενον σίλφιον ἢ τύρου στροφάλιγγα. 696. ἀφαι- 15 ρὸν δὲ φησι τὸ σίλφιον, παρόσον χαῦνον καὶ οὐ στρυφνόν. 697. στροφάλιγγα δὲ ἦν ἡμεῖς τροφαλίδα λέγομεν, οἶον τυροῦ τροχόν. 698. ἐπικνήθων δὲ οἶονεὶ ἐπιτριβῶν διάλυε ὡς σίλφιον ἢ τυρόν. προφερέστατον δέ, τῶν ἄλλων δηλονότι ὧν ἄνωθεν εἴρηκεν.

700. Εἰναλίου χέλυσος: ἄλλη δύναμις. πυνθάνου δέ, φησι, 20 καὶ ἄκουε τὴν ἐκ τῆς θαλασσίας χέλυσος ἐπικρατοῦσαν βοήθειαν, ἣτις ἀλέξημα γίνεται τῶ τῶν ἐρπετῶν δήγματι. κρατέουσιν δὲ θεραπευτικὴν.

701. ὅσα φῶτας: τοῦ δήγματος τῶν δολιχῶν, ὅσα τοὺς ἐπιπόνους καὶ ἀνιαροὺς ἀνθρώπους βλάπτουσιν. 25

703. ἦτοι ὅταν: ὁ νοῦς ἅπας οὕτως, ὅταν ἐπὶ τῆς χέρσου τις ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβάλῃ χέλυν, ἀνάστρεψον αὐτὴν ὑπτίαν καὶ μαχαίρᾳ κεντήσας δέξαι τὸ αἷμα αὐτῆς εἰς νέον καὶ ἄθικτον κέραμον καὶ τούτου τὸ ὑδατῶδες ἀνιμησάμενος ἔκχεε, τὸ δὲ καθαρὸν αἷμα ξήρανον καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὡσεὶ τεσσάρων δραχμῶν τὸ βάρος ἔχον μίσγε 30 μετὰ ἀργιοκυμίνου δύο δραχμῶν καὶ λαγωῦ πυτίας δύο δραχμῶν καὶ τοῦτο λειάνας ψύξον καὶ ἀπ' αὐτοῦ δραχμῆς τὸ βάρος κόψας δὸς πιεῖν μετὰ οἴνου.

5 γάλακτος — βέλτιον et 7 καὶ ξηράνας — ἀριστολοχείας, quae in K non satis adparuerunt, dedi ex. g 6 στροφάλιγγα g 11 τὸ δὲ ἀλλ' ὁπότεν χρεῖώ σε κατεπείγῃ K ἀλλ' ὁπότεν χρεῖώ σε ὁ νοῦς οὗτος ἀλλ' ὁπότεν ἢ χρεῖα σε καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ P 13 τῇ κνήστιδι A τῇ κνίδῃ K 17 τροφαλίδα K στροφαλίδα P τρυφαλίδα L τρυφαλλίδα G 19 ὧν om. K: ἦγουν ὧν ἄνω εἶπε. γράφεται καὶ ἄλκαρ A 20 εἰναλίου P 22 κρατέουσιν δὲ θεραπευτικὴν P, om. K 24 φῶτας P φῶτες K 25 ἀνθρώπους PA, om. K 26 ἦτοι ὅταν: καὶ γὰρ τὴν βροτόλοιον χελώνην ἐπὶ τῆς χέρσου τις ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν ἀνάστρεψον αὐτὴν ὑπτίαν καὶ μαχαίρᾳ κεντήσας δέξαι τὸ αἷμα αὐτῆς εἰς νέον καὶ ἄθικτον κέραμον καὶ τοῦτο τὸ ὑδατῶδες ἀνιμησάμενος ἔκχεε ἀργιοκυμίνου δύο δραχμῶν καὶ τοῦτο λειάνας ψύξον καὶ ἀπ' αὐτοῦ δραχμῆς τὸ βάρος κόψας δὸς πιεῖν μετὰ οἴνου: — οὐρὸν ἀπηθῆσαι (rell. om.) K. ὁ νοῦς — 33 οἴνου g, om. AP 28 δέξον g 30 ἔχων g 13 καὶ οὕτω λίην ψύξον g

Βροτόλοιγον: ὅταν τὴν βροτόλοιγον χελώνην ὑπὲρ τῶν αἰγιαλῶν τοῦ πόντου ἐξέλκωσιν οἱ ἀσπαλιεῖς, ἤγουν οἱ ἀλιεῖς, ταύτην ἀνακνύσας, τουτέστιν ὑπτίαν ποιήσας καὶ ἀναστρέψας ἐπὶ νῶτον, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀποκοψὸν χαλκῇ μαχαίρᾳ. 705. ἀπὸ θυμὸν οὐν ἀράξει ἀντὶ τοῦ φόνευσον. 706. μαύλιδι μαχαίρα. βλοσυρόν, μέλαν, κακόν. 707. κεράμω δὲ πίθω. νεοκμήτι δὲ καινῷ ἐκ καμίνου. πελιδνὸν δ' ἤγουν μέλανα.

708. Οὐρόν ἀπηθῆσαι: καὶ γὰρ οὐρός λέγεται ἢ ὑποστάθμη, ἤγουν τὸ ὑδατώδες τοῦ πεπηγότος γάλακτος· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἤγουν τὸ λεπτόν καὶ ἄποιον. ἢ δὲ σύνταξις οὕτως, τὸν πελιδνὸν οὐρόν, ἦτοι τὸ πλαδάον, ἤγουν ὑγρόν, ἀπηθῆσαι, τουτέστι διυλίσαι ἐν λαοργί μακτρῇ, ὅ ἐστι λιθίνῃ θυίᾳ καὶ ἔγδῃ. πελιδνὸν δὲ τὸν μέλανα καὶ σεσηπότα καὶ ἰχωρώδη.

709. ἦς ἐπὶ δὴ τέρσαιο: ἦτοι ἐφ' ἧς δὴ μακτρῆς καταξήρον τὸ αἶμα ἐκχέας τὸν οὐρόν καὶ αὐτὸ τὸ διατριφθὲν καὶ διακλασθὲν διὰ τὸ θρουβῶδες αἶμα συντρέψας καὶ λειώσας τεσσάρων δραχμῶν βάρους. Ἄλλως. ἐπειδὴν τὸ αἶμα τῆς χελώνης ξηρόν ἢ, κλάσμα τι καὶ μέρος ἀφελῶν ὡς τετράδραχμον εἶναι μίγνυτε μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν καὶ τῷ βλαβέντι δίδου ἐν οἴνω πιεῖν δραχμῆν. ἐν δὲ κυμίνου θουιάς, καὶ ἐκ ταμίσου λαγωῦ τετάρτην μοῖραν. ἢ μὲν φράσις καὶ ὁ νοῦς τὴν διὰ τοῦ ἦτα γραφὴν ἀπαιτεῖ, τὸ δὲ μέτρον τὴν δια τοῦ ἰῶτα, ἔν' ἐπὶ τῆς ταμίσου εἴρηται οὕτως. ὁ δὲ νοῦς, μίγνυτε καὶ ἀγριοκυμίνου δύο δραχμαῖς καὶ ἐκ θαμίσου λαγωῦ τετάρτην μοῖραν δραχμῆς. Ἄλλως. τετράμοιρόν φησι βριθός καταβάλλειν ταῖς δυεῖς δραχμαῖς τοῦ ἀγριοκυμίνου.

713. Ἐνθεν ἀποτμήγων: καὶ γὰρ ἐκ τῆς προειρημένης

1 βροτόλοιγον — 4 μαχαίρα APG: ἦτοι ὅταν. ὅταν φησὶ τὴν χελώνην ὑπὲρ A 3 ἀνατρέψας I. G. Schneiderus 4 ἀπὸ θυμὸν — 7 ἤγουν μέλανα A 10 τὸν πελιδνὸν πλαδάοντα, ἤγουν ὑγρόν, ἀπηθῆσαι, τουτέστι διυλίσαι. εὐεργί, ἤγουν καλῶς κατεσκευασμένη. μακτρῇ, ἤγουν θυίᾳ, ἔγδῃ. πελιδνὸν δὲ καὶ τὸν μέλανα, ὡς ἔφην, καὶ τὸν σεσηπότα καὶ ἰχωρώδη καὶ ἄχρον οὐρόν. τὸ δὲ εὐεργί γραφεται καὶ ἐν λαοργί, ἔν' ἢ ἐκ λίθου κατεσκευασμένη, τουτέστι λιθίνῃ A 12 πελιδνὸν καὶ τὸν μέλανα ἢ καὶ τὸν μέλανα καὶ σεσηπότα K 14 ἦς ἐπὶ δὴ. γραφεται καὶ ἦς ἐπειδὴν. καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον, οὕτως. ἐφ' ἧς δὴ μακτρῆς ξήρανον τὸ αἶμα ἐκχέας τὸν οὐρόν καὶ αὐτὸ τὸ διατριφθὲν καὶ διακλασθὲν διὰ τὸ θρουβῶσαι αἶμα συντρέψας καὶ λειώσας τεσσάρων δραχμῶν βάρους καὶ τὰ ἐξῆς δίδοθι πιεῖν. εἰ δὲ τὸ δεύτερον, οὕτως· ἐπειδὴν ἦς, ἤγουν τῆς χελώνης τὸ αἶμα ξηρόν ἢ, κλάσμα τι καὶ μέρος ἀφελῶν, ὥστε τετράδραχμον εἶναι μίγνυτε μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν καὶ τῷ βλαβέντι δίδου ἐν οἴνω πιεῖν. ἢ μὲν οὐν φράσις καὶ ὁ νοῦς μᾶλλον ἀπαιτεῖ τὸ δεύτερον, τὸ δὲ μέτρον τὸ πρῶτον A 15 αὐτὸ διατριφθὲν K: διατριφθὲν P διατρυχὲν G 18 ὡς τετράδραχμον — 22 δύο δραχμαῖς καὶ, quae in K extrita sunt, dedi ex PG 20 τὴν διὰ τοῦοι γραφὴν ἀπαιτεῖ, τὸ δὲ μέτρον τὴν διὰ τοῦ ο O. Schneiderus 24 βριθός P βάρους K 26 ἐν μὲν ἀποτμήγων καὶ γὰρ ἐκ τῆς προειρημένου K ἐνθ' ἀποτμήγων ἐκ τῆς προειρημένης P

συνθέτου κατασκευῆς δραχμὴν λαβὼν μετὰ οἴνου πιεῖν δίδου τῷ βλαβέντι.

714. ἀλεξητήρια δῆεις: καὶ γὰρ μέχρι τοῦ ὧδε περὶ ὄφρων, ἐντεῦθεν περὶ φαλαγγίων καὶ τῶν ὁμοίων διαλαμβάνει, καὶ πρῶτον περὶ μέλανος ἢ ῥωγός. δέκα δέ φασι εἶναι γένη φαλαγγίων, εἰ καὶ Νίκανδρος μόνων τῶν ἑπτὰ μέμνηται.

715. Ἔργα δέ τοι σίνταο: Ἰόβας ὁ βασιλεὺς φησιν ἐν τῷ Θηριακῷ ἡ γένη εἶναι τῶν φαλαγγίων, Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ θηρίων καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν (hist. anim. V 27) ὅτι ἐν γυργάθοις γεννῶσι τὰ φαλάγγια, τίκει δὲ ὑπὲρ τὰ τριάκοντα, γεννηθέντα δὲ τὰ φαλάγγια ἀναιρεῖ τὴν ἰδίαν μητέρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἄρρενα, ἤγουν τὸν αὐτῶν ἴδιον πατέρα. μέμνηται δὲ τοῦ πρώτου φαλαγγίου, ὃ καλεῖται ῥῶξ διὰ τὸ ῥωγὶ σταφυλῆς εἰκέναι. ῥῶξ δὲ ἐστὶ φαλαγγίου εἶδος, ὅπερ κατὰ μέσσην τὴν γαστέρα ἔχει τὸ στόμα. καὶ μέλαν δὲ φαλάγγιον καλεῖται. ἐστὶ δὲ καὶ ἀστέριον καὶ κυάνεον καὶ ἕτερα πλείονα. 15

717. πισσηεν: ὅτι πισσῶδες ἐστὶ τῇ χροιά ἢ τῇ πνοῇ. ἢ ῥῶξ καὶ πισσηεν καλεῖται. τὸ οὖν περιφράξοιο ἀντὶ τοῦ περισκόπει. τὸ δὲ σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσιν ἀντὶ τοῦ καὶ τὰ ἐν τοῖς δῆγμασι γινόμενα σημεία.

ἐπασσυτέροις ποσίν: ἦτοι πολλοῖς ποσὶν καὶ πυκνοῖς ἔρπον ὡς ἀράχνης. τοῦτό, φησι, μέλαν ὃν ἔχει τοὺς πυκνοὺς πόδας πέριξ, τὴν δὲ κεφαλὴν κατὰ μέσσην τὴν κοιλίαν δύο ὁδοῦσιν ὠπλισμένην. λέγεται δὲ ῥῶξ, ἢ ὅτι βότρυος εἶοικε ῥωγὶ κατὰ σχῆμα, ἢ ὅτι ῥωγὶ τινὶ ἀνθρωπον ἀναιρεῖ τρώσας.

718. ἔσκληκεν ὁδοῦσι: ἦτοι ἐξήρανε ἀντὶ τοῦ στόμα καὶ 25 τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γαστρὶ ἔχει. 719. ἐγχιρίψαντος δέ, ὃ ἐστὶ τοῦ φαλαγγίου πλήξαντος, ἀνούτατον καὶ ἄτρωτον τὸ σῶμα μένει τοῦ πληγέντος, οἶονεῖ κατὰ τὸ ἀφανὲς πλήττει τὴν πληγὴν καὶ δῆγμα μὴ ἐργαζόμενον. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ πληγέντος φοινικοὶ καὶ μέλανες γίνονται.

721. ἀντίκα δὲ χρώς: ἦτοι τὸ σῶμα τοῦ δηχθέντος τέλνεται 30 ἐπὶ τὰ κάτω καὶ τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ἐξορθοῖ καὶ διὰ τῶν αἰδοίων ἀναδίδωσι χολῶδες. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κανλός, δηλαδὴ μόριον, τῷ σπέρματι δίνυγρος γινόμενος διὰ τὸ ἀκουσίως ἀποσπερματίζειν καὶ γουορρνεῖν τὸν δηχθέντα προιάπτεται, ἀντὶ τοῦ προπέμπεται καὶ προδίδεται, καὶ οἶονεῖ σήπεται, καὶ εἰς τὰ ἰσχία δὲ μάκην, ὃ ἐστὶ ρῖγος, ἐμπλίπτουσα 35 κατέβαλε τοὺς δεσμοὺς τῶν μελῶν καὶ γονάτων νεῦρα καὶ μύας.

[725. ἀστέριον: δευτέρον φησι φαλάγγιον ὃ καλεῖται ἀστέριον.

7 Ἰόβας om. KA: ὁ βασιλεὺς ad Iubam pertinere coniecit Bussemakerus 8 ἡ γένη K 9 γαργάθοις A γαργάθοις K, correxit I. G. Schneiderus 16 πισσηεν ὅτι πισσῶδες K ἢ ὁ ῥῶξ P: ἢ οὕτως, αὐτὸ ὃ κέκληται ῥῶξ πισσηεν ἤγουν μέλαν ἐστὶ A 17 τὸ οὖν — 19 σημεία PA, om. K περὶ φράξοιο P φράξοιο A πισσηεν K 20 ἔρπων K 25 τὸ δὲ γαστέρι ἐν μέσση (μεσάτη) P ἔσκληκεν ἤγουν ἐξήρανε κατὰ μέσσην τὴν γαστέρα, ἤγουν τὸ στόμα — ἔχει A 26 ἔχειν K ἐγχιρίψαντος P ἐγχιρίψαντος K 30 ἀντίκα δὲ χρώς P: δὲ om. K

γει τὸν δηχθέντα καὶ ἀσθενῶς διακείμενον καὶ ἐλαττούμενον. ἀδρά-
νεια δὲ ἢ ἀσθένεια, καὶ γίνεται παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τι δοῦν.

747. μυρμήκειον: ἕκτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὃ δὴ μυρμή-
κειον καλεῖται. ἔοικε γὰρ μύρμηκι· ἔχει δὲ τὸν μὲν τραχήλον πυρ-
ρόν, τὴν δὲ κεφαλὴν μέλαιναν, ἅμα δὲ καὶ τὸ σῶμα μέλαν, περιέχον 5
μικρὰς λευκὰς βανίδας, ἀστὲρι ὅμοιον. Σώστρατος δὲ μυρμήκειον καὶ
μύρμηκα Ἡρακλεωτικὸν καλεῖ, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων μυρμηκοειδῆς.

748. ἄσηγε μὲν: ἦτοι ἢ παρὰ μυρμηκειοῦ ἀπὸ σήψεως μελανία
ἢ ξηρασία. Δημητρίου λέγοντος ἄση ἢ ξηρασία ἢ θηρίδιον Ἀντίγο-
νος ἐναντιούμενός φησιν ἄσην τὴν ἐπίχρσιαν τοῦ σώματος καὶ μελα- 10
νίαν· καὶ παρ' Ὀμήρω (Od. X 184) δὲ ἔνιοι ἀκούουσι „πεπαλαγμένον
ἄση“ ἀντὶ τοῦ κεχρωσμένου ὑπὸ μελανίας. 750. αἰθαλέη δὲ ἦγουν
τεφρώδης. ὃ δὲ νοῦς οὕτως, μέλαινα δὲ καὶ τεφρώδης ὀλίγον φαίνεται ἢ
κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. γράφεται δὲ καὶ ἀείρεται, ἀντὶ
τοῦ ἐπίκειται τῷ τραχήλῳ ὀλίγον μέλαινα ἢ κεφαλὴ. 751. ἴσα δὲ 15
κνώπεσσι ἀντὶ τοῦ τὰς ἀλγηδόνας ἴσας τοῖς προτέροις θηρίοις παρέ-
χει, ἦγουν τοῖς φαλαγγίοις, οἷς προεῖπεν.

752. χειροδρομοί: ἦγουν οἱ ταῖς χερσὶ δρέποντες, ἦγουν θε-
ρίζοντες ἀνευ δρεπάνου. ἐν δὲ τοῖς τόποις τῶν ὄσπριων φησὶ τὸ ἔβδο-
μον εἶδος τῶν φαλαγγίων εὐρεθῆναι. λέγεται δὲ ὅμοιον εἶναι κανθά- 20
ροις, πυρρόν· περὶ δὲ τὸ δῆγμα τοῦ βλαβέντος φλύκταιναι ἐπανίσταν-
ται. 753. τὸ μὲν οὖν ὄσπρια χέδροπά τ' ἄλλα ὅμοιον τῷ „ἐρ-
πηστὰς ἐχιάς τε“ (Ther. 9), ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἰδικόν. μεσοχλόου δὲ
τῆς μήτε λίαν σκληρᾶς μήτε λίαν ἀπαλῆς ἀλλ' ἔτι ἐγγλόου οὕσης· τότε
γὰρ θερίζουσι τὰ ὄσπρια, πρὶν ξηρανθῶσι τελείως. 755. δένεται δὲ 25
ἀντὶ τοῦ διάγουσιν, ἐν τοῖς κνώμοις εὐρίσκονται ἢ διακτιῶνται, ἢ σιτί-
ζονται καὶ νέμονται.

758. παρέστραπται: τὸ δὲ νοερόν περιβλάπτεται καὶ ἢ
γλωῦσα φθέγγεται ἄσημα λήθουσα καὶ παραφρονοῦσα. διάστροφοι
γὰρ τοῦ πληγέντος οἱ ὀφθαλμοί. 30

759. καὶ οὐλοῦσα ἴα: διὰ τὸ εὖ περὶ τὸν ἀέρα εἶναι παρὰ τὸ
(Od. Ω 402)

οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε.

ἢ οὐλοῦσα διὰ τὸ τὰ τικτόμενα ἐρπετὰ καὶ θηρία ὀλέθρια εἶναι. ἢ δὲ
σύνταξις τῆς φράσεως ἀκαταλλήλως ἔχει. 35

760. κνώδαλα: ἐνταῦθα κνώδαλα τὰ μικρὰ ζῶα εὐκίετα ταῖς
ἀκρίσι λέγει εἰωθότα φαίνεσθαι περὶ τὰς ἀφᾶς τῶν λύχνων. οἱ δὲ περὶ
Ἀρίσταρχόν φησι κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ. Ὀμηρος δὲ (Od. P 317)
ἐπὶ τοῦ χερσαίου. νῦν δὲ ὁ Νικάνδρος ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ. τὸ δὲ ζῶον κα-

5 ἅμα τε καὶ ΚΑ 8 ἦτοι ἢ περὶ Κ ἦτοιπερ Ρ 11 πεπλαγμένον
Ρ πεπλασμένον ΚΑ 13 ἢ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ I. G. Schneiderus ex G
15 ἴσα δὲ κνώπεσι Κ ἴσα κνώπεσσι Ρ 21 παρὰ δὲ ΚΡΑ, correxit Busse-
makerus 29 ἄσημα ΚΡΑ ἀσυνάρτητα G 37 λέγει. φαλαίνας δὲ τὰς
ἀκρίδας τὰς εἰωθυίας Δ λέγει. φαλαίνας δὲ ζώοντα τὰ εἰωθότα I. G.
Schneiderus ex G



769. εἰ δ' ἄγε: ἔνταῦθα κοινῶς φησι. διαλέγεται δὲ περὶ τῶν κατ' εἶδος ῥηθησομένων.

771. τῶν ἦτοι λευκός: φησὶ δέ, ὁ μὲν τις λευκός ἐστὶ κατὰ τὸ εἶδος, ἀβλαβῆς δὲ καὶ πυρρός κατὰ γένυν. καῦσον δὲ τοῖς πληγεῖσιν ἐπάγει. τὸ δὲ περισπαίρουσιν γράφεται καὶ περιπλάζονται. περιπλάζονται δὲ ἐν ταῖς λώβαις, φησὶ, καθάπερ οἱ πυρετῶ συνεχόμενοι.

774. κρατερόν δ' ἐπὶ δίψος: ὅτι τὸ δίψος οὐδέτερον.

775. ἄραδον κακόν: ἀντὶ τοῦ κίνησιν κακῆν, οἷον παλμόν. Ἄλλως. ἄραδος λέγεται ἢ κίνησις τοῦ σώματος ἢ μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνας. οἱ δὲ πληγέντες ὑπ' αὐτοῦ μεμήνασι καὶ ἀσθμαίνοντες τελευτῶσιν.

776. Ἄφραστοι γελῶσι: ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ματαίως.

781. ἐννεάδεσμοι ἀντὶ τοῦ πολύδεσμοι. οὐ γὰρ ὁράται πλείους ἔχων τῶν ζ. οἱ ἐννεάδεσμοι ἦτοι ἐννέα ἀρμογαῖς ἦτοι δεσμοῖς 15 καὶ ἀρμοῖς συνεχόμενοι. δεῖ δὲ ἀκούειν ἐννεάδεσμον οἷον πολύδεσμον, ἵνα δὴ ἢ ἐπιρρηματικόν. τὸ γὰρ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται, ὡς ποτε ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. Ἄλλως. ἐννεάδεσμοι οὔτε διὰ τὸ ἐννέα δεσμούς ἔχειν, ὡς φησὶν Ἀντίγονος, οὔτε διὰ τὸ ἐννέα σπονδύλους, ὡς φησὶ Δημήτριος. τοὺς γὰρ σπονδύλους ὁ σκορπίος οὐ πλείους ἔχων τῶν ἑπτὰ ὁράται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σπάνιοι, καθὼς φησὶν ὁ Ἀπολλόδωρος. ἴσως δὲ λέγει τοὺς δύο κέντρα ἔχοντας σκορπίους.

782. Ἐμπέλιος: ἦτοι πελιδνός, ὁ ὠχρὸς λεγόμενος, ἔχει μεγάλην γαστέρα, ὅς τοῖς πληγεῖσιν οἰδήσεις βουβῶνων ἐμποιεῖ. 783. 25 ἄητος δὲ ἄπληστος. Ὀμηρος „ἄατος πολέμοιο.“

784. βουβῶσι τυπήν: διαλανθάνων γὰρ ὑπὸ τὰ ἱμάτια εἰσέρχεται καὶ τὸν βουβῶνα τύπτει. 785. βούβρωστις δὲ κυρίως ἢ τροφή, νῦν δὲ ἢ ἀνία καὶ ὁ ἰός. ἐνδεικτικόν δὲ τοῦ σφοδροῦ δῆγματος τὸ βούβρωστις, ὡσανεὶ λέγει, τοιαύτη δὲ ἀνία, μεγάλη δη- 30 λαδὴ ἀνία, ταῖς γένουσιν ἐνέσκληκεν, ἦγουν ἐνεξήρανται ἢ ἐνεστήρικται.

2 ῥηθησομένων — 3 λευκός om. K τῶν ἦτοι λευκῶν ῥηθησομένων P
4 καῦσον δὲ τοῖς πληγεῖσιν ἐπάγει. οἱ δὲ περισπαίρουσι, ψυχορραγοῦσιν ἢ συνεχῶς κινουῦνται ἐν τῇ λώβῃ, ἦγουν τῶ πάθει καθάπερ οἱ πυρετῶ συνεχόμενοι A 11 τελευτῶσιν, εἴπερ σπαίροντες τελέθουσιν, ὡς ἐν τισιν εὔρηται, γράφεται. εἰ δὲ ἄφραστοι γελῶσιν, εἴη ἂν ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ματαίως γελῶσιν A 14 πολύδεσμοι P πολλοὶ δεσμοὶ K 16 οἷον πολυδεσμον G, om. KP 17 ἵνα μὴ ἢ KPG: μὴ delevit Lobeckius pathol. I p. 212. καὶ εἰ οὕτως δεῖ τὸ ἐννεάδεσμοι ἀκούειν ἐπιρρηματικῶς A 18 τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. οὔτε K τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. εἰσι γὰρ ἔνιοι δύο κέντρα ἔχοντες. ἄλλως ἐννεάδεσμοι οὔτε G τὸν δύο κέντρα ἔχοντα ἐννεάκεντρον εἰπών. οὔτε οὖν A 20 τοὺς — 21 ἑπτὰ A τὸν γὰρ σφόνδυλον ὁ σκορπίος περισσὸν ἔχων P τῶν γὰρ σπονδύλων ὁ σκορπίος περισσῶν ἔχων K 29 ὁ ἰός A ὄρρός K ὄρός P, om. G 30 τοιαύτη δὲ ἀνία G τοιαύτη αἰτία K 31 ἐνεξήρανται ἢ ἐνεστήρικται G ἐξήρανται ἢ ἐστήρικται KA ἐξήραται ἀντὶ τοῦ ἐνεστήρικται P

786. αἰγιαλῆι: ἦτοι οὐ πετραίῳ καὶ πελαγίῳ, οὐδὲ λιμναίῳ ἢ ποταμίῳ, ἀλλ' αἰγιαλεῖ· τῶν γὰρ καρκίνων οἱ μὲν θαλάσσιοι εἰσιν, οἱ δὲ ποτάμιοι. νῦν οὖν αἰγιαλεῖς εἶπεν τοὺς θαλάσσιους. αἰγιαλὸς γὰρ ἢ ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἴρηται. 788. θαιβοῖσι ὃ δὲ τοῖς ἐπικαμπέσιν ἢ τοῖς σκαμβοῖς ἢ τοῖς πλαγίως περιπατοῦσιν. ὁ μὲν ἄφρον σκorpίος αἰεὶ κατάστικτον ἔχει τὴν κοιλίαν καὶ τὰς χηλὰς καὶ τὸ κέντρον. παντὸς δὲ σκorpίου τὸ κέντρον τετρομημένον ἐστίν, ἔχον διπλὴν τινὰ δυσόρατον διὰ λεπτότητα. δι' ἧς τὸν ἰοβόλον ἰχῶρα προίησιν· ὅς σιάλοις ἀνθρώπου θαινόμενος ἀσθενῆς καὶ ναρκωδῆς ὁράται. γίνονται δὲ οἱ σκorpιοὶ οὐ μόνον ἐξ ἀλλήλων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σεσημημένων ξύλων καὶ παγούρων.

790. ἐποκριώωσι: τραχύνονται. ὅποια δὲ χηλαὶ τῶν καρκίνων τῶν πετραίων, τοιαῦται καὶ τῶν σκorpίων εἰκοτότων καρκίνοις· ἀφ' ὧν καρκίνων καὶ τὴν γένεσιν ἔχουσιν οἱ σκorpιοὶ οὐτοι, 15 περὶ ὧν ὁ λόγος νῦν. [ἄλλως, ἐποκριώωσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιτραχύνουσι (i)]. πάγουρος δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἐν τοῖς πάγοις ὄρουεν, τουτέστιν ὄρμαν, ἢ παρὰ τὸ τοὺς πάγους οὔρειν καὶ φυλάττειν. πάγοι δὲ οἱ τραχεῖς καὶ δύσβατοι τόποι.

791. τῶν δὴ καὶ γενεήν: ἐξ ὧν, φησι, καὶ τὴν γενεάν ἔμμορον, ἢ γόνυ ἔλαχον καὶ ἔτευχον. φασὶ γὰρ ὅτι ὁ πάγουρος οὗτος, 20 ἐπὶν ἀφρευθῆ παρὰ τῶν ἀλιέων, εἰ θυγηθῆ ἀποθῆσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τρώγλην, ἐκεῖ ἀποθνήσκει, καὶ ἐν τοῦ σκήνους αὐτοῦ γίνονται οἱ σκorpιοὶ οὗτοι. 792. τὸ δὲ πολυρροῖζοιο θαλάσσης γράφεται καὶ πολυφλοῖσβοιο καὶ πολυστείοιο ἀντὶ τοῦ 25 πολυψήφου. 793. ἰχθυβολῆες δὲ οἱ ἀλιεῖς καὶ δελεαστρεές οἱ δελεάζοντες τοὺς ἰχθύς.

795. μυοδόχοις: ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς μυοδόχοις τρώγλαις, ὅπου τὰ κακόφθορα τέκνα αὐτῶν τῶν μυῶν. κακόφθορα δὲ κακῶς φθειρόμενα ἢ τὰ ἐπὶ κακῇ φθορᾷ τεχθέντα. γρώραις δὲ ταῖς τρώγλαις. 796. καὶ καθ' ἔρκεα ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς οἴκους ἢ τὰς 30 τρώγλας. 797. καὶ μελίχλωρον, ἄλλος ἐστὶ σκorpίος ὀνομαζόμενος οὕτως, κηροειδῆς δέ, φλογοειδῆς. μελίχλωρον δὲ ἦται μελιτόχορον, τὸ δὲ σπόνδυλος θηλυκῶς νῦν.

799. ἔχθιστος δ' ὄγε: καὶ γὰρ ἔχθιστος τοῖς ἀνδράσι τυγχάνει, εἰ βλάψει τινα τούτων. καὶ γὰρ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔχουσι τὰς ἀλγηδόνας. τῶν δὲ παιδῶν ἐὰν προσέλθῃ τινί, θάνατον εὐθὺς ἐπάγει. ταῦτοις δὲ ταῖς σκorpίοις περὶ τὰ νῶτα πτερὰ λευκὰ χέονται μάλιστα σιτοφάγῳ, ἀντὶ τοῦ ἀκριδί τῆ σιτοφάγῳ, ὅμοια. ἢ δὲ σύν-

8 διὰ λεπτότητα A διαλεπτοτάτην K 9 οὐ τοῖς σιάλοις ἀνθρώπος θαινόμενος ἀσθενῆς καὶ ναρκωδῆς γίνεται A 12 ἐποκριώωσι τραχύνονται G ἀποκριώωσι ταχύνονται K 16 παρὰ τὸ — οὔρειν G ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς πάγοις ὄρουεν ἢ οὔρειν K 24 πολυστίβοιο KPA πολυστείοιο I. G. Schneiderus 'ex glossa G et interpretatione' 25 πολυψήφου G πολυψόφου KP πολυψόφου καὶ πολυπόρου A 28 κακῶς φθειρόμενα KP τὰ κακῶς φθείραντα I. G. Schneiderus ex G 35 τούτων γὰρ ἐπὶ K τούτων ἐπὶ γὰρ A

ταξίς οὕτως, ἔχθιστος δ' ὄγε θαιβὰ γυῖα φλογὶ ἱκελα ἀνδράσι φέρει, ἀντὶ τοῦ σκαμβὰ καὶ στρεβλὰ φέρει τὰ μέλη, τουτέστι στρεβλῶς περιπατεῖ οἷα καρκίνος.

802. τοὶ θ' ὑπὲρ ἄκρων: αἵτινες, φησιν, ἤγουν αἱ ἀκρίδες, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀθέρων τοῦ σίτου ἱπτάμεναι τὸν λέπυρον, ἦτοι 5 λεπυριζόμενον, στάχυν βόσκονται.

804. κατὰ πηγάζοντα χωρία ἐν τοῖς ὄρεσιν οὗτοι οἱ σκορπίοι φιλοῦσι διάγειν, ἐνθα καὶ τοῦ κισσοῦ τὸ φυτόν.

805. οἶδά γε μὴν: καὶ γὰρ ἐπαγγέλλεται εὐρεῖν ἀλεξητήρια φάρμακα πρὸς τὴν τῶν σκορπίων καὶ τῶν ἄλλων δακέτων πληγὴν. 10 καθ' ὁμοιότητα τῷ βέμβικι καὶ ταῖς μελίσσαις μέτεισι ἐπὶ τὰ κέντρα ἀμυνώμενα ζῶα. τοιαῦτα γὰρ ἐστὶ τῶν σκορπίων τὰ τύμματα οἷα τῶν βεμβίκων καὶ μελισσῶν. βέμβιξ δὲ ἐστὶ ζῶον σφηκοειδὲς μέλαν κατὰ τὴν χροιάν κέντρῳ χρώμενον, ὡς οἱ σφήκες. μνημονεύει δὲ καὶ Παρμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις. μόνος δὲ ὁ ἄρρη τῶν μελισσῶν κέντρον ἔχει, 15 ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ σφηκί. ἡ δὲ πεμφορηδὼν καὶ αὕτη ζῷον ἐστὶ παραπλήσιον μελίσση. καὶ ὁ ἴουλος δὲ εἶδος σφηκὸς ἢ σκῶληκος τοῦ καλουμένου μυριοποδος.

τοῖσι βολάων: ἤγουν τούτοις τοῖς βλαπτομένοις τῶν βολῶν καὶ τῶν δηγμάτων ἀλεξητήρια καὶ ἰάματα, οἷαπερ ἀλεξητήριά εἰσι 20 καὶ ἐπὶ τοῦ βέμβικος τοῦ ὄρεστερου. ὄρεστερον δὲ νῦν εἶπε τὸν ἄρρηνα καὶ πλήττοντα τῷ κέντρῳ καὶ ἰοβόλον. εἰσὶ γὰρ καὶ θηλυκαὶ βέμβικες. τὰ οὖν αὐτά, φησιν, ἀλεξητήριά εἰσι καὶ ἐπὶ τῶν βεμβίκων.

809. ἐμμαπέουσα: ἦτοι ἐνεργοῦσα κατὰ βάθος καὶ σφοδρῶς πλήττουσα. 812. ἀμφικαρῆς δὲ ἤγουν δικέφαλος. ψευδῶς δὲ 25 φησιν. οὐ γὰρ ἐστὶν, ἀλλ', ὡς Ἀριστοτέλης (hist. anim. III 7) φησίν, εἰς τοῦπίσω πολλάκις ἔρπει καὶ παρέχει δόξαν τοῦ δικέφαλος εἶναι. [813. ὀπάζεται δὲ ἀντὶ τοῦ παρέχει G].

814. νηῖά θ' ὡς σπέρχονται: καὶ γὰρ ὡσπερ τὰ νηῖα παρὰ τῆς νηός, τουτέστιν αἱ κῶπαι, σπέρχονται καὶ ἐλαύνονται, οὕτως αἱ 30 δύο κεφαλαὶ τῆς σκολοπένδρης κινουῦνται. ἴσως δὲ διὰ τὸ πολὺπουν ὡς ναῦς ἐστὶν ἐλαυνομένη.

816. μυγαλέην τροχιῆσι: ἤγουν Ἀμύντας φησὶ τὴν μυγαλὴν ἐκ μνός καὶ γαλῆς γίνεσθαι. χαλεπὸν δ' ἐστὶ τὸ δηγμα αὐτῆς, ὅταν τινὰ δάκη. τροχιαῖς δέ, τουτέστι μὴ ὀρῶσα γὰρ ἐμπίπτει περὶ 35 τροχούς, καὶ οὕτως κάκει ἀναιρεῖται.

2 καὶ στρεβλὰ φέρει τὰ μέλη, τουτέστι στρεβλῶς περιπατεῖ οἱ καρκίνως P καὶ στραβὰ (rell. om.) K 5 τὸ λέπυρον K 7 κατὰ — 8 φυτόν post 24 πλήττουσα habent KP 11 ταῖς βέμβιξι A 13 σφηκοειδὲς G σφηκοειδὲς KPA 14 παρμένων PG παρμενίων KA 19 ὑπὸ τῶν βολῶν A τῶν μελῶν K 25 ἀμφικαρῆς — 28 εἶναι A ἀμφικαρῆς . . . καὶ δόξαν ἔχει δικεφάλου. οὕτως Ἀριστοτέλης . . . K. reliqua enim in extrita codicis scriptura non satis adparuerunt. 29 παρὰ τῆς νηός KP περὶ τὴν ναῦν A: νηῖα περὶ τὴν ναῦν I. G. Schneiderus ex G 33 τροχοῖσι K τροχειῆσιν P 34 χαλεπὸν δὲ εἶναι G . 35 τροχιαῖς δὲ P

828. τρυγόνα μὴν ὀλοεργόν: καὶ αὕτη θαλάσσιόν ἐστι θη-
ρίου φονευτικόν, ἢ τρυγῶν, διὸ καὶ ὀλοεργόν εἶπεν. ἢ τρυγῶν δὲ φέ-
ρει κακά, ὡς φησιν, ὅποτε ἐν τοῖς ἐπιμήγεσι καὶ μακροῖς λίνοις μεμο-
γηκότα καὶ ἀσθενήσαντα τὸν ἐργοπόνον, τουτέστι τὸν τῷ ἔργῳ πο-
νοῦντα, τύψη τῷ κέντρῳ, ἢ ὅτε εἰς δένδρου παγῆ πρέμνον. καὶ γὰρ εἰ δὲ
πλήξειέ τις δένδρον τῷ κέντρῳ αὐτῆς, κατάξηρον αὐτὸ ἀπεργάζεται.

831. Ἡ ἐν πρέμνοισι: καὶ ὅταν, φησίν, εἰς πρέμνον δένδρου
παγῆ, ξηραίνει αὐτό. καὶ γὰρ εἴ τις πλήξειε πρέμνον δένδρου ἢ στέ-
λεχος τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ, βλάβην καὶ ξηρασίαν ἐμποιεῖ τῷ
φυτῷ. ὡς ὑπὸ ἡλίου δὲ καέντος αὐτοῦ αἱ ρίζαι καὶ τὰ φύλλα ἀπο- 10
φθίνονται. τούτῳ δὲ ἡγουν τῷ κέντρῳ ἱστορησαί τινα λέγει τὸν Ὀδυσ-
σεῖα πληγέντα τελευτήσαι. 830. ὁ λκαίοισι: καὶ γὰρ ὀλκαίοις, τοῖς
ὀλκὸν ἔχουσι, δικτύοις, τουτέστι μακροῖς καὶ ἐπιμήγεσι.

837. Οἴσιν ἐγώ: λείπει ἢ ἐπὶ πρόθεσις, ἐν ἢ ἐφ' οἴσισιν ἐγώ
διέλθω. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ διεῖσομαι. ἄρκια νούσων, ἡγουν 15
ἀποτρεπτικά καὶ βοηθητικά.

838. ἀπ' ἀγχούσης: καὶ γὰρ ἡ ἀγχουσα φυτὸν θαμνωδὲς ἐστι.
βοτανῶν δὲ ὀνόματα ταῦτα, ἀγχουσα, πενταπέτηλον, βάτος, ἄρτιον,
ὄξαλίδες, λυκαψός, κίκαμα, ὄρδειλον, χαμαίπιτυς, κανκαλίδες, στα-
φυλῖνος ἄγριος, τρέμιθος, ἄγριον φῦκος. ἡγουν θριδακίς, ἦτοι τὰ 20
φύλλα ταῖς θριδαξίν ὁμοία. τοῦτο γὰρ τὸ χαίτη. τὸ δὲ αὐτὸ λέγεται καὶ
ὀνόχειλον. πενταπέτηλον δὲ ἀντὶ τοῦ πεντάφυλλον. καὶ ὄξαλις καὶ
ὄξυλάπαθος ἢ αὐτῆ καὶ ἀναξυρίς καλεῖται.

840. ὀρμενόεντα: βεβηκότα καὶ κατὰ γῆς ἐρριζωμένον ἢ τὸν
ὀρμητικὸν πρὸς ὕψος. εὐαυξῆς γὰρ ἐστὶ καὶ καυλὸν ἔχει μακρόν. ὄρ- 25
δειλος δὲ σπερματίον τι λαχανώδες. καὶ τρεμίθοιο δὲ τοῦ λεγομέ-
νου τερεβίνθου. πολυειδέα δὲ καρπὸν τὸν ποικίλον τῇ χροιά. ὁ
γὰρ τερέβινθος τοὺς κόκκους φέρει διαφόρους χροιάς καὶ εἶδη
ἔχοντας.

845. ἢ ἔτι καὶ φοινίσσον: τὸ ξανθίζον φῦκος ἡγουν φυ- 30
κίον καταμίσγεο. καὶ ἢ κανκαλὶς δὲ λάχανόν ἐστὶν ἄλμυρόν. μνημο-
νεύει δὲ αὐτοῦ Χρῦσιππος ἐν τῷ περὶ λαχάνων.

846. ἀχραές: ἦτοι τὸ καθαρὸν καὶ ἀχραντον. καὶ γὰρ τὸ ἀδραν-

5 τύψη Α τύπει Κ 8 δένδρου ἢ στέλεχον Α δένδρον ἢ στέλεχον
Κ: στέλεχος G 10 ἀποφαίνονται G 11 ἱστοροῦσί τινες τὸν G 15
διέλθω Α συνέλθω ΚΡ 17 ὅτ' ἀγχούσης Α 18 καὶ τὰ μετὰ ταύτην
δὲ ἐξῆς κείμενα βοτανῶν ὀνόματά εἰσιν, οἷον θριδακίς πενταπέτηλον Α
19 λυκαψός Κ σταφυλῖνος (σταφύλινον Ρ) ἄγριον φῦκος ΚΡ σταφύλι-
νον τρέμιθος ἄγριον φῦκος Α, correxit I. G. Schneiderus ex G 20
ἡγουν θριδακίς ἦτοι Κ ἡγουν θριδακίς ἥς Ρ 21 θριδαξίν Ρ θριδα-
κισιν Κ 22 ὀνόχειλον Α ὄξαλις Κ 23 ὄξυλάπαθος G ὄξυλάπο-
λις ΚΡΑ 24 ὀρμενόεντα Ρ ὀρμηνόεντα Κ ἐρριζωμένον G ἐρριζάμε-
νον ut videbatur Κ ἐρριμένον ΡΑ 26 τρεμίνθοιο Κ τρεμίθοιο Ρ τρέμι-
θος δὲ ὁ λεγόμενος τερέβινθος Α: τρέμιθος G 30 ἢ ἔτι — 31 κανκα-
λὶς δὲ Ρ ἢ καὶ ἐστὶ τὸ ξανθικὸν φῦκος ἡγουν ... extritis aliquot litteris
in Κ esse videbatur. φοινίσσον δὲ φῦκος τὸ ξανθίζον φηκίον τῆς θαλάσ-
σης. καταβάλλεο δὲ ἡγουν μίγνυε Α 32 χρῦσιππος Α χρῆσιππος Κ

τον ἐν ἀνύγροις τόποις φύεται. καλεῖται δὲ καλλίτριγον καὶ πολύτριγον καὶ τριχομανές. τὸ ἀδιάντον, ὅτι οὐ διαίνεται, ὃ ἔστι βρέχεται, ὑπὸ ὑετοῦ καὶ θρόσου. τοῖς φύλλοις γὰρ αὐτοῦ θάνις οὐκ ἐφίξάνει. οὐδέποτε γὰρ συμπίνει, φησίν. 849. τὸ δὲ σμυρνεῖόν, φησιν, ὁμοίον 5 ἔστι μεγάλῳ σελίνῳ, ὅθεν καὶ ἱπποσέλινον καλεῖται. σμυρνεῖον δὲ, ἐπειδὴ ἐμφορές ἔστι σμύρνη κατὰ τὴν ὁσμὴν.

849. λευκάδος: καὶ γὰρ περὶ ποίης λευκάδος φησίν Ἀντίγονος μὲν τὴν λευκάνθεμον, ὁμοίως δὲ καὶ ἥρυγος εἶδος λαχάνου ἀκανθώδους. ἀθεραίδα δὲ τὴν θερμὴν, ἢ τὴν ἔχουσαν ἀθήρας, ἢ ψυχράν. 10 850. καὶ καχυρόρω ἦτοι τῇ φερούσῃ ὡς κάγχουας λιβανωτίδι.

851. περιβρίθουσα τε μήκων: ἦτοι περισσῶς ἀνθοῦσα. δύο δὲ γένη εἰσὶ μηκώνων, ὧν ἡ μὲν τέλεια θυλάκια φέρει, ἐν οἷς τὸ σπέρμα, ἡ δὲ μικρά. θυλάκις οὖν ἢ τὰ μικρά, ἐπιτηλὴς ἢ τὰ μεγάλα. μὴ οὖν ἀπέστωσαν αἱ ῥηθεῖσαι, φησι, βοτάναι τοῦ βοηθήματος. 15 852. τὸ ἐπὶ χραισίμησι γὰρ ἀντὶ τοῦ βοηθήματος μὴ ἀπείησαν.

853. κυέουσαν: τουτέστιν ἐμφομένους κλάδους ἔχουσαν καὶ μήπω πεπληρωμένους. κράδης δὲ ἦτοι ἀγρίας συκῆς.

854. κόκκυρας: καὶ γὰρ οὕτως φησὶ τοὺς ὀλύνθους διὰ τὸ φαίνεσθαι κατ' ἕνα. ἅμα γὰρ κόκκυξι φαίνονται. καὶ ἐρινάδος τῆς 20 ἀγρίας συκῆς. οἱ γὰρ ὀλύνθοι αὐτῆς πάσης ὑπώρας καὶ τῶν ἄλλων συκῶν προακμάζουσι.

855. γογγύλοι ἐκφαίνουσιν: ἐμφαίνει ἀντὶ τοῦ στρογγύλοι γογγυλοειδεῖς καὶ ἀνοιθεῖοντες ἀντὶ τοῦ ἀκμάζοντες. 856. τοῦ δὲ φλόμου φησίν Θεόφραστος δύο εἶδη εἶναι, ἄρρεν καὶ θῆλυ. ὅπερ Κρα- 25 τεύας φησίν ἔχειν διαφορὰς, ἔχειν δὲ τὰ φύλλα τὸ μὲν ὅμοια μαράθῳ, μακρότερα δὲ καὶ λεπτότερα, τὸ δὲ ὅμοια κοριάντῳ. 857. τὸ δὲ χελιδόνιον βοτάνη ἔστι καὶ φύεται καθ' ὃν καιρὸν αἱ χελιδόνες φαίνονται.

858. δαύκειον: ὅπερ Ἀπολλόδαμῶς φησιν ἐν τῷ περὶ Θεητικῶν βοηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημένα. τὸ δὲ ῥίζαν τε βρουωνίδος, τὴν βρουω- 30 νίδα ὑποκοριστικῶς εἶπεν. ἀφαιρεῖν δὲ φησιν αὐτὴν ἔφηλιν καὶ λεύκη, ἅπερ εἶδη εἰσὶ νόσων. καλεῖσθαι δὲ φησιν ὁ Κρατεύας ὑπὸ μὲν τινῶν σταφυλίνου, ὑπὸ δὲ ἄλλων ἄμπελον ἀγρίαν, καὶ ὑφ' ἑτέρων χειρώνειον. Ἄλλως. καὶ ἔφηλιν: ἦτις βρουωνὶς καὶ τὴν ἔφηλιν τῶν Θεητικῶν, τουτέστι τῶν γυναικῶν, ἀπωμόρξατο, ἦγον ἀπεσπόγ- 35 γισε καὶ ἐκαθάρισε καὶ ἐθερόπευσε, καὶ τὴν λεύκην. ἔφηλις δὲ ἔστιν ἢ λέπρα. λεύκη δὲ ἄλλο νόσημα, ὃ ὅμοιον τῇ ἔφηλιδι.

1 ἀνύγροις KP ἀνύδροις Λ 2 τὸ δὲ ἀδιάντον PA κέκληται δὲ ἀδιάντον G 6 σμύρνη Λ σμυρίνη KP 7 περὶ δὲ τῆς λευκάδος ἀγνοεῖται περὶ ποίας φησιν. ἀντίγονος μέντοι τὴν λευκάδεσμον φησιν Λ ἀντίγονος μέντοι τὴν λευκὴν ἀκανθάν λέγει ὁ δὲ νίκανδρος τὴν λευκάνθεμον G 9 ἢ post θερμὴν om. K 12 τέλεια G ἐπιτελεία K 15 τὸ δὲ ἐπιχραισίμησι γὰρ ἀντὶ τοῦ βοηθήματα μὴ ἀπείησαν K τὸ δ' ἐπιχραισίμησι ἀντὶ τοῦ τοῖς βοηθήμασι μὴ ἀπίεισαν P 16 ἔχουσαν G, om. KP 19 κόκκυξι Λ κόκκυσι KP 20 αὐτῆς πάσης P αὐτῆς πρόπάσης K 25 ὁ μὲν K τὰ μὲν PG μαράθῳ Λ μαράνθῳ P αμαράνθῳ K 26 τὰ δὲ KPG 30 ἀφαιρεῖν P διαφέρειν K

860. Ἐν δὲ περιστερόεντα: Κρατεύας ὑπὸ ἐνίων φησὶ περιστερεῶνα καλεῖσθαι τὴν ἀλεξιάρην. ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ περιστερεῶ παραπλήσιον. Ἄλλως. ἀλεξιάρης δὲ ῥάμνου, ὅτι οὐ μόνον ἀπαλέξειν ἐστὶν ἀγαθὴ ἢ ῥάμνος εἰς φάρμακα ἀλλὰ καὶ εἰς φαντάσματα, ὅθεν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἐν τοῖς ἐναγίσμασι κρεμῶσιν αὐτήν. 5
ἔστι δὲ λευκὴ καὶ μέλαινα· μέμνηται δὲ τῆς βοτάνης καὶ Εὐφορίων,
ἀλεξίκακον φύε ῥάμνον,

καὶ Σώφρων ὁμοίως „ἀεὶ δὲ πρόσω φύλλα ῥάμνου κρατιζόμεθα“.

862. Νήστειρα: γράφεται καὶ δρηστειρα, ἀντὶ τοῦ δραστηκῆ. ὁ δὲ νοῦς, μόνη γὰρ νήστισι διδομένη πᾶναι τὰς ἀλγηδόνας. 10

863. παρθενίολιο: τοῦτο ἐλξίνην τινὲς ὀνομάζουσιν, ἔνιοι δὲ περδίκιον. 864. τὸ δὲ κόρκορον λάχανόν ἐστὶν εὐτελές. τὸ δὲ μίλτου Αἰμυλίδος, τὴν Αἰμυλίαν σφραγιδὰ φησιν. ἀπὸ ταύτης καὶ τὸ ἐλατήριον γίνεται· καθαρτικὴ γὰρ ἐστὶ. 867. νηδὺν δὲ τὴν νηδὺν καίπερ βαρυνομένην ταῖς ἀνύλαις καὶ τὰ ἐξῆς. 868. ῥῆγος δὲ ἐστὶν ὁ 15 φραγμός· εὐρρηγος οὖν ἢ καλῶς περιφράσσουσα, τουτέστι πρὸς φραγμὸν πεποιημένη. 869. σὺν αὐτῷ δέ, τουτέστι τῷ καρπῷ, καὶ ἡ χαίτη αὐτῆς ἢ ἀκανθοβόλος.

869. νεαλεῖς τ' ὀροβάκχοι: καὶ γὰρ Δημήτριος ὁ Μενεκλέους ὀροβάκχους τοὺς σκυλίλους ἀσκούς λέγει. λέγεται δὲ ὁμοίως ἢ 20 ἐξάνθησις τῶν ῥοιῶν ὀροβάκχος. τὸ δὲ ἀκανθοβόλος ἄδηλον εἰ ἐπὶ τῆς παλιούρου ἢ ἐπὶ τῶν ῥοιῶν εἴρηται.

870. σίδης δ' ὑσγινόεντας: καὶ γὰρ ῥητέον πρὸς τὸ λάξεο. ἡ σύνταξις, οἶον λάξεο σίδης καὶ τὰ ἐξῆς. ὀλόσχους δὲ φησὶ τοὺς τῶν ῥοιῶν τραχήλους πρότερον μὲν κεκηνότας, ὕστερον δὲ μύοντας καὶ 25 ὑσγίνω βοτάνη ὁμοίους κατὰ τὸ χροῶμα, ὅταν τὸν κύτινον ἀποβάλλωσι. Ἄλλως. τῆς σίδης τοὺς ὑσγινόεντας, τουτέστι τοὺς πυρρῶς καὶ μύοντας οἶονεὶ ἐσφιγμένους ὀλόσχους. ὀλοσχοὶ δὲ εἰσὶν οἱ τράχηλοι τῶν ῥοιῶν. οὗτοι δὲ πρότερον διανεωγότες κατ' ὀλίγον μύουσι τοὺς κυτίλους ἀποβάλλοντες. νῦν δὲ ἀπὸ μέρους τὰς ἐξανθήσεις τῶν ῥοιῶν λέ- 30 γει. 871. ἀύχενίλους δὲ ἤγουν τραχηλώδεις, οἶονεὶ τραχήλους ἔχοντας. 872. καὶ ὕσσωπος δὲ βοτάνη ὁμοία σαμψύχω.

873. νέον τ' ἐν βότρυσι: καὶ γὰρ τὸ ἐναντίον εἶπεν. οὐ γὰρ ἐν τοῖς βότρυσι τὸ κλήμα ἀλλ' οἱ βότρυς ἐν τῷ κλήματι. νέον δὲ φησὶ τὸ ὄμφακας ἔχον. 875. λεπτοθρίολιο δὲ ἦτοι λεπτοφύλλου. καὶ 35

1 περιστεριῶνα K: ταύτην τὴν βοτάνην κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ φύλλα ἐσχισμένα καὶ ποσὶ περιστερεῶς παραπλήσια A 7 φύσει R 8 πρόσω φύλλα KR et, ut videtur, PU πρὸς φύλλοις A, unde πρὸς φύλλοις coniecit Ahrensius de dial. Dor. p. 408 κρατιζόμεθα KA κρατηζόμεθα R κραστιζόμεθα P κρατιζόμεσθα I. G. Schneiderus ἀκρατιζόμεθα Ahrensius l. c. 9 καὶ δρηστεια PA 10 νήστις G νήστει P 11 ἐλξίνην A ἀλεξίνην K 14 καθαρτικὴ G καθαρτικὸν KP 15 ῥῆγος KP 16 πρὸς φραγμοὺς πεποιημένη P πρὸς φραγμὸν περιποιουμένη K 19 Δημήτριος ὁ Μενεκλέως ὀροβάκχους — λέγει ex G edidit I. G. Schneiderus καὶ γὰρ ὀροβάκχους — λέγουσι K ὀροβάκχους — λέγουσι P 24 ὀλόχους K 28 ὀλόχους ὀλοχοὶ K 32 ὕσσωπος A ὕσωπος K

πολύθρονα ἤγουν πολυφάρμακα. γράφεται δὲ καὶ πολύχνοα, ἤγουν πολὺν χνοῦν ἔχοντα, οἷά εἰσι τὰ κυδώνια, χνουώδη. 876. πέπερι δὲ τὸ λευκόν. καὶ τὸ ἀπὸ Μήδων τὸ Βαβυλώνιον· λέγεται γὰρ καὶ Πέρσειον.

5 877. πολυανθέα γλήχων: ἀποκοπή ἐστὶ τῆς γλήχωνος γενικῆς. γράφεται καὶ σὲ δ' ἄν γλήχων πολυανθέα.

880. σπέρμ' ὀλοὸν κυλίδης: ἡ ἀκαλήφη λέγεται κυλίδη παρ' Ἀθηναίοις καλουμένη. κνησμόν δὲ τῷ ἐφαψαμένῳ ποιεῖ. ἐψία δὲ τουτέστι παίγνιον· καὶ Ὅμηρος (Od. P 530) „ἐψιαάσθων“. παίξουσι
10 γὰρ τῷ σπέρματι ταύτης οἱ νεώτεροι ἐν παιδιᾷ, ὡς ἀστραγάλοις· ἢ ὅτι παίζοντες τύπτουσι μετ' αὐτῆς ἀλλήλους.

881. νιφόεν: ἢ τὸ ψυχρὸν ἢ τὸ ὑγρὸν· καὶ γὰρ ἡ σκίλλα ψυχρᾶς ἐστὶν ἐνεργείας· ἢ τὸ λευκόν, οἷός ἐστιν ὁ υἰφετός· τὸ γὰρ τῆς θηλείας σκίλλης κάρα λευκόν ἐστὶ. 882. ὁμοκλήτοιο δὲ ὁμωνύμου,
15 τὸ λεγόμενον δρακόντιον.

883. ἡ δ' ὅσα πεῦκαι στρόμβοισι ναπαίοις: τοῖς συνεστραμμένοις καὶ βαθέσι κοιλώμασι τοῖς ἐν ταῖς νάπαις. Ἄλλως. ἡ σύνταξις, ἡ δ' ὅσα πεῦκαι ἀγρότεραι καὶ ναπαῖαι τοῖς στρόμβοις ὑπεθρέψαντο. στρόμβους δὲ φησὶν ἀντὶ τοῦ κωνοειδῆ καρπὸν τῆς πεύκης. ὅμοιος γὰρ ἐστὶ τοῖς στροβίλων κώνοις. 885. ἀβληχρέος δὲ
20 τοῦ σκορπιούρου. καὶ γὰρ ἀβληχρέος εἶπεν ἐπὶ τῆς ῥίξης, ἐπειδὴ τοῦ σκορπίου θεραπευτικὴ ἐστὶν, ἢ διὰ τὸ βλήχεσθαι ποιεῖν διὰ τὰς ὀδύνας.

885. Ἐγγλοα ῥίζαν θηρὸς ἰσαζομένην τμηξας: τουτέστιν ἰσβολῶ κέντρον, ἦτοι τῆ οὐρᾶ. ἐν γὰρ τῇ οὐρᾷ ἔχει τὸ κέντρον
25 ὁ σκορπίος. ἐστὶ δὲ τὸ λεγόμενον σκορπιούρου ἢ βοτάνη. 881. τὸ δὲ σὺν καί που νιφόεν σκίλλης κάρα, ἦτοι ἡ κεφαλὴ τῆς σκίλλης πολλαῖς ὑμένων περιβολαῖς καλυπτομένη ὡς σκοτεινὴ ἐστὶ καὶ ἀόρατος ἔνδον τῶν χιτῶνων ἔχουσα τὰ σπέρματα.

887. ἡ ἐ σίδας: ἐν Ὀρχομενῷ φησὶ Θεόφραστος (hist. plant.
30 III 101, sqq.) ῥίζαν φύεσθαι, φυτόν τι ἐν τῷ ὕδατι λεγόμενον σίδην τηλίκον ὅσον μήκων. ἔχει δὲ κόκκους ἐρυθροὺς ὁμοίους ῥοῖᾳ, στρογγυλωτέρους δέ. ψαμαθηίδας δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ διαφόρως ἄμα-

2 πέπερι δὲ τὸ μέλαν, οὐ τὸ λευκόν φησι. καὶ τὸ ἀπὸ μῆδων δὲ κάρδαμον, οὐ τὸ βαβυλώνιον ἀλλὰ τὸ περσικόν φησι A 3 λέγεται γὰρ καὶ περσικόν I. G. Schneiderus ex G 5 ἀποκοπή P ἀπόκοπον K: τὸ δὲ πολυανθῆς γλήχων γράφεται καὶ πολυανθέα γλήχων, τοῦ γλήχων γενικῆς ὄντος κατὰ ἀποκοπὴν. καὶ εἶη ἄν ὁ νοῦς, τὰ πολυανθῆ ἔρρη ἤγουν κλάδοι τοῦ γλήχωνος καὶ τὸ στρόχνον καὶ τὸ σίνηπι σώσειέ σε κακηπελέοντα καὶ τῇ κακῇ, ἤγουν νόσῳ πελάζοντα, τουτέστι νοσοῦντα A 9 ἐψιαάσθων G ἐψιαάσθην A ἐψιαάσθην KP 16 ναπαίοις P ναπαίας K 20 τοῖς τῆς στροβίλου κώνοις G 21 σκορπιούρου P σκορπίου K 23 τμηξας τουτέστι ἰσαζομένην κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θηρὸς P 26 ἡ κεφαλὴ τῆς σκίλλης P κατὰ τῆς σκίλλης K 29 σίδας PG σίδης K 31 ῥοῖᾳ στρογγυλωτέρους K ῥοῖᾶς στρογγυλωτέρους δέ G 32 ψαμαθηίδας PG ψαμαθίδας K ψαμαθηίδας δὲ εἶπεν ἀπὸ ψαμαθῆς τόπον ἐν βοιωτίᾳ οὕτω καλουμένου ἢ κρήνης. ἡ γραπτέον ἄμαθηίδας, ἐπεὶ διαφόρως ἄμαθον μὲν τὸν παρὰ τοῖς ποταμοῖς ψάμαθον δὲ τὸν παρὰ τῇ θαλάσῃ λέγουσι A διαφόρως εἶπεν ἄμαθον K: εἶπεν om. PG

θον τὴν παρὰ τοῖς ποταμοῖς ἢ τῇ θαλάσῃ ψάμμον λέγουσιν. ἢ γραπτέον Ψαμαθηίδα. Ψαμάθη γὰρ κρήνη τῆς Βοιωτίας. φυτὸν δὲ ἔστιν ἐν Βοιωτίᾳ παρόμοιον ῥοιᾶ. φασὶ δὲ τὰς σίδας βρωσίμους εἶναι. ἔστι δὲ πάλιν τόπος τῆς Βοιωτίας Ψάματος λεγόμενος.

ἄς τρέφει αἶα: γράφεται καὶ ἄστε Τρόφεια Κῶπαί τε, ἔν' 5 ἢ ἄστινας ἢ Τρόφεια καὶ αἱ Κῶπαι, αἶ εἰσι πόλεις τῆς Βοιωτίας, περὶ τὸ λιμναῖον ὕδωρ ἐθρέψαντο, ὅπου ὁ ῥοῦς τοῦ Κνώπου καὶ τοῦ Σχοινέως βάλλει καὶ φέρεται. Σχοινεὺς δὲ καὶ Κνώπος οἱ δύο ποταμοὶ Βοιωτίας εἰσὶ. Κνώπος δὲ ὁ Ἰσμηνὸς εἴρηται ἀπὸ Κνώπου τοῦ Ἀπόλλωνος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Κνώπος, δι' ἧς φέρεται ὁ Ἰσμηνὸς ποταμὸς. 10

890. ὄσσα θ' ὑπ' Ἰνδόν: καὶ ὄσα, φησὶν, ὑπὸ τὸ Ἰνδὸν χεῦμα τοῦ Χοάσπου πιστάκια ἀμυγδαλόεντα φαίνεται ἐν τοῖς ἀκρεμόσι. 892. καυκαλίδας δὲ τὰ λέπη τῶν πιστακίων λέγει ἢ βοτάνης ἄλλο γένος.

892. φιμώδεα μύρτα: ἤγουν τὸν καρπὸν τῆς μυρσίνης φησὶ. στυφὸς δὲ ἔστι καὶ τρώγεται καὶ τῇ στυφότητι δεσμοὶ καὶ φιμοὶ τὸν 15 λαιμὸν καὶ τὸ στόμα. φιμώδεα δε μέλανα ἢ στυπτικά. στυπτει γὰρ τὰ χεῖλη καὶ φιμοὶ τὸν τρώγοντα.

895. σὺν χλοεροῖς: λείπει ὁ καὶ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ καὶ σὺν τούτοις βάλοις τὴν βαρύοδμον καλουμένην. 897. καὶ ἡ μελίλωτος δὲ βοτάνη ἐστίν, ἣν λαμβάνουσι καὶ εἰς τοὺς στεφάνους. 898. καὶ οἰνάνθη 20 βοτάνη ὁμοία σταφυλίνῳ, ἣν καταψήχουσιν, ἤγουν συντρίβουσιν, οἱ νομεῖς καὶ περιβάλλουσι ταῖς αἰξίν.

899. λυχνίς ξνερθε: τὴν ἀγρίαν λυχνίδα φησὶν. αὕτη συμβάλλεται τοῖς ὀφιοδήκτοις καὶ σκορπιοδήκτοις. 901. λάμνων δὲ τῶν 25 λαμενῶν, ἦτοι τῶν συμφύτων χωρίων.

902. ψίλωθρον: βοτάνη ἐστίν, ἣτις καὶ καρκίνωθρον καὶ κλημα καλεῖται. πολυθρήνου δὲ πολυθρηνήτου. γράφεται καὶ φιλοθρήνου ἀντὶ τοῦ πολυθρήνου, ἦτοι τῆς φιλούσης τὸν θρήνον, ὅτι

2 ψαμμαθηίδα KPG ψαμαθηιάς voluisse videtur ψαμάθη P ψάμη K ψάμη G 4 λεγόμενος PG λεγομένη K 5 ἄ τρέφει KP ἄστε τρέφει G τὸ δὲ ἄς τρέφει αἶα γράφεται καὶ ἄ τρέφει αἶα· αἱ δὲ κωπαῖαι πόλις βοιωτίας, αἶ καὶ κῶπαι λέγονται· αἰτινές, φησιν, ἀνέθρεψαν τὰς σίδας περὶ τὸ λιμναῖον ὕδωρ A ἄστε τρόφεια G ατερφει K ἄς στρέφει P: Τρόφεια Lobeekius paral. p. 164 ἔν' ἢ — Κῶπαι αἶ G, om. K 9 ἀπὸ κνώπου KP ἀπὸ κνώπος G 10 πόλις κνώπος G κνωπὸς

ποταμὸς P κνάπη K 19 βάλοις P βάλ' K βαρύοδμον καλουμένην βοτάνην A 21 καταψήχουσιν A καταψύχουσιν KP 24 καὶ ὁ πολύγονος βοτάνη ἐστίν, ὃν ὑπάμῃσαι ἀπὸ τῶν λασίων λάμνων κελεύει, δηλαδὴ ὑποθερίσαι ἀπ' αὐτοῦ τοὺς πυκνοὺς κλάδους. ἢ ὑπάμῃσον καὶ θέρισον τὸν πολύγονον, ὅπερ ἄμεινον. ἱαμνοὶ δὲ λέγονται μὲν καὶ οἱ κλάδοι, λέγονται δὲ καὶ τὰ λαμενὰ ἤγουν σύμφυτα χωρία A τῶν εἰλαμενῶν P 26 κλημα KP κνήμα G 27 πολυθρήνου δὲ πολυθρηνήτου (δὲ καὶ πολυθρηνήτα K) γράφεται καὶ πολυθρήνου ἀντὶ τοῦ φιλοθρήνου ἦτοι (ἢ K) τῆς KP: τὸν δὲ ὑάκινθον πολυθρηνήτον φησιν, οἶονεὶ πολυθρηνήτον. γράφεται καὶ φιλοθρήνον, ἤγουν φιλοῦντος τοὺς θρήνους ἢ ὑπὸ φίλου θρηνηθέντος. ὁ γὰρ ἀπόλλων A

Ἀπόλλων πολλὰ ἔκλαυσε τὸν Ἰάκινθον τὸν Ἀμύκλου καὶ Διομήδης
νύμφης.

903. ὃν Φοῖβος: Ἀμύκλου καὶ Διομήδης παῖς ἐγένετο ὡς ὄνομα
Ἰάκινθος. τοῦτον ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων σφόδρα, ὥστε καὶ συγγυμνά-
5 ζεσθαι αὐτῷ καὶ συμπαίξειν. δισκευόντων οὖν αὐτῶν ποτε λαβῶν ὁ
Ἀπόλλων τὸν δισκὸν καὶ ἀφείς ἄκων κατήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τοῦ Ἰακίνθου καὶ οὕτως αὐτὸν τὸν τριπόθητον ἀπέκτεινεν, ὃν πάνυ
πολλὰ ἐθρήνησεν ἀποθανόντα. ἐκ τοῦ αἵματος οὖν αὐτοῦ ἀνέφυ ἡ βο-
τάνη, ἣν καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἰάκινθον ἐκάλεσε. τοῦτο οὖν ἐστίν
10 ὃ φησι φιλοθρήνου ἰακίνθου. σόλος δὲ ὁ δισκός. ὁ ἐκ πέτρας, φησί,
σόλος ἀφαλλόμενος ἐνέπεσε κόρη, τουτέστι τῇ κεφαλῇ. κάλυμμα δὲ
τὸν περὶ τὸ κρᾶνιον ὑμένα.

907. ὄπὸν νῦν τὸν Κυρηναϊκὸν φησι, δάκρυα δὲ τὸν χυλόν.

908. τρισσοῖς δὲ ὀλκήεσσι, τουτέστι τριπλοῖς ὀβολοῖς.

15 908. Ὀλκήεσσιν ἰσοζυγέων: τουτέστι τοῖς ὀβολοῖς ὀλκήεσσιν
ἰσόσταθμον στήσας τῷ ἀπὸ τοῦ τριφύλλου.

909. Πολλάκι κρηθμον: ἦτοι λάχανόν ἐστι. καὶ γὰρ μέμνη-
ται αὐτοῦ καὶ Καλλιμάχος ἐν τῇ Ἐκάλῃ. κερροειδέα δέ, ἐπεὶ κερρα-
τοειδές ἐστι τὸ φυτόν, ὃ ἔρπυλλος, τοῖς φύλλοις.

20 911. ἐνικνήθεο ῥίζας: τουτέστι τριῖβε τὰς ῥίζας τοῦ σιλφίου
μετὰ οἴνου. Λιβυκὰς γὰρ ῥίζας τὸ σίλφιόν φησι, διότι πολὺ ἐστίν ἐν
τῇ Λιβύῃ. 912. ἐξ ὧν σύ ποτε μὲν μικτῶς πάντα, ποτὲ δὲ χωρὶς ἕκα-
στον μίξας ἐν φιάλῃ μετ' ὄξους ἢ οἴνου ἢ ὕδατος, πολλάκις δὲ καὶ
μετὰ γάλακτος πίνει.

25 915. ἦν δέ σ' ὁδοιπλανέοντα: εἰάν δὲ συμβῇ σε ὁδοιποροῦντα
πληγὴν ἀναδέξασθαι, τὸ τηνικαῦτα σύ ὁ πληγεὶς λάβε τὰς παρατυγχα-
νούσας ῥίζας ἢ ποίας δήποτε καὶ λαβῶν διαμασῶ, καὶ τὸν μὲν χυλόν
ἐκβαλε, τὰ δὲ μασσηθέντα βοτάνια ἐπιτίθει, καὶ οὕτω θεραπευθήσῃ καὶ
φρεύξῃ τὴν ὀδύνην. 916. κατασπέρχη δὲ ἀντὶ τοῦ κατεπείγη τῇ
30 ὀδύνη καὶ καταπονῇ. 918. μαστάζειν ἀντὶ τοῦ μάσταξε. ἐστὶ δὲ
μασῶ ταῖς διαγόσιν.

920. ὄφρα ὀδύνην καὶ κῆρα: ὅπως τὴν ὀδύνην καὶ τὴν βλά-
βην τὴν κατεπείγουσάν σε ἐκφύγῃς.

921. ναὶ μὴν σικύην: ἦτοι τὴν χαλκῆν ἢ σιδηρᾶν σικύαν λέ-
35 γει, μεθ' ἧς σικνάξουσιν οἱ ἰατροὶ καὶ ἐκσύρουσι δι' αὐτῆς τὸ πληχ-
θὲν αἷμα. καὶ ἐνταῦθα οὖν σικνάσαι κελεύει, ἵνα ἐκσύρῃς τὸν ἴον.

923. ἢ τὸν τῆς συκῆς, φησι, γαλακτώδη ὄπὸν ἔμβαλε τῷ τύμματι. ἢ

6 κατὰ τῆς κεφαλῆς A 7 τὸν τριπόθητον om. G 11 ἐνέπεσε
τῇ κόρη A ἔπεσε κόρη KP 15 τοῖς corr. man. rec. τρισσοῖς K, om.

β
P 16 τῷ om. K 18 ἐκάλῃ P ἐκαλή K ἐκάβῃ ἢ ἐκάλῃ A 19 ἔρπυ-
λος K 25 εἰάν A εἰ K 27 ῥίζας ὁποίας KP: ῥίζας ἢ ποίας οἷας δή
ποτε λαβῶν G διαμασῶ K 28 μασσηθέντα K βοτάνια G βότανα
KP 31 μασῶ K 32 ὄφρα δύνην ἀντὶ τοῦ ὅπως A 37 ἐκβαλε
KP ἐπίβαλλε G

σίδηρον καυστειράν θαλφθειῖσαν ὑπὸ στέρνοις καμίνου, τοῖς στέρνοις πυρακτωθειῖσαν, ἔμβαλε τῇ τύψει. σημειωτέον δὲ ὅτι τὸν σίδηρον θηλυκῶς εἶπε. κελεύει δὲ χρήσασθαι κατὰ τόπον τῇ σιδήρου καύσει, ἵνα καύσῃ τὸν ἴον καὶ τὴν δηχθειῖσαν σάρκα.

925. αἰγὸς ἐνλίπλειον δέρος: τὸν ἄσκον λέγει. κελεύει δὲ ἐν 5 αἰγίῳ ἄσκῳ οἴνου ὄντι πεπληρωμένῳ ἀποδηῖσαι ἔσωθεν τὸ πληχθέν μέρος.

928. ἄσκοδέταις: ἦτοι ἄσκον αἰγίον οἴνηρον πεπισσωμένον τῷ δηχθέντι μέρει τοῦ σώματος ἀνατεμῶν ἐπίβαλλε. τὸ δὲ ἐλίξεις γράφεται καὶ ἐλίσσεις ἀντὶ τοῦ ἔλισσε, δέσμιε ἐπάνω. καταχρηστικῶς 10 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν βουβῶνας εἶπε· λέγει δὲ τὰς μασχάλας. φησὶ δὲ ὅτι καὶ βδέλλας πρόσβαλλε τῷ τύμματι, ἵνα τὸ βλαβέν μέρος αἷμα ἀφῇ.

932. μίγδην ἐν πυράθοισι: καὶ γὰρ πύραθοι εἰσι τῶν αἰγῶν τὰ ἀποπατήματα. ταῦτα οὖν εἰς τρύγα οἴνου ἢ ὄξους χέας καὶ μεμιγμένως ταράξας ἔτι νεαρᾶς οὔσης τῆς πάτου, τουτέστι τῆς πυράθου, πέριξ 15 τοῦ δήγματος ἔλισσε, ὃ ἔστι χριε, ἕως ἔστι νεαρὸν τὸ ἀποπάτημα τῆς αἰγός. δεῖ γὰρ αὐτὸ νεαρὸν ἔτι ὑπάρχον ἐπάραι καὶ μῖξαι μετὰ τῆς τρυγός ἢ αὐτὸ τὸ μῖγμα νεαρὸν ὑπάρχον χριῖσαι. Ἄλλως. πυράθοισι: τοῖς ἀποπατήμασι τῶν αἰγῶν. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ θηριακῶν κελεύει τὰ τῶν αἰγῶν ἀποπατήματα, ἂν τε ὑγρὰ ἢ ἂν τε ξηρὰ, μετὰ τρυ- 20 γός ὄξους ἢ οἴνου αὐτὰ κατασκευάζειν· τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πάντα βοήθειαν ἔχει.

933. Νεαλεῖ: νεαρᾶ δὲ ἀφοδεύσει, τουτέστι τῇ δὲ νεαρᾶ ἀποπατήσει, τῇ κόπρῳ τῆς αἰγός δηλονότι, τὴν τύψιν περιελίξεις, ἥγουν ἀποκλείσεις. ὁ σκοπὸς ἅπας, καὶ σικύα τὸ αἷμα κένωσον ἢ τὸν τῆς σικέας 25 τοῦ δένδρου γαλακτώδη ὄπον εἰς τὴν πληγὴν ἔμβαλε ἢ σιδήρῳ καύσον ἢ ἐν ἄσκῳ οἴνον ἔχοντι τὸ πεπληγμένον ἔμβαλε μέρος ἢ βδέλλας ἐπίθες ἢ κρομύου ὄπον ἔμβαλε ἢ οἴνον ζεύσει σποδιᾶ συγχύσας τάραξον καὶ ἐπίθες ἢ ὄξος ἢ νεαράν κοπρίαν ἐπίδησον.

934. ὄφρα δὲ καὶ πάσῃσι: νῦν καθολικῶς πάσης νόσου, ἦτοι 30 παντὸς δήγματος, λέγει τὰ ἀλεξητήρια· ἵνα δὲ καὶ πάσαις ταῖς βλάβαις ἀλεξητήρια κατασκευάσας θαρρηῆς, λείπει δὲ τὸ λέγω σοι, ὅπερ ἡδὺ πάνυ ἔσται.

936. ἦμος ὅτε θρόνα: ἠνίκα τὰ πολλὰ θρόνα, τουτέστι φάρμακα, ἥγουν τὰς βοτάνας, ὑπὸ τῇ ἰδίᾳ χειρὶ ταράξεις. 937. ἐν μὲν 35

1 καυστειρόν P 7 μέρος. φορβὰς δὲ λέγεται μὲν καὶ τὸ φοράδιον, λέγεται δὲ καὶ πάντα τὰ βοσκόμενα, ἀπὸ τοῦ βορὰ ἢ τροφή βορβὰς, καὶ τροπὴ τοῦ β εἰς φ φορβὰς A 9 ἐπίβαλλε ἐλίττων καὶ δεσιμείων ἰσχυρῶς. γράφεται δὲ τὸ ἐλίξεις A 10 δέσμιε ἀνω G δέσμιε ἐπίθες P 12 πρόσβαλλε P πρόσβαλλε K ἐπίβαλλε A μέρος ἢ τὸ τύμμα ἀφῇ G 17 αὐτὸ νεαρὸν ὑπάρχον A αὐτὸν νεαρὸν ἔτι ὑπάρχειν K μετὰ τῆς τρυγός PA, om. K 18 πυράθοισι P, om. K 23 νεαρῷ KP 24 τῇ κόπρῳ P τῆς κόπρου K 25 σικύα αἷμα A σικύανθον αἷμα K σικύωσον αἷμα P

καὶ ἀριστολόχεια καὶ ὡς ἐξῆς ἐπιφέρει. αὕτη δὲ ἡ βοτάνη ἀριστολόχεια ἐκλήθη διὰ τοῦτον τὸν τρόπον. τοῦ νεώ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ κατασκευαζομένου πολλοὺς ὑπὸ ἔχεων συνέβη πληγῆναι· ἡ δὲ θεὸς ἐμήνυσεν Ἀριστολόχῳ τῷ Ἐφεσίῳ τὴν πόαν ταύτην, ἣ ἔθεραπεύοντο οἱ πληττόμενοι. 5 καὶ ἐκ τοῦτου ἀριστολόχεια ἐκλήθη, ἀπὸ Ἀριστολόχου τοῦ Ἐφεσίου ἐκείνου, ὃς πρῶτος ταύτην εὔρεν.

938. ῥίζαι: τουτέστι τῆς χαλβάνης ἢ ῥίζα. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ εἶεν. ἔστω δὲ καὶ ἀριστολόχεια καὶ ἱριδος ῥίζα, ἣτις ἐστὶ φυτὸν, καὶ νάρδου ῥίζα σὺν τοῖς φύλλοις τοῦ πυρέθρου καὶ δαύκης καὶ τῶν λοι- 10 πῶν. καὶ ἡ πυρέθρος δὲ βοτάνη ἐστίν, ἣν πυρίτιν ἀλλαγῶ λέγουσιν. τὴν δὲ γλυκυσίδην ὁ Θεόφραστος (hist. plant. VIII 8, 6) καὶ παιωνίαν λέγει· φυτὸν δὲ ἐστίν.

941. κάρφεά τ' ἑλλεβόρου: ἀντὶ τοῦ τοὺς κλάδους καὶ τὰ σπέρματα. μελανόχρους δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ λευκός ἐστίν ἑλλέβορος.

945. ἵππειον λειχήνα: ἴστέον ὅτι γίνονται ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν ἵππων λειχήνες, ὡς ἀποξύνειν κελεύει καὶ τρίβοντας διδόναι πιεῖν τοῖς ὀφιοθήκτοις ἀλεξητήριον. καλεῖσθαι δὲ αὐτὰς λέγουσιν τινες χελιδόνας. χαμαλὴν δὲ λειχήνα εἶπε, διότι ἐν τοῖς κάτω τῶν ἵππων μέλεσι γίνονται καὶ οὐκ ἄνω φύεται· ἐν γὰρ τοῖς γόνασιν, ὡς εἴρηται, φύεται. 20 Ἄλλως. βοτάνη ἵππολειχὴν θεραπευτικὴν θεραπεύουσα τῶν ἵππων τὰς λειχήνας, ἣν λέγουσιν ἵπποσέλινον.

947. Κινάμοιο: ἐν τῷ γ (c. 111) φησὶν Ἡρόδοτος ἐν Ἰνδικῇ ζῶον εἶναι, ὃ καλεῖται κινάμων, ὅτι καλιὰν ποιεῖται ἐκ τῶν καρπῶν διὰ τὴν ὄσμην· ὅθεν καὶ κινάμων καλεῖται. οἱ δὲ τὸ ξύλον τὸ 25 κινάμων αὐτὸ φασὶν εἶρηκέναι.

950. πολυστελοῖσι νομάζων: ἦτοι πολυψήφοις. εἰ δὲ πολυμυνοῖσιν, ἀντὶ τοῦ πολλὰ μνία ἔχουσι· μνία γὰρ τὰ βρῦα· διὸ καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. νομάζων δὲ ἀντὶ τοῦ νεμόμενος. 951. ἐν στύπεϊ: τῷ κύτει καὶ τῇ γαστρὶ τοῦ ὄλμου· περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ 30 ἐν ὄλμῳ, τουτέστι τῇ θυεῖα. 953. ἀπαρινέα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαρίνης χυλόν. ἀπαρίνη δὲ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ. 955. τὸ δὲ διακριδόν γράφεται καὶ διασταδόν. τροχίσκους δὲ δραγμαίους ποιεῖ. χωρεῖτω δέ, φησὶν, ὁ δραγμαῖος τροχίσκος δύο κοτύλους καὶ πινέσθω.

957. καὶ κεν Ὀμηρεῖοι: ἢ διὰ τὸν ζῆλον ἢ διὰ τὴν πατρίδα. 35 Κολοφώνιον γὰρ ἔνιοι τὸν Ὀμηρον ἐγενεαλόγησαν. ἢ ἴσως Ὀμηρικόν, ὡσπερ Κρατίνειον καὶ Ἀριστάρχειον.

958. μνηστὶν ἔχοις: ἦτοι μνησθείης ἄν μου, ὡ Ἐρμησιάναξ, τοιαύτας εὐρόντος θεραπείας. νιφόεσσα δὲ περιφραστικῶς ἢ Κλά-

3 ὠνόμασεν corr. ἐμήνυσεν K 11 παιωνίαν Theophrastus l. c.
 περὶνιαν K 14 ὁ ἑλλέβορος K 23 καρπῶν I. G. Schneiderus ex
 Herodoto l. c. καρπῶν K 28 ἐν στύπει τῷ κῆτει K, correxit I. G.
 Schneiderus 33 κοτύλους οἶνον I. G. Schneiderus 36 Κρατήτειον
 Wegenerus de aul. Attal. p. 173 Κράτητα coniecit O. Schneiderus.

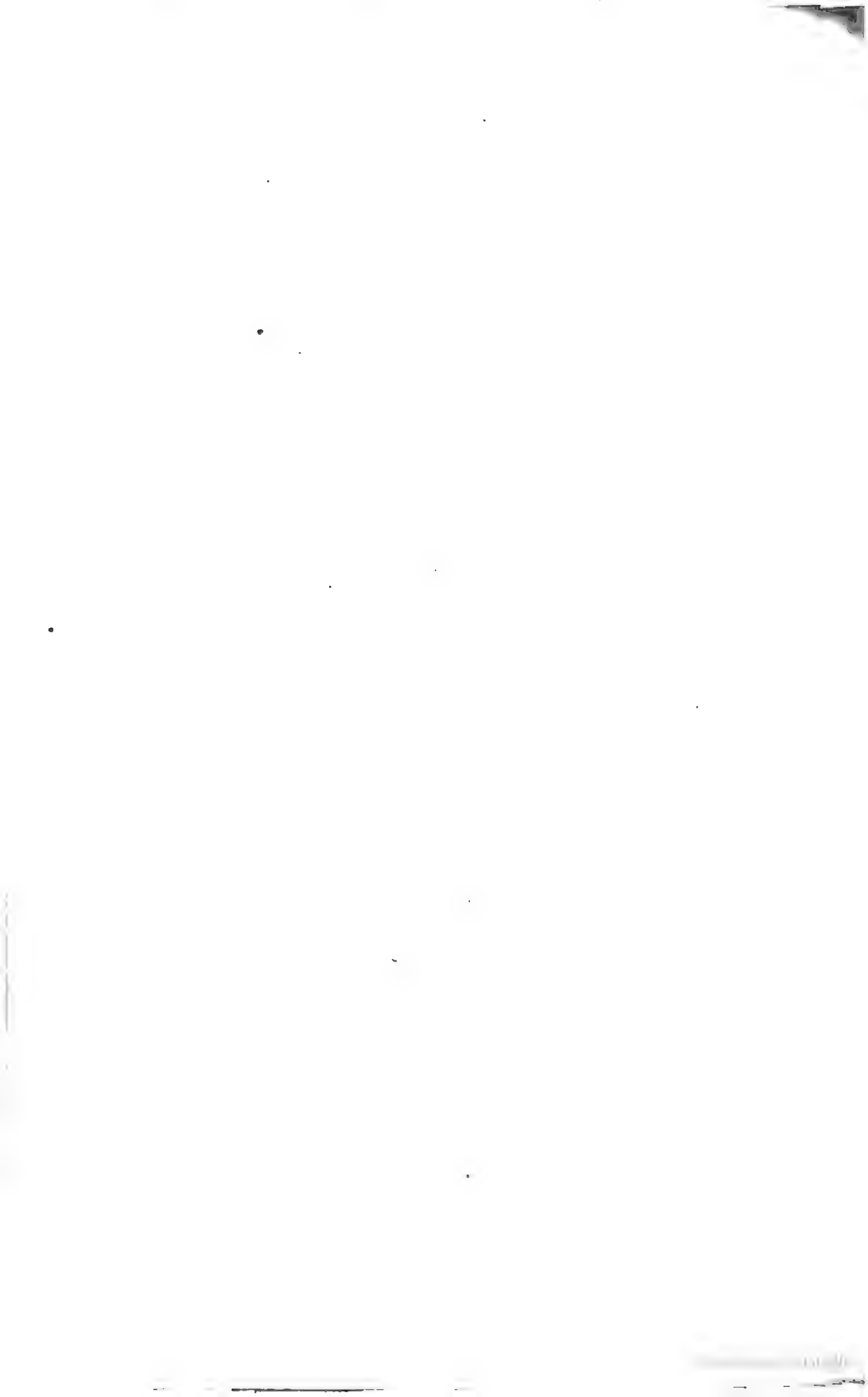
ρος, ἥτις οὕτως ἀνόμασται παρὰ τὸ ἐκεῖ γενομένην τὴν Μαντῶ τὴν
 Τειρεσίου μετὰ Ζωγραίου κλαῦσαι, ἢ διὰ τὸ λαχεῖν αὐτὴν τὸν Κλάριον
 Ἀπόλλωνα. γράφεται καὶ Κλάρου πολίχνη, τουτέστιν ἡ Κλάρος
 αὐτή. ἔστι δὲ πόλις Κολοφῶνος.

1 τὴν Μαντῶ τὴν I. G. Schneiderus τὴν μαν^{ταν} K 2 αὐτὸν K

SCHOLIA

IN

NICANDRI ALEXIPHARMACA.



Τὸ ποίημα οἱ μὲν ἐπιγράφουσι περὶ θανασίμων φαρμάκων, οἱ δ' ἀντιφάρμακα, ἄλλοι δ' ἀλεξιφάρμακα· καὶ γὰρ αὐτός φησιν ὁ Νίκανδρος (4).

ῥεῖά κέ τοι ποσίεσσιν ἀλέξια φαρμακοέσσαις.

5 1. Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα. Νίκανδρός ἐστιν ὁ λέγων Κολοφώνιος Πρωταγάρα Κυζικηνῶ, ὁ δὲ νοῦς· εἰ καὶ μὴ σύνεγγυς ἔχομεν τοὺς κλήρους τῶν πόλεων ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ τό σοι προσφωνεῖν οὐκ ἀνοίκειον ἡγοῦμαι. Δῆμους δὲ λέγει τὰ ἀθροίσματα τῶν τε προγόνων καὶ τῶν κτιστῶν.

10 2. Τύρσεις δεῖ ἀκούειν τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ τὰς ἐπάλξεις, ὅπερ κυρίως σημαίνουσιν· ἀπεμφαίνων, γὰρ ὁ λόγος ἐστίν, εἰ χάριν τῶν ἐπάλξεων οἱ δῆμοι τὰ τεῖχη ἔκτισαν, ἀλλὰ μὴ χάριν τῶν πόλεων. Σύγκληρα δὲ σύνοικα τῶν αυτοκλήρων. Τὸ δὲ τέων οὐκ ὀρθῶς κείται· σημαίνει γὰρ τὸ τίνων· Ὅμηρος (Π. ω 387).

15 τέων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων;

βούλεται δὲ λέγειν ὦν. Τζέτζης· τέων, τῶν, ὦν δωρικῶς· καλῶς ἔχει. Βλάστας δὲ τὰ βλαστήματα, τὰ γένη· ὁ γὰρ ἄνθρωπος δίκην φυτοῦ αὔξει. Τύρσεσι δὲ ταῖς πόλεσιν ἀπὸ μέρους τῶν τειχῶν.

20 3. Δολιχός· μακρὸς, πολὺς· ἀπέχουσι γὰρ ἀλλήλων ἡ Κύζικος καὶ ἡ Κολοφών.

4. Ἀλέξια φαρμακοέσσαις· τὰ ἀλεξιτήρια τῶν φαρμάκων εἶποιμι ἀντὶ τοῦ καὶ βλαπτούσας καὶ ὠφελούσας βοτάνας εἶποιμι.

25 5. Ἄ τε φῶτας· ἔδει εἰπεῖν αἴτινες, αἱ πόσιες, ὁ δ' ἐπὶ τὸ ὁμῶνυμον οὐδετέρως μετῆλθεν Ὀμηρικῶς· πρὸς τὰ φάρμακα γὰρ τὰ φθοροποιὰ ἔφη τὰ ἀλεξιτήρια τῶν φαρμάκων εἶποιμι.

6. Πολυστροβόιο δὲ τῆς πολυταράχου παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς ναῦς, ὃ ἐστὶ ταράσσειν, κατὰ παρένθεσιν τοῦ ἰ πολυστρόφου, τῆς πολλὰς στροφᾶς ἐχούσης.

30 7. Ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν· ἀρκτικωτέρα γὰρ ἡ Κύζικος τῆς Κολοφώνος, ὀμφαλὸν δὲ καλεῖ τὸν βορείον πόλον, ὡς μεσαίτατον, ἢ αὐτὴν τὴν ἄρκτον διὰ τὸν παρακείμενον αὐτῇ τῶν ἄστρον χορόν· ὀμφαλόεσσα εἶρηκε διὰ τὸ μέσον τοῦ βορείου κείσθαι. Τινὲς δ' ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ κατὰ τὰς ἄρκτους τόπος εὐβοτώτατος, ὀμφαλόεσσαν εἶρησθαι φασὶ τὴν τροφῶδη· ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὀμπνης εἶρηται, ὃ ἐστὶ τρο-
35 φή, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ ὀμπνία, ἄλλοι δὲ τὴν Κρητικὴν· Ὄμφαλὸς γὰρ τόπος ἐν Κρήτῃ, ὡς καὶ Καλλίμαχος (Hymn. in Jovem 44).

πέσε, δαῖμον, ἅπ' ὀμφαλὸς, ἐνθεν ἐκεῖνο

Ὄμφαλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.

8. Λοβρίνης θαλάμαι· τόποι ἱεροὶ ὑπόγειοι, ἀνακείμενοι τῇ Ρέα, ὅπου ἐκτεμνόμενοι τὰ μῆδεα κατετίθεντο οἱ τῷ Ἄττει καὶ τῇ Ρέα λατρεύοντες, εἰσὶ δὲ τὰ Λόβρινα ὄρη Φρυγίας ἢ τόπος Κυζίκου· δύο γὰρ ὄρη εἰσὶν ἐν Κυζίκῳ, Δίνδυμον καὶ Λόβρινον. Λοβρίνης· οὕτω καλεῖται ἡ Ρέα ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Κυζίκου, ὃ καλεῖται Λόβρινον, ὅπου ἱερόν ἐστὶ τῆς Ρέας. Ἄττει· ἱστορεῖται, ὅτι ποιμὴν ἦν Φρύξ ὁ Ἄττης, ποιμαίνων δὲ καὶ ὑμῶν τὴν μητέρα τῶν θεῶν ἐφιλήθη ὑπ' αὐτῆς, καὶ δὴ φαινομένη πολλάκις τιμῆς αὐτὸν ἠξίωσεν, ὃ Ζεὺς δ' ἐπὶ τούτῳ δυσανασχετῶν ἀνεῖλεν αὐτὸν οὐ φανερώς δι' αἰδῶ τῆς μητρὸς, ἀλλὰ σὺν ἄγριον πέμψας, ἡ δὲ κατολοφυρομένη αὐτὸν ἔθαψεν, οἱ δὲ 10 Φρύγες κατὰ τὸ ἔαρ θρηνοῦσιν αὐτόν. Ὡσπερ δ' ἀπὸ τοῦ Ἄττης Ἄττει, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄττης Ἄττει, ἢ ὡς ἀπὸ περισπωμένου, ὡσπερ Ἐρμῆς Ἐρμέω.

9. Κρεούσης τῆς Ἐρεχθίδος καὶ Ἀπόλλωνος Ἴων, ἀφ' οὗ Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Ἰάδες πολλαὶ πόλεις, ἡ δὲ Κολοφῶν τῆς Ἰωνίας. 15

11. Ἐξόμενος· γράφεται καὶ ἐξομένη Κλαρίοιο θεοῦ παρὰ πίονι νηῶ· Κλάρος γὰρ εἴρηται παρὰ τὸ κεκληρώσθαι τὸν τόπον Ἀπόλλωνι, ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκληρώσαντο Ζεὺς, Ποσειδῶν καὶ Πλούτων, ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκλαυσεν ἡ Μαντώ σὺν τῷ ἀνδρὶ Βακχιάδῃ διὰ τὴν τοῦ τόπου ἐρημίαν.

13. Πνυθείης ἀντὶ τοῦ πνῦθι, ἡγουν σύνης, γνῶθι, εὐκτικόν 20 ἀντὶ προστακτικοῦ, ἀκουε, μάθε· τὸ δ' ἀκόνιτον ῥιζίον τί ἐστὶ βοτάνης ὅμοιον ἀγρώστιδι, οὗ ἡ πόσις πικρὰ οὕσα τὸ μὲν στόμα ἅπαν στυφει, τὴν δὲ καρδίαν δάκνει, τὸ δὲ πνεῦμα ὑπὸ καταψύξεως τοῦ πνεύμονος ἐπικόπτει, λυγμοὺς συνεχεῖς ἀποτελοῦσα· διὸ καὶ τὸν στόμαχον ἀεικλίνητον ὄντα ἐμποδίζουσα κλελεῖ, τὴν δὲ κοιλίαν πνευμάτων ἐμπί- 25 πλησι καὶ τὸν κῶλον, τοῖς δὲ κροτάφοις παλμὸν παρέχουσα καὶ τῇ κεφαλῇ βάρος καὶ τοῖς μέλεσιν ἰδρωτῆς, ἔκφρονας ποιεῖ καὶ ἀσθενεῖς. Τὸ ἀκόνιτον εἶδος βοτάνης ἐστίν, ὅπερ καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος πορδαλιαγχῆς διὰ τὸ ἀπόλλυσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὴν πόρδαλιν, ἐπειδὴ ἀντιφάρμακον ἔχει τὴν ἀνθρωπεῖαν κόπρον, καὶ οὐ πρότερον ἐσθίου- 30 σιν αἱ πορδαλεις, εἰ μὴ ἔχοιεν τὴν κόπρον πλησίον, ἔν' εὐθέως προσε- νέγκοιντο τὴν βοήθειαν· οἱ οὖν νομεῖς τὸν ἀπόπατον ἐξάπτουσιν ἐκ δένδρων, εἶτα, ἐπειδὴν φάγωσιν αἱ πορδαλεις τὸ ἀκόνιτον καὶ ὀρμήσωσιν ἐπὶ τὴν κόπρον, ἀνασπῶσιν οἱ ποιμένες, καὶ περιαλλόμεναι τουτέστιν ἐπιπηδῶσαι ἀποθνήσκουσιν· ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ 35 ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων (H. A. IX 6, Γ. I, p. 612). Πνυθείης· τὸ ἀκόνιτόν φασιν ἐκ τοῦ ἐμέτου τοῦ Κερβέρου φυῆναι· ἱστορεῖται γὰρ τὸν Κέρβερον ἐξ ἄδου ἀνενεχθέντα μὴ δύνασθαι ὑπομεῖναι τὰς αὐγὰς τοῦ ἡλίου καὶ ἐμέσαι, καὶ ἐκ τοῦ ἐμέτου ταύτην γενέσθαι τὴν βοτάνην. Ἀχέρων δὲ ποταμὸς ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, 40 ἔνθα τὸν τοῦ Ἄιδου κύνα ὁ Ἡρακλῆς ἐξήγαγε, καὶ ὁ λόφος Ἀκόνιτος λέγεται.

14. Εὐβουλῆος δὲ τοῦ Ἄιδου κατ' εὐφημισμὸν.

15. Ἄστυρά τε· τὰ ἄστυρα πόλιστατά εἰσι, καὶ χωρίον οὕτω λε-

γόμενον, ὁ δὲ Πριόλαος υἱὸς Ἀύκου βασιλέως Μαρυανδηνῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς πλησίον, οὗ εἰς ὄνομα ὁ πατὴρ τὴν πόλιν ἐκάλεσεν ἑγγύς οὖσαν Ἡρακλείας.

16. Οὐρανόεσσαν δ' ὑπήνην ἢ τὸ ἐπάνω τοῦ χείλους τρίχωμα, ἢ τὴν ὑπερώαν, ἣτοι τὸν οὐρανίσκον καταχρηστικῶς.

19. Δύη· τῇ τάλαιπωρίᾳ δὲ τοῦ πάθους τὸ τῆς καρδίας ἄκρον ὑποδάκνεται. Ἄκρον νειάλης· τῆς κοιλίης τῆς κατωτάτω, κατὰ τὸ ἄκρον καὶ ἄκλειστον στόμα τῆς νειάλης γαστρὸς ἀειρόμενον τὸ φάρμακον, στόμα δὲ γαστρὸς ὁ στόμαχος, ποιητικῶς δ' ἐξέφρασεν· ἢ δὲ 10 κἀκωσίς φησιν ἐπιτίθεται τῷ στόματι τῆς κοιλίας, ὃ δὴ διὰ παντὸς ἀνεφγὸς ἐστίν.

21. Τεύχεος· τοῦ στόματος τῆς κοιλίας, ἣν οἱ μὲν καρδίαν καλοῦσιν, οἱ δὲ δοχεῖον τῶν ἐντέρων τῆς βρώσεως, λέγει δὲ τὸ κῶλον.

22. Πύλη δ' ἐπικέκλιται· ἐμπέφρακται τῶν παχέων ἐντέρων ἢ 15 εἴσοδος· τοῦτο γάρ φησιν, ὅτι φράττεται τὰ δοχεῖα μέρη τῶν σιτίων διὰ τὴν ἀλγηδόνα.

24. Νοτέων ὑπολείβεται ἰδρώς· παρακαλουθεῖ δ' αἰεὶ τοῖς τὸ ἀκόνιτον πεπωκόσιν ἐκ τῶν βλεφάρων καὶ τῶν μελῶν ὑγρὰ ὑπόστασις, ἢ δὲ γαστήρ πνευματουμένη καὶ ταρασσομένη τὰ μὲν πολλὰ τῶν πνευ- 20 μάτων ἀνωθεν ἐκβάλλει, τὰ δὲ λοιπὰ κάτω πέμπει, ἅτινα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν ἰδρυνθέντα ἐμφράσσει τὴν κοιλίαν.

27. Κράατι δ' ἐν βάρος· πνευμάτωσις δὲ πολλὴ καὶ βάρος κεφαλῆς καὶ κροτάφων παλμός. Διπλόα δ' ἀντὶ τοῦ διπλᾶ ὄρα, οἷα συμβαίνει τοῖς ἐσκοτωμένοις τῇ μέθῃ· οὕτω φησὶ βαρεῖται ὑπὸ τοῦ 25 φαρμάκου ὁ πῶν αὐτό, ὡς ἀνήρ κραιπαλῶν.

30. Ἀγριόεσσαν ὀπώρην νῦν τὴν σταφυλὴν λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγριοποιόν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἀγριοποιός ἐστι, καθάπερ λέγεται ἢ ἀγρία καὶ ὀρεινή. Ὑποθλίψαντες δ' ἤγουν ἐκπίσαντες τὴν σταφυλὴν οἱ Σιληνοί, οὗτοι δ' οὐς ἡμεῖς Σατύρους λέγομεν οἱ ἀρχαῖοι Σιληνοὺς ἐκάλουν 30 ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, ὃ ἐστὶ λοιδορεῖν, γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι.

31. Κεραοῖο, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κεράσαι εἴρηται· ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν τῶν πινόντων, τουτέστι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου ἰσχὺν, ὡς κέρατα ἐχόντων, ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ταυρόκερος λέγεται.

32. Θωρηχθέντες ἀντὶ τοῦ μεθυσθέντες· καὶ Ἴπποκράτης τὴν οἰνοποσίαν θώρηξιν εἴρηκεν (Aphor. II 21 et saepius alibi).

34. Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν· ἤγουν ἀνὰ κλιτὺν τοῦ Νυσαίου ὄρους.

35. Ὡς οἴγε σκοτώσιν· οὕτω φησὶ καὶ οἱ βεβρωκότες τὸ ἀκόνιτον διατίθενται ἔκφρονες.

36. Τὴν μὲν τε· ταύτην μέντοι τὴν βοτάνην τὸ ἀκόνιτον καὶ μυοκτόνον καλοῦσι διὰ τὸ τοὺς περιλείχοντας αὐτὴν μύας φονεύειν.

37. Ὑρακας τοὺς μύας κατ' Αἰτωλούς· λέγεται γὰρ ὅς ὁ χοῖρος καὶ ὕραξ, ὕρακας δὲ νῦν τοὺς μύας ἐκάλεσε, διότι παρεοίκασι χοίροις τὰ φάμφη. Λιχμήρεας δὲ τοὺς περιλείχοντας, καὶ ἀνιγροὺς τοὺς 45 ἀνιαροὺς.

38. Πορδαλιαγχές λέγεται τὸ ἀκόνιτον, ἐπειδὴ τούτου αἱ πορδά-

λεις γευσάμεναι ἀποπνίγονται, ὡσπερ οἱ ἀγγόμενοι, ἃς ἡ τοῦ ἀνθρώπου κόπρος θεραπεύει, οἱ δὲ νομεῖς καὶ οἱ βουπελάται πορδαλιαγγῆς αὐτὸ ἔθηκαν, ἐπεὶ τοῖς θηρίοις τοῖς πελώροις, τουτέστι ταῖς πορδαλεσι ταῖς μεγάλαις, πορδαλιαγγῆς πότμον αὐτὸ ἔθηκαν, βουπελάται δ' οἱ βουκόλοι παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουσι καὶ κολλᾶσθαι αὐτοῖς. Ἰστέον, ὅτι ἡ πόρδαλις, ἐὰν φάγη τὸ ἀκόνιτον, ἀναιρεῖται· οὐ πρότερον οὖν ἐσθίει ἐξ αὐτοῦ, εἰ μὴ ἔχει πλησίον κόπρον ἀνθρωπεῖαν· ταύτη γὰρ κέχρηται ἀντιφάρμακῳ· οἱ οὖν νομεῖς ἐξάπτουσι τὴν κόπρον εἰς δένδρον τοσοῦτον ὕψος, ὅσον οὐ δύναται ἡ πόρδαλις πηδῶσα φθάσαι· ὁρῶσα οὖν ἡ πόρδαλις τὴν κόπρον, ἅτε δὴ θαρροῦσα ἔχειν τὸ ἀντιφάρμακον, 10 τρώγει τὸ ἀκόνιτον, εἶτα ὁρᾷ ἐπὶ τὸ χρῆσασθαι τῷ ἀντιφάρμακῳ, καὶ οὐκ ἐφίκεται αὐτοῦ διὰ τὸ ὕψος· οὕτως οὖν ἐφαλλομένη καὶ πηδῶσα λαβεῖν τὸ φάρμακον μὴ δυναμένη διὰ τὸ ὕψος ἀποθνήσκει ἢ ἀτονεῖ· ἀτονον γὰρ τὸ ζῶον φύσει· καὶ οὕτως αὐτὴν σφάττουσιν οἱ νομεῖς.

40. Ἰδῆς ἐν κνημοῖσιν· ἐν τοῖς τόποις τῆς Ἰδῆς· κορυφαὶ δ' 15 ἦγον ἐξοχαὶ τῆς Ἰδῆς τέσσαρες, Φαλάκρα, Λεκτὸν, Σίγειον, Γάργαρον· Φαλάκρα δ' ἀκρωτήριον Ἰδῆς· διὸ καὶ Λυκόφρων φησὶν (vs. 24).

αἱ Φαλακραῖαι κόραι.

41. Θηλυφόνου, ὅτι, ἐὰν ἄψηται μορίου θήλεος, διαφθείρει τὸ ζῶον· παντός φησι ζώου θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντιθέμενον τὸ ἀκόνι- 20 τον φθορᾶς αἴτιον γίνεται. Κάμμορον· κακῷ μόρῳ ἀναιροῦν. Ἐν δ' ἀκοναίοις· ἐν τοῖς τόποις, οἷς γίνονται αἱ ἀκόναι· ταύτας δὲ τὰς ἀκόνιας οἱ μὲν ἐν Ἡρακλείᾳ φασὶ γίνεσθαι, οἱ δ' ἐν Ἐρμιόνη, οἱ δ' ἐν Τανάγρα.

42. Ὀρόγκοις δὲ τοῖς μετεώροις τόποις ἀπὸ τοῦ τοῦς ὄρεινους τόπους ὄγκους ἔχειν, ἢ τοῖς τόποις τοῖς ἐξοχᾶς ἔχουσιν. Ἐντεῦθεν δὲ 25 λέγονται τὰ βοηθήματα καὶ ἀντίδοτα τοῦ ακονίτου.

43. Τῷ καὶ που τιτάνοιο· πάρεστιν ἐπὶ τὰ βοηθήματα τοῦ ποτίσματος τοῦ ἀκονίτου, καὶ φησι δράκα κονίας ασβέστου μιγνυμένην οἴνω βοηθήσειν τῷ πεπωκότι· τίτανος γὰρ ἡ ἄσβεστος.

44. Ὅτε νέκταρ κισρὸν· ὅτ' οἶνον πυρρὸν ἐν τρυβλίῳ μετρηδὸν 30 ἀντὶ τοῦ μετρήσας ἀφύσσης.

46. Θαμνου δ' ἦτοι τοῦ θαμνώδους ἢ τοῦ θαμνώδη φύλλα ἔχοντος· καυλέα δὲ κλωνας.

47. Χλοερῶν πρασίοιο· τρία γένη εἰσὶ τοῦ πρασίου, δηλοῖ δὲ, τὸ ποῖον βούλεται λέγειν· φησὶν οὖν τὸ μελίφυλλον, ἐστὶ δὲ τοῦτο πικρὸν, 35 οὐ τὰ φύλλα σὺν οἴνω ἔψησον, πληρώσας τὴν χεῖρα· ἢ ἀβροτόνου, καὶ ποτήριον πληρώσας δὸς πιεῖν.

48. Ἀειθαλέος δ' ὅτι αἰὲν χλωρὰ ἐστὶν ἢ χαμελαία καλουμένη βοτάνη· τοῦ δὲ πηγαίου εἶδη εἰσὶ δύο, ἄδηλον δὲ, ποῖον λέγει· ὅμως δὲ καὶ αὐτὸ ληφθὲν εἰς ἡμισυ βάθος χειρὸς πλήρωμα καὶ μετ' οἴνου 10 ἔψηθὲν ἢ μέλιτος καὶ τεσσάρων ποτηρίων ἦτοι κοτυλῶν ποθὲν ὠφελεῖ.

50. Αἰθαλόεντα μύδρον· πεπυρακτωμένον σίδηρον, ἦτοι κεκαυμένον ἐναποσβεन्नύς φησιν εἰς ὕδωρ πῖνε. Τρύγα δὲ τὴν σκωρίαν λέγει. Πᾶν δ' ὕγρὸν βάμμα καλεῖται, σημεῖωσαι, ὅτι μόνον βάμμα τὸ

ὄξος· εἰ δὲ μετὰ τινος, δηλοῖ ὡς μέμικται. Τὴν σκωρίαν τοῦ σιδήρου
 τρύγα φησὶν, ἣν ἐν τῷ καμίνῳ ἢ τοῦ πυρὸς φλόξ ἐχώρισεν ἀπὸ τοῦ
 σιδήρου. Χοάνοιο διχῆ· τὸ μὲν γὰρ τοῦ χωνευομένου καθαρὸν ἔστι, τὸ
 δ' ἀκάθαρτον· διὸ καὶ διχῆ εἶπεν· καὶ ταύτην δὲ σβέσας ἐν μέλιτι,
 5 πότισον τὸ ἀπόβαμμα αὐτῆς τὸν κάμνοντα, καὶ χρυσοῦ δ' ἢ ἀργύρου
 τὸ βάμμα τοῦ ἐλληλασμένου καὶ ζέοντος. Τὴν τε καμίνων· ἦντινα ἐν-
 τοςθεν τῶν καμίνων τοῦ χωνευτηρίου διχῆ ἤλασεν ἢ τοῦ πυρὸς λιγνύς.
 Ἄλλοτε δὲ χρυσοῖο· καὶ ἀπόβαμμα δὲ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου πινόμενον
 ὠφελεῖ, λιγνύς δ' ἔστι κυρίως τὸ καπνώδες τοῦ πυρὸς, νῦν δ' αὐτὴ
 10 ἢ φλόξ.

55. Θρίων· θρία δ' ἰδίως μὲν τὰ φύλλα τῆς συκῆς, ὡςπερ οἴναρα
 τὰ τῆς ἀμπέλου, νῦν δὲ τὰ τῆς χαμαιπίτυός φησιν, ἢ καὶ ονόγυρος
 καὶ σιδηρίτις λέγεται καὶ ἰωνιὰ ἀγρία. Ὀνίτιδα λέγει τὸ ὄριγανον, δύο
 δὲ γένη ὄριγάνων, ὡς ἡμεῖς χρώμεθα, ὃ καὶ ἡμερον λέγεται, καὶ ὃ οἱ
 15 ὄνοι σιτοῦνται, ὃ καὶ παρελίμφεν, ὃ καὶ ὄνιτις λέγεται, ἧς λαμβάνειν
 κελεύει τὰ φύλλα εἰς ἡμισυ πληροῦντα τὸ βάθος τῆς χειρὸς, ἢ τοῦ
 πολυκνήμου, ἢ τῆς χαμαιπίτυος, καὶ μετὰ τεσσάρων κοτυλῶν οἴνου
 ποτίζειν.

57. Ῥάδιξ ἢ θάβδος· πολύκνημον δ' ἔστιν οὕτω τι βοτάνιον παρὰ
 20 τοῖς ῥιζοτομικοῖς λεγόμενον, δύο δ' αὐτοῦ διαφορὰς εἶναι φασιν οἱ τὰ
 ῥιζοτομικὰ γράψαντες.

59. Μυελόεντα· τὴν ἐκ τῆς ἐψήσεως σύντηξιν τῶν ὀρνιθειῶν σαρκῶν,
 ἢ τὸν ὡς μυελὸν γενόμενον ἐκ τῆς ἐψήσεως· κελεύει δὲ τὴν κα-
 τοικίδα ὄρνιν ἔψεσθαι, ἕως ἂν τακῆ αὐτῆς τὰ κρέα καὶ γένηται ὡς χυ-
 25 λός, καὶ τότε προσφέρεσθαι τὸν ζωμόν.

62. Καὶ τε βοός· καὶ μωσχάρου κρέατα ἐψησας περισφριγῶντος
 καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει πλήρωσον τὸ ποτὸν τοῦ ζωμοῦ· καθ'
 ὑπερβολὴν γὰρ ὁ τοιοῦτος ζωμὸς ὠφελεῖ.

64. Βλασάμοιο· βαλσάμου φησὶ τὸν ὀπὸν δεῖ πίνειν μετὰ γάλακτος
 30 γυναικείου ἢ μεθ' ὕδατος.

65. Θηλυτέρης πῶλοιο· πρωτοτόκου γυναικός· οὐ γὰρ ἵππου πάν-
 τως φησὶν· ὅτι δὲ χρήσιμον τὸ γυναικεῖον γάλα, καὶ Ἐρασίστρατος
 μαρτυρεῖ ἐν τῷ περὶ θανασίμων. Τὸ δ' ἐξῆς· ἐν ταῖς σταγόσι τοῦ
 βαλσάμου ποτὸν χέας γάλακτος θηλυτέρας πῶλου, ἦτοι τῆς ἀνθρώπου.

35 66. Χεύη· προεμέση, πίων τούτων ἐκάτερον, προσφερόμενον
 χρησίμως οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐμέσαι. Παναεργέα δ' ἀργὸν, ἀνέ-
 ψητον, ἀδιέργαστον, ἀδιάπεπτον.

67. Δερκευνίος δὲ τοῦ ὀρῶντος ἐν τῷ κοιμᾶσθαι· τοῦ δερκευνίος
 φησὶ σκίνακος, ὃ ἔστι τοῦ σκιρτητικοῦ λαγωῦ, τοῦ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι
 40 βλέποντος, καθάπερ ὁ λέων καὶ ὁ ὄφις.

69. Ἄλλοτε καὶ μορέης· καὶ συκαμίνου προστάσσει τὰς ῥίζας λαμ-
 βάνειν καὶ ἐν ὄλμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμοῦ, καὶ ἔψειν μετ' οἴνου καὶ δι-
 δόναι πιεῖν μετὰ μέλιτος· λέγει δ' οὐχ ἀπλῶς τὰς ῥίζας τῆς συκαμίνου,
 ἀλλὰ τὸν φλοιὸν τῆς ῥίζης.

45 74. Τοῦ ψιμμουθίου φαρμάκου ἢ χροιά λιπαρῶ γάλακτι ἔοικεν
 ἀμελχθέντι νεωστὶ ἐν κισσουβίῳ καὶ ἔτι ἀφρίζοντι.

77. *Πελλίσι δὲ σκαφίσι, ποιμενικοῖς ἀγγείοις, ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγεται. Ὅμηρος (Π. π 642).*

περιγλαγίας κατὰ πέλλας.

Γρώνησι δὲ κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς.

78. *Τούτου φησὶ, τοῦ λαμβάνοντος τὸ δηλητήριοιον τοῦ ψιμμυθίου, 5 τὰ ἔνδον τῶν σιαγόνων καὶ ὅπου τὰ οὖλα ῥυσαίνονται ὁ ἀφρός τοῦ ψιμμυθίου ἐπιστύφωσιν ἐμπελάζει. Ἄλλως· οὐ τὰς ἐκτὸς λέγει, ἀλλὰ τὰς ἐντὸς, ὅπου οἱ ὀδόντες εἰσὶν· διὸ καὶ ῥαδίως ῥυτιδοῦνται ὑπὸ τοῦ ψιμμυθίου ψυχόμενοι, ὡς ξηρανθεῖσαι· ὁ γὰρ ἀφρός αὐτοῦ ὡς λεπτομερῆς περικαθίζει τοῖς οὖλοις.* 10

79. *Ἀμφὶ δ' ὀλκός· περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης· ἡ μὲν γλώσσά φησι τραχύνεται, ὁ δὲ νέατος ἰσθμὸς, τουτέστιν ὁ ἔσχατος, ἤγουν τὰ παρίσθμια, ἃ λέγεται ἐγγὺς εἶναι τοῦ φάρυγγος, ὑποξηραίνεται ἢ τραχύνεται.*

81. *Ξηρὰ δέ· βήσσωσιν διὰ χέλυσ, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν 15 ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἀπαυστον· καὶ Ἰπποκράτης· „ἀναχελύσεται καὶ ἐρυγγάνει θαμινὰ πνεύματα.“ καὶ τῆς κιθάρας τὸ στήθος χέλυσ λέγεται. Χελλύσεται· τὸ στήθος πάσχει. Ἄλλως· χελλύσεται, τουτέστι διὰ τὴν χέλυν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσσωσιν.*

82. *Ἀβλεμὲς δ' ἀντὶ τοῦ ἀδρανὲς, ὡς ἀπὸ τοῦ βλεμαίνω.* 20

84. *Ἄλην ἑτερειδέα· πλάνην ἀλλοειδῆ βλέπει, ἐνεργημάτων μὴ ὑποκειμένων φησὶν ὀρατικὴν φαντασίαν γίνεσθαι, δοκεῖ δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄραν φανταζόμενος μὴ ὑποκειμένων ἐνεργείᾳ τινῶν πραγμάτων.*

85. *Ἰπναλέος· ἄλλοτε δ' ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα 25 καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρούμενος ὑπνω, τῷ καμᾶτῳ δ' εἴκων ὑποδάμνεται.*

87. *Πρημαδίας· προημαδίη καὶ ὄρχας καὶ μυρτίνη εἶδη ἐλαιῶν εἰσιν, οὐδὲν δὲ διαφέρει ἐκ τούτων λαμβάνειν τὸ ἔλαιον, ἢ ἐξ ὁποίας ποτέ· οἱ γοῦν·περὶ τούτων πεπραγματευμένοι ψιλῶς ἀντὶ τοῦ φανερωῦς 30 παραγγέλλουσιν. Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα, τὸ λίπος· καὶ Καλλιμάχος ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦνον εἶπεν·*

πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

καὶ ἡ μυρτίνη ἢ δ' ἐλαία ἐστὶ βραχὺν ἔχουσα καρπὸν.

91. *Γρηῦν· τὸν πεπηγότεν ἀφρόν τοῦ γάλακτος ἀπογράισον. ἦτοι 35 τὸ πεπηγὸς τοῦ γάλακτος ἀπογράισον, γραῦς δ' ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενος πάγος, ἐπειδὴ ῥυτιδοῦται, ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τὸ σῶμα συμβαίνει ῥυτιδοῦσθαι· τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι, ὃ οἱ Σικελοὶ σῦφαρ καλοῦσιν, ἀφελοῦ, καὶ οὕτω τὸ γάλα δὸς πιεῖν.*

93. *Χυλῶ ἐνὶ κλώθοντι· τῷ ὡς νῆμα κλωθομένῳ χυλῷ τῆς μα- 40 λάχης μετ' οἴνου κόρεσον τὸν κακηπελέοντα, ἦτοι τὸν κακῶς ἔχοντα ἢ πασχοντα.*

95. *Κελεύει κονίαν ἀπὸ τῶν κλημάτων πλύναντα καλαμίνῳ κα- λάθῳ διυλίζειν, καὶ μεθ' ὕδατος θερμάναντα διδόναι πίνειν· δοκεῖ*

γὰρ ἡ κοιλία ἤγουν ἡ τέφρα ἦτοι στακτὴ ἀπορροῦπτειν ἀπὸ τῶν σωμα-
των πᾶν τὸ περιπλασθόμενον τοῦ ψιμμυθίου τοῖς σπλάγχνοις· ῥύμμα
δὲ τὸ σμήγμα, τὸ κάθισμα, τὸν ῥύπον· φησὶ δὲ πλύνεσθαι τὴν τέφραν
τὴν κληματίνην καὶ διηθεῖσθαι ἐν τοῖς κόλποις τοῦ νεοπλεκούς καλὰ-
5 θου διὰ τὴν ἰλύν.

99. Σκλήρ' ἀπὸ περσεῖης· γράφεται καὶ ξήρ' ἀπὸ περσεῖης· ἐν
τοῖς τῶν περσεῶν λέπεσιν· οἱ πολλοὶ ὀστέον καλοῦσιν· ἐστὶ δ' ὁμοιον
καρύω· Θεόφραστος οὖν ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν φυτικῶν (H. P. IV, 2,
§ 5) κάρυον αὐτὸ προσηγόρευσε, κάρυα δὲ λέγονται ὅλα τὰ ξυλωδες
10 λέπος ἔχοντα. Περσεῖης δ' εἶπε τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νι-
κάνδρου μεταγεγραμμένον.

101. Τῶν ἄλλων ἱστορούντων τὴν περσεῖαν καταφυτεῦσαι τὸν
Περσεῖα ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

καὶ τριτάτη Περσεῖης ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον

15 Αἰγύπτῳ κατέπηξεν·

ὁ Νικανδρὸς φησὶν ἐν Μυκῆναις καταφυτευθῆναι. Γονόεντα Μεδού-
σης· ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ τῆς Μεδούσης Γοργόνος ἀποτμηθεὶς ἐγέννησε τὸν
Χρυσάορα καὶ τὸν Πήγασον ἵππον, ὡς Ἡσίοδος (Θεογ. 280 et 281)· ἐκ
γὰρ τοῦ αἵματος αὐτῆς οὗτοι ἐγένοντο.

20 103. Μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείον τὴν θή-
κην. Ἄλλως· ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους φησὶ πεσόντος ὠνομάσθαι
τὰς Μυκῆνας, τινὲς δ' ἀφ' ἠρωίδος Νύμφης, ἧς μέμνηται καὶ Ὀμη-
ρος (Od. β 120)·

Τυρῶ τ' Ἀλκμήνη τε ἐυστέφανός τε Μυκῆνη·

25 Λάγγεια δὲ κρήνη τοῦ Ἄργου. Διὸς παιδί τῷ Περσεῖ· ζητῶν δὲ τὴν
λαβὴν τοῦ ξίφους περιέτυχε τῇ πηγῇ.

106. Ἀκοσταῖς, πεφρυγμέναις κριθαῖς, βούλεται δὲ τὴν ἐκ κρι-
θῆς πτισάνην λέγειν· ἀκοσταῖς οὖν ταῖς κριθαῖς παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν
τοῖς νοσοῦσι πινομέναις, ὅθεν καὶ τὸ ἀκοστήσας, οἶον κριθιάσας, ἢ
30 ἴαμα τῆς στάσεως εὐρών.

107. Γερραῖης δὲ τῆς Ἀραβικῆς· Γέρρα γὰρ πόλις τῆς Ἀρα-
βίας. Λιβάνοιο χύσιν, ἐπεὶ περικείται τοῖς κλάδοις τὸ δάκρυον τῆς
λιβάνου.

108. Καρύης δ' οἱ μὲν τῆς καθ' ἡμᾶς λεγομένης, οἱ δ' ἄλλου
35 τινὸς δένδρου ξυλολεπὴ φέροντος καρπὸν· κάρυον δ' ὁμωνύμως λέγε-
ται καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς, ὥσπερ ἐλαία τό τε κότινον καὶ τὸ
ἐσθιόμενον.

109. Πτελέης· ἀπὸ κοινοῦ τὸ δάκρυον· ὀσχοφόροι δὲ λέγονται
Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἀμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἱ λαμβάνοντες
40 κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκι-
ράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν, νῦν δ' ὁ Νικανδρὸς ὄσχας λέγει τὰ τῆς πτελέας
κλήματα. Ὅσχαι κυρίως οἱ κλάδοι τῆς ἀμπέλου, νῦν δὲ καταχρηστικῶς
καὶ ἐπὶ τῆς πτελέας εἶπε τοὺς κλάδους ὄσχας. Κόμμι δὲ τὸ κομμίδιον·
οὕτω γὰρ ἐστὶν ἡ σύστασις αὐτοῦ, ὡς κόμμεως.

45 111. Ὁ νοῦς οὗτος· ὅπως φησὶ τὰ μὲν ἐμέση, τὰ δὲ πέψη, ἐκλυ-

θεῖς ἐν ἐψητοῖς ὕδασι, τουτέστι λουτροῖς· ὅτε γὰρ ὑγρανεῖ τὸ σῶμα ὁ ἰδρῶς, τουτέστι μετὰ τὸ ἰδρῶσαι αὐτὸν εἰς τὸ προμάλακτον, ἵνα εὐθέως ἐμβαίνει εἰς τὴν ἔμβασιν, καὶ χρονίσῃ, μέχρις ὅτου ἐκλυθῆ καὶ διαπέψῃ.

115. Κανθαρίδος· κανθαρίδες εἰσὶ τὰ κοπροφόρα καὶ σιτοφθόρα ὧσ' αἱ λεγόμενοι κύνθαροι, ὧν ἡ μὲν ὀσμὴ ὁμοία ἐστὶ πύσῃ χυτῇ, ὃ ἐστὶ τῷ ὑγροπίσσω, ἡ δὲ γεῦσις κεδρίσιν· μηδαμῶς οὖν φησὶν ἐκείνο τὸ ποτὸν δέξαι· τὰ ψήγματα δὲ τῆς κέδρου κεδρία λέγει κάρφη.

119. Ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν δηγμὸν ποιοῦσιν ἐπὶ τῷ διύγρῳ ποτῷ ποθέντι τῷ χεῖλει, ποτὲ δὲ περὶ τὰ νεύατα καὶ ἔσχατα τῆς γαστροῦς, 10 τουτέστι περὶ τὸ στόμα αὐτῆς, ἡγουν περὶ τὸν στόμαχον· οἱ μὲν οὖν στόμαχον, ἄλλοι δὲ πύλην, ἄλλοι δὲ δοχεῖον βρωμάτων τὴν γαστέρα ὀνομάζουσιν· ἐκ δὲ τοῦ στόμα κατὰ συγκοπὴν γίνεται στόμα, ὡς μηρία μῆρά.

123. Χόνδρος· τοῦ στομάχου ἔντερον, ὅθεν καὶ ὑποχόνδριά φα- 15 μεν, ἢ μέρος τοῦ θώρακος, μεθ' ὃ τὰ ὑποχόνδρια· ἀπὸ κοινου δὲ τὸ δάκνεται.

124. Ἄλλη δέ φιν· τὸ φιν παρέλκει· περιφραστικῶς δ' ἡθεα φωτὸς ἀντὶ τοῦ τὸν φῶτα, ὃ ἐστὶ τὸν ἄνδρα.

126. Οἶά τε δὴ γήρεια· οὕτω φέρεται· αὐτῶν ἡ γνώμη, ὡς 20 ἀκάνθης ἄνθος· γήρεια δὲ τὰ ἄνθη τὰ λευκὰ καὶ πολιοειδῆ, πάππος δ' ὁ καυλὸς αὐτῶν, ἐξ οὗ θρύπτονται καὶ πίπτουσιν, ἢ αὐτῆ ἡ σύστασις.

128. Τούτω δὲ φησὶ τῷ φαρμασσομένῳ σὺ τὸν γλήχωνα ταῖς ποταμίαις νύμφαις τεύξας κυκεῶνα (τουτέστι γλήχωνα μεθ' ὕδατος· ἐμ- 25 πληθὴν δ' ἀντὶ τοῦ πληρώσας) πόροις, ὃ ἐστὶ δίδου.

130. Νηστείρης Διῶς· ἰστέον, ὅτι τῆς Κόρης, ἡγουν τῆς Περσεφόνης, ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἢ μήτηρ αὐτῆς ἢ Διῶ περιήρχετο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν, ὑπεδέχθη δ' ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἴπποθώωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκυονός, ὑπὸ 30 τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας, ἣτις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει, ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς, ἀλφίτων δ' αὐτήν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη ἔπιεν· Ἰάμβη δὲ τις δούλη τῆς Μετανείρας ἀθυμοῦσαν τὴν θεὸν 35 ὀρώσα γελοῖα λόγους καὶ σκώμματα τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν· ἦσαν δὲ τὰ ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἰαμβικῶ μέτρῳ ῥυθμισθέντα, ὅπερ αὐτῇ πρῶτον εἶπεν, ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηγορίαν ἔλαβον Ἰαμβοὶ λέγεσθαι· Ἰάμβη δὲ θυγάτηρ Ἠχοῦς καὶ Πανός, Θράσσα δὲ τὸ γένος. Μορόεν δὲ ποτόν, τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν· ὅτι δὲ διὰ γλήχω- 40 νος ἔπιεν ἡ Δημήτηρ τὸν κυκεῶνα καὶ διὰ τὴν χλεύην τῆς Ἰάμβης ἐγέλασεν ἡ θεὰ, ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις λέγεται (Hymn. in Cer. 192 sqq.).

132. Ἀθύροισιν· ὑπὸ τοῖς παγνιώδεσι λόγοις τῆς Θρακικῆς Ἰάμβης, καὶ τὰ ἑξῆς.

134. Ἐντροχάλοιο δὲ λίνου· τουτέστι τὴν κεφαλὴν ἐψηθεῖσαν σπέρματι λίνου ἢ τοὶ τῷ λινოსπέρμῳ καλουμένῳ· γράφεται καὶ εὐτρο-
5 χάλοιο λίναιο. Μορόεν ἢ τὸ μετὰ πόνου γινόμενον καὶ ἐψόμενον, ἢ μο-
ρίδιον ἀντὶ τοῦ αἵσιμον, ὃ ἂν τις ἐπὶ τοῦ συμφέροντος ἐκδέξατο, ἢ τὸ
ἀρμόζον τῷ πάθει. Ὅμηρος (Od. η 227 et ν 48).

ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

135. Χιμαίρας, αἰγάγρου.

10 137. Εἰς δ' ἔμετον· ἀντὶ τοῦ ἕως ἐμέσῃς κορέσθητι, τὰ δὲ φάρ-
μακα ἀθρόα κάτωθεν ἀναβάλλοις ἐμματέων, τοὺς δακτύλους καθιεῖς
διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν φάρυγγα· ἐμματτεῖν γάρ ἐστι τὸ καθιέναι
τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον. Ὅμηρος (Il. ν 425).

ἐγγὺς ἀνῆρ, ὅς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσατο θυμόν,

15 τουτέστι καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον ἐνέβαλλεν εἰς αὐτὴν χεῖρα.
"Ἄλλως· ἐμματεῖν ἐστι τὸ εἰς τι καθιέναι καὶ ἄπτεσθαι τινῶν· βούλεται
οὖν δηλοῦν τὸ καθιέντα τοὺς δακτύλους ἐμῆν βιάζεσθαι, ἔτι τοῦ
ληφθέντος ἐν τῇ κοιλίᾳ παρακειμένου καὶ μήπω διὰ τῆς πύλης ὠρη-
κότος πρὸς ἀνάδοσιν· τότε γὰρ μετ' αὐτῆς τῆς τροφῆς συνανενεχθήσε-
20 ται καὶ τὸ φάρμακον. Μεμιασμένα δὲ δόρπα ἀντὶ τοῦ ἄπεπτα καὶ ὑ-
παρά· καὶ μεμιασμένα τὰ δόρπα τοῖς ἰοβόλοις φαρμάκοις ἐν τῇ πύλῃ
τῆς γαστρὸς ἀναβάλλοις, καθιεῖς τοὺς δακτύλους.

139. Νεωστὶ ἀμελχθέν γάλα βαλὼν ἐν ἐργαλείῳ δὸς ἐνεμά φησι
διὰ τῆς ἑδρας, ὅπως ὑπάρθῃς τὴν γαστέρα· ἀφόρδια γὰρ τὰ ἀποδευ-
25 ματα, οἷονεὶ τὰ ἀποθεν τῆς ὁδοῦ, ὥσπερ καὶ ἀποπατήματα τὰ ἀποθεν
τοῦ πάτου, ἤγουν τῆς ὁδοῦ. Ὅμηρος (Il. ζ 202).

πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

142. Κόψαι κελεύει κλήματα ἀμπέλου χλωρὰ σὺν τοῖς φύλ-
λοις καὶ ἐν γλεύκει ἢ μέλιτι ἐψήσαντα δοῦναι πιεῖν· τοῦτο γὰρ πα-
30 ραδεκτέον.

145. Ψαφαρῆς δὲ ῥίξια γαίης· τῆς πετρῶδους καὶ ὄρεινῆς γῆς·
ἐν τοιαύτῃ γὰρ γῇ ἢ βοτάνῃ γίνεται.

146. Διὰ παντὸς τραχύτητα ἔχοντα. Ὑψι τέθηλε, τουτέστι τοῖς
κλωσὶν ὑψηλὴν· τὴν τοιαύτην γοῦν βοτάνην ἤγουν τὸ σκορπίουρον
35 δὸς τῷ πεφαρμαγμένῳ ἐψηθεῖσαν μετὰ μέλιτος πιεῖν.

147. Ἡ μολόθουρος βοτάνη ἐστίν, ἀειθαλῆς δέ· διὸ καὶ Εὐφο-
ρίων φησὶν·

πτῶχες ἀειχλωροῖσιν ἰαύεσκον μολοθούροις.

"Ἐνισχνα δὲ καύλεα ἀντὶ τοῦ ἰσχνὰ καὶ καλαμῶδη καὶ λεπτὰ καυλεῖα
40 ποιεῖ· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνατρέχοντα φυτό λεπτὰ καυλεῖα ποιούσιν.

149. Παρθενία οὐκ αὐτὴ ὅλη ἢ Σάμος, ἀλλὰ τις ἐν αὐτῇ εὐρε-
θεῖσα γῆ. Φυλλίς δὲ τὸ καλούμενον γεωφάνιον ἐν Σαμοθράκῃ καὶ
Μελίφυλλον ἐκαλεῖτο, Νίκανδρος δὲ Φυλλίδα καλεῖ· κελεύει οὖν τέσ-
σαρας δραχμὰς Σαμίας λαμβάνειν. Παρθενία γὰρ ἢ Σάμος ἐκαλεῖτο

καὶ Φυλλίς μία τῶν Νυμφῶν. Τὸν Σάμιον ἀστέρα λέγει, ὃν δοκεῖ
κρίος ἐν Σάμῳ εὐρηκέναι. Φυλλίς γὰρ ἢ Σάμος· ἢ φυλλάδα τὴν βο-
τάνην ἰδίως καλεῖ, ἣν τινες μελιτόφυλλον φασιν, ἧς τὸ χρήσιμον
ἀστὴρ λέγεται· ἢ Φυλλίς οὖν ἢ Μελάμφυλλός ἐστιν.

150. Ἰμβρασίδος· τῆς Σαμακῆς, (Ἰμβρασος γὰρ ποταμός ἐν 5
Σάμῳ) ἣν κρίος λέγεται εὐρηκέναι, ταύτης δὲ τὸ χρησιμώτερον ἀστὴρ
καλεῖται, ἐξ ἧς βούλεται ἡμᾶς ὁ Νίκανδρος λαμβάνειν.

151. Ἀμνός ἐστιν ὁ μηδέπω κέρατα ἔχων· πῶς οὖν οὗτος κερά-
στην εἶπεν αὐτὸν οὐκ ὀρθῶς; Χησιεῖς δὲ πρῶτον ὤκησαν ἐν Σάμῳ,
εἶτα Ἀστυπαλαεῖς. 10

153. Διπλήρεια· διπλὴν κελεύει πόσιν τῶν τεσσάρων δραχμῶν
δοῦναι, ὃ ἐστὶν ὀκτώ δραχμῶν, καὶ σὺν τῷ ἐψήματι πηγαίου κλῶνας
διδόναι, καὶ ῥόδινον μύρον ἢ Ἴρινον μύρον.

155. Ὀργάζων δ' ἀντὶ τοῦ μιγνύων τὴν γῆν τὴν Παρθενίαν, ἢ
καταβρέχων ἐλαίῳ ῥοδίῳ. Ἄλλως. τῷ ἀπ' Ἰριδος γινομένῳ μύρῳ, 15
ἤγουν ἐλαίῳ, τουτέστι τὸ ῥόδινον ἐλαιὸν μίξας ἀλειψον μετὰ πηγάνου
κλάδων.

157. Πάσῃται· ὡς πρὸς δεύτερον πρόσωπον ἀποτείνεται περὶ
τρίτου τινός, περὶ τοῦ ἀγρίου δὲ κορίου τῆς βοτάνης λέγει· εἶδη γὰρ
ταύτης εἰσὶ δύο, ἡμερόν τε καὶ ἄγριον, ὧν τὸ μὲν ἡμερον εὐωδές ἐστι 20
καὶ ἠδύ, τὸ δ' ἄγριον παραπλήσιον τῷ ἡμέρῳ, πλατυφυλλότερον δὲ
καὶ εὐμηκέστερον καὶ πολλὰς ἔχον παραφυάδας καὶ πολύρριζον καὶ
πολυανθές, τοῦτο δὲ βρωθὲν ἢ ποθὲν ἢ ἄλλως πως προσενεχθὲν θα-
νάσιμον.

158. Ἀφραδέως δ' εἶπεν, ὃ ἐστὶν ἀφρόνως καὶ ἀπείρως· τὸ γὰρ 25
χύλισμα τοῦ κορίου τῆς γεύσεως ἀλλότριον ὑπάρχον οὐ δύναται λαθεῖν
διδόμενον, εἰ μὴ τις ἀνθαιρέτως αὐτὸ βουληθείη λαβεῖν ἐν καιρῷ πε-
ριστάσεως.

160. Λαβράζουσι· ἐν τῷ δήμῳ λάβρως φωνοῦσιν· καὶ Ὅμηρος
(II. ψ 474)· 30

τί πάρος λαβρεύεαι;

καὶ Αἰσχύλος (Prometh. 327)·

μὴ λαβροστόμει.

Παραπλήγες δ' ἀντὶ παράφρονες, τὸ δ' ἐξῆς παραπληγέες τῷ οἴστρω,
ὃ δ' οἴστρος ζῶόν τί ἐστι παραπλήσιον μεγίστη μυία, κέντρον ἔχον 35
ἐπίμηκες.

161. Ὄξυ δὲ μέλος τὸ διατεταμένον καὶ μέγα. Ἀταρμύκτω ἀφό-
βῳ, ἀπὸ δὲ τοῦ τάρβους καὶ τοῦ μύειν συντέθειται ἢ λέξις.

163. Πράμνιος δ' οἶνος ἀπ' ἀμπέλου πρραμνίας, ἣν καὶ ψι-
θίαν τινὲς καλοῦσιν. Αὐτοκρηῆς δ' ἀντὶ τοῦ αὐτοκέραστον, ἀμιγῆς, 40
ἄκρατον.

164. Ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον τοῦ θαλασίου ὕδατος τὸ τρυβλίον.

165. Γράφεται καὶ ἀλαλήν, ἥτοι ὅτι ἐστέρηται τοῦ λαλεῖν, ἢ ὅτι

15 ἄλλως τῷ?

16 τουτέστι τῷ Ἰρίῳ ἐλαίῳ?

χωρίς στεναγμοῦ τίκει. Ὀρταλίχων νῦν τὰς ὄρνιθας λέγει· οὐ γὰρ τὰ νήπια ὠτοκεῖ, ἀλλὰ τὰ τέλεια, κελεύει δὲ τὸ ὠὸν κενῶσαι, καὶ ἀφρὸν θαλάσσης συμμιγνύντα κεράσαι, ἔστις ἀφρὸς τροφή τοῦ κέπφου ὠν καὶ θανάτου αὐτῷ παραίτιος γίνεται· οἱ γὰρ ἀλιεῖς χερσὶ τὸ θαλάσ-
 5 σιον ὕδωρ ἀνακλύζοντες ἀφρὸν προσενεγκεῖν καταναγκάζουσι, καὶ τοῦτον δολίως τῷ κέπφῳ προτείνουσι, ὃ δὲ τὸν ἀφρὸν λαβεῖν ἐφιέμενος εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἔρχεται καὶ οὕτω θηρεύεται· ὃ δὲ κέπφος θαλάσσιον ἐστὶν ὄρνεον παραπλήσιον λάρῳ, ὅπερ ὡς εἴρηται ὑπὸ τῶν ἀλιέων ἀλίσκεται· χραινότων γὰρ καὶ ποιούντων ἀφρὸν προσέρχεται
 10 τῷ ἀφρῷ, καὶ οὕτως ἀλίσκεται. Ἀπαλὴν δ' ὠδίνα τὴν στερουμένην βίας, ἐπεὶ τίκτουσιν ἄνευ ἀλγηδόνης.

171. Ἀγλεύκη· ἀγλυκῆ καὶ πικρὰν καὶ ἐστερημένην γλεύκης, ὃ ἐστὶ γλυκύτητος.

172. Ἀτμεύειν δὲ δουλεύειν, ὑποκεῖσθαι· ἀτμένες γὰρ οἱ δοῦλοι·
 15 ὅτι δὲ δουλεύει ἢ θάλασσα καὶ τὸ πῦρ ἀνέμοις, κατὰ θεῖον νόμον δηλονότι, τοῦτο δὲ καὶ Ἡράκλειτος καὶ Μενεκράτης εἴρηκεν.

174. Ἀργεστάς, οἶονεῖ τοὺς ἀνέμους. Ἀχύνετον δὲ τὸ πολύχυτον· τὸ γὰρ α ἐπιτατικόν ἐστὶν· ἐκτίθεσθαι οὖν βούλεται διὰ τούτων καὶ Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶ κατ' αὐτόν.

20 175. Ἀκοσμήεσσα ἢ ἀκόσμιος, ἢ ἄτακτος, ἢ μὴ κοσμίως κινουμένη. Φιλοργὸς δὲ διὰ τὸ φροῶδες, ἢ φιλοῦσα ὀργίζεσθαι καὶ ὀργᾶν καὶ μάλνεσθαι διὰ τὰς τρικυμίας.

176. Δεσπόζει νηῶν· τῇ γὰρ θαλάσῃ ὑπόκεινται τὰ πλοῖα, τῷ δὲ πυρὶ ἢ ὕλῃ. Ἐμφθορέων δ' αἰζηῶν, τῶν ἐν θαλάσῃ φθειρομένων.

25 177. Ἡ δ' ὕλη ὑπακούει καὶ πείθεται κατὰ τὸν θεσμόν τοῦ ἐχθόμενου πυρὸς, οὐ καθόλου δὲ τὸ πῦρ ἐχθόμενον λέγει, ἀλλὰ τῇ ὕλῃ ἐχθόμενον διὰ τὸ ἀφανίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ.

178. Ἀτμέμιον· πολυδούλευτον καὶ πολυκατέργαστον ἦτοι τὸ μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενον διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου σκευασίαν, ἢ ὃ οἱ
 30 δοῦλοι καὶ οἱ γεωργοὶ κατεσκεύασαν· οἱ δὲ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐπεὶ καὶ ἀνωτέρω εἴρηται· ἦν τε καὶ ἀτμεύειν (172)· κελεύει δ' ἔλαιον μιγνύντα μετ' οἴνου νεωστὶ πεπατημένου πίνειν, ἢ χιόνα μετὰ γλεύκεος.

180. Ζάγκλησι· ταῖς δρεπάναις τῶν τρυγητῶν.

181. Ρυσαλέην δὲ τὴν ἐρρουσσωμένην, ἦτοι τὴν πεπανθεῖσαν καὶ
 35 πέπειρον. Ἐδανοῖο τοῦ ἠδυτάτου, τοῦ γλεύκεος. Ψιθία δ' εἶδος ἀμπέλου, ἣτις καὶ πραμνία λέγεται. Ἐλίνοιο, τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου.

182. Κείροντες· κόπτοντες πατοῦσι καὶ πιέζουσι τῷ καιρῷ, ὅτε
 40 φοιξηθὸν αἱ μέλισσαι ἐπὶ ταῖς ῥαξὶ τῶν βοτρύων πεσοῦσαι νέμονται τὸ γλεῦκος.

183. Πεμφρηδῶν δὲ ζῶόν ἐστὶ τῶν σφηκωδῶν, μείζον μὲν μύρμηκος, μελίσσης δ' ἔλασσον, ἐπτέρωται δὲ καὶ ποικίλην ἔχει λευκῷ καὶ μέλανι τὴν ἐπιφάνειαν, τοῦτο δὲ κατὰ τὴν ὀρεινὴν νεμόμενον δρέπεται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἄγκεσι θάμνων παντοῖα ανθῆ, καὶ φερόμενον εἰς

τὰς κοίλας καθίπταται δρυῶς. Καὶ αἱ βεμβίδες δὲ τῶν σφηκωδῶν εἰσιν εἶδος μελισσῶν, ἃς ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι· ταῦτα δὲ πάντα εἶδη μελισσῶν εἰσιν, ἃ δὴ ἐπινέμεται πεπείρους ὄντας τοὺς βότρυνας.

185. Κηκὰς δ' ἢ ἀλώπηξ, ἥτοι κακωτική, κακοποιός, κακούργος ἢ γλευστική· Καλλίμαχος·

5

κηκάδι σὺν γλώσση·

186. Κωνέλου. Τοῦτο οἱ μὲν κορίαννον, οἱ δ' ἀννησοειδὲς καλοῦσι, σημεῖον δὲ τούτου τὸ καρηβαρεῖν. Φοινὸν δ' ἀντὶ τοῦ πεφοινιγμένον ἢ ὀλέθριον, φόνιον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι.

189. Σφαλλόμενοι δὲ τοῖς σκέλεσι ταῖς χερσὶ βαδίζουσιν, ὅ ἐστι 10 πίπτοντες ἐπερείδονται αὐταῖς.

191. Ἦτοι τὰ ἐσωτέρω καὶ κατωτέρω τοῦ στόματος.

192. Αἱ ἀρτηρίαι φησὶ μεγάλως σφύζουσιν, αἶ πρὶν ἐρρωμέναι συστέλλονται.

193. Ἀτίξει δ' ἀντὶ τοῦ ἀτενίζει, βλέπει νῦν, ἢ ἔλκει, ὅ ἐστι 15 σπᾶ τὸν ἀέρα καὶ ὀλίγον ἀναπνεῖ, εἰ καὶ ἐπὶ τῆς ταραχῆς αὐτὸ τέθεικεν Ὅμηρος εἰπὼν (Π. ζ 468)·

πατρὸς φίλον ὄψιν ἀτιχθεῖς.

γράφεται καὶ ἀλύξει, οἶον· „ἠέρα παῦρον ἀλύξει“.

194. Κατηβολέων· λειποθυμῶν, τὴν ὑστάτην εἰμαρμένην ἔχων, 20 ὁ δ' οἷα ἐν καταβολῇ ὦν καὶ κάτω διὰ λειποθυμίαν βλέπων, ὀλίγον ἀέρα διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἔλκων, τὸν θάνατον ὁρῶν, καταπίπτων.

197. Τεῦχος κατασκεύαζε ἐμβαλὼν ἀντὶ τοῦ παραπέμψας· ἐν δὲ τῷ μὴ λέγειν κλυστῆρα ποῖον, δηλὸν ὅτι κοινὸν λέγει.

198. Δάφνης δὲ Τεμπίδος· Θεσσαλικῆς, διότι πρῶτον ἐκεῖ εὐ- 25 ρέθη τὸ φυτόν, κατέστεφε δὲ χαίτην Δελφίδα εἶπε διὰ τὸ τὴν κόρην διωκομένην ὑπ' Ἀπόλλωνος εἰς τοῦτο τὸ φυτόν μεταβληθῆναι, ἐξ οὗ ἔχει καὶ τὸ ὄνομα. Δάφνη γὰρ ἢ κόρη ἐλέγετο, καὶ Ἀπόλλων ἰδὼν αὐτὴν μεταβληθεῖσαν εἰς τὸ φυτόν ἐξ αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἐστέψατο, λέγει δὲ ἢ ἀπὸ δάφνης κατὰ κοινουῦ πόσιν δίδου, τουτέστι δαφνέλαιον 30 δὸς πιεῖν.

201. Κνίδην λέγει τὴν ἀκαλήφην, εἴρηται δ' ἀμφοτέρω δια τὸ κνήθειν· καὶ γὰρ ἢ ἀκαλήφη παρὰ τὸ κάλφασθαι· ἔστι δὲ καὶ θαλάσσιον ζῶον ἀκαλήφη λεγόμενον· φησὶ γοῦν ὅτι καὶ κνίδης σπέρμα σὺν πεπέρει λεάνας διὰ τὸ σφόδρα θερμαντικὸν δίδου χρῆσθαι.

35

202. Ἐμπευκέει ὅπῳ χράνας ἀντὶ τοῦ μίξας τῷ πικρῷ ὅπῳ, λέγει δὲ τῷ κυρηναϊκῷ.

203. Τὸ ἀπὸ τῆς ἱριδος βοτάνης γινόμενον ἔλαιον, ἱρινου δὲ μύρον λέγει· αὕτη ἢ βοτάνη εὐπνους ἐστὶ· παραλέλοιπε δὲ τῆς πόσεως τὴν ποσότητα.

40

204. Κελεύει δὲ καὶ σιλφίου ῥίζαν τρίψαντα μετὰ λευκοῦ ἐλαίου παρέχειν πίνειν· τὸ δὲ σιλφίον καὶ ῥιζίον Κυρηναϊκὸν καλοῦσιν τινες, ἐξ οὗ γίνεται ὁπὸς. νῦν δὲ περὶ τοῦ ῥιζίου φησίν.

205. Μελιζώρου ἀντὶ τοῦ μελικράτου.

206. Καὶ γάλακτος δὲ τὸ ἀφρώδες, τουτέστι τὸ ἐπιπόλαιον καὶ πεπηγὸς ὡς ἀφρὸς νέμε, ἐπὶ πυρὸς θάλψας τὸ τεύχος ἡρέμα, ὃ ἐστὶ θερμάνας, τουτέστιν ἵνα χλιάσης αὐτόν.

207. Ἡ σύνταξις οὕτως· καὶ τὸ ἐπὶ τῷ λοιγῆντι τοξικῷ ἄχθος 5 ἀμύνοις καὶ ἀποδιώξοις. Παρασχεδὸν ἀντὶ τοῦ παραχρήμα, λείπει δὲ τὸ οὕτω, ἔν' ἧ· οὕτως ἀμύνοις καὶ διώξοις· τοξικὸν δὲ καλεῖται τὸ τοιοῦτον φάρμακον διὰ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν ἀναιρεῖν παραχρήμα βρωθὲν ἢ ποθὲν, ἢ ἐπεὶ οἱ Πάρθοι καὶ Σκύθαι τοξεύοντες τούτῳ παραχρήλουσι τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας· οὐ γὰρ, ὡς τινες, τὸ κώνειον νομι- 10 στέον· ἢ διότι ὁμοίως τόξου ἀφέσει ἀναιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθὲν λέγεται ὑπὸ τινῶν Σκυθικόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὑδρας ἀνεφύη, τὴν δ' ὑδραν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ διὰ τοῦτο τοξικὸν καλεῖται.

208. Ἡνίκα πίων τις βαρύνηται ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν. Παχύνεται 15 δ' οἰδαίνεται, καὶ τὸ οἰδαλία διωδηκότα καὶ ἐξωγκωμένα.

211. Ξηρὰ, ἐπειδὴ ξηραίνει τὸ δηλητήριον, τὰ δ' οὖλα τῶν ὀδόντων ἐκ βάρθρων ῥήγνυνται.

213. Ἐμπληκτον· μανιωδες, μανικόν. Μεμόρηκεν, ἐκάκωσε, παρὰ τὴν μοῖραν.

20 214. Μηκάζει δ' ἀντὶ τοῦ μηκάται ὡς πρόβατον, οἶονεὶ οὕτω βοᾷ καὶ κράζει, φλύζων, φλυαρῶν ὑπὸ τῆς μανίας· καὶ οἱ Ἰταλιῶται τοὺς φλυαρογραφοῦντας φλυσογράφους ἐκάλουν.

215. Συνεχῶς δὲ φησιν ἀχθόμενος βοᾷ. Ἐμπελάδην οἶονεὶ ἐμπελαστικῶς καὶ ὀρητικῶς, ὅποιά τις φῶς, ἤγουν ἀνῆρ, τὴν ἀμφιβρό- 25 τὴν κώδειαν ἀποτμηθεὶς ξίφει· τοῦτο γὰρ τὸ ἀπαμνηθεὶς, κώδειαν δὲ νῦν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀμφιβρότην τὴν ὅλον τὸν ἄνδρα συνέχουσαν κεφαλήν· ἢ γὰρ κεφαλὴ συνέχει πᾶν τὸ σῶμα· καὶ Ὅμηρος δὲ κώδειαν φησι τὴν κεφαλὴν, (Π. ξ 499).

ὁ δὲ φηὶ κώδειαν ἀνασχών.

30 Ἄλλως· καὶ γὰρ φησιν, ἐνίστε πλησιάζοντος αὐτῷ ἀνθρώπου τινός, μισανθρωπίαν νοσῶν καὶ βαρύνμενος προίεται φωνὴν ὡς ἀποκεφαλιζόμενος· τοῦτο δ' εἶπε πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ποιητοῦ καὶ κακῶς νοήσας τό (Π. κ. 457 et Od. γ 329):

φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

35 217. Κερνοφόρος· ἢ τοὺς κρατήρας φέρουσα ἰέρεια· κέρνους φασὶ τοὺς μυστικὸς κρατήρας, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασιν· ζάκορος δ' ἢ νεωκόρος, καὶ βωμίστρια ἢ ἰέρεια τῆς κρατηροφόρου Πέας.

218. Εἰνάδι δ' ἀντὶ τοῦ ἐννάτη τοῦ μηνός ηγουν τῆς σελήνης· τότε γὰρ τὰ μυστήρια αὐτῆς ἐπιτελοῦσιν· ἢ εἰκάδι, τῇ εἰκοστῇ τῆς σε- 40 λήνης· τότε γὰρ κατὰ τὴν σελήνην ἐμέτρουν τὸν ἐνιαυτόν.

220. Ἰδαίης· τῆς ὄρεινης· Ἰδη γὰρ καταχρηστικῶς πᾶν ὄρος καλεῖται. Τρέουσι δ' ἤγουν οἱ Κορύβαντες, ἢ οἱ παρατυχόντες φοβοῦνται, ὅτ' Ἰδαίης τὸν ῥιγηλὸν ὑλαγμὸν εἰσαΐωσιν.

221. Βρυκανάαται· γράφεται καὶ βρυχανάαται, βρυχᾶται, κλαν-

θμυρίζει, ὡς παιδίον φωνεῖ, ἢ δακρύει, ὡς Μένανδρος. Ὠροδὸν δ' ἀντὶ τοῦ μετ' ὠρουγῆς, ὡς λύκος ὠρούμενος.

222. Ἀντὶ τοῦ καθάπερ ταῦρος.

224. Διὰ τὸ ἀστατεῖν αὐτὸν δέσας φησὶ προσένεγκε αὐτῷ βοηθήματα καὶ μὴ καταδεχομένῳ μηδὲ θέλοντι, κατ' ὀλίγον οἶνον διδοὺς 5 κόρεσον καὶ μεθυσθῆναι ποιήσον ἀνενοχλήτως, ἡσυχῶς δὲ βιαζόμενος τῇ σῆ χειρὶ ἀνοιγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα, ἕως οὗ ἐμέσῃ, καὶ μετὰ τὸν τοῦ γλυκέος ἔμετον πότισον αὐτὸν ζωμὸν πολὺν χήνειον, προσφέρων αὐτῷ καὶ τῶν ἐαρινῶν ἀγρίων ἢ ἡμέρων μήλων τὰς σάρκας, ῥίψας τὸ δέρμα αὐτῶν· εἰ δὲ μὴ παρῶσι ταῦτα, τῶν λεγομένων στρουθο- 10 μήλων ὀλοσχερῶς ἐμφόρησον αὐτόν.

225. Τουτέστι τὸν θώρακα πλήρωσον, ἤγουν χόρτασον αὐτὸν οἶνω γλυκεῖ, καὶ μὴ χρῆζοντα ἡρέμα βιαζόμενος, καὶ μὴ κακώσῃς αὐτόν.

226. Βροῦκον τὸ μεμυκὸς στόμα· συνερείδει γὰρ τοὺς ὀδόντας τὸ 15 βροῦκον αὐτοῦ στόμα φησὶν, ἤγουν τὸ συνδεθὲν καὶ σφιγγθέν. Ὀχλίξοις, οἶονεὶ ἀνοιξον, ὡς ἂν τὴν λώβην ἐμέσῃ δαμαζόμενος καὶ νικώμενος διὰ τοῦ ποτίζειν αὐτόν τῇ χειρὶ σου.

229. Μεμορημένον ἀντὶ τοῦ δεδασμένον καὶ ἐψηθέντα τῷ πυρὶ.

230. Μηλείης δὲ τῆς μηλέας τὰ κάρφη ἤγουν τὰ δέρματα ἢ τὰ 20 ἄνθη. Γράφεται δὲ καὶ ῥηχώδεος καὶ τρηχώδεος, ἀμφοτέρω κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, τῆς τραχείας.

231. Σίνεα· τὰς σινωτικὰς ἀκάνθας ἀποβαλὼν, ἢ μᾶλλον τὰ δέρματα τῶν μήλων λεπίσας.

232. Ἐπήβολα, ἤγουν μέτοχα τοῖς ἡμετέροις χωρίοις, τουτέστι 25 τὰ τοῖς ἡμῶν κλήροις ἤγουν κήποις ἐπιβάλλοντα, οἶονεὶ τὰ ἡμέτερα.

233. Ἐνεπιήματα δὲ τὰ παίγνια· παίζουσι γὰρ αἱ κόραι καὶ τέρπονται τοῖς μήλοις.

234. Καὶ τὰ στρουθία δ' εἶδη μήλων, οἱ δὲ φασιν εἶδος βοτάνης, τὸ δὲ κυδωνίον φησὶ μήλον. Κυδῶνος, τοῦ στυπτικοῦ κυδωνίου, 30 ὃ μάλιστα ἐν τῇ Κρήτῃ φύεται.

235. Ἐκόμισαν δ' ἀναυροὶ, τουτέστιν ἔθρεψαν αἱ ὕχθαι τῶν ποταμῶν τὰ κυδωνία.

236. Ἄλις δ' ἀντὶ τοῦ ἱκανῶς, καὶ ἀολλέα ὁμοῦ κόψας.

237. Ὀσμῆρα, ὄσμην ἔχουσαν, εὐώδη. 35

239. Ῥοδέοις, τοῖς ῥόδοις, ἢ ῥοδίνου ἐλαίου. Καὶ θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσων παῦρα λίπος ἀντὶ τοῦ θυόεν τὸ εὐώδες ἐν τοῖς ῥόδοις ἔλαιον ἦτοι τὸ ῥοδίνον στάζε μετ' ἐρίου εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

241. Ἰρινέου δὲ τοῦ ἀπ' ἰριδος γινομένου μύρου.

242. Ἀκροσφαλὲς τὸ ἄκρως σφαλερόν. 40

244. Γερραῖοι ἔθνος Ἀραβίας ἀπὸ Γέρρας, μιᾶς αὐτῶν πέλεως. Νομάδες δὲ νομάδα βίον ἔχοντες· τούτῳ φησὶ τῷ τοξικῷ οἱ ἐν τῇ Γέρρα τῆς Ἀραβίας καὶ οἱ περὶ τὸν Εὐφράτην πρὸς τὰς αἰχμὰς αὐτῶν χραίνουσιν, ὃ ἔστι βάπτουσιν. Οἱ Γερραῖοι τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ βουλόμενοι χρῆσθαι καὶ τοὺς αὐτὸ προσενεγκαμένους τοῖς εἰρημένοις βοη- 45 θήμασιν ἰάσθαι, οὕτω δοκιμάζουσι τὰ ἀλεξιφάρμακα· μέρος τοῦ ἑαυ-

τῶν ποδῶς χαράζαντες αἷμα ἀφίᾳσι, καὶ εὐθὺς προσάπτουσι τὸ φάρμακον· ἐὰν γοῦν ἀναδρομῆ δια τοῦ αἵματος, τάχιον τοῖς βοηθήμασι τούτοις καθαίρουσιν αὐτὸ, πρὶν ἔμπεσεῖν τὸν ἰὼν εἰς τὴν καρδίαν.

218. Ἐρφος δὲ τὸ δέρμα, ὅπερ οἱ Ἴωνες στέρφος λέγουσιν· διὸ
5 καὶ στερφῶσαι λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

219. Μηδείης· ἦτοι τὸ ἐφήμερον σκευαστικὸν ἐστὶ φάρμακον, ὃ καλεῖται κολχικόν, ὃ βαρβαρινόν, ὃ καὶ οἱ βάρβαροι νάφθαν καλοῦσιν, ὃ οἱ χριόμενοι ἢ ἱμάτιον ἀλημιμένον ὑπ' αὐτοῦ φοροῦντες ἢ ἄλλο τι, ἐὰν ἐναντι ἡλίου στῶσιν, ὡς ὑπὸ πυρὸς κατεσθλόνται δαπανώμενοι·
10 ἔστι γὰρ καυστικόν, δοκεῖ δ' ἢ Μηδεία τὴν κατασπευὴν αὐτοῦ εὐρηκεῖναι, διὸ καὶ κολχικόν λέγεται· οἱ δ' ἴρην αὐτὸ προσαγορεύουσιν, ἄλλοι φαιρικόν, ἕτεροι ἐφήμερον, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἢ ποθῆ ἀναρρεῖ γίνεται δὲ παρὰ τὸν Ἰπάρην τὸν ποταμὸν· τοῦτο γεννᾶται ὄρθρον, μαραίνεται δὲ περὶ μεσημβρίαν· ἢ διὰ τὸ ἡμέραν ὅλην μὴ δύνασθαι
15 ἐξαρκεῖν τοὺς πίνοντας αὐτὸ· τοῦτο οὖν τὸ ἐφήμερον ἐν μὲν τῇ γεύσει εὐθὺς τὰ εἶσω τῶν χειλέων κινεῖ πρὸς κνησμόν, ὡς ἀπὸ γάλακτος συκῆς, ἢ σκίλλης ἢ κνίδης, ἐν δὲ τῇ καταπόσει ἐσθλὸν τὸν στόμαχον καὶ διημοῦς ἱκανοὺς παρέχον βάρος εἰς αὐτὸν ἐνίησιν, ἔπειτα σφοδρῶς αὐτὸν καταξέσαν ἐλκοὶ τοσοῦτον, ὥστε ποτὲ μὲν ἐμεῖν ὁμοίου πλύματι
20 κρεῶν θολερῶν, ποτὲ δὲ κόπρον προίεσαι· βοηθεῖ δὲ τοῖς πεπωκόσι τὸ φάρμακον γάλα ποθῆν, ἐναποβεβρεγμένων εἰς αὐτὸ δρυὸς φύλλων· ποιοῦσι καὶ τὰς περὶ τὴν κεφαλὴν θάλψεις· ἢ γάλακτος βοείου προσαγωγῇ, τοῦ μὲν πινομένου εἰς κύρον θερμοῦ, τοῦ δ' ἐν τῷ στόματι τηρουμένου· βοηθεῖ δὲ καὶ ὁ βλαστὸς τοῦ πολυγόνου, ἢ καὶ ἡ ὀλίξα κατα
25 κοπεῖσα καὶ ἐν γάλακτι ἐψηθεῖσα, ἢ ἐν ἀποβρέγματι μῆλων, ἢ αὐθωνίων, ἢ στυπτικῶν μύρτων, ἢ ἐλίωσιν ἀμπέλου, ἢ βάτου κλάδων, καὶ τοῦ ἐρπύλλου τὰ φύλλα ἐψηθέντα ἐν ἀποβρέγματι τῶν ἐντοσθίων τοῦ νάρθηκος, ἢ σαρδιανῶν βάλανων, καὶ ποθέντα βοηθεῖ, καὶ ἡ ἐντεριώνη τοῦ νάρθηκος τετριμμένη ποθεῖσα, βοηθεῖ δὲ καὶ ἡ ὀρίγανος λειανθεῖσα.

30 252. Νιφόνεντι λευκῶ, οἷα τῷ ὄπῳ τῆς συκῆς.

253. Σπειρώδει δὲ σπερματώδει ἢ πολλαῖς περιβολαῖς περικαλυπτομένη· αὕτη γὰρ ἢ βοτάνη ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ σπέρμα ἔχει· ἢ σπειρώδει τῇ πολλὰ σπεῖρα, ἢ γοῦν ἐνδύματα, ἐχούση.

254. Ἦγουν τὴν ἀπαλὴν σάρκα ἐπυράκτωσεν.

35 255. Ἐπισχομένοιο δὲ, καταποθέντος.

256. Ἀνερεπτόμενον, ἢ γοῦν ἀνερευγόμενον τῇ περιτρίψει. Συρμῶ δὲ, τῇ ξέσει καὶ τῇ ὀλεθρίᾳ καύσει τὸν στόμαχον ἐλκωθέντα.

257. Ἀπήμεσε δ' ὡσπερ θολερὸν πλύμα ἀπὸ κρεῶν ὁ μάγειρος ἐκχέει, τοιοῦτόν φησι θυπαρὸν καὶ ὄζον, συναποβάλλει δὲ καὶ ἡ κνηδὺς
40 μεμιασμένα ἀποπατήματα, ἢ γοῦν ἀφρώδη.

260. Πολλάκις μὲν καὶ τῆς φηγοῦ φησι τὴν χαιτήν βάλλοις ὀμοῦ τοῖς ἀκύλοις, τουτέστι τῷ καρπῷ. Οὐλάδα δὲ τὴν ὑγιαστικὴν (Od. ω, 402).

8 ὃ οἱ χριόμενοι?
καὶ ἦ?

22, 23 προσαγωγή?

28 ποθέντα· βοηθεῖ

οὐλέ τε καὶ μέγα χαίρει.

261. Ἦγουν σὺν αὐταῖς ταῖς βαλάνοις· διαφέρει γὰρ φησὶ δρυὸς καὶ φηγὸς, εἰ μὴ που φηγὸν τὴν προῖνον εἶπεν· ἄλλη γὰρ δρυὸς, καὶ ἄλλη φηγὸς, καὶ ἄλλη προῖνος, τὰ δὲ τρία δρύες καλοῦνται.

263. Οὗτος ὁ φαρμαχθεὶς τούτου κορεσθεῖη καὶ ἐν τῷ στόματι 5 κατασχοι.

264. Τὸ δὲ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατικὴ· ἢ τὰ ῥιζεία τοῦ πολυγόνου γάλακτι ἐψηθέντα καὶ κατατριβέντα βοηθεῖ.

266. Τὸ δ' ἀμπελόεις ἀμπελοέσσας· ὁ τρόπος μετάληψις, ἄλλοι δ' αἰτιατικὴν πληθυντικῶν φασιν εἶναι ὁμόφωνον τῇ εὐθείᾳ, αἱ ἀμ- 10 πελόεις γὰρ ἐστὶν, ὡς τὰς πανηγύρεις αἱ πανηγύρεις.

267. Ομοίως καὶ τοὺς κλάδους τοῦ βάτου· εἴρηται δὲ βάτος διὰ τὸ ἄβατος εἶναι.

268. Νέα δὲ τέρφη ἀντὶ τοῦ χλωρὰ λέπη καστάνου, τοῦ εὖ τρέ- 15 φειν δυναμένου.

269. Δασυφλοίοιο εἶπε, διότι χρωαδῆς ὁ ἐντός ἐστὶ φλοῦς, ἢ τὸ δασὺ πρὸς τὸ στρυφνὸν τοῦ λέπους ἔφη· γράφεται δὲ καὶ λαχυφλοίοιο, ἦτοι ἐλάχιστον φλοῖον ἔχοντος.

270. Νείαιραν δὲ σάρκα τὴν ἐσωτάτω λέγει· ἀμφοτέρους γὰρ τοὺς φλοιοὺς ἀφελέσθαι κελεύει· νεΐαιραν οὖν τὸν ἐνδότερον περὶ τὴν σάρκα 20 ὑμένα, τὸν στύφοντα λέγει. Σκύλος· τὸ δέρμα ἦτοι τὸ ἔνδυμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύω, νῦν δὲ τὸ μαῦρον καὶ ξηρὸν λέγει ἔνδυμα· γυμνώσειας δὲ σὺ τοῦ καλῶς τεθραμμένου καρύου ἢ τοῦ καλῶς τρέφοντος τοῦ καστάνου τὰ νέα τέρφη τοῦ δασυφλοίου, τὸ δὲ κάλυμμα, ὅπερ κατὰ τὴν νεΐαιραν ἐστὶ σάρκα περὶ σκύλος, ἦγουν περὶ τὸ δέρμα καὶ ἔνδυμα τὸ 25 μέλαν, τουτέστι τὸ μετὰ τὴν ἄκανθαν, ἐκεῖνό φησιν ἐψησας δίδου πιεῖν, οἶονεὶ τὸ στῦφον.

271. Τὸ Καστανὶς ἔτρεφε, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ καστάνια ἀπὸ τῆς Καστανίδος γῆς· ἢ Καστανὶς πόλις Πόντου, ὅπου πλεονάζει τὸ καστάνιον. Καστανέα ὄρος Θεσσαλίας, ἐξ οὗ τὰ κάστανα· τῶν δὲ καστάνων 30 τὸ μὲν σαρδιανόν, τὸ δὲ λόπιμον, τὸ δὲ μαλακόν, τὸ δὲ γυμνόλοπον.

273. Τουτέστι τῆς κλοπῆς τῆς ἐστιώσης τὸν νάρθηκα, ἦτοι τὸν κλέψαντα τὴν κλοπὴν τοῦ κλέπτου Προμηθέως· κλοπὴν γὰρ λέγει αὐτὸ τὸ πῦρ.

274. Φιλόζωον δὲ λέγει τὸν ἔρπυλλον, διότι αἰεὶ ἀνθεῖ καὶ οὐ- 35 δέποτε φυλλορροεῖ.

275. Εὐφίμου δὲ τοῦ φιμοῦντος τῇ στύψει, ἦτοι τοῦ στυπτικοῦ.

279. Τὸ τοῦ ἰξοῦ δηλητήριον. Ἰξία δὲ καὶ βούπρηστις σιλφίων γένη μελαινῶν, πινόμενα δὲ κατέχει τὴν τροφήν, ὡς ἰξός.

280. Οὐλοφόνον δὲ τὰ οὐλα βλάπτων, ἢ ὄλον φονευτικόν. Ὠκι- 40 μοειδὲς δ' ὅπερ μάλιστα ὡς ὠκιμον ὄξει· ὠκιμον δ' εἶδος βοτάνης παραπλήσιον ἠδυσμῶ, ἀλλ' οὐ δασὺ ἐστὶν.

282. Ἐμπλάζεται ἦτορ ἀντὶ τοῦ περιφέρεται τῇ διανοίᾳ, ἦτοι ταράσσεται καὶ ἔμπληκτος γίνεται· καὶ λυσσηθεὶς ἀντὶ τοῦ μανεῖς κατατρώγει τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Ἰξία γένος ἐστὶ τῆς σίλφης, ἐστὶ δὲ τῇ 45 χροιά μέλαν, τῇ δ' ὀσμῇ ἐν τῇ πόσει ὁμοιον ὠκίμου σπέρματι, ἦτοι τῆς

βασιλικού προῆν ἔχον, ποθὲν δὲ τὸ φάρμακον τοῦτο τὴν μὲν γλωσσαν οἰδεῖ, φλέγον αὐτήν, καὶ παραφροσύνην ἐμποιοῦν ἐσθίειν αὐτὴν παρασκευάζει, δίκην δ' ἰσοῦ τὴν τροφήν κατέχει, ἔμφραξιν ἐργαζόμενον οὔρου τε καὶ κόπρου, καταπνίγον δὲ τὸ πνεῦμα περὶ τὰς στενάς τῶν ἐντέρων ὁδοὺς εἰλεῖσθαι ποιεῖ καὶ δι' ἔδρας ψόφους παρασκευάζει, ἢ διὰ στόματος ἐρεύγεσθαι δίδωσιν. Τοῦτο τὸ ποτόν πολλάκις ἐμὴν παρασκευάζει τὴν τροφήν παραπλήσιον τοῖς ἄνευ ὀστροφάκων ὠοῖς τῶν ὄρνιθων, οἷον τοῖς ἀτελέσι καὶ ἐν τῷ ἡμέρι οὔσι, τουτέστι νεωστὶ τεθρομβωμένοις ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῶν καὶ ἡμένας μόνους ἔχουσιν.

10 285. Εἰκὴ ἀδιαχώριστόν φησι γίνεται, εἰκὴ καὶ ἄνευ λόγου ἐντὸς ἐνειλούμενον τὸ πνεῦμα ψόφον ἀποτελεῖ.

287. Ἐν ὀλίγῳ δὲ φυσήματι ἐλίσσεται, τουτέστιν ἐν μικρῷ πνεύματι ταράσσεται· μικρὸν γὰρ τὸ πνεῦμα εὐθὺς ἀπολύει. Ὅγμῳ τῷ ἀναφερομένῳ πνεύματι, ἄφτι δὲ καὶ τῷ φερομένῳ, λέγει δὲ καὶ τοῦ 15 φυσέλου, οὗ τὴν ὑπερβολὴν εἶκασε βροντῇ, φαντασίας δὲ βροντῶν ἢ ἤχων θαλασσίων· ἢ ὁποῖος ῥόχθος ἐπηγεῖται τὰς σπιλάσιν· πολλάκις δὲ φησι ταῖς βρονταῖς τοῦ Ὀλύμπου ὁμοιούμενος, ποτὲ δὲ τοῖς ἤχοις τῆς θαλάσσης παραπλήσιος ὢν.

288. Ἀνομβροθέντος δὲ πολυόμβρου, ὥς φησιν Ὀμηρος (Od. ζ, 20 43 et 44).

οὐδέ ποτ' ὄμβρω.

δεύεται

291. Στρευγομένῳ· ἐλαυνομένῳ ἢ συνεχομένῳ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι κατὰ στράγγα ἀπολλυμένῳ.

25 292. Λύματα δ' ἀκαθαρσίας ἀντὶ τοῦ καθάρματα· τὰ πινόμενά φησι τῶν φαρμάκων παρασκευάζουσι διεφθορυῖαν τὴν τροφήν παραπλήσιαν τοῖς ἄνευ λεπύρου τικτομένοις καὶ διεφθαρομένοις ὠοῖς· πολλὰ γὰρ διὰ τινὰ πληγὴν ἢ περίστασιν ἐκβάλλει ἢ ὄρνις χωρὶς τοῦ κελύφου τῶν ὠῶν.

30 293. Φαρμακώεις δ' ἀντὶ τοῦ φαρμακώεσσαι, ἀλεξιφάρμακοι· αἱ φαρμακώεις πόσεις φησὶ τὰς ἀκαθαρσίας ἔχεαν ὁμοίας τοῖς ὠοῖς, οἷα ἡ νομὰς ὄρνις ἐκβάλλει νεωστὶ τεθρομβωμένα καὶ φυσοειδῆ χωρὶς τοῦ κελύφου.

294. Καὶ αἰχμητῆσι νεοσσοῖς· τοῖς ἀλεκτρούσι δηλαδή· οὔτοι γὰρ 35 πρὸς ἀλλήλους πολεμισταὶ γίνονται.

295. Πάσχει γὰρ καὶ ἀπὸ πληγῆς καὶ ἐκ πλήθους ἐναποκειμένου αὐτῇ· τὸ φίπτειν φησὶν ἀτελῆ τὰ ὠὰ καὶ οἷα φύσας τινὰς καὶ ἀνόστρακα πολλάκις καὶ ἀπὸ νόσου γίνεται αὐτῇ.

297. Δύσπεπτον δὲ γόνον ἀντὶ τοῦ ἀμετάβλητον τὸν γόνον ἔτι ἐν 40 τῷ ἡμέρι ὄντα ἐκβάλλει.

298. Εὐβρεχέος· τῷ μὲν τοῦτο πεπωκότι τὸ ἄλγος ἀρήξει τὸ μετὰ γλεύκους ἐνστυφον πόμα τοῦ ἀψινθίου· εἴωθε γὰρ τὰ πικρὰ καὶ δριμύα στύφοντα καλεῖν· τοὺς γοῦν ὄμφακας ἐπιστύφοντας εἶπεν·

ὄμφακες (δ') ἠνίκα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσαι.
κελεύει οὖν ἐν γλεύκει βρέχειν ἀψίνθιον καὶ οὕτω διδόναι πίνειν, προσ-
τάττει δὲ καὶ ρητίνην τερεβινθίνην ἢ πευκίνην λαβεῖν, ἢ πίτυος δά-
κρουον μετὰ γλεύκους, καὶ τὰ ἐξῆς.

299. Νεοτρίπτω δ' ἤγουν νεωστὶ τριβέντι, οἶον θλιβέντι, πατη- 5
θέντι, τουτέστι μετὰ γλεύκους τὸν τοῦ ἀψίνθιου ζωμόν.

301. Γοερῆς, ὅτι πολὺ στάζει δάκρουον, ἢ ὅτι ἐν αὐτῇ ἀπεδερμα-
τίσθη Μαρσύας· μυθεύεται γάρ, ὡς, ἐπειδὴ Μαρσύας δεθείς ἐκ πί-
τυος ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ πίτυς συμπαθῆς ἐπ' αὐτῷ γινο-
μένη θρηνώδης ὑπάρχει. Τμηῆσαι δ' ἀντὶ τοῦ κόψαι ἢ ξέσαι· ἢ μίξαι· 10
ἢ τῆς πίτυός φησιν ἴχι τοῦ Μαρσύου τὸν φλόα ὁ Φοῖβος ἀπεδύσατο
ἐκ τῶν μελῶν, τουτέστιν ὅπου αὐτὸν ἔξεσεν· εἰς πίτυν γὰρ αὐτὸν ἔξεσε
καὶ ἐξέδειρε κρεμάσας, αὕτη δ' ἢ πίτυς τὸν μόρον τοῦ Μαρσύου τὸν
πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη, καὶ τὰ ἐξῆς.

305. Κόρεσον αὐτὸν τοῦ ἄνθος τοῦ μυοκτόνου πολίου. ἰδίως δὲ 15
μυοκτόνον εἶρηκεν· οὕτω γὰρ οὔτε κέκληκέ τις, οὔτε μύας ἀναιρεῖ·
κελεύει οὖν λαβεῖν πολίου ἄνθος καὶ πηγάνου βλάστας καὶ νάρδον καὶ
κάστορος ὄρχιν.

307. Λιμναῖον δ' ἔφη, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λίμναις
διαιτᾶται καθάπερ καὶ ὁ ἵπποπόταμος, δοκεῖ δ' ὁ ὄρχις τούτου ὁμοίως 20
εἶναι τῷ τοῦ κάστορος· οὗτος δ' ὁ κάστωρ, ὡς φασι, διωκόμενος κό-
ψας τοὺς ὄρχεις ῥίπτει, εἰδὼς, ὅτι δι' αὐτοὺς διώκεται.

308. Ἡ ὀδελὸν σιλφίου τῷ χαρακτηριστικῷ κνηστῆρι, ἤγουν χαρα-
κτῷ κατὰτριψον, οἶον ξέσον, κόψον κνηστῆρι χαρακτῷ, μαχαίρα φησί,
σιλφίου τῆς ῥίζης τοῦ ὀπου ὀβολοὺς δύο καὶ τραγορίανον, ἢ γάλα 25
προσφάτως ἡμελγμένον· τραγορίανον δ' ἐστὶν ὄρειον, ὅπερ ἐσθίοντες
οἱ τράγοι γίνονται κατωφερεῖς· διὸ οὕτως εἴρηται· αὕτη ἢ ῥίζα λέγε-
ται σιλφίον, ὁ δὲ ταύτης ὀπὸς Κυρηναϊκὸς καλεῖται ὀπός.

310. Ἡ τοῦ γάλακτος τοῦ νεωστὶ πηγνυμένου ἐν τῇ νεαμέλκτῳ
πέλλῃ κορεσθεῖν, τουτέστι τοῦ νεωστὶ τυροῦ πήξαντος. 30

312. Τὸ ταύρειον αἷμά φησι Πραξαγόρας πινόμενον πήγνυσθαι
ἐν τῷ στήθει καὶ θρομβοῦσθαι, ἔπειτα, συνεχομένων τῶν πνοῶν, θνή-
σκειν ποιεῖ, οὐ λανθάνει δὲ πινόμενον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα δηλητήρια
πολλάκις ἀγνοοῦνται· ἔστι γὰρ εὐτονώτερον τοῦ τῶν ἄλλων ζώοναῖ μα-
τος, ὡς Ἀριστοτέλης (H. A., III 19 et P. A. II, 4 T. I, p. 520 b, et 35
651 a)· διὸ καὶ ἀφρόνως εἶπεν· τινὲς ἀποκαρτεροῦντες πίνουσιν αὐτὸ
καὶ τελευτῶσιν.

314. Εἶαρ δὲ τὸ αἷμα παρὰ τὸ ἐν ἔαρι πλημμύρειν καὶ πλεο-
νάζειν.

315. Θρομβοῦται δ' ἀντὶ τοῦ πήγνυται τὸ ταύρειον αἷμα ποθὲν 40
καὶ ἐμφράσσει τοὺς πόρους τῆς ἀναπνοῆς, καὶ οὕτως ἀπόλλυται ὁ
πίνων.

316. Οἱ πόροι τῶν πινόντων φράσσονται, τὸ πνεῦμα θλίβεται ἐν-
τὸς, οἶονεὶ σφίγγεται, τοῦ ἀνῆνος ἐμπλασθέντος, οἶονεὶ ἐμφραχθέντος
καὶ ἀποκλεισθέντος. 45

318. Μεμορυγμένος, τουτέστι μεμολυσμένος τῷ ἀφρῶ, περιφραστικῶς δ' ἀφρίζων.

319. Αποκραδίσειας, ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, ὅλον ἀποσυκίσειας, τουτέστι λάβοις. Ἐρινοὺς δὲ τοὺς κλάδους τῆς συκῆς· ἐρινεὸς 5 γὰρ ἡ συκῆ παρὰ τὸ ἐρίζειν παντὶ φυτῷ, ἐστὶ δ' ἐρινεὸς ἡ ἀγρία συκῆ. Ἄλλως· ἀφέλοιο τοὺς τῆς ἀγρίας συκῆς ὀλύνθους· οὗτοι γὰρ μηδέπω ὄντες πέπειροι ἔχουσιν ὀπὸν.

320. Τὸ δ' ἀθρόον· ἀθρόον καὶ πολὺ ὄξος μίξας ὕδατι συγκέρασον καὶ δὸς πιεῖν, τὸ δ' ὄξος φησὶν, ἦτοι εἰς ὃ ἀπεβράχθησαν οἱ ὀλυν- 10 θοὶ τῆς ἀγρίας συκῆς, ἢ ἀπλῶς δι' ἑτέρου βοηθήματος· εἰ δὲ τὸ πρότερον, τὸ ἐμπύσαιο ἀντὶ τοῦ βρέξον.

322. Εκφλοιοιο, ἐκσύρειας, ἐκθλίψεως, κλύσον φησὶ τὴν γαστέρα· ἢ καὶ τοῦ τῆς συκῆς φλοιοῦ. Καταχθέος κατάγοντος τὰ περι- 15 ττώματα τῆς γαστρός· ἢ πολυαχθέος, τῆς πολὺ ἀχθος ἐχούσης, δηλονότι περιττωμάτων. Καταχθέος τῆς πληθυνούσης κατὰ τοῦ κατάγοντος καταχθέα ῥύματα γαστρός.

323. Πνετίαν φησὶ λαβῶν ἢ προκός, ὃ ἐστὶ δορκάδος, ἢ ἐρίφου ἢ νεβροῦ ἢ λαγωῦ κόπον καὶ ἤθησον ἐν ῥάκει λεπτῷ, καὶ τρεῖς νίτραν ὀβολοὺς τρίψας καὶ μίξας ἐν οἴνῳ δίδου πιεῖν. Πολυωπέι δ' ἦτοι πο- 20 λυωπῶ κόλπῳ τῆς ὀθόνης.

328. Ἐνὶ δεύκει Βάκχου· καὶ γὰρ τὸ ἐνὶ δεύκει ἡδὺν, ἡδέως· ἰδίως δεύκεα λέγει τὸν ἡδὺν, ἢ μᾶλλον τὸν παλαιὸν ὡς πικρίζοντα.

329. Σιλφιόεσσαν δὲ λίτρην ἀντὶ τοῦ ἴσην μοῖραν λαμβάνειν σιλφίου καὶ ὀποῦ καὶ σπέρμα κράμβης μετ' ὄξους. Ἄλλως· καὶ σιλφίου 25 φησὶ καὶ ὀποῦ Κυρηναϊκοῦ καὶ σπέρμα Κράμβης τῶν τριῶν ὁμοῦ λίτραν μεμοιραμένην.

332. Κατασμῶξαιο· κατάτριψον τὰ ἀπαλὰ τοῦ βάτου· τούτῳ τὴν πῆξιν τοῦ ταυρείου αἵματος ῥαδίως σκεδάσειας, ἦτοι ἐστῶσαν ἐν τῇ γαστρὶ διαθρύψειας.

335. Βούπρηστις ζῶον ἐστὶ χειρσαῖον, ὠνόμασται δ' ἀπὸ τοῦ ἐμπιπράναι τοὺς βόας, ἐπειδὴν δηχθῶσιν, ἢ αὐτὸ μόνον περιχάνωσιν. 30 Φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῴων (Π. Α. VIII. 22 t. I. p. 604 b) ὅτι, ἐὰν καὶ ἵππος περιχάνῃ τὸν λεγόμενον σταφυλῖνον, ἐστὶ δὲ ζῶον ὅμοιον σφονδύλῃ, διαφθείρεται. Ἄλλοι δὲ φασὶ ζῶον εἶναι ὅμοιον καν- 35 θαρίδι. Μὴ λάθῃ σε ἢ ἀλγηδόνα παρέχουσα πόσις τῆς βουπρήστιδος, πεύση δὲ καὶ γνώση δαμαζόμενον τὸν πιόντα ἄνδρα. Βούπρηστις δὲ ζῶον ἐστὶ παραπλήσιον φαλαγγίῳ, ὃ διατίθησι τοὺς βόας κακῶς· τοῖς οὖν πίνουσί φησι τὴν βούπρηστιν ὀδύνη παρακολουθεῖ.

337. Ἡ βούπρηστις ἐγχρωτάζουσα εἰς τὰ χαλινὰ λίτρῳ ὁμοίαν ἔχει 40 τὴν γεῦσιν. Νίτρῳ τὴν χροῖαν παραπλησίαν γίνεσθαι φησὶ κατὰ τοὺς χαλινοὺς τῶν πινόντων, εἰ μὴ ἄρα νιτρῶδεις φησὶν αὐτοὺς ἔχειν προφορὰς κατὰ τὴν ἀντίληψιν, περὶ δὲ τὴν κοιλίαν πόνοι καὶ οὔρων περικράτησις, καὶ ἢ κύστις ῥοχθεῖ, ὃ ἐστὶ ψοφεῖ, τοῖς δ' ὑδρωπικοῖς παραπλησίως ὄγκουται, τοῦ δέρματος αὐτῶν παράτασιν λαμβάνοντος,

ὡς καὶ τῶν βοῶν, ὅταν φάγωσι τὰ καυλεῖα, τουτέστι τὰς βοτάνας, ἐν αἷς τὰ θηρία.

339. Ὑπερβατόν· ἐν τοῖς στόμασι τῆς γαστρὸς τὰ ἄλγη περιπολεύοντα ὄρωρεν.

341. Διαπίμπραται, φουᾶται, ὡς ὑφ' ὕδρωπος· τρία δὲ γένη ὁ ὕδρωπων, ὧν ὁ εἷς τυμπανόεις λέγεται.

342. Ἀφυσγετός δὲ καλεῖται κυρίως μὲν ὁ ἐκ τῶν ποταμῶν γινόμενος συρφετός, ἥτοι ἡ ἀθροισμένη χορτώδης ὕλη, νῦν δ' εἴρηκε διὰ τὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν τοῦ σώματος εἰς τὴν γαστέρα συνερρηκέναι.

345. Ὅπποτε θῆρα· τουτέστιν οτε δατέονται καὶ μερίζονται τὸν 10 τῶν θηρῶν τόπον βοσκόμενοι. (Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐνταῦθα τὸν ἐξηγητὴν· δατέονται καὶ μερίζονται τὸν θῆρα, ἥτοι μᾶλλον κατατρώγουσι, τὰ γὰρ μασώμενα καὶ κατατρώγόμενα μερίζονται, ἔφη κακῶς· αἱ δαμάλεις καὶ οἱ μόσχοι νομαζόμενοι καὶ βοσκόμενοι τὸν τόπον τῶν θηρῶν) "Ἄλλως· γράφεται πίμπραται ἐσχατιῆσιν ὅταν καυλεῖα φάγωσιν· ὅταν φη- 15 σιν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς περὶ τὰ πρόποδα τῶν ὄρων τὰ καυλεῖα αὐτῆς, τουτέστι τῆς βουπρήστιδος, φάγωσιν.

347. Τῶ καὶ εὐκραδέης· διχῶς ἡ γραφή καὶ ἡ ἐξήγησις· μία μὲν οὕτως· τῶ καὶ εὐκραδέης τριπετῆ ἐν νέκταρι μίξαις, καὶ τὰ ἐξῆς, ἵνα συνταχθῆ οὕτως· διὰ τοῦτο καὶ τῆς καλῆς κριάδης τὴν τριπετῆ τῶν 20 σύκων πόσιν τὴν ἱκανῶς ξηρανθεῖσαν καὶ ὀμφαλόεσσαν ἐν νέκταρι μίξαις· τριπετῆ οὖν, οἶονεὶ τριπέτηλον, τὴν ἐκ σύκων σχιζομένων εἰς τρία πέτηλα· τὰ γὰρ σῦκα ξηραίνόμενα εἰς τρία σχίζονται· ἢ ὅτι τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς τρία ἐσχισται. Ὀμφαλόεσσαν δ' ἢ τὴν τῶ ὀμφαλῶ προσιζάνουσαν, ἢ τὴν ἐκ σύκων τῶν ὀμφαλοῦς ἐχόντων· τὰ γὰρ σῦκα 25 κάτω τρύπας ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ, δι' ὧν τρυπῶν ὁ ὀπὸς αὐτῶν ρεῖ. Γράφεται καὶ τριπετῆ ἐν νέκταρι, ἢ τῆς καλῆς κριάδης τὴν ἐκ τῶν σύκων ἀνανθεῖσαν ἄλις πόσιν τὴν ὀμφαλόεσσαν ἐν τριπετῆ νέκταρι μίξαις. Ἄλλως· ἀνανθεῖσαν τὴν ἀπὸ ξηρῶν σύκων, τριπετῆ δὲ τρίςχι- στον, ὅτι τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς τρία ἐσχισται. Τοῖς δὲ γράφεται καὶ 30 εὐκραδέος· κελεύει οὖν ξηρὰ σῦκα μετ' οἴνου ἐψησάντα διδόναι πιεῖν. Ἡ ὀμφαλόεσσαν τὴν τροφόεσσαν παρὰ τὸν ὀμφαλόν· βρωῶσις γὰρ ὀμφαλός, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔμβρουα πάντα τὴν τροφήν δέχεται καὶ ἀναπνεῖ, τοῦ στόματος μεμυκός διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑγρῶν, ἵνα μὴ ἀπόληται.

351. Μελιζώροιο. Ἀμφίβολον, πότερον τὸ τῶν σύκων πόμα με- 35 λίζωρον εἴρηκεν, ἢ ἕτερον ἐκ τῆς μελιζώρου βοτάνης.

352. Τὸ δὲ γλάγος εἶν ἐνὶ χεύαις, ἀγγεῖω δηλονότι.

353. Ψαφαρόν, ἀνχηρόν, ξηροῦς δὲ φοίνικας κελεύει εἰς τὸ γάλα μιγνύναι· μίξον δὲ φησι τὸ γάλα τοῖς ξηροῖς φοίνιξιν.

354. Ἄλλοτε δ' ἀναλέης· ἀπὸ κοινοῦ τὸ καταμίσγεο καρπὸν· 40 ἀχρᾶς δὲ καὶ βάκχη καὶ μυρτίνη εἶδος ἀπίων, ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἐλαίας μυρτίνη καλουμένη.

356. Θηλάζειν φησὶ τὸν πάσχοντα ποτὲ μὲν γυναικα, ποτὲ δὲ βοῦν. Ἄτε δὴ βρέφος· ὡς οἷα βρέφος ἀρτιγενὲς, οὕτως ἐμπελάσοι τῶ

δεσμῶ ἤγουν τῶ μαστῶ. Μοσχηδὸν δὲ δίκην μόσχου, δι' οὗ σημαίνει τὸ ἀπαλὸν καὶ τρυφερόν· μόσχευμα γὰρ πᾶν τὸ ἀπαλόν. Ὅμηρος (Π. λ, 105).

μόσχοισι λύγοισιν.

5 358. Οἷη τ' ἐξ ὑμένων βράσσει ἢ νεαλῆς, ὅ ἐστιν ἢ νεαρὰ μόσχος τὰ οὐδατα ἀνακρούουσα ἐκ τῶν ὑμένων ταράσσει τὴν μενεοικέα χύσιν τῆς θηλῆς, καὶ τὰ ἐξῆς.

360. Ἐλαιὸν φησι θερμὸν λαβῶν βιάζου ἐμεῖν, ἐντιθεῖς τὰς χεῖρας ἢ πτερόν ἢ ἀπὸ τῶν παπύρων τὸν πρὸς ἐμετον ἐπιτήδειον, τῶν
10 κακῶν φησι τοῦ φάρυγγος ἐλκυστήρα Ἀνακεφαλαίωσις τῆς θεραπείας τῆς βουπρήσιδος· ἀπὸ συκῆς ξηρῶν σύκων τετριμμένων μετ' οἴνου πόσις, ἢ μελιζώρου ἱκανὴ πόσις, ἢ γάλακτος καὶ φοινίκων καρποῦ μεμιγμένη πόσις, ἢ ψυκτῆς ἀχράδος ἢ ἄλλων ἀπλῶν μετ' οἴνου, ἢ ἵνα θηλάζη μαστὸν γυναικὸς ὡς παιδίον, ἢ θερμοῦ ἐλαίου εἰς κόρον πό-
15 σις, δεῖ δ' ἐφ' ἐκάστη πόσει τοὺς δακτύλους χαλᾶν, ἢ πάπυρον, ἢ πτερὰ ἐμβάλλεν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀναγκάζειν ἐμεῖν, ὅπως τάχιστα τῆς νόσου ἀπαλλαγῇ.

364. Ἐὰν δὲ θρομβωθῇ, τουτέστι τυρωθῇ τὸ νεαλὲς γάλα, ἤγουν τὸ νεωστὶ ποθὲν, πνιγμὸς ἐπακολουθεῖ εἰς ἓν ἀθροισμένον τοῦ πόμα-
20 τος ἤγουν τοῦ γάλακτος.

366. Τρισσὰς δὲ πόσιας ἀντὶ τοῦ τρεῖς μοίρας, μέσας μὲν ὄξεος, δοιὰς δὲ γλυκέος τουτέστι τὰς δύο μοίρας γλυκέος καὶ τὴν μέσην τούτων, τουτέστι τὴν μίαν ὄξεος.

368. Ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκ τῆς Λιβύης σιλφίου τὰς ῥίζας. Ποτῶ
25 ἐγκνήθεο, τουτέστιν ἐντριβε.

369. Ὅπου· τοῦ Κυρηναϊκοῦ λέγει. Ἰστέον, ὅτι οὗτος ὁ ὀπὸς συνεστηκῶς ἐστὶ καὶ πεπηγὼς, ὥσπερ τὸ κομμίδιον ἢ ὁ λίβανος ἢ ἡ μαστίχη ἢ εἴ τι τοιοῦτον· διὰ τοῦτο οὖν εἶπε τήξας, οἶονεὶ ἀναλύσας. Ἐνὶ βάμματι ἀντὶ τοῦ ἐν ὄξει διαλύσας· ὁ γὰρ Κυρηναϊκὸς ὀπὸς δια-
30 λύει τὴν φαρμακείαν· καὶ γὰρ ἐὰν πεπηγὸτι γάλακτι ἐπιχέῃ αὐτόν τις, διαλυθήσεται· ἐστὶ δὲ καὶ τὸ νίτρον διαλυτικὸν τοῦ γάλακτος.

370. Κονίλην, ἦτοι κονίαν, ἢ θύμου καρπὸν, ἢ τῆς εὐκνήμου βότρου, ὅπερ κόριον καλοῦσι, μετ' οἴνου.

371. Ἄλλοτ' ἀμύνει· ἄλλοτε δ' ἀμύνει καὶ βότρου εὐκνήμου,
35 ὡσανεὶ τῆς καλᾶς κνήμας ἐχούσης ἀμπέλου, κνήμας δὲ τὰ μεταξὺ τῶν κονδύλων ἢ τῶν κάμψεων λέγει, τοῦ βότρου βρεχθέντος ἐν οἴνω· ἢ εὐκνήμος εἶδος βοτάνης.

373. Τοῦτο ἄξιον θαύματος, πῶς διαχεῖ ἢ πυτία τὸ συνεστηκὸς ἐν τῇ κοιλίᾳ γάλα, ἀλλ' οὖν ἄλλο ἐπισυνίστησιν.

40 374. Καὶ τὸ μελισσόφυλλον δέ φησιν δίδου σὺν ὄξει· ἢ μελίσσης ποτὸν ἔφη τὸ μέλι.

375. Στυφόεν δὲ ποτὸν τὴν ἠδύοσμον ἔφη κατ' εὐφημισμὸν. Μίνθη Ἄιδου παλλακὴ οὕτω καλουμένη, ἣν διεσπάραξεν ἢ Περσεφόνη, ἐφ' ἣ τὴν ὁμώνυμον πόαν ἀνέδωκεν ὁ Ἄιδης.

1 θηλασμῶ ἤγουν? 9 ὄν τῶν κακῶν?

376. Τὸ δορύκνιον, ὃ καὶ μελισσόφυλλον καλεῖται, ἀγρία βοτάνη ἐστίν· αὕτη κοπτομένη ὑπὸν ἀποστάζει ὅμοιον γάλακτι τὴν θεάν καὶ τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὄσμην, ὅθεν καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τῷ πίνοντι, πρότερον γάλα ἐστίν, ἢ οὐ. Δημοφῶν δ' ἐτυμολογῶν φησιν οὕτω κεκλήσθαι διὰ τὸ δόρατι αὐτὸν ἴσον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεσιν, *Λυσίμαχος* δ' ὁ Ἰπποκράτειος διὰ τὸ ξύλον εἶναι κνήφης παρασκευαστικὸν τοῖς προσ- 5
ενεγκαμένοις.

377. Ὠπὴ δ' ἢ πρόσοψις, ἢ θεά, τὸ εἶδος. Καὶ ἡ βρωῖσις περὶ τοῖς στόμασιν ἀπεικάζεται γάλακτι.

378. *Λυγμοὶ* δ' αἱ τοῦ πνεύματος ἀναγωγαί. 10

382. Τηνεσμῶ τῇ διατάσει· διαφέρει τηνεσμὸς καὶ δυσεντέριον, σύνεγγυς μέντοι ἀλλήλων· καὶ γὰρ ἐστὶ πάθος, ὃ καλεῖται χορδαψὸς, τηνεσμὸς δ' ἐστίν, ὃν νῦν λέγομεν βιασμόν. Ἄλλως· τοῖς τηνεσμώδεσι παρακολουθεῖ δυσεντερία, εἶτα ὁ χορδαψὸς, ὃν δὴ φασὶ συναμματοῦμένου τοῦ ἐντέρου, ὅτε προηγείται τηνεσμὸς, ὅτε δυσεντερία, τηνεσμῶ 15
περὶ τὸ δυσεντέριον τάσις.

387. Καὶ τῆς ὄρνιθος τηκομένη ἢ σὰρξ τῶν εὐτραφῶν στηθῶν ἤμυνε βρωθεῖσα· τὸ στηθὸς τῆς λιπαρᾶς φησιν ὄρνιθος βρωθὲν ὠφελεῖ· θωρήκων οὖν τῶν στηθῶν σαρκῶν.

389. Χυλὸς ἄλις, ἦτοι τοῦ στήθους τῆς ὄρνιθος ὁ χυλὸς, ἢ ἔτε- 20
ρον βοήθημα λέγει, χυλὸν πτισάνης, ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον.

390. Καὶ ὅσα κατὰ τοὺς φυκίοεντας ἀγμούς, ὃ ἐστὶν αἰγιαλοὺς, περιβόσκειται κνώδαλα, κωβιοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα.

393. Κάλχης· εἶδος πορφύρας, ἀφ' ἧς αἱ γυναῖκες κάλχιον βόπτουσιν· καλχαίνειν γὰρ τὸ πορφύρειν. Τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ 25
ἀρχαῖοι ὄστρακον, τῶν κογχυλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος· καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὀμήρου οὕτως εἶπεν (Π. ξ 413)·

Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευεν.

394. Αἰθθέντος δ' ἐρυθροῦ καὶ πυρροῦ κατὰ τὴν σάρκα.

396. Τήθη τε· τὰς ἀγρίας λεπάδας, ἃς ἡμεῖς ὠτία λέγομεν, ὃ 30
δ' Ἀριστοτέλης ὄστρεια, καὶ Ὀμηρος (Π. π 747) κοινῶς τὰ ὄστρεια. Τὸ δὲ δὴν ἔσεται, ἦτοι πολὺν ἀπέσται ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς ἔσται. Καὶ τὸ γε-
ραιόμενον ἀνζανόμενον ἐν τοῖς βρῦοις, ἢ νηχόμενον, ἢ ἀγρευόμενον, ἢ κοσμούμενον.

398. Τὸ Φαρικὸν ὁμοίως τῶν θανασίμων ἐστίν, ἱστορεῖ δὲ Πρα- 35
ξαγόρας κληθῆναι αὐτὸ ἀπὸ Φαρικοῦ τινος Κρητὸς, τοῦ ἐξευρόντος αὐτό. Ἄλλως· τοῦτό φησιν ἐν Φάροις τῆς Ἀρκαδίας εὐρεθῆναι, κα-
λεῖται δὲ καὶ Μηδικόν· τινὲς δὲ φασὶν αὐτὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ εὐρε-
θῆναι ἐν Φέραις, ἄλλοι δ' ἐν Λακεδαίμονι. Φᾶρις γοῦν ἐστὶ τῆς Λα-
κωνικῆς· 40

Φᾶρίν τε Σπάρτην τε (Π. β 582).

Τοῦτο δὲ τὸ ποτὸν τῇ μὲν γεῦσει ἐστὶν ὅμοιον νάρκω, τοῦ δὲ πεπωκό-
τος τὰς μὲν διαγόννας ἐνέπλησε, τοῖς δὲ τοῦ σώματος πᾶσι μέλεσι τρό-
μον ἐπήνεγκε καὶ παραφροσύνην ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς νοήμασιν ἐνέδηκεν.

399. Γευθμῶ· τῇ γεύσει. Ἰσαιομένην· ὁμοίαν.

400. Ηνυσε δὲ σφαλερούς· ἐποίησε τρομερούς καὶ παράφρονας, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πολλάκις πρὸς θάνατον ἤγαγεν· μονήρει γὰρ ἀκτῖνι ἀντὶ τοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιρεῖ τὸν ἄνδρα τὸν βαρύν, ἤτοι γενναῖον, 5 ἰδίως δὲ μονήρει εἶπεν.

402. Σταδίην δὲ σταθμῶ, ἢ ἀντὶ τοῦ σταθμηθεῖσαν, οὐκ εἶπε δὲ πόσον.

403. Καὶ θυλακόεσσαν τὴν ἐμπερῆ θυλάκῳ, σχηματίσας δ' εἶπεν ἀπὸ τῆς ῥίζης· τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς νάρδου ῥίζα, θυλακώδης τῷ εἶδει· 10 διὸ καὶ παρὰ τινῶν θυλάκιον τῆς νάρδου ὀνομάζεται.

404. Αἰ ἐξοχαὶ ἀνζάνουσι Κέστρου, ποταμοῦ Παμφυλίας ἢ Κιλικίας.

405. Τὸ σμυρνεῖον παραπλήσιόν ἐστι νάρθηκι, τὸ δὲ σπέρμα πράσου ἔχει, ὁσμὴν δὲ σμύρνης. Αἶνυσο· λάβε.

15 406. Τὸ δ' ἱριδα ὠφειλεν ἱριν, ὥσπερ ἔριν· εἴη δ' ὀξύτόνως ἱρίς, ὥσπερ βολίς· ἢ ὡς Κύπριδα. Λειριώεν κάρη· τὸ τοῦ κρίνου ἄνθημα. Ἀφρῶ ἢ Ἀφροδίτῃ ἢ ἀφρογενῆς ὑποκοριστικῶς.

407. Θρίοις· φύλλοις.

408. Ὀνειδείην· αἰσχύνην.

20 409. Βρωμήεντος· τοῦ ὄνου. Ἐναλδήσασα· ἐναυξήσασα. Κορύνην· τὸ αἰδοῖον τοῦ ὄνου. Λειριώεν κάρη· τὴν κεφαλὴν τοῦ λειριίου, λειριιον δὲ φασὶ τὸ κρίνον· τούτῳ δὲ λέγεται τὴν Ἀφροδίτην ἐρίσαι περὶ εὐχροίας, τὴν δ' ὀργισθεῖσαν ὁμοίον αἰδοῖον ποιῆσαι ὄνου.

410. Σκύλαιο· ξύρησον. Ἐπεσίνατο· ἔβλαψεν. Περὶ κόρσεα 25 πλάσσοις· ἐπίπλασσε τὴν κεφαλὴν. Σκύλαιο κάρη· κελεύει ξυρᾶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ καταπλάττειν πηγάνῳ καὶ ἀλεύρῳ κριθίνῳ καὶ ποτίζειν νάρδῳ ὡς πλεῖστον, καὶ ὄξους ἐσκευασμένου· βλάπτεσθαι δὲ φησὶ τὸ πηγάνον ὑπὸ τῆς κάμπης. Ἄλλως· ξύρισόν φησὶ τὴν κεφαλὴν καὶ κατάπλασον ὡμῇ λύσει μετὰ πηγάνου· τὸ δὲ πηγάνον παρὰ τὸ 30 πηγνυσθαι τὴν γονὴν· ἐστὶ γὰρ καὶ ἐπισχετικὸν τῆς συνουσίας, διὸ καὶ οἱ μνούμενοι αὐτῷ χρωῶνται· ἢ διὰ τὸ ἐν πάγοις φύεσθαι τὸ πηγάνον. Ἄλλως· Σκύλαιό φησὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πηγάνου, καὶ ἔπαρον αὐτοῦ τὴν λάχνην, ἥγουν τὸ ἄνθος, κόψας αὐτὸ κάτωθεν εὐήκει ξυρῶ, ὃ ἐστὶν εὐακονήτω, καὶ ἔψησον ἄλευρα κριθῶν νεαίεστα καὶ φυλλάδα 35 πηγάνου ἐν ὄξει, καὶ ποίησον τροχίσκους, καὶ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πάσχοντος κατάπλασσε.

415. Μηδεῖς ἀπείρως ἔχων τοῦ ὑοσκυάμου τὴν νηδὺν κορέσκει, οἷα ποιούσιν οἱ σφαλλόμενοι τοῖς φρεσίν· ἰδίως δ' εἴρηκε τὸ αἰδορήεντα ἀντὶ τοῦ αἰδορήεντος· λέγει οὖν, ὅτι ἐάν τις ἀπείρως προσενέγκῃ τὸν 40 ὑοσκυάμον περὶ τὰ ἀπαλὰ λάχανα σὺν τοῖς σπέρμασιν ἀπαλοῖς οὖσιν, ἢ καὶ ὅταν τὰ παῖδια προσενέγκηται, ποίει παραφυλάττεσθαι.

416. Παρασφαλέες δὲ σπέρχονται ἀντὶ τοῦ οἱ ἐσφαλμένοι τρέχουσι καὶ σπεύδουσιν.

418. Κοῦροι· ὅπερ οἱ παῖδες οἱ ἄρτι ἐπισύρεσθαι πανσάμενοι 45 καὶ τὰς τροφούς ἀπαρνησάμενοι ποιούσιν ἀγνοία, καὶ ἐμβάλλοντες εἰς τὰ χαλινὰ αὐτῶν, ὅπερ ἂν αὐτοῖς ὑποπέσῃται ἢ εὐρωσιν.

417. Ἡ νέον σπείρημα· λέγει τὸ ἄκρον τῆς κόμης, ὃ ἐστὶν ἀπαλόν, ὃ δὴ πολλάκις συμβαίνει τοῖς ἤδη δυναμένοις παισὶ χωρὶς τῶν τιθηνῶν πορεύεσθαι καὶ ἐσθίειν. Ἄλλως· νέον σπείρημα· οἱ ἔτι τὰς τριχῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς φθεροῦντες· σπείρημα γὰρ τὸ σπέρμα. Ἀμφικάρηνα κομῶν, ἤγουν τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν κομῶν. Γράφεται δὲ 5 τὸ σπέρχονται καὶ τεύχονται ἀντὶ τοῦ ποιούσιν, ὃ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τὰ παιδιά τὰ νεωστὶ ἐκφυγόντα τὸ ἐπὶ γαστέρα σύρεσθαι καὶ τετραποδίξειν καὶ ἀπειπάμενα τῶν τριχῶν τὸ ἀμφικάρηνον, τουτέστι τὰ νεωστὶ κουρευθέντα καὶ ἀρξάμενα περιπατεῖν ἄνευ τῆς τροφῆς, λέγει δὲ τὰ ὄντα περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη καὶ τὰ πέντε· ταῦτα γὰρ ἐπιτυγχάνοντα τῷ 10 ὑοσκυάμῳ ἐσθίουσιν αὐτὸν καὶ βλάπτονται· ὅλοην γὰρ ἐρπυδόνα τὸν τετραποδισμόν καὶ τὸν συρμόν. Ἄνις δ' ἀντὶ τοῦ ἄνευ.

420. Τῇ ἀφροσύνῃ τρώγῃσι τοὺς κακασθήσαντας κλάδους.

421. Οἷα γὰρ οἱ νεωστὶ ἐν τοῖς γναθμοῖς τοὺς βρωτῆρας ὀδόντας ὑποφαίνοντες, τοιοῦτός φησι κνηθμός ἐν τοῖς φαγοῦσιν ὑοσκυά- 15 μων, οἷος ἐν τοῖς παισὶν, ὅταν ἀποβάλλῃσι τοὺς ὀδόντας.

424. Βουκέρας· εἶδος βοτάνης, τοῦτο δὲ καμπύλον ἐστὶ καθάπερ βοῶς κέρας· διὸ καὶ τῆς ὀνομασίας ταύτης ἔτυχεν. Καὶ σιτηγόνου τοῦ εἰς σιτισμόν καὶ τροφήν γινομένου· γράφεται καὶ χιλογόνου. Ὅσρα κεραίας· ὅπερ βούκερας κεραίας τινὰς εὐκαμπεῖς κατωθεν ὑπὸ τοῖς 20 ὑπηνεμίσι φύλλοις αὖξει. Ἄλλως· σιτηγόνου· γράφεται καὶ κελληγόνου, τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντος τὸν γόνον· κέβλη γὰρ ἢ κεφαλὴ ἐν συγκοπῇ τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

426. Ἀτμενίῳ δὲ τῷ ἐλαίῳ τῷ μετὰ κακοπαθείας γινομένῳ· ἀτμένες γὰρ οἱ δούλοι, οἷς ἔπεται τὸ κακοπαθεῖν· μέγα φησὶν ὄνειάρ 25 ἐστὶ τὸ βούκερας, ὅταν ἐμπλεύσῃ καὶ βραχῇ τῷ ἀτμενίῳ ἐλαίῳ.

428. Τουτέστιν ὡμὰ τὰ φύλλα διαμασήσασθαι καὶ τὸν χυλὸν αὐτῶν καταπίνειν.

429. Κίχορα δὲ καὶ καρδαμίδας εἶδη λαχάνων καὶ γηθυλλίδας εἶδος κρομμύων, ἧτοι τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας, ἢ τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα ἀγριόφυτα. 30

432. Καὶ εὐαγλὶς, καλὰς ἀγλίθας ἔχουσα· ἀγλίθες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλῆαι τῶν σκοροδῶν σύγκεινται, ἅπερ σκελίδια ἢ συνήθειά φησιν, τὰ δὲ κίχορα οἱ Ἀττικοὶ κιχόρια φασιν, ἡμεῖς δὲ γογγύλια, γαθυλλίς τὸ νέον κρομμύον. Κίχορα ἡμεῖς μὲν γιγγικίδια, οἱ δ' Ἀττικοὶ 35 κιχόρια.

433. Κεβληγόνου· τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης, ὃ ἐστὶ τὸ σπέρμα· συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ· καὶ Καλλίμαχος·

ἀμφὶ τε κέβλην

εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

Τινὲς τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν κομώσεως μήκωνος· βοτάνη γὰρ ἐστὶν ἢ μήκων, ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσα τὸν γόνον· καὶ Εὐφορίων περὶ τῆς Ἀθηναῶν· 40

κεβληγόνου Ἀτρουτώνης.

Μήκων δ' εἴρηται παρὰ τὸ μὴ κονεῖν, ὃ ἐστὶ μὴ ἐνεργεῖν· κονεῖν γὰρ 45 λέγεται τὸ ἐνεργεῖν, κωλυτικὸν δὲ τοῦτο τῶν κατὰ φύσιν ἐνεργειῶν.

434. Καθυπνέας· ύπνοῡντας· ἄγει γὰρ τὸ μηκύνειον εἰς ύπνον· ἐτυμολογοῦσι δὲ τὴν μήκωνα, ἥτοι τὴν μὴ ἀκονεῖν, ὡς εἴρηται, μὴδ' ἐνεργεῖν ποιούσαν.

435. Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνοίγονται οἱ ὀφθαλμοί.

5 436. Τὸ δὲ δέδθεν ἀντὶ τοῦ δέδεται, δεσμεῖται.

437. Ὀδμήεις δ' ὀζώδης, ὀδμήν ἔχων τὴν ἀπὸ τοῦ ὀποῦ· φέρεται γὰρ ἰδρῶς ψυχομένου τοῦ σώματος.

438. Τὸ δὲ πρόσωπον ὠχρὸν γίνεται καὶ τὰ χεῖλη ἐμπίμπραται.

439. Παιῦρον· ἐκ δὲ τοῦ ἀνέρος ὀλίγον ἄσθμα ἐλκόμενον ψυχρὸν 10 διέρχεται, καὶ πάρεσις τῶν διαγόνων γίνεται, πολλάκις δὲ καὶ οἱ ὕνυχες πελιδνοὶ γινόμενοι, ὡς ἐντὸς τοῦ αἵματος χωροῦντος, καὶ ἡ ῥίς στρεβλουμένη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι γινόμενοι θάνατον ἀπαγγέλλουσιν.

443. Μέλιοιο δ' ἐπιμελοῦ τῆς θεραπείας καὶ βοήθειας, γλυκὺν 15 θερμὸν οἶνον διδοῦς αὐτῷ.

444. Κεκαφηότα ἀντὶ τοῦ ὀλιγοψυχούντα πληροῖς.

445. Καὶ τινθαλέω θερμῷ, διαπύρῳ. Ἔργα μελίσσης ἀντὶ τοῦ σύμμισγε καὶ μέλι μετὰ θερμοῦ οἴνου.

446. Ὑμητιδὸς δ' Ἀττικοῦ ὄφ' Ὑμητιοῦ τοῦ ὄρους Ἀττικῆς. 20 Μόσχου· αἱ μέλισσαι, ὡς φησὶν αὐτός (Th. 741).

Ἴπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

448. Κατὰ δρυός· παλαιὰν τινα μελιττοουργίαν ἐκτίθεται· μήπω γὰρ ἡμερούμεναι αἱ μέλισσαι, ἀλλ' ἔτι ἄγριαι οὔσαι, ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν δρυῶν τὰ κηρία συνετίθεσαν, καὶ νῦν ἔτι ἔστιν ὅτε τοῦτο ποιού- 25 σιν. Τὸ δ' ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ κατεσκευάσαν. Ἄλλως· τοῦτο καὶ Ἡσίοδος (ἔργ. 233).

ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσης. καὶ Φωκυλίδης (Ποι. νουθ. 159—162).

30 κἀμνει δ' ἡερόφοιτος ἀριστοπόνοσ τε μέλισσα ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν, ἢ δρυός ὠγγύλης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθε σίμβλων, σμήνεσι μυροτόρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα.

449. Φησὶ δ' ὅτι ἐν τῷ Ὑμητιῷ πρῶτόν ἐγένοντο μέλισσαι. Συνομήρεες· συνερχόμεναι βοτρυνδόν.

35 450. Πολυωπέας· πολλὰς ὀπὰς ἐχούσας· τοιαῦτα γὰρ τὰ κηρία. Ὅμπαι οἱ μέλιτι δεδευμένοι πυροί· καὶ Καλλίμαχος·

ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καιέμεν ὄμπνας.

τούτους γὰρ Δημητρὶ ἔθνον· Νίκανδρος δ' ἰδίως εἴρηκε τὰ κηρία ὄμπας.

40 451. Ἀντὶ τοῦ διερχόμεναι τὰ θύμα τοῖς ποσίν. Τὸ δ' ἀνθεμόεσαν γράφεται καὶ ἡνεμόεσαν, ἐρείκη δ' ἐστὶ δένδρον, οὗ τὰ φύλλα οἱ μνουμένοι ὑποστρωννύουσι διὰ τὸ ψυκτικὰ εἶναι καὶ ἀγνά· ἔστι γὰρ τὸ ἀγνεύειν καὶ χωρὶς γονῆς μένειν.

452. Ἡ σύνταξις οὕτως· ἢ καὶ ἰοινέου μαλλὸν βαθὺν κορέσκων 45 ἔλκοις ἀντὶ τοῦ ἔλκε τὸν ἰόν, ὀχλίζων διὰ τὸ κλελεῖν τὸ στόμα τῇ μύσει

συνδεδεμένον τοῖς χαλινοῖς, διανοίγων αὐτὸ ἐνθλίβοις τῷ ἐρίῳ ῥόδι-
νον ἢ καὶ ἴρινον ἔλαιον. Τότε ἡμύουσιν ἀντὶ τοῦ ὅτ' ἡμύουσιν οἱ πά-
σχοντες, τοὺς συμμεμυκότες χαλινούς αὐτῶν ἐνθλίβοις τῷ ἐρίῳ βοη-
θείας χάριν.

455. Τοῦ κυπρίου ἐλαίου φησὶν, ὃ ἐστὶ θερμαντικόν. Καὶ μο- 5
ρόεντος ἀντὶ τοῦ μοροέσεως· καὶ Ὅμηρος (Od. σ 298).

τρίγληνα μορόεντα.

456. Διὰ ῥέθρος ἔγρειο· κατὰ τὸ πρόσωπον τύπτων καὶ πλήσων
ἔγειρε.

457. Παλάσων ἀντὶ τοῦ κοιμώμενον κινῶν καὶ σείων ἀνάστη- 10
σον, ὅπως κεφαλαγῶν τὸν ὀλέθριον ὕπνον ἀποβάλλη, καὶ τὸν κακὸν
πόνον ἐξεμέσῃ βοηθοῦμενος.

458. Κῶμα· τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφορὰν κῶμα
καλοῦσιν, ὅθεν καὶ κωμάζειν τὸ ἐπιφοιτᾶν τοῖς κοιμωμένοις.

459. Τὸ δὲ τῆμος ἐξερύγησιν ἀντὶ τοῦ τηνικαῦτα ἐξεμέσῃ ἀποσο- 15
βῶν τὸ κακὸν ἄλγος.

460. Ἄλλα καὶ σπείρα ἤγουν ῥάκη βρέχων ἐν οἴνελαιῷ τρίβε καὶ
ἀναθέρμαινε.

462. Ἐν πυέλῳ· κελεύει δ' αὐτὸν ἐν πυέλῳ ἤγουν ἐν σκάφῃ θερ-
μοῦ ὕδατος καθεῖναι καὶ καταντλᾶν τῷ θερμῷ, ἵνα τὸ συντεθραμμέ- 20
νον δέρμα διαλυθῇ. Ἐμβάπτεο σάρκα, τὴν σάρκα αὐτοῦ τοῦ πάσχον-
τος δηλονότι, ἄγε ἐκεῖνον αὐτόν.

463. Κυρίως δ' ἐπαιονᾶσθαί ἐστι τὸ ἐπ' ἡμόνος λούεσθαι, νῦν
δὲ τὸ ἐπὶ τινθαλέοις ἤγουν θερμοῖς λοετροῖς θερμαίνεσθαι.

464. Αἶμα δ' ἀναλνόμενος ἀντὶ τοῦ τὸ θρομβῶσαν αἶμα τοῦ πα- 25
θόντος διὰ τὴν ἐκ τοῦ δηλητηρίου ψύξιν ἀναλύων τῇ θέρμῃ τῶν λοε-
τρῶν. Ἐσκληκότες ῥινὸν τὸ κατεσκληκός δέρμα φησὶν.

465. Τοῦ θαλασσίου λαγωῦ, ὅς ἐστιν εἶδος ἰχθύος, καὶ Ἰππῶ-
ναξ μνημονεύει· τὴν μὲν ἀσθένειαν ἀφρῶ παραπλήσιος, τὴν δ' ἐπιφά-
νειαν μέλας, θανάσιμος δὲ βρωθεῖς, οὗ ἢ μὲν ὄσμη ταῖς τῶν ἰχθύων 30
λεπίσι καὶ τῷ ἀποσπλύματι αὐτῶν ἔοικεν, ἢ δὲ γεῦσις ἰχθύων σεσηπό-
των γεύσει ὁμοία ἐστίν. Κακοφθορέος δὲ κακῶς φθείροντος.

466. Ἦγουν τῆς πολυψήφου θαλάσσης· στεῖται γὰρ αἱ ψῆφοι τῆς
θαλάσσης.

468. Νεπόδων δ' ἰχθύων. Καὶ σαπρυνθέντων ἀντὶ τοῦ σαπρω- 35
θέντων.

469. Λοπίς αὐξίδα· ἢ ὅταν ἡ λοπίς τὴν ὅλην αὐξίδα μολύνῃ,
ἐξ οὗ δηλοῖ τὸ φθείρει· αὐξίς εἶδος ἰχθύος ὅμοιον θύννῳ. Αὐξίδα
χραίνῃ, τουτέστι τὸ σῶμα ἀφανίζῃ, αὐξίς δὲ τὸ σῶμα· μετὰ γὰρ τὸ
ἀγρευθῆναι οἶον δὴ τινα ἰχθύν, εἰ μένοι ἐπ' αὐτῷ τὸ λέπος αὐτοῦ, 40
ἀφανίζει αὐτὸν καὶ ὄζειν ποιεῖ.

470. Ὁ λαγῶς νεωστὶ γεννηθεῖς ὁμοίως ἐστὶ ταῖς θριξίν ἤγουν
κατὰ τὰς τρίχας τῆς τευθίδος.

471. Τεύθου, τουτέστι τοῦ ἄρρενος. Ἵπ' ὀστλίγγεσσιν, ἐπειδὴ
γληνώδης ὑπάρχει, ὀστλίγγας δὲ λέγει τοὺς βοστρύχους, ὃ ἐστὶ τὰς κό- 45

μας τῶν τευθίδων καὶ σηπιῶν, ἐν αἷς ἄρτι γεννώμενοι οἱ θαλάσσιοι λαγωοὶ διατρίβουσιν.

473. Χολῆ· τῷ μέλανι. Ἀγρώστορος· ἐπειδὴν γὰρ ἴδη τὸν ἀλιέα, ἐκβάλλει τὸ μέλαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ἀθεώρητος ἦ· τοῖς δὲ πίνουσιν ἀκολουθεῖ σκότωσις χολώδης, ἰκτεριώδης· τοῦτο γὰρ φησιν.

474. Τῶν ἦτοι ζοφόεις, τουτέστι τῶν φαγόντων τὸν λαγῶν.

475. Περιστολάδην δ' ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀθροῖαι, ἀλλ' οἶον κατὰ σταλαγμὸν ἐλαττοῦνται, ὁ δὲ λόγος· οἶον κατὰ σταλαγμὸν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τηκόμεναι καὶ κατασταύζουσαι φθείρονται, ὁ δὲ τροφήν οὐ προσ-
10 ἴεται.

476. Ῥινός· ἀρσενικῶς εἶπεν ὁ ῥινός, τουτέστι τὸ δέγμα· καὶ τοῦ δέγματος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν γίνεται ἔπαρμα, μάλιστα δὲ περὶ τὰ σφυρὰ, περὶ δὲ τὰ τοῦ προσώπου μῆλα γίνεται οἰδήματα ἐν ἐρυθμήματι.

15 478. Κυλοιδιόωντος, τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδούντος καὶ κοίλους ἔχοντος· κοῖλοι γάρ.

479. Ἐπακολουθεῖ γὰρ καὶ ὀλιγωτέρα ἔκκρισις τῶν οὔρων, ποτὲ μὲν πορφυρᾶ, ποτὲ δ' αἱματώδης διὰ τὸ ζύεσθαι τὰ ἐντός.

481. Πᾶς δ' ἔλλοψ, τουτέστιν ἰχθύς φανείς τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐ-
20 τοῦ μισεῖται, τουτέστιν, ἐὰν ἴδη ἰχθύν, ἀποστρέφεται (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἐμυδιάξαι ἀντὶ τοῦ ἐμυσάξαι, ἀπεμυκτῆρισε), παρητήσατο τοσοῦτον, ὡς καὶ ναυτιάσαι καὶ ἐμέσαι ὑπὸ τῆς ἀηδίας βιάζεσθαι.

483. Τῶν μὲν φοινήεσσαν. Γράφεται τῶν μὲν Φωκήεσσαν ἀντὶ τοῦ Φωκικῆν· ἢ γὰρ τοῦ ἐλλεβόρου πόσις ἐν Φωκίδι δοκεῖ εὑρεθῆναι·
25 κελεύει δ' ἐλλέβορον ἢ σκαμμωνίαν διδόναι πίνειν τῷ κάμνοντι, ἵνα τῆς κοιλίας κατενεχθείσης καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου κακὸν συναπορραγῇ. Εἶρηκε δὲ καὶ φοινήεσσαν τὴν τοῦ μέλανος ἐλλεβόρου πόσιν.

484. Τὸ κάμωνος κατ' ἔνδειαν τοῦ σ, λέγει δὲ τὸν σκαμμωνίας χυλόν.

30 485. Ἀντὶ τοῦ τὰ κόπρια καὶ σκύβαλα ἐκβάλλη.

486. Βρωμήεντος τοῦ ὄνου παρὰ τὸ βρωμάσθαι.

488. Κεδρινέαν νῦν λέγει, εἰ καὶ πίσσαν αὐτὴν εἶπεν· πᾶν γὰρ τὸ ἀποστίαζον πίσσαν καλεῖ. Πελάνου βάρος ἀντὶ τοῦ ὀβολοῦ ὀγκῆν· οὐ γὰρ μόνον τὸ πέμμα, ἤγουν τὸ ἔψημα, πέλανος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ
35 ὀβολοῦ ὀγκῆ. Ἄλλως· τῆς πεπηγυίας κεδρίνης πίσεως, λέγει δὲ τὴν κεδρίαν.

490. Οἰνωπῆς· εἶδος ῥοιᾶς καὶ οἰνάδος. Καὶ προμένειον δ' εἶδος ῥοιᾶς, ὠνόμασε δ' αὐτὴν ἀπὸ τινος Προμένου Κρητός. Καὶ τὴν Αἰγινίτιν δὲ καὶ ὄσαι τὰ σκληρὰ κάρφη, ἤγουν τοὺς ἀπλοὺς κόκκους κατ'
40 ἀντίφρασιν, τῇ ἰσχνῇ καλύπτρα καλύπτουσιν· ἢ ὅτι κάρφη τὰ λέπη, τοὺς φλοιούς. Ἄλλως· διαφράσσουσι καλύπτρη, τῇ ἰσχνῇ περιβολῇ τῶν κόκκων, ὄσαι φησὶ τὰ σκληρὰ καὶ φοίνια ἤγουν ἐρυθρὰ κάρφη, τουτέστι τοὺς ἐρυθροὺς κόκκους, τῇ ἀραχνώδει καὶ ὑμενώδει καλύπτρα διαφράσσουσι, τουτέστι τῷ ἔσωθεν τοῦ δέρματος ὑμένι.

493. Τὴν ἐν οἴνω φησὶ τραγομένην βορᾶν, τουτέστι τὴν σταφυλὴν ἐν κυρτίδι θλίψας καὶ οἶονεὶ ἐκπιέσας δίδου αὐτῷ πιεῖν, οἶονεὶ γλεῦκος, ὃ λέγεται ἐν συνηθείᾳ μουστον· κυρτὶς κατασκευάσμα τι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονός, ᾧ καὶ οἱ μυρσινοὶ χρῶνται περὶ τὴν τῶν μύρων ἔκθλιψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες ἢ καὶ ὑλίστριον. 5

494. Τριπτήρ δ' ἐστὶ κατασκευάσμα πρὸς πιεσμὸν εὐθετον. Ἄλλως· κυρτὶς κατασκευάσμα τι, ἐν ᾧ τὰς σταφυλάς θλίβουσι, λέγει δὲ σταφυλὴν δίδου πιεσθεῖσαν.

495. Ἦν δὲ τις ἀναλή· εἴαν δὲ τις φησὶ ξηρᾷ συνεχόμενος δίψῃ, καὶ προσπεσὼν ἐπὶ τινα ποταμὸν ἢ λίμνην πίνῃ ταυρηδόν, τῇ δὲ βία 10 τοῦ ἐλκυσμοῦ προσπέσῃ βδέλλα, καὶ τὰ ἐξῆς· ἴστέον δ' ὅτι ἀπὸ τῆς βδέλλας γίνεται ὁ οἴστρος.

497. Θορία δὲ κυρίως μὲν τὰ τῆς συκῆς φύλλα, νῦν δὲ τῶν μνίων φησὶ, τουτέστι τῶν βρύων.

498. Τοῦ μὲν τε· λείπει τὸ πίνοντος· τούτου φησὶ ῥοιζηδὰ πί- 15 νοντος ἢ φιλαίματος βδέλλα προσπελάζουσα ἐπὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ τῆς βρώμης ἕνεκα τῇ ῥύμῃ τοῦ ποτοῦ, ἥτοι τῇ φορᾷ καὶ τῇ ὀρμῇ προὔτυψε παρὰ τῇ λαπάρᾳ αὐτοῦ ἰμείρουσα καὶ τοῦ φόνου. Ἄλλως· ῥύμη ἄλις· βούλεται εἰπεῖν, ὅτι φερομένη τῇ τοῦ ὕδατος ὀρμῇ, ὅπου αὐτὴν τὰ πρῶτα ὁ ῥοῦς προσπελάσῃ καταποθεῖσαν, ἀθρόως προσφύεται ἀμέλ- 20 γουσα τὸ αἷμα.

501. Ἡ ὄθ' ὑπὸ ζοφῆς νυκτός· ἢ ὄθ' ὑπὸ τῆς ζοφώδους νυκτός κεκαλυμμένος τὰς ἀνάγας, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ χεῖλη αὐτοῦ πρὸς τὰ χεῖλη τῆς ὑδρίας πιέσας καὶ κατακλίνας ἑαυτὸν ἀφραδέως τὸ ποτὸν ἴσχει. 25

505. Τὰς μὲν· μετέβη ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν· ταύτας δὲ τὰς βδέλλας φησὶν ὅπου ἂν ὁ ῥοῦς ὦσῃ καὶ τὰ ἐξῆς.

506. Ἀμελγόμεναι δ' ἀντὶ τοῦ πιεζόμεναι ἥτοι πιέζουσαι.

507. Πύλησιν· τουτέστι τοῦ πνεύμονος ταῖς πύλαις ἢ τῇ ἀρχῇ τοῦ λαιμοῦ, ἥτοι τῷ φάρυγγι, ἢ τοῦ ἥπατος, ἢ τοῦ στομάχου. 30

509. Πέριξ δ' ἐπενήνοθε γαστροῦ ἀντὶ τοῦ ὅτε τῷ στόματι τῆς κοιλίας ἐπίκειται λαμβάνουσα τὴν προσφάτως ἐπενεχθεῖσαν τροφήν, τὸ δ' ἐπενήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐπίκειται, πάλιν δ' ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ ἐπὶ τὸ ἐνικόν.

510. Νέην δ' ἐπενείματο δαῖτα, ἥτοι ἦν ἄρτι ἔφαγε, διμερίσθη 35 καὶ ἐπεβοσκήθη.

511. Τῷ σὺ, ἥτοι τῷ καταπίνοντι τὴν βδέλλαν νεύμειας ὃ ἐστὶ δούλης συνημμένην τῷ ὄξει ψυχρὰν πόσιν.

512. Χιονόεσαν γὰρ τουτέστιν ὑπὸ χιόνος παγεῖσαν.

513. Καὶ τὸ νέον βορέησι παγέντος ἀντὶ τοῦ νεωστὶ βορείαις 40 πνοαῖς παγέντος τοῦ κρυστάλλου.

514. Γυρώσαιο ἀντὶ τοῦ σκάψειας, ὀρύξειας, καθαλίμια δὲ βῶλακα τὸν ὑφάλμυρον βῶλον τῆς γῆς, λέγει δὲ τὸ ἄλας, ἢ τὸν ὀρυκτὸν ἄλα· ἐν ἄλμυροῖς γὰρ τόποις οὐ γίνεται ἡ βδέλλα· διόπερ ποιεῖ τὸ ἄλμυρον ὕδωρ πρὸς ἀντιπάθειαν αὐτῆς, ἄλμην δὲ κελεύει πιεῖν Καππα- 45 δοκικοῦ ἁλός.

515. Ναιομένην δ' ἦτοι πατουμένην, ὀδευομένην, ἠροτριωμένην. Τὸ θαλερὴν δὲ γράφεται καὶ θολερὴν, διότι ὠφελιμὸς ἐστίν.

516. Ἡ αὐτὴν ἄλα βάπτε· ἢ αὐτὴν φησι τὴν θάλασσαν, τουτέστι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, διδόναι πιεῖν, ποτὲ μὲν ἠλίῳ θερμαίνοντα, 5 ποτὲ δὲ πυρὶ· βάπτε γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀντλεῖ, γέμιζε.

517. Καὶ ἡελλοῖς ὀπωρινοῖς, τουτέστι ταῖς ἡμέραις. Τότ' ἠνεκὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ τῷ πυρὶ θάλαψας.

518. Ἄλα πηκτόν· τὸν ὀρυκτόν, τὸν ἐκμέταλλον.

519. Καὶ ἐμπύσαις ἀντὶ τοῦ ἐμίξαις τὴν ἄχνην· λέγει γὰρ τὸν 10 ἀφρόν, ὅτινα ὁ ἀλοπηγὸς ἀνὴρ συνάγει. Καὶ τὸ νειόθ' ὑφισταμένην ἀντὶ τοῦ κάτωθεν ἐκ βάθους συνισταμένην τοῦ κράματος τῶν ἀλῶν, ἐπὶ οὗτοι μίξιν λάβωσιν· ἰστέον ὅτι οἱ ἀλοπηγοὶ μιγνύουσι τοῖς θαλάσσιοις ὕδασι γλυκέα ὕδατα, καὶ συνταράσσουσιν ἀμφοτέρω, ὡςπερ ἀποπλύναντες τὰ θαλάσσια ὕδατα τοῦ βρώμου τοῖς γλυκέσιν· ἐν γοῦν 15 τῷ ταράσσεσθαι ἀφρός τις ἀναδίδεται, ὅτινα λέγουσιν ἄχνην ἀλός.

521. Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακόν· καὶ γὰρ ζύμωμα εἶπε τὸν μύκητα, ἐπειδὴ ζυμῶ ἔοικε τῆς γῆς, τουτέστι πηλῶ· ὁμοῖος γὰρ ἐστὶ βῶλῳ γῆς. Ἄλλως· ζύμωμα κακόν τοὺς μύκητάς φησιν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς γῆς γεννῶνται, οὗτοι δ' ὅτε μὲν ἐν τοῖς στέρνοις ἀνοιδούσιν, ὅτε δὲ 20 καὶ περὶ τὸν λαιμὸν ἀνίσταται ἢ ἀπ' αὐτῶν κακῶσις· τότε δ' ἐνεργοῦσιν οἱ μύκητες, ὅταν φυῶσιν ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἐφώλευσεν ἔχιδνα· ζύμωμα δ' αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ ἀναζυμοῦνται ἔσωθεν μὴ πεττόμενοι, ἢ ὅτι ὡςπερ ζύμωμά εἰσι τῆς γῆς.

522. Ἄγχον· οἱ μὲν φησι πόαν τινὰ εἶναι πλησίον τοῦ φωλεοῦ 25 τῆς ἐχίδνης φυομένην, καὶ τὸν ἀσθμα αὐτῆς ἀνιμωμένην αὐτὴν, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἰδρωτὸς τοῦ ὄψεως. Τὸ δὲ πολλάκι μὲν στέρνοισιν ἀνοιδέον, καθὸ βρωθέντες οἱ μύκητες ἀνοιδούσιν ἐν γαστρὶ. Καὶ τὸ εὐτ' ἐπὶ φωλεύοντα ἀντὶ τοῦ· ὅτε τροφῇ περὶ τὸν φωλεύοντα βαθὺν ὄλκον τῆς ἐχίδνης, ἦτοι περιφραστικῶς περὶ τὸν βαθὺν φωλεὸν τῆς ἐχίδνης.

30 524. Ἴον ἀποπνεῖον ἦγουν τὸν Ἴον αὐτῆς ἀποπνεῖον τῶν στομίων τῆς ἐχίδνης· γράφεται δὲ καὶ ἀνικμάζον, τουτέστιν ἀνιμώμενον καὶ ἀναπίνον τὸν Ἴον· καὶ τὸ ἀποφώλιον ὃ ἐστὶ χαλεπὸν ἀσθμα, τουτέστι τὴν χαλεπὴν πνοὴν τῆς ἐχίδνης τῶν στομίων.

525. Κεῖνο ποτὸν καὶ ζύμωμα· τοὺς μύκητας ἀδιαφόρως ζύμωμα 35 καλοῦσιν.

526. Παμπήδην ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ, οἱ πλεῖστοι· ἢ καθολικῶς μύκητας ὄλκους καλοῦσιν, οἷον εἰ ἀμανίτας. Οὖνομα κέκριται ἄλλο· πολυώνυμον γὰρ ἐστὶ τὸ ζύμωμα· ὃ γὰρ καλεῖται ζύμωμα, μύκης, ἀμανίτης, βῶλος.

40 527. Σὺ γ' ἢ ραφάνοιο· δίδου φησὶ τὸν καυλόν, ἦτοι τὴν κεφαλὴν τῆς κράμβης, τουτέστι τὸν ἀσφάραγον, ἐπειδὴ ραφάνας τὴν κράμβην φησὶν· εὐχρηστον γὰρ πρὸς ἀντιπάθειαν.

528. Ἡ ἄντης· ἄντης δ' ἦτοι πηγάνου χλωρὸν, θάλλοντα καὶ χλοάζοντα ῥάβδον, ὃ ἐστὶ κλάδον, κόψας. Γράφεται καὶ ῥάδικα, οἷον 45 κλῶνα.

529. Χαλκοῖο δ' ἦτοι παλαιᾶς χαλκάνθου· προστάσσει γὰρ χαλκοῦ ἄνθος πιεῖν.

530. Κληματόεσσαν· κληματίδος φησὶ θρούψου σποδὸν ἐν τῷ ὄξει, τουτέστι ἔμβαλε σποδὸν κλήματος ἐν ὄξει.

531. Πυρίτιδα δὲ βοτάνην πύρεθρον καλουμένην. Καὶ βάμματι, ὄξει.

532. Τό τε φύλλον, ἦγουν καὶ τὸ τοῦ καρδάμου φύλλον τὸ ἐν ταῖς πρασιαῖς ἀξανόμενον.

533. Καὶ Μηδον δὲ τὸ Μηδικὸν καλούμενον, ἐστὶ δ' εἶδος φυτοῦ. Γράφεται καὶ μῆλον, ἐστὶ δὲ τὸ Μηδικὸν μῆλον, ὃ ἐστὶ τὸ νεράνζιον. 10 Καὶ ἐμπρίοντα σίνηπι· τὸ τραχὺ ὄν τῇ γεύσει, ἢ παρόσον οἱ κλάδοι τοῦ σινήπεως τραχύτητα ἔχουσιν.

534. Οἴνηρην δ' ἀντὶ τοῦ οἴνου τρύγα καὶ ὀπτὴν ἐν ὄξει τρίψας δίδου πιεῖν.

535. Ἡ καὶ στρουθοῖο πάτον· ἀφόδευμα ὀπτὸν ὄρνιθος κατοικᾶ- 15 δος, παραλέλοιπε δὲ τὸ μετὰ τίνος δεῖ πίνειν αὐτὸ, εἰ μὴ καθάπερ τὰ προειρημένα μετ' ὄξους.

536. Βαρεῖαν χεῖρα τὴν δεξιὰν λέγει· ταύτην φησὶ καθεῖς ἐπὶ τὸ ἐμέσαι, ὡς ἐπιτηδειοτέραν μὲν καὶ πρακτικωτέραν, ταύτην οὖν εἰς τὸν φάρυγγα καθεῖς κατάσχοις τὴν ὅλην κάκωσιν. 20

537. Λιπορρίνοιο· καὶ γὰρ ἡ σαλαμάνδρα ζῶον ἐστὶ τετράπουν, μικρὸν ὡς ἡ σαύρα, τῷ χερσαίῳ κροκοδείλῳ ἑοικὸς, φυχρὸν δὲ τῇ φύσει· διὸ καὶ τὸ πῦρ σβεννύει· οὔτε δέρμα ἔχει, οὔτε λεπίδα, ὅθεν καὶ λιπόρρινον αὐτὸν ἔφη· ῥινὸς γὰρ τὸ δέρμα· ἢ διότι λίπος ἀφήσιν ἀπὸ τοῦ δέρματος· γλίσχρος γάρ ἐστὶ καὶ λιπώδης, καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος 25 ὑγρασία ῥεῖν εἶωθεν, ἣτις τὸ πῦρ σβεννύει. Ἄλλως· ἡ σαλαμάνδρα εἶδος ἀσκαλαβώτου, Ἀνδρέας δὲ φησιν· κὰν τῷ αἵματι αὐτῆς ἢ χεῖρα ἢ ἐσθῆτα χρίσης, ἀβλαβὴς ἔσται ἐκ πυρός. Δυσάλυκτον δ' ἀντὶ τοῦ δύσφρευκτον.

540. Τὸ δὲ γλώσσης βᾶθος περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ γλώσσα 30 ἐπρήσθη· τῶν πινόντων γὰρ φησιν ἢ γλώσσα παχύνεται.

543. Τετράποδες· οὔτοι δὲ σφαλλόμενοι τετραποδιστὶ σύρονται, καθάπερ βρέφη· αἱ γὰρ διάνοιαι αὐτῶν ἀμανροῦνται καὶ ἀφανίζονται.

544. Σάρκα δ' ἐπιτροχόωσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέχει τῇ σαρκὶ πελιδ- νότης, ἐξ ἧς ὑγρασία, καὶ ἐπιπορθμευομένης τῆς κακίας ἦτοι σκεδαν- 35 νυμένης ἢ σκεδαζούσης, καὶ τὰ ἐξῆς· βοήθειαν δὲ διδοὺς ῥητίνην πευκλίνην, ἀναμίσγων ταύτην τῷ μέλιτι.

545. Σμῶδιγγες· αὐταὶ κατὰ σύντηξιν τῆς σαρκὸς στάζουσιν· ἐὰν δὲ στίζουσι γράφεται, καθάπερ οἱ στιζόμενοι· γράφεται γὰρ στίζουσαι, ἵν' ἢ σημαῖνον τὸ ποικίλως πελιδνοῦσθαι, καθάπερ τοὺς 40 στιζομένους. Καὶ δαιομένης δ' ἀντὶ τοῦ μεριζομένης πανταχοῦ τῷ σώματι.

547. Τενθρήνης· τενθρήνην εἶπε τὴν τενθρηδόνα, ζῶον δ' ἐστὶ

μελιτοποιόν, ὃ ὑπ' ἐνίων λέγεται βέμβιξ, ἐστὶ δ' ἐμφορὸς μελίσση.
 Ἄλλως· τευθρηνήνῃ εἶδος μελίσσης, ἢ τόπος, ὅπου αἱ μέλισσαι διατρι-
 βουσιν, ὡς εἶναι τὸ μελίσσειον· δύναται δὲ κατὰ συγκοπὴν τευθρηδό-
 νος ἀντὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ. Ὅμηρος (Π. β 756).

5 Πρόθοος Τευθρηδόνοιο υἱός.

ἐπεὶ καὶ ἡ τευθρηδῶν, ὃ ἐστὶ μελίσσης εἶδος, ποιεῖ ἔργα· παρακελεύε-
 ται οὖν ἐκ τούτων τὸ μέλι λαμβάνειν.

548. Ἡ τῆς χαμαιπίττος τοῦ βλαστοῦ μετὰ κώνων· εἰσὶν οὖν
 κῶνοι πίττος οἱ στρόβιλοι· συνεψήσας οὖν φησι τούτους τοῖς φύλλοις
 10 τῆς χαμαιπίττος δίδου πιεῖν. Ἡ δὲ χαμαιπίττος· τῆς πίττος τὰ φύλλα
 καὶ τοὺς κώνους ἀφεψήσαντα κελεύει τὸν χυλὸν δίδου πιεῖν, ὁμο-
 νύμως δὲ λέγεται ὁ καρπὸς καὶ ὁ στρόβιλος καὶ ὁ κῶνος. Ἡ τῆς χα-
 μαιπίττος φησι τῆς βλαστήμονος ἀναμεμιγμένως καθεψήσας τὰ φύλλα
 καὶ τοὺς κώνους ὅσους ἐθρέψατο ἢ πεύκη, τουτέστι ὅλα ὁμοῦ σύμμικτα
 15 ἐψήσας.

550. Ἄλλοτε δὲ σπέραδος· κνίδης σπέρμα καὶ ὀρόβου ἄλευρον
 κελεύει κόψαντα δίδου πιεῖν, μετὰ τίνος δ' οὐκ εἴρηκεν. Μυλοερ-
 γεί ἀντὶ τοῦ τῷ ὑπὸ μύλης κατεργασθέντι ἀλεύρω τοῦ ὀρόβου ξηρα-
 νειν καὶ φρύγειν, καὶ τὰ ἐξῆς.

20 552. Ἐψαλέην ἤτοι ἠψημένην, ξηρανθεῖσαν ὑφ' ἡλίου, καὶ αὐ-
 τὴν δὲ τὴν κνίδην ἔψων πότιζε μίσγων ἀλεύρω ὀρόβου ἢ καὶ κριθίνω
 ἀλεύρω μετ' ἐλαίου.

555. Χαλβανόεσσα· καὶ ἡ δητίνη καὶ μέλι καὶ ῥίζα χαλβάνης καὶ
 ὠὰ χελώνης· δίδου κελεύει ἐψηθέντα ἐπ' ἀνθρώπων.

25 556. Ἀλθαίνει καὶ γέντα· ἐν ἄλλω οὕτως· ἀλθαίνει τότε ἔνερθε
 πυρὸς ζαφλεγοῖο κεραίας· τὸ γὰρ ἔνερθε πυρὸς ζαφλεγοῖο κεραίας τὸ
 ἄγαν σφοδρῶς ἐν τῇ σποδιᾷ τοῦ κέρατος ἐψηθῆναι ταῦτα δηλοῖ· κε-
 ραία γὰρ λέγεται τὸ ἄκρον καὶ ἔσχατον, ἢ χαλβάνη δ' ὁπὸς ἐστὶν ἐκ
 τῆς ῥίζης τῶν πανάκων πεπηγμένος.

30 557. Ἄλλοιο· θαλασσίου ἢ ἐνύδρου.

558. Ταχινῆσιν· γράφεται ἢτ' ἄκρησι διαπλώει. Πτερύγεσσι δ'
 ἀντὶ τοῦ ποσίν· τούτοις γὰρ ἐπινηχεται.

559. Οὐρείης ἢ χερσαίας χελώνης, ἢ ὀρεινῆς.

35 560. Ἀνδιέσσαν δὲ διὰ τὴν λύραν, ἣν ἐποίησε τῷ Ἀπόλλωνι ἀντὶ
 τῶν βοῶν· μισθωτὸς γὰρ ὢν Ἀδμήτου ὁ Ἀπόλλων ἔβροσκεν αὐτοῦ τὰς
 βόας οὓς ἔκλεπεν ὁ Ἑρμῆς, καὶ φωραθεὶς ἔδωκεν αὐτῷ ἀντίλυτρον
 τὴν κιθάραν τὴν ἐκ τῆς χελώνης αὐτῷ κατεσκευασμένην, τὴν λεγομέ-
 νην χέλυν, ὅθεν καὶ λύρα ἐκλήθη, οἷον εἰ λύτρα τις οὖσα ὑπὲρ τῶν
 βοῶν. Κυτισηνόμου δ' ἐπειδὴ χελώνης εἶδη δύο, ὀρειον καὶ θαλάσσιον,
 40 ὧν αἱ ὀρειναὶ χελῶναι ὑπ' ἀνέμων πληροῦνται, ὡσπερ αἱ ὄρνυγες· ἢ
 τῆς ἐν κύντιω διατριβούσης, κύντιοι δ' αἱ ἔξανθήσεις τῶν ῥοιῶν.

562. Χέλειον ἀντὶ τοῦ ὀστράκου ποικίλου. Καὶ ἀγκῶνας δύο
 ἤτοι κανόνας, ὅθεν δέδενται αἱ νευραί. Καὶ πέξαις τοῖς ὤμοις· τοῖς
 ὤμοις φησὶ τοῦ ὀστράκου αὐτῆς δύο παρέθηκε πῆγματα, ἃ φησιν
 45 ἀγκῶνας.

563. Γερύνων δὲ, βατράχων. Καὶ λαιδρούς τοὺς ἀναιδεῖς διὰ τὸ

βοῶν αἰεὶ τῇ φωνῇ τραχυτέρῃ. Δαμάσαιο, ἐψηθείας. Τοκῆας τῶν γε-
ρύνων φησὶ, τουτέστι τῶν μικρῶν βατράχων, τοὺς ἀναιδεῖς. Πράσων
ἢ ῥίζας ἠρύγγου, ὃ ἐστὶν εἶδος βοτάνης, προσπάσσω ἀμμωνιακὸν καὶ
χορτάσας, ὑγιάσεις τὸν κάμνοντα. Ἄλλως· χύτρω σκαμμώνιον· τού-
τοις εἰ κορέσοις τὸν ἄνθρωπον, καὶ θανάτου πλησίον ἐλθόντα σώσεις. 5

567. Φρῦνοιο· περὶ φρύνου διαλέγεται, ὅς ἐστι βατράχου εἶδος,
εἰς δὲ τὸ τέλειον λόγον προσληπτέον τὸ τίς, ἔνιοι δ' ἀγνοοῦντες γρά-
φουσι μετὰ τοῦ ς, δύσφημον ποιοῦντες τὸν λόγον· δύο οὖν γένη εἰς
βατράχων, χειμερινοὶ τε καὶ θερινοὶ, οἳ δὲ χειμερινοὶ ἄφωνοι καὶ θα-
νάσιμοι. Ἡ οὕτως· φρύνου ἀντὶ τοῦ φωνητικοῦ· εἰς γὰρ καὶ κωφοὶ 10
καὶ ἄφωνοι, ὧν πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἶπε φρύνου, τουτέστι φωνητι-
κοῦ, οἶονεὶ φώνοιο, ἐστὶ δὲ καὶ ἐμπερῆς βατράχῳ, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς μελζοντας ἔχει, ταῖς ῥίζαις δὲ τῶν καλάμων ἢ τῶν θάμνων προσ-
κάθηται ὁ φρῦνος. Θεριομένου δὲ τουτέστιν ἐν θέρει κατασκευασμένου
εἰς δηλητήριον· τὴν ἐπιφάνειαν γὰρ τοῦ δέρματος κεντοῦντες ποιῶσι 15
τραυματίαν, εἶτα τὸν ἰχῶρα τούτου λαβόντες μίσγουσι βρώσει ἢ πόσει,
καὶ οὕτω διδόντες ἀναιροῦσιν· ὁμογενῆ δὲ τὰ ζῶά εἰσιν, ὃ δὲ κωφὸς
βάτραχός ἐστιν, ἀλλ' οὐ φρῦνος.

568. Κωφοῖο λαχειδέος· τοῦ ἀφώνου καὶ δασέος.

569. Προσφύεται δὲ, οὐ προσκάθηται. Καὶ μορόεις ὁ κακο- 20
ποιὸς, ἦγουν ὁ μόρον ἄγων. Καὶ λιχμώμενος ἔρσην ἀντὶ τοῦ ζητῶν ἢ
λείχων τὴν δρόσον.

570. Καὶ θερόεις· ἐξ οὗ τῷ θέρει κατασκευάζεται δηλητήριον.
Λαχειδέος δασέος, ὡς οἱ πρὶν ἐξηγησάμενοί φασιν, ἢ, ὡς οἶεται ὁ
Τζέτζης, πρασιζοντος, λαχανοειδέος, καὶ ἐν συγκοπῇ λαχειδέος. Ἄλ- 25
λως· λαχειδέος τοῦ δασέος· ἢ μικροῦ, ἢ ἐλαχειδέος. Τῶν ἦτοι θε-
ρόεις· ἀνέστρεψεν ἐπὶ τὸν φρῦνον· θερόεις γὰρ οὗτος, ἐπεὶ τῇ θερεία
τὸ ἀπ' αὐτοῦ φάρμακον συντίθεται, ὃ δυναμικώτερόν ἐστιν. Ἡ ἔτι
καὶ κωφοῖο· μεταβέβηκε ἀπὸ τοῦ φρύνου ἐπὶ τὸν βάτραχον, ἐπεὶ ὁμο-
γενῆ τὰ ζῶά εἰσιν· ὁ γὰρ κωφὸς βάτραχός ἐστιν, ἀλλ' οὐ φρῦνος, δύο 30
δὲ γένη τῶν βατράχων, καὶ ὁ μὲν φθειγγόμενος ἀβλαβῆς, ὁ δὲ κωφὸς
θανάσιμος. Ἄγει δὲ χλόον· δηλονότι τῷ φαρμακευομένῳ. Θάψου·
ὅτι οἱ φαρμακευθέντες ὠχροὶ γίνονται, ὅτι δ' οὐ πᾶς βάτραχος ἐπιτή-
δειος, ἀλλ' ὁ ἐν θερμοτέροις διατρίβων τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρός φη-
σιν· τὴν αὐτὴν δὲ πόσιν ἀπ' οἴνου δοτέον· ἢ δὲ θάψος ἐστὶν εἶδος βο- 35
τάνης χλωρᾶς, ἢ προσεικάζει τὴν χροιάν τοῦ κάμνοντος, τὸ δ' ἄσθμα
αὐτοῦ ἀθρόον συναγεται, καὶ ἡ ἀναπνοὴ δυσώδης ἐστίν.

575. Καὶ τε σπλήν· καὶ ὁ τῆς λιμναίας καὶ πολυλάλου φρύνης
σπλήν, τῆς βρώσης κατ' ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, τὸ κακὸν βάρος τοῦ ὀλεθρίου
ἐκείνου φαρμάκου, τοῦτο γὰρ λείπει, ἤρκεσεν, ἐβοήθησε, τῷ κάμνοντι 40
βρωθεὶς ὁπός.

577. Θυμαρμένον δ' εἶαρ τὸ θυμηρέστατον, τὸ τῇ ψυχῇ ἠρ-
μοσμένον.

578. Αὐτὰρ ὄγ' ἄφθογγος· οὗτος δὲ κέρβερος καλεῖται, ἄφθογ-

γος ὦν· ἐνταῦθα γὰρ περὶ τοῦ ἀλάλου φρύνου διαλαμβάνει, ἐπειδὴ ἀνω περὶ τοῦ εὐλάλου εἶπεν.

580. "Ἄλλοτε δ' ὑγραίνει· φησὶν οὕτω, τουτέστιν ἀγόνους κατασκευάζει τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας διὰ τὸ ἐπιπολὺ ἐξυγραίνεσθαι 5 τὸ σπέρμα, ὥστ' ἐκ τοῦ αὐτομάτου ρεῖν· ἀγόνους φησὶ τοὺς πίνοντας γίνεσθαι διὰ τὸ διαλύεσθαι τὸ σῶμα καὶ ῥοῶδες γίνεσθαι. Χολόεν στόμα· χολαῖς ὑγραίνει τὸ στόμα, τουτέστι χολῆς ἀποπληροῖ.

581. Καρδιώοντα· ἦτοι τὴν καρδίαν ἀλγοῦντα.

582. Καὶ κατικμάζων ἀντὶ τοῦ καταστάζειν ποιῶν ἄνευ γονῆς.

10 583. Σκεδάων γυίοισιν ἀντὶ τοῦ σκορπίζων τὸν σπόρον τοῖς μέλεσιν ἀποτελεῖ ἀγόνους τοὺς φαρμακευθέντας, κἄν τ' ἀνὴρ ἢ, κἄν τε γυνή.

584. Ἀφυσγετὸν δ' ἀντὶ τοῦ πολὺ, δαψιλὲς, ἀφύσιμον καὶ ἀρύσιμον.

15 586. Ἡὲ πίδου· δεῖ δ' αὐτὸν φησὶν ἐν πίδῳ διθύρῳ ἐντεθέντα ξηροπυρίαν λαμβάνειν, ὥσπερ οἱ ὑδρωπικοί. Ἐναλθῆ ἤγουν τὸν θεραπεύει ἐπιδεόμενον· γράφεται καὶ ἀναλθῆ.

587. Θερμάσαιο ἀντὶ τοῦ θέρμανον. Νήχυτον ἰδρῶ, τουτέστιν ἴν' ἰδρώσῃ τὸν νήχυτον, οἰοεὶ τὸν πολύχυτον, τὸν πολὺν ἰδρῶτα.

20 588. Ἀνξηρῶν, ἦτοι τῶν μεγάλων· γράφεται καὶ οὕτως· ἢ ξηρῶν· τῶν ἀνχηρῶν· Πραξαγόρας δὲ φησὶ τὸ χλωρὸν τῶν καλάμων ἐσθιόμενον ὠφέλιμον ὑπάρχειν τοῖς ὑπὸ φρύνων πεφαρμακευμένοις.

589. Οἶνω ἐπεγκεράσαιο· τῷ οἶνῳ φησὶν, ἐν ᾧ τὰ ἀποβρέγματα τῶν ῥιζῶν τῶν καλάμων εἰσὶν, ἢ τοῦ κυπέρου.

25 590 seq. Τρίβοις πανάπαστον· ἀνάτριψαι αὐτὸν νῆστιν. Ἐποτέροφει· οἰκεῖ ἐν ταῖς τῷ νκαλάμων ῥίζαις, ἢ ἐτράφη ὑπὸ λίμνην. Οἰκεῖη, ἤγουν ἐκάστη οἰκειομένη αὐτοῖς. Ἐρπετα νήχει· τοὺς μικροὺς βατράχους λέγει, βατράχων δ' εἶδη δύο, τὸ μὲν κρακτικόν, τὸ δ' ἄφωνον, ἀμφοτέρωθεν δὲ θανάσιμα, ἢ δὲ φαρμακεία ἢ διὰ τῶν βατράχων γινομένη 30 ἐστὶν αὕτη· λαμβάνουσι καὶ κατακεντουῦσιν ὅλον τὸ σῶμα, φυλασσόμενοι κατὰ βᾶθος ποιεῖσθαι τὰ κεντήματα, αὐτὴν δὲ μόνην παίοντες τὴν ἐπιφανειαν τῆς σαρκὸς, καὶ εἰς ἀπίσσωτον σταμνίον βάλοντες μικρὸν ὕδωρ ἐπιρραίνοντες, καὶ τὸ ἀπορρέον τούτου συμμίσγουσι βρωτῷ ἢ ποτῷ καὶ οὕτως ἀναιροῦσιν. Νήχει ἀντὶ τοῦ περιπατεῖ· δύο δ' εἶδη 35 κυπέρου ἀρσενικόν τε καὶ θηλυκόν, φιλόζωον δ' αὐτὸ φησὶ διὰ τὴν ῥίζαν ἔχειν στερεωτάτην. Τρίβοις· περιπάτοις ἀναγκάζει αὐτὸν χρῆσθαι μακροῖς, μήτε βρωτὸν, μήτε ποτὸν προσφέροντα, ξηραίνοντα δὲ τὸ σῶμα, ἵνα κατισχνωθῆ. Καὶ κατατρύσαιο δὲ γυῖα ἀντὶ τοῦ κατισχνωσον αὐτοῦ τὰ μέλη.

10 594. Ἐχθομένη δὲ σε· καὶ τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσιμόν ἐστι, μάλιστα δ' οἱ περὶ Ἀπολλόδωρον αὐτὸ φασὶ δίδεσθαι μετὰ φακοῦ ἢ πισσίλου ἢ πλακοῦντος· διὰ τοῦτο γὰρ λανθάνει ὁμοχροῦν· φησὶ δὲ τοῖς ἐνεγκαμένοις παρέπεσθαι βᾶρος κατὰ τῆς κοιλίας, μετὰ δὲ τὴν μέσῃ αὐτὴν πνεύματα βορβορίζοντα ἀνειλεῖσθαι, τὰ δὲ μέλη πύμπρα- 45 σθαι, τὴν δὲ χροῖαν εἰκέναι μολίβδῳ.

596. Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα, ἤγουν ἐμπνευματοῖ παραπλησίως στρόφω ἢ εἰλλγγῶ.

597. Εἰλίγγοιο δυσαλθέος· τῆς κοιλιοστροφίας φησίν.

599. Οὐ μὴν τῶν οὖρων· γράφεται καὶ οὐ μὲν τῶν γ' οὖρων ἀντὶ τοῦ τῶ κακωθέντι ὑπὸ τοῦ λιθαργύρου καὶ οὕτω καὶ ἡ τῶν οὖρων ὁύσις κατέχεται, τὰ δὲ μόρια πύμπραται.

600. Καὶ τὸ εἰδήνατο χροίην ἀντὶ τοῦ ὠμοιώθη.

601. Τῶ δ' ὅτε μὲν· δύο ὀβολοὺς σμύρνης.

602. Ἄλλοτε οὖρειον, ὃ ἐστὶν ὄρεινήν ὑπέρεικον, ἄλλοτε ὄρμι- 10 νιον, ἐστὶ δ' εἶδος βοτάνης, ἄλλοτε ὑσσώπου κλάδους.

604. Κράδην τὴν ἀγρίαν συκὴν. Σπέραδός τε σελίνου· τοῦ ὄρεο-σελίνου καλουμένου· φυτὸν γὰρ τοιοῦτόν ἐστι διουρητικόν.

605. Ἴσθμιον· ἡ ἱστορία εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῦ ἀγῶνος τοῦ Μελικέρτου. Σισυφίδαί δ' οἱ Κορίνθιοι· ἄγεται δὲ τῶ Μελικέρτῃ ὁ Ἴσθμιακὸς ἀγὼν, ἐν ᾧ ὁ στέφανος ἦν πρότερον τοῖς νικῶσιν ἀπὸ σε- 15 λίνου, ὕστερον δ' ἀπὸ πίτυος, γίνεσθαι δὲ φασὶν ἐπὶ Σίνιδι, τὸν Θεσέα διαθεῖναι, οἱ δὲ Ποσειδῶνι τῶ πατρῷ θεῶ τελεῖσθαι, οἱ πλείστοι δὲ φασὶ τελεῖσθαι τῶ Μελικέρτῃ.

607. Ρυσίμφ· καὶ γὰρ ῥύσιμόν ἐστὶν εἶδος βοτάνης, ἰδίως δ' αὐτὸ εἴρηκε χωρὶς τοῦ ε, ὃ τινες πήγανόν φασιν. Ἐνομηρέα δ' ἀντὶ 20 τοῦ ὁμοῦ μίξας.

609. Κύπρου· οἱ μὲν εἶδος φυτοῦ τὴν κύπρον φασὶν, οἱ δὲ τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα· καὶ τῆς κύπρου φησὶ τὰ νεοανθῆ βλαστεῖα, καὶ τοὺς τῆς σίδης ἦτοι τῆς ῥοιᾶς.

610. Κυτίνοιο τὸν ἀνθήμονα καρπὸν μετ' οἴνου τρίψας παράσχε 25 αὐτῶ πιεῖν· κύτινόν φασὶ τὸ ἀνθος τῆς ῥοιᾶς, ὅπερ ἀνξήθεν ῥοιὰ γίνεται.

611. Μὴ μὲν δὴ σμίλον· ἡ σμίλος φυτὸν ἐστὶν ἐλάτη ὁμοιον· διὸ καὶ ἐλατηίδα εἶπε· περὶ δὲ τῆς σμίλου φησὶν Ἀνδρέας περὶ Αἰτω- 30 λίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῶ ἀποθνήσκειν, ὃ δὲ Θεόφραστος (H. P. III. 10, § 2) περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἴρη- 30 κεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ λόφουρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει, λόφουρα δ' εἰσὶ βόες, ἡμίονοι. Καλλιμάχος δέ·

ἐρπετὰ, τῶν αἰεὶ τεθράφαται λοφιαί.

612. Οἰταίν· τὴν οἴτου αἰτίαν γινομένην, ἢ τὴν ἐν Οἴτῃ φυο- 35 μένην, ὄρει τῆς Αἰτωλίας.

613. Χαλικροτέρη ἀντὶ τοῦ ἀκρατοτέρα πόσις οἴνου πολλὴ πα- 40 ραχρῆμα ἰάσαιτο.

616. Τὰ μὲν οὖν Νίκανδρος, ἦτοι καὶ ταῦτα μὲν ὁ Νίκανδρος τῇ ἰδίᾳ κατέθετο βίβλῳ τὰ ἐπίπουνα καὶ φαρμακώδη ἐκάστῳ ἀνδρὶ τὰ ἐκ τοῦ μύκητος, λείπει δὲ τὸ γινόμενα ἢ τὰ μύκητος, ὃ ἐστὶ τὰ δηλη- 40 τήρια. Ἄλλως· παρ' ἀνέρι, ἢ παρὰ πρὸς τὸ κατέθετο, ἔν' ἢ παρακατέθετο ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐν τῇ ἰδίᾳ βίβλῳ μοχθήεντα ἀντὶ τοῦ ἐπίπουνα. Ἡ οὕτως· τῶ ἐπὶ φαρμάκῳ μύκητι κακοπαθοῦντι ἀνθρώπῳ· ταῦτα γὰρ βοηθήματα ἐν τῇ ἰδίᾳ βίβλῳ κατέθετο.

618. Πρὸς δὲ τί σοι· πρὸς δὲ τούτοις φησὶ βοηθεῖ καὶ ἤστινος 45 τοὺς κλῶνας ἐμίσησεν ἢ Δίκτυννα, λέγει δὲ περὶ τῆς μυρσίνης· φησὶ

γάρ· αὐτὴν ἢ Δίκτυννα μισεῖ, καὶ μόνη αὕτη ἢ μυρσίνη τῆς Ἰμβρα-
σίας Ἥρας οὐκ ὑπεδέξατο τὸ στέφος, τουτέστιν οὐκ ἐγένετο στέφος τῆς
Ἰμβρασίας Ἥρας, διότι κάλλους ἕνεκεν εἰς ἔθριν διηγέσθησαν αἱ ἀθά-
νατοι θεαί, ὅτι τὴν Κύπριν ἐκόσμησεν αὕτη ἢ μυρσίνη.

5 621. Ἰδαίωσιν· ἐν τοῖς τῆς Ἰδης, ἐν τοῖς κατὰ Τροίαν ὄρεσιν.
Ἄλλως· καὶ ἢ μυρσίνη φησὶ βοηθεῖ, ἥς τοὺς κλώνας ἐμίσησεν ἢ Λί-
κτυννα, καὶ μόνη οὐκ ἐδέξατο τὸ τῆς Ἰμβρασίας Ἥρας στέφος, ὅτι τὴν
Ἀφροδίτην ἐκόσμησεν, ὅτε περὶ κάλλους αἱ ἀθάνατοι ἤρισαν θεαί. Ἡ
οὕτως· τὴν Ἰδην ἐκόσμησαν αἱ θεοὶ τοῖς ἀνθεσι τῶν βοτανῶν, καὶ ταῖς
10 λόχμας, ἐνθα διὰ κάλλους εἰς ἀμίλλαν κριθησόμενα παρεγένοντο.
Δίκτυννα δὲ καὶ ἢ Ἀρτεμις λέγεται. Καὶ τὸ τέης, ἥστινος ἐμίσησεν.

622. Τῆς σὺν' ἀπ' εὐύδρου νάπης· ταύτης οὖν φησὶ τῆς μυρσί-
νης τὸ εὐανθές ὄφελος· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς ὠφέλιμος· ἐστὶ τοῖς πά-
σχουσιν, ὁ ἐστὶ τὸν καρπὸν τὸν ποσφυροῦν, τὸν συναύξοντα ταῖς χει-
15 μεριναῖς ρυτίδιν, οἷοι τῷ ἔαρι. ἢ τὸν συναύξοντα ταῖς χειμεριναῖς
προαῖς ἢ ἡμέραις· μάλλον γὰρ τῷ χειμῶνι ἀνθεῖν τοῦτον φησὶ τὸν καρ-
πὸν, ἀπὸ τῆς εὐύδρου νάπης λαβῶν, καὶ θαλασθέντα ταῖς τοῦ ἡλίου
ἀκτίσι λειώσας, τουτέστι ξηρανθέντα λειώσας, καὶ τὸν χυλὸν δι' ὀθό-
νης ἢ κροτίδος ἐκπίσας δίδου κοτύλην τῷ μέτρῳ πεπληρωμένην ἐν
20 κνάθῳ, ἢ καὶ κοτύλης πλείον. Εὐανθές· τὸ εὐανθές ὄφελος.

624. Καὶ ἡλίω βολῆς, ἥτοι ταῖς ἀκτίσιν.

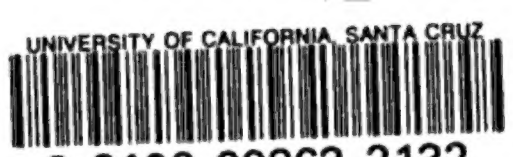
625. Καὶ σχοινίδι κύστη· τῇ ἐκ σχοίνου πεποιημένη.

627. Ὀνήιον· ὠφέλιμον.

628. Καὶ ἄρκιον βοηθητικὸν καὶ ὠφελιμώτατον.

25 629. Ἰγνοπόλοιο· τοῦ ἐν τοῖς ὕμνοις καὶ ὠδαῖς καὶ ποιήμασιν
ἀναστρεφόμενου, τουτέστι ποιητοῦ· ἐν τῷ μεμνησῆσθαι τοίνυν ἡμῶν τὸν
νόμον φυλάσσοις τοῦ ξενίου Διός· μνηστὶν γὰρ ἀντὶ τοῦ μνεῖαν.





3 2106 00863 2132

